

கக அ. 98

265

உ

திருவாதவூரடிகள் புராண
விருத்தியுரை.

உரையாசிரியர்:

ம. க. வேற்பிள்ளை யவர்கள்

1939.

விடை]

[ரூப 2-00.

841.6
3-1-11
SL/PR

265-

உ

கணபதிதுணை.

கடவுண்மாமூனிவர் அருளிச்செய்த

திருவாதவூரடிகள் புராணம்.

இது

ஆசிரியர் மூமத். ம. க. வேற்பிள்ளை அவர்கள்

செய்த

விருத்தியுரையுடன்

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரகாசிரியரும்

இந்துசாதனப் பத்திராசிரியருமாகிய

ம. வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையால்

யாழ்ப்பாணம்

சைவப்பிரகாச யந்திரசாலைநில்

அச்சிடுவிக்கப்பெற்றது.

2449

மூன்றாம் பதிப்பு.

சுரமாத்ரி]

1939.

[மார்ச்சு]

(Copyright Registered.)

நூன் முகம்.

இத் திருவாதவூரடிகள் புராண விருத்தியுரை இற்றைக்கு நூற்பத்தைத்து வருடங்கட்கு முன் (மன்மதவூ—1895-ம் ஆண்டு) எமது தந்தையாரால் எழுதி வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலின் அருமை பெருமைகளை உரையாசிரியர் அக்காலத்திலேயே எழுதியுள்ள உரைப்பாயிரத்தைக் கொண்டு அறிதலாகும். முதற் பதிப்புப் பிரதிகள் இல்லாதொழிய, சென்ற இராசுத்த வருடத்தில் (1915-ம் ஆண்டில்) வண்ணார்பண்ணையிலுள்ள பிரபல புத்தகசாலை யின் அதிபராயிருந்த திரு. S. S. சண்முகநாதனவர்கள் மூலமாக இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பை அச்சிடுவித்தேம்; அப்பதிப்பை அச்சிடுவித்தற்கு முந்தியே முதற்பதிப்பின் ஒரு பிரதியை, சிதம்பரத்தில் அக்காலத்தில் நாவலர்கலாசாலைத் தலையாசிரியராக விருந்த எமது தந்தையாரிடம் அனுப்பினேம்; அவர்கள் அக்காலத்தில் திருவாதவூரடிகள் புராணம் மூலமாகவும், மூலமும் உரையுமாகவும் பிறரால் அச்சிடப்பட்டு வழங்கிய பிரதிகளுட் காணப்பட்ட பாட பேதங்களையும் விபரீத உரைகளையுங் கண்டித்துச் சமாதானமெழுதியும் பல புதிய விஷயங்களைச் சேர்த்தெழுதியும் உதவினார்கள்; அத்திருத்தங்களுடனேயே இரண்டாம் பதிப்பு அச்சிடப் பெற்றது. இரண்டாம் பதிப்புப் பிரதிகளும் இற்றைக்குச் சில வருடங்கட்கு முந்தியே செலவாய்விட, இப்பொழுது மூன்றாம் பதிப்பாக இவ்விருத்தியுரையை அச்சிட்டு வெளியிடலானேம். இங்ஙனம் அச்சிடும்போது பிற்பகுதியில் யுத்தங்காரணமாகக் காகிதம், பிரதிகளைக் கட்டுவதற்காகிய உபகரணங்கள் யாவும் மும்மடங்கு விலையேறிவிட்டன; ஆயினும் பிரதியின் விலையை முன்போல விதித்துள்ளேம். சைவநன்மக்களுக்கும் தமிழ் மாணுக்கர்கட்கும் இன்றியமையாததாகிய சிறந்த இந்நூற் பிரதிகளை வாங்கி உபயோகித்து நன்மை யடைவதோடு எம்மையும் ஊக்கப்படுத்துவது அவர்களுடைய கடனும்.

பிரமாதவூ மார்சுமீர்
15 - 12 - 39

ம. வே. திருஞானசம்பந்தன்.

உ
கணபதிதுணை.

சருக்க அட்டவணை

பக்கம்	சருக்கம்	பாடற்குறை.
	சீறப்புப்பாயிரம்	...
	உரைப்பாயிரம்	...
சு.	பாயிரம்	...
கஉ.	மந்திரிச் சருக்கம்	...
சச.	திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம்	...
ககரு.	குதிரையிட்ட சருக்கம்	...
உரு.	மண்கமந்த சருக்கம்	...
உகரு.	திருவம்பலச் சருக்கம்	...
கஉ௭.	புத்தரை வாதில்வென்ற சருக்கம்	...
க௭ச.	திருவடிபெற்ற சருக்கம்	...

உ
சிவமயம்.

சீறப்புப் பாயிரம்.

நல்லூர், மகாவித்துவசிரோணி
ஸ்ரீமத். ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை அவர்கள்
இயற்றியது.

மதிமலி சடைமுடி வரதன தருள்பெறு
துதியமை வாதவூர்த் தோன்றலார் சரிதையைக்
கடவுண்மா முனியெனுந் திடமுடைக் கவிஞன்
புடவியோர் மகிழ்தரப் புராணமா வகுத்தன
னதற்குரை விரிவொன் றிறிபத் தருகெனப்
புகர்க்குழு வோர்சிலர் புகன்றனராக
மட்டுவிற பதிவயிற் சிட்டனா யமர்ந்த
கணபதிப் பிள்ளைவேள் கணிப்பருந் தவத்தா
னணியவேற் பிள்ளையா நற்பெருந் கலைஞன்
பொன்னவ என்ன நன்மதிப் புலவர்கண்
மெச்சிட வோருரை விரித்தன
னுச்சிமே லற்றூர்கொண் டுவப்புறல் கடனே.

திருவனந்தபுரத்து மஹாராஜா கல்லூரித்
திராவிட பிரதம மகாபண்டிதராயிருந்த
ஸ்ரீமத். புலோலி, வ. கணபதிப்பிள்ளை.

மெய்வைத்த சமயங்கள் பலவற்றின் விழுப்புடைய வேததூலின்
கைவைத்த சைவமதங் காட்டுமுதற் கடவுளையே கருதியன்பிற்
றெய்வத்தன் மையரான திருவாத புரேசரது சிறந்தகாதை
யுய்வைத்தந்தருளுதற்கங்குபர்கடவுண்முனிதமிழாலுரைத்தானன்றே.

அன்றுவட மொழிக்கடவி எனத்தியமா முனியுரைத்த வமலகாதை
நன்றுநில வுதற்குவந்து பெரும்புலமைக் கடவுண்முனிநவீனப்பாவிற்
சென்றுநிகழ்திருவாதவூர்புராணப்பொருளைத்தெளிவித்துய்வோ
மென்றுவிருவையியற்றித்தமிழறிவோரகமலர்த்துமென்றுமொழிவோ.

தேறியதிரிசொல்லுக்கியற்சொல்லுந்தொகைகிலைக்குவிரியுஞ்சேர்ந்து
கூறியதொடர்மொழிக்குவேறுவேறும்வகையுங்குறிப்புக்கோர்ந்து
பேறியவெளிப்படையுமாக்கியிலக்கண மைந்தம்பிழையாதார்ந்து
மாறியபதிதூலின்வகைகளையும்விரித்துரையில்வாய்க்கச்செய்தோன்.

மழைசுரந்துவளம்பெருக்குமட்டுவிலாம்பதியகத்துவாழ்வேளாளப்
பழையபெருநன்மரபுற்பலித்தெழில்காளைப்பருவம்படைத்தநாளிற்
கழைகமுக்கென்றிடவயிற்றுப்புகாட்டுநல்லூரெனும்பதியிற்கார்த்திகேயத்
தழைமனத்துத்தமிழோசன்றன்னிட நன்னூலாதிதகவாலோதி.

எத்தலமும்புகழ்நிதுத்துமுத்தமிழினியற்றமிழ்தூலெல்லாமாய்ந்து
சித்தனருவுருவனருள்சிவாகமநூலுந்தெளிந்துசிவன்ருளேத்து
முத்தமனமாறுமுகநாவலன்பாலுமபுலவருவப்பாலுச்சி
வைத்தவவன்மருகன்பொன்னம்பலவன்பாலுமிகமகிழ்ந்துகற்றேன்.

வேறு.

இங்கெடுத் துரைத்தழுவ ரிடமிருந்து கற்றபே
றுங்கெடுத் துரைத்தவாத ளூர்மான்மி யத்திலாம்
பங்கெடுத்த விரிவுரைப் பயன்கள் காட்டுமளவிறுன்
பங்கெடுத் துணர்ந்துளோர்கள் பரமவின்ப முறுவரே.

வேறு.

மாசத்தார் தொழுதேத்த வாமளிக்கும் பசுபதிவாழ் வளம்புலோலித்
தேசத்தார் நன்மாபிற் செனித்தகண பதிப்பிள்ளைச் செம்மலாற்று
நேசத்தார் தவப்புதல்வ னாயுதித்த வேற்பிள்ளை நிதிமான் பூமி
வாசத்தார் மகிழ்வாத ளூர்கதைக்குரைவிரித்துவகுத்தான்மன்னே.

சுன்னுந்

ஸ்ரீமத். அ. குமாரசுவாமிப்புலவர்.

நிலம்புகழுந் தமிழ்நாட்டி லற்றூரெலாங் கொண்டாடி நியமமாகத்
தலம்புகழு முறையோதிப் பொருளாய்ந்து களிகூருஞ் சைவசாரப்
புலம்பரவு திருவாத ளூடிகள் புராணமுறும் பொருவில் பத்தி
நலம்பரவு கவிகள்பல பிரதிகொடு வழுவீங்க நயப்பா னாய்ந்து.

திருத்தமுறும்பதப்பொருளுங்குத்துரையுஞ்சரித்திரமுஞ்சிறந்ததன்மை
யருத்தமுறுமிலக்கணமுஞ்சித்தாந்தசாத்திரமுமரியகாட்டாய்ப் [பக்
பொருத்தமுறுமிலக்கியமுந்தடைவிடையும்பிறநலமும்பொருந்திநிற்
கருத்தமையும்விருத்தியுரையுரைத்தறிஞர்களிப்பவுபகாரியானான்.

யாவனென்றிற்சொல்லு தம்பாழ்ப்பாணமுறும்புலோலிகரேரின்வாழ்
காவலனாயுதித்தகணபதிப்பிள்ளை தவப்புதல்வன்கனகமேனிப் [நர்
பூவனிகைதிருவருளும்பாவனிகைதிருவருளும்பொருந்தும்வள்ள [ன்
நேவுலககற்பகம்போற்கற்பவர்க்குமெய்ப்பொருள்கடெளிக்குந்தேச

நல்லைகராறுமுகநாவலர்க்குமாமணிபோனல்லோர்கொள்ளுஞ்
சொல்லமாவித்துவகுடாமணிபொன்னம்பலநாமத்தோன்றலுக்குங்
கல்விதருருகார்த்திகேயனுக்குமானவனுங்கடமைபூண்டு
வல்லமையானிலக்கியலக்கணமுதல்பல்கலைகன்மரபிற்கற்றேன்.

மன்றமரும்புலியூர்ந்தாதியெனுநூற்குரைமுன்வகுத்தசீலன் [ய்மை
குன்றினையபெருங்குணத்தோன் சைவநெறிமுறையாளன்கோதில்வா
நன்றியறிவருளான்மைபொறைகேண்மைமுதலாயநலங்கன்பூண்டோ
வென்றவளஞ்செறிமட்டுவிலிலுறையும்வேற்பிள்ளைவித்துவானே [ன்

புலோலிகர்

ஸ்ரீமத். அரு. சோமசுந்தரப்புலவர்.

பூவினா கிந்தமெனப் புனனதியிற் கங்கையெனப்
பாவினரும் வெள்ளையெனப் படர்சுடரிற் பாணுவெனத்
தேவினரி யெனத் தருவிற் நிகழ்மலர்க்கற் பகமெனச்சீர்
மேசியபன் னுடுகளின் மேதகைய தென்னாட்டில். (க)

வாய்ந்தமலர்த் தண்டலையும் வளவயலும் பொலிவெய்தி
யேயந்தவித ரணிதிதியோ ரில்லங்கள் பலகுழுமித்
தோய்ந்தவருஞ் சிவபத்திக் தொண்டர்மடங் குலவிமுன்னா
லாய்ந்தவர்கள் கவிக்கடங்கா தமர்வாத ளுரின்கண். (உ)

நீறுமணி கண்டிகையு நிமலவெழுத் தைத்துழுடி
யாறுபடர் சிவன்புகழு மவனியெலாம் பெரிதேற
மாறுபடு பரசமய மயலிருளா ழிப்புறத்தி
லேறுமிறு ளொடுமருவி யெழுவஞ்சிக் கிடந்தினைய. (ஈ)

நந்தலறுங் கடல்புடைகுழ் ஞாலமுளார் பயன்றுய்ப்ப
வந்ததிரு வாதஞர் வள்ளறிரு மான்மியத்தைச்
செந்தமிழி னியல்பாவிற் செய்துவினைக் குரம்பைகொடு
முந்துபுகழ் கிறீஇயினான் முதுகடவுண் மாமுனியே. (ச)

அந்தவருட் டிருவாத லூரடிகள் புராணமதைச்
சிற்தைதெவிட் டாவமுதைத் தேன்பெருக்கைப் புனிப்பிக்குஞ்
சந்தமிகும் பாடறனைத் தக்கவுரை யொன்றியற்றி
யிந்தநில முயவெழுநா வெழுத்திசைவித் திடுதியென. (௫)

தேவநிலத் தைந்தருவுஞ் சேர்ந்துவடி வொன்றென்றாய்ப்
பாவலரைப் புரந்தருளும் படிபடியி லமர்ந்தனையார்
காவலரு மதித்தபுகழ்க் காமருகார் காத்தாராம்
பூவலய வறிஞர்முதற் பொருவிறந்தோர் போற்றிசைக்க. (௬)

வீடுமனை நிகர்விரதன் வித்தையினான் மாளுனி
பீடுகெழு சாந்தமுதற் பெருங்குணம்பே ரணியானே
னீடுபுகழ்ச் சன்மார்க்க நெறிநின்றோ னிபுணர்பலர்
பாடுபுகழ்க் கார்த்திகே யாசிரியன் றன்பாலும். (௭)

பண்டிதர்தம் போரேறாய்ப் பகர்வித்வ சிரோமணியாய்த்
தெண்டிரையி னமிர்தமெனத் திகழ்தரு லக்கியங்கட்கும்
கண்டருலக் கணங்கட்கும் கரைகாணக் கலைக்கடலாய்
மண்டியபொன் னம்பலப்பே ராசிரியமணி மாட்டும். (௮)

நிலப்பரப்பின் விரிபுகழா நிருமலன்மா சிவபூசை
நலப்படு தொண்டர்கன்பூசை நாளுநனி நடத்தினோன்
புலப்படுபொய் நாவலர்கள் போலாதோன் றிருநல்லூர்
வலப்படுநல் லாறுமுக மகத்துவநா வலன்மாட்டும். (௯)

கற்றவனைத் திலக்கமுங் கசடறவைந் திலக்கமு
முற்றதொரு மட்டுவினன் குறைபதியாக் கொண்டுவப்போன்
நெற்றெனவே சித்தாந்தந் தெளிந்தவன்சீர் விதாலயங்கள்
குற்றமற வதிபதியாக் கொடுநடத்துங் குணசீலன் (௧௦)

பொய்யடரு மழுக்காறு புறமொழிதல் கடுங்குறனை
வெய்யசின முதலியன மிஞ்றியென விளங்கினோன்
றுய்யசுவை கெழீஇயதமிழ்த் தோமறுதொன் னூல்பலவு
மையமொடு திரிபகல வாங்குகற்பித் திடுமாசான். (௧௧)

பிறையொன்று செஞ்சடிலப் பெம்மானை யனுதினமு
முறையொன்ற நெஞ்சுதனின் முதிருமன்பின் வழிபடுவோ

னையொன்று கடம்பணிதோ னம்பெருமான் புராணமதை
நிறையொன்ற வாய்ந்துமன நெகிழ்ந்திறைக்கு நீர்விழியான். (௧௨)

ஒன்றுமதி வள்ளுவர்தா முருணியீர் நிறைந்தற்றே
யென்றுவிளம் பியகுறளுக் கியைந்தவில் கியமானோன்
மன்றுண்ட மொழியாத மணிகண்டன் மதவல்லி
யென்றுமனி திற்படர வெழுகொளு கொட்பேயனையான் (௧௩)

வஞ்சகமா தியமாசு மனக்களங்க வழிமறித்தோ
னெஞ்சுகத்திற் படுமெவையு நிகழ்த்திடுநீர் மெகொடுயன்
விஞ்சபொருட் செல்வமதை விரவியநன் மாணவர்க்கொன்
நெஞ்சலிலா திகல்வி யெனுஞ்செல்வ மொடுபடைத்தோன். (௧௪)

முன்னிளமை யிந்தூற்கு முறைமையினோர் பொழிப்புரையு
மன்னுபுலி யூரினியிசை வாய்த்தவந்தா திக்குரையும்
பன்னுதல்செய் தோன்சுவன்றூட் பத்திமையின் பழுப்புடையோ
னுன்னியதன் மரபிரண்டுஞ் சைவமரபா வுடையோன். (௧௫)

மன்னுநிரு நெல்வேலி மட்டுவின்மான் புலோலியினிற்
றுன்னுநதி குலக்கிளையின் றோற்றமுறு மேற்றத்தான்
றன்னகரில் புலோலிநகர் சார்ந்தகண பதிப்பிள்ளை
முன்னரியற் றியதவத்தின் முதிர்ந்தபெரும் பேறனையான். (௧௬)

உற்றபெரும் பருணிகுற யோங்கியவேற் பிள்ளையுயர்
முற்றவத்தெய் தியவுடற்கு முதிர்ந்தபய நிதினுங்கு
மற்றலைபென் றுணர்ந்துமந்த மதிவாணர் வேண்டுகலை
யற்றமறு தூண்டுனோ லாகமிக வறுசரித்தும். (௧௭)

மூலமதைத் தமிழ்நாட்டு முற்புலவர் பற்பலரு
மேலுமச்சி லியைவித்த வெண்ணரிய பிழைகளெலாம்
சாலமிகும் பழையனவாய்த் தனிமதுரை மாநகரிற்
சீலமிகு சம்பந்த வாதினஞ் சிராப்பள்ளி. (௧௮)

கச்சியினின் வருவித்த கருதுமுண்மைப் பிரதிகொடு
நச்சியிய லுறத்திருத்தி நன்குமேற் கோணட்டி
மெச்சியவைந் திலக்கணத்தின் விதிவேண்டு வனவிளக்கி
யுச்சியின் மெய்ப் புலவர்கொள வுரைவிருத்தி யுதவினனே. (௧௯)

நல்லூர், மகாவித்துவசிரோணி

ஸ்ரீமத். ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை அவர்கள் மாணாக்கரும்,

நஞ்சைத் திராவிடநேசப் பத்திராதிபருமாய

உரத்தார், ஸ்ரீமத். கோ. வைத்தியலிங்கப்பிள்ளை.

திருவளர் சைவச் செந்நெறி தழைக்க
வரவுருக் கொண்டருள் வாழ்வு ரடிகடங்
காதையை விளக்கக் கடவுண்மா முனிவரன்
மேககு புராணமா விரித்துரைத் தருளின
என்னது பின்ன ரரியுமு வரியெனச்
சென்ன னேட்டிற் சிதைந்தமை திருத்துபு
முத்தமிழ்ப் புலமைசெ யெத்திறத் தோருஞ்
சித்தங் களிமிகச் செவ்விதி னுளங்கொளி இப்
பதப்பொரு டெளிவுதாற் பரியப் பொருண்முதல்
விதப்படு பல்பயன் வெளிப்பட முறையே
வேண்டுழி வகைபெற விளக்கநன் கிலக்கண
நச்சர் பூரணர் நவிறுரை கட்கினை
யிச்சம யத்திது வென்றே யிசைப்பச்
சொற்றன னோருரை கொன்னெறிப் படியே
மல்லன் மிகுபொழி னல்லையி லுதித்திங்
கென்னுளங் குடிகொள் பொன்னம் பலவனும்
புண்ணிய மூர்த்திநற் புலவர் சிரோமணி
யாதிமுச் செல்வர்பா லருந்தமிழ் பயின்றோ
னேமுறக் கற்போர்க் கெடுத்தினி துரைப்போன்
மட்டுவிற் பதிவாழ் மாகண பதிலே
ணற்றவப் பயனாய் நன்மர புதித்தோன்
கற்றவர் வியக்குங் கல்விப் பிரசங்கி
வாலுணர் வின்வழா வள்ளல்
வேலுப் பிள்ளையாம் விற்பன்னர் பிரானே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்

உரைப்பாயிரம்.

மலைமுனி சொலத்தன் டமிழ்மொழி வகுத்த
வுலகுயி ரின்ற சிலைநுதல் கொழுநன்
பதப்பணிந் தேத்தி யிதந்தரு பனுவல்க
ணம்மனோர் நற்கதி செம்மையிற் புகுமா
நவிற்திய நல்லை நாவல ராதிபரம்
புனிப்பெருங் குரவரெம் புந்திவிட் டகலாச்
செல்வர்கண் மூவரைத் திருவடி வணங்குது
நாதமூர் வாய்மை வாழ்வு ரடிகள்
பொலமலி சிவனருள் புராணத்
தெளிவிரி வுரைநனி திகழ்தரற் பொருட்டே.

இக் திருவாழ்வரடிகள் புராணம், அநி பரமார்த்தராகிய
சிவபிரான் அருளிச்செய்த வேத சிவாகமமென்னும் முதனா
லிரண்டனுள் வேதத்திற் குபாங்கமாகிய பதினெண் புராணங்
களுக்குட் சிறந்த கந்தபுராணத்துள்ள சங்கர சங்கிதையின்
ஒரு கூறுகிய ஆலாசிய மான்மியத்தில் ஒரு பாகமாயுள்ளது. பல
அற்புதங்களினாலே சைவ சமயமே மெய்ச் சமயமென்று தாபித்
தருளிய உண்மை நாயன்மார்களாகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி
சுவாமிகண் முதலிய சமய குரவர் நால்வருட் பரமகிருபாலுவாகிய
திருவாதவூரடிகள் திவ்விய சரித்திரத்தை விரித்துணர்த்துவது.
தமிழிலே அந் துட்பமாகிய சிருங்கர வருணனைகளைபுடைய காவிய
நடைபற்றி வரும் புராணநடை போலாகாது, இருடிகள் வாக்காகிய
சுமங்கிருத புராணநடைபற்றிப் பெரும்பாலும் வருணனைகளும்
திரிசொற் பிரயோகமுமின்றி இயற்சொற் பிரயோகமே கொண்டு,
சிவபத்தியே தமக்கொரு வடிவமாகிய கடவுண்மாமுனிவரால் அரு
ளிச் செய்யப்பட்டது. சிவமூல மந்திரமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம்
சிவகின்னங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷங்கள் திருவாசகம் திருக்
கோவையா ரென்னும் இவைகளின் மகிமைகளை விளக்கி ஞாபகங்
கூர்விப்பது. சிதம்பர ரகசியங்களை விளக்குவது. வேதாந்தத்
தெளிவாகிய சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார் முதலிய சைவ
சித்தாந்த சாத்திரங்கட்குப் பெரிதும் இலக்கியமா யுள்ளது.

சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களையும் தனித் தனி விவகரிப்பது. சிவபக்தி அடியார்ப்பதிகளை வளர்ப்பது. சைவசித்தாந்திகட்கு நெற்காட்டியாயுள்ளது, சிவாலயம் விக்கிணைசுவராலயம் குகாலயம் முதலிய சைவாலயங்களினும், புண்ணிய நதி தீரங்களினும், திரு மடங்களினும், சுத்த கிருகங்களினும், வருடந்தோறும் மார் கழி மாசத்துத் திருவாதிரை அந்தமான முற்பத்துத் தினங்களினும் பெரும்பாலும் நியமமாக அன்போடு பூசிக்கவும், வாசிக்கவும், அர்த்தஞ் சொல்லவும், கேட்கவும்படுவது. ஆதலின் அவ் வாலயங்கட்கின்றியமையாதது. ஆரம்பத்திலே, செய்யுண்டையிற் சிறுவர்கள் வாசிக்கப் பெறுவதற்கும் பொருள் சொல்லப் பழகுவதற்குஞ் சிறந்ததென்றும், சுருங்கியதென்றும், சிற்தும் காம சிருங்கார வருணனைகள் இன்பையினுலே கற்கும் மாணக்கர்கட்கு உள்ளத்தில் ஒரு சிறந்தேனும் சிற்றின்ப ஞாபகம் உதிக்கச் செய்யாததென்றும், எல்லோராலும் விசேஷமாக எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டமையின், வித்தியாசாலை வித்தியார்த்திகட்கு இன்றியமையாதது. வேறும் இன்றோன்ன பல குணதிசயங்களை யுடையது.

இத்துணைப் பெருஞ் சிறப்பினதாகிய இப்புராணத்திற்கு இங்குள்ள அறிஞர் சிலர் வேண்டிக்கொண்ட பிரகாரம் விருத்தியுரை செய்யுமாறு கருதி முதலில் மூலபாடங்களை ஆராயும் பொழுது, அவை தம் மனம் போனவாறே திருத்தி அச்சிற் பதிப்பித்த புலவர்களான் மிகவும் பிறழ்ந்திருப்பக் கண்டு, மதுரைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் ஆதினம் முதலிய விசேஷ தானங்கள் சிலவற்றினின்றும் நமது நண்பர்கள் உபகரித்த மிகப் பழைய மூலப் பிரதிருபங்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்து மூல பாடங்களை உள்ளவாறு கண்டு, நஞ் சிற்றறிவிற்குத் தோன்றிய பிரகாரம், பண்டையுரை யாசிரியர்கள் திருவடிகளை மனமொழி மெய்களிற் றொழுது, பெரும்பான்மை பதப்பொருள் பற்றியும், சிறு பான்மை தாற்பரியப் பொருண் முதலிய பற்றியும், ஒரு தொடர்ப் பொருளை அதனை விளக்குதற்கேற்ற மற்றொரு தொடரான் ஒரோவழியமைத்தும், சிலவற்றை விரித்தும், சிலவற்றைச் சுருக்கியும், சிலவற்றை விரிவஞ்சி விரியா தொழிந்தும், இன்றோரன்ன தொன்னெறி மரபொடும், விருத்தியுரையிது வேண்டின மென்க.

திருச்சிற்றம்பலம்,

இங்ஙனம்,

ம. க. வே.

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாதவூரடிகள் புராணம்

மூலமும் — உரையும்.

காப்பு.

பவளமால் வரையி னிலவெறப் பதுபோற்
பரந்தரீர் றழகுபச் சுடம்பிற்
நீவளமா துடனின் ருடிய பரமன்
சிறுவனைப் பாரதப் பெரும்போர்
தவளமா மருப்பொன் றொடித்தொரு கரத்திற்
றித்துயர் கிரிப்புறத் தெழுதுங்
கவளமா களிற்றின் நிருமுகம் படைத்த
கடவுளை நினைந்துகை தொழுவாம்.

இதன் பொருள்:—மால் பவள வரையில் நிலவு எறிப்பது போல் பரந்த நீற்று அழகு - பெரிய பவளமலையின்கண்ணே சந்திரிகை பிரகாசிப்பது போலச் செம்பவளத் திருமேனியிலே பரவப்புகிய வெண்மையாகிய விழுதியினது கோலமானது, மாது பச்சு உடம்பில் திவன - உமையம்மையினது பசுமையாகிய திருமேனியிலே துவளாநிற்ப, உடன் நின்று ஆடிய பரமன் சிறுவனை - அவ்வம்மையுடனின்ற திருநடனஞ் செய்தருளுகின்ற சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரரை, தவள மா மருப்பு ஒன்று ஒடித்து ஒரு கரத்தில் தரித்து - வெண்மையாகிய பெரிய ஒரு திருக்கொம்பை முரித்து ஒரு திருக்கரத்தில் எழுத்தாணியாகக் கொண்டு, பெரும் பாரதப் போர் உயர் கிரிப் புறத்து எழுதும் - மகாபாரத யுத்த சரித்திரத்தை உயர்ந்த மேருகிரியாகிய வட்டின்கண் ணெழுதியருளிய, கவளமா களிற்றின் திரு முகம் படைத்த கடவுளை - கவள வுணவையுடைய கரிய களிற்றியானையினது திருமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளை, நினைந்து - யாம் ஈண்டெடுத்துக் கொண்ட இலக்கியம் இடையூறின்றி இனிது முடியும்பொருட்டு மனத்தினுலே தியானித்து, கை தொழுவாம் - கைகளினுலே அஞ்சலி செய்வாம் என்றவாறு.

யாமென்னுந் தோன்ற எழுவாய் “எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி, யவ்விய நிலையல் செவ்விதென்ப” என்பதனால் வருவிக்கப்பட்ட

டது. நீற்றழகென்னுஞ் சொற் பிரயோகத்திற் கேற்ப நீற்றின தழகென ஆறுவதன் பொருள்படப் பொருளுரைப்பினும், மேல் வருந் திவ்வுருநல் வினைக்கு அந்நீர்வலது வினாமுதல் பிறிதொன் நின்மையின், அழகையுடைய நீறென்பதே கருத்தாகக் கொள்க. ஆடிய வென்னும் பெயரெச்சம் கால வருவமைதி; விடமுண்டருளியவழிக் கைலக்க ணிகழ்ந்த திருநடனமெனக் கொண்டு வழாநிலையென் றுரைப்பினுமையும். போரெழுதுங் கடவுளை முடிக்க. போர் ஆகுபெயர். நினைந்து கைதொழுதவா மெனவே, இனம் பற்றி வாக்காற் றுதித்தலும் ஈண்டுக் கொள்ளப்படும். மூத்த மகன்மாட்டுத் தந்தைக்கும் இளைய மகன்மாட்டுத் தாய்க்கும் அன்பு மிகுமென்னும் உலகியல்பு பற்றிச் சேட்ட புத்திரராகிய விநாயகக்கடவுளைப் “பரமன் சிறுவ” னென்றார். அது “முன்னீன்ற தகயர்பாற் றந்தையருண் முழுதிருத்தப், பின்னீன்ற தகயர்பாற் றயுவக்கும் பெரிதென்பார்” என்னும் உபதேசகாண்டச் செய்யுளானும் “மூத்தமக னிடத்தார்வ மீன்றெடுத்த பிதாமகற்கு முதிருமாற்றல்” என்னும் பார்க்கவபுராணச் செய்யுளானு மறிக. இக்கருத் துப்பற்றியன்றே ஆசிரியர் இளைய மகற்கு வணக்கங் கூறுமிடத்துத் தாயை வித்து “மங்கையுமை கண்குளிர வந்துவவு கின்றதான்” எனக் கூறியது உமென்க. கவனவுணவு வாய்கொண்டவளவுணவு; ஈண்டுக் கவனமென்றது பாசஞானத்தோ டொருங் கெண்ணப்படும் பசுஞானத்தை. அது “தறுகட் பாசக் கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவனமிடக் களித்துண்டு கருணையென்னும், வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழ” மென்பதனு னு முணர்க. பாசஞான மாவது: வேத முதலிய சொற்பிரபஞ்சமும் நிலமுத னாதமீராகிய பொருட் பிரபஞ்சமும் பற்றி நிகழுஞ் சுட்டுணர்வாகிய ஏகதேச ஞானமாம். பசு ஞானமாவது: ஆன்மா தற்சொருபமே அறியமாட்டாதமேற்குறிய இருவகைப் பிரபஞ்சங்களினும் மூத்தனாகிய தான் மேற்பட்டதென்னுஞ் செருக்காற் பதியைப்போல நானும் பிரமமாவேனெனத் தன்னைக் கடிதின் மதிக்க வருஞ் சிவசமவாத ஞானமாம். அது “வேதசாத்திரமிருதி புராண கலை ஞானம் விரும்ப சவை வைகரியா தித்திறங்கண் மேலா, நாதமுடி வான வெல்லாம் பாசஞான நனுகியான்மா விவை கீழ்காடலாலே, காதலி னுன்பிரம மென்னுஞானங் கருதுபசுஞானம்” என்பதனு னறிக. மங்கல மொழிமுதல் வகுத்துக் கூறவேண்டுமாதலிற் பவளமால்வரை எனவும், விபூதி சமயசாதனத் திருவருட் சின்னமாகலின் அதுவாயிலாகச் சமயக் கடவுளைக் கூறுதல் ஈண்டைச் சமயநிலைக் கியைபுடைத்தென்னுங் கருத்தாற் பார்த்த நீற்றழகு பச்சுடம்பிற் நிவன எனவும், பசுநூலாகிய பாரதசரித்திரத் தைக் கொம்பை முரித்துத் தாமே மலையீ தெழுதிய கடவுள் இச் சிவபுராணத்தை யாங் கூறுதற் கருள்செய்வரென்பது சொல்லவும்வேண்டுமோவென் பார் அது தோன்றப் “பாரதப் பெரும்போர் மருப்பொன் றொடித்துக் கிரிப் புறத் தெழுதுங் கடவு” னெனவுங் கூறினார். இன்னும், “பவளமால் வரையி

னிலவெறிப்பதுபோற் பார்த்த நீற்றழகு” என்பதனுன் யோக வடிவமும், “பச் சுடம்பிற் நிவன மாதுடனின்றாடிய” என்பதனுற் போகவடிவமும் குறிக்கப் படுமாதலின் தமக்கென ஒரு வடிவமுமின்றி ஆன்மாக்கள் பொருட்டு இவ் வடிவங்களைத் தாமே கொண்டருளும் பரமகருணாநிதியாகிய சிவபெருமா னுடைய திருக்குமாரராகலின், அவர், தந்தை குணமே மைந்தற்கு மிகும் என்பதுபற்றி யாம் ஈண்டெடுத்துக்கொண்ட இவ்விலக்கியம் இடையூ றின்றி இனிது முடியும்பொருட்டு ஒருதலையான் அதுக்கிரகஞ்செய்வரென்ப தினிது விளக்கிய, “பவளமால்வரையி னிலவெறிப்பதுபோற் பார்த்தநீற்றழகு பச்சுடம்பிற், நிவனமா துடனின்றாடிய பரமன் சிறுவன்” என்றொருனக் கோ டலுமாம். கயமுகனைக் கொல்லும்பொருட்டு முரித்த கொம்பை ஈண்டுப் பாரதமெழுதும் பொருட்டு முரித்ததென்றது புராணபேதம் பற்றியென்க. இந்நூலின் கண் மேல்வரும் மலைவகளும் இங்ஙனமே பெரும்பான்மையும் புராணபேதம் பற்றியே வருமென்ப துய்த்துணர்ந்து கோடற்கு இஃதீண்டு முதற்கண் வைக்கப்பட்டது. “எதிலாக்கற்ப மெண்ணில சென்றன, வாத லாலிக் கதையு மனந்தமாம் பேதமாகும்” “வேதமொடு தந்திரமு மவற் றின் சார்பு மிருதிகளும் பிறநூலும் வேறுவேறு, வோதிடு மண்டத்தியற்கை மலேவோ வென்று லுண்மை தெரிந்திடிற் படைப்பு முலப்பில்பேத, மாதவி னுலவ்வவற்றின் திரிபுநாடி யறிந்த வுணக் கீண்டுண்மை யதுவே சொற்றும்” என்பனவற்றூற் புராணபேத மின்னதென்ப தினிது விளங்கும். இங்ஙனமே சிவாகமங்கள் தம்முண் மலைவனவற்றிற்கும் பெரும்பான்மையும் ஆகமபேதத் தின் மேல் வைத்தே சமாதானஞ் செய்யப்படும். அது “மற்றைய மாதங்க ளொரு நான்கும் வருவவற்று, ஞற்றிடு நற்காலங்களும்” என்னுஞ் சைவ சமயநெறிக் குறளுரையானும், “பலவாஞ் சிருட்டி பகாரகமமும், பலவித மாய்த் தோன்றுமெனப் பார்” என்னுங் குறற் முதலியவற்றனு முய்த் துணர்க. இனி, இதற்கிங்ஙனமன்றி, ஒடித் துயர் தவளமா மருப்பொன் றொரு கரத்திற் றரித்துப் பெரும் பாரதப்போர் கிரிப்புறத்தெழுதுங் கடவு ளொனக் கொண்டுகடம்பப் பொருள்கொண்டு, ஒடித்த கொம்பு துட்ட நிக் கிரக சிட்டபரிபாலனஞ்செய்து மேம்பட, ஒடியாத மற்றைக் கொம்பிற்கு அம்மேம்பாடிண்மையின், இதினும் அது உயர்ந்ததென்பார் ஒடித்துயர் என்ற ரொன்றுரைத்தலு மொன்று. ஒடித்துயர் ஒடித்தலி னுயர்ந்ததென்க. ஆசிரியர் தாம் ஈண்டு முதற்கட் செய்துகொண்ட கடவுள் வாழ்த்தை இங்ங னஞ் செய்யுளான் விளக்கியது மாணக்கற் கறிவுறுத்தற் பொருட்டென்க. இத்தலைச் செய்யுள் எழுசீர்க்கழிநெடிவடியாசிரியவிருத்தம்; “கழிநெடி வடி நான் கொத்தின் விருத்தமஃ தழியாமரபின தகவலாகும்” என்பதிலக்கண மாகலின், பவள வரையுந் தொக்குநிற்குந் திருமேனியுமாகிய உவமான உவமேயங்கட்கிடையினும், நிலவெறித்தலும் நீற்றழகுமாகிய உவமான உவமேயங்கட்கிடையினும் ஒப்பவாராது. அவற்று ளோரிடத்து மாத்திரம்

போலு மென்னு முவமைச் சொல் வந்தமையின் இஃது 'ஒருவயிற் போலி' யென்னு மலங்காரமாம். சுண்டுப் பொதுத்தன்மையும் உவமையமுந் தொக்க தொகையாகலின், இது விரி தொகை யென்னு மிரண்டனுள் 'தொகை யுவமை' யின்பாற் படுமென்க.

இக் காப்புச் செய்யுளின் சுற்றடியிற் கவனமாக களிற்றின் நிருமுகம் படைத்த கடவுள் என்னும் பாடத்தை மாற்றிக் கவனமாக முகத்தின் நிருமுகம் படைத்த கடவுள் எனப்பாடங்கொள்வாருமுள்ளார். அது ஆசிரியரது பாடமன்றென்பதற்குத் தமிழ்த்தேயமே சான்றாகலானும், பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளில் இல்லாத பாடங்கோடல் ஆன்றோ ராசார மன்மையானும், அது 'சித்திர மிலகு செவ்வாய்ச் சேறடிப் புதல்வர்' என்றற் றொடக்கத்து மூல பாடங்களைச் சித்திரவிலவுச் செவ்வாய்ச் சேறடிப் புதல்வர் என்றற்றொடக்கத் தனவாக ஆன்றோர் திருத்தாது வானாபோதலான் அறியக்கிடத்தலானும், "முன்னுலினில்லாப் பொருளை மொழிவாரேறு, ரின்னூராயத் திழிந்து" "திங்கனொடு ஞாயிறன்ன வாய்மையும் ... துலைநாவன்ன சமநிலை யுளப்பட, எண்வகை யுறுப்பினவாகி" என்றற் றொடக்கத் தானோர் வாக்குக்களே அவாங்கனத் திருத்தாது வானா போதற்குக் காரணமென்பது நாம் ஊகித் துணர்த்தபால் தொன்றுகலானும், இன்னோரன்ன பிறவாற்றானும், பொருட் சிறப்பு முதலியன கோக்கியாதல் பிற்தொரு காரணம்பற்றியாதல் பண்டை அருட் பெரும் புலமை ஆசிரியர்களது மூலபாடங்களைத் தத்தம் மனம்போன போக்கின் வண்ணமே புத்தியூர்வமாகப் புதுக்கி விபரீதபாடப் பிரயோகக் கோடல் இகபரமிரண்டினும் உய்தியில் குற்றமேயாமென்க. அல்லதூஉம், கவனமாக என்பதற்கு யானையெனப் பொருள் கோடலே சுண்டைக் கின்றி யமையாததொரு விசேஷார்த்தமா மென்பது அவர் கருத்தாயின், ஆசிரிய ரது கவனமாகளிற்றின் நிருமுகமென்னும் மூலபாடத்தையே களிற்றுக் கவனமாவின் முகமென அந்நவயஞ்செய்து களிற்றியானையின் முகமெனப் பொருளுரைக்க, அவ்வர்த்தம் தானே யமையுமென்க.

பாயிரம் — சபாபதி.

வேறு.

இதந்தரு மடந்தையொ டியைந்துயி ருடம்புபோல்
விதம்படுல கங்களின் விரித்தொளி விளங்குவார்
மதங்கமொடு துந்துபி வளங்கெழு முழங்கவே
சிதம்பர நடம்பயில் செழுங்கழ லிறைஞ்சுவாம்.

இ—ள்: இதம் தரு மடந்தை ஒரு இயைந்து — ஆன்மாக்கட்கு இன் பத்தைத்தருஞ் சிவகாமியம்மையோடு கூடி, விதம்படு உலகங்களின் உடம்பு உயிர்போல் விரிந்து ஒளி விளங்குவார் - பலவகைப்பட்ட உலகங்களின்

லாம் உடம்பின்கண் உயிர்போல வியாபித்து நின்று அறிவுருவாய் விளங்குஞ் சபாநாயகரது, மதங்கம் ஒரு துந்துபி வளம் செழு முழங்க - மிருதங்கத் தோடு தேவதூந்துபிகள் வளம்பொருந்த ஒலிக்க, சிதம்பர நடம்பயில் செழும் கழல் இறைஞ்சுவாம் - சிதம்பரத்தின்கண்ணே திருநடனஞ் செய் தருளுகின்ற செழுமையாகிய திருவடிகளை யாம் வணங்குவாம் எ—று.

ஒளிபோல விளக்கலின் அறிவை சுண்டொளி என்றார். இயற்பெய ராக வைத்துச் சோதியாய் விளங்குபவரென் றுரைப்பினு மமையும். விளங் குவாரது கழலென வியையும். விளங்குவாரென்பது வினையாலணையும்பெயர். மிருதங்க மென்னும் வடமொழி மதங்கமெனத் தப்பவமாயிற்று. மிருதங்க முந் துந்துபி யுடங்குமாயினும் நடனத்துக் கின்றியமையாச்சிறப்புடைமை தோன்ற அதனை ஒடுக்கொடுத்துப் பிரித்து வேறு கூறினர். துந்துபிகள்: தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நாப்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, கண்டக்கருவி என்பன. வளமென்றது சுண்டு நாடகநூற் சதிவிதியை; அதற்குது செல் வம் போறலின் வளமெனப்பட்டது. பஞ்சகிருத்திய நடன வாத்தியமாக லின் அவ்விசேடம்பற்றி வளங்கெழு என்றார் எனினுமமையும். ஏகாரம் அசைநிலை. சிதம்பரமெனினும் ஞானாகாசமெனினு மொக்கும். போக மோக்ஷ மென்னு மிரண்டனுள் மோக்ஷம் சிவத்தின் காரியமாக, வளைப் போகஞ் சத்தியின் காரியமாகலிற் சத்தியை இதந்தரு மடந்தை யென்றும், அக்கினியுஞ் சூடும்போலத் தம்முட் பின்னமறிக் கலத்தலின் இயைந்தென் றும், உடம்பெங்கும் உயிரது வியாபக முண்மைபோல உலகெங்கும் தமது வியாபகமுண்மையின் உயிருடம்புபோல் விதம்படுலகங்களின் விரித் தென் றும், அங்ஙனம் வியாபித்து நிற்பினும் அவற்றின்கட் டொடக்குண்டு சூக் கும அதிசூக்கும சித்தாந் தன்மையிற் சிறிதுந் திரிபின்றி விளங்குதலின் ஒளி விளங்குவார் என்றும், வேண்டுவார் வேண்டியாக் கீழும் வள முடை மையிற் செழுங்கழ லென்றுங் கூறினர். இது கலிவிருத்தம். "அளவடி நான்கின கலிவிருத்தம்மே" என்பதோத்தாகலின். (க)

சிவகாமியம்மை.

ஆடக சிதம்பர வணங்குமை யணங்கிலா
நாடக னனந்தசுக நன்குபுனை பங்கினு
ளேடக மணம்பொருவ வெங்கணு மியைந்துளாள்
பாடக மிலங்குசிறு பங்கய மிறைஞ்சுவாம்.

இ—ள்: ஏடு அகம் மணம் பொருவ எங்கணும் இயைந்துளாள் - மல ரின்கண் மணம் போல் உலகெங்கும் வியாபித்து நிற்பவரும், அணங்கு இலா நாடகன் அனந்த சுகம் நன்குபுனை பங்கினுள் - உன்னவாரே தரிசித்த ஆன் மாக்கட்குப் பிறவித் துன்பத்தை இன்மை செய்யும் திருநடனத்தை யுடைய

சபாநாயகரது வரம்பிலின்பத்தை இனிதாக அனுபவிக்கும் (அவரது) வாம பாகத்தையுடையவரும், சிதம்பர ஆடக அணங்கு உமை - சிதம்பரத்தின்க ணுள்ள கண்கசையிலே நிருத்த சாக்ஷியாய் நின்றருளுபவருமாகிய அழகை யுடைய சிவகாமியம்மையினது, பாடகம் இலங்கு சிறு பங்கயம் இறைஞ்ச வாம் - வேதமாகிய பாதகடகங்கள் விளங்குஞ் சிறிய திருவடித்தாமரைகளே யாம் வணங்குவாம் எ—று.

ஆடகம் ஆகுபெயர். ஈறு தொக்க இலாத என்னும் பெயரெச்சம் நாடக னென்பதன் முதனிலையாகிய நாடகமென்னுங் கருத்தாப்பெயர் கொண் டது. இலாநாடகம் இன்மையாகச் செய்த நாடகமென்ப பண்படியிற் பிறந்த பெயரெச்சம். ஏடு - பூவிதழ். அகம் ஏழனுருபு. பங்கய மென்னும் ஆகு பெயர்ப் பொருள் ஈண்டு 'குறிப்புருவகம்'. அனந்தசகம் சுத்தசாட்குண் ணியங்களு னொன்று. இதனுள் ஏடக மணம்பொருவ வெங்கணு மியைந் துளாள் என்பது பண்புபற்றி வந்த 'விரியுவமாலங்கார' மென்க. (உ)

சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

துங்கமத' கும்பவுயர் தும்பிமுகர் தம்பிசீர்
தங்குளுகி ழஞ்சிறு சதங்கைகள் புலம்பவே
மங்கையுமை கண்குளிர வந்துலவு கின்றதா
ளங்கைமலர் கொண்டுமிரு மன்புட னிறைஞ்சுவாம்.

இ—ள்: துங்க மத உயர் கும்ப தும்பிமுகர் தம்பி - சுத்தமாகிய மதம் பில்கும் உயர்ந்த மத்தகத்தையும் யானே முகத்தையுமுடைய விநாயகக் கடவுளுக்குத் தம்பியாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளது, சீர் தங்கு ளுகிழும் சிறு சதங்கைகள் புலம்ப - அழகிய சிலம்புகளும் சிறு சதங்கைகளும் சத்திக்க ளும், மங்கை உமை கண் குளிர வந்து உலவுகின்றதான் - நித்திய கன்னிகை யாகிய உமையம்மையினது திருக்கண்கள் குளிரவும், அவர் முன் வந் தாலாவி விளையாடியருளும் திருவடிகளை, அங்கை மலர் கொண்டு மிகும் அன்பு உடன் இறைஞ்சுவாம் - அங்கையிற் பூக்களைக் கொண்ட டருச்சித்து மிக்க அன்போடு யாம் வணங்குவாம் எ—று.

புலம்ப வந்து குளிர உலவுகின்ற தம்பி தானொன நிரனிறையாக்கி முடிக்க. புலம்பவும் குளிரவும் வந்துலவுகின்ற தம்பிதானொன முடிப்பினு மமையும். உலவுகின்ற என்றபாலது உலவுகின்ற எனக்குறுகிற்று. உடன் என்னுஞ் சொல்லுருபு ஒடுவருபின் விசேடப் பொருட்கண் வந்தது. கண் குளிர்தல் காதன்மிக நோக்கிக் களித்தல். இச்சாளுனக் கிரியைகளுள் ஒன் றாகலின் மதமென வானா கூறுது துங்கமத மென்றும், சிவ சத்திகட்கு வணக்கஞ் செய்த பின்னர் மறித்தும் விநாயக வணக்கஞ் செய்தே சுப்பிர மணிய வணக்கஞ் செய்தன் முறையாயினும், இது சுருங்கிய நூலாகலின்

விரிவஞ்சுவார், அவ்விநாயகவணக்கமுமாமா ரெருவாறு தோன்றச் சுப்பிர மணியக் கடவுட்குப் பிறவடைகொடாது தும்பிமுகர் தம்பி யென்றும், என்று மிளையோ ராகலின் ளுகிழஞ் சிறுசதங்கைகள் புலம்ப வென்றும், இளைய திருக்குமாரரது திருவடிகளாகலின் மங்கையுமை கண்குளிர வந் துலவுகின்றதான் என்றும், தமிழ்மொழியா னூலியற்றுந் தமக்கும், அந் தமிழ்மொழிக் கதிபாகிய அகத்திய முனிவருக் கதனைச் செவியறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியராகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குமுள்ள சீட்குருத் துவ சம்பந்தமும் விசேட வழிபாடுந் தோன்ற இறைஞ்சுவாமென் ரெழி யாது அங்கைமலர் கொண்டுமிரு மன்புட னிறைஞ்சுவா மென்றும் கூறினர்.

“தும்பிமுகர் தம்பி” என்னும் பாடத்தைத் தும்பிமுக னெம்பி எனப் பாடந்தந்து அதனுள் எம்பி என்பதற்குத் தம்பி எனப் பொருளுரைத்து அது அப்பொருள் பயந்ததற்கு “எம்பியு மனுசனு மிளையோன் டெயரே” என்னும் பிங்கலத்தைச் சூத்திரப் பிரமாணமுமொன்று காட்டிச் சாதிப்பாரு முளர். எனக்குத் தந்தையென்னும் பொருளில் என் என்னுந் தன்மைச் சொல்லோடு தொடர்ந்து தானும் அத்தன்மையின்பாற்படும் தந்தை யென் னும் முறைப்பெயர் அத்தொடர்ச்சிக்கண் அந் நிலைமொழியோடு விகார மேற்று எந்தை என மருஉமொழியாய் வந்தாற்போல, எனக்குத் தம்பி என்னும் பொருளில் என் என்னுந் தன்மைச்சொல்லோடு தொடர்ந்து தானும் அத்தன்மையின்பாற்படும் தம்பிஎன்னும் முறைப்பெயர் அத்தொடர்ச் சிக்கண் அந்நிலைமொழியோடு விகாரமேற்று எம்பி என மருஉமொழியாய் வந்தமையான், அது அத்தன்மையிடப் பொருடருவதல்லது படர்க்கையிடப் பொருடாராமையானும், ஈண்டுத் தன்மையிடப் பொருள்கோடல் சிறிதும் பொருந்தாமையானும், “இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவரி” “ஆதனும் பூதனும் கூறிய வியல்பொடு” என்னும் முதற்குறிப்புடைய தொல் காப்பியப் புள்ளிமயங்கியற் சூத்திர விதிபற்றி, “மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின் மொழியா ததனையும் முட்டின்று முடித்தல்” என்னும் தத்திரவுத்தியான் அத்தொடர் மருஉமொழி என்பது அறியக்கிடத்தலானும், “நீபமலர் மாலைபுனையுந், தந்தைநம வாறுமுத வாதிரம சோதிநம தற்பா மதா, மெந்தைநம வென்றுமிளையோய்நம குமாரநம வென்று தொழுதார்” என வரும் இவ்வொரே செய்யுளிறுளே தந்தைக்கும் எந்தைக்கும் தம்முள் வேற்றுமை இனிது தெளியப்படுதல்போல, “எம்பிக்கும் மென்னன்னை தனக்கு மிறுதிக்கோ, ரம்புய்க்கும் போர்வில்லிதனக்கு மயனிற்ருந், தம்பிக் கும் நம்மாண்மை தவிர்ந்தே சயநிற்கும்” என வரும் இவ்வொரே செய்யு ளிறுளே தம்பிக்கும் எம்பிக்கும் தம்முள் வேற்றுமை இனிது தெளியப் படுதலானும், மற்றும் இலக்கியங்க ளுள்ளும் தம்பி என்னும் பொருளில் எம்பி என்னும் சொற்பிரயோகம் யாண்டுங் காணப்படாமையானும், “எம் பியை யிங்குப்பெற்றே னென்னெனக் கரியதென்றான்” என்னுஞ் சீவகசிந்தா

மணிச் செய்யுளில் எம்பி என்பதற்கு என்றம்பி என்றே நச்சினுர்க்கினியர் பொருளுரைத்தமையானும், பிங்கலந்தையின் வழிதூலாகிய சூடாமணி நிகண்டு நூலுடையார் அப்பிங்கலர் தூளையோற்குப் பரியாயப்பெயராக வைத்தோதிய எம்பி என்பதை அஃதப் பொருடாராமை கண்டு, தமது சூடாமணி நிகண்டில் தம்பியின் பெயர் விகற்பங் கூறும்வழித் தாமும் எடுத்தோதாது தள்ளிவிட்டமையானும், திவாகர முதலிய ஏனை நிகண்டுகளினும் அவ்வாறே அப்பொருளில் அச்சொல்லை எடுத்தோதாமையானும், இவ்வாறே தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கணங்களோடும் பேரிலக்கியங்களோடும் மாறுபட்டதொன் றியாது அது கொள்ளற்பாலதன்றித் தள்ளற்பாலதொன் றாக லானும், இன்றோரன்ன பிறவாற்றானும் அவர் பாடம் பொருந்தாமை காண்க. இத்துணையுங் கடவுள் வாழ்த்து. (சு)

தென்பொதிய மாமுனி சிறக்கவரு னென்னொன் னின்பவினை யாடல தெனுங்கடலு னையேன் மின்பயிலு மாமதுரை மேவுதமிழ் மாறன் துன்பமற நல்குகதை சொல்லலுறு கின்றேன்.

இ—ன்: தென்பொதிய மாமுனி சிறக்க - தெற்கின்கணுள்ள பொதிய மலை வாசாகிய அகத்தியமகாமுனிவர் வாயிலாக உலகம் படிமுறையானே கேட்டு முத்தியடைய, அருள் - சுப்பிரமணியக்கடவுள் அம்முனிவர்க்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய, என் என் இன்பவினையாடலது எனும் கடலுள் - இத்திரன் பழிதீர்த்த திருவினையாடல்முதல் வன்னியுங் கிணறு மிலிங்கமு மழைத்த திருவினையாட லீராக மதுரைச் சோமசுந்தரக்கடவுள் செய்தருளிய நிரதிகய வின்பத்தரும் அறுபத்துநான்கு திருவினையாடல்களை யுடையதாகிய ஆலாசிய மான்மியமென்னுஞ் சமுத்திரத்தினுள்ளே, மின்பயில் உ - மீனாகிய யம்மை வலப்பாகத்திற் பொருந்துஞ் சோமசுந்தரக் கடவுளானவர், மா - நரிப்பரிகளை, மதுரை மேவு தமிழ் மாறன் துன்பம் அற நல்கு கதை-மதுரை யாகிய இராசதானியிலே அரசவீற்றிருந்த அரிமர்த்தனபாண்டியனது பிற வித்துன்பம் பற்றற அவ்வரசனுக்குக் கொடுத்தருளிய திருவினையாடலை, நாயேன் சொல்லலுறுகின்றேன் - காயினுங் கடையேனாகிய தமிழேன் தமிழ் மொழியிற் பத்தியரூபமாகக் கூறத் தொடங்கினேன் எ—று.

இரட்டித்துக் கூறும்வழி எண்ணெட்டென வருமொழி யியல்பாகற் பாலது எண்ணெண்ணென் மரீஇயிற்று; “தம்மியல் கிளப்பிற் றம்முற்றும் வருஉ, மெண்ணின் றெகுதி யுனப்படப்பிறவு, மன்னவையெல்லா மருஉ வின் பாத்திய, புணரிய னிலையிடை யுணரத்தோன்ற” என்னும் அதிகாரப் புறனடையாற் கொண்க. ஒருவன் பெறும் பேறுக னெவற்றினுஞ் சிறத் தமையின் முத்தி சிறப்பெனப்பட்டது. அருளென்னும் இறந்தகால வினைத் தொகை வினையாடல்தென்னும் வினைக்குறிப்புமுற்றின் பகுதியோடு முடிந் தது. மின்-பெண். அது “மின்பால்ன்ப, ரானவரடியார்” என ஆசிரியர்

கூறுமாற்றானும், “மின்னே யுனக்கு மிகு கற்புடை மீனுமொவ்வான்” எனப் பிறர் கூறுமாற்றானு மறிக. உ-சிவன். அது, “ஆலுக்கணிகலம் வெண்ட லேமலை” என்பதனுனு மறிக. இனி “மின் பயிலு ம.” என்பதற்கு மின் னல்போலுங் குதிரை என்பாரு முளர். அப்பொருட்டு, நல்கென்னும் வினைக்கு வினைமுதல் வருவித் துரைக்கவேண்டுதலின், அது அத்துணைச் சிறப்பன்றென்க. அருள் என்னும் வினைக்குச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் என் னும் வினைமுதல் ஈண்டு வருவிக்கப்பட்டவா றென்னையெனின், அது சொல்லில்வழியதாகலான் உய்த்துணர்ந்து வினைமுதல் வருவிக்கப்பட்டது. சொல்லுள் வழி அச்சொற்கு அநாவசியகமான பொருள்குறிக்கி கழித்து, ஆண்டவசியமான வினைமுதன் முதலியன வருவித்தல் குற்றமாமென்பது, “சொல்லில் வழிய துய்த்தலென மறுக்க” எனச் சேனாவரையர் கூறிய வாற்றா னறிக. முனிசிறக்க முனியாற் சிறக்க. மா என்பது ஈண்டுக் கதைத்தொடர்பாற் பாய்மாவை யுணர்த்திகின்றது. கதைப்பரப்புச் சொற் பொருளாழம் அரும்பொருட்கிடக்கை முதலியவற்றற் பேதமின்மையின் அம்முதனூல் கடலாக வருவதஞ் செய்யப்பட்டது. சுப்பிரமணியக்கடவுள் அகத்தியமுனிவருக்கு மதுரைச் சோமசுந்தரக்கடவுளது திருவினையாடல் அறுபத்துநான்கையும் திருவாய்மலர்ந்தருளினு ரென்பது “அத்தலத்தனைய மூவகைச்சிறப்பு மளவிலா வுயிர்க்கெலாங் கருனை, வைத்தவன் செய்த திரு வினையாட்டும் வரையார்க்கினிய வேலெடுத்த, வித்தகனெனக்கு விளம்பிய வாறே விளம்புவ னுமக்கெனவந்த, வுத்தம முனிவர் யாவருங் கேட்க வுணர்ந்துவான் கடலெலா முண்டான்” என வழிதூலாசிரியர் கூறியவாற்றா னறிக. இது வழிகூறியவாறு. ஈண்டுக் குதிரை கொடுத்த திருவினையாட லைக் கூறுவேனென்ற வாசிரியர் பின்னர் மண்சுமந்த திருவினையாடலையுங் கூறியது மிகைபடக்கூறலாம் பிறவெனின், அற்றன்று. மண்சுமந்த திரு வினையாடல் ஈண்டுக் குதிரை கொடுத்த திருவினையாடலி னொழிபாகலி னென்க. அற்றேல், ஏனை மந்திரிச்சருக்கம், திருப்பெருந்துறைச்சருக்கம் முதலியனவோவெனின், அவை, துதலியபொருளாகலின் ஈண்டைக் கெய் தாமையின் அது கடாவன்றென்க. துதலிய பொருள் திருவாதவூரடிகள் து சரித்திரம். அதனை வருஞ் செய்யுளிற் காண்க. இதனுள் “வினையாடல் தெனுங் கடலு” னென்புழி எனுமென்னும் மாட்டேற்றுச்சொல் விரிந்து வந் தமையின், இது “விரியருவகாலக்கார” மென்க. (சு)

அற்புக னிருந்தருள் பெருந்துறை யடைந்தே சிற்பர முனார்ந்துதிரு வாசக முரைப்பார் முற்பக லருந்தவ முயன்றுபெறு மன்பா லுற்பவ மொழிந்தமை மொழிந்திட ரொழிப்பாம்.

இ—ன்: அற்புகன் இருந்தருள் பெருந்துறை அடைந்து - ஞானமே திருமேனியாகவுடைய ஜனவனஞ்சுவாயி எழுந்தருளி யிருக்கப்பெற்ற

திருப்பெருந்துறையென்னும் ஸ்தலத்தை யடைந்து ஞானோபதேசம்பெற்று, சித் பரம் உணர்ந்து திருவாசகம் உரைப்பார் - குக்குமசித்தாகிய சிவத்தைத் திருவருளானறிந்து திருவாசக மருளிச்செய்பவராகிய திருவாதவூரடிகள், முன்பகல் அரும் தவம் முயன்று பெறும் அன்பால் - பூர்வ சன்மங்களிலே அரிய சிவபுண்ணியங்களைச் செய்து பெற்ற விசேட சிவபத்தி வாயிலாக, உற்பவம் ஒழிந்தமை மொழிந்து - பிறவியொழிந்துய்ந்த சரித்திரத்தைப் புராணமாகப் பாடி, இடர் ஒழிப்பாம் - நாமும் நமது பிறவித்துன்பத்தை நீக்கிக்கொள்வாம் எ—து.

படிமுறையானன்றி இவ்வொரு பிறப்பிற் செய்த தவந்தானே அமையாதென்ப துணர்த்துதற்கு முற்பகலென விசேடிக்கப்பட்டது. அது, “பாழ்ச்செய்வீனாவீப் பயனிலியாய்க் கிடப்பேற்குத், கீழ்ச்செய் தவத்தாற் கிழியீடு நேர்பட்டுத், தாட்செய்ய தாமரைச் சைவனுக்கென் புன்றியோ, லாட்செய் குலாத்திலீல யாண்டானைக் கொண்டன்றே.” என்னுந் திருவாக் காணு மறிக. முற்பகல் பின்மொழியாகுபெயர். தவமென வானா கூறுது அருந்தவமென்றார் பதிபுண்ணியங்களைத் தறிவித்தற்கென்க. ஈண்டுப் பதிபுண்ணியங்களைன்றது சரியை கிரியா யோகங்களை. இவை சுவர்க்காதிபுவன போகங்களைப் பயந்து விரைவின்மீள்ப் பிறவியினுறுத்தும்; பசுபுண்ணியங்களாகிய ஏனைத் தவங்கள் கன்மயோகங்கண் முதலியனபோலன்றி முறையானே சாலோக முதலிய பதமுத்திகளைப் பயந்து முடிவின் கணெவ்வாற்றினும் ஞானம் வாயிலாகச் சாபுச்சியமாகிய பரமுத்தியைப் பயந்தே விடும் முத்திசாதனங்களாமென்ப தறிக. அது “தானமியா கந்தீர்த்த மாச் சிரமந் தவங்கள் சாந்தி விரதந் கன்ம யோகங்கள் சரித்தோ, நீனமிலாச் சுவர்க்கம்பெற் றிமைப்பளவின் மீள்வ ரீசனியோ கக்கிரியா சரியையினி னின்றோ, ருனமிலா முத்திபதம் பெற்றுலக மெல்லா மொடுங்கும்போ தான் முனிலா தொழியினுற்பவித்து, ஞானநெறி யடைந்தடைவர் சிவனையங்கு நாதனே முன்னிற்கி னனுகுவர்நற்றானே” “சுருதிவழி யொழுகினவர் சுவர்க்கத்தா ராகமதூற், சரியை கிரியாயோகர் சாலோக சாமீப, வருவ வமை வினராக வுதவுதுமெம் முடனாகும், பெருகியஞா னிகளெம்மைப் பெற்றார்போக் கற்றாரே” என்பனவற்றா னறிக. திருப்பெருந்துறையி னெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானுக்கு ஜனவன்னைதொன்பது அபிஷேகத்திருநாமம். இது ஆலாசியமான்மியத்திற் கண்டது. இனி இவருக்கு அபிஷேகத்திருநாமம் ஆன்மநாதரென்பது கன்னபாரம்பரையென்க. துதலிய பொருள் கூறியவாறு.

(கூ)

கொண்டலன கண்டனருள் கொண்டுதமிழ் பாடித் தொண்டுபடு மன்பர்செயல் சொன்னநெறி தன்னால் வண்டமிழ் தெரிந்தவர்கள் மற்றெனரை குற்ற முண்டெனினு நன்கிதென வுள்ளுவர்க ளெள்ளார்.

இ—ன்: கொண்டல் அன கண்டன் அருள் கொண்டு தமிழ் பாடி - முகில்போலும் கரிய திருக்கண்டத்தையுடைய கைலாசபதியினது திருவருள் பெற்றுத் தமிழ்வேதமாகிய திருவாசகத்தைப் பாடி, தொண்டுபடும் அன்பர் செயல் சொன்ன நெறி தன்னால் - அடிமைத்திறம் பூண்ட திருவாதவூரடிகள் ளது திவ்விய சரித்திரத்தைத் தமிழேன் புராணமாகக் கூறிய முறைமையினால், என் உரை குற்றம் உண்டு எனினும் - எனது இந்நூலின்கட் குற்ற முளதாயினும், வண் தமிழ் தெரிந்தவர்கள் இது நன்கு என உள்ளுவர்கள் - வளவிய தமிழ்நூல்களை ஒதியுணர்ந்த கவிஞர் இது குணமுடையதேயா மென்று நன்கு மதிப்பார், எள்ளார் - அஃதொழிந் திகழார் எ—து.

உவமவுருபு இடைக்குறைந்து நின்றது. தமிழ் இருவழியும் இனிமை. அது “தமிழ்தழிய சாயலவர்” என்பதனுனு மறிக. அது இனிமையை யுடைய பாவஷயையுணர்ந்தி ஆகுபெயராய் நின்றது. வளமென்று ஈண்டுச் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளை. மற்று அசை. உம்மை ஐயவும்கை. உரை கருவியாகுபெயர். குற்றம் சொற்குற்றம் பொருட்குற்றம் முதலியன. இந்நூல் குற்றமுடையதாயினும், அடிமைத்திறத்தோடு மெய்யன்பு மொருங்குடைய திருவாதவூரடிகள் திவ்விய சரித்திரத்தைக் கூறுங் குணமுடைமைபற்றிச் சான்றோர் கைக்கொள்வர் என்பதாம். “ஈசனுக் கன்பில்லா ரடியவர்க் கன்பில்லா ரெவ்வுயிர்க்கு மன்பில்லார் தமக்கு மன்பில்லார், பேசுவதென் னறிவிலாப் பிணங்களைநா மிணங்கிற் பிறப்பினினு மிறப்பினினும் பிணங்கிடுவர் விடுநீ, யாசையொடு மானடியா ரடியாரை யடைந்திட்டவர் கருமமுன் கருமமாகச் செய்து, கூசி மொழிந்தருண் ஞானக் குறியினின்று கும்பிட்டுத் தண்டமிட்டுக் கூத்தாடித்திரியே” “மறைநான்கும் பயின் றொழுகி யிட்டிகளும் பலவியற்றி மல்லன்ஞாலத், திறவாத புகழ்படைத்து மீசனிடத் தன்பிலரை யெண்ணுதுன்னம், புறமோதிக் கொலையின்னு மது மாந்துங் கொடும்பாவப் புலையேனு, மறவாணன் றிருவடிக்கீ முன்பினரே லவரெம்மை யடிமைகொள்வார்” என்பனவற்றினும் மெய்யன்பு மடிமைத் திறமு மொருங்குடைய சிவபத்திமாண்களது விசேடமும், அவையில்லாதா திழிவு மினிது விளங்குதல் காண்க. அவையடக்கங் கூறியவாறு. அவையடக்கம் நூல்செய்தபின்னர்ச் செயப்படுவ தொன்றாகவிற் சொன்னநெறி தன்னால் என இறந்தகாலத்தாற் கூறிஞர்.

(கூ)

இந்தவள நற்கதை யியம்பினர் நயந்தே - சிந்தையி னினைப்பவர் செவிப்புல நிறைப்போர் புந்திமகி ழுப்புவி புரப்பருடல் விட்டா லந்தவுல கந்தனி லரன்சபையில் வாழ்வார்.

இ—ன்: இந்தவள நல் கதை நயந்து இயம்பினர் - இந்த வளவிய நல்ல சிவபுராணத்தை அன்புகூர்ந்து வாசிப்பவர் பொருள் சொல்பவர்

களும், செவிப்புலம் நிறைப்போர் - செவிமடுப்பவர்களும், சிந்தையில் நினைப்பவர் - மனத்தாற் சிந்திப்பவர்களும், புந்தி மகிழ்ப் புவி புரப்பர் - இம்மைக்கண் மனமகிழ்ப் பூமியைப் பாதுகாப்பர், உடல் விட்டால் அந்த உலகத்தினில் ஆரன் சபையில் வாழ்வார் - தேக நீக்கத்தின்கண் அந்தச் சிவ லோகத்திலே சிவசந்நிதியில் வாழ்வார்கள் எ—று.

நயந்தென்பதை ஏனையிடத்துங் கூட்டுக. பின்னர் உடல் விட்டால் என்பதனான் முன்னர் இம்மைக்கண் என்பது பெற்றும். சுட்டிரண்டனுட் பின்னையது பண்டறிசுட்டு. செவிப்புலம் செவியாகிய இடம். பயன் கூறியவாறு. 'தெய்வ வணக்கமுஞ் செயப்படுபொருளு, மெய்த ஷரஃப் பது தற்சிறப்பாகும்' என்பவாகலின், இவையனைத்தும் பாயிரமேயா மென்க.

(எ)

பாயிரமுற்றிற்று.

உ

மந்திரிச் சருக்கம்.

முக்கனெரு நான்குபுய வைந்துமுக முன்னேன்
சொக்கனரு னைன்மைபெறு தொன்மைதிகழ் நன்னா
டக்கடு விடத்தையர னுக்கருள்வ தென்றே
மைக்கடலின் வைகலொழி வைகைவள நாடு.

இ—ள்: முக்கண் - சோம சூரியாக்கினிகளாகிய மூன்று திருக்கண் களும், ஒரு நான்கு புயம் - ஒப்பற்ற நான்கு திருப்புயங்களும், ஐந்து முக முன்னேன் சொக்கன் - ஈசானம் தற்புருஷம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தி யோசாதமென்னு மைந்து திருமுகங்களுமுள்ள முதல்வராகிய சொக்கநாத சுவாமியினது, அருள் நன்மைபெறு தொன்மை திகழ் நல் நாடு - திருவரு ளாகிய நன்மையைப் பெறும் பழமை விளங்காநின்ற நல்ல நாடாவது, அக் கடு விடத்தை அரனுக்கு அருள்வது என்று - அந்தக் கொடிய ஆலகால விஷத்தைச் சிவபெருமானுக்கு உணவாகக் கொடுத்ததென்று வெறுத்து, மைக்கடலில் வைகல் ஒழி வைகை வளநாடு - கரிய சமுத்திரமாகிய தன்னா யகனிடத்துச் சென்று தங்குதலொழிந்த வைகைநதி பிரவாகிக்கும் பாண்டி வள நாடேயாம் எ—று.

அக்கடுவிடம் என்பது கொடுமையான் எல்லாரானும் முன்னரே அறி யப்பட்ட அவ்விடமென்னுங் கருத்திற்காகலின், அகரவிடைச்சொற் பண் டறிசுட்டு. நாடிருண்டுத் தனித்தனி எழுவாயும் பயனிலையுமாதற் கேற்பன் வாய்த் தடுமாறுதல், "செய்யுண் மருங்கினும் வழங்கியன் மருங்கினும்"

என்னும் அதிகாரப் புறனடையாற் கொன்க. வருஞ் செய்யுளினு மீ தொக் கும். இடையாய காலத்தன்றிப் படைப்புக்காலத்தொட்டுச் செல்வ முதலிய நல்லநாட்டமைதிந ளாறனையும் ஒருங்குடைய நாடென்பது விளக்குவார் தொன்மைதிகழ் நன்னாடென்றும், பாற்கடல் கொடுத்த நஞ்சின்பொருட்டுப் பெயர்ச்சார்புபற்றிக் கருங்கடலாகிய தன்னாயகனெடு சங்கமியாத விசேட முடைய நதி என்பார் 'அக்கடு விடத்தை யரனுக் கருள்வதென்றே மைக்கட லில் வைகலொழி வைகை' என்றுங் கூறினார். நதியைப் பெண்பாற்படுத்திக் கூறுதல் வடமொழிவழக்கு. அறுவகைநாட் டமைதிகளாவன: செல்வம், விளைநிலம், செங்கோன்மை, நோயின்மை, வளமுடைமை, குறும்பின்மை என்பன. வளம் ஆகரங்களிற் படுவனவும் வயலினும் தண்டலையினும் விளை வனவுமாம். முக்கனெரு நான்குபுய வைந்துமுக மென்பன் முரண் டொடை. ஈண்டாகிரியர் தங்குறிப்பை நதிமே லேற்றிக் கூறுதலின் "இது பெயர்பொருட் டற்குறிப்பேற்ற"மென்னு மலங்காரமென்க.

(க)

நீண்டகயி லேக்கிறை நிகழ்த்தவரு ளாலே
பூண்டமுனி மெய்த்தமிழ் புகன்றதிரு நாடு
மூண்டபகை செற்றுவலக முற்றுமர சாளும்
பாண்டிய னலங்குலவு பாண்டிவள நாடு.

இ—ள்: நீண்ட கயிலேக்கு இறை அருளால் மெய்த் தமிழ் நிகழ்த்த— நெடிய கைலாசகிரிக்குத் தலைவராகிய ஸ்ரீகண்டபாமசிவனுனவர் உலகங் கடைத்தேறல் வேண்டுமென்னுந் திருவருளினாலே மெய்ம்மையாகிய தமிழ் மொழிக் கிலக்கணத்தைப் போதித்தருள, பூண்டமுனி புகன்ற திருநாடு— அதனைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்துகொண்ட அகத்திய மகாமுனிவர் அதனை நன்மாணுக்கர்களுக்குக் கற்பித்துப் பரப்பிய நாடாவது, மூண்ட பகை செற்று உலகம் முற்றும் அரசாளும் - முயன்று வந்த பகைவரைக் கொன்று உலக முழுவதையு மரச்செய்த, பாண்டியன் நலம் குலவு பாண்டி வளநாடு - சோமசுந்தர பாண்டியரது நன்மை எஞ்ஞான்றும் விளங்கா நின்ற பாண்டிவளநாடேயாம் எ—று.

கயிலே போலி. கைல முக்கியஸ்தானமாகலின் அதுபற்றிக் கைலேக் குத் தலைவரென்றார். தமிழ் இருமடி ஆகுபெயர். நலம் நீதி முதலியன. தமிழ்மொழிக்கருத்தா அகத்திய முனிவரும் பிரிதுபாடையும் வேறுசமயக் கடவுளரும் என்பார் மதங்களை மறுத்தற்பொருட்டுக் கயிலேக்கிறை நிகழ் த்த என்றும், உலகிற்கு அவரதருளுடனுள்ளதாகலின், உலகமெஞ்ஞான் றுள்ளதோ அத்தமிழ்மொழியு மஞ்ஞான்றுள்ளதென அதன்றென்மை விளக் குவார் நிகழ்த்தவென் றொழியாது அருளால் என்றும், கேட்டன் மாத்தி ரையி னமையாது சிந்தித்துத் தெளிந்துகொண்டமை தோன்றப் பூண்ட

முனி என்றும், வனைய மொழிகன்போலன்றித் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றமெறிந்த குமாவேளும், மகத்தியல்கும்பத் தகத்திய முனிவனும் பிறரும் முச்சங்கமிர் இ ஆராய்ந்து வழுவகளைத் தர்க்கஞ்செய்து கொண்ட சிறப்புடைமை தோன்ற மெய்த்தமிழென்றும், உலகமுற்று மா சாளுதல் பசுபதிக்கன்றி நரபதிகட்கேலாமையின் அப்பசுபதியை உலகமுற்று மாசாளுந் பாண்டியனென விசேடித்துங் கூறினார். (உ)

வேறு.

மேவுமூர் வளம்பலவு மிகுந்துளநா டதனின்லம்
பாவுமூர் பழமறைதே ரந்தணர்கள் பயின்றுளவூர்
தாவுமூர் விடையேறி தங்கியவூ ரங்குறையுந்
தேவரு ரினுமேன்மை சிறந்ததிரு வாதவூர்.

இ—ள்: வளம் பலவும் மேவும் ஊர் மிகுந்துள நாடு அதனின் - பல வளங்களும் பொருத்திய ஊர்கண் மிகப்பெற்றுள்ள அப்பாண்டி நாட்டின் கண்ணே, நலம் பாவும் ஊர் - பலதிற நன்மைகளும் மிக்கவுறும், பழ மறை தேர் அந்தணர்கள் பயின்றுள ஊர் - பழைய வேதங்களை அத்தி யயனஞ் செய்யும் பிராமணர்கள் மிக வசிக்கப்பெற்ற ஊரும், தாவும் ஊர் விடையேறி தங்கிய ஊர் - தாவுகின்ற விட்டுணுவாகிய இடபத்தை வாகன மாகக்கொண் டிவாந்தருளும் சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கப்பெற்ற ஊருமாய்ள்ளது, அங்கு உறையுந் தேவர் ஊரினும் மேன்மை சிறந்த திரு வாதவூர் - அங்கே வசிக்குந் தேவர்களது அமாவதியினும் மகிமை சிறந் துள்ள திருவாதவூரானது எ—று.

விட்டுணுவாகிய விடை யென்பது போதரத் தாவுமூர் விடை என விசேடிக்கப்பட்டது. தாவும் விடை ஊர் விடை எனத் தனித்தனி முடிக்க. தாவுதல் வினைக்கு உலகமும், ஊருதல் வினைக்குக் கலுழனுமாகிய செயப் படுபொருள்களை வருவித்துரைக்க. ஏறி பெயர். அங்கென்றது திருவாத வூரை; அதன் விசேடம்பற்றித் தேவர்கள் அங்கே வசித்தலின்; அது அத்தலுபுராணத்துட் காண்க. ஐந்தனுருபு உறப்பொருட்கண் வந்தது. பல வளமென்றது நாடுபடுதிரவிய முதலிய ஐவகைத்திரவியங்களையும். இது தாவுகொச்சகக்கலிப்பா; “தாவே தாவினை தாழிசை தாமுஞ், சிலவும் பல வுஞ் சிறந்து மயங்கியு, மற்றும் விகற்பம் பலவா வருகவுங், கொச்சக மென் னுங் குறியினவாகும்” என்றாராகலின். (ங)

அந்நகரின் மறையோரி லருன்புனைமாத் தியர்குலத்திற்
றன்னிகரில் சைவநெறித் தலைவனவன் றனித்தேவி
மின்னனைபா டிருவயிற்றின் மென்கொடிபங் கினன்னுளாந்
றென்னவன்செங் கோன்முதல்வர் திருவவ தாரஞ்செய்தார்.

இ—ள்: அந்நகரில் - அந்தத் திருவாதவூரிலே, மறையோரில் - பிரா மண வருணத்திலே, அருன்புனை மாத் தியர் குலத்தில் - பாண்டியர்களது அருளைப்பெறும் ஆமாத்தியரது குடியிலே, தன் நிகரில் சைவநெறித் தலை வன் - தனக்கு நிகரில்லாத சைவசமயத்தை மேற்கொள்ளும் தலைவராகிய சம்புபாதாசிரயர் என்னும் ஒருவருள்; அவன் தனித்தேவி மின் அனையான் திரு வயிற்றில் - அவருக்கு அவரது ஒப்பற்ற மனைவியாராகிய மின்போ லும் சிவஞானவதியாரது திருவயிற்றினின்றும், மென் கொடி பங்கினன் அருளால் - உமா சமேதராகிய சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே, தென்னவன் செங்கோன் முதல்வர் திருவவதாரஞ் செய்தார் - அரிமர்த்தன பாண்டியனது செங்கோலை நடத்தும் முதன்மந்திரியாகுமோர் சம்புத்திரர் திருவவதாரஞ் செய்தார் எ—று.

அமாத்தியர் மாத் தியரெனத் தலைக்குறை. அமாத்தியர் சூழ்ச்சித்துணை வர்; கூடலிருப்பவரென்பது பொருள். குலம் - குடி. அது “சாதி குலம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறு மாதமிவி நாயேனை” என்பதனு மறிக. தன்னென்றது சைவத்தை. உளன் என்னும் பயனிலை அவாய்கிலை யான் வருவிக்கப்பட்டது. “எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி, யவ்விய னிலையல் செவ்விதென்ப” என்னுஞ் சூத்திரத்து மொழிந்த பொரு ளோடொன்ற வவ்வயின் மொழியா ததனையு முட்டின்று முடித்தலென்பத னுற் கொள்க. சைவநெறித் தலைவனென்பதினைத் தலைச்சைவன் என விசுதி பிரித்துக் கூட்டி, ஆதிசைவரெனப் பொருள்கோடலுமொன்று. சைவர்; அநாதிசைவர், ஆதிசைவர், மகாசைவர், அநுசைவர், அவாந்தாசைவர், பிரவாசைவர், அந்தியசைவர் என எழு வகையர். அவருள் அநாதிசைவ ராவார் சதாசிவமூர்த்தி; ஆதிசைவராவார் சிருஷ்டி யாரம்பத்திலே அவ் வநாதிசைவரது சத்தியோசாத முதலிய பஞ்சவத்திரங்களினின்றும் தோன் றிய கௌசிகர், காசிபர், பாரத்துவாசர், கௌதமர், அகத்தியர் என்னும் பஞ்சரிஷி கோத்திரத்துப் பிற்த சிவப்பிராமணர். மகாசைவராவார்: பிரமா முகத்திற் றோன்றிய வைதிகப்பிராமணருள்ளே சிவதீக்ஷபெற்றவர். அநுசைவராவார்: சிவதீக்ஷபெற்ற கூத்திரியரும் வைசியருமாம். அவாந் தாசைவராவார்: சிவதீக்ஷபெற்ற சூத்திரர். பிரவாசைவராவார்: சிவ தீக்ஷ பெற்ற அநுலோமர். அந்தியசைவராவார்: சிவதீக்ஷபெற்ற மற் றையோர். அது “அரிய சதாசிவனென்போ னநாதிசைவ னவன்பா லவத ரித்த சிவமறையோ ராதிசைவ ரிவர்பா, லுரியசிவ தீக்கைபெற்ற விப்பிரர் மா சைவருயர்ந்தவர சன்வணிக னதுசைவ ராவார், பெரியகுவ ளைப்புயத் தோ னவாந்தாசைவன் சீர்பெறுசவன னுதி யநுலோமர் பிரவாராம், விரியவனிமிசை யொழிந்தோ ரந்தியசை வத்தோர் விரித்திடு மேழ் சைவ வித மிவையென நூல் விளம்பும்” என்பதனுமறிக. சைவர் சிவனை வழி படுவோர். நெறி சர்மார்க்கம். மென்கொடி ‘உருவகம்’. அவதாரம் -

இறங்குதல். பாண்டியர்களுக்குப் பரம்பரையானே சூழ்ச்சித் துணையாய் அவரோடு கூடலிருக்கும் குடி என்பார் அருள்புனை மாத்தியர் குலம் என்றும், கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களாற் சிறந்த ஆதிசைவரென்பார், “சைவ நெறித் தலைவன்” என்றும், நற்குண நற்செய்கைகளையுடை அழகிற் சிறந்த சதித்துவரத்தினம் என்பார் “தனித்தேலிமின்னையான்” என்றும், புண்ணிய லோகங்களாகிய மேலுலகங்களினின்றிஞ் சிவாஞ்ஞையினம் பூமியில் வந்தார் என்பார் “மென்கொடி பங்கின் னருளாற் நிருவவதாரஞ் செய்தார்” என்றும் கூறினார். மேலுலகங்களிலிருந்து சிவாஞ்ஞையினம் பூமியில் வந்தார் என்பது ‘அந்தார்தம் பதியினிழிந் தருள்புனைமாத் தியர்குலத்தில், வந்தருளி’ ‘வரமுடன் புவியிற் றேன்று மறைமவர்க் கிறைவர்’ என முன்னர் வருவனவற்றினுமுணர்க.

(ச)

வேறு.

பொய்ம்மையா முலகின்மாயப் பொங்கிரு ளகலவன்னோர்
தம்மையாழ் நரகிற்றன்னுஞ் சமயதா ரகைமழுங்க
வெம்மையா ஞடையான்ன்ப ரிதயதா மரைகனெல்லாஞ்
செம்மையாய் மலரஞான தினகர ருதபஞ்செய்தார்.

இ—ள்: பொய்ம்மை ஆம் உலகின் மாயப் பொங்கு இருள் அகல - பொய்ப்பொருளாகிய உலகின்கண்ணுள்ள அஞ்ஞானமாகிய மிக்க அந்தகாரமானது ஒட்டெடுக்கவும், அன்னோர் தம்மை ஆழ் நரகில் தள்ளும் சமய தாரகை மழுங்க - அவ்வந்தகாரத்து னகப்பட்ட மம்போலிகளை ஆழ்ந்த நரகமாகிய படுகுழியின்கண் வீழ்த்துக் கெடுக்கும் உலோகாயதம் முதலிய பரசமயங்களாகிய நகூத்திரங்கள் ஒளி மழுங்கவும், எம்மை ஆள் உடையான் அன்பர் இதய தாமரைகள் எல்லாம் செம்மையாய் மலர - பசுக்களாகிய எம்மை அநாதியே அடிமையாகவுடைய பதியாகிய சிவபெருமானது அடியார்களுடைய இருதயகமலங்களெல்லாஞ் செவ்வையாய் விகசிக்கவும், ஞான தினகர் உதயம் செய்தார் - அச்சற்புத்திரராகிய ஞானசூரியர் உதித்தார் எ—று.

மாயம் ஆகுபெயர். அகல, மழுங்க, மலர என்னுஞ் செயவெ னெச்சுக்கள் காரியப்பொருள். இன்னதன்மைத்தென ஒருவராலுங் கூறப்படாமையின் அவிச்சையை இருளாகவும், பொருணிச்சயஞ் செய்யுங் கருவியாகாமையிற் சமயங்களை நகூத்திரங்களாகவும், அந்தரியாகபூசையில் அன்பரிருதயங்களை, நிலமுதற் சத்தித்துவமீராகிய முப்பத்தைத்திணையுங் கிழங்கு முதற் பீசமீராகிய அவயவங்களாகவுடைய திப்பியகமலங்களாக ஆகமங்கோடலின், அதுபற்றி அன்ப ரிதயங்களைத் தாமரைகளாகவும், புறவிருளோட்டுதன் முதலிய இம்முத்தொழில்செய்யு மேனைச் சூரியனாலாகாத அகவிருளோட்டுதன் முதலிய இம்முத்தொழில்களை இப்புதல்வர் செய்தலின் அவரை ஞானசூரியராகவும், அதற்கேற்பப் பிறத்தலை உதயஞ்செய்தலாகவு

முருவகஞ் செய்யப்பட்டவாறு. அந்தரியாகபூசையிலே அன்ப ரிருதயம் கமலமாகச் சிவாகமங் கோடலை ‘நாட்டுமித யந்தானு நாயினி லடியாய் ஞாலமுத நத்துவத்தா லெண்விராஜ ளத்தாய், மூட்டுமோ கினிசத்த வித் தைமல ரெட்டாய் முழுவிதழெட் டக்கரங்கண் முறைமையினி லுடைத் தாய்க், காட்டுகம லாசனமேல்’ என்பதனு னறிக. மாயப் பொங்கிரு ளகலுதலும் சமயதாரகை மழுங்குதலும் இதயதாமரைக ளலர்தலும் ஞானதினகராதா உதயத்தா லியைதலின், இது ‘இயைபுருவகாலங்கார’ மென்க. இவ்விடங்களின் ஆகியவென்னும் மாட்டேற்றுச் சொற்றொக்கு நின்றமையின், இது தொகையுருவகத்தின் பாற்படும்.

(ரு)

மருவாத நெறிபூண்ட மத்தனெனும் புத்தனுடன்
பெருவாது வென்றுசிவன் பெருநாம மிகவளர
வொருவாத பிறவியிற்சென் றொருநாம முருதவர்க்குத்
திருவாத வூரெனும் திருநாமம் தரித்தார்கள்.

இ—ள்: சிவன் பெரு நாமம் மிக வளர-சிவமூலமந்திரமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம் உலகெங்குந் தழைத்தோங்க, மருவாத நெறிபூண்ட மத்தன் எனும் புத்தன் உடன் பெருவாது வென்று - அளவைகட்டுச் சிறிதும் பொருந்தாத பொய்ச் சமயாநுசாரத்தை மேற்கொண்ட உன்மத்தனாகிய புத்த குருவுடனே பெரிய வாதஞ்செய்து வென்று, ஒருவாத பிறவியில் சென்று ஒருநாமம் உருதவர்க்கு - விட்டு நீங்காத பிறவியின்கட் பிரவேசித்து இனி ஒரு நாமதேயமும் பொருந்தப்பெறாத அப்புதல்வருக்கு, திருவாத வூர் எனும் திருநாமம் தரித்தார்கள் - ஞாதியர் திருவாதவூரென்னுந் திருநாமகாணஞ் செய்தனர் எ—று.

செய்தென்பது சொல்லெச்சம். மத்தம் - மயக்கம். அளவை - தருக்கம். விட்டு நீங்காமை எனிதி னீங்காமை. பெளத்தம் நாத்திக மதங்களு னொன்றாகலின் அதனை மருவாத நெறி என்றும், அம் மத குருவாகலின் மத்தனெனும் புத்தனென்றும், சமயவாதமாகலிற் பெருவாதென்றும், சிவமூலமந்திரமாகலிற் பெருநாமமென்றும், அநாதியே சகசித்ததாகலின் ஒருவாத பிறவி என்றும், இனிப் பாமுத்தி யடைவராதலிற் பிறவியிற்சென் றொருநாம முருதவர் என்றுங் கூறினார். திருவாதவூரென்பது கருவூர் என்புழிப்போல் ஊரால் வருபெயர். இவர் பின்னர்ப் பரமத கண்டனம் சுவமத ஸ்தாபனம் முதலிய அப்புதங்களைச் செய்து சமயகுரவரானமை பற்றித் திருவாதவூடிகளை விசேடிக்கப்பட்டார். திருவாதபுரோசர் வாதவூ ரிறைவர் என்றற் றோடக்கத்தனவு மிக்கருத்தேபற்றி வந்தன. மாணிக்கவாசகரென்பது திருப்பெருந்துறையிலே பரமாசாரியரா விடப்பட்ட தீக்ஷாநாமம். அதன் பொருளுங் காரணமும் “பழுதிலாதசொன் மணியினப் பத்திசெய்தன்பு, முழுதுமாகிய வடத்தினுள் முறைதொடுத்

தலங்க, லமுதுசாத்துமெய் யன்பருக் ககமகிழ்ந்தையர், வழுவிலாதபேர் மாணிக்க வாசகனென்றார்” “பின்னுமவர் கனவின்கண் மன்றுண்டம் பிரியாத பெருமான்வந்து, முன்னவனைப் பெருந்துறையிற் குருந்தடியிலாட்கொண்ட முறையினு, மின்னியைவண் டமிழ்மணிபோற் பாடுங்காரணத்தானு மியா மன்றிட்ட, மன்னியபேர் மாணிக்கவாசகனென் றழைமின்கள் வருவனென் றார்” என்பனவற்றை னனிக. இச்சம்புத்திரருக்குப் பூர்வசன்மத் திருநாமம் குடமுழாந்தீசர் என்பது; அது “குடமுழாந்தீசனை மணிவாசகனாகத் தந்தாம்” என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தானு மறிக. நாம கரணங் கூறியவாறு.

(௬)

வேறு.

தவமெனும் பெரிய வித்துட் டங்கியே யங்கு ரித்துப் பவமெனும் பங்க நீங்கிப் பயிலருட் குருத்துண் டாகி யவமெனும் களைக ணீங்கி யாக்குவோ னருளா லுண்மைச் சிவமெனும் விளைவுண் டாக வளர்ந்தது தெய்வச்சாவி.

இ—ன்: தவம் எனும் பெரிய வித்துள் தங்கி அங்குரித்து - தவ மென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் பெரிய வித்தினுள்ளே தங்கியிருந்து முளைத்து, பவம் எனும் பங்கம் நீங்கி - பிறவியாகிய சேற்றினின்று நீங்கி, பயில் அருள் குருத்து உண்டாகி-பொருந்திய திருவருளாகிய குருத்து வள ரப்பெற்று, அவம் எனும் களைகள் நீங்கி - நானாவத விக்கினங்களாகிய களை களினின்று நீங்கி, ஆக்குவோன் அருளால் - தம்மை உண்டாக்குபவராகிய சிவபெருமானென்னும் உழவாது திருவருளினாலே, உண்மைச் சிவம் எனும் விளைவு உண்டாக - பரமுத்தியென்று விதந்து கூறத்தகும் விளைவு பின்னர் உளதாவதாக, தெய்வச்சாவி வளர்ந்தது - அச்சம்புத்திரராகிய தெய்வத் தன்மையை யுடைய செந்நெற்பயிரானது வளர்ந்தது என்று.

அங்குரித்தல் - முளைத்தல். சிவம் - முத்தி. சாவி ஆகுபெயர். இது போற் சிறத்ததும் பெரும்பயன் றருவதும் பிறிதோர் வித்தின்மையினாலே தவவித்தென்னுது தவமெனும் பெரிய வித்தெனவும், பரமுத்தியென்ப தறி வித்தற்குச் சிவமென்னுது உண்மைச் சிவமெனவும் விசேடிக்கப்பட்டன. சிவவிளைவாகிய காரியத்திற் கின்றியமையாத காரணமாகலின் நிஷ்காமிய புண்ணியமாகிய தவத்தை வித்தாகவும், அதனை வித்தென்றதற் கேற்பப் பிறத்தலை முளைத்தலாகவும், அப்பிறவி கன்மபேதங்களைப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பித்தற்குக் கருவியாகலின், அதனைச் சேராகவும், மேலும் மேலும் புதிது புதிதாகப் பதிந்து விரிதலினாலே திருவருளைத் தளிராகவும், தேகா கிப் பிரபஞ்சமாகிய பொய்ப்பொருளை மெய்ப்பொருளைக்கொண் டோம் புவது காலக்கழிவாய்க் கேடு பயத்தலின் அவற்றைக் களைகளாகவும், தனு

காண புவன போகங்களைக் கூட்டி முடிப்பவராகலிற் சிவபெருமானே உழவ ராகவும், அத்தவவித்து முதலிய சாதனங்களாற் சாதித்துப் பெறும் மெய்ப் பயனாகலிற் பரமுத்தியை உண்மைச் சிவவிளைவாகவும், ஏனை விளைவுகள்போ லன்றி இது சிவவிளைவாதலானும், அவ்விளைவை யுழவது அச்சம்புத்திரராக லானும் அவரைத் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நெற்பயிராகவும் உருவகஞ் செய்தார். தங்கியிருத்தல் உரிய காலம் வருந்துணையும் முளையா தடங்கி யிருத்தல். நானாவத விக்கினங்களை “காலமல்லமொடு கடும்பகற் பசிநிசி வேலைத்திரை யாத்திரை பிழைத்தும்” என்னும் திருவாக்கின்கட் காண்க. இது அறுசீர்க்கழிநெடிஷட யாசிரியவிருத்தம்.

(௭)

வேறு.

தேனினைடு கரும்பினெழுஞ் செழும்பாகு முக்கனியு மானினறும் பாலுமுட னளவிபுளங் களிகூர வீனமிகும் பலயோனிப் பிறவியெனும் பசிநீர ஞானவமு துண்பார்க்கு நயந்தமுது நுகர்வித்தார்.

இ—ன்: ஈனம் மிகும் பல யோனிப் பிறவி எனும் பசி நீர ஞான அமுது உண்பார்க்கு - இழிவு மிகுந்த பல யோனிகளிற் சென்று பிறக்கும் பிறவியாகிய பெரும் பசி நீங்கச் சிவஞானமாகிய திருவமுதை இனி உண் பவராகிய அப்புதல்வருக்கு, தேனின் ஓடு கரும்பின் எழும் செழும் பாகும் - தேனும் கரும்பினின்று முளதாகுஞ் செழுமை பொருந்திய சருக்கரையும், முக்கனியும் - மா வாழை பலா என்னு மிவற்றின் முப்பழங்களும், ஆனின் நறும் பாலும் உடன் அளவி - பசுவினது நல்ல பாலுமாகிய இவற்றை அன் னத்துடன் கலந்து, உளம் களிகூர - மனங் களிப்பு மிக, நயந்து - லிரும்பி, அமுது நுகர்வித்தார் - அன்னப்பிராசனஞ் செய்வித்தனர் என்று.

ஓடு என்னென; மேலுஞ் சென்றியைந்தது. அமுதென முன்னர் வரு கின்றமையின் உடனளவியென வாளா கூறினார்; பின்னும் பின்னும் பிறத்த லிற் பிறவி பசியாகவும், அப்பிறப்பை யொழிப்பதொன்றாகலின் ஞானம் அமு தாகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டன. அன்னப்பிராசனங் கூறியவாறு. அன்னப்பிராசனம் - சோற்றை யுண்பித்தல்.

(௮)

காயமுட னுயிர்முயலுங் கரும்மெலாம் பரனருளாற் றாயமனத் துணர்ந்துவினைத் தொகையெழுதி நாடோறு மாயதுயர் சுகமளிக்கும் யமன்கணக்கி லரும்பாவத் தியசிகை யில்லார்க்குச் சிறந்தசிகை வருவித்தார்.

இ—ன்: காயம் உடன் உயிர் முயலும் கரும் மெலாம் - உடம்போ டுயிர் கூடிநின்று செய்யும் கன்மபேதங்களையெல்லாம், பான் அருளால் துய

மனத்து உணர்ந்து - சிவபெருமானது திருவருளினாலே சுத்தமாகிய மனத்தினு லறிந்து, வினைத் தொகை நான் தோறும் எழுதி - அக்கன்மபேதங்களாகிய நல்வினை தீவினைகளின் றெகைகளை நாடோறு மெழுதி, ஆய சுகம் துயர் (நாந்தோறும்) அளிக்கும் யமன் கணக்கில் - அந்நல்வினை தீவினைகளுக்கு கீடாகப் பொருந்திய இன்பத் துன்பங்களை நாடோறும் அதுபவிக்கும் படி கொடுக்கும் யமனது அக்கிரசந்தானி என்னும் கணக்கேட்டிலே, அரும் பாவத் தீய சிகை இல்லார்க்கு - அதுபவித்தற்கரிய கொடிய தீவினையை எழுதிய பிடி இல்லாத அப்புதல்வருக்கு, சிறந்த சிகை வருவித்தார் - அழகிய குடுமி வைத்தலாகிய செனனகன்மஞ் செய்வித்தனர் எ—று.

எழுதி அளிக்கும் யமன்கணக்கென முடிக்க. சிகை முன்னையது ஈண் டேட்டுப்பிடி; சேடமெனினுமாம். உடம்போடு கூடியவழி யல்லது உயிர் ஒரு கன்முழுஞ் செய்யமாட்டாமையிற் “காயமுட னுயிர்முயலுங் கரும” மென்றும், அக்கன்மபேதங்களையெல்லாஞ் சிற்சத்தி பதித்தவழி யல்லது தன்னியல்பானறிதல் கூடாமையிற் “கருமமெலாம் பானருளாலுணர்ந்”தென்றும், அங்ஙன முணர்ந்தவற்றை ஒருபாற் கோடாது நடுவுநிலையோடு நின்று நிகழ்த்துமனமாகலிற் றாயமனமென்றும், வினைத்திறம் பலவாகலின் வினைத்தொகை என்றும், இன்ன வினைப்பயனை இன்ன காலத்து இன்ன ஆன்மா இன்ன பிரகாரம் அதுபவிக்கவேண்டுமென்னும் ஆதிசங்கற்பமொன்றுண்மையின், அதன்வழி யொழுங்குங் கணக்கை எழுதி நாடோறு மாய துயர் சுகமளிக்கும் யமன்கணக்கென்றும், அப்புதல்வர் பூர்வசன்மங்களிலே பாவசேட மில்லாதவராகலின் யமன்கணக்கி லரும்பாவத் தீயசிகை யில்லார்க்கென்றும், உரிய காலத்து விதிப்படி செய்தமை தோன்றச் சிறந்த சிகை என்றுங் கூறினர். செனனகன்மங் கூறியவாறு. (க)

சுவலயமங் கையைநீடு கோலஞ்செய் தரும்பொன்னு
நவமணியுந் குவைசெய்து நன்குடன்மங் கலநாளிற்
றவமணமுந் திருநீற்றின் றன்மணமுந் தவருத
சிவமணமும் பெறக்கல்விச் செல்விமணம் புணர்வித்தார்.

இ—ள்: சுவலய மங்கையை நீடு கோலஞ் செய்து - பூமிதேவியை மிக அலங்கரித்து, அரும் பொன்னும் நவமணியும் குவை செய்து - அரிய பொன்னையும் நவரத்தினங்களையுங் குவித்து, மங்கல நாளில் - ஓர் சுபதினத்திலே, தவ மணமும் - தவ சம்பந்தமும், திரு நீற்றின் மணமும் - விபூதி சம்பந்தமும், தவருத சிவமணமும் பெற - தவற்றற் சிவ சம்பந்தமுமாகிய புத்திரர்களைப் பெறும்பொருட்டு, நன்கு உடன் கல்விச் செல்வி மணம் புணர்வித்தார் - நன்மையோடு அப்புதல்வருக்குக் கல்வியாகிய பெண்ணை விவாகஞ் செய்வித்தனர் எ—று.

சிவம் ஈண்டும் முத்தி. கல்விச்செல்வி மணம் புணர்தல் ஒருபாத்தியாயர் வாயிலாக வித்தியாரம்பஞ் செய்தல். பொன்னையும் நவரத்தினங்களையுங் குவித்தல் அதன்மீது முதற்கண் நிலவெழுத் தெழுதுதற்பொருட் டென்க. அது தண்டுவத்தின்மே லெழுதும் இக்கால வழக்கானுமறிக. மற்றை உலோகங்களுட் சிறந்ததாகலின் அரும்பொன்னென்றும், பாழுத்தியென்ப தறிவித்தற்குத் தவருத சிவமென்றும், கல்விச் செல்வி மணம்புணர்தல் வீணை நாமகரணம் முதலியனபோலன்றித் திருவாசகம் வாயிலாகத் தவமண முதலிய மூன்றையுந் தமக்கும் பிறர்க்குந் தரும் விசேட நன்மைத்தாகலின் நன்குடன் என்றுங் கூறினர். சுவலய மங்கை, கல்விச் செல்வி யென்பன வடமொழி வழக்கு. வித்தியாரம்பங் கூறியவாறு. மணம் புணர்வித்தா ரென்னும் வினையுரிமையால் வித்தியாரம்பத்தை விவாகமாகவும், கல்வியை மணமாகவும் உருவகஞ்செய்து, அவ்வுருவகத்தானும், பெறவென்னும் வினையுரிமையானும் கல்விப்பயன்களாகிய தவமண முதலிய மூன்றையும் புத்திரர்களாக உருவகஞ் செய்தமையின், இது ‘சிறப்புருவக்’ மென்னு மலங்காரமென்க. மணமென்னும் சொல்லும் பொருளும் பலகால் வருதலிற் ‘சொற்பொருட்பின்வருநிலை’ யென்னு மலங்காரமும், இவை யிரண்டுங் கலந்து வருதலிற் ‘சங்கீரண’ மென்னு மலங்காரமும் இச்செய்யுளின் வந்தமை காண்க. (க0)

இது நான்மற் றல்லது நூ லில்லையெனு மறுசமய
விதநூலுந் தலநூலும் விரிந்தபுரர் தனநூலும்
பொது நூலென் றுலகனைத்தும் புகழ்மறைநூ லுஞ்சைவ
முதுநூலுந் தரிப்பார்க்கு முந்நூலுந் தரித்தார்கள்

இ—ள்: இது நூல் அல்லது மற்ற நூல் இல்லை எனும் அறு சமய விதநூலும் - இதுவே மெய்ச்சமயநூல் இதுவல்லது மெய்ச்சமயநூல் பிறிதில்லையென்று தனித்தனி வாதிக்கும் அறுசமயநூலையும், தல நூலும் - தலபுராண நூலையும், விரிந்த புராண நூலும் - பரந்த பதினெண்புராண நூலையும், பொது நூல் என்று உலகு அனைத்தும் புகழ் மறை நூலும் - சாமானிய சருதியென்று உயர்ந்தோர் அனைவருந் துதிக்கும் வேதநூலையும், முது சைவ நூலுந் தரிப்பார்க்கு - விசேட சருதியாகிய பழைய சிவாகம நூலையும் கற்று அவைகளின் பொருளை மனத்திலே நன்கு தரித்துக்கொள் பவராகிய அப்புதல்வருக்கு, முந்நூலும் தரித்தார்கள் - முப்புரி நூலைத் தரித்தலாகிய உபநயனமுஞ் செய்தார்கள் எ—று.

இதுவே யென்னும் பிரிநிலை யேகாரம் விகாரத்தாற் றெருக்கது. மற்று பிறிதென்னும் பொருட்டு. முந்நூலு மென்னு மும்மை இறந்ததுதழீஇ யிற்று. புராதனம் பழைமை புராண மென்பன ஒருபொருட்கினவி. சமய நூன் முதலிய ஐந்தும் ஒன்றற்கொன்று இம்முறையானே சிறந்தமையின்,

அம்முறையே முறையாக வைக்கப்பட்டன. அறுசமய விதங்களை “அறு வகைச் சமயத்தோர்க்கும்” என்பதன் பொழிப்புரையிற் காண்க. உபநய னங் கூறியவாறு. இது சொற்பொருட் பின்வருகிலே, இறுதிக்கணுள்ள முந் துலேத் தலைப்பெய்தவழிச் சொற்பின்வருநிலையுமாம். சொற்பின் வருநிலை யைப் ‘பதாவிருத்தியலங்கார’ மெனவும், பொருட்பின் வருநிலையை ‘அர்த் தாவிருத்தி யலங்கார’ மெனவும், சொற்பொருட் பின்வருநிலையை ‘உபயா விருத்தி யலங்கார’ மெனவும் வடநூலார் கூறுப. (கக)

மிக்கலையுந் செழுநீரு மதிக்கலையு மிலைக்குமவர் -
ரக்கலையுந் தோளர்புலி யதக்கலையர் நல்லருளா
லொக்கலையும் பிறக்கலையு மொழித்திடுமா கமகலையு
மெக்கலையுந் கற்றுணர்ந்தாரீரெட்டாண் டெல்லையினில்.

இ—ள்: மிக்கு அலையும் செழு நீரும் மதிக்கலையும் மிலைக்கு மவர் - நதிக்குள் சிறந்து அலைமறிகின்ற செழுமையாகிய கங்காசலத்தையும் ஒரு கலையாகிய பிறையையுந் தரித்தவரும், அக்கு அலையும் தோளர் - பிரம விஷ்ணுக்களது எலும்புமணி மாலைகளையுந் திருப்பயங்களை யுடையவரும், புலி அதன் கலையர் நல் அருளால் - புலித்தோலாகிய வஸ்திரத்தை யுடைய வருமாகிய சிவபெருமானது நல்ல திருவருளினாலே, ஒக்கலையும் பிறக் கலையும் ஒழித்திடும் ஆகம கலையும் - தேகபந்துக்களையும் சன்ன மரணங்களை யும் பக்குவான்மாக்கட்கு நீக்குஞ் சிவாகம கலையையும், எக்கலையும் - மற்று மெவ்வித கலையையும், ஈர் எட்டு ஆண்டு எல்லையினில் கற்று உணர்ந்தார் - அப்புதல்வர் பதினாறு வயசினுள்ளே கற்றுத் தெளிந்தார் எ—று.

வீடு பேற்றிற்கு முக்கிய கருவிநூலாகலின் ஆகமகலை வேறெடுத்தோதப்பட்டது. திருவருளை முன்னிட்டுகின்ற ஒதினூராகலிற் பதினாறு வயசினுள்ளே சிவாகம முதலிய சகல கலையையுந் சந்தேக விபரீதமறக் கற் றுத் தெளிந்தா ரென்பார் ‘நல்லருளா’ லென்றார். சகலகலையாவன: வேதம், வேதாங்கங்களாகிய சிணை, கற்பம், வியாகரணம், சந்தசு, சோதிடம், கிருத்தி, தருக்கம், தருமசாத்திரம், புராணம், மீமாஞ்சை, ஆயுர்வேதம், தனூர் வேதம், நாளுதேசபாவை, இராசநீதி முதலியன. (கஉ)

உழைக்கரனுக் கன்பாகி யுண்மையறிந் துலகமெலாம்
பிழைக்கவ ருட் கவிபாடும் பெரியவர்தஞ் செயலெல்லாம்
தழைத்தகலைத் தமிழ்மாறன் தக்கோர்க ளுரைக்கவறிந்
தழைத்தரிமைத் திறந்கி யகலாநன் பாயினான்.

இ—ள்: உழைக் கரனுக்கு அன்பு ஆகி - மான்கன்றை யேந்திய திருக்கரத்தை யுடைய சிவபெருமானிடத்து அன்பு கொண்டு, உண்மை அறிந்து - வேதசிவாகமங்களின் மெய்ப்பொருளைத் திருவருளா லுணர்ந்து,

உலகம் எலாம் பிழைக்க - எதிர்காலத்து இவ்வுலகின்க ணுள்ளவ ரெல்லாம் கடைத்தேற, அருள் கவி பாடும் பெரியவர் தம் செயல் எல்லாம் - அம் மெய்ப்பொருளைத் திருவாசகமாகிய அருட்பாவாகப் பாடியருளும் பெருந் தகைமையையுடைய திருவாதவூரடிகள் நற்குண நற்செய்கைகளை யெல் லாம், தழைத்த கலைத் தமிழ் மாறன் தக்கோர்கள் உரைக்க அறிந்து - பரந்த கலையையுடைய தமிழை வளர்க்கும் அரிமர்த்தன பாண்டியன் ஆப் தர்கனாகிய பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டறிந்து, அழைத்து - அவரைத் தன்மாட்டு வருவித்து, உரிமைத் திறம் நல்கி - அவருக்குத் தன் னோடு உரிமைத் திறங்கள் சிலவற்றைச் செய்து, அகலா நண்பு ஆயினான் - தான் அவரோடு பிரியநட்பை யுடையவனாயினான் எ—று.

தம் மென்பது ஈண்டுக் கட்டுரைச்சுவைக்கண் வந்தது. குணம் செய லான் வினங்குதலின் அதனைச் செயலுடைக்கிக் கூறினார். மேல்வருவது மது. அறுபத்துநான்கு கலைகளை றறிவித்தற்குத் தழைத்த கலையென விசேடிக்கப்பட்டது. நல்கல் ஈண்டு வினைச்சொல்லாகிய வொப்புமை பற்றிச் செய்தலின் மேற்று; ‘சொல்லவா வுரகதுவச’ என்புழிப் போல தூற் புறநடையாற் கொள்க. உரிமைத்திறம் நட்பாதற்கேற்பன். (கங)

சங்கோல மிடும்பழனத் தடம்புடைசூழ் வாதவூ
ரெங்கோலின் செய்கையறிந் தியல்புடையா ரெனநாடிப்
பொங்கோத வேலைநிலம் புரந்துபெரும் பகைதூர்து
செங்கோலை முறைநடத்துஞ் செழுந்தலைமைத் திறந்கி.

இ—ள்: சங்கு ஓலம் இடும் பழனம் தடம் புடை சூழ் வாதவூர் எம் கோலின் செய்கை நாடி - சங்குகள் சத்திக்கின்ற வயல்களுந் தடாகங்களும் இடங்கடோறஞ் சூழப்பெற்ற திருவாதவூரிலே திருவவதாரஞ் செய்த நந் தலைவரது நற்குண நற்செய்கைகளைப் பாண்டியராசன் பரீகசித்து, இயல்பு உடையார் என நாடி - தகுதியுடையவரென்று நன்றாக அறிந்து, பொங்கு ஓத வேலை நிலம் புரந்து - மோகரிக்கும் அலைகளையுடைய கடல் சூழ்ந்த பூமியைப் பாதுகாத்து, பெரும் பகை தூர்து - பெரிய பகைவர் களை ஒட்டி, செங்கோலை முறை நடத்தும் செழும் தலைமைத் திறம் நல்கி - தனது செங்கோலை நீதிவழுவாமற் செலுத்தும் மாட்சிமை பொருந்திய முதன்மந்திரியாய உத்தியோகத்தை அவருக்குக் கொடுத்து. எ—று

பழனத்தடம் பழனத்தடமென ஓசைபற்றி வலிந்து நின்றது; இயல்பாக வைத்துரைப்பினு மமையும். எம்மென்றது ஏனைச் சைவவரையெல்லாம் உளப்படுத்தியென்க. தலைமைத்திறமென முன்னர் வருகின்றமையின் இயல் புடையாரென வானா கூறப்பட்டது. இது குளகம். அது ‘குளகம் பல பாட்டொருவினை கொள்ளும்’ என்பதனுடைய. (கச)

வேறு.

தென்னவன் பிரம ராயனென்றருள் சிறந்த நாம
மன்னவர் மதிக்க நல்கி வையக முய்வ தாக
மின்னவ மணிப்பூ னுடை வெண்மதிக் கவிகை துண்டு
பொன்னவர் கவரி வேழ மளித்தனன் பொருரை நாடன்.

இ—ன்: பொருரை நாடன்-தாமிரபர்ணிநதி பிரவாகிக்கும் நாட்டை யுடைய பாண்டியராசன் (அதன்பின்னரும்), வையகம் உய்வதாக - உலகங் கடைத்தேறுவதாக, தென்னவன் பிரமராயன் என்று அருள் சிறந்த நாமம்-தென்னவன் பிரமராயனென்றழைக்கப்படும் ஓர் சிறப்புப்பெயரை, மன்னவர் மதிக்க நல்கி - மற்றை அரசர்களும் நன்குமதிக்கும் வண்ணம் அவருக்குக் கொடுத்து, மின் நவ மணிப் பூண் - ஒளி பொருந்திய நவரத்தினபரணம், ஆடை - பீதாம்பரம், வெண் மதிக்கவிகை-சந்திரன்போலும் வெண் கொற் றக்குடை, தண்டு - முத்துச்சிலிகை, பொன் அவர் கவரி - பொற்காப்பு விளங்குஞ் சாமரம், வேழம் அளித்தனன் - யானைகளாகிய இவைகளையுங் கொடுத்து மிகவுஞ் சன்மானித்தனன். எ-று.

அருளுன்னும் வினைத்தொகை வினைச்சொல்லாதலாகிய ஒப்புவமை பற்றி சுண்டழைத்தன்மேற்று. மன்னவருமென்னு முயர்வுசிறப்பும்மை விகா ரத்தாற்றெக்கது. பொன் விடாதஆகுபெயர். இனிப் பொன்னவிரென் பதனைப் பொன் நவிரெனப் பிரித்து, நவிர்வானென் றுரைப்பாருமுனர். அரசன் தன்மீழ்வாழ்தலினும் இவர்கீழ் வாழ்தலே தன்னாட்டிற் குவப்பென் பதுபற்றி இவைகளைக் கொடுத்தானென்பார் வையகமுய்வதாக என்றார். தென்னவன் பிரமராயன் பாண்டியனது பிராமண வருணத்து முத லதிபதி. (கடு)

இந்திரச் செல்வம் போல வியைந்துள் விற்பமெய்தி
மந்திரத் தலைமை பூண்ட வண்புகழ் வாதவூரர்
தந்திரத் தொகுதி சூழத் தாரகா கணங்க ளோடு
மந்தரத் திழிந்து மண்மே லமர்ந்த வெண்மதிய மொத்தார்.

இ—ன், மந்திரத் தலைமை பூண்ட வண்புகழ் வாதவூரர் - முதன் மந்திரியாய் வுத்தியோகத்தைப் பெற்ற வளவிய புகழையுடைய திருவாதவூர டிகள், இந்திர செல்வம் போல இயைந்துள் இன்பம் எய்தி - இந்திரசம் பத்தைப்போலத் தமக்குக் கிடைத்த பெருஞ் செல்வத்தினாலே தாமதூபித் தற்குரிய விஷேச இன்பங்களை அநுபவித்து, தந்திரத் தொகுதி சூழ - சேனா சமூகங்கள் சூழ, (மேலுலகத்தினின்று மவதாரஞ்செய்து விபூதியை உத்தூ

எனஞ்செய்த திருமேனி யுடையவராய் அரசனது அத்தாணியின்கண் நடுநா யகமாக வீற்றிருத்தலால்), தாரகா கணங்களோடும் அந்தரத்து இழிந்து மண்மேல் அமர்ந்த வெண் மதியம் ஒத்தார் - நகூத்திர சமூகங்களோடும் ஆகாயத்தினின்று மிறங்கிப் பூமியின்கண் வந்திருக்கும் வெண்மையாகிய ஒரு பூரணசந்திரனை ஒத்தனர் எ-று.

உவமையடை பொருட்கும் கொள்ளப்பட்டது. திருவாதவூரடிகள் இன்பத்தானும், தலைமையானும், நிறத்தானும், தந்திரத்தொகுதி குழுதலா னும், பிறவாற்றானும் பூலோகத்தமர்ந்த சந்திரனென் றுளதாயின் அதனை நிகர்த்தாரென்பது கருத்து. அந்தரத் திழிந்து மண்மே லமர்தல் மதிக்கு அபூதமாகலின், 'இது அபூதவுவம-லங்கார' மென்க. அபூதம்-சம்பவியாதது.

பெருங்கட னாகரீதி பெருக்கியே தருக்கு நல்கி
யிருங்கட கத்தோன் மேல்வைத் தீண்டருள் பூண்டகோவுங்
கருங்கட நாக மெட்டுங் காளமா நாக மெட்டும்
பரங்கெட வுலக பாரம் பரித்தனர் திருத்த மிக்கார்.

இ—ன்: இரும் கடகத் தோன் மேல் வைத்து சுண்டு அருள் பூண்ட கோவும் - பெரிய கங்கணமணிந்த புயங்களின்மீது வைத்துத் தாங்கி மிக்க சீவகாருண்ணியத்தை மேற்கொண்ட பாண்டியராசனும், கரும் கட நாகம் எட்டும் - கரிய மதத்தையுடைய அட்டயானைகளும், காளமா நாகம் எட்டும் பரம் கெட - நஞ்சையுடைய அட்டமா நாகங்களும் தாம் மேற்கொண்ட பூமிபாரத்தினின்று நீங்கி யின்பமடைய, திருத்தம் மிக்கார் - சீர்திருத்த மிகுந்த திருவாதவூரடிகள், பெருங்கடன் ஆக ரீதி பெருக்கி - தமக்கு முக் கிய கடமையாக இராசரீதியை விருத்திசெய்து, தருக்கு நல்கி - அரசனுக் கும் பிரசைகட்கும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்து, உலக பாரம் பரித்தனர் - பூமி பாரம் முழுதும் தாமே தாங்கினர் எ-று.

உலகபாரமென முன்னர் வருகின்றமையின் வைத்தென் வானா கூறி னார். அரசனைத் தழீஇக் கோடற்கு நீதி பெருக்கலும், குடிகளைத் தழீஇக் கோடற்குத் தருக்கு நல்கலும் பெரும்பான்மையும் வேண்டப்பட்டன. திருத்தம் தங்கடமைகளைச் சோரவிடாமை. அதனை வருஞ் செய்யுளிற் காண்க. சுண்டுப் புகழ் பொருள் திருவாதவூரடிகளாகலின், நீதி பெருக்கித் தருக்கு நல்குதலைக் கோவாகிய அல்பொருட்கேற்றதல் சிறிதும் பொருந்தா தென்க. கடவுள்யானை எட்டாவன: ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புட்பதந்தம், சாருவபூமம், சுப்பிரதீபம் என்பன. கடவுட்பரம் பெட்டாவன: வாசுகி, அனந்தன், தக்கன், சங்கபாலன், குளி கன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன் என்பன. தருக்கு பிரமுதி தம் மகிழ்ச்சி என்பன ஒருபொருட் கிளவி. (கஎ)

காதலித் தறஞ்செய் வேர்க்குக் கவசமும் கண்ணு மாகி
யேதிலர்க் கிடும்பை யாகி யிறைஞ்சினர்க் கின்ப மாகி
பாதுலர்க் கன்னை யாகி யரனடிக் கன்பு மிக்கார்
பூதலத் திறைவ னனை பொதுவற நடத்து நாளில்.

இ—ள்: அரன் அடிக்கு அன்பு மிக்கார் - சிவபெருமானுடைய திருவடிகளுக்குக் கன்புமிருந்த திருவாதவூரடிகள், காதலித்து - விருப்பங்கூர்ந்து, அறம் செய்வோர்க்குக் கவசமும் கண்ணும் ஆகி - தருமஞ் செய்பவர்களுக்கு வச்சிரகவசமும் கண்களுமாகியும், ஏதிலர்க்கு இடும்பை ஆகி - அத்தருமத்துக்கும் அரசனுக்கும் பகையாயினார்க்குத் துன்பமாகியும், இறைஞ்சினர்க்கு இன்பமாகி - தம்மரசனை வழிபடுகின்றவர்க் கின்பமாகியும், ஆதுலர்க்கு அன்னை ஆகி - ஏழைக்கு மாதாவாகியும், இறைவன் ஆனை பூதலத்துப் பொது அற நடத்தும் நாளில் - அவ்வரசனது ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைப் பூமியின் கண்ணே (அது) பலர்க்கும் பொதுமை நீங்க நடத்திவருங் காலத்தில் எ-று.

பகைவரது படைக்கலம் புக்குத் துன்பஞ்செய்யவொட்டாது தடுத்துச் சரீரத்தைப் பாதுகாக்கும் வைரச் சட்டைபோலப் பெரும் பாலிகளது லிக் கினங்கள் புக்குத் துன்பஞ்செய்யவொட்டாது தடுத்துத் தருமஞ்செய்வோரைப் பாதுகாத்தலின் அறஞ்செய்வோர்க்குக் கவசமாகி என்றும், தீநெறிக் கண் வரும் ஏதங்களைக் காட்டித் தடுத்து நன்னெறிக்கட் செலுத்துங் கண் போலப் பாவநெறிக்கண் வரு மேதங்களை எடுத்துக் காட்டி அதன்கட் புக வொட்டாது தடுத்துத் தருமநெறிக்கட் செலுத்துதலின் கண்ணகி என்றும், பகைவரைக் கண்ணோடாது தண்டித்தலின் ஏதிலர்க் கிடும்பையாகி என்றும், இராசநீதியின்வழியமைந் தொழுகுவாரை, இனிய சொற் செயல்கொண்டு மகிழ்வித்தலின் இறைஞ்சினர்க் கின்பமாகி என்றும், இயற்கை யன்பு கொண்டு வேண்டுவ கொடுத்தெஞ்ஞான்றும் ஒருபெற்றியே தன்னினுந் தன் பிள்ளைகளைக் குறிக்கொண் டோம்புந் தாயைப்போல இயற்கையருந் கொண்டு வேண்டுவ கொடுத்தெஞ்ஞான்று மொருபெற்றியே தம்மினும் தங்கீழ் வாழும் தரித்திரர்களைக் குறிக்கொண் டோம்புதலின் ஆதுலர்க் கன் னையாகி என்றும், இவைகளை இங்ஙனம் பிறர்க்கு நடித்துக் காட்டுதற் பொருட்டன்றி உள்ளவாறே நெஞ்சொத் தியற்றலிற் காதலித் தென்றுங் கூறினார். சுண்டிறைஞ்சல் அரசன் சொல்வழி அடங்கி ஒழுதல். அறஞ் செய்வோரையும் இறைஞ்சினரையும் ஆதுலரையும் நடப்பினராகவும், பாவஞ் செய்வோரைப் பகைவராகவும் கொண்டொழுகினரென்பது கருத்தென்க. ஆதுலரை ஒம்புதல் ஏனையவற்றினும் உத்தம புருஷர்களுக்குச் சிறந்த இலக் கணமாகலின், அதனை இது திக்கட் டந்து கூறினார். இது, ஏதுக்களோடு

கூடி வந்த 'பலபொருளுருவக' மென்னு மலங்காரமென்க. அவ்வேது விளக்கிய மொழிகள் சுண்டுத் தொக்குநின்றன. (கஅ)

பற்பல பொருளா யுள்ள பாசமு மதனை மேவி
யுற்பவ பேத மான வடம்புயி ரொடுங்கு மாறு
மற்புக புத்தி முத்தி யளித்தரு ளாலே மேலார்
தற்பர நடத்து மாறு முணர்ந்தனர் சைவ நூலின்.

இ—ள்: பற் பல பொருளாய் உள்ள பாசமும் - ஜகம், தாகம், போக்கியம் என நானுபேதமாய் விரிந்த பாசத்தையும், அதனை மேவி உற் பவ பேதம் ஆன உடம்பு உயிர் ஒடுங்கும் ஆறும் - அநாதியே அப்பாசத்தாற் பந்திக்கப்பட்டு நால்வகைத் தோற்றம் எழுவகைப் பிறப்பு எண்பத்துநான்கு நூறாயிரயோனிபேதமாகிய உடம்புகளோடு கூடி உயிர்கள் பிறந்து பின்னர் இறக்குந் தன்மையையும், மேலாம் தற்பரன் - சமயக்கடவு ளெவரினு மிக மேலாகிய சிவபெருமான், அருளால் - தமது கைம்மாற்றற் திருவருளினாலே, அற்புத புத்தி முத்தி அளித்து நடத்தும் ஆறும் - அவற்றுள் அபக்குவான் மாக்கட்கு இருவினைக்கீடாகத் தனு கரண புலன போகங்களையும், பக்கு வான்மாக்களுக்கு ஞானம்வாயிலாக மோகூத்தையும் கொடுத்துப் பஞ்சகிருத் தியங்களையும் நடத்தியருளுந் தன்மையையும், சைவ நூலின் உணர்ந்தனர் - திருவாதவூரடிகள் சைவாகமங்களை ஒதி, அவைகளிலே சந்தேக விபரீதமற் றன்கு தெளிந்தனர் எ-று.

இன் ஏழனுருபு. இதனைத் திருக்கோவையாரினும், திருவள்ளுவரி னும் காண்க. எடுக்குமாறெனவும் பாடம். அற்புதம் - ஞானம். புத்தி - அதுபவம். தற்பரன் ஆன்மாக்கட்கு மேலானவன். நால்வகைத்தோற்றம்: அண்டசம், சுவேதசம், உர்பிச்சம், சராயுசம் என்பன. எழுவகைப் பிறப்பு: தேவர், மனிதர், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பன. எண்பத்துநான்கு நூறாயிரயோனி அத்திருதல் ஏறம்பீரு யுள்ளவை யனைத் துமாம். நால்வகைத் தோற்றம் தொகையும், எழுவகைப்பிறப்பு வகையும், எண்பத்துநான்கு நூறாயிரயோனிபேதம் விரியுமென்க. பாசமானது ஆண வம், மாயை, கார்மியம், வைந்தவம், திரோதாயியெனப் பலவாறு விரித லிற் பற்பல பொருளாயுள்ள பாசமென விசேடிக்கப்பட்டதெனினு மமை யும். முன்னர் ஆகமக்கலையும் என்புழிக் கல்வி அறிவின்பொருட்டுப் பொது வகையானும், சுண்டு ஆன்மலாபத்தின்பொருட்டுச் சிறப்புவுகையானும், சைவாகமங்களை ஒதி உணர்ந்தாரென்ப தினிது விளங்குதலின், இது கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாகாமை தெளிக. சிறப்புவுகையா னுணர்தலா வது திரிபதார்த்தலக்ஷணங்களைச் சைவாகமத்தின் ஞானகாண்டம் பற்றி யுணர்தல். (கக)

அவ்விய மனத்தினாலே யனைத்தாரு வங்கள் கூடி யிவ்வுயிர் பிறந்து மீள விறந்திடு மென்றி ரங்கி வெவ்வெயில் வருத்த முற்றார் மென்னிழல் விரும்பு மாபோ னவ்வியு மழுவுமேந்து நம்பனுக் கன்பு மிக்கார்.

இ—ள்: இவ்வுயிர் - இந்த உயிரானது, அவ்விய மனத்தினாலே அனைத்து உருவங்கள் கூடிப் பிறந்து மீள இறந்திடும் என்று இரங்கி - மித்தியாஞானத்தையுடைய மனங் காரணமாக எல்லா வுடம்புகளோடும் கூடிப் பிறந்து மீள இறந்துவிடுமென்று திருவாதவூரடிகள் ஆன்மவிசாரங் கொண்டு இரங்கி, வெவ் வெயில் வருத்தம் உற்றார் மெல் நிழல் விரும்புமா போல் - கொடிய வெய்யிலின்கட் குடுண்டு வருத்தினவர் விருஷத்தினது மெல்லிய நிழலை விரும்புவதுபோலப் பிறப் பிறப்புப் பிணி மூப்புக்களாகிய இடும்பைகட்கஞ்சி, நவ்வியும் மழுவு மேந்தும் நம்பனுக்கு அன்பு மிக்கார் - மாணையும் மழுவையுந் தாங்கும் சிவபெருமானிடத்துப் பேரன்புடைய ராயினர் எ—று.

அவ்வியம் போலி. இரங்கி மிக்காரென முடிச்சு. விரும்புமாறு விரும்புமா எனக் கடைக்குறைந்து நின்றதோர் செய்யுண் முடிபு. அவ்வியம்-பொய்; என்றது, சுண்டு யா னெனதென்னும் அகங்கார மமகாரங்களாகிய தற்போத முனைப்பை. இவ்வுயிரென்றது மூவகை யான்மாக்களுட் சுகல வர்க்கத் துட்பட்ட தம்மை. மீமாம்சக மதத்தர்களாகிய தாருகாவனத்து இருடிகள் அபிசார ஓமத்தினின்றும் எழுப்பித் தம்மைக் கொல்லும்வண்ணம் விடுத்த கொலைக்கருவிகளாகிய மான் மழு என்பனவற்றைக் கொலையுண்ணாத அதிபரமார்தராகவின், அவரே நித்தியரும் நம்பற்பால ரென்பதும் பெறப் பட்டமையின், தமது தேகநித்தியத்தை நீக்குதற்பொருட்டு, அந்நித்திய ரிடத்தே பேரன்பு செய்தார் என்பார் “நவ்வியு மழுவு மேந்து நம்பனுக் கன்புமிக்கார்” என்றார். நம்பன் பழையோனென்றுமாம். “நிழலருமை வெய்யிறனி னின்றாலே யீசன், கழலருமை யின்னவிலே காண்” எனப் பிறரு மிங்ஙனங் கூறுதல் காண்க. முன் பிரயோகித்த பொருட்கொப்பதோர் பொருள் பின் பிரயோகிக்கப்பட்டமையின், இது “மறுபொரு ளுவமை” யென்னு மணியென்க. (௨௦)

தித்திற வினையினாலே சிறைப்படு முயிரை யெல்லாம் பார்த்தன ருலக வாழ்விற் பயனிலை யென்று தேர்ந்து கூத்தினர் தன்மை வேறு கோலம்வே ருரு மாபோ னீத்தினர் மனத்தின் முன்போ னிகழ்த்தினர் வழுதி நீதி.

இ—ள்: தித் திற வினையினாலே சிறைப்படும் உயிரை எல்லாம் பார்த்தனர் - கொடிய இருவினைகளினாலே சரீரமாகிய சிறையின்கண்

அகப்பட்டுப் பிறத்திறந்துழலும் ஆன்ம கோடிகளையெல்லாம் திருவாதவூரடிகள் உற்று நோக்கி, உலக வாழ்வில் பயன் இலை என்று தேர்ந்து - மாயாகா ரியமாகிய இந்தப் பிரபஞ்சவாழ்விலே ஒரு பிரயோசனமில்லையென்று நன்கு தெளிந்து, கூத்தினர் தன்மை வேறு கோலம் வேறு ஆகுமா போல் - கூத்தாடிகளது உண்மைத்தன்மைவேறு அவரது புறவேஷம் வேரூயினற் போல, மனத்தின் நீத்தனர் - தமது மனத்தினின்றும் இப்பிரபஞ்சப்பற்றை முழுதும் நீக்கிவிட்டனர் (அங்ஙனம் நீக்கிய வழியும்), வழுதி நீதி முன் போல் நிகழ்த்தினர் - பாண்டியனது இராசநீதியை முன்போலப் புறத்தே நடத்தி வந்தனர் எ—று.

நவ்வினை தீவினை என வினைப்பகுதி இரண்டாகவின், தீத்திறவினை என்றார். திறம் - கூறுபாடு. காமியமாகிய நவ்வினையும் சிறைப்படுதற்குக் காரணமாதலினாலே தீவினையின்பாற்பட்டது. உண்மைத் தன்மை அவ ரது சுபாவவியற்கை. அவை இன்னும் மக னின்றோ னென்றற் றொடக்கத் தன். கோலத்தன்மை ஒத்த வேடமும் ஆடல் பாடலும் அபிநயித்தலும் முதலியன. இவை யிரண்டுந் தம்முட் பெரிதும் வேறுபட்டாற் போலத் திருவாதவூரடிகளது அகமும் புறமும் பெரிதும் வேறுபட்டமையிற் “கூத் தினர் செய்கைவேறு கோலம்வே ருருமாபோ னீத்தனர் மனத்தின் முன் போ னிகழ்த்தினர் வழுதி நீதி” என்றார். தம்மரசனுக்குத் தீங்கு செய்தல் வேண்டுமென்னும் சிந்தை யொரு சிறிது மின்றி அதன்கட் பற்றற்று நிந் றே நடத்தினு ரென்பது கருத்தாதலின், இராசநீதியை அகத்தின்கண் நீக்கிப் புறத்தே நடத்தல் உட்பகை யென்னுங் குற்றமாகாமை யறிக. இதுவு மவ்வணி யென்க. (௨௧)

வரமுடன் புலியிற் றோன்று மறையவர்க் கிறைவ ருண்மை தருமுனர் வென்னு நாலாஞ் சத்திநி டாத மெய்நி பரமவஞ் செழுத்து மொன்றும் பராபர முணர்த்து ஞான குருபரன் நிருத்தரன் சென்று கூடுதல் வேண்டு மென்று.

இ—ள்: வரம் உடன் புலியில் தோன்றும் மறையவர்க்கு இறைவர் - சிவாநுக்கிரகத்தினாலே இப்பூமியின்கண் வந்து அவதாரஞ்செய்த பிராம னோத்தமராகிய திருவாதவூரடிகள், உண்மை தரும் உணர்வு என்னும் நாலாம் சத்திவிபாதம் எய்தி - உண்மைப் பொருளைத் தவறாது தரும் மெய் யுணர்வின் காரியமாகிய நான்கு சத்திவிபாதங்களுள் இறுதிக் கண்ணதா கிய அதிதீவிர பக்குவத்தை அடைந்து, பரம அஞ்சு எழுத்தும் ஒன்று ஆம் பராபரம் உணர்த்தும் - சத்த கோடி மகாமந்திரங்க ளெவற்றினும் மிக மேலாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமும் ஏகாக்ஷரமாம் பரமசிவத்தைப் போதிக் கும், ஞான குருபரன் திருத்தரன் சென்று கூடுதல் வேண்டும் என்று - ஏனைக் கிரியாபாத ஆசாரியரின் மேம்பட்ட ஞானோசாரியாது திருவடி

களை இனி ஒருதலையாக காம் தேடிச் சென்று தலைப்படுதல் வேண்டுமென்று தம்முட் சிந்தித்து எ—று.

என்று சொல்லுற்றாரென வருஞ் செய்யுளின் முடிக்க. ஒடு ஒடுருபுகளின் சொல்லுருபாகிய உடனென்பது ஈண்டு ஆல் ஆன் உருபுகளின் கருவிப் பொருட்கண் வந்தது. உண்மைப் பொருள் - முத்தி. சத்திநிபாதம் - சத்தி பதிதல்; சத்தி - திருவருள்; நிபாதம் - பதிதல்; விழுதல் என்னும் பொருளுே சிறந்ததென்பர் திராவிடமகாபாடியகாரர். சத்திநிபாதம் நான் காவன: மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்பன. தீவிரதரமெனினும் அதிதீவிரமெனினு மொக்கும். அவற்றுண் மந்ததரமாவது நமக்குப் பெறுபேறாய்ந் பதியொருவ ருண்டென் றறிவொழிந்திருத்தல். மந்தமாவது அப்பதியை யடைதற்கு வழி எங்ஙனமென்றாராய்தல். தீவிரமாவது அங்ஙனமாராய்ந்தறிந்த பதியை யடையும்பொருட்டு அதற்குத் தடையாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை அகத்தான் வெறுத்துப் புறத்தாற் றழுவதல். தீவிரதரமாவது: அப்பிரபஞ்சத்தை அகம் புறமென்னு மீரண்டானும் முற்றத்திற்று, ஞானசாரியரொருவரையே பொருட்படுத்துத் திரிகாணங்களினும் வழிபடுதல். மந்ததரம் வாழைத்தண்டினும், மந்தம் பச்சை விறகினும், தீவிரம் உலர்ந்த விறகினும், தீவிரதரம் கரியினும் நெருப்புப் பற்றுதல் போல்வனவாம். இருவின யொப்பும், ஆணவமல பரிபாகமும் உற்றவிடத்தே சத்திநிபாதம் உண்டாம். சத்திநிபாதமாவது ஆன்மாவினது ஞானத்தைத் தடுக்கும் ஆணவமலசத்தி நழுவும் அவசரத்தில் முற்பிற்பாடறச் சிவத்தினது சிற்சத்தி பதிந்து அவ்வான்மாவினது நித்திய ஞானக் கிரியையை விளக்குவதாம். இனிப் பஞ்சாக்ஷரமும் ஏகாக்ஷரமாமாறு: வகாரத்தில் நகாரமும், யகாரத்தில் மகாரமும், சிகாரத்தில் வகாரமும், அதில் யகாரமு மொடுங்குதலாம். அது, “நகரமொடு மகரமது சடந்தருகாரணமா நாடுமவை நீங்கியிடு வகையை நவிலுதுங் கேள், வகரமதினகரமுதல் யகரத்திற்குனே மகரமுநீங் கிருமரிய சிகர மதுத் தன்னால், யகரலயம் வகரமுந்தான் சிகரத்தி லொடுக்க மாகும்”. “மாயநட் போரையு மாயாமல மெனுமாதரையும், லீயலிட் டோட்டி வெளியே புறப்பட்டு மெய் யருளார், தாயுடன் சென்று பின் றுதையைக் கூடிப் பின்றையை மற்ற, தேயுமதே ிட்டை யென்றெனழிற் கச்சி யேகம்பனை”. என்பனவற்றானிக. இவை இங்ஙன மொடுங்க ின்ற பதியக்ஷரமாகிய சிகாரமானது: தூல, சூக்கும, காரண, மகாகாரண, மகாமது என்னும் பஞ்சாக்ஷரபேத மைந்தனுள் இறுதிக்கண்ணதாகிய மகாமதுவென்க. இம் மகாமதுவின் பொருள் பரசிவனாகின், அப்பரசிவனைப் ‘பரமவைஞ்செழுத்துமொன்றும் பராபர’ மென்றும், அப்பராபரத்தை ஞானகுருவல்லது கிரியாகுரு போதித்தல் கூடாமையிற் ‘பராபர முணர்ந்து ஞான குருபான் றிருத்தான் சென்று கூடுதல் வேண்டு மென்று’ சிந்தித்தார் என்றுங் கூறினார். வகாரம் பரை

யக்ஷரமும், யகாரம் சீவாக்ஷரமும், மகாரம் மலவக்ஷரமும், நகாரம் திரோதாயி யக்ஷரமுமாம். (உஉ)

மற்கட விலங்கு தன்னால் வளங்கெழு விளவின் மேவு
நற்கனி கொள்ள வேண்டி நயந்துகல் லெறிவார் போலச்
சற்குரு வுள்ளே வென்று நடுவார் தர்க்கமெல்லாந்
சொற்கலை ஞான சைவர் தம்முடன் சொல்ல லுற்றார்.

இ—ள்: வளம் கெழு விளவின் மேவும் நல் கனி கொள்ள வேண்டி - வளம் பொருந்திய விளா மாத்தின்கண்ணுள்ள நல்ல பழங்களைக் கவர அகத்தே விரும்பி, நயந்து - அதனைப் புறத்தே மறைக்கக் கருதி, மற்கட விலங்கு தன்னால் கல் எறிவார் போல - அவ்விளாமாத்திருக்குங் குரங்காகிய விலங்கின்மேல் வைத்துப் பழங்களை உதிர்க்கும் பொருட்டுக் கல்லால் எறிபவர்போல, சற்குரு உளனே என்று நாடுவார் - திருவாதவூடிகள் சற்காரியவாதகுரு உண்டோ என்று ஆராய்பவராகி, தர்க்கம் எல்லாம் சொல் கலை ஞான சைவர் தம் உடன் சொல்லுற்றார் - தருக் கங்களை யெல்லாம் இலக்கணம் முதலிய தூல்களில் வல்ல ஞானசாரியர் களோடு பேசுவாராயினார் எ—று.

நாடுவார் எச்சமுற்று. யைத்தல் - மதித்தல். சொல்-இலக்கணம்; சொல்லப்படுங் கலையெனினு மமையும். இங்ஙனம் பலநாட் கழிந்த தென்பார் சொன்னாரென்னு சொல்லுற்றார் என்றார். இதுவும்வல்லங்காரம். சற்காரியவாதம்: உன்னபொருளினின்று காரியந் தோன்றுமென்று வாதித்தல். இதன் விரிவைச் சிவஞானசித்தி முதலிய தூல்களிற் காண்க. (உ௩)

வளங்கெழு புவியி னுள்ள வானியுங் காவுமோடி
விழங்கிசை வண்டு தண்டேன் மிகுமலர் தேடுமாபோ
லுளங்கொள கிமல னன்னா லோதின ருண்மையெல்லா
மளந்தறி லுணர்ந்தநீரர் யாவரென் ருயு நாளில்.

இ—ள்: விளங்கு இசை வண்டு - விளங்காநிற்கும் இசையினையுடைய வண்டு, வளம் கெழு புவியில் உள்ள வானியும் காவும் ஒடி - வளம் பொருந்திய பூமியின்கண்ணுள்ள தடாகங்களினுஞ் சோலைகளினும் விரைந்து போய், தன் தேன் மிகு மலர் தேடு மாபோல் - தண்ணிய தேன்மிக்க பூவைத் தேடுமாறு போல, உளம் கொள் நல் நிமலன் தூல் ஓதினர் - மனங் கொள்ள நல்ல சிவாகமங்களை ஓதியுணர்ந்த திருவாதவூடிகள், உண்மையெல்லாம் அளந்து அறிவு உணர்ந்த நீர் யாவர் என்று ஆயும் நாளில் - அச்சிவாகமங்களிலுள்ள மெய்ப்பொருள்களை யெல்லாம் அளவைசெய்து அதுபூதியினும் வைத்தறிந்த ஞானசாரியர் யாவரோ என்று இங்ஙனம் ஆராயுங் காலத்தில் எ—று.

அளவைசெய்தறிதல் தருக்க தூலுட் கூறியவாறுபற்றி ஊழான் உள்ள வாறுணர்தல். யுத்தியும் ஒரு பிரமாணமாகலின் உளங்கொள என்னும், அநாதி நித்தியமாகலிற் பதி பசு பாசங்களை உண்மை யென்றுங் கூறினார். ஞானசாரியர் சிலரிடத்துச் சிவாகமப்பொருள் காணப்படினும், அவ்வளவி னமையாது அவை முழுவதும் ஒருங் கதபூதியினும் வைத்துணர்ந்த பாம ஞானசாரியர் ஒருவரைத் தேடினார் என்பார், “வண்டு தண்டேன் மிகுமலர் தேடுமாபோ லுண்மை யெல்லா மளந்தறி வுணர்ந்த நீரர் யாவரென் ருயு நாளி” லென்றார். இதுவுமவ் வலங்கார மென்க. (உச)

வேறு.

மேதகு வனிதைய ரெங்கணும் வீசிப கவரி யசைச்செழு
மாதவ முனிவர்க ளந்தணர் மாசறு கவிஞர் செறிந்திட
வேதமின்மதிசுல புங்கவ னோர்கெழு மணிமுடி யின்றி
ளாதவன் மிசையெழு வந்தரி யாசன மதனி லிருந்தனன்.

இ—ள்: மேதகு வனிதையர் எங்கணும் வீசிய கவரி அசைந்து எழ - மேன்மை பொருந்திய நடன ஸ்திரீகள் இரு மருங்கினும் இரட்டுகின்ற சாமரங்கள் தாழ்ந்து எழவும், மாதவமுனிவர்கள் அந்தணர் மாச அறு கவி ஞர் செறிந்திட - பெரிய தவத்தையுடைய இருடிகளும் பிராமணர்களும் கசடற்ற புலவர்களும் தற்குழவும், ஏர் கெழு திரள் மணி முடி இன் ஆத வன் மிசை எழ - அழகு பொருந்திய திரண்ட இரத்தினமகுடமாகிய இனிய சூரியன் சிரசிலே உதயமாகவும், ஏதம் இல் மதிசுல புங்கவன் வந்து - குற்றமற்ற சந்திர குலத் தரசனாகிய அரிமர்த்தன பாண்டியன் ஒரு தினம் அத்தாணியின்கண் வந்து, அரி ஆசனம் அதனில் இருந்தனன் - சிங்கா சனத்தில் வீற்றிருந்தான் எ—று.

அசைதல் - சோர்தல். மேன்மை: ஆடல் பாடல் அழகு முதலியவற் றான் வரும் விசேடம். “முடியின்றிரன் என்பதற்கு முடியுறுப்பைத்தன் கூட் டம் எனப் பொருள் கூறுவாருமுனர். இது சொன்னோக்கம் பற்றாது நம் மன கோக்கம்பற்றிக் கூறுவார் கூற்றையாமென மறுக்க. முடிமுதல் ஆசன மீறாகிய இராசசின்ன மிருபத்தொன்றனுள் ஆதி யந்தங்களினுள்ள முடியும் ஆசனமுமாகிய அவ்விரண்டினையுங் கிளந்தெடுத்தோதி, அவை வாயிலாகச் சாமரம் முதலிய ஏனையவற்றுள் ஈண்டைக்கேற்பன வேறு சிலவற்றையுந் தழீஇக்கோடல் குறிப்பிப்பார் “கவரியசைந்தெழ, முடியின்றிர ளாதவன் மிசையெழு வந்தரி யாசன மதனி லிருந்தனன்” என்றும், நன்மக்களது சக வாசமுடைய னென்பார், “மாதவ முனிவர்க ளந்தணர் மாசறு கவிஞர் செறிந்திட” என்றும், சிவபெருமானது திருமுடி மீதிருக்கும் மறுவற்ற சந்திரகுலமென்பார் “ஏதமின் மதிசுல” மென்றும், பாண்டியரு ஞயர்த்தவ

னென்பார் புங்கவனென்றும், ஏனை வெப்பஞ்செய்யுஞ் சூரியனே டிதனிடை விசேடமுண்மை விளக்குவார் இன் ஆதவன் என்றுங் கூறினார். இனிமை ஈண்டுயிர்களுக்குப் பலவாற்றினுந் தட்பஞ்செய்தல். ஆசனமது ஆசனமாகிய அது. இராசசின்ன மிருபத்தொன்றனுள்: முடி, குடை, கவரி, தோட்டி, முரசு, சக்கிரம், யானை, கொடி, மதில், தோரணம், நீர்க்குடம், பூமலை, சங்கு, கடல், மகரம், ஆமை, இணைக்கயல், சிங்கம், தீபம், இடபம், ஆசனம் என்பன. இதுவும் அறுசீரடி ஆசிரியவிருத்தம். முடியை ஆதவனாக அபே தஞ் செய்தமையின், இது உருவகாலங்காரமென்க. (உடு)

தாதகி மார்ப் னெடும்புவி சார்தரு மாழ்குட லின்கரை
தீதில மாதூர கங்கொடு சீர்கெழு மாரியர் வந்தன்
ரேதமி லாயது கண்டனம் யாமென வேதொழு தன்பொடு
மேதினி காவலன் முன்சில மேதகு தாதர்வி ளம்பினர்.

இ—ள்: மேதகு சில தாதர் - அத்தருணத்து மேன்மை பொருந்திய சில தாதவர், மேதினி காவலன் முன் அன்பொடு தொழுது - இந்திலவலக வரசனாகிய பாண்டியனுக்கு முன் வந்து அன்போடு வணங்கி, ஏதம் இலாய் - ஒரு குற்றமுமில்லாத நம்மரசனே, சீர் கெழும் ஆரியர் - செல்வத்தையுடைய ஆரியதேச வர்த்தகர், தாதகி மார்பன் னெடும்புவி சார்தரும் ஆழ் கடலின் கரை - ஆத்திமாலையை யணிந்த மாப்பையுடைய சோழனது நெடிய நாட் டைச் சூழ்ந்த ஆழமாகிய கடலினது கரையிலே, தீது இல மாதூரகம் கொடு வந்தனர் - குற்றமற்ற நல்ல குதிரைகளைக் கொண்டுவந் திறங்கினார், அது யாம் கண்டனம் என விளம்பினர் - அதனை நாம் நேரே கண்டேமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர் எ—று.

தமிழ்நாட்டு மூவேந்தராளுந் தேயங்களுட் பெருந் தேயமென்பார் நெடும்புலியென்றும், மேற்கூறும் சந்திரசுழி முதலிய குற்றம் முற்றுமற்ற குதிரைகளைன்பார் தீதில மாதூரக மென்றும், செல்வராகலின் உயர்ந்த சாதிக் குதிரைகளைக் கொண்டுவருதல் கூடுமென்பது குறிப்பிப்பார் சீர்கெழு மாரிய ரென்றும், நாயிங்கனஞ் சொல்வனவற்றின் பலபலங்களைப் பாகு படுத்துணரும் விவேகசத்தி முதலிய நல்லிலக்கணங்களை யெல்லா மொருங் குடையை யென்பார் அதனை எதிர்மறைமுதத்தின் வைத்து ஏதமிலாயென் றும், அது கேள்விப்பட்டதன்று நேரே நம்மாற் காணப்பட்டதென்பார் அது கண்டனம் யாமென்றும், இத்து துவர், தான் வகுத்துக்கூறுவான், கூறி யது கூறுவானென்னு மிருதிறத்தருட் சிறந்த முன்னைய ரென்பார் சில மேதகு தாதவர் என்றுங் கூறினார். (உசு)

ஏவல்செய் வர்களி லிங்கிவ ரேபரி வானவ ரென்றிகள்
மேவிய தாதரை வன்றிறன் மீனவர் கோனு மகிழ்ந்து பின்

வாவுநன் மாதூர கங்கொடு வாருமெ னாவுட லுந்தன்
தாவியு மாயர னன்புடை யார்முக நாடி மொழிந்தனன்.

இ—ள்: வல் திறல் மீனவர் கோனும் - இங்கனன் தூதுவர் கூறக் கேட்ட மிக்க வலிமையையுடைய பாண்டியராசனும், ஏவல் செய்வார்களில் இங்கிவரே பரிவானவர் என்று - நம் பணி செய்பவர்களுள் இவர்களை எம் மிடத் தன்புள்ளவர்களென்று நன்கு மதித்து, இகல் மேவிய தூதரை மகிழ்ந்து - சொல்வன்மையை யுடைய அத்தூதுவர்களை மனமகிழ்ந்து நோக்கி, பின் - அதன்பின்பு, தனது உடலும் ஆவியுமாய் அரன் அன்புடை யார் முகம் நாடி - தனதுடம்பு முயிருமாகி அதன்மேற் சிவபத்திமானு மாகிய திருவாதவூரடிகளுடைய முகத்தைப் பார்த்து, வாவும் நல் மாதூர கம் கொடு வாரும் என மொழிந்தனர் - நீர் தாவுகின்ற நல்ல பெரிய குதிரை களை இவர் கூறிய இடத்துச் சென்று விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டுவாரும் என்று கூறினான் எ—று.

இங்கிவர் ஒருசொன்னீர்மைத்து. ஏகாரம் பிரிநிலை. உம்மை உயர்வு சிறப்பு. தனக்காவ தொன்றனைத் தாமே அறிந்து கூறிஞராகவின் மகிழ்ந் தென்றும், தான் அவரென இரண்டற அரசன் மதித்திருக்கின்றமை தோன்ற உடலுந் தனதாவியுமா யென்றும், ஏனை உணைச்சரினும் அரசன் மிகவும் விச வசித்தற் கேதுவாய் அவர்மாட்டுள்ள விசேடந் தோன்ற அரசு னன்புடையா ரென்றுங் கூறினார். (உஎ)

மீனவர் கோன்மொழி யின்படி வேணிய நேச ரியைந்தபி
னான சோதி யுடன்புவி யான்பவன் வாசி கொளும்படி.
வானவி மான மெனுந்திரு வாழ்வுள கோயில் புகுந்துதன்
னீனமி லாநெறி வந்தபொன் னேழெழு கோடி வழங்கினன்.

இ—ள்: மீனவர் கோன் மொழியின் படி வேணியன் நேசர் இயைந்த பின் - பாண்டியராசனது சொல்லின்வண்ணமே சடையையுடைய சிவபெரு மானது அன்பாகிய திருவாதவூரடிகள் உடம்பட்டபின்னர், புவி ஆள்பவன் ஆனை சோதியுடன் - அவ்வரசன் முகமலர்ச்சியோடு, வாசி கொளும்படி - குதிரை கொள்ளும்பொருட்டு, வான விமானம் எனும் திரு வாழ்வு உள தன் கோயில் புகுந்து - தேவ விமானமென்று சொல்லத்தகும் திருமகள் வாழ்ந் தனது திரவியசாலையுட் புகுந்து, ஈனம் இலா நெறி வந்த பொன் ஏழ் எழு கோடி வழங்கினன் - தருமநெறியா னீட்டிய திரவியத்தில் நாற்பத்தொன் பது கோடி பொன் கொடுத்தனன் எ—று.

எனுமென்னும் பெயரெச்சம் கோயிலென்னு மிடப்பெயர்கொண்டது. வானவிமானமென்பதற்கு விண்ணிழி விமானமெனினு மமையும், மீனவர்

கோன் அரசர்க்கரசன். தன்கேள்விக்கு அவர் உடம்பட்டமையின் ஆனை சோதியுடனென்றும், மகாலங்காரத்தோடு பொன்மயமுமா யிருத்தலின் வானவிமானமென்னும் கோயிலென்றும், திருமகள் எஞ்ஞான்றும் விட்டு நீங் காது வசிக்கப்பெறுதலின் திருவாழ் கோயிலென்னுது திருவாழ்வுள கோயி லென்றும், பின் சிவபுண்ணியவிஷயத்திற் செல்வழிக்கப்படுதலின் முன் அவை தருமநெறியா னீட்டப்பட்ட பொன்னென்ப தினிது விளங்குமென் பார் எதிர்மறைமுகத்தான் ஈனமிலாநெறி வந்த பொன்னென்றுங் கூறினார். ஒரு பொன் ஒரு வராகனைடை கொண்டது. (உஅ)

விற்படை வெற்றி மடந்தையு மிக்க மலர்த்திரு வும்பயின்
மற்புய வெற்பின னங்கயல் வைத்த வலத்தன் வழங்கிய
பொற்பு மிகுத்த தனங்கொடு பொற்க வனப்பரி கொண்டிட
நற்பய ணத்தை முயன்றனர் நக்கனை நெக்குரை கின்றவர்.

இ—ள்: நக்கனை நெக்கு உணர்கின்றவர் - திகம்பராகிய சிவபெரு மானை மனம் நெக்குநெக்குருகித் தியானிக்கும் திருவாதவூரடிகள், வில் படை வெற்றி மடந்தையும் மிக்க மலர்த் திருவும் பயில் மல்புய வெற்பினன் - வில்லாகிய படையோடு வீரலக்குமியும் செந்தாமரை யாசனியாகிய மகாலக் குமியும் வசிக்கும் மல்புத்தஞ் செய்யும் புயகிரிகளையுடையவனும், அம் கயல் வைத்த வலத்தன் வழங்கிய - அழகிய மீனக்கொடியை யுயர்த்த வலப்பா கத்தை யுடையவனுமாகிய பாண்டியன் கொடுத்த, பொற்பு மிகுத்த தனம் கொடு பொன் கவனப்பரி கொண்டிட - பொலிவு மிக்க திரவியத்தைப் பெற் றுக்கொண்டு அழகிய வேகத்தையுடைய குதிரைகளைக் கொள்ளும்பொருட்டு, நல் பயணத்தை முயன்றனர் - நல்ல பிரயாணத்தை முயன்றனர் எ—று.

பிரயாணம் பயணமெனத் தற்சமமாயிற்று. விற்படை வெற்றிமடந்தை என்பதற்கு வில்லின்கட் டங்கும் வீரலக்குமியெனவும், அங்கயல்வைத்த வலத்தன் என்பதற்கு அழகிய கயன்மற்சக்கொடியை எங்கும் நிறுத்திய வெற்றியையுடையவெனவும் பொருள்கோடலுமாம். வீரலக்குமி வில் லின்கட் டங்குதலை 'தாக்கணங் கமர்சிலை தன்னைச் சின்னமே யாக்கினன்' என்பதனுனு மறிக. இப்பொருட்கு விற்படை என்புழி ஐ சாரியை. இன் னும் வில்லின்கட் டங்குஞ் சயமகளும் மலரின்கட் டங்குந் திருமகளும் அவற்றை வெறுத்தொழிந்து வந்து தங்குதற்கேற்ற சிறந்த புயகிரிகளென் பார் விற்படை வெற்றி மடந்தையு மிக்கமலர்த்திருவும்பயின், மற்புய வெற் பின்னென்றார் எனக் கோடலு மொன்று. முயறல் - தொடங்கல். திகம் பார் திக்கை ஆடையாக வுடையவர். நீர்ப்பூக்களுட் டாமரைப்பூவும் தாம ரைகளுட் செந்தாமரைப்பூவும் சிறந்தமையின், அதனை மிக்கமலரென்றும், திருப்பெருந்துறையை அடைந்து ஞானோபதேசம் பெறுதற்கு இப்பயண மேதுவாயினமையின் நற்பயணமென்றுங் கூறினார். (உச)

மெய்த்தவ ருற்ற பெருந்துறை வித்தக ரைக்குறு கும்படி யித்தகு நற்பொருள் கொண்டு ரிப்படி யிற்செலு மென்றவி னத்தகு புத்தி பொழிந்துமி ரற்புக முத்தி பெறும்படி யுய்த்துள சத்தி யுடன்பொரு வொத்தன னுத்தம பஞ்சவன்.

இ—ன்: மெய்த் தவர் உற்ற பெருந்துறை வித்தகரைக் குறுகும்படி - மெய்ம்மையாகிய தவத்தையுடைய பெரியோர்கள் வாழும் திருப்பெருந் துறையிலே சாதாரியாகிய ஞானதேசிகரை யடையும்படி, இத்தகு நல் பொருள் கொண்டு - இந்தத் தகுதியாகிய நல்ல பொண்ணைக் கைக்கொண்டு, அத் தகு புத்தி ஒழிந்து - அம்மந்திரி யுத்தியோகத்துக்கு வேண்டும் சூழ்ச்சி களை இதுபொழுது மிகவுந் தவிர்த்து, நிர் இப்படியில் செலும் என்றவின் - நீர் இந்நெறியானே செல்லுமென்று திருவாதவூரடிகளைச் செலுத்துதலினால், உயிர் அற்புத முத்தி பெறும்படி உய்த்துள சத்தி உடன் - பக்குவான்மா வைப் பாழுத்தி பெறும்படி செலுத்தும் பிரேகசத்தியோடு, உத்தம பஞ்ச வன் பொருவொத்தனன் - உத்தமபுருஷனாகிய பாண்டியன் உவமை பொருந் தினன் எ—று.

படி ஆகுபெயர். சத்தியைக் குறிக்குங்காற் பொருள் சிவாகமப்பொரு ளும், படி தன்மையும், புத்தி அனுபவமுமாம். சிவாகமப்பொருள்கொண்டு, வினைப்போகங்க டொலையப் பாழுத்தி பெறும்படி, இத்தன்மைத்தாகிய ஒழுக்கநெறியாற் செல்லுகவென்று பக்குவான்மாவைச் சிவசத்தி செலுத்து தல்போலச் செல்வப்பொருள் கொண்டு, அமைச்சுக்குரிய சூழ்ச்சிகடவிர, ஞானதேசிகரை அடையும்படி, திருப்பெருந்துறைக்கேகும் இந்நெறியானே செல்லுகவென்று திருவாதவூரடிகளை அரசன் செலுத்துதலின், அதனோடு உவமையாயினென்பார் பொருவொத்தன னென்றார். ஒத்தல் - பொருந் தல். மாயாமலமாகிய அழுக்கைக்கொண்டே மூலமலமாகிய அழுக்கைக் கழுவுதலின் வித்தகர் என்றும், அறிஞர் கைப்படிந் இருமையும் பயத்தற் சிறப்புடைமையின் இத்தகு நற்பொருளென்றும், பாழுத்தியாகவின் அற்புத முத்திஎன்றும், பக்குவமுண்மையின் உத்தம பஞ்சவனென்றுங் கூறினார். இவ்வரிமர்த்தனபாண்டியன் பக்குவமுடைய உத்தமபுருஷ னென்பதனை “கதிரை மறைத்தன்ன சோதி கழுக்கடை கைப்பிடித்துக், குதிரையின் மேல் வந்து கூடிடு மேற்குடி கேடுகண்டிர், மதுரையர் மன்னன் மறுபிறப் போட மறித்திடுமே.” என வரும் திருவாக்கா னுய்த்துணர்க. நீர் என்பது நிர் எனக் குறுகிற்று. (௩௦)

பற்றிலர் பெற்ற சிவன்கழல் பற்றின ரைக்கலை வண்டமி முற்ற மலைக்கறை வன்றனை பொர்க்க மதித்தருள் கொண்டலை

விறுவ சத்த னெடும்படை மிக்க புலிக்கொடி யன்படை மற்றுள கொற்றவர் தம்படை வர்க்கமு முற்கொ டெழுந்தன.

இ—ன்: பற்று இலர் பெற்ற சிவன் கழல் பற்றினரை - இருவகைப் பற்றுமற்ற மெய்ஞ்ஞானிகள் அத்துவிதமாய்க் கலக்கப்பெறும் சிவபெரு மானுடைய திருவடிகளை இறுகப் பற்றினவரும், கலை வண் தமிழ் உற்ற மலைக்கு இறைவன் தனை ஒக்க மதித்தருள் கொண்டலை - கலைகளை யுடைய வளவிய தமிழ்மொழி இருந்து பரவப்பெற்ற பொதிய மலைக்குத் தலைவனாகிய பாண்டியன் தன்னைப்போல நன்குமதித்த கிருபாமேகமுமா கிய திருவாதவூரடிகளை, வில் துவசத்தன் நெடும்படை (வர்க்கமும்) - விற் கொடியையுடைய சேரனது தொகைமிக்க சேனாசமுகமும், புலிக் கொடி யன் மிக்க படை (வர்க்கமும்) - புலிக்கொடியையுடைய சோழனது தொகை மிக்க சேனாசமுகமும், மற்றுள கொற்றவர் தம்படை வர்க்கமும் முன் கொடு எழுந்தன - மற்றுமுள்ள சாமந்தர்களது சேனாசமுகங்களும் தமக் கொரு முதலாகக்கொண் டெழுந்தன எ—று.

பற்றிலர் என்புழி இரண்டென்னுந் தொகைச் சொல்லும் முற்றும்மை யும், முற்கொடு என்புழி ஆக்கச்சொல்லும், விகாரத்தாற் றெக்கன். பற் றிலராற் பெறப்படுதல் நிச்சயமாகவின், அத்தெளிவுபற்றிப் பெற்ற என இறந்த காலத்தாற் கூறினார். தன்னைப்போல நன்குமதித்தல் அமைச்சுகை வன்றி அரசனாக மதித்தல். அரசன் அவ்வாறு மதிக்கவே, சேனைகளும் அங்ஙனம் மதித்தன என்பார் “முற்கொடெழுந்தன” என்றும், தமிழ் முனிவராகிய அகத்தியர் தங்கியிருந்து, அத்தமிழைப் பரப்பிய முக்கிய ஸ்தானமாகவின், பொதியமலையைக் “கலை வண்டமிமுற்றமலை” என்றும், அம்மலையைத் தனது தசாங்கங்களு னொன்றாக வுடையனாகவிற் பாண்டி யனை “மலைக்கிறைவன்” என்றும், எதிர்காலத்தவர் ஓதியுய்யும்வண்ணம் திரு வாசகமழை பொழிபவராகவின் திருவாதவூரடிகளைக் “கொண்ட”லென்றும், சேர சோழர்களிருவரும் சார்வபௌமனாகிய பாண்டியனைப்போல நெடுநில வரசர்களாகவின் அதனை விளக்குதற்கு “விறுவசத்த னெடும்படை மிக்க புலிக்கொடியன் படை” என அவர்கள் சேனைத் தொகையையும் நாமதேயங் களையும் விதத்தும், மற்றைய அரசர்கள் சாமந்தர்களாகிய குறுநிலவரசர்களாக வின் அங்ஙனம் விதவாது வானா “மற்றுள கொற்றவர்” என்றுங் கூறினார். மலைக்கிறைவனை அகத்தியமுனிவரெனக் கோடலுமொன்று. இப்பொருட் குத் தன் சாரியை. சார்வபௌமன் - நெடுநிலவரசன். சாமந்தர் - குறுநில மன்னர். இது பயனடியான் வந்த ‘விரியுவமாலங்கார’ மென்க. (௩௧)

உக்கிர நச்சுர கங்கனி னுத்தி பணிப்ப வசைந்தடி.
வைக்கு முரத்தன வெங்கய மைக்கிரி யொக்க மலிந்தன
பக்கமு முற்றிற குந்துடி பற்பல கொட்ட விபங்குவ
தக்க மனத்தில் விரைந்துள தத்து பரித்திரள் வந்தன.

இ—ள்: உக்கிர நச்சு உரகங்களின் உச்சி பணிப்ப அசைந்து அடி
வைக்கும் உரத்தன வெம் கயம் - கொடிய நஞ்சையுடைய சேஷன் முத
லிய பாம்புகளின் முடிகள் சுமக்கலாற்றாது நடுங்க, உடம்பு தன்னாடிக்
கால்களைப் புடைபெயர்த்து வைக்கும் வலியை யுடையனவாகிய வெவ்விய
யானைகள், மைக்கிரி ஒக்க மலிந்தன - தோற்றத்தாற் கரிய மலைகளைப்
போல நிறைந்தன, துடி பற்பல கொட்ட பக்கமும் முன் பிறகும் இயங்
குவ - உடுக்கைகள் மிகப் பலவற்றை இயம்ப இரு பக்கங்களிலும் முன்
னரும் பின்னரும் அவற்றின் ருளகதிக்கேற்ப இயங்கி நடிப்பனவும், தக்க
மனத்தில் விரைந்துள - தகுதியாகிய மனோகதியைப் போல விரைந்து
செல்வனவுமாகிய, தத்து பரித்திரள் வந்தன - தாவுகின்ற குதிரைக்
கூட்டங்கள் சென்றன என்று.

தன்னாடுதல் வலியின்மையினாலன்று பேருடம்புடைமையினு லென்பார்
பின்னர் உரத்தன என்றும், ஐங்கதிகள் போலன்றி அவற்றினுஞ் சிறந்த
கிளர்ச்சியையுடைய மனோகதிபோ லென்பார் “தக்க மனத்தி” லென்றும்,
தானகதிக்கேற்ப நடித்தல் செயற்கையாயினும் மனோகதிபோல விரைதல்
அவற்றிற்கியற்றை யென்பார் விரைந்தென்னாது “விரைந்துள” என்றுங்
கூறினர். ஐங்கதிகளை, “மயிலி ரஞ்சர முயலொடு யுகமற்றொழில்ப, பயில்
பரித்தொகை” என்பதனுமறிக. அசைத்தடி என்னும் பாடமும் செயற்
கைப் பாடமே, இயற்றைப்பாடமன்று. இதனுட் கயமைக்கிரி ஒக்க என்
பது ‘விரியுவமாலங்கார’ மென்க.

(௩௨)

வேறு.

கொங்கணர் கலிங்கரொடு கொங்கர்துளு நாடர்
சிங்களர்க ளொட்டியர் தெலுங்கரொடு சீனர்.
தங்குதிறன் மாளவர் மலாடர்தமி லொன்றா
யெங்கனு மிடைந்தவர்க ளெண்ணமுடி வில்லார்.

இ—ள்: கொங்கணர்களும் கலிங்கர்களும் கொங்கர்களும் துளுவர்
களும் சிங்களர்களும் ஒட்டியர்களும் தெலுங்கர்களும் சீனர்களும் மாளவர்
களும் மலாடர்களும் தம்முட்கலந்து எவ்விடத்தும் நெருங்கிய பதாதி
வீரர்கள் இவ்வளவின்ரென்று எண்ணக்கடைபோகாதவர் என்று.

ஒடு எண்ணெடு. மலயமானுடு மலாடெனமீ இயிற்று. மலயமான் -
சேரன். மலயமானுடு மலையாளம். தங்கு திறல் என்பதனைத் திறல் தங்கு
என மாறுக. பொருளாதியாதும் பிறவுங் காரணமாகப் பொருட்கு வரும்
பெயர்களுள் இதை இடப்பாகுபாட்டினு ளொன்றாகிய தேயத்தால் வரு
பெயரென்பது விளக்குவார் “நாடர்” என்றும், இவர்தாம் பலதிறத்த
ராயினும் சுண்டன்ன ரல்ல ரென்பார் “தமிலொன்றா” யென்றும், இறப்பப்
பலர் என்பார் ‘எண்ணமுடிவில்லா’ ரென்றுங் கூறினர். இது கலிவிருத்தம்.

இத்திற மெழுந்தபடை யெங்கனு நெருங்கத்

தத்துபரி மீதுள தமிழ்க்கவிஞர் குழச்

சித்திர மடந்தையர் திரண்டிரு மருங்கு

மொய்த்துவர வீணைகுழன் முன்னிரைசை கொள்ள.

இ—ள்: இத்திறம் எழுந்த படை எங்கனும் நெருங்க - இந்தப் பிர
காரமெழுந்த மூவகைச் சேனைகள் எவ்விடத்தும் நெருங்கவும், தத்து பரி
மீது உள தமிழ்க் கவிஞர் குழ - தாவுகின்ற குதிரைமே லிவரந்த தமிழ்ப்
புலவர்கள் தம்மைச் சூழவும், சித்திர மடந்தையர் திரண்டு இரு மருங்கும்
மொய்த்துவர - அழகையுடைய நடனஸ்திரீகள் தம்முட் கூடி இரு மருங்
கினும் நெருங்கிவரவும், வீணை குழல் முன்னர் இசை கொள்ள - யாழ்களும்
குழல்களும் எதிரே ஒலிக்கவும் என்று.

திருவாதவூரடிகள் ஏனையவற்றினும் தமிழின்கண் மிக விருப்பமுடைய
புலவர் திலகராகலின், அவ்வியைபுபற்றி அத்தமிழ்ப் புலவர்களே அவரை
அகத்துச் சூழ்ந்தன ரென்பார் அவரை முதற்கண் விதந்துகூறினர். இனி
நங்கடவுட்கும் ஏனைய மொழிகளினும் அத் தமிழ் மொழிக் கண்ணேயே
விருப்பமிக்குண்டென்பது “தொண்டர்நாதனைத் தூ திடைவிடுத்தது முதலே
யுண்டபாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண் ணுருவாக், கண்டதும் மறைக்
கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித், தண்டமிழ்ச் சொலோ மறுபுலச் சொற்
களோ சாற்றீர்” என்பது முதலிய ஏதுக்களா னுய்த்துணர்க. (௯௪)

கட்டுமள கத்தினர் கனத்துள தனத்தார்

பட்டுடை மருங்கினர் பணிக்கவரி வீச

வட்டமதி வெண்குடை வயங்கமுர செங்குந்

கொட்டவுயர் காளமொடு கோடுகள் கறங்க.

இ—ள்: கட்டும் அளகத்தினர் - கைசெய்து முடிக்கப்பட்ட கூந்தலை
யுடையவரும், கனத்துள தனத்தார் - கனத்த தனங்களை யுடையவரும்,
பட்டு உடை மருங்கினர் - பட்டு வஸ்திர முடித்த இடையை யுடையவரு
மாகிய நடன ஸ்திரீகள், பணிக் கவரி வீச - குளிர்ச்சி பொருந்திய சாம

ரங்களை இரட்டவும், வட்ட மதி வெண் குடை வயங்க - பூரண சந்திரன் போலும் வெண்கொற்றக்குடை பிரகாசிக்கவும், முரசு எங்கும் கொட்ட - பேரிகைகள் எவ்விடங்களிலும் மொத்துண்ணவும், உயர் காளம் ஒடு கோடுகள் கறங்க - உயர்வாகிய சிறுசின்னங்களோடு சங்குகள் சத்திக்கவும் எ—று.

கனக்கவேண்டுந் துணையும் கனத்தொழிந்த தன்மென்பார் கனத்தை மென்றோது 'கனத்துள தன்' மென்றும், சைத்தியோபசாரங்களுள் ஒன்றாகலிற் 'பனிக்கவரி' யென்றும், கொட்டுதல் பிரயாண நிமித்தம்பற்றியுமென்பார் முரசு கொட்டவென்றோது 'முரசெங்குங் கொட்ட' என்றும், மங்கல வாதத்தியங்களுட் சிறந்தனவாகலின் 'உயர் காளமோடு கோடுகள் கறங்க' என்றுங் கூறினார். கோடு கொம்பெனினு மமையும். (௩௫)

மிண்டியுள பாடகர் வியந்துகர வாரங்
கொண்டுபுடை சூழுவெழில் சேர் சூழலர் பாடத்
தண்டரள மல்கிய தனிச்சிவிகை மேல்கொண்
டெண்டிசை மிகப்புதழ் கயற்கொடி யிலங்க.

இ—ள்: மிண்டி உள பாடகர் கரவாரம் கொண்டு வியந்து புடை சூழ - தம்முள் நெருங்கித்தும் மாகதர் கைகொட்டுதல் கொண்டு துதித்துப் பக்கத்தே சூழவும், எழில் சேர் சூழலர் பாட - அழகுபொருந்திய கூந்தலையுடைய விறலிகள் பாடவும், எண் திசை மிகப் புதழ் கயல் கொடி - அட்ட திக்கினரும் மிகவும் புதழும் பாண்டியனது மீனக்கொடி, தண் தரளம் மல்கிய தனிச்சிவிகை மேல் கொண்டு இலங்க - மிகக் குளிர்ச்சி பொருந்திய ஒப்பற்ற முத்துச்சிவிகையிலே உயர்த்தப்பெற்று விளங்கவும் எ—று.

கரவாரம் என்புழி ஆர் ஒலி. அது ஆர்த்தலென்னும் தொழிற்பெயர்ப் பகுதியானு மறிக. கரவாரம் என்பதனை உத்தரத்தார் கரகோஷம் என வழங்குப. இனிக் கரவாரம் என்பதனைக் கர வாரம் எனப் பிரித்து, வாரம் வாரப்பாட்டென்றலு மொன்று. அது "வாரம் பாடுந் தோரிய மடந்தையும்" என்பதனு னறிக. வாரமாவது பற்று. அஃது ஓரொற்று வாரமும், ஈரொற்று வாரமுமென இருவகைப்படும். அவை தாளத்து ஒரு மாத்திரையும் இரு மாத்திரையும் பெற்றுவரும். மாகதர் - நின்றேத்துவார். விறலிகள் - பாடன்மகளிர். சிவிகை - பல்லாக்கு. இனி மேல்கொண்டென்னும் செய்தெனச்சத்திற்குத் திருவாதவூரடிகளை வினைமுதலாகக் கொள்வாருமுளர். அங்ஙனங் கொள்ளின், அச் செய்தெனச்சம் வருஞ் செய்யுளின் 'மங்கல தினத்தி னெடு மாளிகை யகன்றே' என்புழி அகன்றென்னும் செய்தெனச்சத்தையும், அவ்வகன்றென்னும் செய்தெனச்சம் சொக்கரை வணங்கி என்புழி, வணங்கி என்னும் செய்தெனச்சத்தையங் கொள்ள

வேண்டுதலானும், அங்ஙனங் கொள்ளின், திருவாதவூரடிகள் சிவாலய தரிசனஞ் செய்யச் செல்லும்போது சிவிகைமீ திவர்த்து சென்ற ரெனப் பொருள்பட்டுச் சிவாகம விரோதமாய் முடியுமாகலானும், சிவிகைமீ திவர்தல் பின்னர் எழில் சிறக்கும் வென்றி வளவன் புவியின் மேன்மையொடு செல்வா ரென்புழி மேன்மையொடு செல்வார் என்பதனற் குறிப்பிக்கப் படுதலானும், தேரின்மையிற் சிவிகை யல்லது மீனக்கொடி யுயர்த்தற்கு வேறிடமின்மையானும், மீனக்கொடி விளக்கமும் ஈண்டு ஒருதலையாகக் கூறப்படல் வேண்டுமாதலானும், பிறவாற்றானும் அது பொருந்தாதென்க. அற்றேல், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முத்துச்சிவிகைமீ திவர்த்து சிவாலய தரிசனஞ்செய்யச் சென்றாராலெனின், வாகனமேறிச் சென்று சிவாலய தரிசனஞ்செய்தல் பாவமென்று அதனை விலக்கிய சிவபெருமானே அந்நாயனாருக்குச் சிவிகை கொடுத்து 'இதன்மே லிவர்த்து சிவாலய தரிசனஞ் செய்க' என்று பணித்தமையின், அவரது அந்நிலைமை பத்திமார்க்கமும், இவரது இந்நிலைமை விதிமார்க்கமுமாமாகலின், அது கடாவன்றென்க. (௩௬)

மங்கல தினத்தினெடு மாளிகை யகன்றே
துங்கமணி யக்கையணி சொக்கரை வணங்கி
யங்குவிடை பெற்றுமறை யந்தனாரின் மிக்கார்
திங்கண்மர பிற்குரிசில் கோயிலுழை சென்றார்.

இ—ள்: மறை அந்தணரில் மிக்கார் - வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்யும் பிராமணர்களுள்ளே சிரேஷ்டராகிய திருவாதவூரடிகள், மங்கல தினத்தில் நெடு மாளிகை அகன்று - பிரயாணத்துக்கேற்ற ஒரு சுபதினத்திலே தமது நெடிய திருமாளிகையை விட்டகன்று திருவாலவாயின்கட் சென்று, அங்கு துங்கமணி அக்கை அணி சொக்கரை வணங்கி விடை பெற்று - அங்கே உயர்வாகிய உருத்திராக்க மணியையும் எலும்பையு மணிந்த சொக்கநாதசுவாமியை வணங்கி அநுமதிபெற்றுக்கொண்டு, திங்கண் மர பில் குரிசில் கோயில் உழை சென்றார் - சந்திராகுலத்தாசனாகிய அரிமர்த் தன் பாண்டியனது மாளிகையின்கட் சென்றார் எ—று.

சொக்கர் - அழகர். மேன்மாடமென்பார் நெடு மாளிகை என்றும், மணிகள் பலவற்றுள்ளும் உயர்த்தமணி என்பார் உருத்திராக்கமணியைத் 'துங்க மணி' என்றுங் கூறினார். (௩௭)

சென்றுதமிழ் மாறனருள் பெற்றெழில் சிறக்கும்
வென்றவள வன்புவியின் மேன்மைபொடு செல்வார்
குன்றியை மாடமொடு கோபுர நெருங்கு
நன்றிமது ரைப்பதியை நன்கொடு கடந்தார்.

இ—ள்: சென்று தமிழ் மாறன் அருள் பெற்று - திருவாதவூரடிகள் அங்ஙனஞ் சென்று தமக்கினிய பாண்டியனது அருட் பிரசாதம்பெற்று, வென்றி வளவன் புலியில் எழில் சிறக்கும் மேன்மையொடு செல்வார் - வெற்றியையுடைய சோழனது புனனாட்டின்கண்ணே மேற்கூறிய இராசோபசாரங்களோடு செல்பவராகி, குன்று அணைய மாடம் ஒடு கோபுரம் நெருங்கும் நன்றி மதுரைப் பதியை - மலைகளையொத்த மாடங்களோடு கோபுரங்கள் நெருங்கப்பெறும் நல்ல மதுரையாகிய இராசதானியை, நன்கொடு கடந்தார் - நன்மையோடு நீங்கினார் எ—று.

தமிழ்மாறன் தமிழ்மொழியை யுடைய பாண்டியனெனினு மமையும். எழில் சிறக்குமென்னும் விசேடம் மேன்மை என்னும் ஆகுபெயர்ப் பொருளை விசேடித்துகின்றது. ஆகுபெயர்ப் பொருள் முத்துச்சிவிகை முதலியன; ஈண்டுப் புகழ் பொருட்கேற்பதோரடையை அப்பொருட்கேற்றுதல் வருவாகவினென்க. நெருங்க, சூழ, வர, கொள்ள, வீச, வயங்க, கொட்ட, கறங்க, சூழ, பாட, இலங்கச் செல்வார் என அச்செயலெனெச்சங்களை யெல்லாம் ஈண்டுத் தந்து முடிக்க. அவை மேலைச்செய்யுளின் அகன்றென்னு மெச்சத்தோடு முடியாமை மேலுங் காட்டப்பட்டது. அரசன் நேரே விடைத்து, பிரியக்கண்டு, சகிக்கமாட்டாதவனாகலின், அவனிடத்து விடைபெற்றென்னது அருள்பெற்றென்றும், உத்தம சிவகேசத்திர மாகலின் 'நன்றி மதுரைப்பதி' என்றும், புறப்படுகின்றழிச் சுபசகுன நிகழ்ச்சியோடு புறப்பட்டு அவ்விடத்தைவிட்டகன்றார் என்பார் 'நன்கொடு கடந்தார்' ரென்றுங் கூறினார். புறப்படுகின்றழிச் சுபசகுன நிகழ்ச்சியோடு புறப்பட்டாரென்பதனை "ஆதிசைவன மருச்சக நெருவனே ரீணந்து, பூதி யீந்தன நெனக்கிது போலிலை நிமித்த, மீதுநன்னெறிக் கேதுவென் றிருகையேற்றணிந்து" என வழிதூலாசிரியர் கூறியவாற்றாறுமறிக. மதுரை - கலக்கப்பட்டது. அது ஈண்டுத் தருதிபற்றி நனைக்கப்படுதலின்மேற்று. அது சிவ பெருமான் தமது திருச்சுடையின்கணுள்ள பாலசந்திரனது அமுதைப் புரோகதித்துக் கலந்து சாந்திசெயப்பெற்ற புனிதத்தின்மேற்றென்க. மத என்னும் வடமொழித்தாது கலத்தலென்னும் பொருட்டு. அதனை, "பொன் மயமான சடைமதிக் கலையின் புத்தமு துருத்தன ரதுபோய்ச், சின்மயமான தம்மடி யடைந்தார்ச் சிவமய மாக்கிய செயல்போற், நன்மயமாக்கி யநகர் முழுதுஞ் சாந்திசெய் ததுவது மதுர, நன்மயமான தன்மையான் மதுரா நகரென வுரைத்தனர் நாமம்" என்பதனுறிக. (நஅ)

நெடுங்குட திசைக்கட னிறைந்தொலி சிறந்தே யுடைந்துதய நற்றிசையி லுற்றுவரு மாபோன் மிடைந்தபதி யுங்கடமும் வெற்புமிவை பெல்லாங் கடந்துவதி சென்றுபல காவத மகன்றார்.

இ—ள்: நெடுங்குட திசைக் கடல் - நெடிய மேற்றிசைக் கடலானது, நிறைந்து ஒலி சிறந்து உடைந்து - முன்னையினும் நீர் நிறைந்து ஒலி மிகுந்து அணையுடைந்து, நல் உதய திசையில் உற்று வருமாபோல் - நல்ல பூருவதிக்கிலே புரட்டுத்துப் பாய்ந்து வருமாறுபோல, வதி சென்று - திருவாதவூரடிகள் சேனைகளோடு வழிக்கொண்டு சென்று, மிடைந்த பதியும் கடமும் வெற்பும் இவை எல்லாம் கடந்து - நெருங்கிய ஊர்களும் காடுகளும் மலைகளுமாகிய இவைகளையெல்லாங் கடந்து, பல காவதம் அகன்றார் - பல காவததூரம் போனார் எ—று.

நிறைந்து, சிறந்து, உடைந்தென்னுஞ் செய்தெனெச்சங்கள் சினை வினையாகலின் உற்றுவருமென்னும் முதல்வினையோடு முடிந்தன. உறுதல் - மிகுதல். உதயநற்றிசை என விசேடித்தார். சுபகருமஞ் செய்கின்றழி எதிர்நோக்கப்படும் மங்கலதிக்காகவினென்க. சோழ நாட்டுக்குப் பாண்டி நாடு மேற்கின்கண்ணதாகலின் அப்பாண்டி நாட்டினின்று சோழநாட்டுக்கு வருஞ் சேனையை 'நெடுங்குடதிசைக் கடலுதய நற்றிசையில் வருமாபோ' லென்றும், மிகுதியும் ஒலியும் வேகமுங் கொண்டவருதலின் 'நிறைந்தொலி சிறந்தே யுடைந்து வருமாபோ' லென்றுங் கூறினார். நெல் எட்டுக் கொண்டது ஒரு விரல்; விரல் பன்னிரண்டு கொண்டது ஒரு சாண்; சாண் இரண்டு கொண்டது ஒரு முழம்; முழம் இரண்டு கொண்டது ஒரு சிறு கோல்; சிறுகோல் நான்கு கொண்டது ஒரு தண்டம்; தண்டம் ஐந்து கொண்டது ஒரு காண்டம்; காண்டம் பத்துக்கொண்டது ஒரு வர்த்தம்; வர்த்தம் பத்துக் கொண்டது ஒரு குரோசம்; குரோசம் நான்கு கொண்டது ஒரு காவதமென்க. எனவே, பதினாறாயிரம் முழங்கொண்டது ஒரு காவதமாம். காவதமெனினும் காதமெனினு மொக்கும். காவதம் நான்கு கொண்டது ஒரு யோசனை. (நக)

என்றுமுள பொன்றுமுட லென்னுநகர் தோறுஞ் சென்றவழி மாறியொரு தெய்வவழி செல்வார் நன்றியுள முத்திபெற நம்பர்தம தன்பா லன்றுயர் பெருந்துறை யடைந்தபடி சொல்வாம்.

இ—ள்: என்றும் உள பொன்றும் உடல் என்னும் நகர் தோறும் சென்ற வழி மாறி - எஞ்ஞான்றும் காரணத்தின்கணுளவாகிக் காரியப்பட்டுப் பிறத்திற்கும் சரீரங்களாகிய நகரங்கடோறும் இதுகாறுஞ் சென்ற வனைச் சமயவழி தப்பி, ஒரு தெய்வவழி செல்வார் நன்றி உள முத்தி பெற - இதுபொழுது ஒப்பற்ற தெய்வத் தன்மைபொருந்திய சித்தாந்த சைவவழியிற் செல்பவராகிய திருவாதவூரடிகள் பாமுத்தி பெறும் பொருட்டு, தமது அன்பால் - அவரது பத்திமை காரணமாக, நம்பர் அன்று உயர் பெருந்துறை அடைந்த படி சொல்வாம் - கைலாசபதி அத்தினத்தின் கண் உயர்வாகிய திருப்பெருந்துறையை அடைந்த சரித்திரத்தை இனியாங் கூறுவாம் எ—று.

உளவாகிப் பொன்றுமென ஆக்கம் வருவித்துரைக்க. நன்றியுள் முத்தி நன்றியினால் வரும் முத்தி. நன்றி - நன்மை; என்றது சிவபுண்ணியத்தை. ஏற்புழிக்கோடலான் அஃதிண்டு ஞானத்தின்மேற்று. பாமுத்திக் கேதுக் கூறியவாறு. தம்மென்று ஈண்டுச் சுட்டின் பொருள்பட நின்று திருவாதவூரடிகளை யுணர்த்திற்று; மேற் செல்வாரென் வந்தமையின். சிரத்தை அன்புடைமையும் இருவினை யொப்புடைமையும் வேறன்மையின் முன்னர் இருவினையொத் தருள்வயத்தா லென்பதனோடு இது மலையாமை யறிக. காரணம்: மாயை. காரியம்: தனு காரண புலன போகங்கள். உயிராகிய ஆதேயத்துக்கு உடம்புகள் ஆதாரமாகலின் அவை அதற்கு நகராகவும், அந்நகரங்கள் உயிர்க்கு ஏனைச் சமயச் சார்பான் வருவனவாகலின், அச்சார்பை அந்நகரங்கட்குச் செல்லும் வழியாகவும், பாமுத்திக்கு நேரே வாயிலாகிய தத்துவ ஞானத்தைப் பயப்பது சைவ சித்தாந்தம் ஒன்றையாகலின், அது அதற்கு வழியாகவும் உருவாகச் செய்யப்பட்டன. “புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும் புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம, வறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாணங்கள் படித்துஞ், சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும்தேவ சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றற் சைவத், திறத்தடைவரிதற்சரியை. கிரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்” என்பதனானு மிஃதுய்த்துணர்க. (ச௦)

மந்திரச் சருக்க முற்றிற்று.

உ

திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம்.

பழமறை முழுதுண ரந்தனர் பலர்தொழ நடமுயல் கின்றவர் மழுவுழை கரமிசை கொண்டிட மருவிய கவுரி மகிழ்த்திட விழைதரு மிரகித பொங்கொளி விடுமுயர் கயிலை விலங்கலி னைழகுறு தபனிய மண்டப மதனிடை யருள்கொ டிருந்தனர்.

இ—ள்: பழ மறை முழுது உணர் அந்தணர் பலர் தொழ நடம் முயல்கின்றவர் - பழைய நான்கு வேதங்களையும் ஒதியுணர்ந்த மகாபண்டிதர்களாகிய தில்லைவாழ்ந்தணர்கண் மூவாயிரவர் தரிசித்து வணங்கக் கனகசபையிலே பஞ்சகிருத்திய நிருத்தஞ் செய்தருளும் சிவபெருமானானவர், மழு உழை கர மிசை கொண்டு - மழுவையும் மாணையும் திருக்காங்களிற் கொண்டு, இடம் மருவிய கவுரி மகிழ்த்திட - தமது வாமபாகத்திற் பொருத்திய உமையம்மை திருவுளம் மகிழாநிற்ப, விழை தரும் இரகித

பொங்கு ஒளி வீடும் உயர் கயிலை விலங்கலில் - எவரும் விரும்பத் தரும் வெள்ளியினது மிக்க ஒளியை வீசும் உயர்ந்த கைலாச கிரியின்கண்ணே, அழகு உறு தபனிய மண்டபம் - அழகு பொருத்திய சுத்தமாயாமயமாகிய செம்பொற் நிருக்கோயிலொன் றுண்டு, அதன் இடை அருள் கொடு இருந்தனர் - அதன்கண் மந்திர சிங்காசனத்தின்மீதே ஆன்மாக்களது தியானதிகட்குத் தாமகப்படுதல் வேண்டுமென்னும் திருவருளினாலே சத்திகாரியமாகிய உருவத்திருமேனிகொண்டு ஸ்ரீகண்டசரீரியாய் வீற்றிருந்தருளினார்.

முழுதுமென்னு முற்றும்மையும், விழைய என்னும் பெயரச்சத்தீதும் மண்டபமென்பதன் பயனிலையும் விகாரத்தாற் றெக்கன. மண்டபம்தனிடை என்புழி அது பகுதிப்பொருள் விருதியுமாம். வேதம் அநாதியூலாகலிற் பழமறை யென்றும், நான்கையுத் தழீஇக் கோடற்கு முழுதுமென்றும். இங்ஙனங் காணப்பட்ட தொன்றுகொண்டு காணப்படாததொன்றை அறிவிக்கின், அது அறிபவர்க் கினிது விளங்குமாகலின், காணப்பட்ட கனகசபையின்கண்ணே திருநடனஞ் செய்தருளும் சிவபெருமானானவர் காணப்படாத கைலாசகிரியின்கண் வீற்றிருந்தருளினார் என்றுங் கூறினார். இது அறுசீரடியாகிரிய விருத்தம். (க)

மதுமலர் கரமிசை கொண்டுநின் வழிவழி யடியவ ரென்றுதம் முதுமறை தெரிய மொழிந்தெதிர் முறைமுறை முனிவர் வணங்கின ரிதுபர னானு வழுங்குவ தெனவரி பிரமரே முந்துதம் பதிலை பெறவரு னென்றிரு பரிபுர கழல்கள் பணிந்தனர்.

இ—ள்: முனிவர் மது மலர் கர மிசை கொண்டு நின் வழி வழி அடியவர் என்று - அப்பொழுது இருடிகள் தேன்பொருத்திய நறுமலர்களைக் கையிற்கொண்டு அடியேங்கள் தேவரீருக்குப் பரம்பரையாக வழித்தொண்ட ரென்று விண்ணப்பஞ்செய்து அருச்சித்து, தம் முதுமறை தெரிய மொழிந்து எதிர் முறைமுறை வணங்கினர் - தமக்குரிய பழைய வேதங்களை அப்பொரு டோன்றப் பாராயணஞ்செய்து துதித்துச் சந்தியிலே பல முறை நமஸ்காஞ் செய்தனர், அரி பிரமர் பான் அருளை வழுங்குவது இது என எழுந்து - அதுகண்ட விஷ்ணு பிரமா என்னு மிருவரும் சிவபெருமான் நமக்குத் திருவருள் செய்தற்கு இதுவே உசித சமையமென்று விரைந்தெழுந்து, நம் பத நிலை பெற அருள் என்று பரிபுர இருகழல்கள் பணிந்தனர் - நம் பதவிகள் நமக்கெஞ்ஞான்றும் நிலைபெறத் தேவரீர் திருவருள் செய்யுமென்று பிரார்த்தித்து வேதங்களாகிய சிலம்புகள் தரித்த உபயதிரு வடிகளை வணங்கினர் எ—று.

அப்பொருள் பதியாகிய சிவபெருமானுக்குப் பசுக்களாகிய தாம் வழித் தொண்டரென்னும் பொருள், ஒரோவழிப் பரம்பொருள் யாமே என்று

மயங்கும் பிரம விஷ்ணுக்களாகிய நம்போலன்றி, இருடிகள் சிவபெருமா னொருவரே பாம்பதிகெய்தும், நாமெல்லாம் அநாதியே பஞ்சபாசங்களி னூற் பந்திக்கப்பட்ட பசுக்கள் என்றும், ஆகலின் அப்பதிக்கு நாம் என்றும் மீளா அடிமைகள் என்றும் வேதாசுமங்கல் கூறுமுண்மையை ஒருபோதும் மறவாத உத்தம சிவபத்திமான்களாகலின், அவ்விருடிகள் வணங்கி யருள் பெறும்போதே அச்சார்புபற்றி நாமும் வணங்கி யருள்பெறவேண்டுமென வுட்கொண்டு, இது பரனருளே வழங்குவதென்றான்க, அக்கருத்து “வேண்டத்தக்க தறிவோய்நீ வேண்டமுழுதுத் தருவோய்நீ, வேண்டமயன் மாற் கரியோய்நீ வேண்டியென்னைப் பணிகொண்டாய்” “திருப்பெருந் துறை யுறைவான், வாணோர்களு மறியாததொர் வளமீயந்தன னெனக்கே” “சுடர்பொற் குன்றைத் தோளாமுத்தை வாளாதொழும் புகந்து, சடைபட் டேனை யாண்டுகொண்ட கருணையனைத் திருமால்பிரமன், றடைபட்டின் னுஞ் சாரமாட்டாத் தன்னைத்தந்த வென்றாமுதை” “பூமே லயனொடு மாலும் புகலிதென், நேமாறிநீர்க வினையே னிறுமாக்க, நாய்மேற் றவி சிட்டு நன்றாப் பொருட்படுத்த, தீமேனி யானுக்கே சென்னுதாய் கோத் தும்பி” “அரிக்கும் பிரமற்கு மல்லாத தேவர்கட்குந், தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்றசிவம் வந்து நமை, யுருக்கும் பணிகொள்ளு மென்பதுகேட் டலகமெல் லாஞ், சிரிக்குந் திறம்பாடித் தென்னேணங் கொட்டாமோ” என்பனவற் றுணு மறிக. பதம் வைகுண்டமும் சத்தியவுலகமுமாம். (உ)

பரவரு மணிகள் விளங்கிய பணவர வணியர னங்கமு மருவிய தரள வடந்திகழ் மதிதுதன் மலைமகளங்கமு மிரவியு மதியு மிருந்தென வெதிரெதி ரிலகுதல் கண்டன ரரகர சிவசிவ வென்றுள மயர்வுற வழுகன ரன்பினர்.

இ—ன்: பாவு அரும் மணிகள் விளங்கிய பண அரவு அணி அரன் அங் கமும் - விலை சொல்லுதற்கரிய இரத்தினம் விளங்கும் படத்தையுடைய பாம்பை ஆபரணமாக வணிந்த சிவபெருமானது திருமேனியும், மருவிய தரள வடம் திகழ் மதி துதல் மலை மகள் அங்கமும் - வாமபாகத்திற் பொருந் திய முத்துவடம் விளங்கும் மதிபோலும் நெற்றியையுடைய பார்ப்பதியம் மையினது திருமேனியும், இரவியும் மதியும் இருந்து என எதிர்எதிர் இலகு தல் கண்டனர் - சூரியனுஞ் சந்திரனு மொருங் கியைந் திருப்பதுபோல ஒன்றற்கொன்று சமீபமாகத் தமக்கெதிரே விளங்குதலைத் தரிசித்து, அன் பினர் அரகர சிவசிவ என்று உளம் ஆயர்வு உற அழுதனர் - சிவபத்தர்கள் அரகர சிவசிவவென் றுச்சரித்து மனோலயம் பொருந்த விம்மி அழுதார்கள்.

இருந்தது எனற்பாலது இருந்து என விகாரமாயிற்று. சூரிய சந் திராக் எருவரும் திருமேனிக் எரிண்டற்கும் முறையே செம்மை தண்மை களும் அதிக அற்ப விளக்கமும் பற்றிவந்த பண்புவமை. கண்டனர் முற்

றெச்சம். உள மயர்வுற என்பதனை உளம் மயர்வுற எனப் பிரிப்பினு மமை யும். மயர்வு - பற்று, கிரணிறையணி. இதனை வடதூலார் யதாசங்கியா லங்காரமெனவும், கிரமாலங்காரமெனவும் கூறுப. (சு)

அடியொழி மரமென நொந்துபி வாவனியில் விழுவதொ ழிந்துநின் னுடனுறை பெருமை வழங்குவ துனதுகொ லெனநினை நெஞ்சொடு மடலவிழ் கடிகம ழைந்தரு மலர்பல முறைமுறை சிந்திமுன் னிடமிஃ தெனமகி ழிந்திர னிமையவ ரெவரு மிறைஞ்சினர்.

இ—ன்: இஃது இடம் என மகிழ் இந்திரன் இமையவர் எவரும் - நாம் பெற்றபாலனவற்றைச் சிவபெருமானிடத்துப் பெறுதற் கிதுவே நல்ல சமையமென்று மனமகிழு மிந்திரன் முதலிய தேவர்க ளனைவரும், பின் - முன்னை நல்வினைக்கிடாகிய இன்ப மீண்டனுபவிக்கப்பட்டு முடிந்தபின்னர், நொந்து - இன்னும் நெடுங்கால மீண்டிருந் தின்பங்களை அதுபவித்தற்கேது வாகிய நல்வினைகளை முன்னர் மிகவுஞ் செய்திருந்தேமில்லையே யென்று மனம் நொந்து, அடி ஒழி மரம் என அவனியில் விழுவது ஒழிந்து - இனி அடியற்ற மாம்போல இப்போகபூமியினின்றுங் கன்மபூமியின்கண் வீழ்வ தைத் தவிர்த்து, நின் உடன் உறை பெருமை வழங்குவது உளது கொல் என நினை நெஞ்சு ஓடு - தேவரீரோ டிருக்கும் சாமீபமாகிய பதமுத்தியை எமக்குத் தந்தருளவது மொருகாலத்துண்டு கொல்லோவென் றிங்கனம் பலதலையான் மேல்விளைவு கருதும் மனத்தோடும், மடல் அவிழ் கடி கமழ் ஐந்தரு மலர் பல சிந்தி முன் வணங்கினர் - இதழ் விரிகின்ற நறுமணங்கம மும் பஞ்சதருக்களின் மலர்கள் பலவற்றைப் பல முறைதாவிச் சந்திதியில் வணங்கினார்கள் என்று.

பெருமை ஆகுபெயர். வழங்குவது மென்னும் சிறப்பும்மை விகாரத் தாற் றெக்கது. ஐந்தருமலருக்குக் கடிகமழுதல் சாதியடை. இடம் ஈண் டுக்காலத்தின்மேற்று. இடமிஃதென மகிழிந்திர னிமையவர் என்பதற்குச் சிவபெருமான் தம் மெய்யன்ப ரொருவருக்குத் திருவருள் செய்யத் தொடங்கு மிக்காலமே அச்சார்புபற்றி எம்போலிகளும் திருவருள் பெறுங் காலமாகலின், இதுவே அதற்கு நல்ல சமையமென்று மனம் மகிழுகின்ற இந்திரன் முதலிய தேவர்களை விரித்துரைத்துக்கொள்க. மேல் இது பரனருளே வழங்குவதென்றதற்கும் இதனையே கருத்தாகக் கூறுதலு மொன்று. கன்மபூமி பாரதகண்டம். அது, ‘நாலிரு கண்டத்தோரும் விண்ணுளோரு நாகினரு மல்விடத்தி னண்ணி வைகி, மேலையிரு வினை யாற்றி யவற்றிற் கேற்ற லியன்பயன்க டுய்ப்பரன விளம்பு மாற்றற், சீல மிகு பாரதமாங் கண்டமொன்றே தீவினைநல் வினையாகுஞ் செயற்கைக் கெல்லா, மூலமொரு குறைபெறினே வந்து தேவர் முனிவர்களுந் தவம் பூசை முயல்வ ரங்கண்’ என்பதனுணு மறிக. (சு)

வேறு.

திண்டிவன் மிகுஞ்சரிகை யுந்திகழ் பிரம்புங்
கொண்டகுரு நின்றகுரு நந்தியருள் கூரப்
புண்டரிக மாதபுவி மங்கையெழில் சிங்கா
வண்டர்மட வார்தருள கண்ணெழ மன்ன.

இ—ள்: குரு நந்தி - சைவசித்தாந்த பிரதம சிவாசாரிய சுவாமிகளாகிய திருநந்திதேவர், திண் திறல் மிகும் சரிகையும் திகழ் பிரம்பும் கொண்டு அருகு நின்று அருள் கூர - திண்ணிய வலிமிக்க உடைவாளையும் பொற்றகடு மருவி விளங்கும் பிரம்பையும் திருக்காங்களிற் கொண்டு ஒதுக்கித் திருமருங்கினின்று சந்திதியை அடைந்தோர்க்குத் திருவருள் சூரக்கவும், புண்டரிக மாதபுவி மங்கை எழில் சிங்கா அண்டர் மடவார்கள் - செந்தாமரை யாசனியாகிய இலக்குமியும் பூமிதேவியும் அழகு குன்றாத ஏனைத் தேவமகளிரும், உலகு அன்னை புறம் மன்ன - உலகமாதாவாகிய உமையம்மைக் கருகே சேவித்து நிற்கவும் என்று.

பாமகிருபாலுவாகிய திருநந்திதேவர் அணுக்கத் திருத்தொண்டரென்பது விளக்குவார் சரிகையுந் திகழ்பிரம்புங்கொண்டருகுநின்று குரு நந்தியருள்கூர என்றார். திண்மை - உறுதிப்பாடு. சிங்கல் - குறைதல். இது கவிவிருத்தம். (டு)

துன்னுபல பூதகண நாதர்புடை சூழக்
கின்னரர்கள் கந்தருவர் கீதவிசை பாட
மின்னுமுடி மன்னுநதி வீசுநீர் திரை என்ன - மின்போலும்
சடாமுடியிற் பொருந்திய கங்காநதி வீசும் நல்ல நீர்த்திரைகளைப்போல,
ஒளிர் சாமரை எழுந்து அழகு செய்ய - விளங்குகின்ற வெண்சாமரங்கள்
இரட்டப்பட்டுச் சபையை அலங்கரிக்கவும் என்று.

இ—ள்: துன்னு பல பூத கணநாதர் புடை சூழ - நெருங்கிய பல பூதகணதிபர்கள் பக்கத்தே சூழவும், கின்னரர்கள் கந்தருவர் கீத இசை பாட - கின்னரர்களும் கந்தருவர்களும் சாம வேத கீத இசைகளைப் பாடவும், மின்னு முடி மன்னுநதி வீசுநீர் திரை என்ன - மின்போலும் சடாமுடியிற் பொருந்திய கங்காநதி வீசும் நல்ல நீர்த்திரைகளைப்போல, ஒளிர் சாமரை எழுந்து அழகு செய்ய - விளங்குகின்ற வெண்சாமரங்கள் இரட்டப்பட்டுச் சபையை அலங்கரிக்கவும் என்று.

மின்னுகின்ற எனப் பெயரெச்ச முடிபாக வைத்துரைப்பினு மமையும்.

இந்தவள மல்குசபை யின்னல்கெட மன்னுந்
தந்தைமணி மன்றினுறை தாண்டவ பதத்தோன்
செந்தமிழில் வந்தசிவ ஞானவமு துண்டா
மந்தமி லருட்கடலை யாண்டருள வேண்டி.

இ—ள்: இந்த வளம் மல்கு சபை - இங்ஙனம் நாம் கூறிய வளங் கணிறைந்த தேவ சபையின்கண்ணே, இன்னல் கெட மன்னுந் தந்தை-ஆன்மாக்களது பிறவித்துன்பம் நீங்கும்பொருட்டு உருவத்திருமேனிகொண்டு வீற்றிருந்தருளும் பாம்பிதாவும், மணி மன்றில் உறை தாண்டவ பதத்தோன் - அழகிய கணகசபையின்கண்ணே தங்கும் அநவரத தாண்டவஞ் செய்தருளபவருமாகிய சிவபெருமான், வந்த சிவ ஞான அமுது செந்தமிழின் உண்டாம் அந்தம் இல் அருள் கடலை - தம்மினின்று ஆரிய மொழிவடிவில் வெளிவந்த சிவஞானமாகிய அமுதம் அத்தியற்புத அதிமதுரச் சுத்தச் செந்தமிழ் மொழிவடிவில் உண்டாகப்பெறும் கரையற்ற கிருபாசமுத்திரமூமாகிய திருவாதவூரடிகளை, ஆண்டருள வேண்டி - அடிமை கொண்டருளத் திருவுளங்கொண்டு என்று.

கூர, மன்ன, சூழ, பாட, செய்ய, மன்னுந்தந்தை என மேலேச்செயவெனெச்சங்களை யெல்லாம் ஈண்டுத் தந்துமுடிக்க. தம்மால் ஆரியமொழிவடிவில் வெளிவந்த சிவஞானம் என்றது வேதத்தின் ஞானகாண்டத்தை; அது கேட்போர்க்குக் கழிபெருஞ் சுவையோடு முத்தியாகிய உறுதியுயர்த்தலின், உண்போர்க்குக் கழிபெருஞ் சுவையோடு சடித்திறவாமை யாகிய உறுதியுயர்த்தும் அமுதாக உருவஞ்செய்யப்பட்டது. அச்சிவஞானமாகிய அமுதமே செந்தமிழ்வேதமாகிய திருவாசகம் திருக்கோவைகளாகத் திருவாதவூரடிகளிடத்துத் தோன்றுதலானும் அமுது தோன்றுமிடம் பாற்கடலாதலானும் அத்திருவாதவூரடிகளை அமுது செந்தமிழி னுண்டாங்கடல் என்றும், அத்தேவாமுதத்தோடும் அது தோன்றும் பாற்கடலோடும் இவற்றிடை விசேடந்தோன்றச் சிவஞானவமுது எனவும், அந்தமி லருட்கடல் எனவும் விசேடித்துக் கூறினார். (எ)

மைத்தகடன் மண்ணவர்க டம்முருவில் வம்மென்
றத்தகைய பத்தர்கண நாதரை யழைத்தே
சித்திதரு தேசிக சிறந்தவடி வங்கொண்
டுத்தம நெடுங்கயிலை யோங்கலது நீங்கி.

இ—ள்: அத் தகைய பத்தர் கண நாதரை அழைத்து - நாம் முற் கூறிய அத் தகுதி பொருந்திய அன்பர்களாகிய கணநாதர்களை விளித்து, மைத்த கடல் மண்ணவர்கள் தம் உருவில் வம் என்று - நீங்கள் கரிய கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலக வாசிகளாகிய மனிதரது வடிவமாக நம்முடன் வாருங்க னென்று பணித்து, சித்திதரு சிறந்த தேசிக வடிவங்கொண்டு - தாமும் பக்குவான்மாக்கட்கு முத்திகொடுக்கு மழகிய ஞானதேசிகத் திருமேனிகொண்டு, உத்தம நெடும் கயிலை ஓங்கல் நீங்கி - தமது வாசஸ்தானங்கள் எவற்றினும் மிக முக்கிய ஸ்தானமாகிய நெடிய கைலாசகிரியை விட்டு நீங்கி என்று.

வேண்டி, கொண்டு, நீங்கி என ஈண்டுத் தந்து முடிக்க. (அ)

கொன்னெறுழி தன்னுருவு கொண்டொருவர் தேடும்
பொன்னடி பெனுஞ்சலச மண்மிசை பொருந்தப்
பன்னுமறை வல்லவர் பரிந்தழல் வளர்ப்பார்
மன்னுமொரு தெய்விக வளம்பதியில் வந்தார்.

இ—ள்: கொன் எறுழி தன் உருவு கொண்டு ஒருவர் தேடும்
பொன் அடியெனும் சலசம் மண்மிசை பொருந்த - பெரிய பன்றியினது
வடிவங்கொண்டு விஷ்ணு தேடி யறிதற்கரிய பொன்போலுந் திருவடித்
தாமரைகள் பூமியிற் பொருந்த நடந்தருளி, பன்னும் மறை வல்லவர் -
ஒதப்படும் வேதங்களில் வல்லவரும், பரிந்து அழல் வளர்ப்பார் மன்னும் -
உலகத்தவர் மீது அன்பு கூர்ந்து நித்தியாக்கினி வளர்ப்பவருமாகிய பிரா
மணர்கள் மிக்கிருக்கும், ஒரு தெய்விக வளம் பதியில் வந்தார் - தெய்வத்
தன்மை பொருந்திய வளத்தையுடைய ஓர் திருப்பதியின்கண் வந்து
சேர்ந்தருளினார் எ—று.

அங்ஙனம் அரிய திருவடிகள் இங்ஙன மெளிவர நடந்தன என்பார்
ஒருவர் தேடும் பொன்னடி பெனுஞ்சலச மண்மிசை பொருந்த என்றும், நித்
தியாக்கினி உலக நன்மையின்பொருட்டு வளர்க்கப்படுதலின் பரிந்தழல்
வளர்ப்பாரென்றுங் கூறினார். ஒருவரென்பது தொகைக்குறிப்புப் பெயர்.

வெம்பிறவி வேலைதனில் வீழ்பவர்க ளெல்லா
நம்புசிவ நாமமெனு நம்புணை பிடித்தா
லெம்பர னருட்கரையி லேறுதுறை யாமா
லம்புவி மொழிந்துள பெருந்துறை யதன்பேர்.

இ—ள்: அதன் பேர் - அத்திருப்பதியின் பெயர், வெம்பிறவி வேலை
தனில் வீழ்பவர்கள் எல்லாம் - கொடிய பிறவியாகிய சமுத்திரத்தின்கண்
வீழ்ந்தழுந்துகின்ற நம்போலிகளெல்லாம், நம்பு சிவ நாமம் எனும் நல்
புணை பிடித்தால் - மெய்ஞ்ஞானிகள் நம்புகின்ற சிவமூல மந்திரமாகிய ஸ்ரீ
பஞ்சாக்ஷர மென்னும் நல்ல தெப்பத்தைத் தமக்கு ஆதாரமாகப் பற்றிக்
கொண்டால், எம் பார் அருள் கரையில் ஏறு துறை ஆம் ஆறு - எம்மு
டைய சிவபெருமானது திருவருளான் வரும் முத்திக்கரையில் அவர் ஏறு
மிடமாயிருக்கு மவ்வேதுவினால், அம்புவி மொழிந்துள பெருந்துறை - அழ
கிய பூமியின்கணுள்ள அறிஞர் கூறிய திருப்பெருந்துறை என்பதாம் எ—று.

ஆற்றினால் என மூன்றாவது விரிக்க. ஆமால் எனப் பாடாந்தரங்
கொண்டு, ஆல் என்பதற்கு அக்காரணத்தால் எனப் பொருளுரைப்பாரும்,
ஆலை அசையென்றெழுதித் து, பெருந்துறை என்னும் ஏதுப்பெயரை வானா
பெயராக்கி யிடர்ப்படுவாருமாயினார். ஆல் காரணத்துக்குப் பெயரன்மை

யானும், காரணப்பொருளில் வந்த மூன்றாம் வேற்றுமை யுருபெனின்,
அது பெயரோடல்லது வினையுடனும் தனித்தும் வாராமையானும், அது
இலக்கண துட்பமில்லாதார் கூற்றையாமென மறுக்க. புவி ஆகுபெயர்.
மொழிந்துள என்பதனை மொழிந்து உள் எனப் பிரித்து, கூறி வழங்கப்படு
கின்ற எனப் பொருளுரைப்பினு மமையும். தன்னுள் வீழ்ந்தாரையும்
ஒரோவழிக் கொல்லுதல் செய்யும் ஏனைச் சமுத்திரம்போலன்றிப் பிறவி
வேலை எஞ்ஞான்றும் அனைவரையும் தப்பாது தன்னுள் வீழ்த்துக் கொல்
லுங் கொடுமைபற்றி அதனை வெம்பிறவி வேலையென்றும், அதனைக் கடக்க
மாட்டாத் ஏனைத் தெப்பங்கள் போலன்றித் தப்பாது கடக்குமாற்ற லொருங்
குடைமையிற் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை “நம்புணை” யென்றுங் கூறினார். பிடித்
தாலென்பது பிடிப்பத னருமை விளக்கிநின்றது. பிடித்தல் மனத்தை
யொருக்கிச் செபித்தல். புணையாக உருவகஞ் செய்துகொண்டமைக் கேற்
பப் ‘பிடித்தா’ லென்றார். பவசாகரத்தின்வாய் வீழ்ந்தழுந்துகின்ற நம்
போலிக ளெல்லாம் தன்மாட்டிருந்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை விதிப்படி
செபித்து வழிபடிந், அது தெப்பமாக, முத்திக் கரையிலேறுந் துறை
யாகிய திவ்விய சிவசுஷேத்திர மாகலின், இவ்வேதுபற்றித் திருப்பெருந்
துறையெனக் காரணக் குறியாயிற் றென்பதாம். (௧௦)

சுனமில் பெருந்துறை யெனும்தியின் ஞாங்கர்
கானமிகு புன்னைவளர் கந்தமுன சந்தம்
வானமுயர் சண்பக மரந்திகழ் நரந்தந்
தேனின முரன்றெழு செருந்திகள் பொருந்தி.

இ—ள்: சுனம் இல் பெருந்துறை எனும் பதியின் ஞாங்கர் - குற்ற
மற்ற அத் திருப்பெருந்துறை யென்னும் ஸ்தலத்தின் கண்ணே, கானம்
மிகு புன்னை - வாசனை மிகுந்த புன்னை மரங்களும், வளர் கந்தம் உள்
சந்தம் - வளராரின்ற மணத்தையுடைய சந்தை மரங்களும், வானம்
உயர் சண்பக மரம் - ஆகாயத்தின்கணுயர்ந்த சண்பக மரங்களும், திகழ்
நரந்தம் - சேய்மைக்கண் விளங்கும் நாரத்தைகளும், தேன் இனம் முரன்று
எழு செருந்திகள் பொருந்தி - வண்டுக்கூட்டங்கள் ஒலித் தெழுக்கின்ற
செருந்தி மரங்களும் பொருந்தி எ—று.

ஞாங்கர் என்பது சுண்டு எழ்னுருபு; “அன்ன பிறவும்” என்பதனாற்
கொள்க. செருந்தி செங்கோடு.

கோடுகவி னும்பெரிய கோங்குமிக வோங்கும்
பாடல ரெடும்பலவு பைங்குமுகு தெங்கு
நீடளி யிரைத்தெழு நிரைக்குரவு ருத
மேடவிழ் செழுங்கவி ரிலஞ்சிகண் மலிந்து.

இ—ன்: கோடு கவினும் பெரிய கோங்கு - கொம்பர்கள் விளங்கும் பெரிய கோங்கமாங்களும், மிக ஓங்கும் பாடலம் - மிகவுயர்ந்த பாதிரி மாங்களும், நெடும் பலவு - நெடிய பலாமாங்களும், பைங் கழுகு - பசிய கழுக்குகளும், தெங்கு - தென்னைகளும், அளி இரைத்து எழு நிரை நீடு குரவு - வண்டு கொலித்தெழும் வரிசையாகிய நெடிய குராமாங்களும், ஏடு அவிழ் செழும் கவிர் - இதழ் விரிகின்ற செழுமையாகிய முருக்குக்களும், இலஞ்சிகள் மலிந்து - மகிழ் மாங்களும் நிறைந்து எ—று. (௧௨)

மாக்கவின் மிகுங்கலப மஞ்ஞைசிறை யன்னங்
கூக்குரல் செயுங்கரிய கோகில நெருங்க
மீக்குலவு மந்தியின முந்துதொறு மேன்மே
லார்க்குஞ்மி நெங்கனு மடர்ந்திசை தொடங்க.

இ—ன்: மா கவின் மிகும் கலப மஞ்ஞை - நீலநிறம் பொருந்திய அழகு மிக்க தோகையினையுடைய மயில்களும், சிறை அன்னம் - சிறகுகளையுடைய அன்னங்களும், கூக்குரல் செய்யும் கரிய கோகிலம் நெருங்க - காமிகளைக் கூவிக் கலகஞ் செய்யுங் கரிய குயில்களும் நெருங்கவும், மீக்குலவும் மந்தி இனம் உந்து தொறும் - மாங்களின்மீது சஞ்சரிக்குங் குரங்குக் கூட்டங்கள் பாயுந்தோறும் எழுந்து, மேல் மேல் ஆர்க்கு ஞிமிறு எங்கணும் அடர்ந்து இசை தொடங்க - மேலும் மேலும் சத்திக்கும் வண்டுகள் எவ்விடத்தும் பரந்து இராகங்களைப் பாடும்படி தொடங்கவும் எ—று.

கலாபம் கலபமெனக் குறுகிற்று. அடர்தல் - திரிதல். (௧௩)

வீழ்ந்தநற வத்துளி விழிப்புனல் தாகச்
சூழ்ந்துமுரல் வண்டினிசை தோத்திரம் தாகத்
தாழ்ந்துமல ரேந்தியிறை தன்றிருமு னின்றே
வாழ்ந்துருகு மன்பரென மன்னுமொரு பூங்கா.

இ—ன்: வீழ்ந்த நறவத் துளி விழிப்புனல் ஆக - பூங்கொத்துக்களினின்றும் வீழ்ந்த தேன் துள்ளிகள் கண்ணீராகவும், சூழ்ந்து முரல் வண்டின் இசை தோத்திரம் ஆக - அவைகளைச் சூழ்ந்து சத்திக்கும் வண்டு களினது தேம் தோத்திரமாகவும், மலர் ஏந்தித் தாழ்ந்து - மலர்களைத் தாங்கிப் பணிந்து, இறை திருமுன் நின்று - சிவசந்தியி னின்று, வாழ்ந்து உருகும் அன்பர் என - பேராணந்தப் பெருவாழ்வடைந்து மனம் நெக்கு நெக்குருகுஞ் சிவபத்தர்களைப்போல, ஒரு பூங்கா மன்னும் - ஒரு பூஞ்சோலை தங்கும் எ—று.

தாழ்தல் அன்பர்மேற் செல்லுங்கால் வணங்குதலும், பூங்காவின் மேற் செல்லுங்கால் மலரைத் தாங்குதலினாலே பாரமெய்திக் கீழே பணிதலுமாக வுரைக்க. ஒரு பூங்காவானது பொருந்தி, மலிந்து, நெருங்கவும்,

தொடங்கவும், ஆகவும், ஆகவும், தாழ்ந்து, ஏந்தி அன்பரெனப் பெருந்துறையெனும்புதியின் ஞாங்கர் மன்னும் எனக் கொண்டுகூட்டி முடிக்க. இதனுட்பாழ்ந்து மலரேந்தி என்புழிச் சொற்கணின்ருங்கு நிற்பப் பொருள் இருதிறப்படுதலின், இது 'செம்மொழிச்சிலேடை' என்னும் அலங்காரமும், அன்பரென மன்னுமொரு பூங்கா என்பது 'விரியுவமாலங்கார' மூலம். சிலேடையோடு கூடி உவமாலங்காரம் வருதலே "அற்புதஞ் சிலேடை யதிசயம் விரோத, மொப்புமைக் கூட்டந் தற்குறிப் பேற்றம், விலக்கே யேது வென வேண்டவும் படுமே." என்பதனு னறிக. (௧௪)

வாய்த்தவன மிவ்வகை வயங்குமத னுப்ப
னோத்தரு தவச்சினைக ளெங்கணு நெருங்க
மீத்திக முறக்குழை தழைத்துமிளிர் மெய்ம்மை
பூத்தறிஞர் போன்றெழில் பொருந்துமொர் குருந்தம்.

இ—ன்: வாய்த்த வனம் இவ் வகை வயங்கும் அதன் நாப்பண் - சிறந்த வளங்கள் இங்ஙனம் விளங்கும் அதன் மத்தியிலே, ஏத்து அருதவச்சினைகள் எங்கணும் நெருங்க - சொல்லுதற்கரிய தவமாகிய கிளைகள் எவ்விடத்தும் நெருங்க, மீத் திகழ் அறக் குழை தழைத்து - மேலாக விளங்கும் தருமமாகிய இலைகள் பொதுளி, மிளிர் மெய்ம்மை பூத்து - இருவகைக் குற்றமுமற்று விளங்கும் மெய்ஞ்ஞானமாகிய பூக்களைப் பூத்து, அறிஞர் போன்று - அறிஞர்களை யொத்து, ஒரு குருந்தம் எழில் பொருந்தும் - ஓர் குருந்தமாம் அழகுட னிற்கும் எ—று.

ஏத்து முதனிலைத் தொழிற்பெயர். ஏ-உயர்ச்சி என்பாருமுனர். நாப்பண் பொருந்துமென வியையும். மெய்ம்மை ஆகுபெயர். எழிலோடென மூன்றாவது விரிக்க. ஐம்பொறிகட்கும் மனத்துக்கு மினிய வளமென்பார் வாய்த்தவனமென்றும், எவரானுத் தன்பெருமை கூறுதற்கரிய தவமென்பார் ஏத்தருதவமென்றும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் புருஷர்த்தம் நான்கனுள்ளும் இறுதிகண்ணதாகிய வீட்டுக் கேதுவாய், ஏனைப்பொருளின்பங்களிரண்டினும் மிக மேலாய், முதற்கண் வைக்கப்பட்டு விளங்கும் அறமென்பார் மீத்திகழறமென்றும், அவ்வறங்கள் பலவற்றுள்ளும் தனக் கொப்புயர் வின்றிச் சந்தேக விபரீதமாகிய இரு குற்றமு மற்று விளங்கும் மெய்ம்மையென்பார் மிளிர்மெய்ம்மை என்றும் கூறினர். அக்குருந்து பரமாசாரியர் தன்கீழ் வீற்றிருக்கப்பெறுதலாகிய அரும் பெரும் பேற்றையுடையான், அதற்கு அத்தவம் முதலியவற்றைச் சினை முதலியவாக வருவதஞ்செய்து, அவைகளையுடைய அறிஞரைப்போன் றழகுட னிற்குமென்றிங்ஙனம் விசேடித்தார் என்க. குருந்தின்மேற் செல்லுங்கால் ஏத்து அருதவச்சினைகள் என்பதற்கு உன்னதமான அரிய மிக்க சாைகள் என்றும், அறக்குழை என்பதற்கு அதிபத்திரமென்றும், மெய்ம்மைபூத்தென்பதற்குப் பொய்ப்பூவன்றிக் காய்க்கும் பூவைப் பூத்து எனவு முரைக்க. இதுவும் மேலயலங்காரம். (௧௫)

ஆர்வமுடன் வந்தின மகப்பட வழைக்கும்
பார்வையென மாந்தர்படி வங்கொடு நடந்தார்
ஏர்வரு குருந்தமொ டிலங்குமுயர் காவிற
சேர்குவ மெனத்திரு வுளத்தருள் சிறந்து.

இ—ன்: ஆர்வமுடன் வந்து இனம் அகப்பட அழைக்கும் பார்வை என - பிறர் குறிப்புடன் வந்து தன்னினம் அவர்கை அகப்படும்படி அதன் குரலான் அழைக்கும் பார்வை மிருகத்தைப்போல, மாந்தர் படிவம் கொடு நடந்தார் - மேற்கூறியபிரகாரம் திருவாதவூரடிகளை அடிமைக்கொள்ளும் பொருட்டு அவர்போலும் மானுடவடிவங்கொண்ட டெமுந்தருளியவந்த சிவ பெருமானாவர், ஏர் வரு குருந்தம் ஓடு இலங்கும் உயர் காவில் சேர்குவம் எனத் திரு உளத்து அருள் சிறந்து - அழகுபொருந்திய அக்குருந்தமாத் தோடு சேர்ந்து விளங்கும் உயர்வாகிய அப்பூஞ்சோலையின்கண்ணே நாமடைவோமென்று திருவுள்ளத்தின்கட் கிருபைகூர்ந்து எ—று.

அழைத்தல்-விளித்தல். தன்னினம் தன்சாதிலிலங்கு. பார்வை தீபகம். அது “ஒங்கும்விஞ் ஞானிகட்கோர் மலர்க்க வொளியருவந், தாங்கும் பிரளையர்க்கீர் மலர்க்கச் சதுர்ப்புயங்கொண், டாங்குதிநீக்குஞ் சகலர்க்கு மும்மல மாய்ந்தறுக்கப், பாங்குறு தீபகம்போ லுருக்கொண்டு பரன் வருமே” என்பதனானும், “போக்குமீட்சியுட் புறம்பிலாப் பூரண வடிவ, மாக்கினொரு தீபகம்போல்வரு மண்ணல்” என வழிதூலாசிரியர் கூறிய வாற்றனு மறிக. இது தொழில்பற்றி வந்த உவமாலங்காரமென்க. (கசு)

வந்துதிகழ் தொண்டர்புடை சூழமகிழ் வெய்திக்
கொந்தலர் மலர்ப்பொலி குருந்தடி பொருந்தி
யந்தமுத லில்லவ ருட்டமி முரைப்பார்
பந்தமறு மெல்லையது பார்த்தினி திருந்தார்.

இ—ன்: முதல் அந்தம் இல்லவர் - ஆதிமத்தியாந்தராகிதாகிய பரமசாரியர், திகழ் தொண்டர் மகிழ்வு எய்திப் புடை சூழ வந்து - திருத் தொண்டர்கள் மனமகிழ்ச்சிகொண்டு தம் பக்கத்தே சூழ இங்ஙனம் வந்து, கொந்து அலர் மலர்ப் பொலி குருந்து அடி பொருந்தி - கொத்துக்களின் மலர்த்த பூக்களினத் பொலியும் அக்குருந்தமரத்தினடியை அடைந்து, அருள் தமிழ் உரைப்பார் பந்தம் அறும் எல்லை இனிது பார்த்து இருந்தார் - அருட்பாவாகிய திருவாசகத்தைப் பாடியருளும் திருவாதவூரடிகளது பாசக்கட்டடங் காலவரையறையை முற்பிற்பாடற எதிர்நோக்கி இருந்தருளினர் எ—று.

“ஒருமொழி யொழிதன் னினன்கொளற் குறித்தே” என்னு முபலக் கணத்தான் அந்த முத லில்லவர் என்பதற்கு ஆதிமத்தியாந்த ரகிதரெனப்

பொரு ளுரைக்கப்பட்டது. கைலாசகிரியினின்றும் ஈண்டெழுந்தருளினமை தோன்றத் தன்மையிடத்திற்குச் சிறந்த வந்தென்னு மெச்சத்தாற் கூறின ரென்க. கொத்து பூங்கொத்து. (க௭)

பொங்குபுனல் யாறுபல போய்விழு கடற்போ
லெங்குமுள நல்லுயிர்க ளெய்துமொளி யாகுந்
திங்களணி வேணிய ரிருப்பவடி சேருந்
துங்கமறை யாளர்பலர் துன்றுநெறி சென்றார்.

இ—ன்: பொங்கு புனல் யாறு பல போய் விழு கடல் போல் - மிக்க நீரையுடைய ஆறுகள் பல போய் வீழ்கின்ற ஒரு சமுத்திரத்தைப்போல, எங்கும் உள நல் உயிர்கள் எய்தும் ஒளி ஆகும் திங்கள் அணி வேணியர் இருப்ப - உலகெங்குமுள்ள பக்குவான்மாக்க ளனைத்தும் சென்று மீளாது கலக்கும் கின்மலவொளிவடிவாகிய பாலசந்திரனை யணிந்த சடையையுடைய பரமசாரியர் இங்ஙனம் வீற்றிருப்ப, அடி சேரும் துங்க மறையாளர் - அவருடைய திருவடிகளை இனி அடையப்பெறும் பிராமணோத்தமராகிய திருவாதவூரடிகள், பலர் துள்ளும் நெறி சென்றார் - பலரும் போக்குவரவு செய்யும் அந்நெறிக்கட் போயினர் எ—று.

ஆற்றுநீர் தன்கட் சென்று பின்னர் மீளப்பெறாத கடல்; ஆன்மா தன் கட் சென்று பின்னர்க் கருவிக்கொத்தின் மீளப்பெறாத சிவத்திற்குத் தொழிற்சார்புபற்றி வந்த பொருளுவமை யென்க. அது “முன்னிறை நீர் சிறைமுறிய முடுகி யோடி முந்நீர்சேர் தந்நீராய் பின்னீங்கா முறை போல்” என்பதனானுமறிக. இதனுட் பொங்குபுனல் யாறென உவமையைப் புகழ்ந்து சிறப்பித்தமையின், இது ‘புகழ்பொரு ளுவமாலங்கார’ மென்க. (கஅ)

வேறு.

செம்மனத்து வாதவூர்ச் செல்வர்தமைப் புல்லாத
பொய்ம்மயக்கந் தரும்பாசம் போலமலர்ந் தனபூவை
யெய்ம்மயக்கு மொழிப்பவருக் கினிப்பிறவி யில்லையெனக்
கைம்மறிக்கு மவர்போல மலர்த்தன்வங் குளகார்தன்.

இ—ன்: செம் மனத்து வாதவூர்ச் செல்வர் தமைப் புல்லாத பொய்ம் மயக்கம் தரும் பாசம்போல - சித்தசத்தியையுடைய அருட்செல்வராகிய திருவாதவூரடிகளை இனிப் பந்தியாத பொய்யாகிய மயக்கத்தை விளைவிக்கும் பாசங்களைப்போல, அங்கு உள பூவை மலர்த்தன - அந்நெறியின்க ளுள்ள காயாக்கள் கரிய பூக்களை மலர்த்தன, எம் மயக்கும் ஒழிப்பவருக்கு இனிப் பிறவி இல்லை எனக் கைம்மறிக்கு மவர்போல - பெண் பொன் மண் ணென்னும் எவ்வகை மயக்கங்களையும் ஒருசேர நீக்கியருளு மவ்வடிக றுக்கு இனிச் சனனமில்லையென்று கையமைத்துத் தடுத்துக் காட்டுபவரைப் போல, கார்த்தன் மலர்த்தன - அங்குள்ள கார்த்துட்செடிகள் மலர்ந் தசைந்தன.

செம்மனம் செம்மையாகிய மனம். வாதவூர்ச்செல்வர் வாதவூரி லவ தரித்த செல்வர். அவரைப் புல்லிய பாசம் இதுபொழுது மலராமையின் உவமையாகா என்பார், செல்வர்தமைப் புல்லாத பொய்ம்மயக்கந் தரும் பாசம்போல என்றும், உண்மைதெளிந்தவழிக் கயிற்றி லாவபோலக் கெடு தவின் நிலையற்ற மயக்கமென்பார் பொய்ம் மயக்கமென்றும், மூவேடணை யல்லது மயக்க வினைவிற்கு வித்து வேறென்றின்மையின் எல்லாம் இவையே என்பார் எம்மயக்கும் என்றும் கூறினார். ஏடணை-விருப்பம்; பிணக்கென் பாரு முளர்; இப்பொருட்கு மூவேடணை-அருத்தவேடணை, புத்திரவே டணை, உலகவேடணை என்பனவாம். புல்லாத மயக்கமென முடித்தலு மொன்று. காந்தன் கைக்குவகையாகலின் இங்ஙனஞ் கூறினார். இது தரவு கொச்சகம். இதனுட் பொய்ம்மயக்கந் தரும் பாசம்போல என உவ மையைப் பழித் துவமித்தலின், இது 'நிந்தையுலகமலங்கார'மாம். இன் னும், எம்மயக்கு மொழிப்பவருக் கினிப்பிறவி யில்லையெனக், கைம்மறிக்கு மவர்போல மலர்ந்தனவங் குளகாந்தன் என்பது தற்குறிப்பேற்றத்தை அடி யாகவும், துட்பமென்னு மலங்காரத்தை அங்கமாகவுங் கொண்ட விரியுல மாலங்காரமென்க. "தெரிபுவேறு கிளவாது குறிப்பினுந் தொழிலினு, மரிதுணர் வினைத்திற துட்பமாகும்" என்பதனான் துட்பமென்னு மலங்கார வியல்பு தெள்ளிதிற் பெறப்படும். (௧௬)

விற்காட்டுங் காத்துமத நம்பாகி வெம்பிறவி
யிற்காட்டி யாவரையு மாசுலஞ்செ யெம்பாவ
நிற்காட்டி லொழிப்பவர்பார் நீயருள்க வெமக்கென்று
பற்காட்டி நிற்பவர்போன் மலர்ந்தனமென் பனிமுல்லை.

இ—ள்: மதன் காத்து வில் காட்டும் அம்பு ஆகி - நாம், மன்மதனது கையின்கணுள்ள வில்லானது தன்கட்கொண்டு காட்டும் புஷ்பபாணங் களாகி, யாவரையும் வெம் பிறவி இற்கு ஆட்டி - ஆடவர் மகளிர் அனைவரை யும் கொடிய பிறவியைத் தரும் இல்லறத்தின்கட் கூத்தாட்டி, ஆசுவம் செய் எம் பாவம் - வியாசுலஞ்செய்யு மெமது பாவத்தை, நின் காட்டில் ஒழிப் பவர் யார் - தேவரீரின் பார்த்த நீக்கவல்ல பரமாதாரியர் வேறு யாவ ருளர் (ஒருவருமில்ர் ஆகலான்), நீ எமக்கு அருள்க என்று பல் காட்டி நிற்பவர் போல் - நீரே யெமக் கருள்செய்கவென்று பல்லைக் காட்டிக் கெஞ்சி நிற்பவரைப்போல, மெல் பனி முல்லை மலர்ந்தன - மென்மை யாகிய பசிய முல்லைக்கொடிகள் மலர்ந்தன - என்று.

முதலடியை இங்ஙனங் கொண்டுகூட்டாது யாற்றுநீர்ப் பொருள் கோளாகவைத்துரைப்பினு மமையும், இற்கென்னும் நான்கனுருபு ஏழ னுருபாகத் திரிக்கப்பட்டது. இல் இல்லறம், நின்னீது ஈண்டியல்பா

காது திரிதல் "உறவே" என்னும் இலேசாற் கொள்க. காட்டில் என்பது முன்னர் ஐகாரம் பெற்று, ஐந்தனுருபின் எல்லைப்பொருட்கண் வருவ தோர் சொல்லுருபு; "கிளந்தவல்ல வேறுபிற தோன்றினும்" என்பதனாற் கொள்க. நீயெயென்னும் பிரிதலையேகாரம் விகாரத்தாற் றெருக்கது. முல்லையரும்பே பற்குவமையாயினும், பல்லை யிழித்துக் காட்டி நெடிது நிற் தற்காயின் மலரு முவமையாமென்பார் நிற்பனபோன் மலர்ந்தன என்றார். முல்லைக்கொடிகட்கு வர்க்கசுபாவமான அலர்தலின்மேற் கவி தாங் கருதிய பற்காட்டி நிற்பலை ஆரோபித்தலின், இது 'அல்பொருட் டற்குறிப்பேற்ற மென்னு மலங்கார' மென்க. இதனை வடநூலார் உத்பிரேக்ஷாலங்கார மென்பர். (௨௦)

பொற்புடைய தமிழ்பாடும் புண்ணியரெப் பெர்ருளினுமாஞ்
சிற்பரனுண் மையில் விழிக்குந் திருநயனஞ் சேர்தலினு
ளிற்பதுவாம் பிறவியிது வென்றிரங்கி நீண்மரங்கள்
கற்பனையை யுணர்ந்துமலர்க் கண்ணீர்கள் பொழிந்தனவால்.

இ—ள்: நீண் மரங்கள் - அந்நெறியின்க ணிற்கும் நெடிய மரங்கள், பொற்பு உடைய தமிழ் பாடும் புண்ணியர் - அழகையுடைய தமிழ்வேத மாகிய திருவாசகத்தைப் பாடியருளும் புண்ணியபுருஷராகிய திருவாதவூ ரடிகளது, எப்பொருளினும் ஆம் சித் பரன் உண்மையில் விழிக்கும் திரு நயனம் சேர்தலினுல் - சகல பிரபஞ்சப்பொருளினும் வியாபித்து நிற்கும் சூக்குமசித்தாகிய சிவபெருமானது சத்தியநிர்வாணம்போலும் மலர்ந்த திருக்கண்ணேக்கம் பெற்ற விசேடத்தினுல், இது பிறவி நிற்பது ஆம் என்று (உணர்ந்து) - எம்முடைய இப்பிறவி நிலையற்ற பொருளாகிய தாவரப் பிறவியென் றறிந்தும், கற்பனையை உணர்ந்து இரங்கி - அது முத்திக் கருக மற்றதென்னும் ஆகம விதியை அறிந்தும் இரக்கக்கொண்டு, மலர்க் கண்கள் நீர் பொழிந்தன - மலர்களாகிய கண்களினின்றும் தேனாகிய நீரைப் பொழிந் தனபோலும் என்று.

பொற்பு சுருங்கச்சொல்லன் முதலிய அழகு. இல்லென்னும் ஐந்த னுருபு உவமப்பொருட்கண் வந்தது. பேர்லுமென்னும் செய்யுமென்முற் றெஞ்சினின்றது. புண்ணியரது நயனமென வியையும், உண்மை ஆரு பெயர். சத்தியநிர்வாணம் சிவதீக்கைகளுட் சிறந்ததொன்று. அது தன் னைப் பெற்ற பக்குவர்க்கு உடனே முத்திப்பயன் கொடுத்தல்போலத் திருக் கண்ணேக்கமும் தன்னைப் பெற்ற அம்மரங்கட்கு - உடனே அறிவுப்பயன் கொடுத்ததென்பது பெறப்படுதலின், இது பயனுவமையென்க. உணர்ந் தென்பது முன்னும் கூட்டப்பட்டது. திருவாதவூரடிகள் செல்லும் அந் நெறிக்கணிற்கும் மாங்கள் பூந்தேனைப் பொழிதல் அவ்வுடிகளது திருக்கண் ணேக்கம் பெற்ற விசேடத்தாலே தாம் அவ்வுடிகளைப்போலன்றி முத்திக் கருகமற்ற நிலைமையை யறிந் திரங்குவன்போலு மென்பதாம். உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளாலே தாவரப்பொருளாகிய முள்ளிச்செடி முத்தி

பெற்ற தென்னையென்னும் ஆகூபத்தை ஒழித்தற்குக் கற்பனையை உணர்ந்தென விசேடிக்கப்பட்டது. இது சிலேடையோடு கூடிவந்த தற்குறிப் பேற்றமென்னு மலங்காரமென்க.

இதற்கின்னுமோ ருரை வருமாறு:—நீள் மரங்கள் - அந்நெறியின்கணிற்கும் நெடிய மரங்கள், பொற்பு உடைய தமிழ் பாடும் புண்ணியர் - அழகையுடைய தமிழ்வேதமாகிய திருவாசகத்தைப் பாடியருளும் புண்ணிய புருஷராகிய திருவாதவூரடிகள், எப்பொருளினும் ஆம் சித் பரன் உண்மையில் விழிக்கும் திருமயனம் சேர்தலினால் - சகல பிரபஞ்சப்பொருளினும் திலதைலம்போல வியாபித்து நிற்கும் சூக்குமசித்தாகிய சிவபெருமான் உண்மையாக நோக்கியருளும் திருமயனதீக்ஷாகிய சாக்ஷாவதி தீக்ஷையை இனிப் பெறுதலினால், இது பிறவி நிற்பது ஆம் என்று - இவர்க் கநாதியாக வரு மிப்பிறவி இனி இவ்வளவி நெழிவதாமென்று கருதி, கற்பனையை உணர்ந்து - தாவரப்பொருளாகிய தமக்கு இங்ஙனம் முத்தி சித்தியாதென்னும் விதியை அறிந்து, மலர்க் கண்கள் நீர் பொழிந்தன - மலர்களாகிய கண்களினின்றும் தேனாகிய நீரைப் பொழிந்தனபோலும் என்பதாம்.

புண்ணியர் சேர்தலினால் எனவியையும். நமனம் ஆகுபெயர். அவ்வடிகளை அநாதியே பந்தித்த பாசத்தை நீக்கும் தீக்ஷாநோக்கமாகலின் உண்மையில் என விசேடிக்கப்பட்டது. இரங்கல் மாரிரங்கல். அம்மரங்கள் அவ்வடிகள் பெறும் பேற்றைத் தாம் பெறுமைக்குத் தம்மை நொந்திரங்குவனபோலும் என்பதாம். (உக)

முன்னையினைப் பெருங்காடு மூடுறவைம் புலவேடர்
துன்னியலைத் திடர்செய்யுந் துன்பவழி செல்லாம
லுன்னருந் சிவஞான வுபதேசந் தமிழ்செய்வா
ரின்னவகைத் துளகான மெய்தியவந் நெறிநீங்கி.

இ—ன்: உன் அரும் நல் சிவஞான உபதேசம் தமிழ் செய்வார் - இத்தன்மைத்தென்று நம்மனோரா னினைத்தற்குமரிய சிவஞானோபதேசத்தைத் தமிழிலே திருவாசகமாக மொழிபெயர்த்துச் செய்பவராகிய திருவாதவூரடிகள், முன்னையினைப் பெருங்காடு மூடுற - பழைய இருவினையாகிய பெரிய காடு மூட, ஐம்புல வேடர் துன்னி அலைத்து இடர் செய்யும் துன்பவழி செல்லாமல் - ஐம்புலன்களாகிய வேட்டுவர் அதனுண் மறைந்து நின்று ஆறலைத்துப் பலதிறத்தனவாகிய இடும்பைகளைச் செய்யும் பிறவிநெறிக்கட் பிரவேசியாமல், இன்ன வகைத்து உள கானம் எய்திய அந்நெறி நீங்கி-இத்தன்மைகளையுடைய வனத்தின்கட் சென்ற அந்நெறியைவிட்டு நீங்கி எ—று.

மூடுற ஒருசொன்னீர்மைத்து; நன்குமூட என்றதாம். அறிவுப்பெருஞ் செல்வத்தை முழுவதும் கொள்ளுகொள்ளுதலின் ஐம்புலன்களை வேட்டுவ

ராகவும், அதற்கின்றியமையாத மறைவிடமான் துணைசெய்து நின்றலின் இருவினைகளைக் காடாகவும் உருவகஞ்செய்தார். அங்ஙனம் துணைசெய்துகின்றல் அநாதியாக வுண்மையின் வினைக்காடு பெருங்காடென விசேடிக்கப்பட்டது. புலனும் துன்பமும் ஆகுபெயர். (உஉ)

வேறு.

விரிந்தகட லுக்கிடை விழுந்திட ருழந்தே
திரிந்தவர் நயந்துகரை சென்றனுரு மாபோல்
வருந்தவுழல் வித்தவினை பொத்தருள் வசத்தா
லருந்தவர் பெருந்துறை மருங்கினி லணைந்தார்.

இ—ன்: விரிந்த கடலுக்கு இடை விழுந்து இடர் உழந்து திரிந்தவர் - பாரந்த சமுத்திர மத்தியின்கண் வீழ்ந்து துன்பத்தை யதுபவித்துத் திரையான் மொத்துண்டு அச்சமுத்திரமெங்கும் அலைந்து திரிந்தவர்கள், கரையந்து அணையு மா போல் - பின்னர்க் கரையை யடையுங்கான் மிக விரும்பியடையுமாறுபோல, அரும் தவர் - அரிய தவத்தையுடைய திருவாதவூரடிகள், வருந்த உழல் வித்த வினை அருள் வசத்தால் ஒத்து - இதுகாறும் சன்ன மரணங்களில் வருந்தும்படி மூன் றுலகினு முழலச்செய்த தமதிருவினைகளும் இதுபொழுது திருவருள்வாயிலாகத் தம்மு னொத்துவரப்பெறுதலான், பெருந்துறை மருங்கினில் (நயந்து) அணைந்தார் - திருப்பெருந்துறையின் சமீபத்தில் அதனை மிக விரும்பி அடைந்தார் எ—று.

ஒத்தலான் என்பது ஒத்தெனத் திரிந்து நின்றது; “எழுவாரையெல்லாம் பொறுத்து” என்புழிப்போல. இருவினையொப்பு முன்னர்க் கூறுதும். இது கவிவிருத்தம். இது மறுபொரு ளுவமையணி. (உ௩)

இந்தவுல கஞ்சிவ னிருக்குமுல காகச்
சுந்தையருள் கொண்டுதிரு வாசக முரைப்பார்
பந்தமற வந்தமில் பரங்குறுக வென்றே
வந்துள பெருந்துறையின் வன்மையுரை செய்வாம்.

இ—ன்: சுந்தை அருள் கொண்டு திருவாசகம் உரைப்பார் - உலகங்கடைத்தேறும்பொருட்டுத் திருவுள்ளத்திற் கிருபைகூர்ந்து திருவாசகம் பாடியருளந் திருவாதவூரடிகள், பந்தம் அற அந்தம் இல் பரம் குறுக என்று - பாசக்கட்டறுக மீளாத பரமுத்தி பெறுக எனத் திருவுளத்தடைத்து, இந்த உலகம் சிவன் இருக்கும் உலகு ஆக வந்துள - இப்புலோகஞ் சிவலோகமாகச் சிவபெருமான் நேரே எழுந்தருளிவந்து வீற்றிருக்கப் பெற்ற, பெருந்துறையின் வண்மை உரை செய்வாம் - திருப்பெருந்துறையின் வளத்தைச் சிறிது சொல்வாம் எ—று.

அற, குறுக என்பன அகரவீற்று வியங்கோள். திருவாதவூரடிகள் பந்தமறுக, பரமுத்தி பெறுக என முடிக்க; செயலெனெச்சங்களாக வைத்

துரைப்பினு மமையும். சிவனென் மேல் வந்தமையின் வருதல் வினைக்கு வினைமுதல் கூறுதொழிந்தார். சிந்தையருள்கொண்டு வந்துள பெருந் துறை எனச் சிவன்மேலேற்றி முடித்தலுமாம். திருப்பெருந்துறை சிவ பெருமான் சிவலோகத்தில் வீற்றிருத்தல்போல உருவத்திருமேனிகொண்டு நேரே எழுந்தருளிவந்து தன்மாட்டு வீற்றிருக்கப்பெறுதலின், அதனைத் தனக்கங்கமாகவுடைய பூலோகத்தைச் சிவலோகமென்னும் பொருள்பட இந்தவுலகஞ் சிவனிருக்கு முலகாக வந்துள பெருந்துறை என்றும், பாச நீக்கமாத்திரையே முத்தியென்பார் மதத்தை மறுத்தற்பொருட்டுப் பந்தமற வென்றவனவினமையாது அந்தமில் பரக்குறுகவென்றும் கூறினர். இவ்வுல கஞ் சிவனிருக்குமுலகாக வந்தருளினமையை “அப்பாண்டிநாட்டைச் சிவ லோகமாக்குவித்த, வப்பார் சடையப்பனென்த வர்கழலே, யொப்பாக வொப்புவித்த வள்ளத்தா ருள்ளிருக்கு, மப்பாலைக் கப்பாலைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்” என்னுந் திருவாக்கானு மறிக.

(உச)

மாத்தியர் குலத்தலைவர் வன்பிறவி யெவ்வந் தீர்த்துலக வையரருள் செய்யுமிட மென்றே தோத்திர முரைத்துமிசை வந்துசுரர் சிந்தும் பூத்திர னுதிர்ந்தவகை போன்றதலர் பொங்குந்.

இ—ன்: அலர் பொங்கர் - நாம் மேலே சுட்டிய அப் பூஞ்சோலையா னது, மாத்தியர் குலத் தலைவர் வல் பிறவி எவ்வம் தீர்த்து - ஆமாத்திய குல முதல்வராகிய திருவாதவூரடிகளது வலிய சன்னதோஷத்தை யொழித்து, உலக ஐயர் அருள் செய்யும் இடம் என்று - விச்சுவாதிகராகிய சிவபெரு மான் திருவருள்செய்யுமிட மீடென்று கருதி, சுரர் மிசை வந்து தோத் திரம் உரைத்துச் சிந்தும் பூத்திரன் உதிர்ந்த வகை போன்றது - தேவர்கள் ஆகாயத்தில் வந்து நின்று தோத்திரஞ் செய்து சொரியும் பூவினது கூட்டம் உதிர்ந்து கிடந்ததை ஒத்தது எ—று.

அநாதியாக வருகின்றமையானும் உலகவையா தருளானன்றிப் பிறி தொன்றார் றீராமையானும் வன்பிறவியெவ்வமென விசேடிக்கப்பட்டது. வண்டுகளின் துச்சலிசையுண்மையிற் றேத்திரமுரைத்தென்றார். வகை தன்மை. மலர்களின் விசேடமும் மிகுதியும் கூறியவாறென்க.

(உரு)

வேறு.

பேறறிந்து தவமுயல்வோ மென்றுபெருந் துறைநாடி யாறியங்கி யிளைக்குமவர்க் களிக்கவெதிர் நிற்பவர்போற் கூறுமின்ப நிழல்செய்து குறையாத பத்தியுட னீறணிந்து சோறேந்தி நின்றன துன் றியகைகை,

இ—ன்: பேறு அறிந்து தவம் முயல்வோம் என்று - பெறப்பால நின்னதென்றறிந்து அதனைப் பெறும்பொருட்டுத் தவஞ் செய்வோமென்று கருதி, பெருந்துறை நாடி ஆறு இயங்கி இளைக்குமவர்க்கு அளிக்க எதிர் நிற்பவர்போல் - திருப்பெருந்துறையை நோக்கி வழிநடந்து பசி தாகங்க ளான் மெலியுந் திருவாதவூரடிகளுக்கு அம்மெலிவு நீங்க வேண்டுவ கொடுத் துபசரிக்கும்படி எதிர்வந்து நிற்கும் அடியார்க்கடியவரைப் போல, துன் றிய கைகை - நெருங்கிய தாழைகள், கூறும் இன்ப நிழல் செய்து - விதந்து கூறத்தகும் இன்பம் பொருந்திய நிழலைச்செய்து, குறையாத பத்தி உடல் - நிறைந்த பத்தியுடனே, நீரணிந்து சோறு வந்தி நின்றன - நீற்றை யணிந்து சோற்றைத் தாங்கி நின்றன எ—று.

நிற்பவர்பேறச் செல்லுங்கால் நிழல் பந்தர்நிழலும், பத்தி சிரத்தையும், நீறு விபூதியும், சோறு திருவமுதமாம். கைகைமேற் செல்லுங்காற் பத்தி வரிசையும், நீறு மகார்தமும், சோறு துணர்ச்சோற்றியுமாம். பந் தர் நிழல் வெய்யில் வெப்பத்தையும் தாகத்தையு மொருங்கு நீக்கும் நீர்ப் பந்தர் நிழலென்பது விளக்குதற்குக் கூறுமின்ப நிழலென விசேடிக்கப்பட் டது. பேறறிந்து தவமுயல்வோமென்றது தாழை. இது தரவுகொச்ச கம். இது செய்மொழிச் சிலேடையோடு கூடிவந்த ‘மறுபொருளுவமா லங்கார’ மென்க.

(உசு)

நிலந்தனில்வந் தொருகுருந்த நீழலிலே யெவ்வுலகுந் கலந்தபொரு ளிருந்தபடி கண்டுமனங் களிப்பெய்தித் துலங்கியதங் கண்ணிருஞ் சொரிந்துகரந் குவித்துமுக மலர்ந்தபெருந் தவர்போல மலர்ந்தனபுண் டரிகங்கள்.

இ—ன்: எவ் உலகும் கலந்த பொருள் - சர்வலோகங்களினும் மணியு மொலியும் போல வியாபக வியாப்பியமாய்க் கலந்திருக்கும் பரம்பொருளா கிய சிவபெருமான், நிலந்தனில் வந்து ஒரு குருந்த நீழலில் இருந்தபடி கண்டு - இந்நிலவுலகத்தின்கண் வந்து திருப்பெருந்துறையில் ஓர் குருந்த மரநிழலில் எழுந்தருளியிருந்தமையைத் தரிசித்து, மனம் களிப்பு எய்தி- மனங் களிகூர்ந்து, துலங்கிய தம் கண் நீரும் சொரிந்து - தம் மனத்தின் கணுள்ள அன்பைப் புறத்தே விளக்கும் கண்ணீரையும் பொழிந்து, கரம் குவித்து - கை குவித்து, முகம் மலர்ந்த பெருந்தவர் போல - முகமலர்ச்சி யடைந்த பெரிய தபோதனரைப்போல, புண்டரிகங்கள் மலர்ந்தன - தடா கங்களினுள்ள செந்தாமரைகள் விகசித்தன எ—று.

துலங்கிய என்பது எதுகை நோக்கி மெலிந்து நின்றது. இனி ஆனந்த பாஷ்பமென்பது விளக்குதற்குத் துலங்கியவென விசேடிக்கப்பட்டதெனக் கோடலுமாம். உம்மை எச்சவும்மை. புண்டரீகம் புண்டரிகமெனக் குறு கிற்று. புண்டரீகங் கண்மேற் செல்லுங்காற் கண்ணீர் தேனாகிய நீரோனவும்,

காங்குவித் தென்றது ஒப்புமைபற்றி அரும்புகளை யுணர்த்தி நின்றதெனவும், முகமலர்ந் தென்றது நான்மலரை யுணர்த்தி நின்றதெனவும் கொள்க. இது சுவையணியோடு கூடிவந்த 'மறுபொருளுவமாலங்கார' மென்க. (௨௭)

ஆன்றபயன் பிறந்துகர வகத்தினிமை யுளதாகத்
தோன்றியநல் லறிவினர்போற் றுவன்றியெழுந் தனகன்ன
லேன்றகுல மாதர்தம திறைவர்முக நாடிலவர்
வான்றகைய நிலையென்ன வளைந்துவினைத் தனசெந்நெல்.

இ—ள்: ஆன்ற பயன் பிறர் துகா - மிக்க தம் பிரயோசனங்களைப் பிராணபலிக்க, அகத்து இனிமை உளதாகத் தோன்றிய நல் அறிவினர்போல் - அது கொண்டு மனத்தின்கண் வெறுப்புத் தோன்றாது மகிழ்ச்சியே நிலைபெறத் தோன்றப் பெறும் நல்ல அறிவையுடைய மேன்மக்களைப்போல, கன்னல் துவன்றி எழுந்தன - வயல்களிலே கரும்புகள் தம் பயனைப் பிறர் அறுபலிக்கத் தாம் மதர்த்து வளர்த்தன, ஏன்ற குல மாதர் தமது இறைவர் முகம் நாடில் - பயின்றுவரும் குலமகளிர் தங்காதலர் தம் முகத்தை நோக்கியவழி, அவர் வான் தகைய நிலை என்ன - நாணியொல்கும் அவரது பெருந் தகைமை நிலையைப்போல, செந் நெல் விளைந்து விளைந்தன - செந்நெற்கள் விளைந்து தலைவணங்கின எ—று.

தோன்றிய அறிவெனப் பகுதியோடு முடிக்க; விளையெச்ச மென்றல் சுண்டுப் பொருந்தாது. விளைந்து விளைந்தன என்பது பொருட்கேற்ப விளைந்து விளைந்தன என விசுவாசி பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. வான்றகைய நிலை எஞ்ஞான்றும் பயின்று வரினும் புதுப் புணர்ச்சிக்கட்போல நாணி யொல்கி நிற்கும் பயிர்ப்புநிலை. அது "எஞ்ஞான்று மெங்கணவ ரெந்தோண் மேற் சேர்த்தெழினு, மஞ்ஞான்று கண்டனம்போ னுணுதுமால்" என்பத னுணுமறிக. அந்நிலை அவர்க்கு மேம்பாட்டைத் தருதவின் 'வான்றகையநிலை' என விசேடிக்கப்பட்டது. "மகிழ்நர் வந்துழிக், கையுறுமுவகையாற் பணியுந் கற்பினோர், மெய்யுறுபரிவென விளைந்து சாய்ந்தவே" எனப் பிறரும் இங்ஙனங் கூறுதல் காண்க. துவன்றல் - பொலிதல். முகம் நாடில இடக்க ரடக்கலென்றலு மொன்று. (௨௮)

முலைக்கிரியுந் கருங்கூந்தன் மொய்வனமு மரணாகக்
கொலைப்புருவ வெஞ்சாபங் குனித்துவிழிக் கணையேவி
நிலைப்படுநற் பொருடேட நினைந்துகவ ினோறியிற்
நிலைப்படுவார் தமைவருத்துந் தன்மையினர் வயன்மாதர்.

இ—ள்: முலைக் கிரியும் கரும் கூந்தல் மொய் வனமும் அரண் ஆக - தம் முலையாகிய மலையும் கரிய கூந்தலாகிய நெருங்கிய காடும் முறையே மலையரணும் காட்டரணமாக, (அவற்றைப் பொருந்தி நின்று), கொலைப் புருவ வெம் சாபம் குனித்து - சாக்காடென்னும் அவத்கையைச் செய்யும்

புருவமாகிய கொடிய வில்லை விளைத்து, விழிக் கணை ஏவி - கண்ணாகிய அம்பைத் தொடுத்துச் செலுத்திக் காமயுத்தஞ் செய்து, நிலைப்படு நல் பொருள் தேட நினைந்து தவம் நீந் நெறியில் தலைப்படுவார் தமை - நித்தியப் பொருளாகிய நல்ல முத்தியைத் தேடும்படி கருதித் தவமாகிய மேல் நெறிக்கனோழமும் முனிவர்களையும், வருத்தும் தன்மையினர் - அம்மே னெறியினின்றும் தம்மாட்டு மீட்கும் பேரழகையுடையவர், வயன் மாதர் - அந் திருப்பெருந்துறைக்கட் கடைசியர்களும் எ—று.

தலைப்படுவார் தமையுமென்னு முயர்வுசிறப்பும்மையும், மாதருமென்னு மிழிவுசிறப்பும்மையும் விகாரத்தாற் றெக்கன. தலைப்படுவாரையும் எனவும் பாடம். பகைவரை வெல்லக் கருது மரசர்க்கு இன்றியமையாத இடத் துணைகளாகிய ஐந்தரண்களுள்ளும் வின் முதலிய படைத்துணைக ளுள்ளும், மாதர்க்கு முலை மலையையும், கூந்தல் காட்டையும், புருவம் வில்லையும், கண் அம்பையும் வடிவானொத்து, முனிவர்களாகிய பகைவர்களை மயக்கி நிலையுழித்து வசிகரித்தற்கு இன்றியமையாப் போர்த் துணைகளாய்ச் சிறந் தமையின், முறையே அம்முலையும் கூந்தலும் மலையரணும் காட்டரணுமாக ளும், புருவமும் கண்ணும் வில்லும் அம்புமாகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டன. அரண்களைந்தாவன:—நீரரண், நிலவரண், மலையரண், காட்டரண், மதிலரணென்பன. வருத்துதல் - தங்கண் வரச்செய்தல்; வருந்தச்செய்த லெனினு மமையும். மாதராகிய பொருட்கு அழகுமோர் பண்பாகவின், அவ்வழகைத் தன்மை எள்ளார். சாக்காடு ஆசிரியர் பொருளதிகாரத்துட் கூறிய பத்தவத்தைகளி னென்று. அது "ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப" "வேட்கை யொருதலை யுள்ளுதன் மெலித, லாக்கஞ் செப்பொ ணுவரை யிறத்த, னோக்குவ வெல்லா மவையே போறன், மறத்தன் மயக் கஞ் சாக்காடென்றிச், சிறப்புடை மரபினவை, கனவென மொழிப்" என் பதனுன்றிக. இது "உருவகாலங்கார" மென்க. (௨௯)

வேறு.

இன்னவகை மன்னிவளர் காவுமெழின் மேவுங்
கன்னல்வய லுந்திகழ்தல் கண்டுவகை கொண்டே
யின்னலுட லம்பெற வினிப்புலியில் வாரா
மன்னவர் பெருந்துறை வளம்பதியில் வந்தார்.

இ—ள்: இன்ன வகை மன்னி வளர் காவும - இத்தன்மைகள் பொருந்தி வளராரின்ற சோலையும், எழில் மேவும் கன்னல் வயலும் நிகழ்தல் கண்டு உவகை கொண்டு - அழகு பொருந்திய கரும்புகளை யுடைய வயலும் விளங்குதலைக் கண்டு மகிழ்ந்து, இன்னல் உடலம் பெற இனிப் புலியில் வாரா மன்னவர் - துக்கமயமாகிய சரீரத்தை யெடுத்தற்பொருட்டு இனிப் பூமியின்கண் வாராத திருவாதவூரடிகள், பெருந்துறை வளம்பதி யில் வந்தார் - திருப்பெருந்துறையாகிய வளவிய சிவகோத்திரத்தில் வந்து சேர்ந்தார் எ—று.

வேதத்துக்கும் முத்திக்கும் அதிகாரியாகவின் திருவாதவூரடிகளை மன்னவர் என்றார்; தென்னவன்பிரமராயன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பற்றி மன்னவனென்றோரெனினு மமையும். இது கவிவிருத்தம். (௬௦)

மாதவர் மிகும்பதி புருந்துழி மருங்கே
நாதனுறை தண்டலையி னன்குபுனை தொண்ட
ரோதுறு சிவாகம வொலிப்பொலிவு கேளா
யாதிலி தறிந்துரைமி னேவலர்க ளென்றார்.

இ—ள்: மாதவர் மிகும்பதி புருந்துழி - திருவாதவூரடிகள் பெரிய தபோதனர்கண் மிக்கிருக்கும் அத்திருப்பதியின்கட் சென்றருளியபொழுது, மருங்கே நாதன் உறை தண்டலையில் - பக்கத்தே பரமாசாரியர் வீற்றிருக்கும் பூஞ்சோலையில், நன்கு புனை தொண்டர் ஒதுறு சிவாகம ஒலிப் பொலிவு கேளா - எண்வகைப் பத்திகளையுடைய திருத்தொண்டர்கள் ஒதுகின்ற சிவாகமத்தினது சிறந்த ஒலியைக் கேட்டு, எவலர்கள் இஃது யாது அறிந்து உரைமின் என்றார் - எவலாளர்களே இவ்வொலி யாது அறிந்து சொல்லுங்களென்று பணித்தருளினார் எ—று.

நன்கு ஆகுபெயர். புனைதல் மேற்கோடல். எண்வகைப் பத்திக ளாவன: “தொண்டரடி தொழல் பூசைத்தொழின் மகிழ்த ஸ்தலார் துளங் கிய வர்ச்சனை புரித ரெகுதி நியமங்கள், கொண்டபணி திருவடிக் கே கொடுத்த லீசன் குணமருவு மருங்கதையைக் குலவிக் கேட்டு, மண்டி விழி துளம்பன் மயிர்சிலும்ப லுன்னன் மருவுதிருப் பணிகாட்டி வருவவாங்கி, புண்டிகொளா தொழிதலென விவையோரெட்டு முடையரவர் பத்தரென வுரைத்துளாரே” என்பதனாக. இனி, இயற்பெயராகவே கொண்டு, எல்லா நன்மைகளையுமெனப் பொருளுரைத்து, அந் நன்மைகளே யெல்லாம் மேற்கோடலாவது மனவாக்குக் காயமென்னும் திரிகரணங்களாலும் தமக் கும் பிறர்க்கும் பயன்படும் நன்மைகளையே செய்தலெனக்கோடலு மொன்று.

சென்றவர்கள் வந்துசிவ பத்தர்பலர் சூழக்
கொன்றைமுடி வைத்தகுண வெற்பைதிக ரொப்பார்
நின்றதொர் குருந்தமா நீழலி லிருந்தா
ரென்றனு மகிழ்ந்தன ரினிப்பிறவி யில்லார்.

இ—ள்: அவர்கள் சென்று வந்து - அவ்வேவலாளர்கள் உடனே போய் மீண்டுவந்து, சிவ பத்தர் பலர் சூழ - சிவனடியார் பலர் சூழ்ந்து சேவிக்க, கொன்றை முடி வைத்த குண வெற்பை நிகரொப்பார் - கொன் றை மாலிகையைத் திருமுடியிலே தரித்த குணமலையாகிய சிவபெருமானே முழுவதுமொத்த ஒரு சிவயோகியார், நின்றது ஓர் குருந்த மா நீழலில் இருந்தார் என்றலும் - அங்கே நிற்கின்றதொரு குருந்தமரநிழலில் வீற்றிருக் கின்றாரென்று விண்ணப்பஞ் செய்தலும், இனிப் பிறவி இல்லார் மகிழ்ந்

தனர் - இனிப் பிறவாத திருவாதவூரடிகள் அவ்வரை முடிவதன் முன் னரே பரமானந்த மடைந்தார் எ—று.

என்றலு மென்பது உம்மீற்று வினையெச்சம்; புதியன புகுதலாற் கொன்க. அவ்வரை முழுவதும் செவிப்புலனுவதன் முன்னரே மகிழ்ந் தார், அம்மகிழ்ச்சியின் பின்னரே மிகுதி முழுவதும் கேட்டறிந்தார் என் பார் என்றலு மகிழ்ந்தனர் என்பதை இச்செய்யுளிற் கூறி, எவலருரைத்த மொழி கேட்டென்பதை வருஞ்செய்யுளிற் பின்னர்க் கூறினான்க. ஆண்டுக் கேட்கப்படுமொலியை யறிந்துரைமி னென்றார்க்கு ஒரு சிவயோ கியார் இருக்கின்றாரென்று எவலர் கூறுதல் விடை வழுவாம் பிறவெனின், அவரங்ஙனம் வாளா கூறாது, சிவபத்தர் பலர்சூழ என விதத்துகூறுதலின், அப்பத்தர் கூட்டத்து நிகழுமொலியே அவ்வொலி என்பது தானே சித்தித் தலின், விடைவழுவா மாறியாண்டையதெனக் கூறி மறுக்க. இது ‘ஆரந்த ரசாலங்கார’ மென்க. (௬௨)

ஏவல ருரைத்தமொழி கேட்டரனை பெய்து
மாவலொடு காவனை யனைந்துக மலர்ந்து
மேனிய மணிச்சிவிகை விட்டினி திழிந்தே
தேவர்பர வும்பரமர் தெய்வசபை கண்டார்.

இ—ள்: எவலர் உரைத்த மொழி கேட்டு - எவலாளர்கள் கூறிய வார்த்தையைத் திருவாதவூரடிகள் பின்னர் முழுவதும் கேட்டு, அரனை எய்தும் ஆவல் ஒரு காவனை அனைந்து - பக்குவான்மாக்களது பாசத்தை யரிக்கும் சிவபெருமானே அடையவேண்டுமென்னும் வேணவாவோடு அச் சோலையை யடைந்து, அகம் மலர்ந்து - பின்னரும் மனமகிழ்ந்து, மேனிய மணிச்சிவிகை விட்டு இழிந்து - தாமிவந்து வந்த முத்துச் சிவிகையை விட்டிறங்கி, தேவர் பரவும் பரமர் தெய்வ சபை இனிது கண்டார் - அரி பிரமேந்திராதி தேவர்களும் வழிபடும் பரமாசாரியரது தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மகாசபையை நேரே கண்டார் எ—று,

அரனை என்றது சுண்டுக் கவிசூற்று.

(௬௬)

வேறு.

அண்டமெலாங் கடந்தபொருள் பகரு தூவி
எனவுரைப்பார் தெளிந்தயர்வா ராய்வா ராகித்
தொண்டபுடு மடியார்க னூற்றென் பான்மேற்
ரெண் ணூற்றென் பானென்னுந் தொகுதி சூழ
வொண்டொடிபங் கினனிருப்ப விருப்பா லெய்தி
யுடனுரைத்துச் சிவஞான முணர்வா ரன்பு
மண்டியநெஞ் சினில்வணங்கி வணங்கார் போல
மந்திரியா மேன்மையுடன் வந்து நின்றார்.

இ—ள்: அண்டம் எலாம் கடந்த பொருள் பகரும் தூவின் அளவு உரைப்பார் - சகல வண்டங்களுக்கும் தமது வியாபகத்து ளடக்கித் தாம் அவற்று ளடங்கி வியாப்பியமாகாத அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதா னந்தப் பிழம்பாகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்த ஆகமங்களின் அளவை களைக் குரு சந்திதியில் ஒதுபவர் சிலரும், ஆய்வார் - சிந்திப்பவர் சிலரும், தெளிந்து அயர்வார் ஆகி - தெளிந்து தம்வயமழிவார் சிலருமாகி, தொண்டு படும் அடியார்கள் ஒன்பான் தூற்று மேல் தொண்ணூற்று ஒன்பான் என் னும் தொகுதி குழ - அடிமைத்திறம் பூண்ட திருக்கூட்டத்தினர் தொளா யிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதின்ம ரென்னுந் தொகையினையுடையவர் தம்மைச் சூழ்ந்து சேவிக்க, ஒன் தொடி பங்கின் இரூப்ப - ஒளி பொருந் திய வளையலைத் தரித்த உமாதேவி பாகராகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்க, விருப்பால் எய்தி - திருவாதவூரடிகள் விருப்பத்தோடு சமீபத்திற் போய், உடன் உரைத்துச் சிவஞானம் உணர்வார் - அவரோடு சம்பாஷித்து அதி குக்குமமாகிய சிவஞானத்தை அதுபூதியின் வைத்துணருங் கருத்தினராகி, அன்பு மண்டிய நெஞ்சினில் வணங்கி - அன்பு நிறைந்த மனத்தினால் அவரை வணங்கி, வணங்கார் போல - காயத்தான் வணங்காதார் போன்று, மந் திரி ஆம் மேன்மை உடன் வந்து நின்றார் - தம்மதிகாரத்திற்கேற்ற பெரு மித்தோடு பின்னும் அதிசமீபத்திற் சென்று நின்றனர் எ—று.

மந்திரியார் எனவும் பாடம். சுத்தமாயை அசுத்தமாயை பிரகிருதி என்னும் மும்மாயா புனங்கட்கும் அப்பாற்பட்டவர் என்பார் அண்டங் கடந்த பொருளுன்னது அண்டமெலங் கடந்த பொருளுன்னும், தெளி தலே சமாதியுமாமென்பார் தெளிவார் என்னது தெளிந்தயர்வார் என்றுங் கூறினர். மும்மாயாபுனங்கட்கும் அப்பாற்பட்டவர் என்பதை “அப்பாலைக் கப்பாலைக் கப்பாலான யாருநிற் கண்டடியே னடைந்தவாரே” “பாதாந மேழினுங் கீழ்ச் சொற்கழிவு பாதமலர், போதார் புனை முடியு மெல்லாப் பொருண் முடியே” “கீதமினிய குயிலே கேட்டியே லெங்கள் பெருமான், பாதமிரண்டும் வினவீற் பாதாநமேழினுக் கப்பாற், சோதி மணிமுடி சொல் லிற் சொல்லிற்று நின்ற தொன்மை, யாதி குணமொன்றுமிலா னந்த மிலான் வரக்கூவாய்” என்னுந் திருவாக்குக்களானிக. அளவு காட்சி முதலிய பிரமாணங்கள். அவைகளை “அளவை காண்டல் கருத லுரை யபா வம் பொருளொப் பாறென்ப, ரளவை மேலு மொழிபுண்மை யைதிகத்தோ டியல் பெனநான், களவை காண்ப யிவையிற்றின் மேலு மறைவ ரவை யெல்லா, மளவை காண்டல் கருதலுரை யென்றிம் மூன்றி னடங்கிடுமே” என்பதனுறிக. ஈண்டளவென்றது அளக்கப்படுபொருளை என்பது முன் னர் ஆய்வார் தெளிந்தயர்வார் என்பனவற்றான் இனிது விளங்குதலின், அதனை இயற்பெயராகக் கொள்ளாது ஆகுபெயரெனக் கொள்க. அள வுரைப்பார் ஆய்வார் தெளிந்தயர்வார் என்றிங்ஙனம் வைத்தலே முறையா

யினும் செய்யுளாகவிற்பிறழவைத்தார். வீடுபெற்றிற்கு நிமித்தகாரணமாய முதற்பொருளை அறிவார்க்கு அறிதற்குபாயம் மூன்று. அவை கேள்வி, விம ரிசம், பாவனை என்பன. அவற்றுட் கேள்வி அளவுரைப்பார் என்பதனுளும், விமரிசம் ஆய்வார் என்பதனுளும், பாவனை தெளிந்தயர்வார் என்பதனு ளும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டன. “அருளின லாகமத்தே யறியலா மருளின லுந், தெருளலாஞ் சிவனை ஞானச் செய்தியாற் சிந்தையுள்ளே, மரு ளெலா ரீங்கக் கண்டு வாழலாம்” என்பதனுறு மிஃதறிக. விமரிசம் - சிந்தித்தல்; விமரிசனமெனினு மொக்கும். பாவனை - தெளிதல். தொண்டுபடுமடி யார்கள் என்புழி அடியார்களுள்பது “உலகநந்தான்ருயது” என்புழிப் போல வாளா பெயராய் நின்றது. ‘தொகுதியினர்’ என நிற்கற்பாலது ‘தொகுதி’ என நின்றது “இயல்பாகு கோன்பிற் கொன்றின்மை” என் புழிப்போல. திருவாதவூரடிகளோடு ஆயிரவரெனக் கோடற்குத் தொளா யிரத்துத் தொண்ணூற் றொன்பதின்ம ரென்னும் தொகை கொண்டது போலும். மனத்தால் வணங்கல் பிறர்க்குப் புலனாகாவண்ணம் வணங்கின தாகப் பாலித்தல். “இன்னிசை வீணையர் யாழினரொருபா விருக்கோடு தோத்திர மியம்பின ரொருபாற், றுன்னிய பிணைமலர்க் கையின ரொருபாற் றெருகைய ரமுகையர் தவன்கைய ரொருபாற், சென்னியி லஞ்சலி கூப் பின ரொருபாற் திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே” “சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார் திரண்டு திரண்டுந் திருவார்த்தை, விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார் வெவ்வேறிருந்துந் திருநாமம், தரிப்பார் பொன் னம்பலத்தாடுந் தலைவா வென்பா ரவர்முன்னே, நரிப்பாய் நாயேனிருப் பேனே நம்பியினித்தா னல்காயே” எனவரும் அடிகள் திருவாக்கானும் திருத்தொண்டர்களுது இன்னோர்ன்ன வழிபாடுண்மை தெளிக. இஃது எண்ணீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவியுத்தம். (ருச)

உருத்திரநற் திருமணியை யிலங்கு காதி

லொண்சிரத்திற் கந்தரத்தி லொளிகொண் மார்பிற்

கரத்திலணிந் திலகுதிரு முண்ட மங்கிக்

கண்கரந்த நன்னுதன்மேற் கவினச் சாத்தித்

திருத்திகழும் வேதியனு ரம்பொன் மேனி

திகழ்வதுகண் டகமகிழ்வார் செங்கைமீது

பொருத்தமுறும் புத்தகமே தையா வென்னப்

பொய்ம்மையிலாச் சிவஞான போத மென்றார்.

இ—ள்: நல் உருத்திர மணியை - நல்ல உருத்திராகமணியை, இலங்கு காதி - விளங்காநிற்குந் திருச்செவிகளினும், ஒன் சிரத்தில் - அழகிய சிரசினும், கந்தரத்தில் - திருக்கழுத்தினும், ஒளிகொண் மார்பில் - ஒளி பொருந்திய திருமார்பினும், கரத்தில் அணிந்து - திருக்கரங்களினும் தரித்தும், இலகு திரு முண்டம் - வெள்ளொளி விளங்குந் திரிபுண்

டரத்தை, அங்கிக் கண் கரந்த நல் துதல் மேல் கவினச் சாத்தி - அக் கினிக் கண்ணை மறைத்த நல்ல திருநெற்றியிலே சிவாகமலிதி விளங்கத் தரித்தும், திருத் திகழும் வேதியனார் அம்பொன் மேனி திகழ்வது கண்டு அகம் மகிழ்வார் - குருலக்ஷணம் விளங்கும் அநாதிசைவராகிய சிவபெருமானது மாற்றையர்ந்த பொன்போலும் ஞானதேசிகத் திருமேனி பேரொளி செய்வதைத் தரிசித்து மேலும் மனம் களிகூரும் திருவாதவூரடிகள் அவரை நோக்கி, ஐயா செங்கைது பொருத்தம் உறும் புத்தகம் ஏது என்ன - சுவாமி உமது சிவந்த திருக்கரத்திற் பொருத்தம் திருமுறை யாதென்று வினவ, பொய்ம்மை இலாச் சிவஞானபோதம் என்றார் - அதற்கு அவர் இது மெய்ம்மையாகிய சிவஞானபோதமென்று கூறியருளினார் - எ-று.

உருத்திராக்க மணியென்னுந் தொடர்மொழி இடைக்கட சிதைத்து உருத்திர மணியென மரீஇயிற்று. புத்திரதீபமணி சாளக்கிராமமுதலியவற் றினும் மிக விசிட்டமுடையதாகலின் நன்மணியெனவும், சிவசின்னங்களுள் ஒன்றாகலிற் திருமணியெனவும் விசேடிக்கப்பட்டது. திரிபுரத்தசூரர்க ளாலே தமக்கு நிகழ்கின்ற துன்பத்தைத் தேவர்கள் கைலாசபதிக்கு விண் ணப்பஞ் செய்துகொண்டபொழுது அவர் திருவுளமிரங்கிப் பதினான்கு தேவவருடர் திருக்கண்களை மலர்த்திக்கொண்டிருப்ப அக்கண்களிலிருந் தொழுகிய கண்ணீரின்னிறுந் தோன்றினமையால் உருத்திராக்கமணியெ னக் காரணக் குறியாயிற்றென்க. அம்மணிகளைத் தரிக்கும்போது செவி களின் அவ்வாறும் சிரத்தினுங் கழுத்தினும் மாப்பினும் தனித்தனி மூப்பத் திரண்டும் கைகளில் ஏவ்வெட்டும் விதிப்படி வடமாக்கித் தரித்தல் வேண் டும். இங்ஙனமன்றித் தரிக்கப்படும் அவயவங்களின் பிரமாணமே மணிப் பிரமாணமாகக் கொண்டு தரித்தலுமாம். கண்டென்னுஞ் செய்தெ னெச் சம் காரணப்பொருட்டு. சிவாகமங்கள் கூறும் ஆசாரிய புருஷ லக்ஷணம் முழுவதும் அமைந்திருத்தலத் தரிசித்து, அதனும் இவர் பரமாசாரிய ரென அகமகிழ்ந்தார் என்பார் 'அம்பொன்மேனி திகழ்வதுகண்ட கமகிழ் வார்' என்றார். மகிழ்வார் என்பது வினையாலணையும் பெயர். கண் கரந்த துதலென்றது இடத்து நிகழ்பொருளின் ரெழில் இடத்தின்மே லெற்றிக் கூறப்பட்டது. முண்டம் திரிபுண்டரம், அது "சைவவெண்டிரு நீற்று முண்டத் தொளித் தழைப்பும்" என்பதனுமறிக. திரிபுண்டரம் முக் குறித் தொகுதி. திரி - மூன்று. புண்டரம் - கீது. சிவஞானபோதம் ரௌவாகமத்திலே பாவவிமோசன படலத்திலே சர்வாகம சாரமாய் விளங் கும் பண்ணிரண்டு குத்திரமென்க. [இதனைச் சர்வஞ்ஞதையுடைய பரம பதியாகிய பரமாசாரியரே தமதருமைத்திருவாக்கினாலே 'பொய்ம்மையிலாச் சிவஞானபோத' மென விதந்து கூறியருளுவாராயின், சிற்றறிவுடைய பச வர்க்கத்துள்ளும் மிகவுந் தாழ்ந்த பருவத்தையுடைய புழுத்த நாயினுங் கடையேமாகிய நாமா விதந்து கூற வல்லேம்.] (௬௮)

என்றலுமே சிவமேது ஞான மேதிங்
கிலங்கியிடும் போதமே நியம்பு வீரே
லன்றுவட நீழலில்வந் திருந்தார் நீரே
யடியேனு மும்க்கடிமை யாவே னென்ன
நின்றசிவ மொன்றதனைத் தேர்தன் ஞான
நிகழ்போதந் தேர்த்ததனைத் தெளித லாமென்
றென்றியநற் பொருள்வினவி நிற்பார் சிந்தை
யுருகும்வகை யுரைசெய்தா ருவமை யில்லார்.

இ-ள்: என்றலும் - என்றிங்ஙன முத்தரமளித் தருளும், சிவம் ஏது - அதுகேட்ட திருவாதவூரடிகள் சுவாமி சிவஞானபோதமென்னும் அம் மும் மொழித் தொடரினுண் முதற்கணின் சிவமாவதியாது, ஞானம் ஏது - இடைக்கணின் ஞானமாவதியாது, இங்கு இலங்கியிடும் போதமேது - இறுதிக்கண் விளங்கும் போதமாவ தியாது, இயம்புவிடேல் - இம்முத்திர வினாக்கட்கும் பிரதியுத்தரமளித் தருளுவாராயின், அன்று வட நீழலில் வந்து இருந்தார் நீரே - சனகர் முதலிய முனித்திரர் நால்வருக்கும் வேதார்த்தங் களிற் சமுசயம் பிறந்த அக்காலத்துக் கைலாசகிரியின் தகழிணசிகாத்தினிற் கும் கல்லாலவிருக்ஷ நிழலி லெழுந்தருளியவ் திருந்துகொண்டு அச்சமுசயந் தீர்த்த தகழிணமூர்த்தியுந் தேவரீரே, அடியேனும் உமக்கு அடிமை ஆவேன் என்ன - தமிழேனுந் தேவரீருக்கு மீளாவுடமை யாவேனென்று விண்ணப் பஞ் செய்ய, உவமை இல்லார் - அதற்குச் சமானாதிகரகிராகிய பரமாசாரி யர், நின்ற சிவம் ஒன்று - அவ்வாசகமுதற்க ணின்ற சிவமாவது நித்தமுத்த சுத்த சித்தாகிய ஒரு வஸ்து, அதனைத் தேர்தல் ஞானம் - அவ்வஸ்துவைச் சந்தேக விபரீதக் காட்சிகளின்றி அதனருள்வழிப்பட்டு நின்று உள்ளவாறு அறிதலே இடைநின்ற ஞானமாவது, நிகழ்போதந் தேர்த்ததனைத் தெளி தல் ஆம் என்று - இனி இறுதிக்கண் விளங்கும் போதமாவது அங்ஙனம் ஆகமவனவையின் வைத்தறித்ததனை அதுபூதிநிலையில் வைத்து நிச்சயஞ்செய் தலையாமென்று, ஒன்றிய நல் பொருள் வினவி நிற்பார் சிந்தை உருகும் வகை உரை செய்தார் - சிவஞானபோதமென்னும் அவ்வாக்கியத்திற் பொ ருந்திய உண்மைப்பொருளை ஐவகை வினாக்களுள் 'அவனறிவுதான் கோடல்' என்னும் வினாவான் வினவிநிற்குந் திருவாதவூரடிகளுடைய மனம் நெக்கு நெக்குருகும் வண்ணம் பிரதி யுத்தரமளித்தருளினார் - எ-று.

முதற்கணின் ஏகாரம் இசைநிறை. சனகர் முதலிய முனித்திரரும் பிறருமேயன்றி நாயேனும் அடிமையாவேனென்னும் பொருடந்து நின்ற லின் அடியேனு மென்னுமும்மை இழிவு சிறப்போ டெச்சமுமாமென்க. ஒன்றென்பது ஈண்டு நித்தமுத்த சுத்த சித்தாகிய ஒன்றென்பதை எடுத்த லோசை வகையாற் கூறிக் காண்க. ஐவகை வினாக்களை 'அறியான் வினாவ லறிவொப்புக் காண்ட, லையமறுத்த லவனறிவு தான் கோடல், மெய்ய

வற்குக் காட்டலோ டைவகை வினாவே' என்பதனு னறிக. ஒப்பின்மை கூறவே உயர்வின்மை தானே பெறப்படுமாதலின் உவமையில்லா ரென் றொழிந்தார். உத்தரப்பொருட் டின்மையானன்றிச் சொற்சாதுரிய வகை யானும் வசிகரித்தன ரென்பார் சிந்தை யுருகும்வகை யுரைசெய்தா ரென் றார். இக்கருத்து, வருஞ்செய்யுளில் உத்தம ரின்னவா றுரைத்தலு மென் றமையாது இன்னவாறில் குரைத்தலு மென விசேடித்து விளக்கியவாற் றுனுமறிக. அதுபூதி அதுபவம். இனி நின்றசிவ மொன்று என்பதற்கு மகா சங்கரகாலத்தின் கண்ணே அச்சங்கரித்தற் றொழிற்குச் செய்வோ னாய் நிற்பதல்லது ஒருவாற்றானும் செயப்படுபொரு ளாவதின்றிச் சேஷித்து நின்ற சிவமாவது ஒரு வஸ்து எனப் பொருள்கொண்டு, பதிப்பொரு ளா வது நிருவிகற்ப சலிகற்பங்களுள், நிருவிகற்பமா யல்லது சலிகற்பமா யுணர்த்துதற் கரியதொரு பொருளாகலின் சிவமொன்றென் றொழிந்தார் என விசேடங் கூறுதலுமொன்று. “சொல்லு தூல்களிற் பெரியதே தரிய மெய்ச்சுருதி யில்லறத்தினுக் கியைவதே தில்லுடை யில்லாண், மல்லன் மாஸ்யின் மணமுளதேது வன்சாதி, நல்ல மாதவ மேதுதங் குலம்புரி நடையே” என்புழிப் போல இவை யிரண்டும் வினாவுத்தர மென்னும் சொல்லணியின்பாற் படுமென்க.

(க௬)

வேறு.

உத்தம ரின்னவாறில் குரைத்தலு முவந்து நாலாஞ் சத்திநி பாதமெய்துந் தன்மைய ராதலாலே யத்திரு மன்னுளாடு மையரிங் கெண்ணையாள் வித்திரு மேனிகொண்டா ரென்பது மனத்திலெண்ணி.

இ—ள்: உத்தமர் இன்ன ஆறு இங்கு உரைத்தலும் - தேசிகோத் தமராகிய சிவபெருமான் இந்தப் பிரகாரத் திருவாய்மலர்ந்தருளுதலும், உவந்து - திருவாதவூரடிகள் அதுகேட்டு மிகவும் மனமகிழ்ந்து, நாலாஞ் சத்திநிபாதம் எய்தும் தன்மையர் ஆதலால் - அவர் சத்திநிபாதம் நான் கனுள் இறுதிக்கண்ணதாகிய அதிதீவிரபக்குவம் பொருந்தப்பெற்ற திரி காணசத்தியை யுடையராதலினால், அத்திரு மன்றுள் ஆடும் ஐயம் - அக்கனக சபையின்கண்ணே பஞ்சகிருத்திய நிருத்தஞ்செய்தருளுஞ் சபாநாயகரே, என்னை ஆள இத்திரு மேனி கொண்டார் என்பது மனத்தில் எண்ணி - தமிழேனை அடிமைகொண்டருளும் பொருட்டு இத்தேசிகத் திருமேனி கொண் டருளினாரென்பதைத் தம் மனத்திற் சிந்தித்து எ—று.

ஆதலால் எண்ணி என முடிக்க. சத்திநிபாதம் நான்காவது: மந்ததரம் மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்பன. சத்திநிபாதம் நான்கனுள் மந்ததர மாவது: பாலின்கண் ணெய் ஒருவாறு தோன்றியும் தோன்றாதும் மறைந் துடனிற்பல்போல ஆன்மாவின் கட் சிவம் ஒருவாறு தோன்றியும் தோன் றாதும் மறைந் துடனிற்பலாம். மந்தமாவது: பழத்தினி ரதம் உய்த்துணரும்

வழி விளங்கித் தோன்றுவதா யுடனிற்பல்போல ஆன்மாவின் கட் சிவம் உய்த்துணரும்வழி விளங்கித் தோன்றுவதா யுடனிற்பலாம். தீவிரமாவது: எள்ளின்க ணெண்ணெய் இனிது விளங்கித் தோன்றினும் பிரித்தறியப் படா துடனிற்பல்போல ஆன்மாவின் கட் சிவம் இனிது விளங்கித் தோன்றி னும் பிரித்தறியப் படா துடனிற்பலாம். தீவிரதரமாவது: தீ இரும்பைத் தன்வண்ணமாக்குதல் போலச் சிவம் ஆன்மாவைத் தன்வண்ணமாக்கிச் சிவானந்தம் மேவிடச் செய்து நிற்பலாம். அது “இந்தனத்தி னெரி பாலி னெய் பழத்தி னிரத மெள்ளின்க ணெண்ணெயும்போ லெங்குமுள னிறை வன், வந்தனைசெய் தெவ்விடத்தும் வழிபடவேயருளு மலமறுப்போ ரான் மாவின் மலரடி ஞானத்தாற், சிந்தனைசெய் தர்ச்சிக்கச் சிவனு ளத்தே தோன் றித் தியிரும்பைச் செய்வதுபோற் சீவன் றன்னைப், பந்தனையை யறுத்துத் தானுக்கித் தன்னுருவப் பாப்பெல்லாங் கொடு போந்து பதிப்ப னிவன் பாலே” என்பதனுனுமறிக. இதனுள் இந்தனத்தினெரி இந்நான்கு பரு வத்துள்ளும் வாராத சாமானியர்க்குச் சிறிதும் தோன்றாத வாறு மறைந் துடனிற்பற் குவமையாய் வந்ததென்க. இன்னும் இப்பருவங்கட்கு முறையே வெய்யிலில் வெதும்பு மாக்கும், வெய்யிலிலுருகும் மெழுகும், சூட்டி விளகும் செய்யும், இடையறு தொழுகும் தைலதாரையும் உவமானமாகக் கூறப்படுதலும்; வாழைத்தண்டில் அக்கினி பற்றுதலும், பச்சை விறகில் அக் கினி பற்றுதலும், உலர்ந்த விறகில் அக்கினி பற்றுதலும், கரியில் அக்கினி பற்றுதலும் உவமானமாகக் கூறப்படுதலும் ஆகமங்களுட் காண்க. சிவா னந்தம் மேவிடச் செய்தலாவது இறைவன் தனக்குரிய முற்றணர்வு முத லிய எண்குணங்களும் படிக்கம்போலச் சார்ந்ததன்வண்ணமா மியல்புடைய ஆன்மாவுக்குரிய குணமாம்படி அத்துவித வியைபானே ஆன்மாவின்மாட்டு விளங்கித் தோன்றச் செய்தல். திருவாதவூரடிகளுக்கு இந்நான்கனுள் நாலாஞ் சத்தி பதிந்தமையை “பித்திது வெனப் பிறர் நகைக்கவரு நாலாஞ் சத்தி பதிய” என வழிநூலாசிரியர் கூறியவாற்றானு முணர்க. இது அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

(க௭)

மின்னினு நிலமை யில்லா விழுப்பொருள் யாவும் வேண்டே னுன்னடி யடைந்து நாயே னுறுபவ மொழித்தல் வேண்டு மென்னையின் றடிமைக்கொள்வா யெம்முயிர்க் கிறைவா வென்று முன்னுற வணங்கி கின்றார் முகமெலாங் கண்ணீர் வார.

இ—ள்: எம்முயிர்க்கு இறைவா - எமதான்மநாயகரே, நாயேன் - புழுத்த நாயினுங் கடையேனாகிய தமிழேன், மின்னினும் நிலமை இல்லா விழுப்பொருள் யாவும் வேண்டேன் - தோன்றியாங்கழியும் மின்னலினும் விரைந்தழிதன் மாயவாய விழுமிய பிரபஞ்சப் பொருள்களினுள் ஒன்றையும் விரும்பமாட்டேன், உன் அடி அடைந்து உறுபவம் ஒழித்தல் வேண் டும் - தேவீருடைய திருவடிகளையே புகலிடமாக வடைந்து அநாதியே

சகசித்தபிறவியை நீக்குதல்வேண்டும் ஆதலினால், என்னை இன்று அடிமைக் கொள்வாயென்று - தமியேனை இதுபொழுது அடிமைக்கொண்டருளும் என்று, முகம் எலாம் கண் நீர் வார முன் உற வணங்குகின்றார் - முகமுழு வதும் கண்ணீரொழுகக் குருசந்திதியிலே மறித்தும் வணங்குகின்றனர் எ-று.

எம்மென்றது ஏனை ஆன்மகோடிகளையும் தழீஇக்கொண்டென்க. அது முன்னர் என்னையின் றடிமைக்கொள்வாயெனத் தழுவாது கூறியவாற்றினு மறிக. கல்வி முதலிய சிறந்த பொருளாயினும் என்றற்கு விழுப்பொருள் என விசேடிக்கப்பட்டது. அவ்வடையுரிமை கல்விக்கே சிறந்ததென்பது “கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி” என்பதனுறு மறிக. இனி விழுப்பொருள் என்பதற்குத் துன்பத்தைத் தரும் பொருளென்றறு மொன்று. இப் பொ ருட்கு நிலைமொழி விழுமம். இதுவும் ‘ஆனந்தாசாலங்கார்’ மென்க. (௬௮)

இவ்வகை புகன்று முன்னோன் முன்னுற விரங்கி கிற்பத் தில்லிய தரமே யான செய்திய ரென்று நாடி யவ்வடி யவரின் மிக்கா ரொருவரில் வடிமை தன்னை வெவ்வினை யகற்றி யாள வேண்டுமென் றிறைஞ்சி கின்றார்.

இ—ள்: இவ்வகை புகன்று முன்னோன் முன்னுற இரங்கி கிற்ப - திருவாதவூரடிகள் இந்தப் பிரகாரம் விண்ணப்பஞ் செய்து பரமாசாரியரது சந்திதியிலே இரக்கமுற்று கிற்ப, அவ் அடியவரின் மிக்கார் ஒருவர் நாடி - அத்திருத்தொண்டர்களுக்குட் சிறந்தவரொருவர் அது கண்டு, தில்லிய தரம் ஆன செய்தியர் என்று - இவர் தீவிரதரமான பக்குவத்தை யுடையவ ரென் றனுமானித்து, வெவ்வினை யகற்றி இவ் அடிமை தன்னை ஆள வேண்டும் என்று - கொடிய வினைகளை நீக்கி இவ்வடியவரைத் தேவரீர் அடிமைகொண்டருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, இறைஞ்சி கின் றார் - வணங்குகின்றார் எ-று. (௬௯)

கருப்புக நினைபார் தம்மேற் கண்ணருள் செய்து நெஞ்சிற் பரப்பற மிதித்தல் வேண்டி பெடுத்தபொற் பாதங் கொண்டு திருப்புனை மறையோர் போற்றத் தில்லைபம் பலத்தே நின்ற வருட்பரா னந்த வாரி யாதவி னதற்கி யைந்தார்.

இ—ள்: கருப்புக நினைபார் மேல் கண் அருள் செய்து - கருப்பாசயத் தின்கட் பிரவேசிக்க விருப்பமில்லாத பக்குவான்மாக்கண்மீது கிருபா நோக் கஞ் செய்து, எடுத்த பொன் பாதம் கொண்டு நெஞ்சில் பரப்பு அற மிதித் தல் வேண்டி - தூக்கிய திருவடியைக்கொண்டு அவரது சித்தவிருத்தி குன் றும் வண்ணம் சிரசில் வைத்துத் தீக்ஷை செய்யத் திருவுளம் பொருத்தி, திருப்புனை மறையோர் போற்ற - திருவுடை யந்தணர் துதித்து வழிபட, தில்லை அம்பலத்து நின்ற அருள் பர ஆனந்த வாரி ஆதலின் - சிதம்பரத்திலே கனகசபையின்கண்ணே அநவரதமும் நின்றருளுகின்ற சீவகாருண்ணியத்

தையுடைய சிவானந்த சமுத்திரமாகலின், அதற்கு இயைந்தார் - பிரோகா சாரியரது வேண்டுகோளுக்குப் பரமாசாரியர் உடம்பட்டருளினார் எ-று.

பொற்பாதம் என்புழிப் பொன் - பொலிவு; உலகெங்கும் விரிந்தபாத மென்றதாம். அது “மலர்சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்” என்பதனுறு மறிக. வேண்டி, நின்ற, வாரியென முடிக்க. இங்ஙனமன்றி வேண்டி, கொண்டு, நின்ற, வாரியென முறையே முடித்தலு மொன்று. சுண்டுச் சக்ஷு தீக்ஷை யின்றித் திருவடிதீக்ஷை செய்தலாகாமையின் அதுவு முடன் கூறப்பட்டது. கருப்புக நினையாமை பிறவிக்கேற்பவைகளைச் செய்ய முயலாமை. பக்குவான்மாக்கட்குத் திருவடிதீக்ஷை செய்தருளுங் கடப் பாடு பூண்டு கனகசபையின்கண்ணே அநவரதமும் வெளிநின்றருளுஞ் சீவ காருண்ணிய சமுத்திரமாகலின், பரமாசாரியர் அதற்கு உடம்பட்டா ரென் பதாம். இனி நினையாரென்றது திருவாதவூரடிகளை என்பாருமுளர். (௭௦)

அத்தகு பகலோன் முன்ன ரலர்செயு மம்பு சாத மொத்தவர் தம்மை நாடி யுன்னையின் றடிமை கொள்ள வித்தலத் தனைந்தோ நீமுன் னியபற்றிய தவத்தினுலே சித்தம் திரங்கல் வேண்டா வெனத்திரு வாய்ம லரந்தார்.

இ—ள்: அத்தகு பகலோன் முன்னர் அலர் செய்யும் அம்பு சாதம் ஒத்தவர் தம்மை நாடி - அத்தகுதியை யுடைய சூரியனது சந்திதிமாத்திரை யிலே அலருதல் செய்யும் தாமரை மலரையொத்த திருவாதவூரடிகளைப் பரமாசாரியர் நோக்கி, நீ முன் இயற்றிய தவத்தினுலே இன்று உன்னை அடிமை கொள்ள இத்தலத்து அனைந்தோம் - அன்பே நீ பூர்வ சன்மங் களிற் செய்த நிஷ்காமனாடு புண்ணிய வசத்தினுலே இத்தினம் உன்னை அடிமை கொள்ளும் பொருட்டு நாம் இப்பெருந்துறையின்கண் வந்தேம் ஆத லால், சித்தம் இரங்கல் வேண்டா எனத் திருவாய்ம லரந்தார் - இனி மனமிரங்குதலை ஒழிவாயாகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார் எ-று.

அகரம் பண்டிதரிசுட்டு. அலர் முதலிலேத் தொழிற்பெயர். அம்பு-நீர் சாதம் - தோன்றுதல். சுண்டும் தவமென்றது சரியை கிரியா யோகங்களா கிய பதிபுண்ணியங்களை. சூரியன் நவக்கிரகங்களினும் மற்றும் ஒளியுடைப் பொருள்கள் பலவற்றினும் மிக்குத் தோன்றுதலும் இரக்காலம் போலத் தம்பதிகளைக் காமநெறிக்கட் செலுத்தாதும் பிறவுமாகிய தகுதியுடைமை எல்லாராலும் அறியப்பட்டதொன்றாகலின் அதுபற்றி அச்சூரியனை அத் தகு பகலோனென்றும், அச்சூரியனது சந்திதிமாத்திரையின் மலரும் தாம ரை போலத் திருவாதவூரடிகள் பரமாசாரியரது சந்திதிமாத்திரையின் முக மலர்ச்சி யடைந்தமையின், அவரைப் பகலோன் முன்ன ரலர்செயு மம்பு சாத மொத்தவர் என்றும், பரமாசாரியர் பரமதயாநிதியாகலின், நீ முன்

னியற்றிய தவத்தினாலே யுன்னையின் றடிமைகொள்ள வித்தலத் தனைத்
தோம் என்றமையாது பின்னரும் விதந்து சித்தம் திரங்கல் வேண்டா
வெனத் திருவாய் மலர்ந்தார் என்றுங் கூறினார். நிஷ்காமனா புண்ணியம்
வேறு பயனை இச்சியாது செய்த புண்ணியம். (சுக)

வந்துநான் வறுமை யுற்றேன் மாற்றென நிலம்பா டென்று
சிந்தையா குலமுற் றுன்கைச் செழும்பொரு ளீதல் செய்வாற்
கிந்தநா ளளிக்க வேண்டு மெனவிதி யின்மை யாலே
யந்தநா ளிந்தநா ளாக வடிமைகொண் டருள வெண்ணி.

இ—ன்: வந்து - தன்னை நாடி வந்து, நான் வறுமை உற்றேன் -
நான் மிகவும் வறுமை யடைந்தேன், எனது இலம்பாடு மாற்று என்று -
எனது வறுமையை நீக்குகென்று யாசித்து, சிந்தை ஆகுலம் உற்றான்
கைச் செழுமப் பொருள் சுதல். செய்வார்க்கு - மனோவியாகுலமடைந்த ஒரு
நித்தியதரித்திரன் கையிலே செழுமையாகிய திரவியத்தைக் குறைவறக்
கொடுக்கும் தாதாவுக்கு, இந்தநான் அளிக்க வேண்டும் என விதி இன்
மையால் - இன்னநாள்களின் மாத்திரங் கொடுத்தல் வேண்டும் அல்லுழிக்
கொடுக்கலாகாதென்னும் விதியில்லாமையினாலே, அந்த நாள் இந்நாள்
ஆக அடிமை கொண்டு அருள எண்ணி - அந்நாளே இதற்கும் நாளாகப்
பரமாசாரியர் திருவாதவூரடிகளை அடிமைகொண்டருளத் திருவுளங்
கொண்டு எ—று.

அந்தநான் என்றது வறியவர்கட் கீதற்குப் பொதுவகையான் விலக்
கப்பட்டு, மிக வறியவர்கட் கீதற்குச் சிறப்புவகையான் விலக்கப்படாத
நாளை. இந்தநான் என்றது பக்குவிகட் குபதேசித்தற்குப் பொதுவகை
யான் விலக்கப்பட்டு, அதிதீவிரபக்குவிகட் குபதேசித்தற்குச் சிறப்புவகை
யான் விலக்கப்படாத நாளை. என் சொல்லியவாரோவெனில், ஞான
சாரியர் ஞானதீக்ஷை செய்யத் தொடங்குமுன் தீக்ஷிக்கப்படும் மாணக்கன்
அந்தணனாயின் மூன்று வருடமும், கூத்திரியனாயின் ஆறுவருடமும், வைசி
யனாயின் ஒன்பது வருடமும், சூத்திரனாயிற் பண்ணிரண்டு வருடமும் பக்கு
வாபக்குவம் பரீக்ஷித்துப் பக்குவனாயின்னறே தீக்ஷித்தல் வேண்டுமென்னும்
ஆகமவிதிக்கு விரோதமாக ஈண்டுப் பரீக்ஷையின்றி ஞானதீக்ஷை செய்யத்
தொடங்கியதென்னையென நிகழும் ஆட்சேபத்திற்குச் சமாதானம் கூறிய
வாறென்க. ஈண்டு ஞானசாரியராவார் முற்றுணர்வு முதலிய எண்குணங்
களையுடைய கைலாசபதியே யாகலானும் மாணக்கர் அதிதீவிர பக்குவத்
தை யுடையவ ரென்பது தெற்றென விளங்குதலானும் பரீட்சை எற்றுக்
கென்பது கருத்தென்க. ஈண்டு விதியென்றது சிறப்புவிதியை என்பது
முதன் மூன்றடிகளானும் இனிது விளங்குமென்க. இலம்பாடு - வறுமை.
அது “இலம்பாடொற்குமா யிரண்டும் வறுமை” என்பதனுமறிக. (சஉ)

அத்தகு தொண்டர்க் கெல்லா மதிபரா மவரைநோக்கி
யித்தவ முடையோ னெய்து மிடரொழித் தான்வ திந்தான்
வித்தக விதற்கு வேண்டுங் கருமநீ விரைவிற் செய்கென்
றுத்தம் வடிவங் காட்டு முண்மையா ருரைத்தல் செய்தார்.

இ—ன்: உத்தம வடிவம் காட்டும் உண்மையார் - ஞானதேசிகத் திரு
மேனியைத் தரிசிப்பித்தருளும் மெய்ப்பொருளாகிய சிவபெருமானைவர்,
அத்தகு தொண்டர்க்கு எல்லாம் அதிபராம் அவரை நோக்கி - அத்தகுதியை
யுடைய திருத்தொண்டர்களுக் கெல்லாம் முதல்வராகிய அப்பிரோகாசாரி
யரைப் பார்த்து, வித்தக - சாதாரியனே, இத்தவம் உடையோன் எய்தும்
இடர் ஒழித்து ஆன்வது இந்நான் - தவத்தையுடைய இவ்வன்பன் பொருந்
தும் பிறவித்துன்பத்தை நீக்கி நாம் அடிமை கொள்வது இத்தினமே, இதற்கு
வேண்டும் கருமம் நீ விரைவில் செய்கு என்று உரைத்தல் செய்தார் - இதற்கு
வேண்டுங் காரியங்களை நீ ஒரு சிறிதும் காலநீட்டமின்றிப் பிரயத்தனஞ்
செய்யக் கடவையென்று பணித்தருளினார் எ—று.

செய்க என்னும் வியங்கோளீறு குறைந்து நின்றது. செய்யா யென்
னும் முன்னிலை வினைமுற்று விருதி குன்றிக் குகரச் சாரியை பெற்று நின்ற
தெனினு மமையும். ஞானதீக்ஷாகருமத்தையே இடரொழித் தான்வதென்ற
ராகலின் ஈண்டிதுவென்றது தீக்ஷையை என்க. அதற்கு வேண்டுங் கருமங்
கள் இவை என்பது முன்னர்க் கூறுப. தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்
றென்பதினமரென மேலே விதந்து கூறிய அத்திருத்தொண்டர் என்பார்,
அத்தகு தொண்டர் என்றும், அவர்களுள்ளும் முன்னிறைஞ்சி நின்ற
அவரை என்பார், அதிபராமவரை என்றும், இடரொழித் தானத்தகும் பக்
குவன் என்பார், திருவாதவூரடிகளை இத்தவ முடையோன் என்றும்,
இதற்கு வேண்டுங் கருமங்களைச் செய்தற்கு நீயே வல்ல யென்பார், வித்தக
என்றும், இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் முற்பிற்பாடற நிகழும் இப்
பொழுதே யென்பார், விரைவில் என்றும், ஞானசாரியருக்கு ஆகமங்கள்
விதித்த புருடாகிருதி முதலிய அனைத்திலக்கணங்களும் ஒருங்கமைந்த வடி
வம் என்பார், உத்தம வடிவமென்றுங் கூறினார். அத்திருத்தொண்டர்கள்
வரலாறு முன்னர்க் கூறுதும். (சக)

முன்னவன் புகன்ற வாறு முயல்குவ மென்றே யந்த
மன்னிருந் தவத்தின் மிக்கார் வகைமலர்த் தெரியலாலும்
பொன்னிடை யழுத்தி முத்தம் புனைந்தபல் பட்டினாலு
மந்நெடுங் காவி னுடங் கானபூங் கோயில் செய்தே.

இ—ன்: அந்த மன் இரும் தவத்தின் மிக்கார் - நிலபெற்ற பெரிய
தவத்தான் மேம்பட்ட அந்தப் பிரோகாசாரியர், முன்னவன் புகன்ற ஆறு
முயல்குவம் என்று - முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொரு

ளாகிய பரமசாரியர் பணித்தருளிய பிரகாரஞ் செய்யக்கடவோமென்று, வகை மலர்த் தெரியலானும் - நானாவிதமாகிய பூமாவைகளினாலும், பொன் இடை அழுத்தி முத்தம் புனைந்த பல் பட்டினாலும் - பொன்னிழைகளை இடையிடையே செறித்து முத்துக்களைக் கொண்டு விளிம்பிழைத்த நானா விதமாகிய பட்டுவஸ்திரங்களினாலும், அங்கு அந்நெடுங்காவின் ஊடு ஆன பூங்கோயில் செய்து - அங்கே உயர்வாகிய அச் சோலையின் கண்ணே தீகைக் கிணைந்த ஒரு பூங்கோயிலைச் செய்து எ—று.

முயல்குவம் என்பது உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. அத்திருக் கூட்டத்துப் பிரேரகாசாரியராகிய முதன்மை பெறுதற்குரிய பூர்வசன்ம புண்ணிய விசேடத்தை யுடையவரென்பார், அந்த மன் இருந்தவத்தின் மிக் கார் என்றும், இவ்வரும் பெரும்பேற்றைப் பெறுதற்கிடமாகிய சோலை என்பார் அந்நெடுங்கா வென்றும், தீக்ஷாமண்டபத் திலக்கணம் பொருந்தச் செய்த கோயிலென்பார் ஆனபூங்கோயிலென்றுங் கூறினார். பொன்னிடை யழுத்தி என்பதற்குப் பொன்னைத் தகடுசெய் திடையிடையே அழுத்தி யெனப் பொருள் கோடலு மொன்று. (சச)

செய்தநற் கோயி லுடு சிறந்தவா சனமுஞ் சேர்த்து
மெய்தரு தொண்டர்க் கெல்லா மிக்கவ ரிறைவற் சார்ந்து
கைதவ முடையார் நெஞ்சிற் கனவிலுங் காண நில்லா
மைதரு களத்தாய் கோட்டஞ் சமைந்தது வாய்ப்ப வென்றார்.

இ—ன்: மெய் தரு தொண்டர்க்கு எல்லாம் மிக்கவர் - மெய்யறி வையுடைய திருத்தொண்டர்களுக்கெல்லாம் அதிபர், செய்த நல் கோயில் ஊடு சிறந்த ஆசனமும் சேர்த்து - இங்ஙனஞ் செய்யப்பட்ட நல்ல கோயிலி னுள்ளே திவ்விய ஒரு ஆசனத்தையு மமைத்து, இறைவற் சார்ந்து - பரமா சாரியரை யடைந்து, கைதவம் உடையார் நெஞ்சில் கனவிலும் காண நில்லா மைதரு களத்தாய் - கபடிகளது மனத்தின்க ணிகழுஞ் சொப்பனத் தினும் அவர் காணாதற் கொரு சிறிது வெளி நில்லாத காண்கண்டத்தையுடையவரே, கோட்டம் வாய்ப்பச் சமைந்தது என்றார் - கோயில் தீக்ஷாமண்டபத் திலக்கணம் பொருந்தச் செய்யப்பட்டு முடிந்தது என்று விண்ணப்பஞ் செய் தார் எ—று. மெய் - ஆகுபெயர். தகுதல் - பொருந்துதல். (சசு)

ஆயிடைக் குடபால் வெற்பி லாதபன் கரந்து ஞாலம்
பாயிருள் பார்த பின்பு கடிகையோர் பதினைத் தாகி
மேயநல் லுயிர்க னெல்லாம் விழித்துயில் பயிலுங் காலைத்
தூயதொண் டர்க்கு மாயை தொலையுந் லமையந் தோன்ற.

இ—ன்: ஆயிடைக் குடபால் வெற்பில் ஆதபன் கரந்து - அப் பொழுது மேற்குத் திக்கிலுள்ள அஸ்தமயன கிரியிலே சூரியன் மறைத

லால், ஞாலம் இருள் பார்த பின்பு - பூமியிலே இருள் பார்த பின்னர், கடிகை ஓர் பதினைந்து ஆகி - அத்தயாமமாகப்பெற்று, மேய நல் உயிர் கள் எல்லாம் விழித்துயில் பயிலுங் காலை - பகற் காலத்து வேண்டுமிடங் களிற் சஞ்சரித்த நல்ல ஆன்மவர்க்கங்க னெல்லாம் கண்களை முகிழ்த்து நித் திரை செய்யும்போது, தூய தொண்டர்க்கு மாயை தொலையும் நல் அமை யம் தோன்ற - சித்தசத்தியையுடைய திருவாதவூரடிகளுக்கு மாயாமலம் சத்தி குன்றும் நல்ல தருணம் வந்து சம்பவிக்க எ—று.

ஆயிடை என்புழிக் காலம் இடப்பெயராற் கூறப்பட்டது. காத்தலால் என்பது காந்தெனத் திரிந்து நின்றது. ஆகிப் பயிலுங்காலை என முடிக்க. முற்பிற பாடற உலகெங்கும் ஏககாலத்து வியாபித்தலிற் பாயிருனென விசேடித்தார். ஒளியினது அபாவமாகிய இருளை சுண்டுப் பாயிருனென்ற திலக்களை பற்றியென்க. (சசு)

இங்கிவன் றன்னையாளுங் காலமீ தென்று தெய்வ
சங்கம தகன்று முன்னோன் மஞ்சனச் சாலை சார்ந்து
குங்குமம் புழுசு சார்தங் குழைத்துமெய்ம் முழுதும் பூசிக்
கங்கையி னன்னீர் வாசங் கலந்தமென் பணிநீ ராடி.

இ—ன்: முன்னோன் இங்கு இவ்நன்னை ஆளும் காலம் ஈது என்று பரமசாரியர் இங்கே இவ்வன்பனை நாம் அடிமைகொள்ளுங்காலம் இதுவே யென்று திருவுளத்தடைத்து, தெய்வ சங்கம் அகன்று மஞ்சனச் சாலை சார்ந்து - அத் தேவசபையை விட்டு நீங்கி ஸ்நான மண்டபத்தை அடைந்து, குங்குமம் புழுசு சார்தங் குழைத்து மெய் முழுதும் பூசி - குங்குமத்தையும் சாவிப்புழுசுகையுஞ் சந்தனத்தையுங் குழைத்துத் திருமேனியெங்கும் அர்ப்ப ணஞ் செய்து, நல் வாசம் கலந்த கங்கையின் நீர் மெல் பணி நீர் ஆடி - நல்ல வாசனையையூட்டிய கங்கா தீர்த்தத்தினாலும் நொய்மையாகிய பணி நீரினாலும் ஸ்நானஞ் செய்தருளி எ—று.

திவ்வியமென்னும் வடமொழி சுண்டுத் தெய்வமென்றாயிற்று. (சஎ)

மெய்ப்புன றுகிலான் மாற்றி விலைமதிப் பில்லா நல்ல
வொப்பருஞ் செம்பட் டாடை யுடுத்துயர் கோட்ட மெய்திச்
செப்பிள முலையான் பாகன் றென்றிசை யதனை நோக்கி
யப்பெருந் தவிசின் மேலங் கழுகுற விருந்த பின்னர்.

இ—ன்: செப்பு இள முலையான் பாகன் - கடைந்த நீலத்தினச் செப்பை நிகர்த்த இளமையாகிய ஸ்தனங்கனையுடைய உமாதேவிபாகராகிய சிவபெருமான், மெய்ப்புனல் துகிலான் மாற்றி - திருமேனியிற் பொருந்திய நீரைத் திருவொற்றாடையினாலே ஒற்றி நீக்கி, விலை மதிப்பு இல்லா நல்ல ஒப்பு அரும் செம்பட்டு ஆடை உடுத்து - விலைமதித்தற்கரிய நல்ல ஒப்பற்ற

செம்மையாகிய பட்டுப் பரிவட்டத்தைத் திருவரையிலே சாத்தி, உயர் கோட்டம் எய்தி - உயர்ச்சிபொருந்திய தீக்ஷாமண்டபத்தை அடைந்து, பெரும் அத்தவிசின் மேல் தென்திசை யதினை நோக்கி அங்கு அழகு உற இருந்தபின்னர் - பெருமைபொருந்திய அவ்வாசனத்தின்மீதே தெற்குத் திக்கை நோக்கி அங்கே யோகாசனமாக வீற்றிருந்தருளியபின்னர் எ—று.

அங்கழகுற வெண்பதற்கு அத்தவிசிற கழகுபொருந்த எனவும், நோக்கப் பட்ட அத்தென்றிசைக் கழகுபொருந்த எனவும் பொருள் கூறினும் பொருந்தும். செப்பென வரையாது கூறினும் கடைந்த லீலரத்தினச் செப்பென்பது ஏற்புழிக் கோடலாற் பெற்றும். இன்னும் செப்பின முலை என்பதற்கு ஏனை மகளிர் முலைபோலாகாது என்றும் ஒரே பெற்றியவாய்ச் சாயாத முலையென ஆன்றோர் செப்பும் இளமுலை என்றலும் ஒன்று. (சஅ)

அண்டரு மலர்தா பேத்து மன்பருந் தூநீ ராடி
வெண்டுகில் புனைந்து நீறு விளங்கிய மெய்ய ராகி
முண்டக மலர்த்தான் வைத்து முத்திகத் தருள மேனி
கொண்டவர் திருமுன் சென்று குறுகியங் குவகை கூர்ந்து.

இ—ள்: அண்டரும் மலர் தாய் ஏத்தும் அன்பரும் - தேவர்களும் புஷ்பாஞ்சலியெடுத்து துதிக்கத்தரும் சிவபத்திமாகுகிய திருவாதவூரடிக ளென்னுஞ் சீடரும், தூநீர் ஆடி - சுத்தமாகிய நீரிலே ஸ்நானஞ்செய்து, வெண் துகில் புனைந்து - வெண்மையாகிய இரண்டு வஸ்திரங்களைத் தரித்து, நீறு விளங்கிய மெய்யர் ஆகி - விபூதி பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியை யுடையவராகி, முண்டக மலர்த்தான் வைத்து முத்தி தந்தருள மேனி கொண்டவர் திருமுன் குறுகிச் சென்று - செந்தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளைச் சிரசின்மீது சூட்டித் திருவடிதீக்ஷையெடுத்து தமக்குப் பாழுத்தி பிரசாதித் தருளும்வண்ணங் குருமூர்த்தங்கொண் டெழுந்தருளிய சிவபெருமானது சந்நிதியிலே அதி சமீபத்திற் சென்று, அங்கு உவகை கூர்ந்து - அங்கே மகிழ்ச்சி மிகுந்து எ—று.

பாவத்திற்குக் கருமையும் சரியின்மையும், புண்ணியத்திற்கு வெண்மையும் சரியுண்மையும் இயல்பாகவின், பாவ சம்பந்தமாகிய பிறவிலீக்கத் துப் புண்ணிய சம்பந்தமாகிய வீடுபேற்றைத் தலைப்படுவார்க்கு அவ்வீட்டிற்கு வாயிலாகிய தீக்ஷாகாலத்து வெண்டுகிற்றாரணம் சரியுடைமைக்கும் சாத்துவிக சம்பந்தத்திற்கும் அறிகுறியாக வேண்டப்படுதலின் வெண்டுகில் புனைந்தென்றும், விபூதிதாரணம் பசுமலர்க்கத்துச் சிவத்துவ விளக்கத் திற்கு அறிகுறியாக வேண்டப்படுதலின் நீறு விளங்கிய மெய்யராகி என் றும், அபிஷேக அருச்சுணைகளின்பொருட்டும் திருவடிப்பேற்றின்பொருட் டும் தீக்ஷாகாலத்துக் குருசந்நிதியைச் சீடர் அதி சமீபத்திற் குறுகிவேண்டு தலின் மேனிகொண்டவர் திருமுன் சென்றென் றமையாது குறுகியென்றும், தமது பூர்வகால சிந்திதமனோதம் சுண்டு நன்கு சித்திக்கப்பெறுதலின்

அதற்கு மிக மகிழ்ந்தென்பார் அங்குவகை கூர்ந்தென்றுங் கூறினார். குறு கல் - அணுகல். சிந்திதம் - சிந்திக்கப்பட்டது. மனோதம் - மன இச்சை.

விண்ணாவ ரதிபன் பொற்றான் விளக்கியர்ச் சனைமுன் செய்து தண்ணறும் பணிநீர் தோய்ந்த சாந்தமெய்யம் முழுதுஞ் சாத்தி வண்ணமென் கழுநீர் மாலை வளம்பெற வணிந்து பின்னர்க் கண்ணுறு பரிவு தீரக் கண்டு மகிழ்ச்சி கொண்டு.

இ—ள்: முன் விண்ணவர் அதிபன் பொன் தான் விளக்கி அர்ச்சனை செய்து - முன்னரே தேவநாயகராகிய சிவபெருமானுடைய பொன்போ லுந் திருவடிகளை அபிஷேகஞ்செய் தருச்சித்து, தண் நறும் பணிநீர் தோய்ந்த சாந்தம் மெய் முழுதுஞ் சாத்தி - தட்பமாகிய நறிய பணிநீர் கலந்த சந்தனக்குழம்பைத் திருமேனி முழுவதுஞ் சாத்தி, வண்ணம் மெல் கழுநீர் மாலை வளம் பெற அணிந்து - அழகிய மிருதுவாகிய செங்கழுநீர் மாலையை அது அழகுபெறத் தரித்து, பின்னர் - அதன்பின்னர், கண் உறு பரிவு தீரக் கண்டு - கண்களைப் பெற்று இதுகாறும் பாதுகாத்த துன்பத் தீரத் தரிசித்து, உளம் மகிழ்ச்சி கொண்டு - அதனான் மனத்திலே பேரா னந்தங் கொண்டு எ—று.

முன்னர் அபிஷேகம் அருச்சனை அலங்காரங்களைச் செய்து முடித்துப் பின்னர்த் தரிசித்து மகிழ்ந்தார் என்பார் முன், பின்னரென இங்ஙனம் பிரித்து விசேடித்தார். தீக்ஷாகாலத்திலே ஞானசாரியர் செம்பட் டுத்துச் செங்கழுநீர்மாலை தரித்தல் வேண்டுகென்பது சிவாகமதூற் றுணிபென்க. (1)

பருப்புட னுளி கோப் பழச்செழுந் துருவல் சேர்த்துச்
சருக்கரை கலந்து பாலிற் சமைத்தநல் லமுது தன்னை
யிருத்திய கனகக் கான்மே லிலங்குபொற் கலத்தின் மீது
விரும்பொடு படைத்து நெய்யு மிக்கமுக கனியும் பெய்து.

இ—ள்: பருப்பு உடன் செழும் நாளிகோப் பழத்துருவல் சேர்த்து - பருப்போடு செழுமையாகிய தேங்காய்த்துருவல்ச் சேர்த்து, சருக்கரை கலந்து பாலில் சமைத்த நல் அமுது தன்னை - சருக்கரையைக் கலந்து பால் கொண்டு சமைத்த நல்ல திருவமுதை, இருத்திய கனகக் கால்மேல் இலங்கு பொன் கலத்தின்மீது விரும்பொடு படைத்து - வைக்கப்பட்ட சுவர்ண முக்காலியின்மீது விளங்குகின்ற பொற்பாத்திரத்தின்கட் பிரீதியோடு படைத்து, நெய்யும் மிக்க முக்கனியும் பெய்து - அதன்மீது அன்னசுத்தி யாகிய நெய்யையும் முப்பழங்களையும் விநியோகித்து எ—று.

துருவல் ஆகுபெயர். கால் முக்காலி. அது, “பரிகலங்க ளேரின் விளங்கத் திருத்திக் காலிரண்டுபடிய வேற்றுதலும்” என்பதனுணு மறிக. காலியைக் காலென்றார் ஆதேயமாகிய பரிகலத்திற்குத் தான் ஆதாரமாய வழி அதனது கால்போன்று நிற்றலினென்க. இக்கருத்துப்பற்றியன்றே

காலியைப் பரிகலக்கா லெனவுங் கூறுப. அது “பரிசுவிளங்கப் போனக முந் திருத்திப் பாவாடையி லேற்றித், தெரியும்வண்ணஞ் செஞ்சாலிச் செழும்போ னகமும் கறியமுதும், வரிசையின் முன் படைத்தெடுத்து மன்னும் பரிகலக் கான்மேல், விரிவெண் டுகிலின் மிசைவைக்க விமலர் பார்த் தங் கருள்செய்வார்” என்பதனுனு மறிக. காலி காலையுடையது. சமைத் தற்குப் பால் முக்தியப்பொருளாகலின் அதனை ஏதுவின்பாற்படுத்திப் பாலிற் சமைத்த என்றும், மகா நைவேத்தியமாகலின் நல்லமுதென்றும், தமது ஆன்மபோதத்தை நிவேதிப்பதாகப் பாலித்துப் படைத்தலின் விருப்பொடு படைத்தென்றும், முக்கனியெனப் பொதுப்படக் கூறினும் வாழைப்பழம் மாம்பழம் பலாப்பழமாகிய அவை தம்மையே சுட்டும் வழக்குவலி மிகுதியும், சுவை மிகுதியு முடைமைபற்றி மிக்க முக்கனியென்றும் கூறினார். நாளி கேரம் என்பதற்கு உட்டுளையினுலே நீரை இழுப்பதென்பது பொருள். அது “தனரா வளர்தெங்கு தாளுண்ட நீரைத், தலையாலே தான் நறகுதலால்” என்பதனுனு மறிக. (106)

மாலயன் வலாரி மற்றை வானவர் பிழைக்க முன்னு ளாலமுண் டவனே நல்ல வமுதமுண் டருளா யென்று சிலமா மகிழ்ச்சி பொங்குஞ் சிந்தையி னுரைப்பக்கால காலனு முண்டு நீராற் கரமலர் கழீஇய பின்னர்.

இ—ள்: மால் அயன் வலாரி மற்றை வானவர் பிழைக்க முந்தான் ஆலம் உண்டவனே - அரிபிரமேந்திராதி தேவர்கள் உய்யும்பொருட்டு முன்னோர் காலத்திற் கொடிய ஆலகாலவிஷத்தை யுண்டவரே, நல்ல அமு தம் உண்டருளாய் என்று - இந்த நல்ல திருவமுதை யுண்டருளுமென்று, சிலமா மகிழ்ச்சி பொங்கும் சிந்தையின் உரைப்ப - ஞானசாரசம்பந்தமான பெருமகிழ்ச்சி பொலிகின்ற மனவிருப்பத்தோடு திருவாதவூரடிகள் பிரார்த் திக்க, கால காலனும் உண்டு நீரால் கரமலர் கழீஇய பின்னர் - காலகால ராகிய சிவபெருமானும் திருவமுதுசெய்து நீரினுலே திருக்கைமலர் சுத்தி செய்யப்பெற்ற பின்னர் என்று.

சிந்தை ஆகுபெயர். சுண்டுண்ணுதல் திருக்கரத்தாற் பரிசித்துவத்தன் மாத்திரை யல்லது உட்கொள்ள லன்றென்க. அஃது சுண்டு வாக்குச்சுத்தி கூறுது கரசுத்திமாத்திரையே கூறியதனுனும், “மறைநெறி யினையவாற் றான் மலைமக னுய்த்து மற்றெம், மிறையிவை துகர்தல்வேண்டு மெனத் தொழ வினிகே யென்னுக், கறைமிட றணிந்த மேலோன் கரத்தினுலவற் றைத் தொட்டாங், குறுபெருங் கருணைசெய்தே யுவந்தனங் கோடியென் றான்” “தொன்மைகொ ளருளி னீராற் றுய்த்தன வாகத் தொட்ட, நின்மல வுணவை” எனப் பிறுண்டும் கூறுமாற்றனு மறிக. வேற்றுமை தோன்ற இடையே மற்றையென்னும் இடைச்சொற் பெய்து பிரித்தும், ஒரோவழித் தாமே பரம்பொருளுென்று மயங்கிக் கர்விற்கும் விட்டுணு பிரமா முதலிய

தேவர்களும் உய்யும்பொருட்டுக் கொடிய ஆலகாலவிஷத்தை யுண்டருளின சீவகாருண்ணிய சமுத்திரமாகிய தேவரீர் என்றும் மீளா ஏழை அடிமை யாகிய தமிழே னுய்யும்பொருட்டு நல்ல திருவமுதை உண்டருளுவது சொல்லவும்வேண்டுமோவெனப் பிரார்த்தித்தார் என்பது தொனிக்க மா லயன் வலாரி மற்றை வானவர் பிழைக்க முன்னு, ளாலமுண்டவனே என இங்ஙனம் விளிதத்துங் கூறினாரென்க. (106)

வெள்ளிலை பழுக்காய் நல்கி விரைதரு தூப தீபங் கொள்ளுநற் றேசு காட்டிக் கோலநன் னீறு சாத்தித் தென்னொளி விளங்கு மாடி திருந்தமுன் நிகழ்வித் தெங்கு முள்ளவர் முடிமே லோங்க வொண்குடை கவித்தல் செய்து.

இ—ள்: வெள்ளிலை பழுக்காய் நல்கி - வெற்றிலை பாக்குக்களை நிவே தித்து, விரை தரு தூப தீபம் கொள்ளும் நல் தேசு காட்டி - அகின் முத லிய சுகந்தவர்க்கப் பொடி தூவிய தூபத்தையும் தீபத்தையும் ஞான கஞ் சுக பாவனையாகக் கொள்ளப்படும் நல்ல கர்ப்பூரதீப சோதியையும் திருமுகம் முதலிய அங்கங்கடோறுந் தந்து பிரணவாகிருதியாகச் சுற்றி ஆராதித்து, கோல நல் நீறு சாத்தி - உத்தமாங்கம் முதலிய அவயவங்களிலே அழகிய நல்ல விழுதியைச் சாத்தி, தென் ஒளி விளங்கும் ஆடி திருந்த முன் திகழ் வித்து - தெளிவாகிய ஒளிவிளங்கும் கண்ணாடியைத் திருத்தமுற அபிமுகத் திற் பிரதிவிம்பித்து, எங்கும் உள்ளவர் முடிமேல் ஒங்க ஒண் குடை கவித் தல் செய்து - சிதகித்துப் பிரபஞ்ச மெங்கும் வியாபகமாகிய சிவபெருமா னது திருமுடிமேல் உயர ஒளிபொருத்திப் குடையைக் கவித்து என்று.

தேஜஸ் - பிரகாசம்.

(106)

கற்றைவெண் கவரி செம்பொற் காம்புநீ டால் வட்டம் பற்றியன் புடனே வீசிப் பரிவுட னடியார் சூழப் பொற்றவி சிடையே மேவும் புண்ணியன் நிருமுன் பைம்போ துற்றகை யுடனே வாத ஆரங் கிருந்த பின்னர்.

இ—ள்: கற்றை வெண் கவரி - தொகுதியாகிய வெள்ளிய சாமரத் தையும், செம்பொன் காம்பு நீடு ஆலவட்டம் அன்பு உடனே பற்றி வீசி - மாற்றையுயர்ந்த பொன்மயமாகிய காம்பு நெடிய ஆலவட்டத்தையும் அன்போடு பற்றிப் பணிமாறி, அடியார் பரிவு உடன் சூழப் பொன் தவிச இடை மேவும் புண்ணியன் திருமுன் - திருத்தொண்டர்கள் அன்போடு திருமருங்கிற் சூழப் பொன்னுசைத்தின்மீது வீற்றிருக்கும் புண்ணியவடிவின்ராகிய பரமா சாரியாது திவ்விய மகாசந்தியிலே, வாதவூரர் பைம்போது உற்ற கை உடன் அங்கு இருந்த பின்னர் - திருவாதவூரடிகள் பசிய மலர்பொருத்திய திருக்கரத்துடனே அபிமுகத்திற் சுகாசனமாக விருந்தபின்னர் என்று.

மலர் திருவடி சூட்டும்போது அருச்சித்தற்கென்க. கற்றை சுண்டு மயிர் தொகுதி. (௧௫)

மந்திரம் பதங்கள் வன்னம் புவனங்க டத்து வங்க னேந்துநற் கலைக ளென்னு மறுவகை யகற்றி யந்தச் சிந்தனைக் கரிய மேலைச் சிவத்துட னறிவு சேரப் பந்தனை யொழிவார் தம்மேற் பரிந்தருட் பார்வை செய்து.

இ—ள்: தவப்பெரு வடிவங் கொண்டார் - நங்கவிநாயகராகிய திருவாதவூரடிகள் அனந்தகோடி பூர்வசன்ம தவத்தானே மிகு மகத்துவம் பொருந்திய ஞானதேசிகத் திருமேனிகொண் டெழுந்தருளிய கைலாச பதியாகிய பரமாசாரியரானவர், மந்திரம் பதங்கள் வன்னம் புவனங்கள் தத்துவங்கள் ஐந்து நல் கலைகள் என்னும் அறுவகை அகற்றி - மந்திரத் துவா பதாத்துவா வர்ணத்துவா புலனத்துவா தத்துவத்துவா நல்ல பஞ்சகலாத்துவா என்னும் சடத்துவாக்களினுங் கட்டுப்பட்டிருக்கின்ற போகங்களைத்தையும் ஏககாலத்திலே புசிப்பித்துத் தொலைத்தலாகிய அந் துவசுத்தியைச் செய்து, சிந்தனைக்கு அரிய சிவத்துடன் அந்த அறிவு மேலைச் சேர - மனதீதமாகிய சிவசைதன்னியத்தோடு அந்த ஆன்ம சை தன்னியம் துவாதசாந்தபரியந்தம் பொருந்த யோசித்து, பந்தனை ஒழிவார் தம்மேல் பரிந்து அருட்பார்வை செய்து - பாசக்கட்டவிழும் பக்குவராகிய அச்சீடர்மீது அன்புகூர்ந்து கிருபானோக்கஞ் செய்தலாகிய சக்ஷாதீகையைச் செய்தருளி எ—று.

வினைமுதல் வருஞ் செய்யுளினின்றும் வருவிக்கப்பட்டது. தவத்தா லென மூன்றாவது விரிக்க. அகற்றிச் செய்தனை முடிக்க. தவப்பெரு வடிவமென விசேடித்தார் ஞானதேசிகமூர்த்த மென்பது விளக்குதற் பொருட்டு. சடத்துவா-ஆறத்துவா. அத்துவா-வழி. இவற்றுள் மந்திரம் பதினென்றும், பதங்கள் எண்பத்தொன்றும், வன்னங்கள் ஐம்பத்தொன் றும், புவனங்கள் இருதூற்றிருபத்துநான்கும், தத்துவங்கள் மூப்பத்தாறும், கலைகள் ஐந்துமென வறிக. அது “ஏய்ந்தமுறை மந்திரங்கள் பதினென்று பதங்க ளெண்பத்தொன் றக்கரங்க ளைம்பத்தொன்றாகு, மாய்ந்தபுர மிகு தூற்றே டிருபத்து நாலா மறிதருதத் துவமுப்பத் தாலுலை யைந்தே” என்பதனாக. பதினெரு மந்திரங்கள் ஈசான மந்திரம் முதல் அஸ்திர மந்திரம் ஈறாயின. எண்பத்தொரு பதங்கள் பிரணவாதி பிரணவாந்த மாகிய ஓம், வியோம வியாபினை என்பன முதல் ஓம் சிவாய நமோ நம: ஓம் என்பன ஈறாயின. ஐம்பத்தோராக்ஷரங்கள் அகாரம் முதல் கூகாரம் ஈறாயின. இருதூற்றிருபத்துநான்கு புவனங்கள் காலாக்கினி புவனம் முதல் அநாகிருதா புவனம் ஈறாயின. மூப்பத்தாறு தத்துவங்கள் பிருதுவிதத்துவ முதற் சிவதத்துவம் ஈறாயின. பஞ்சகலைகள் நிவிர்த்திகலைமுதற் சாந்திய

தீதாகலை ஈறாயின. பதினான்கு திறத்து யோனிகளினுற்பத்தியை நிவிர்த்தி செய்து சமுசாரபந்தத்தில் வெறுப்பையுண்டாக்கி ஆன்மாவுக்கு மோக்ஷத் தில் உன்முகஞ்செய்தலால் நிவிர்த்திகலை எனவும், இடையருத தியானத் தான் அநுக்கிரகிக்கப்பட்டு, மோக்ஷத்தில் உன்முகமான ஆன்மாவைக் கீழ்த்துவாவிறி சமுசாரபந்தத்தைத் தடுத்து நிறுத்துதலாற் பிரகிட்டாகலை எனவும் மூவகை விடயமாகிய வாசகஞானத்தை விடுத்து (ப்பாரிசேஷத் தாற்) சாட்சாத்காரமான அசேஷபதார்த்த ஞானத்தை விளக்குதலால் வித் தியாகலையெனவும், ஆன்மாவுக்கு எல்லாத் துக்கங்களினும் சாந்தியைச் செய் தலாற் சாந்திகலை எனவும், இவைகளையெல்லாங் கீழ்ப்படுத்தி ஆன்மாவை மேலே செலுத்துதலாற் சாந்தியதீதாகலை எனவும் பெயராயின. இம்மந் திரம் முதலிய ஆறத்துவாக்களுள் முன் மூன்றும் சொல்வடிவமும் பின் மூன் றும் பொருள்வடிவமுமாகி, ஆன்மாக்கள் இருவினைப்பயன்களை துகர்தற்கு இவை ஏதுவாமென்பதும் பிறவும் “சிவத்துக்குமே வில்லைத் தெய்வம் சிவ ஞான, சித்திக்குமே வில்லை தூல்” என ஆன்றோ ரெடுத்தேத்தும் சிவஞான சித்தியார் முதலிய விரிந்த ஞானதூல்களுட் காண்க. அசுத்தம் மிச்சிரம் சுத்தமென்னும் மூவகை யத்துவாக்களும் இங்ஙன மைவகைப்பட்டு ஒன்றி னென்று வியாத்தியாய் முறையானே பஞ்சகலைகளு ளடங்குதலின், அவ் விசேடம்பற்றிக் கலைகளை நற்கலைகளென்றார். வியாத்தி சமநிறைவு. மந் திரம் என்பதற்கு நினைப்பவனைக் காப்பதென்பது பொருள். பதினான்கு திறத்தி யோனிகள் மிருகம் முதற் றுவரம் ஈறாகிய வைந்தும், மானுஷிய மொன்றும், பைசாசமுதற் பிரமா ஈறாய் எட்டுமாம். உன்முகம் மேன் முகம். மூவகை விடயம்: ஆத்தவிடயம், சுத்தவிடயம், கெம்மியவிடயமென் பன. சாட்சாத்காரம் பிரத்தியக்ஷம். அசேஷபதார்த்தம் சேஷியாத பதார்த்தம். சேஷித்தல் - விஞ்சுதல். அத்துவசுத்தியாவது இவ்வா றத்துவாக்களினும் கட்டுப்பட்டிருக்கின்ற போகங்களையெல்லாம் ஏககாலத் திலே புசிப்பித்துத் தொலைத்து மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தலாம். இதுவே நிர்வாணதீகை எனப்படும். நிர்வாணம் - மோக்ஷம். சட்டசதீகையாவது மாந்திரிகள் பாம்பினற் கடிக்கப்பட்டவனைக் கருடபாவனையினாலே பார்த்து விஷந் தீர்த்தல்போல ஆசாரியர் சீடனைச் சிவபாவனையினாலே பார்த்துப் பாசவிமோசனஞ் செய்தலாம். அந்தச் சிந்தனைக் கரிய மேலைச் சிவத்துட னறிவு சேர என்பதனை மானசதீகை கூறப்பட்டது. மானசதீகையா வது ஆசாரியர் தமது இரோசகவாயுவினாலே புறப்பட்டுச் சீடனுடைய பூரக வாயுவினாலே அவனுடைய இருதயத்திற் பிரவேசித்துச் சீடசைதன்னி யத்தை வாங்கித் துவாதசாந்தபரியந்தம் பிராசாதோச்சாரண சகிதமாகக் கொண்டுபோய்ப் பின்பு தம்முடைய இருதயத்திலே சிவசைதன்னியத் துடன் கலந்ததாகப் பாலித்துப் பின்னர் அச்சீடசைதன்னியத்தைச் சீட தேகத்திலே பிரதிட்டை செய்தலாம். யோசித்தல் - சேர்த்தல். சைதன்னி யம் - அறிவு. கலை - ஏவுவிப்பது; போக்குவது. (௧௬)

எவர்க்குமெய்ஞ் ஞான மாமஞ் செழுத்தையு முணர்த்த வேண்டி யவத்தொழி லகற்றி யானஞ் சிவத்தைமுன் னாக மாறிச் சுவப்பெரு வடிவங் கொண்டார் தண்டமிழ் பாடு மன்பர் செவிப்புலன் வழியே சிந்தை யுறத்திரு வாய்ம லர்ந்தார்.

இ—ன்: தவப்பெரு வடிவங் கொண்டார் - பரமாசாரியர் அதன்பின் னர், எவர்க்கும் மெய்ஞ்ஞானம் ஆம் அஞ்செழுத்தையும் உணர்த்தவேண்டி - எவர்கட்கும் மெய்ஞ்ஞானத்தைத் தரும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை உபதேசித்த லாகிய வாசிக தீக்கைசெய்யத் திருவுளங்கொண்டு, அவத்தொழில் அகற்றி - சூக்குமபஞ்சாக்கரத்திலே இறுதிக்கண்ணிற்கும் கேட்டைத்தரும் திரோதாயி யக்கரமாகிய நக்ரத்தையும் மலவக்கரமாகிய மகரத்தையும் நீக்கி, ஆளும் சிவத்தை - யகரவக்கரப் பொருளாகிய ஆன்மாவை அடிமைகொண்டருளும் பதியக்கரமாகிய சிகரத்தையும் பரையக்கரமாகிய வகரத்தையும், முன் ஆக மாறி - அவ்யகரத்துக்கு முன்னாக அம்முறை மாறி, தண் தமிழ் பாடும் அன் பர் செவிப்புலன் வழியே சிந்தை உற - தண்ணிய தமிழ்வேதமாகிய திருவா சகத்தைப் பாடியருளும் சமயாசாரியராகிய அத்திருவாதவூரடிகளது செவிப்புலனாகிய சத்தவிடயத்தின் வழியே மனஞ் சென் றெடுங்க, திருவாய் மலர்ந்தார் - உபதேசித்தருளினார் எ—து.

மெய்ஞ்ஞானமா மஞ்செழுத்தென்றது காரிய காரண வுபசாரம். ஈண் டஞ்செழுத் தென்றது சூக்குமபஞ்சாக்கரத்தை. அது, “சூக்கமாகு னைந் தெழுத்தினிற் சுற்றிய பாச, வீக்கநீக்கமெய் யானந்தம் வினாநிலத் துய்த் துப், போக்கு மீட்சியுட் புறம்பிலாப் பூரணவடிவ, மாக்கினொரு தீபகம் போல்வரு மண்ணல்” என்பதனுறு மறிக. அவம் கேடு; என்றது சனன மரணங்களை. தொழில் ஆகுபெயர். அகற்றி மாறி என முடிக்க. ஆளு மென்பது சிவத்திற்கடை. சிவத்தை என்றது சிகர வகரங்களை. ஈண்டு முன் என்றது இடமுண்ணை. மாறுதல் அந்நகர மகரங்கண்ணின்று நீங்கிய இடத்திலே சிகர வகரங்களை அம்முறை மாறியிடுதல் செய்தலாம். அது, “பொருளரு ளாண்மாப் பொருந்திடுந் திரோதை, மருவிரு மலமாய் வயங்கு மைந் தெழுத்திற், நிரோதையு மலமுந் தீர்த்ததனிடத்தில், வரோதைய மாண வாசியை நிறுவி, வளம்பொலி சிவாய வாசியென் னுளத்தில், விளம்புக நினை வினக்குமா னந்த முத்தியைந் தெழுத்து மொழிந்தன மிதனைச், சித்தசாந்தியினிற் செப்பென மொழிந்தான்” என்பதனுறு மறிக. இருதலைமாணிக்க மென்பதும் முத்திபஞ்சாக்கரமென்பது மிதுவே. வாசிக தீக்கையாவது வருணச்சிரமாதருணமாகப் பதினொரு மந்திரத்தோடு ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை உபதேசித்தலாம். மூவகை யான்மாக்கட் கெல்லாம் மெய்ஞ் ஞானத்தைக் கொடுப்பது ஸ்ரீபஞ்சாக்கரமே யென்பார், எவர்க்கு மெய்ஞ் ஞானமா மஞ்செழுத்தென்றும், செவிக் கின்பஞ் செய்யுந் தமிழென்பார் தண்டமிழென்றும், மனம் மற்றை விடயங்களின் வழி யன்றிச் சத்த விட யத்தின் வழியே சென் றெடுங்க உபதேசித்தார் என்பார் செவிப்புலன் வழி யே சிந்தை யுறத் திருவாய்மலர்ந்தார் என்றுங் கூறினார். ஈண்டுக் கூறிய

ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தின் அக்கரமாறுதலை அறியும் அறிவுமதுகையுடைய ரல்லா தார் சிவத்தை முன்னாகமாறி யவத்தொழில்அகற்றி என அந்நுவயஞ்செய்து அதற்கேற்பப் பொருளுரைப்பாரும், ஆற்றொழுக்காக வைத்துப் பொருள் கொள்ளுங்காலும் அவத்தொழிலே நீக்கி யடிமைகொள்ளுகின்ற சிவ என்பத னை முன்னிற்கும்படி மாறி என வரைப்பாருமாய் விஷயஞான ரகிதராய்த் தமக்கது இவ்வுரை வாயிலாகத்தானும் புலனாகாமையை வெளிப்படுத்துவர்.

வேறு.

விரவு மன்பொரு வடிவுகொண் டணைவார்
விழித்த பார்வையின் விழக்கின்முன் னிருள்போற்
சுருதி செந்தமிழாக்கிய மொழியார்
தொலைவி லாதவெந் துயர்ப்பவ மொழிந்து
பரவி மென்பதம் பணிபவர் படிமேற்
படிய வீழ்ந்தனர் வாழ்ந்தனர் பரிவான்
மருவு மிங்கிவர் சென்னியி லிருதான்
மகிழ வைத்தனர் மதிநதி முடிப்பார்.

இ—ன்: விரவும் அன்பு ஒரு வடிவு கொண்டு அணைவார் விழித்த பார்வையின் - திருவாதவூரடிகளிடத்துப் பொருந்திய திருவருளையே தமக் கோர் வடிவமாகக் கொண் டெழுந்தருளிய பரமாசாரியர் செய்த சாக்ஷாஹி தீக்ஷையினாலே, சுருதி செந்தமிழ் ஆக்கிய மொழியார் தொலைவு இலாத வெம் துயர்ப்பவம் விளக்கின் முன் இருள்போல் ஒழிந்து - வடமொழி வேதத்தைத் தென்மொழி வேதமாக்கும் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் இது காறந் தம்மை விட்டுநீங்காத கொடிய துன்பத்தைத் தரும் பிறவி இது பொழுது விளக்கின் முன் னிருள்போல் விட்டு நீங்கப்பெற்று, பரவி மெல் பதம் பணிபவர் படிமேல் படிய வீழ்ந்தனர் வாழ்ந்தனர் - துதித்து மென்மையாகிய திருவடிகளை வணங்குபவர் பூமியிலே எட்டுறுப்புந் தோயச் சந்திதியில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துப் பெரு வாழ்வை அடைந்தனர், மதி நதி முடிப்பார் மருவும் இங்கிவர் சென்னியில் இருதான் மகிழப் பரிவால் வைத் தனர் - அதுபொழுது அக்குருமூர்த்திகள் தீவிரதர பக்குவம் பொருந்திய இவ்வடிகளது சிரசிலே தம்முடைய ஞானசத்தி கிரியாசத்திகளாகிய இரண்டு திருவடிகளையும் அவர் மனமகிழுமாறு ஆகரவோடு சூட்டுதலா கிய திருவடி தீக்ஷை செய்தருளினார் எ—து.

உவமை பிறவி தானே ஒழிதற் கெடுத்துக்காட்டப் பட்டது. இங்கிவர் ஒரு சொல். ஆக்கிய என்பது காலமயக்கம். இஃதறியாதார் கவிசுந் றென்பர். இருதான்கருமென்னு முற்றும்மை விகாரத்தாற் றெக்கது. அன்பின் முதிர்ச்சியாகிய அருள், ஈண்டுக் காரணகாரிய ஒற்றுமைபற்றி அன் பென உபசரித்துக் கூறப்பட்டது. நமஸ்காரவிதியை “வலஞ்செய்து தண் டதனை மானவிதி வழி தழுவத் தலந்தன்னிற் பணிந்தெழுத தலைகாமற் நிரு கன்னன் — துலங்குமுகம் வாய்புயங்க னெனுமெட்டுந் தோயமயி—ரிலங்கு

சிரங் காமுழந்தா னெனுமைந்து மியைந்திடவே” என்பதனானும், “சிரங் கர முழந்தான் மண்ணைத் திண்டிற் பஞ்சாங்கமாகுஞ் சிரந்தனிற் கரங்கள் கூப்பிற் றிரிவித வங்கமாகுஞ், சிரந்தனைத் தாழ்த்து நிற்கை தேரினேகாங்க மாகும், வரம் பெறு மெட்டு மைந்து மத்திம மூன்றே கம்பின்” என்பத னானுமறிக. திருவாதவூரடிகளுக்குப் பரமாசாரியர் திருவடிதீக்ஷை செய் தருளினமையை “இணையார் திருவடி யென்றலைமேல் வைத்தலுமே, துணை யான சுற்றங்க ளத்தனையுந் துறந்தொழிந்தே, னணையார் புனற்றில்லை யம் பலத்தே யாடுகின்ற, புணையானன் சீர்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ” என்றற் றொடக்கத்தனவாக வரும் அவ்வடிக டிருவாக்குக்களானு மறிக. இத்திருவடி தீக்ஷையே மூலமலமாகிய ஆணவமல சத்தியைக் குன்றுவித்து முத்தி பயத்தற்கண் மிகவும் சிறப்புடைத்தென்க. சுருதியெனப் பொது வகையாற் கூறினும் ஈண்டுத் தலைமை பற்றிப் பிரபல சுருதியாகிய உப நிஷத்திக்குளையே ஏற்புழிக் கோடலாற் கொள்ளப்படுமென்க. இது எண் சீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம். (௫௭)

மன்னு முன்னுள வுயிர்க்கர ணங்கள்
மாய்ந்து பொய்ய்முத லறிவீழந் தருளாற்
றுன்னு மின்னருட் சிவகர ணங்க
டோன்ற லாற்சுக வறிவதிற் றேன்றிச்
சென்னி யின்மிசை மேவிய பாதந்
திருந்து கண்ணினை சேர்த்திரு கரத்தா
லுன்னல் செய்திடு மிதயமே லணைவித்
துவகை கூர்ந்துமெய் யுணர்ச்சியி னெழுந்தார்.

இ—ன்: மன்னும் முன் உள உயிர்க் கரணங்கள் மாய்ந்து - மிக வும் முன்னுள்ள பசுராணங்கள் தந்தன்மை மறையப் பெற்றும், முதல் பொய் அறிவு இழந்து - பழைய மித்தியா ஞானமாகிய சந்தேக விபரீதங் கள் தவிரப்பெற்றும், அருளால் இன் அருள் துன்னும் சிவ கரணங்கள் தோன்றலால் - திருவருளினாலே இனிய சிற்சத்தி பதியுஞ் சிவகரணங்களா கத் தோன்றுதலினாலே, சுக அறிவு அதில் தோன்றி - கைவல்லிய சுகத் தைத் தரும் சிவஞானம் அக்கரணங்களினின்றும் தோன்றப்பெற்று, சென் னியின் மிசை மேவிய பாதம் இரு கரத்தால் திருந்து இணை கண் சேர்த்து- சிரசிற் பொருந்திய திருவடிகளை இரண்டு கைகளினாலும் திருந்திய இரு கண்களினு மொற்றி, உன்னல் செய்திடும் இதயமேல் அணைவித்து - தியானித்தற் கருவியாகிய இருதய ஸ்தானமாயுள்ள மார்பிலணைத்து, உவகை கூர்ந்து மெய் உணர்ச்சியின் எழுந்தார் - திருவாதவூரடிகள் சிவா னந்தக் களிகூர்ந்து திருவடி ஞானத்தோ டெழுந்தார் எ—று.

சிவகரணங்க டோன்றலால் என்புழி ஆக்கச்சொற் றொக்கது. மாய் தல் - மறைதல்; ஈண்டுத் திரிதன்மேற்று. இதயம் ஆகுபெயர். ஈண்டுக் கா

ணங்களாவன அந்தக்கரணங்களாகிய மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என் பன. இவை, நானே பிரமமென்னும் பசுஞானத்தோடு கூடிய வழிப் பசு கரணங்களாயும், உண்மைச் சிவோகம் பாவனைபற்றி நிகழும் சிவஞானத் தோடு கூடியவழிச் சிவகரணங்களாகியுந் தன்மை திரிவனவென்க. அது “பாலெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதுங், காலனையன் றேவிக் கராங்கொண்ட - பாலன், மாணந் தலிர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங், கா ணம்போ லல்லாமை காண்” என்பதனுள்ளும் குறிப்பிக்கப்பட்டவாற்றா னுய்த்துணர்க. கரணம் ஈண்டு விசேடகருவி. பசுகரணங்கள் அநாதியே குக்குமதேகமாய்ச் சுகசித்துள்ளனவாகவின் முன்னுளவென் றமையாது மன்னு முன்னுள வுயிர்க்கரணமென்றும், அவை திரியுந் தன்மைய வாகவின் மாய்த்தென்றும், திரிதலாவது பழைய மித்தியாஞானத்தை யொழிவதாக விற்பொய்ய்முத லறிவீழந் தென்றும், சிவகரணங்க ளாதலாவது சிற்சத்தி பதிதலாகவின் துன்னுமின்னருட் சிவகரணங்க டோன்றலா னென்றும், அச்சிற்சத்தியே நிரதிரயவின்ப சுகத்திற்குக் காரணமாதலின் சுகவறிவ திற் றேன்றியென்றும், திருவடிகள் ஒற்றப் பெறுதற்குரிய தவத்தாற் றிருந்திய கண்ணென்பார் திருந்து கண்ணென்றும், அத்திருவடிகளின் அருமை விளக்குவார் கண்ணினை சேர்த்தென்றும், அத்திருவடிகள் அகத் தே தியானிக்கப்படு பொருளா யிருத்தலைப் புறத்தே குறிப்பிப்பார் உன் னல் செய்திடு மிதயமே லணைவித் தென்றும், பண்டைகிணைவு கிணைந்த வாறே ஈண்டுச் சித்தித்தமையின் மிக மகிழ்தார் என்பார் உவகை கூர்ந் தென்றும், அத்திருவடி ஞானமயமாய் எழுந்தாரென்பார் மெய்யுணர்ச்சியி னெழுந்தார் என்றுகூறினார். அருமைபற்றிக் கண்ணினும் ஆசைபற்றி மார் பினுங் கொள்ளப்பட்டனவென வேற்றுமை தெரித்துக் கூறுவார் அவ் வேறுபாடு தோன்றத் திருந்துகண்ணினை சேர்த்தென்றும், இதயமேலணை வித்தென்றும் கூறினார் எனக் கோடலுமா மென்க. பாத மிருகரத்தாற் கண்ணினை சேர்த்தென்பதனானே அக்கரம் முன்னர்த் தாங்கிய மலர் ஈண் டருச்சிக்கப்பட் டொழிந்தமையும் பெறப்பட்டதென்க. (௫௮)

மேலை யத்தலத் திந்திர னிமையோர்
மீதே லாம்பொழி விரைமலர் மழையே
போல வித்தலம் புதையவத் துதிரப்
பூதருங்கனா நாதரும் புகழ்ச்
சால நற்குணம் புனையுந் லடியார்
தங்கள் செங்கையி லொலியலுந் தயங்கு
மால வட்டமுங் கவரியு மிருபா
லசைய மாமுலிக் கணமடி வணங்க.

இ—ன்: மேலைய தலத்து இந்திரன் இமையோர் மீது பொழி விரை மலர் எனும் - அத்தருணத்து மேலுலகின் கண் வசிக்கும் இந்திரன் முத

அ.அ திருவாதவூரடிகள் புராணம்

விய தேவர்கள் ஆகாயத்திலிருந் திறைக்கும் வாசனைபொருந்திய பூக்களெல்லாம், மழையேபோல இத்தலம் புதைய வந்து உதிர - விடாமழையே போலத் திருப்பெருந்துறையென்னு மிந்தச் சிவஸ்தலம் மறையும்படி வந்துதிரவும், பூதருங் கணநாதரும் புகழ் - பூதர்களும் கணநாதர்களும் புகழவும், சால நல் குணம் புணையும் நல் அடியார் தங்கள் செம் கையில் ஒலியலும் தயங்கும் ஆலவட்டமும் கவரியும் இருபால் அசைய - மிகவும் நற்குணங்களைத் தமக்கணிகலமாக மேற்கொள்ளும் நல்ல திருத்தொண்டர்களுடைய சிவந்த கைகளினுள்ள பீலிக்குச்சங்களும் பிரகாசிக்கின்ற ஆலவட்டங்களும் சாமரங்களு மிருபக்கங்களினும் இரட்டப்படவும், மாமுனிக் கணம் அடி வணங்கமுனிபுங்கவர்களது கூட்டங்கள் திருவடிகளை வணங்கவும் எ—று.

இனி மேலையத்தலமென்பதை மேலை அத்தலம் எனக் கண்ணழித்து அகரம் பண்டறிசுட்டெனப் பொருளுரைத்தலுமொன்று. உதிரவும், புகழவும், அசையவும், வணங்கவும், இருந்த என வருஞ்செய்யுளில் முடிக்க. நற்குணம் சாத்துவிக் குணம். அவை ஞானம், அருள், தவம், பொறை, வாய்மை, மேன்மை, மோனம், ஐம்பொறியடக்கம் என்பன. சாலநற்குணம் சாத்துவிகத்திற் சாத்துவிக் குணம். (இசு)

இருந்த வப்பெருங் கருணைய நெதிரே
பெய்தி யன்புடை யியல்பின ரிறைஞ்சிச்
சிரந்த னிற்றம் திருகரங் குவியாச்
சிறந்தபேரரு ணிறைந்தசிந் தையராச்
வருந்தி யித்தல மகழ்ந்துமேற் பறந்து
மால யன்றொழு வரியநீ யடியே
னருந்து யர்ப்பவ மகற்றவிங் குருவ
மாவ தேயென வருதுநெஞ் சழிந்தார்.

இ—ள்: இருந்த அப் பெருங் கருணையன் எதிரே அன்பு உடை இயல்பினர் எய்தி இறைஞ்சி - வீற்றிருக்கின்ற அந்தப் பரமகருணைநிறையாகிய பா மாசாரியரது சந்திதியிலே இயற்கை யன்புடைய திருவாதவூரடிகள் வலம் வந்து வணங்கி, தமது சிரந்தனில் இரு கரங் குவியா - தம்முடைய சிர சிலே இரண்டு கைகளையும் குவித்துக் கும்பிட்டு, சிறந்த பேர் அருள் நிறைந்த சிந்தையர் ஆய் - சீரிய பெரிய திருவருணிறைந்த மனத்தை யுடையராகி, மால் அயன் வருந்தி இத்தலம் அகழ்ந்தும் மேல் பறந்தும் தொழ அரிய நீ - விஷ்ணுவும் பிரமாவும் முறையே பன்றியு மன்னமுமாகி வருத்தமுற்று இப்பூமியை அகழ்ந்தும் ஆகாயத்திற் பறந்தும் அடிமுடிகளைத் தரிசித்து வழிபடுதற்கரிய பெருந்தகைமை யுடைய தேவரீர், அடியேன் அருந்துயர்ப்பவம் அகற்ற இங்கு உருவம் ஆவதே என அழுது நெஞ்சு அழிந்தார் - புழுத்த நாயினுங் கடையேனாகிய தமியேனது நீக்கு

திருப்பெருந்துறைச்சருக்கம்

அக

தற்கரிய பிறவியை நீக்கும்பொருட்டு மானுடச் சட்டை சாத்திக் குருமூர்த் தங்கொண்டு இங்கெழுந்தருளுவதா ஐயையோ இஃதென்னை தகவின்மையென்று பிரலாபித்து மனோலயமடைந்தார் எ—று.

எதிரே யிறைஞ்சியென வியையும். ஐயையோ இஃதென்னை தகவின்மை என்பதிகையெச்சம். மார்ச்சார சம்பந்தமாக வந்து தமக்கு உபகரித்தருளிய உயர்வொப்பற்ற நன்றியை முழுவதும் சிந்திக்கும் மனத்தராயென்பார் சிறந்த பேரரு ணிறைந்த சிந்தையராயென்றும், எத்துணையும் பெரிய தேவரீர் எத்துணையுஞ் சிறிய தமியேனையுமொரு பொருட்படுத்திப் பிறவி நீக்கத்தின் பொருட்டு மானுடச்சட்டை சாத்திக் குருவடிவங்கொண் டெளிவந்து வெளிவந்தருளினமை அடியேன் வாயினுந் சொல்லுந்தரமன்றெனப் பரிதபித் திரங்கிச் சித்தவிருத்தி யொடுங்குகொன்பார் 'வருந்தியித்தல மகழ்ந்து மேற் பறந்து மாலயன் றொழு வரியநீ யடியே னருந்துயர்ப் பவமகற்ற விங் குருவ மாவதே யென வருதுநெஞ் சழிந்தார்' என்றுங் கூறினார். மனோலயம் - மனவொடுக்கம். இங்கென்பது இரட்டிறுமொழிதல். ஈண்டுப் பாவசமின்மையின், குவிய என்னும் பாடம் போலிப்பாடமென்றொழிக. (சு0)

ஐயனெயெனை யாண்டருள் புரிய
மாகி யேயுழையணிமுழு விருக்குங்
கைய நேகொடுங் காலனை முனியுங்
கால நேயிரு கண்ணினுண் மணியே
செய்ய நேயடி போற்ற்பென் பெரிய
செல்வ மேயடி போற்ற்பொய் யினர்தம்
பொய்ய நேயடி போற்ற்பெய் வுயிர்க்கும்
போத மேயடி போற்ற்பென் றழுதார்.

இ—ள்: ஐயனே - பரமபிதாவே, எனை ஆண்டு அருள் புரியும் ஆதியே - தமியேனே அடிமைக்கொண் டதுக்கிரகஞ் செய்தருளும் முதல்வரே, உழை அணி முழு இருக்கும் கையனே - தாருகாவனத் திருடிகள் அபிசார வோமாக்கினியினின்று மெழுப்பிக் கொல்லும்பொருட் டனுப்பிய மானும் முழுவ் தங்கிய திருக்காங்களை யுடையவரே, கொடும் காலனை முனியும் காலனே - கொடிய யமனை வெகுண் டிதைத்த திருவடியை யுடையவரே, (என்) இரு கண்ணின் உள் மணியே - எனதிரு கண்மணியா யுள்ளவரே, செய்யனே அடி போற்றி - சிவந்த திருமேனியை யுடையவரே தேவரீருடைய திருவடிகள் அடியேனாற் றுதிக்கற்பாலன, என் பெரிய செல்வமே அடி போற்றி - எனது பெருஞ் செல்வமாயுள்ளவரே தேவரீருடைய திருவடிகள் அடியேனாற் றுதிக்கற்பாலன, பொய்யினர்தம் பொய்யனே அடி போற்றி - நாஸ்திகருக்கு நாஸ்திகராயுள்ளவரே தேவரீருடைய திருவடிகள் அடியேனாற் றுதிக்கற்பாலன, எவ்வுயிர்க்கும் போதமே அடி போற்றி

என்று அழுதார் - சர்வான்மாக்கட்கும் அறிவுக்கறிவா யுள்ளவரே தேவர்
ருடைய திருவடிகள் அடியேனாற் றுதிக்கற்பாலனவென்று திருவாதவூரடி
கள் புலம்பினார் எ—று.

முனியுமென்பது காரணகாரிய வுபசாரம். பொய்யினர்தம் பொய்ய
னெனவே மெய்யினர்தம் மெய்யனென்பது உம் பெற்றும். அது “மையமர்
கண்டனை வானநாடர் மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன்றினை, யையனை
யையயிரானை நம்மை யகப்படுத் தாட்கொண்டருமை காட்டும், பொய்யர்
தம் பொய்யனை மெய்யர் மெய்யைப் போதரிக் கண்ணினைப் பொற்றொடித்
தோட், பையரவல்குன் மடந்தை நல்லீர் பாடிப்பொற் சண்ண மிடித்து
நாமே” என்றற் றெடக்கத்தனவாக வரும் திருவாக்குக்களானு முணர்க.
மெய்யினர் - ஆத்திகர். பொய்யினர் - நாத்திகர். ஆத்திகராவார்: கடவுளும்
புண்ணிய பாவங்களும் சுவர்க்க நாகங்களும் இவைபோல்வன பிறவும் உண்
டென்போர். நாத்திகராவார் அவையில்கு யென்போர். அது “பொன்னுல
கம் வெந்நாகம் புண்ணியபா வம்புரிவார், நின்மலனு முண்டென்று நிச்சயித்
தா—ரிந்நிலைமை, யாத்திகரே யார்கண்டா ரம்மைப் பலனென்பார், நாத்
திகரென் றேயுளத்து னை” என்பதனானு முணர்க. இனிப் பொய்யினர்தம்
பொய்ய நென்பதற்குப் பொய்ச்சமயிகட்கு அவர் கற்பித்துக் கூறுங் கட
வுளாய் நிற்பவரெனப் பொருள் கூறுதலுமொன்று. திருநெரிக்க ணீக்கி நன்
னெறிக்கட் செலுத்துங் கண்மணிகளைப் போலப் பிறவநெறிக்க ணீக்கி
முத்தி நெறிக்கட் செலுத்தலின் இரு கண்ணினுண்மணியே யென்றும்,
சிற்றின்பத்துக் கேதுவாகிய பொருட் செல்வம் போலன்றிப் பேரின்பத்துக்
கேதுவாகலின் செல்வமென வானாகூறுது என் பெரிய செல்வமே யென்
றும், தூலசித்தாகிய ஆன்மாக்களுக்குச் சூக்கும் அதிருக்கும சித்தாய் நின்
றறிவை விளக்குதலின் எவ்வுயிர்க்கும் போதமே என்றுங் கூறினார். (கூ)

அற்றை ஞானந்திருள் வைகறை பெனும்போ
தனைத லும்பர னருட்குரு வடிவந்
துற்ற சாந்துடன் முயங்குசெங் கழுநீர்த்
தொடைய லின்சுமை பொறுதெனத் துளங்கிக்
கற்றுமான்கரத் தேந்திய விறைவன்
கவின்கொண் மார்பணி மலர்த்தொடை கழித்தங்
குற்ற வானுய ரகன்றுநல் லடியா
ருடன்வி ளங்கினர் களங்கமொன் றில்லார்.

இ—ன்: அற்றை ஞானது இருள் வைகறை எனும்போது அனைதலும்—
அத்தினத் திருள்கழிகின்ற புலரிக்காலஞ் சமீபித்தலும், களங்கம் ஒன்று இல்
லார் - காம வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களுள் ஒரு குற்றமு மில்
லாத திருவாதவூரடிகள், பான் அருள் குருவடிவம் துற்ற சாந்து உடன்

முயங்கு செங்கழுநீர்த் தொடையலின் சுமை பொறுது எனத் துளங்கி - சிவ
பெருமானது சத்திகாரியமாகிய தேசிகத்திருமேனியானது செறியப் பூசிய
சந்தனக்குழம்போடு புரளுகின்ற செங்கழுநீர்மாலையினது பாரத்தைத் தாங்க
மாட்டாதென்று மனம் விதிர்விதிர்த்து, கற்று மான் கரத்து ஏந்திய இறை
வன் கவின்கொண் மார்பு அணி மலர்த் தொடை கழித்து - மான்கன்றைத்
திருக்கரத்திலே தாங்கிய அச்சிவபெருமானது அழகு பொருந்திய திருமார்
பிலணிந்த பூமாலையைக் கழித்து, அங்கு உற்றவான் துயர் அகன்று - அங்ங
னம் பொருந்திய பெரிய மனவருத்தத்தை ஒழிந்து, அடியார் உடன்
விளங்கினர் - திருத்தொண்டர்களுோடு கூடி விளங்கினார் எ—று.

அன்று கன்று என்னும் மென்றெடர்க் குற்றியலுக்கா மொழிகள் அல்
வழிப் புணர்ச்சிக்கண் முறையே அற்று கற்று என வன்றெடர்க் குற்றிய
லுக்காமொழிகளாயின; “மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற்றெல்
லாம், வல்லொற்றிதுதி கிளையொற்றுகும்” என்பதனான்கொங்க. அற்றை
ஞானென்பது அன்றாகிய ஞானெனப் பண்புத்தொகை. ஐ சாரியை.
கற்றுமான்ென்பதுமது. இதனை முன் பிள்ளைத் தொக்க ஆறும் வேற்று
மைத் தொகையாய் அல்வழியுள் அடங்காவழியென்பாருமுனர். அற்றைநாட்
பொழுது தன்னெல்லையோடு கழிந்ததுதலின் விடியல் வைகறை யெனப்
பட்டதென்பார் அற்றைஞானந்திருள் வைகறை யெனும்போதென்றும், சாந்
துடன் முயங்குசெங் கழுநீர்த் தொடையலின் சுமைபொறுதெனவே, தொ
டைய லில்வழிச் சாந்தினைப் பொறுக்கு மென்பது தானே பெறப்படுதலின்
மார்பணி மலர்த்தொடை கழித்தென்றுங் கூறினார். இரண்டினையுஞ் சேரத்
தாங்கமாட்டாதென்ப தவ்வுடிகள் கருத்தென்க. (கூஉ)

வேறு.

வாத ஆருறை யிறைவர்தம் பெரிய
மாயை போலிருண் மாய்ந்துயின் னவர்பார்
போத மாகிவந் துறுசுடர் விளக்கம்
போல வேயினன் புணரியிற் றேன்ற
வேத நாதர்த் மிருபத மிறைஞ்சு
மெய்ய்மை யானாரை வேறுகொண் டிருந்தங்
கோது மாகமத் தறிவரும் பொருளை
புரைக்க வேறினைத் தாரற முரைத்தார்.

இ—ன்: வாதவூர் உறை இறைவர்தம் பெரிய மாயை போல் இருள்
மாய்ந்து - அப்பொழுது திருவாதவூரடிகளுடைய பெரிய மாயாமலத்தைப்
போல இருள் மறைய, பின் - அதன் பின்னர், அவர்பால் போதம் ஆகி
வந்து உறு சுடர் விளக்கம் போல இன்ன புணரியில் தோன்ற - அவ்வுடிக
ளிடத்துச் சிவஞானமாகிவந்து பொருந்துகின்ற தீபத்தின் பிரகாசத்தைப்
போலச் சூரியன் கிழக்குச் சமுத்திரத்திலே உதிக்க, வேத நாதர் அறம்

உரைத்தார் - வேத முதல்வராகிய சிவபெருமான் முன்னரும் தருமோப தேசஞ்செய்தார் ஆதலின், தம் இரு பதம் இறைஞ்சும் மெய்ம்மையாளரை வேறு கொண்டு இருந்து - தம்முடைய உபய திருவடிகளை வழிபடும் அம் மெய்யன்பரைத் தனியிடத் தழைத்துக் கொடுசென்றிருந்து, ஒதும் ஆக மத்து அறிவு அரும் பொருளை அங்கு உரைக்க நினைந்தார் - தாம் அருளிச்செய்த மூலாகமங்களிலே எளிதில் அறிந்துகொடற்கரிய சித்தாந்தப் பொருளை அங்கே போதித்தலாகிய சாத்திர தீக்ஷை செய்யத் திருவுளங் கொண்டருளினார், (அஃதெங்ஙனமெனின்) எ—று.

வாதவூருறையிறைவர் என்பதனைச் சொற்கிடக்கை முறையானே விரித்துரைத்துக் கொள்க. மாய வென்னுஞ் செய்வெனெச்சம் மாய்ந்தெனத் திரிந்து நின்றது; “சொற்றிரியினும் பொரு டிரியா வினைக்குறை” என்பதனாற் கொள்க. இருந்து, உரைக்க, நினைந்தார் என முறையானே முடிக்க. ஆதலின் என்பது சொல்லெச்சம். சாத்திர தீக்ஷையாவது: சைவாகமாத் திவசாத்திரப் பொருளை ஞானசாரியர் நன்மாணக்கனுக்கு இனிது போதித்தலாம். சிவபெருமான் முன்னரும் சனகர் முதலிய முனிர் திரர் நால்வர்க்கும் பிறர்க்குத் தருமோபதேசஞ் செய்தாராதலின், அங்ஙனமே ஈண்டுத் திருவாதவூரடிகளுக்கு ஆகமோபதேசஞ்செய்தல் புதுமையன்றெனவே, இவ்வடிகள் அம்முனிவரோ டொத்தவரென்பது தாற்பரியத் தான் விளக்குதற்கு வேதநாதரென் றொழியாது அறமுரைத்தா ரென்றும், அவரதடிமைத்திறம் சிரத்தையன்புசட் கேற்ப வனைத் திருத்தொண்டர்களினும் வேறாக ஓர் ஏகாந்த ஸ்தானத்தில் அழைத்துக் கொடுசென் றிருந்தென்பார் ‘தமிழுபத மிறைஞ்சு மெய்ம்மையாளரை வேறுகொண் டிருந்’ தென்றும், முற்றறிவையுடைய பதியாகிய தம்மாலருளிச் செய்யப்பட்ட சைவாகமங்களின் முடிந்த முடிபாகிய சித்தாந்தப் பொருளைச் சிற்றறிவுடைய பசுவர்க்கங்களாற் றுமாக உள்ளவாற்றிதல் கூடாதென்பார் அதனை ஓதுமாகமத் தறிவரும் பொருளென்றுங் கூறினார். மாயைக் கிருளையும் போதத் திற்கு இன்னையும் தொன்றுதொட்டு உவமானமாகக்கூறும் வழக்கை விபரீதஞ்செய்து, ஈண்டிருளுக்கு மாயையையும் இன்னுக்குப் போதத்தையும் உவமானமாக்கிக்கூறுதலின், இது விபரீதவுவமா லங்காரமென்க. (கூஉ)

களிம்பு தோய்ந்தசெம் பெனவுனை மருவுங்
கருமை கூர்மலங் கண்டது கலக்கும்
பளிங்கு போன்றதுன் றன்மையம் மலத்தின்
பற்றி னுலுடல் பலவெடுத் துழன்றாய்
வளங்கு லாம்பு வனந்தொறுஞ் செயுமுன்
வல்வி னைப்பயன் வருமுறை நெறியே
யளந்து நாந்தர நுகர்ந்துமே னுகர்வு
மாக்கி யேநிரிந் தனைமன வழக்கால்.

இ—ள்: செம்பு தோய்ந்த களிம்பு என கருமை கூர் மலம் உனை மருவும் - செம்புள்ளாளுன்றே அதனோடு சகசித்த களிம்பைப்போல இருண்மயமாகிய மலமானது ஆன்மாவாகிய உன்னை அநாதியே சகசித்திருக்கும், உன் தன்மை கண்டது கலக்கும் பளிங்கு போன்றது - ஆதலான் உன்னியல்பானது சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நிற்கும் படிகம்போல நின்னாற் சாரப்பட்ட கருவிகளின் வண்ணமேயாய் நின்றது, அம் மலத்தின் பற்றினால் உடல் பல எடுத்து வளங் குலாம் புவனந்தொறும் உழன்றாய் - அம்மலவாசனையினாலேயே உடம்புகள் பலவற்றை யெடுத்துப் பிறத் திறத் திதுகாறும் வளம் பொருந்திய கூவர்க்க மத்திய பாதலங்களிற் சுழன்று திரிந்தாய், செய்யும் முன் வல்வினைப்பயன் - அப்புவனங்கடோறும் நீ முன் செய்துகொண்ட இருவினைப்பயன்களாகிய சுக துக்கங்களை, வரு முறை நெறியே நாம் அனந்து தர நுகர்ந்தும் - நுகரவரும் வினைவினைவின் கிரமம் தவறாமலே நாம் நியதிசெய்து தர நீ அநுபவித்தும், மன அழுக்கால் மேல் நுகர்வும் ஆக்கியே திரிந்தனை - அங்ஙன மநுபவிக்குமிடத்து யா னென தென்னும் முனைப்பாகிய மனக்குற்றங்களினாலே மேல் உடம்பெடுத் துற்பவித்தற் கேதுவாகிய ஆகாமியவினை வினைவுகளையும் நின் கருத்துவகையாற் செய்து திரிந்தனை எ—று.

நுகர்வு ஆகுபெயர். மலம் துடைக்கப்படுவதென்னும்பொருட்டு. செம்புக்குக் களிம்பு சகசமே யென்பது காட்சிப்பிரமாணத்தால் எளிதி னறியக் கிடத்தலின் அதனை யெடுத்துக் கூறி விளக்கி, அவ்வாறே ஆன்மாவுக்கும் மல மநாதியென்பார் களிம்பு தோய்ந்த செம்பென வுனை மருவுங் கருமை கூர் மலமென்றும், அஃதங்ஙனமாகவே, தன்னையடுத்த பன்னிறங்களினியல்பே தன்கட்கொண்டு காட்டித் தன்னொளி தோன்றாது நிற்கும் படிகம்போல நீயும் நின்னாற் சாரப்பட்ட கருவிகளினியல்பே நின்கட் கொண்டு காட்டி நின்னியல்பு தோன்றப்பெறுது நின்றனை யென்பார் கண்டது கலக்கும் பளிங்குபோன்ற துன் றன்மை என்றுங் கூறினார். களிம்பு தோய்ந்த செம்பென வுனைமருவுங் கருமைகூர் மலமென்றது ஆணவமாகிய மூல மலத்தை. இதனைக் கருமைகூர் மலமென்றார் “இருளொளிர விருண்ட மோகமாய்” என்பது அதனியல்பாகவி னென்க. புவனந்தொறுஞ் செயுமுன் வல்வினையென்றது கன்மமலத்தை. பயன்வருமுறைநெறியே யளந்து நாந்தர நுகர்ந்தென்றது பிராரத்தவினையை. மேனுகர்வென்றது ஆகாமிய வினையை. சகசித்தல் - உடன் கலந்து நிற்கல். (கூங்)

செய்து னோர்பெறும் வினைப்பய னொருவர்
சேர்க்க வேண்டுவ தில்லெனி னிதுமே
லெய்து மேலிது நுகர்வதென் றறிவ
தில்லை நீனை யெனிற் சடமறியா

வய்த லாகிய நன்னெறி யுணரா

வுணையு முன்வினைப் பயனையு முணர்ந்து

மைத வாமல மொழித்தரு ளகலா

வாழ்வு நல்குவம் யாமென மதிப்பாய்.

இ—ள்: செய்துனோர் பெறும் வினைப் பயன் ஒருவர் சேர்க்க வேண்டுவது இல் எனில் - தம்மைச் செய்துகொண்டவர் தாமே அதுபவிக்கத்தரும் வினைப்பயன்களை மற்றொரு கடவுள் இடையே நின்று கூட்டவேண்டுவதில்லை அவரும் அவையுந் தாமே கூடுதல் பெறப்படுமெனின், நீ இது மேல் எய்தும் இது மேல் துகர்வது என்று அறிவது இல்லை - நீ முற்றறிவுடைய யல்லை யாகலின் அவ்வினைப்பயன்களுள் இவ்வினை மேல் வரம்பாலது அதற்கீடாக இன்ன பயன் மேல் அதுபவிக்கற்பாலது என்றறியமாட்டாய், வினை எனில் சடம் அறியா - அவ்வினைப்பயன்க டாமறிந்து கூடாவோவெனின் அவை அசேதனப்பொருளாகலின் அறியவுந் கூடவுமாட்டா, நாம் உய்தல் ஆகிய நல் நெறி உணரா உணையும் உன் வினைப்பயனையும் உணர்ந்து - இங்ஙனமாகலின் முற்றறிவையுடைய நாமே கடைத்தேறும் நன்னெறியை யறி யாத உன்னையு முன் வினைப்பயன்களையும் காலக்கிரமத்தோடு பொருந்த அறிந்து கூட்டிப் புசிப்பித்துத் தொலைத்து, தவா மை மலம் ஒழித்து - உன்னை விட்டு நீங்காத கரிய மலவலியைக் குன்றுவித்து, அகலா அருள் வாழ்வு நல்குவம் என மதிப்பாய் - நித்தியமாகிய நிரதிசயவின்ப வாழ்வை உனக்குத் தருவோமென்று நீ யறிந்துகொள்வாயாக எ—று,

வினா நிகழ்ச்சிக்கட் செய்துனோர் எனப் படர்க்கைப் பலர்பாலாற் கூறி, விடை நிகழ்ச்சிக்கண் அறிவதில்லை நீயென முன்னிலை யொருமையில் வைத் தடிகளை எதிர்முகமாக்கியது உபதேசப்பொருளை வலியுறுத்துதற் கென்க. நடுநின்ற வினை ஆகுபெயர். அது முன்னர் உணையு முன் வினைப் பயனையு முணர்ந்து என்பதனானு முணர்க. மைம்மலம் தவாமலமெனவும், அகலா வாழ்வு அருள்வாழ்வு எனவும் தனித்தனி கூட்டுக. அசேதனம் அறிவில் பொருள். சடம், அசித்து, அசேதனம் என்பன ஒருபொருட்கிளவி. ஆன்மவர்க்கங்கள் வினைகளை கூட்டு மில்வியல்பு தொன்றுதொட்டு வீடுபேறெய்துமளவும் இடையறவுபடாது தொடர்ச்சியாய் வருமென்பார் செய்தவ ரென்னுது செய்துனோரென்றும், வினைமுதல் செயப்படுபொருள் பயன் கட்டுப் பிறர்மதமேற்கொண் டியையுடைமை விளக்குவார் செய்துனோர் வினைப்பயனென்னுது செய்துனோர் பெறும் வினைப்பயனென்றும், முற்றறி வின்மையின் உயிர்களும், சடமாகலின் வினைப்பயன்களுந் தாமாக அறிந்து கூடுமாறில்லையெனவே, அறிந்து கூட்டிப் புசிப்பித்துத் தொலைத்து மல சத்தியை நலித்துப் பேரின்ப வாழ்வைக் கொடுத்தல் முற்றறிவும் பெருங் கருணையுமுடைய தமக்கே கடப்பாடுன்பார் உய்தலாகிய நன்னெறி

யுணரா வுணையு முன்வினைப்பயனையு முணர்ந்து மைதவாமல மொழித்தரு ளகலா வாழ்வு நல்குவம் யாமென மதிப்பாய் என வினாவில்வழியும் விதந்துங் கூறியருளினார். உணரா, உணர்ந் தென்புழி முறையே உயிர்க்குச் சிற்றறிவுடைமையுந் தமக்கு முற்றறிவுடைமையும் பெறப்படுதலின், வேறு விதத் திலர் என்க. (கூரு)

எவர்க்கு மிம்மலஞ் சேரவிங் கொழியா

திருப்ப தென்னெனி லின்னல்கொள் பிறவித்

துவக்கெ னுந்தம திருவினைப் பயனும்

துலையும் பொரு ளெனநிறை நிகர்த்தா

லவர்க்கு நம்பதங் கொடுத்திட ரொழிப்போ

மதுவி லாதவ ரழுங்கியவ் வளவும்

பவப்பெ ருங்கடல் வீழ்வர்தம் பருவம்

பார்க்கு மெம்மையுந் தம்மையும் பாரார்.

இ—ள்: எவர்க்கும் இம் மலம் சேர இங்கு ஒழியாது இருப்பது என் எனில் - சமஸ்தருக்கும் இம்மலத்தை ஒருசேர இங்ஙனம் நாம் நீக்காதிருப்ப தென்னையெனின், இன்னல் கொள் பிறவித் துவக்கு எனும் தமது இரு வினைப்பயனும் துலை புகும் நிறை பொருள் என நிகர்த்தால் - துன்பத்தை யுடைய சனனபத்தத்துக் கேதுவாகிய தமது இருவினைப்பயன்களுந் தராசு கோலின் இரு தட்டுக்களினு மிட்ட சமகிறையுடைய பொருள்போலத் தம்முன்னொக்குமாயின், அவர்க்கு நம் பதங் கொடுத்து இடர் ஒழிப்போம் - அவ்வொப்புமையுடைய பக்குவர்களுக்கு நமது திருவடிதீகை செய்து மலத்தை நீக்குவோம், அது இலாதவர் அவ்வளவும் அழுங்கி பெரும் பவக் கடல் வீழ்வர் - அவ்விருவினை யொப்பில்லாத அபக்குவரெல்லாம் அஃதடையுங்காறும் வருந்திப் பெரிய சனனசாகரத்தில் வீழ்வர், தம் பருவம் பார்க்கும் எம்மையும் தம்மையும் பாரார் - அஃதொழிந்து தம திருவினை யொப்பு மலப்பரிபாகங்களைத் தம்பொருட்டு எதிர்கோக்கியிருக்கும் பதியாகிய நம்மையும் சனன மரண வேதனைப்பட் டுழலும் பசுக்களாகிய தம்மையும் விசாரி யார்; ஆகலின் எவர்க்கு மிம்மலஞ்சேர விங்கொழியேம் என்பது அறிவா யாக எ—று.

ஒழியாதென்பது அந்தர்ப்பாவிதணிச்சு; “குடி பொன்றிக் குற்றமு மாங்கே தரும்” என்புழிப்போல. அது முன்னர் ஒழிப்போமென்னும் பய னிலையானும், மலமொழித் தருளகலா வாழ்வு நல்குவம் யாமெனத் தம்மேல் வைத்து மேலைச் செய்யுளிற் கூறியவாற்றொரு முணர்க. ணிச்சு பிறவினை விடுதி. பிறவிக் கேதுவாகிய துவக்குப் பிறவித்துவக்கெனக் காரணம் காரி யமாக வுபசரிக்கப்பட்டது. துவக்கு-கட்டு. எனு மென்பது பெயரெச்சம்; என்றாகுமக் கூறுமெனப் பொருள்கொண்டு முற்றென்பாரு முனர். அவர், அவ்வினாவிற்கு நேர் விடையாகாமையும் ஆகமத்தின்மேல் வைத்துரைத்

தல் ஈண்டுச் சிறப்பின்மையும், தம் திருவினைப்பயனுந் துலையும் பொரு
னென நிறைகிர்த்தா லவர்க்கு நம்பதங் கொடுத்திட ரொழிப்போ மென
முன்னர்க் கிளந்து கூறுதற்கோ ரியையின்மையும், ஒழிப்போமென வினைப்
பயனிலை கொடுத்துப் பின் முடிக்கப்படுதலும், பிறவும் நோக்கற்றிலர்.
வினைப்பயன் சுகதுக்கங்கள். இடர் ஆகுபெயர். அதுவிலாதவ ரும்கி
யவ்வளவும் பவப்பெருங் கடல் வீழ்வர் தம்பருவம் பார்க்கு மெம்மையுந்
தம்மையும் பாரார் என்பதனால் அபக்குவர்க்கு ஒழியேமென்பது நன்கு
பெறப்பட்டது. படவே, எவர்க்கு மிம்மலஞ் சேர வின்கொழியா திருப்ப
தென் னென்னும் வினாவிற்குச் செவ்வனிறையாயவாறு கண்டுகொள்க.
இனி, அதுவிலாதவர்தம்பருவம் பார்க்கு மெம்மையுந் தம்மையும் பாராராய்
அவ்வளவு முழுங்கிப் பவப்பெருங்கடல் வீழ்வரென முடித்தலு மொன்று.
இருவினையொப்பாவது நல்வினையால் வரும் இன்பத்திலும் தீவினையால்
வரும் துன்பத்திலும் முறையே விருப்பும் வெறுப்பினிற் சமபுத்திபண்ணு
வது. ஒடும் பொன்னும் ஒப்ப நோக்குவது மது. அது “ஒடும் பொன்னு
முறவும் பகையுமோர், கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியு கிந்தையும், வீடுங் கான
மும் வேறற நோக்குதல், கூடுந் தன்மை கொளுமன நன்மனம்” என்பத
னு முய்த்துணர்க. (சுசு)

என்று கூடுமிப் பருவமென் நியம்பில்
யாமி ருந்துள விடந்தொறு மிறைஞ்சி
நன்றி சேர்சிவ புண்ணியம் புரியு
நன்மை யாலிது நணுகுமென் றறிநீ
மன்றி லானவெம் மியல்புனக் குரைக்கின்
மாசி லாவரு மூன்றவற் றருவ
மொன்று பேரொளி பொன்றரு வருவ
மொன்று தானரு ளருவமென் னுணர்வாய்.

இ—ள்: இப்பருவம் என்று கூடும் என்று இயம்பில் - இம்மலபரிபாக
மொருவற் கெஞ்ஞான்று வந்து பொருந்துமென்று நீ வினவின், யாம்
இருந்துள இடம் தொறும் இறைஞ்சி - நாம் வீற்றிருக்கும் ஸ்தலங்கடோறும்
சென்று நம்மைத் தரிசித்து வணங்கி, நன்றி சேர் சிவபுண்ணியம் புரியும்
நன்மையால் இது நணுகும் என்று நீ அறி - நன்மைபொருந்திய சிவபுண்ணி
யங்களைச் செய்யும் விசேஷத்தினாலே இது வந்து பொருந்துமென்று
நீ அறிவாயாக, அது நிற்க, மன்றின் ஆன எம் இயல்பு உனக்கு உரைக்கின்-
கணகசபையின்கட் பொருந்திய நமது தடத்த லக்கணமாகிய பொது
வியல்பை உனக்குச் சொல்லப்புகின், மாசு இலா உரு மூன்று - நமக்குக்
குற்றமற்ற வடிவங்கள் மூன்றுள்ளன, அவற்றுள் ஒன்று அருவம் - அம்மூன்ற
னுள் ஒரு வடிவம் அருவமாகும், ஒன்று பேர் ஒளி அருவருவம் - மற்றொரு
வடிவம் தேசோமயமாகிய அருபருபமாம், ஒன்று தான் அருள் உருவம்

என்று உணர்வாய் - ஒழிந்த மற்றொன்று தான் அருண்மயமாகிய உருவம்
என்று நீயறிவாயாக எ—று.

ஊரும் பேரும் உருவம் இல்லாத தாம் அவற்றைக் கொண்டருளினமை
ஆன்மாக்களை உய்விக்கவேண்டு மென்னும் திருவருண் மயமாகிய பஞ்ச
கிருத்திய நிகழ்ச்சியின் பொருட்டே என்பார் அத்தொடர்பு தோன்ற மன்றி
லான வெம்மியல்பென்றார். ஈண்டு மன்றென்றது பராசத்தியின் மேற்று.
அவற்றுனென ஏழனுருபு விரிக்க. தான் என்பது அம்மூவகையுங் கூறப்பட்
டொழிகின்றமை யுணரநின்றது. சிவபுண்ணியங்களை வருஞ் செய்யுட்களிற்
காண்க. இப்பதிபுண்ணியங்களைச் சிவத்தலயாத்திரை செய்யும்வழித் திரு
வருளை முன்னிட்டு கின்றியற்றின், அவற்றூற் றப்பாது தானே இப்பருவம்
வருமென்பார் யாமிருந்துள விடந்தொறு மிறைஞ்சி நன்றிசேர் சிவபுண்ணி
யம் புரியு நன்மையா விது நணுகுமென் றறிநீ யென்றும், இம்மலபரிபாகத்
தைக் கொடுக்கமாட்டாத பசுபுண்ணியம் போலாது கொடுக்க வல்ல பதி
புண்ணியங்களை நன்றிசேர் சிவபுண்ணியமென விசேடித்தும், காம வெகுளி
மயக்கங்களாகிய குற்றங்களுள் அகப்படுத்தும் பசுக்களது மாயாசாரியமாகிய
உருவம்போலன்றி அக்குற்றங்களற்ற அருட்சத்திகாரியமாகிய வடிவங்கள்
என்பார் மாசிலாவுரு என்றும் அருளுருவமென்றுங் கூறினார். அருவருவைப்
பேரொளி யருவருவெனச் சிறப்பித்தார். யான் என்தென்னுஞ் செருக்குற்ற
பிரம விஷ்ணுக்களுக்கிடையே தோன்றி அச்செருக்கை அடக்கிய அக்கினிப்
பிழம்புவடிவமும் இதுவேயென்று விளக்குதற்பொருட்டென்க. (சுசு)

இந்த மூன்றினி லுருவுனக் கூறிய
விசைந்த பேரரு ளியம்புமில் வருவம்
வந்தி யாவரும் பணிவதற் கெளிதாய்
வரமெ லாந்தர வரும்ரு வருவம்
பந்த மாகிய மலவிரு ளாகற்றும்
பரிதி யாயுள பல்லுயிர்க் குயிரா
யந்த மாதிக ளளப்பரு மொளியா
யமல மாகுமவ் வருவெனு முருவம்.

இ—ள்: இந்த மூன்றினில் உரு இசைந்த உனக்கு அறிய பேர் அருள்
இயம்பும் இவ் உருவம் - மேலே தொகுத்தும் வருத்துங் கூறிய இம்மூவகை
வடிவங்களுள்ளும் உருவடிவமாவது பக்குவத்தை யுடைய உனக்கு விளங்கு
மாறு பெருங் கருணையினாலே சாத்திர தீக்ஷை செய்கின்ற இக் குருவடிவ
மேயாம், அருவருவம் யாவரும் வந்து வணங்குதற்கு எளிது ஆய் வரம்
எலாம் தர வரும் - அருவருவ வடிவமாவது சகலரும் வந்து தரிசித்து
வணங்குதற்கு எளிவந்ததாய்ச் சகல வரங்களையும் கொடுக்குஞ் சிவலிங்க
வடிவமேயாம், அவ் அரு எனும் உருவம் - அவ்வருவடிவமாவது, பந்

தம் ஆகிய மல இருள் அகற்றும் பரிதி ஆய் - அநாதி பந்தமாகிய ஆணவ மலவிருளை நீக்கும் ஞான பானுவாய், உள பல் உயிர்க்கு உயிர் ஆய் - அநாதியாயுள்ள பலதிற்றதான்மாக்களுக்கும் அந்தரான்மாவாய், ஆதி அந் தங்கள் அளப்பு அரும் ஒளி ஆய் - ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமாகிய பேரொளியாய், அமலம் ஆகும் - நிருமலமாயிருக்கும் எ—று.

இவ்வுருவமெனச் சுட்டியது 'போக வடிவம், கோர வடிவம், யோக வடிவம்' எனத் தையுந் தொகுத்தென்க. அருவம் அவ்வியத்தமெனவும் நிஷ்களமெனவும், ரூபாரூபம் வியத்தாவ்வியத்தமெனவும் சகளநிஷ்கள மெனவும், உருவம் வியுத்தமெனவும் சகளமெனவும் கூறப்படும். வரம் - கருதிய பேறு. தரவருமென்பது ஒருசொன்னீர்மைத்து. (கூஅ)

ஆவ லாலெமக் காமலர் மரங்க
ளாக்க லம்மலர் பறித்தலம் மலரார்
ருவி லாவகை தார்பல சமைத்த
றணப்பி லெம்புகழ் சாற்றலன் புடன
மேவு மாலய மலகிடன் மெழுகல்
விளங்க நல்விளக் கிடுகலெம் மடியார்க்
கேவ லானவை செய்தலிச் சரியை
யியற்ற வல்லவர்க் கெம்முல களிப்போம்.

இ—ள்: ஆவலால் எமக்கு ஆம் மலர் மரங்கள் ஆக்கல் - அவாவிலால் எமக்கருகமாகிய பத்திர புட்பங்களையுடைய விருகங்களை வைத்து வளர்த்தலும், அம்மலர் பறித்தல் - அப்பத்திர புட்பங்களைக் கொய்த லும், அம் மலரால் தா இலா வகை பல தார் சமைத்தல் - அம்மலர்களினாலே விதிப்படி இண்டை, தொடை, கண்ணி, பந்து, தண்டு, பிணையன் முதலிய பலவகைத் திருமால்களைக் கட்டுதலும், தணப்பு இல் எம் புகழ் சாற்றல் - இடையறாது எமது கீர்த்திப் பிரதாபமாகிய தோத்திரங்களைப் பாடுதலும், நாம் மேவும் ஆலயம் அன்பு உடன் அலகிடல் மெழுகல் - நாம் வீற்றிருக்கும் ஆலயங்களை அன்போடு திருவலகிடுதலுந் திருமெழுகுச் சாத்துதலும், விளங்க நல் விளக்கு இடுதல் - அவ்வாலயங்களிற் பிரகாசிக்கும்படி நல்ல தீபமேற்றுதலும், எம் அடியார்க்கு எவலானவை செய்தல் - நம்மடியவர்க்கு அவரேவிய தொண்டுகளைச் செய்தலுமாகிய, இச்சரியை இயற்ற வல்லவர்க்கு - இச்சரியாபாதத்தை அதுட்டிக்க வல்லவர்களுக்கு, எம் உலகு அளிப்போம் - எம்முடைய சிவலோகத்திருத்த லாகிய சாலோக பதத்தைக் கொடுப்போம் எ—று.

ஆவல் இச்சைப் பெருக்கம். தாவிலாவகை என்பதை இடைநிலைத் தீபமாகக்கொண்டு ஏனையவற்றோடு மொட்டிக. தமக்காமலர் மரங்கள்:

வில்வம், பாதிரி, கோங்கு, பன்னி, கொன்றை, சண்பகம், மகிழ், புன்னை, வெட்சி, கடம்பு, ஆத்தி, செருந்தி முதலியன. வெண்டாழை, கருந்துளசி தமக்காகாதவைகளாதலின் அவற்றை நீக்குதற்கு எமக்காமலர் மரமென விசேடிக்கப்பட்டது. மரங்களை விதிப்படி வைத்து வளர்த்தலாவது சண்டாளபூமி, சுடுகாடு, மலசலபூமிகளுக்கு அணிமைக்க ணில்லாததாய், நான் கெல்லையும் சுவரினாலேனும் வேலியினாலேனும் சூழப்பட்டதாய், கீழே ஆழமாக வெட்டி எலும்பு முதலிய குற்றங்களைப் பரிசோதிக்கப் பட்டதாய், பசுநிறை கட்டப்பெற்றுக் கோசல கோமயங்களினாலே சுத்தி யடைந்ததாயுள்ள நிலத்திலே விருகங்களை வைத்து, புலையர் புறச்சமயி கள் தூரஸ்திரீகள் முதலாயினோர் உள்ளே பிரவேசியாமலும், எச்சில், மூக்குநீர், மலசலமுதலியவற்றான் அசுசிப்படுத்தாமலும், அங்ஙனமுள்ள பத்திர புட்பங்களைக் கடவுட்பூசை முதலியவற்றிற்கன்றிப் பிறவற்றிற்கு உபயோகப்படுத்தாமலும், அவைகளிற் சலந்தெறிக்கும்படி வஸ்திரந் தோயாமலும், வஸ்திரத்தைப் போடாமலும் பாதுகாத்து நீர்விடுகை முதலியவற் றுற் குறைவுறாது வளர்த்தலாம். இங்ஙனம் கோட்டுப்பூவைத்தரும் மரங் களை வைத்து வளர்த்தல் கூறவே "ஒருமொழி யொழிதன் னரினன்கொளற் குரித்தே" என்னும் உபலக்கணத்தால் நிலப்பூவைத் தரும் அலரி, நந்தியா வர்த்தம், வெள்ளொருக்கு, பட்டி, நாயுருவி, பொன்னாமத்தை, செவ்வந்தி, வெட்டிவேர், இலாமிச்சை, துளசி, தருப்பை, மருக்கொழுந்து, சிவ கரந்தை, விட்டுணுகாந்தி, மாசிப்பச்சை, திருநீற்றுப்பச்சை, பூளை, அறுகு முதலிய செடிகளையும்; கொடிப்பூவைத் தரும் மல்லிகை, முல்லை, இரு வாட்சி, பிச்சி, வெண்காக்கொன்றை, கருங்காக்கொன்றை, கருமுகை, தாளி, வெற்றிலை முதலிய கொடிகளையும்; செந்தாமரை, வெண்டாமரை, செங்கழு நீர், நீலோற்பலம், செவ்வாம்பல், வெள்ளாம்பன் முதலிய நீர்ப்பூக்களையும்; விதிப்படி வைத்து வளர்த்தலும் கொள்ளப்படுமென்க. விதிப்படி பூக்கொய்தலாவது நான்குவருணத்துட்பட்டவராயும், சிவதீகை பெற்றவராயும், நியமாசாரமுடையவராய் மிருப்பவர் சூரியோதயத்துக்கு முன்னே ஸ்நானஞ்செய்து தோய்த்துலர்ந்த வஸ்திரந் தரித்துச் சந்தியாவந்தனம் முடித்து இரண்டு கைகளையும் கழுவித் திருப்பூங்கூடையை எடுத்து ஒரு தண்டு துளியிலே மாட்டி உயரப்பிடித்துக்கொண்டேனும் அரைக்குமேலே கையிற் பிடித்துக்கொண்டேனும் திருநந்தனவனத்திற் போய்ச் சிவபெருமானை மறவாத சிந்தையோடு பத்திரபுட்பங்களை யெடுத்து அவைகளைப் பத்திரத்தான் மூடிக்கொண்டு திரும்பிவந்து கால்களைச் சுத்திசெய்து கொண்டு உள்ளே புகுந்து திருப்பூங்கூடையைத் தூக்கிவிடுதலாம். இது "பெரும்புலர்காலை மூழ்கிப் பித்தர்க்குப் பத்திராகி" என்னுந் திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரத்தானுமறிக. பத்திரபுட்ப மெடுக்கும்போது மனம் பிறிது படன் மிகவும் குற்றமாம். அது "கொந்தலர் கொய்யும் போது கூர்விழி மையலாலே, பைந்தொடி மடவார் தம்மைப் பார்த்தலாற் கயிலை வெற்றிற்,

சுந்தரன் பட்டகாதை யறிதிரே துணர்மென்போதா, லந்தணர் கீழ்களாவார் கீழ்களர் தணர்களாவார்” என்பதனுமறிக. விதிப்படி திருமலை கட்டுத லாவது திருமலைக்குறட்டைச் சுத்தசலத்தினால் அலம்பி இடம் பண்ணித் திருப்பூங்கடையிலுள்ள பத்திர புட்பங்களை யெடுத்து அதில் வைத்துக் கொண்டு மெனனியாயிருந்து சாவதானமாக ஆராய்ந்து புழுக்கடி முத லிய பழுதுள்ளவைகளை அகற்றிவிட்டு மேற்கூறிய திருமலைகளைக் கட்டுத லாம். தா - குற்றம். அக்குற்றங்களாவன: பேசுதல், சிரித்தல், சிவபெரு மானுடைய திருவடிகளினன்றிப் பிறவற்றிற் சிந்தை வைத்தல், கைகளால் உடம்பையேனும் வஸ்திரத்தையேனுந் தீண்டுதல் முதலியனவாம். தண்பு - நீக்கம். இல்லென்னும் பண்படி இன்றியென வினையெச்சப் பொருடந்து நின்றது. புகழ் ஆகுபெயர். விதிப்படி தோத்திரம் பாடலா வது, தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருத் தொண்டர் பெரியபுராணம் என்னும் அருட்பாக்களை மனங்கசிந்துருகக் கண்ணீர் வார உரோமஞ் சிலிர்ப்பப் பண்ணேடு பாடுதலாம். விதிப்படி திருவலகிடுதலாவது குரியோதயத்துக்குமுன் ஸ்நானஞ்செய்து சந்தியாவந்த னம் முடித்துக்கொண்டு சிவாலயத்தினுட்புகுந்து மிருதுவாகிய துடைப் பத்தாற் கிருமி கீடங்கள் சாவாமல் மேற்பட அலகிட்டுக் குப்பையை வாரித் தூர்த்துக் கொடுபோய்க் குழியிலிடுதலாம். அலகு - துடைப்பம்; மார்ச்சனியென்பதாமது. விதிப்படி திருமெழுக்குச் சாத்தலாவது சுன்றணியதும் நோயற்றதுமாகிய பசுவின் சாணியைப் பூமியில் விழுமுன் இலையிலேந்தியாயினும், அதுகூடாவழிச் சுத்தநிலத்து வீழ்ந்த சாணியை மேல்கீழ்தள்ளி நடுப்படவெடுத்தாயினும் வாலி நதி முதலியவற்றில் வடித் தெடுத்துவந்த சலத்துடன் கூட்டிச் செங்கற்படுத்த நிலத்தையும் சுண் ணம்பு படுத்த நிலத்தையும் மண்படுத்த நிலத்தையும் மெழுகுதலாம். கருங் கற்படுத்த நிலத்தைச் சலத்தினாலே கழுவுக. கருங்கல்லிப்பட்ட சாணி மலத் துக்கொக்கும். விதிப்படி தீபமேற்றுவதாவது தாமரைநூல், வென் னொருக்குநூல், பருத்தினூலென்பவற்றுள் இருபத்தோரிழையாலேனும், பதினான்குழையாலேனும், ஏழிழையாலேனும் கற்பூரப் பொடிகூட்டித்திரி பண்ணி அழுக்கின்றி விளங்கும் அகலிவிட்டு உத்தமோத்தமமாகிய கபிலநெய் முதலியவற்றை அவ்வகலுவ்வார்த்துச் சுடர்கொளுவிப் பிர காசிக்கச் செய்தலாம். திருவிளக்குக்குக் கபிலநெய் உத்தமத்தின் உத்தம மும், மற்றைப் பசுக்களின் நெய் உத்தமத்தின் மத்திமமும், ஆட்டு நெய் எருமை நெய்கள் உத்தமத்தின் அதமமும், வெள்ளெள்ளின் நெய் மத்தி மத்தின் உத்தமமும், மற்றையெள்ளின் நெய் மத்திமத்தின் மத்திமமும், மாக்கொட்டைகளின் நெய் அதமத்தின் அதமமுமென்க. கபில - கபிலநிற முடைய பசு. கபிலநிறம் - கருமையோடு கூடியபொன்னிறம். ஏனைத் தீபங் களோ டிவற்றிடை வேற்றுமை தோன்ற நல்விளக்கென்றும், அதுட்டித் தற் கருமைதோன்ற வல்லவரென்றுங் கூறினார். இச் சிவபுண்ணியங்களின்

மகிமையை, “நிலைபெறுமா நெண்ணுதியே நெஞ்சேநீவா நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில்புக்குப், புலர்வதன்மு னைகிட்டு மெழுக்குமிட்டுப் பூமலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித், தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச் சங்கராசய போற்றி போற்றி யென்று, மலைபுனல்சேர் செஞ்சடை யெம்மாதியென்று மாறார வென்றென்றே யலரா நீல்லே” “விளக்கினுற் பெற்றவன்ப மெழுக்கினுற் பதிற்றியாகுந், துளக்கினன்மலர் தொடுத்தாற் றாயவின் னேறலாகும், விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின் மெய்நெறி ஞானமாகு, மனப்பிலை கீதஞ் சொன்னார் கடிகடா மருளுமாதே” என வருந் திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரங்களானறிக. விதிப்படி அடி யார்க்கேவலாயின் செய்தலை, முத்திராதனாகிய பகைவனால் வஞ்சிக்கப்பட் டிற்று வீழ்கின்ற மெய்ப்பொருளையுரைது எவற்குறிப்பைக் கட வாது அவனைப் புறத்தே கொடுசென் றுய்வித்த தத்தன் முதலாயினோர்கட் காண்க. இதனானே நான்குபாதங்களுட் சரியாபாதமாவது புறத்தொழின் மாதத்திரையானே உருவத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடென அதனிலக்கணமும் பயனுங் கூறியவாறு. அது “நாதமார்க்கஞ் சாற்றிற் சங்கரன்நன் கோயிற்றலமலகிட் டிலகுதிரு மெழுக்குஞ்சாத்திப், போது களுங் கொய்து பூந்தார்மலை கண்ணி புனிதர்க்குப் பலசமைத்துப் புகழ்ந்து பாடித், தீத்திரு விளக்கிட்டுத் திருநந்த வனமுஞ் செய்து திரு வேடங்கண்டாலடியேன் செய்வ, தியாதுபணி யீரென்று பணிந்தவர்தம் பணியு மியற்றுவதிச் சரியை செய்வோ ரீசனுல கிருப்பார்” என்பதனு மறிக. (கூக)

கந்த வர்க்கமுங் கிளர்மணப் புகையும்
கவின்கொ ட்பமும் புனிதமஞ் சனமுங்
கொந்த விழ்ந்தநன் மலருமற் றுளவுங்
கொண்டு மாயையின் குணங்களொன் றிலரா
யைந்து சுத்திசெய் தகம்புற மிறைஞ்சி
யங்கி யின்கடன் கழித்தருள் வழிநின்
றந்த நற்பெருங் கிரியையன் புடனே
யியற்ற வல்லவ ரெம்மரு கிருப்பார்.

இ—ள்: கந்தவர்க்கமும் - வாசனாதிரவியவர்க்கங்களும், மணம் கிளர் புகையும் - நறுமணங் கமழுந் தூபமும், கவின்கொ ட்பமும் - பிரகாசம் பொருந்திய தீபமும், புனித மஞ்சனமும் - பரிசுத்தமாகிய திருமஞ்சனமும், கொந்து அவிழ்ந்த நல் மலரும் - கொத்துக்களின் மலர்ந்த சுந்த புஷ்ப மும், மற்று உளவும் கொண்டு - மற்றுமுள்ள பூசோபகரணங்களையுங் கைக் கொண்டு, மாயையின் குணங்கள் ஒன்று இலர் ஆய் - மாயாகாரியமாகிய காமம் முதலிய தூர்க்குணங்களுள் ஒன்றுமில்லாதவராய், ஐந்து சுத்தி செய்து - பூதசுத்தி, தானசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி இலங்கசுத்தி

யென்னும் பஞ்ச சுத்திகளையுஞ் செய்து, அகம் புறம் இறைஞ்சி - அகப் பூசை புறப்பூசைகளைச் செய்து, அங்கியின் கடன் கழித்து - அக்கினிகாரிய முஞ் செய்து, அருள் வழி நின்று - திருவருளை முன்னிட்டு நின்று, பெரும் நல் இந்தக் கிரியை இயற்ற வல்லவர் எம் அருகு இருப்பார் - பெரிய நன் மையை யுடைய இந்தக் கிரியாபாதத்தை அதுட்டிக்க வல்லவர் எமது சமீபத் திருத்தலாகிய சாமிப பதத்தை அடைவார் எ --று.

புனிதம் என்பதனை இடைநிலைத் தீபகமாகக் கொண்டு கந்தவர்க்கு முதலியவற்று நேற்பனவற்றோ டொட்டுக. நின்றியற்ற வல்லவரென எச்ச முடிபுசெய்க. கந்தவர்க்கங்கன்: சந்தனம், பனிரீர், குங்குமப்பூ, கோரோ சனை, பச்சைக்கற்பூரம், புழுது, சவ்வாது, கஸ்தூரி முதலியன. வர்க்கம் - வகை. திருமஞ்சனம் - அபிஷேகம். அது ஈண்டுச் சம்பிரதாயத்தான் அபிஷேக தீர்த்தத்தின்மேற்று. அபிஷேகதிரவியங்கன்: சுத்தோதகம், எண்ணெய்க்காப்பு, மாக்காப்பு, நெல்லிக்காப்பு, மஞ்சட்காப்பு, பஞ்சகௌ வியம், இரசபஞ்சாமிர்தம், பலபஞ்சாமிர்தம், பால், தயிர், நெய், தேன், சர்க்கரை, கருப்பஞ்சாறு, எலுமிச்சம்பழச்சாறு, நாரத்தம்பழச்சாறு, தம ரத்தம்பழச்சாறு, குளஞ்சிப்பழச்சாறு, மாதுளம்பழச்சாறு, இளநீர், சந்தனக் குழம்பு, உஷ்ணோதகம் முதலியன. இவற்றுட் பஞ்சகௌவியமென்பது விதிப்படி கூட்டி அமைக்கப்பட்ட பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம் என்பனவற்றினது தொகுதியாம். கோசம்பந்தம் கௌவியமென்க. இது பிரம் கூர்ச்சமெனவும் பெயர்பெறும். பால் ஐந்து பலமும், தயிர் மூன்று பலமும், நெய் இரண்டுபலமும், கோசலம் ஒரு பலமும், கோமயம் கைப்பெருவிரலிற் பாதியளவுங் கொன்க. இரசபஞ்சாமிர்தமென்பது விதிப்படி கூட்டி அமைக்கப்பட்ட பால், தயிர், நெய், தேன், சர்க்கரை யென்பவற்றினது தொகுதியாம். பல பஞ்சாமிர்தமென்பது முற்கூறிய இரசபஞ்சாமிர்தத்தோடு கூட்டி அமைக்கப்பட்ட வாழைப்பழம், மாம் பழம், பலாப்பழமாகிய மூப்பழங்களினது தொகுதியாம். தாமிரபூத்திரத் தில் விடப்பட்ட பாலும், வெண்கலப் பாத்ந்திரத்தில் விடப்பட்ட இள நீரும் கள்ளுக்குச் சமமென்க. இளநீரை முகிழ்திறந்து தனித்தனி அபி ஷேகிக்க. நெய் அபிஷேகஞ் செய்தவுடன் இளவெநீர் அபிஷேகஞ் செய்தல் வேண்டும். இளநீர் அபிஷேகித்ததின்பின் என்பத்தொருபத மந் திர முச்சரித்துச் சகச்சிரதாராகொண்டு சுத்தோதகத்தால் அபிஷேகிக்க. சந்தனக்குழம்பின் பின் விதிப்படி தாபிக்கப்பட்ட நவகலசத்தினாலும், விசேஷார்க்கியத்தினாலும் அபிஷேகஞ் செய்க. கொத்து - பூங்கொத்து. அது எதுகை நோக்கிக் கொந்தென மெலிந்து நின்றது. எடுத்துவைத் தலர்ந்த பூவும், தானே வீழ்ந்து கிடந்த பூவும், உதிர்ந்த பூவும், அரும் பும் கடவுட்பூசைக் காகாமையின் அவற்றை விலக்குதற்குக் கொந்தவிழ்ந்த மலரென்றும், தாழ்த்தசாதியார், சிவதீகை பெருதவர், ஆசௌசமுடைய வர், நித்தியகருமம் விடுத்தவர், ஸ்நானஞ் செய்யாதவர், தூர்த்தர் எடுத்த

பூவும், இரவிலெடுத்த பூவும், கை சீலை எருக்கிலை ஆமணக்கிலைகளிற் கொடு வந்த பூவும், காற்றினடியுண்ட பூவும், புழுக்கடி எச்சம் சிலந்தினால் மயிர் என்பவற்றோடு கூடிய பூவும், மோந்தபூவும், காகம் கோழி நாய் கழுதை பன்றி குரங்கு பூனை முதலியன தீண்டிய பூவும் பூசைக்காகாமையின் அவைகளை விலக்குதற்கு நன்மலரென்றும் விசேடித்தார். திருக்கோயி லினும் அதன் சமீபத்தினுமுள்ள பூ ஆன்மார்த்த பூசைக்காகாதென்க. சூரி யோதயத்திலாயினும், விடிய மூன்று நாழிகைக்கு முன்னுயினும், இரண்டு நாழிகைக்கு முன்னுயினும், ஒருநாழிகைக்கு முன்னுயினும், எடுத்த புஷ்பமே உத்தமம். மத்தியான காலத் தெடுத்த புட்பம் சிவபெருமானுக்கும் தேவர் களுக்கும் பிதிர்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் ஆகா. உதயத்தில் நந்தியா வர்த்தப் பூவும், வெள்ளெருக்கம் பூவும் உத்தமம். மத்தியானத்தில் அலரிப் பூவும், தாமரைப்பூவும், தும்பைப்பூவும் உத்தமம். சாயங்காலத்தில் மல் விகைப்பூவும், கருமத்தம்பூவும், சண்பகப்பூவும் உத்தமம். அர்த்தராத்திரி யில் கடப்பம்பூவும், பொன்மத்தம்பூவும், சிறுசண்பகப்பூவும், பிச்சிப்பூவும் உத்தமமென்க. விநாயகருக்குத் துளசியும், சிவபெருமானுக்குத் தாழம் பூவும், உமாதேவியாருக்கு அறுகும், நெல்லியும், வைவருக்கு நந்தியா வர்த்தமும், சூரியனுக்கு வில்வமும், விஷ்ணுவுக்கு அக்ஷதையும், பிராமண ருக்குத் தும்பையும் ஆகாவாம். திங்கட்கிழமை, சதுர்த்தி, அட்டமி, நவமி, ஏகாதசி, சதுர்த்தசி, அமாவாசி, பெளர்ணிமை, மாசப்பிறப்பு என்னும் இக் காலங்களில் வில்வமெடுக்கலாகாது. ஆதலின் இவையல்லாத மற்றைக் காலங் களில் வில்வம் எடுத்து வைத்துக்கொன்க. வில்வமரத்தடியடைந்து நாடோ டும் ஹரஹரவென்னு மொலியோடு பிரதக்ஷிணஞ் செய்பவர் பாவத்தினின் டும் நீங்குவர். மரிக்கும்போது வில்வத்தடி மண்ணை உடம்பிற் பூசினோர் சிவபுரத்தடைவர். வில்வபத்திரம் சிவபெருமானது இச்சாளுனக் கிரியை வடிவாயிருக்குமென்க. ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், வெள்ளிக்கிழமைகளி னும், திருவோண நக்ஷத்திரத்தினும், சத்தமி, அட்டமி, துவாதசி, சதுர்த் தசி, அமாவாசி, பெளர்ணிமைத் திதிகளினும், விதிபாத யோகத்தினும், மாசப்பிறப்பினும், பிராதக்காலம், சாயங்காலம், இராத்திரிகளினுந் துளசி யெடுக்கலாகாது. ஆகலின் இவையல்லாத மற்றைக் காலங்களிலே துளசி யெடுத்து வைத்துக்கொன்க. இரண்டிலை கீழேயுள்ள துளசிக்கதிர் எப் பொழுதும் எடுக்கலாம். வில்வமும் கொக்கிரகும்மந்தாரையும் ஆறுமாதத் திற்கும், வெண்ணுளசி ஒருவருஷத்துக்கும், தாமரைப்பூ ஏழு நாளிற்கும் அலரிப்பூ மூன்றுநாளிற்கும் வைத்துச் சாத்தலாம். இனி உட்பூசைக்கு மல ரென்று கொல்லாமை முதலிய அட்டபுட்பங்களை. அவ்வட்டபுட்பங்க ளாவன: கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கம், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, நவம், அன்பு என்பனவாம். மற்றுமுள்ள பூசோபகரணங்கனா வன பாத்தியாசமனார்க்கிய திரவியங்களும், வைவேத்தியங்களும் பிறவு மாம். பாத்தியத் திரவியங்கள் வெண்கடுகு, இலாமிச்சமவேர், சந்தனம்,

அறுகு எனுமிந்நான்குமாம். ஆசமனத்திரவியங்கள்: சாதிக்காய், கிராம்பு, ஏலம், பூலாங்கிழங்கு, சண்பகமொட்டு, பச்சைக்கற்பூரம் எனு மிவ் வாறுமாம். அருக்கியத் திரவியங்கள்: சலம், பால், தருப்பைதுளி, அக்ஷதை, என், யவம், சம்பாநெல், வெண்கடுகு எனுமிவ்வெட்டுமாம். நைவேத்தி யங்கள்: சுத்தான்னம், சித்திரான்னவகைகள், டெய், காய்ச்சுப்பால், தயிர், முப்பழம், தேங்காய்க்கீறு, சர்க்கரை, கறியமுதுகன், அபூபவர்க்கங்கள், பானகம், பானீயம், வெற்றிலைபாக்கு, முகவாசங்களும் பிறவுமாம். அபூபம்-பண்ணிகாரம். சித்திரான்னவர்க்கங்கள்: முற்கான்னம், குளான்னம், காயசான்னம், ஆமிலான்னம், தத்தியன்னம், சர்ஷபான்னம், மாஷான்னம், பாயசான்னம் என்பனவாம். இவற்றன் முற்கம் - பயறு. குளம் - சர்க்கரை. காயசம் - மிளகு. ஆமிலம் - புளி. ததி - தயிர். சர்ஷபம் - கடுகு. மாஷம் - உழுந்து. பண்ணிகாரவர்க்கங்கள்: மோதகம், பிட்டு, அப்பம், வடை, தேன்குழல், அதிரசம், தோசை, இட்டலி முதலியன. பானீயமென்பது ஏலம், சந்தனம், பச்சைக்கற்பூரம், பாதிரிப்பூ, செங்கழுநீர்ப்பூ என்பன இடப்பெற்ற சலமாம். முகவாசமென்பது ஏலம், இலவங்கம், பச்சைக்கற்பூரம் சாதிக்காய், தக்கோலம் என்பவற்றின் பொடியைப் பனிக்ரோடு கூட்டிச்செய்த குளிகையாம். காமம்முதலிய துர்க்குணங்கள் காமக் குரோத லோப மோக மத மாற்சரியங்களென்பன. இவற்றுட் காமம் - சிற் றின்பவேட்கை. குரோதம் - கோபம். உலோபம் - திரவிய வாஞ்சையாற் கொடாமை, மோகம் - மயக்கம், மதம் - செருக்கு. மாற்சரியம் - பொறுமை குணங்களுளொன்றுமென வருபு மும்மையும் விரித்துரைக்க. இனி மாயையின் குணங்களொன்றிலராய் என்பதற்கு மாயா குணங்களோடு தொடர்பில்லாதவராய் எனப் பொருளுரைப்பினு மமையும். இனிப் பஞ்ச சுத்திகளுட் பூதசத்தியாவது பிருதுவி முதலிய பஞ்சபூதங்களாகிய வித் துடையதும், படைத்தல் காத்தல்களைச் செய்யும் பிரம விஷ்ணுக்களால் உண்டாக்கப்பட்ட முளையுடையதும், விருப்பு வெறுப்புச் சோதிட்டோம யாகமுதலிய தருமம் பிரமகத்தி முதலிய அதர்மம் அறித்தம் அசுத்தம் துக்க மென்னுமிவற்றிக்குக் காரணமாகிய மோகமென்னும் இவைகளாகிய வே ருடையதும், சத்தகோடி மகாமந்திரங்களாலும் அனந்தேசர்முதலிய மந்தி ரேசர் எண்மர்களாலும் போஷிக்கப்படுவதும், கலை முதலிய தத்துவங்க ளாகிய நிலையுடையதும், காரணதன்மாத்திரைகளாகிய மகா சாகைகளும் ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களாகிய உபசாகைகளு முடையதும் காரிய தன்மாத்திரையாகிய சத்தாதி விடயங்களைப் பற்றும் வடிவாகிய வியாபாரங் களைத் தளிராகவுடையதும், புத்தி குணங்களாகிய தன்மம் ஞானமுதலிய எட்டின் விகாரங்களாகிய முந்தூறு பாவங்களின் கூட்டத்தைப் பூவாக வுடையதும், புத்திதத்துவத்திற்குள்ளும் சித்தத்தால் அவதானிக்கப்படும் பொருள்களையே பழமாகவுடையதும், புருடனாகிய பறவையினுலே அனு பவிக்கப்படுவதும், போகவிடயமாகிய சீரத்தையும் போககிரியையின்

கர்த்தாவாகிய ஆன்மாவையும் இராமாகவுடையதும், மேனோக்கும் வேருடை யதும், கீழ்நோக்கும் கொம்பருடையதுமாகிய ஆலமா ரூபத்தைத் தியானித்து, கும்பகம் பூரகம் இரேசகமென்னு மிவற்றின் பாதி யிரட்டை களாற் பஞ்சகலாமந்திரங்களைப் பிருதுவி முதலிய தத்துவங்களோ டிருக் குவ் கந்தமுதலிய குணங்களி னிலையோடு முறைப்படி சேர உச்சரித்து, பத்திர முதலியன ஒழிந்த பாவனையினாலும், உலர்ந்த பாவனையினாலும் தகித்து நீரூக்கி, ஒழிந்த பாவனையினாலும், சுத்தாகாசசொரூப பாவனையினாலும், சுத்தியா னனைக்கப்பட்ட மந்திரமயமான சீரமுடையவனாகித் தன் இருதயத்திலே துவாதசார்த்தத்தி னின்றிஞ் சோதிலிங்க மாவாகித்துப் பாவனையினால் வந்த மலர் முதலியவற்றைப் புறம்போலருச்சித்து, நாயிகுண் டத் தக்கினியின் ஞானக்கினியை வைத்தோமஞ் செய்து சிவார்ப்பணம் பண்ணி அச்சிவனைப் புறத்தே வந்து பூசனைகொண்டருள அனுமதி கோட லாம். பூதசுத்தி இன்னுமொரு பிரகாரம் ஆகமங்களிற் கூறப்படும். அது பிருதிவி முதல் ஆகாயமீருகிய பஞ்சபூதங்களையும், அவ்வப்பூதங் களின் நிற்றம், குணம், குறி, தெய்வம், வடிவங்களோடு தியானித்து, அவ்வப்பூதங் களுக்குரிய கலாமந்திரங்களை அவ்வக்கலா பீசங்களோடு முறைப்படி சேர உச்சரித்து, அப்பூதங்களை விதிப்படி சுத்திசெய்வதாம். தானசத்தியாவது அஸ்திரமந்திரங்களினுலே தானத்திரயஞ்செய்து அங்குநின்றிமிடையூறகற்றி அஸ்திர மந்திரத்தால் எம்மருங்குஞ் சொலிக்கும் அக்கினி வண்ணமாகிய மதிலையும், கவசமந்திரத்தால் அகழையுஞ்செய்து, சத்தி மந்திரத்தான் மேலுங் கீழுஞ் சத்திகளினிறைவாகப் பாலித்துச் சிவலிங்கத்துக்கு முன் மண்டலமிட்டுப் பூமிதேவியைச் சகலாபரண சகிதையாகத் தியானித்து, இருதய மந்திரத்தாற் கந்தமுதலியவற்றைக்கொண் டருச்சித்து அஸ்திர மந்திரத்தினுலே திக்குப்பந்தனஞ் செய்தலாம். திரவியசுத்தியாவது சுவர்ண முதலியவற்றையிறிய அருக்கிய முதலிய பார்த்திரங்களை அஸ்திர மந்திரத்தாற் கழுவி விந்தமிர்தமாகியநீரை வெளவுடந்த இருதய மந்திரத் தா னிறைத்துத் திரவியங்களிட்டுப் பஞ்சப்பிரம முதலிய மந்திரங்களான் முறைப்படி பூசித்துச் சங்கிதாமந்திரத்தா லபிமந்திரித்துத் திக்குப்பந்தன மும் அவகுண்டனமுஞ்செய்து தேனுமுத்திரை கொடுத்து அருக்கியசலத் தாலே தன்னையும் பூசோபகரணங்களையும் புரோகித்துக் கவசத்தால் அப்பி யுக்கணமும் இருதயத்தால் அபிமந்திரித்தலும் கவசத்தால் அவகுண்டன மும் தேனுமுத்திரையால் அமிர்தீகரணமுஞ்செய்து, புஷ்பத்தால் அருக்கிய நீரோடுத்துத் திருமஞ்சனக் குடத்தின்கணிட்டுத் தேனுமுத்திரை கொடுத்த லாம். மந்திரசுத்தியாவது தன்னசனத்திற் சிவாசனமும் மார்பிற் சிவ மூர்த்தியும் நியசித்துச் சந்தனத் திலகமிட்டு மூலத்தாற் கிரசிலே புஷ்பமிட்டு ஆன்மபூசை செய்து, குறில், கெடில், அளபெடை யென்னும் மாத்திரை களின் முறைப்படி பிரணவவாதியாகவும் நமோந்தமாகவும் மந்திரங்களை உச்சரித்தலாம். இலிங்கசுத்தியாவது ஸ்ரானவேதிகையில் விரித்த வஸ்திரத் திலே வடித்தாசனங் கற்பித்து இலிங்கத்தை யெழுந்தருளப்பண்ணி அந்த ஸ்ரானவேதிகையில் வைத்து விதிப்படி பூசித்து, நின்மாவியங் கழித்து,

இலிங்கத்தையும் ஆவடையாரையும் அலம்பிச் சாமானியார்க்கியத்தாலுஞ் சுத்தோதகத்தாலும் அபிஷேகஞ்செய்து, தைலம் முதல் அருக்கிய சலமீராக முறைப்படி அபிஷேகஞ்செய்து, திருவொற்றாடை சாத்திப் பீடத்திலெழுந்தருளப்பண்ணி ஓர் புஷ்பஞ் சாத்துதலாம். இவை புறப்பூசையின்கட் பஞ்சசுத்தியென வறிக. இனி அகப்பூசையின்கட் பஞ்சசுத்திகளாவன பூதசுத்தி, ஆன்மசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி யென்பனவாம். அவற்றுட் பூதசுத்தியாவது முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் நாமல்ல, அவையனைத்தும் சடம், அவையும் தாமாகக் காரியப்படமாட்டாவென்றறிதலாம். ஆன்மசுத்தியாவது அப்படியறிதல் திருவருளானன்றி ஆன்மபோதத்தாலன்றென்றறிதலாம். திரவியசுத்தியாவது ஆன்மபோதத்தாற் ருளையறிதற்குச் சேட்டையிலையென்று கண்டதுகொண்டே ஆன்மாவக் கறிவிலையென்றறிந்து, கண்டு கேட்டுண் டுயிர்த்துற்றறிவ தெல்லாம் திருவருளென்றறிதலாம். மந்திரசுத்தியாவது ஐந்தெழுத்தைச் சிகாரமுதலாக மாறி அதனுண்மையை விசாரித்தறிதலாம். இலிங்க சுத்தியாவது பதினாறும் பூரணமாய்ப் பசுபாசங்க எரிரண்டினும் பிரிவறநின்று அவற்றைச் சேட்டிப்பித்துநின்ற தன்மையறிந்து, அத்தகைய சிவம் இலிங்கத்தினுமெழுந்தருளி யிருக்குமென்றறிதலாம். அகப்பூசை யெனினும் அந்தரியாக பூசையெனினு மமையும். அந்தரியாக பூசையாவது நிலமுதற் சத்தி தத்துவமீராகிய முப்பத்தைந்தினையும் கிழங்கு முதற் பீசமீராகிய அவயவங்களாயுடைய இதயகமலம் ஆசனமும், அதன்மேற் சத்திமூர்த்தியும், சிவன்மூர்த்திமானுமாகக்கொண்டு செய்யப்படும் பூசையாம். அது “நாட்டுமித யந்தானு நாபியினி லடியாய் ஞாலமுதற் தத்துவத்தா னெண்விராஜைத்தாய், மூட்டுமோ கினிசுத்த வித்தைமல ரெட்டாய் முழுவத மெட்டக்காங்கண் முறைமையி னுடைத்தாய்க், காட்டுகம லாசனமே லீசர் சதா சிவமுங் கலாமூர்த்த மாமிவற்றின் கண்ணாகும் சத்தி, வீட்டையருள் சிவன்மூர்த்தி மானகிச் சக்தி மேலாகி நிற்ப னின்ற விளைவறிந்து போற்றே” என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தினுட் குருமுகமாகப் பெற்றுக்கொள்க. அங்கியின் கடனுங் கழித்தென எச்சவும்மை வருவித்துரைக்க. அது “எரியில்வரு காரியமும் பண்ணி” என்பதனுள்ளுங் காண்க. கடனென்றார் பூசாந்தத்திற் றப்பாது செய்யப்படும் ந்யமவிதியாதலை நோக்கியென்க. அக்கினி காரியம் அக்கினியிற் செய்யப்படுங் காரியமென விரியும். அஃதாவது:- நாடோறும் புறப்பூசையின் முடிவிலே உரிய திக்கொன்றில் விதிப்படி குண்டமமைத்து, வேண்டு முபகாணங் கொண்டு, குண்ட சமஸ்காரஞ்செய்து, அக்குண்டத்தினுள் நான்கு பக்கங்களினும் அக்ஷபாடமிட்டு, அக்குண்டமத்தியில் உலக மாதாபிதாக்களாகிய வாசுதேவரி வாசுதேவரர்களை ஆவாகித்து, பின்பு பூதாக்கினியைக் கொணர்ந்து சமஸ்காரஞ் செய்து, அவ்வாசுதேவர் வாசுதேவரியோடு சையோகித்ததாகப் பாலித்து, அங்ஙனஞ் சையோகிக்கும் வழி வாசுதேவர் வாசுதேவரியின் கருப்பநாடியிலே தமது வீரியத்தை விடும் பாவனையாகக் குண்டமத்தியிலே அக்கினியைப் பிரதிட்டைசெய்து, ஏனைய கருமங்களு மியற்றி,

கர்ப்பாக்கினியைப் பூசித்து, வாசுதேவரியின் கையிலே தருப்பைக்காப்பிட்டு, கருப்பாதான முதற் சாதகம் மீராகிய சமஸ்காரங்களைச் செய்துமுடித்து, அதன் பின்னர் அத்தருப்பைக் காப்பை நீக்கிப் பொற்காப்பிட்டு, குண்டத்தின் நான்கு பக்கங்களினும் தருப்பைகளைப் பரப்பி, பரிதிகளையும் விட்டாங்களையும் குழுவைத்து, பஞ்ச சமித்துக்களால் ஓமித்து, அப்பரிதி விட்டாங்களின் முறையே பிரமா முதலிய விசேடதேவர்களையும் இந்திராதிதிக்குப் பாலங்களையும் பூசித்துச் சிவாஞ்ஞாப்படி அக்கினியாகிய குழந்தையைப் பாதுகாக்கக் கடவீர்களுன்று விஞ்ஞாபித்து, சுருக்குச் சுருவசுத்தியும் ஆச்சியசுத்தியுஞ் செய்து, அக்குழந்தையின் சத்தியோசாதம் முதலிய ஐம் முகங்கட்கும் அபிகாரக்கிரமமாகவும் அநுசந்தானக் கிரமமாகவும் ஏகீகரணக்கிரமமாகவும் முறையே ஆகுதிசெய்து, பின்பு நாமகாணமுஞ் செய்து, சிவகரும் யோக்கியதை யுடையதாகப் பாலித்து, அதன்மேல் அவ்வாசுதேவரி வாசுதேவரர்களை உத்துவாசனஞ் செய்துவிட்டு, அவ்வக்கினியின் இரணியை, கணகை, இரத்தை, கிருஷ்ணை, சுப்பிரபை, அதிரத்தை, வெகுருபை என்னும் ஏழுவித நாக்குக்களுள் வெகுருபை என்னும் நாக்கிலே குடாகரும் மீராகிய சமஸ்காரங்கள் பூரணமாகும்பொருட்டுப் பூரணாகியும் அக்கினித் தியானமும் பிறவுஞ்செய்து அவ்வக்கினியின் இருதய கமலத்திற் சிவனை ஆவாகித்து, சரு முதலியவற்றால் ஓமித்து, பின்னும் பூரணாகி செய்து, இரகை எடுத்தணிந்து, சிவனையும் அக்கினியையும் யோகித்து, பரிதிவிட்டாங்களிலிருக்குந் தேவர்களையும் உத்துவாசனஞ் செய்துவிட்டு, உட்பலி புறப்பலி இடுதலாம். சமஸ்காரம் - சத்தி. அக்ஷபாடம் - தருப்பைகளால் அமைக்கப்படுந் திரைப் புடைவை. பூதாக்கினி என்பது அரணி சூரியகார்தம் முதலியவற்றினின்றும் உண்டாக்கப்படும் அக்கினி. கருப்பநாடி கருவுண்டாகும் நரம்புத்தானம். பரிதி - யாகதருக்கொம்பர். விட்டாம் - ஓர் வகைத் தருப்பாசனம். சுருக்குச் சுருவம் - நெய்யாகுதிக் கருவிகள். அபிகாரம்-ஒவ்வொரு முகங்கட்கும் தனித்தனி முறையே ஆகுதி செய்தல். அநுசந்தானம் - ஐம்முகங்களையும் விதிப்படி தொடர்ச்சியாகக் கலந்து ஆகுதிசெய்தல். ஏகீகரணம் - ஐம்முகங்களையும் ஒன்றாக்கி ஆகுதி செய்தல். சரு, அவிசு, இரகை - காப்பதென்னும் பொருட்டு. அஃதாவது சிவாக்கினியிலே தருப்பையை இட்டுத் தகித்து நெய் சேர்த்துக் குழைத்துத் திலகமிடுதலாம். இங்ஙனம் அக்கினிகாரியம் ஒருவாறு சுருக்கிக் கூறப்பட்டது. இதன் விரிவைச் சமந்திரகமாகச் சிவாகமங்களுட் காண்க. கண்டு விரிப்பிற் பெருகும்; ஏனையவுமன்ன. இதனானே புறத்தொழில் அகத்தொழிலென்னு மிரண்டானும் அருவருவத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு கிரியையெனப்படுமென அதனிலக்கணமும் பயனுங் கூறியவாறு. அது “புத்திரமார்க் கம்புகலிற் புதியலிரைப் போதுபுகை யொளிமஞ் சன மமுதா முதல்கொண் டைந்து, சுத்திசெய்தா சனமூர்த்தி மூர்த்தி மானஞ் சோதியையும் பாலித்தா வாகித்துச் சுத்த, பத்தியினு ளர்ச்

சித்துப் பரவிப் போற்றிப் பரிவினெடு மெரியில்வரு காரியமும் பண்ணி,
நித்தலுமிக் கிரியையினை யியற்றுவோர்க ணின்மலன்ற னருகிருப்பர்
நினையுங்காலே” என்பதனுது மறிக. (எ௦)

முக்கு னம்புல னைந்துட னடக்கி

மூல வாயுவை யெழுப்பிரு வழியைச்

சிக்கெ னும்படி யடைத்தொரு வழியைத்

திறந்து தாண்டவச் சிலம்பொலி யுடன்போய்த்

தக்க வஞ்செழுத் தோரெழுத் துருவார்

தன்மை கண்டரு டரும்பெரு வெளிக்கே

புக்க முந்தின ரெமதுருப் பெறுவார்

புவியில் வேட்டுவ னெடுத்தமென் புழுப்போல்.

இ—ன்: முக்குணம் புலன் ஐந்து உடன் அடக்கி - சாத்துவிகம் இரா
சதம் தாமத மென்னு முக்குணங்களையும் சத்த ஸ்பரிச ரூப ரச கத்தங்க
ளாகிய ஐம்புலன்களோடு சேர அடக்கி, மூலவாயுவை எழுப்பு இரு
வழியைச் சிக்கெனும்படி அடைத்து - மூலாதாரத்தினின்றும் பிராணவாயு
வை மேலெழுப்புகின்ற இடை பிங்கலையாகிய இரு நாடிகளையுஞ் செவ்
வே அடைத்து, ஒரு வழியைத் திறந்து - சுழிமுனையாகிய நடு நாடியைத்
திறந்து, தாண்டவச் சிலம்பொலி உடன் போய் - தியானத் தானமாகிய
புருவமத்தியிற் சூக்குமவகையாற் செயப்படும் அநவாத தாண்டவச் சிலம்
பொலியோடு போய், தக்க அஞ்செழுத்து ஓர் எழுத்து உருவாம் தன்மை
கண்டு - தகுதியாகிய ஸ்ரீபஞ்சாங்கங்களும் ஏகாக்ஷரமாம் தன்மையை ஞானக்
கண்ணினாலே தரிசித்து, அருள் தரும் பெரு வெளிக்கே புக்கு அழுந்
தினர் - திருவருள் சுரக்கும் பரவெளியின்கட் புருந்து லயித்த சிவயோகிகள்,
புவியில் வேட்டுவன் எடுத்த மென் புழுப்போல் எமது உருப் பெறுவார் -
இப்பூமியின்கண் வேட்டுவனென்னும் செத்துவின லெடுக்கப்பட்ட புழுப்
பின்னர் அவ்வேட்டுவ னுருவைப் பெறுதல் போல எமதுருவைப் பெறுத
லாகிய சாரூபத்தை யடைவர் என்று.

முக்குணம் புலனைந்துட னடக்கவாவது அவற்றை மனஞ்சென்ற
வழிச் செலுத்தாது தடுத்துத் தாரணைக்கணிதுத்தலாம். எழுப்பிருவழி
யென இடம் கருத்தாவாயிற்று. இருவழியை யடைத்தென்பதனால் அவை
முன்னர்த் திறக்கப்பட்டிருந்தன என்பதாஉம், ஒருவழியைத் திறத்தென்பத
னால் அது முன்னர் அடைக்கப்பட்டிருந்ததென்பதாஉம் பெற்றும். திருச்
சிலம்பொலியை “ஓசை யெலாமற்ற லொலிக்குந் திருச்சிலம்பி, ஹேசை
வழியேசென் றெத்தொடுங்கி—ஹேசையினி, லத்தத்தா னத்தா னரிகையுட
னம்பலத்தே, வந்தொத்தா னத்தான் மகிழ்ந்து” என்பதனுதுமறிக. தகுதி
சத்தகோடி மகாமந்திரங்களுள் விசேடத்தன்மை. அஞ்செழுத்தோரெழுத்

தாதலை, மேற் பரமவஞ்செழுத்து மொன்றும் பராபரமுணர்ந்து ஞான
குருபரன் என்புழிக் கூறிலும், ஆண்டுக் காண்க. பரவெளியின்கட் புக்
கழுந்தலாவது தியானிப்போனாகிய தானுந் தியானமும் தோன்றாது தியா
னப் பொருளாகிய சிவம் ஒன்றே விளங்கப்பெறுதல். வெளிக்கென்பதுருபு
மயக்கம். உவமை ஒன்று மற்றொன்றாகாது ஒன்றினது தன்மை மற்றொன்
ரினது தன்மையாதற்கெடுத்துக்காட்டியது. முக்குணங்களும் முறையே
சுகதுக்க மோகங்கட்குக் காரணமாகலின் அவற்றை ஐம்புலன்களைப்
போலக் குறிக்கொண்டு பாதுகாக்கவேண்டுமென்பார் முக்குணம்புலனைந்
துட னடக்கி என முக்கியப் பொருளாக வைத்துக் கூறினர். மேல் இச்
சரியை இந்த நற்பெருங்கிரியை என்றாற்போல இவ்வியோகர் இவ்வித்தக
ரெனச் சுட்டு வருவித்துரைக்க. இவ்வியோகபாதத்தை “கட்டளைகப்பணங்
கட்டளையிட்டுத், தட்டுறுமலந்தீர் சாதனமொழிந்து, கடுங்கொலைவெறும்
பொய் களவுக்காமம், படும்பெயர் பஞ்சபாதகந்தீர்த்துக், காமங்கோபங் கச
டுது முலோபந், தீமனமோகஞ் சேர்மதமாந்சரிய, மீண்டிவைமுதலா வெண்
ணில் பாவம், பூண்டனவொழியப் புந்தித்தருளி, மன்னுகீழாரணி வருத்தமி
லுணர்வாய்ப், பின்னுமேலாரணி பிரணவமாகக், கடையவேஞானக் கன
லெழுமென்றே, தடைபடாப்பாச தகனஞ்செய்தா, னருளெனுந்தலத்தி
லறிந்துகான்மடக்கி, யிருளறிருக்கு மியற்கையும்விண்டான், பன்னிரண்
டங்குலம் பறிந்திடும்பிராணன், பின்னதினான்கும் பிரிந்துபோமதனா,
லாயுளங்குறைத் திட்டாக்கையுந்தளர்ந்து, சாயுமென்றுரைத்துச் சாகாதிருக்க,
நாடியோர்ப்பத்து நாடிநாடிகன்புக், கோடியவாயு வொருபுதந்தேர்த்து,
சொன்னநாடிகளிற் சுழிமுனைநடுவா, மின்னதின்பக்கத் திடைபிங்கலையா,
மக்கினி திங்க ளாதவன்கலைகள், புக்கமுச்சரமும் போய்மீண்டியங்கு,
மூலகுண்டலியா முரசமுச்செறிந்து, வாலதுமேல்கீழ் மண்டலமிட்டுப்,
படந்தனைச் சுருக்கிப் படுத்துறங்குவது, நடந்துமேலோக்கி ஞானவீடளிக்கு,
மண்டலமூன்று மருவுதாண்புகவக், குண்டலியெழுப்புந் கொன்கையீதென்
றான், முன்னதிரேசக முப்பத்திரண்டு, பின்னதுபூரகம் பேசுமீரெட்டுக்,
கும்பகநாலோ டறுபதாக்கூறுந், தம்பமாத் திரையின் தன்மையுமுணர்ந்தி,
மூலமேமுதலா முடிநடுவுச்சிப், பாலளவினுநீள் படுதுளை நோக்கி,
மூலாதாரத்தின் முச்சுழிச்சுடரை, மேலாதாரத்தின் மெல்லெனத்தாண்டி,
யிருவழிக்காலு மொருவழிநடத்திக், கருவழியடைத்துக் கமலமாறுருவிப்,
பன்னிரண்டந்தம் பரிதியுமதிபு, மன்னியொன்றான வண்ணமுந்தெரிந்து,
கமடமைந்தடக்குந் கருத்தெனப்பொறியின், மமதைகடாக்கி மனோலய
மாக்கி, மூலக்கனலான் முழுமதியுருக்கிப், பாலைப்பருகும் பண்புதத்தருளி,
யிட்டகாமியமு மெண்ணெண்கலையு, மட்டமாசித்தியு மன்புறக்கொடுத்துப்,
பன்னிருபட்சியும் பறவாவண்ண, மென்னுநேரிதுத்து மியற்கையும்
விண்டான், மூலமேமுதலா மூவிருதலத்தின், கோலமும்பூதக் குறி

கனமதன்பா, லைம்பதோடொன்று மகூரவிதமும், பொன்பொலிகமலப் பூவிருமுன்றுந், தாரகவெழுத்துஞ் சார்பெழுத்தைத்தும் வாரணமுக வன் மலரோன்றிருமால், வருத்தமிலுருத்திரன் மகேசுவர்ச்சதாசிவ, னுருத்தெளிந்திடநம் முருவேயாகு, மாறுமாமுகத் தமர்ந்ததுமிதுவே, வேறிலையென்று மெய்ம்மொழிசெப்பி, யிலங்குமாயிரத்தெட் டிதழ்த் தாமரைமேற், துலங்கிடுநடன சோதியுங்காட்டி, யிருபத்தோரா யிரத்தது தூராய், மருவிநாடோறும் வளர்சுவாசத்தைச், சங்நெனவாங்கிச் சமனுறக் கும்பித், தங்நென்றெழுப்பும் சபையுமருளிப், பொருளருளான்மாப் பொருந் திடுந்திரோதை, மருவிருமலமாய் வயங்குமைந்தெழுத்திற், நிரோதையு மலமுந் தீர்த்தத னிடத்தில், வரோதையமான வாசியைநிறுவி, வளம்பொலி சிவாய வாசியென்றுளத்தில், விளம்புகநின்னை விளக்குமானந்த, முத்தியைந் தெழுத்து மொழிந்தன்மிதனைச், சித்தசாங்கியினிற் செப்பெனமொழிந் தான், வாசிவாவென்ன வழங்குமுன்றெழுத்தும், பேசுதன்முதிர்ந்த பேறெனமொழிந்தா, னின்பமாம்வாசி யெனுமிரோழுத்தி, லன்புறுமகிமை யதிகையமென்றான், சீயெழுத்தொன்றே சிந்தையிற்கருத்த, தூயநற்சுட ராய்த் தோன்றுவையென்றான், விந்துவுநாதமு மேவியவெளியிற், சிந் தையையிறுவிச் சிவன்வடிவாகித், தாக்குவைமூல நோக்குவையதீதம், போக்குவை பிறவி யாக்குவையின்பெனத், தராப்புருநார்போற் சமனுற நிற்கு, மிராப்பகலற்றவிடத்தே யிருத்தி, நலம்படர்சோதி நடனகுஞ்சித் தாட், சிலம்பொலிகேட்குந் திறம்பாலித்தான், மயற்பொறிபுலன்வாய் மனம்புகுநனவி, வியற்றிடுதவங்க ணியமகிட்டையதாஞ், சார்பொறிவிடுத்த சாக்கிரக்களவு, சேர்தருகருத்தாற் செய்தவநியமம், நீங்காக்கரண நீங்கவே நனவிற், தூங்காத்தூக்கச் சமுத்தியாசனமா, மறிந்துதொண்ணாறு மாறும்வேறுக்கிப், பிறிந்துதற்கண்டு பிரமமேதானாய்ச், சாதனம்விடுத்த சாக்கிரதூரியம், பேதமற்றிருக்கை பிராணயாமஞ், சான்றுசாக்கிரம் போய்த் தானிருந்தமையுந், தோன்றிடாதுலகைச் சமுற்றுங் கால்போற், பறந்திடுங் காலாற் பரமறந்தவலிற், பிறந்திடுமதீதம் பிரத்தியாகாரம், வானெனு மகண்ட வடிவுகொண்டெங்குந், தானென்றிருக்கை தாரணையாகுங், காட்சிக ளனைத்துங் கண்ணதாய்வின்ங்கி, யாட்சியினமைந்த ததுவேதியானந், தற்ப தந் தொம்பதஞ் சார்த்திடுமுபாதி, கற்பனைதீரக் கண்டசிற்பதமாஞ் சச்சிதா னந்த சமரசநிலைதேர், துற்றசிற்பதம்பெற் துறங்குதல்சமாதி, மன்னிடு சாம மறையுபநிடதஞ், சொன்னவாக்கியத்தின் றெகையிதேளுந், யோக வெட்டங்க முண்மைநீ யுணர்ந்தி, யேகசாரூப்பிய மிதுவெனமொழிந்தான்” என்பதனுனுமுணர்க. இதனானே அகத்தொழின் மாத்திரையானே அரு வத் திருமேனியை நோக்கிச்செய்யும் வழிபாடே யோகமென அதனிலக்க ணமும் பயனுங் கூறியவாறு. அது “சுகமார்க்கம் புலனெடுக்கித் தடுத்தி வழியிரண்டுஞ் சலிப்பற்று முச்சதூர மூலாதாரங்க, ளகமார்க்க மறிந்தவற்றி னரும்பொருள்க ளுணர்ந்தங் கணைந்துபோய் மேலேறி யலர்மதிமண்

டலத்தின், முகமார்க்க வழுதுடல முட்டத்தேக்கி முழுச்சோதி நினைந் திருத்தன் முதலாக வினைக, ளகமார்க்க வட்டாங்கயோகமுற்று முழுத்த லுழந் தவர்சிவன்ற னுருவத்தைப் பெறுவர்” என்பதனுனுமறிக. (எக)

பரந்த வான்கலை முழுதுமா கமதூற்

பகுதி யும்பல சமயசாத் திரமுந்

தெரிந்து தேர்ந்ததில் வாய்ந்தமுப் பொருளின்

செய்தி யேபொரு ளெனமனந் தெளிந்து

புரிந்து போந்துள சிற்றறி வனைத்தும்

போக்கி யவ்வறி வெனச்சிவ போதம்

விரிந்து தோன்றுநெஞ் சடையவித் தகரே

மேன்மை யானநம் மெய்ப்பதம் பெறுவார்.

இ—ள்: பரந்தவான் கலை முழுதும் - மிகவும் விரிந்த பெரியகலைக ளனைத்தையும், ஆகமதூற் பகுதியும் - ஆகமதூற் பாகுபாட்டையும், பல சமய சாத்திரமும் - பலதிறத்தனவாகிய சமயநூல்களையும், தெரிந்து தேர்ந்து - ஒதியுணர்ந்து, அதில் வாய்ந்த முப்பொருளின் செய்தி ஏ பொருள் என மனந்தெளிந்து - அந்தூல்களிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பதி பசு பாசமென்னுந் திரிபதார்த்த லக்ஷணமே முக்கியப்பொருளுென்று மனத்தினிச்சயித்து, புரிந்து போந்துள சிற்றறிவு அனைத்தும் போக்கி - முன்செய்து போந்த சிற்றறிவு சிறுதொழில்களனைத்தும் பயனிலவென்று கண்டு கழித்து, அவ்வறிவு எனச் சிவபோதம் விரிந்துதோன்றும் நெஞ்ச உடைய வித்தகரே - முன்னர் அச்சிற்றறிவின் விரிவைப்போலப் பின்னர்ச் சிவஞானம் விரிந்து தோன்றப்பெறும் மனத்தையுடைய சாதூரியர்களாகிய சிவஞானிகளே, மேன்மையான நம் மெய்ப்பதம் பெறுவார் - அப்பதமுத்தி மூன்றுக்கும் மேலாகிய எமது சத்தியமுத்தியைத் தலைப்படுவார் எ—று.

அது சாதியொருமை, செய்தி காரியம். சிற்றறிவு விடாதவாகுபெயர். புரிவு விருப்பமுமாம். வேதமுதலிய அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்களு மென்பார் பரந்தவான்கலை முழுதுமென்றும், விசேஷ வித்தையாகிய சிவா கம மவற்றுள் அடங்காமையின் அதனையு மடக்குதற்குப் பின்னர் ஆகம நூலென விதந்தும், அம்முதலானாகிய மூலாகமந்தான் சிவபோதம் உருத்திர பேதமென இருவகைப்படுதலின் அது விளக்குதற்கு ஆகமதூற்பகுதி யென்றும், சமயம் புறப்புறம் புறம் அகப்புறம் அகமென நால்வகைப்படுத லின் அச்சமயசாத்திரங்களும் பல திறத்தனவென்பார் பல சமயசாத்திர மென்றும், அவைகளையெல்லாங் கேட்டுச் சிந்தித்து ஆவனவற்றைத் தெளி தல் வேண்டுமென்பார் தெரிந்து தேர்ந்ததில் வாய்ந்த முப்பொருளின் செய்தியே பொருளுென மனந் தெளிந்தென்றும், கீழுள்ளனவற்றைக் கீழுனக்கண்டு கழித்தாலன்றி மேலுள்ளன பயன்படாவென்பார் புரிந்து

போந்துள சிற்றறிவனைத்தும் போக்கியென்றும், பெத்தநிலைக்க ணன்மபோத வியாபகம்போல முத்திலைக்கட் சிவபோத வியாபகமாகிய நிட்டை கூடு தல் ஒருதலையான் வேண்டப்படுமென்பார் உவமை யெடுத்துக்காட்டி அவ் வறிவெனச் சிவபோதம் விரிந்து தோன்றும் நெஞ்சுடைய வித்தகரே என் றும், இதுவே பாழுத்தியாகிய சாயுச்சியமென்பார் மேன்மையான நம் மெய்ப்பதமென்றுங் கூறினார், சுண்டு மெய்ப்பதம் பெறுதலென்றது அத்து விதமாயியைதலை. அத்துவிதமா யியைதலாவது ஆன்மபோதமும் கண்ணெ ளியும் போலச் சிவமும் ஆன்மாவும் தம்முளிரண்டற ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றலாம். பிரமமும் ஆன்மாவெனப் பொருளிரண்டிலே ஒன்றேயெனக் கூறுவர் மாயாவாதிகள். சிவமும் ஆன்மாவும் வேறுபொருளெனவும் அவ்விரு பொருளே இரண்டென வேற்றுமைப்படாது அதுவிதுவாய் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒன்றாய் நிற்குமெனவும் கூறுவர் சைவசித்தாந்திகள். அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்கு இரண்டின்மையெனப் பொருள்கொள்வர் மாயாவாதிகள். இரண்டின்மையெனப் பொருள்கொள்வர் சைவசித்தாந்தி கள். வேதமுதலிய அறுபத்துநான்கு கலைகளாவன: வேதம், புராணம், வியா கரணம், நீதிநூல், சோதிடம், கணிதம், தருமசாத்திரம், யோகசாத்திரம், மந்திரசாத்திரம், வைத்தியசாத்திரம், இதிகாசம், காவியம், அலங்காரம், நிருத்தம், பூமிபரீக்ஷை, ஆகருஷணம், பாகாயப்பிரவேசம், அக்கினித்தம்பம், சலத்தம்பம், வாயுத்தம்பம் முதலியன. சிவாகமம், காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம். சூக்குமம், சகச்சிரம், அஞ்சு மான், சுப்பிரபேதம், விசயம், நிச்சவாதம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், ரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பம், புரோற் தேதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோகத்தம், பாரமேசுவரம், கிரணம், வாதுளமென இருபத்தெட்டாம். இவற்றுட் காமிக முதலிய பத்தும் விஞ் ஞானகலருட் பரமசிவனது அதுக்கிரகத்தைப் பெற்ற பிரணவர் முதலிய பத்துச் சிவன்களுக்கும் அருளிச் செய்யப்பட்டமையாற் சிவபேதமென வும், விசயமுதலிய பதினெட்டும் இவ்வாறு பரமசிவன்பால் உபதேசம் பெற்ற அநாதி ருத்திரர்முதலிய பதினெட்டு ருத்திரர்களுக்கும் அருளிச் செய்யப்பட்டமையால் உருத்திரபேதமெனவும் கூறப்படும். இச்சிவாகமங் கள் சித்தாந்தமெனவும், மாதிரமெனவும், தந்திரமெனவும், பெயர்பெறும். இவற்றுட் காமிகத்துக்குப் பரார்த்தமும், யோகசத்துக்கும் சிந்தியத் துக்கும் மகுடத்துக்கும் முகவிம்பத்துக்கும் வாதுளத்துக்கும் தனித்தனி இலக்கமும், காரணத்துக்கும் நிச்சவாசத்துக்கும் தனித்தனி கோடி யும், அசிதத்துக்கும் தீப்தத்துக்கும் வீரத்துக்கும் தனித்தனி நியுதமும், சூக்குமத்துக்குப் பதமமும், சகச்சிரத்துக்குச் சங்கமம், அஞ்சுமானுக்கு ஐந்திலக்கமும், சுப்பிரபேதத்துக்கும் விஜயத்துக்கும் சந்திரஞானத்துக்கும் தனித்தனி மூன்றுகோடியும், சுவாயம்புவத்துக்கும் சித்தத்துக்கும் தனித்தனி ஒன்றைக்கோடியும், ஆக்கினேயத்துக்கு முப்பதினாயிரமும்,

ரௌரவத்துக்கு எட்டர்ப்புதமும், விமலத்துக்கும் புரோற்கீதத்துக் கும் மூன்றிலக்கமும், லளிதத்துக்கு எண்ணாயிரமும், சந்தானத்துக்கு ஆறாயிரமும், சர்வோகத்தத்துக்கு இரண்டிலக்கமும், பாரமேசுவரத்துக்குப் பன்னிரண்டிலக்கமும், கிரணத்துக்கு ஐந்துகோடியும் கிரந்தச்சங்கியைக ளாம். சங்கியை - அளவு. இவை ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம் சரியாபாதமெனத் தனித்தனி நான்குபாதங்க ளுடையனவா யிருக்கும். இவற்றுள் ஞானபாதத்திலே பரமசிவனுடைய சொருபமும், விஞ்ஞான கலர், பிரளயாகலர், சகலரென்னு மான்மாக்களின் சொருபமும், ஆணவம் காமியம் மாயேயம் வைத்தவம் திரோதானசத்தியென்னும் பஞ்சப்பாசங்க ளின் சொருபமும், சத்தியின் சொருபமும் சிவத்துவமுதற் பிருதிவி தத் துவ வரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களது உற்பத்தியும், இவை ஆன்மாக்கள் போகம்புகிக்கைக்குக் கருவியாமுறைமையும் புவனங்கள் புவனேசர் சொருபங்களும், புவனங்களின் யோசனைப் பிரமாணங்களும், அதமப் பிரளயம் மத்தியம்பிரளயம் மகாப்பிரளயங்களின் சொருபமும், அந்தப் பிரளயங்களின் பின்னர்ச் சிருட்டியா முறைமையும், பாசுபதம் மகாவிர தம் காபால முதலிய மதங்களின் சொருபமும் கூறப்படும். கிரியா பாதத்திலே, மந்திரங்களி னுத்தாரணம், சந்தியாவந்தனம், பூசை செப மோமங்களும், சமய விசேட நிருஷாண ஆசாரியாபிடேகங்களும் புத்தி முத்திகளுக் குபாயமாகிய தீக்கையும் கூறப்படும். யோகபாதத்திலே இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்துவேசாரும், ஆன்மாவும், பரமசிவனும், சத்தியும், சகத்துக்குக் காரணமாகிய மாயை மகாமாயைகளைக் காணும் வல்லமையும், அணிமாதி சித்திகளுண்டா முறைமையும், இய மம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தியானம், தாரணை, சமாதிகளினுடைய முறைமையும், மூலாதாரமுதலிய ஆறுதாரங் களின் முறைமையுங் கூறப்படும்; சரியாபாதத்திலே, பிராயச்சித்தவிதி யும், பவித்திர விதியும், சிவலிங்கலக்கணமும், உமாமகேசுர முதலிய வியத் தாவ்வியத்த லிங்கங்களின் இலக்கணமும், நந்திமுதலிய கணநாதரிலக் கணமும், செபமாவே யோகப்பட்டம் தண்டம் கமண்டலம் முதலியவற்றின் இலக்கணமும், அந்தியேட்டி விதியும், சிராத்த விதியுங் கூறப்படும். சிவ பெருமானுக்குக் காமிகம் திருவடிகளும், யோகஜம் கணைக்கால்களும், சிந்தியம் திருவடி விரல்களும், காரணம் கெண்டைக்கால்களும், அசிதம் முழந்தாள்களும், தீப்தம் தொடைகளும், சூக்குமம் சூயத்தானமும், சகச் சிரம் கடித்தானமும், அஞ்சுமான் முதுகும், சுப்பிரபேதம் கொப்பூழும், விசயம் உதாரமும், நிச்சவாசம் நாசியும், சுவாயம்புவம் மூலங்களும், ஆக்கி னேயம் கண்களும், வீரம் கழுத்தும், ரௌரவம் செவிகளும், மகுடம் திருமுடியும், விமலம் கைகளும், சந்திரஞானம் மார்பும், முகவிம்பம் திரு முகமும், புரோற்கீதம் திருநாக்கும், லளிதம் கபோலங்களும், சித்தம் திரு நெற்றியும், சந்தானம் குண்டலமும், சர்வோகத்தம் உபவீதமும், பாரமேசுவரம்

ஆரமும், கிரணம் இரத்திபாணங்களும், வாதுளம் திருப்பரிவட்டமும், காலோத்தரம் திருமேற்பூச்சும்; மற்றை உபாகமங்களெல்லாம் பரிமளதிரவியங்களும் புஷ்பங்களும், சைவசித்தாந்தம் நைவேத்தியமுமாமென்க. இன்னும், ஆகமநூலென்றமையாது ஆகமநூற்பகுதியு மென்றதனானே உபாகமங்களும் அட்டப்பிரகரணங்கண் முதலியனவுமாகிய வழிதூல் சார்புநூல்களையுங் கொள்க. உபாகமங்கள் நரசிங்கமுதல் விசுவா.ன்மகம் ஈராகிய இருதூற்றேழுமாம். இவற்றின் பெயர்களைக் காமிக முதலியவற் றுட் காண்க. அட்டப்பிரகரணங்களாவன: தத்துவப்பிரகாசிகை, தத்துவ சங்கிரகம், தத்துவத்திரய நிர்ணயம், போககாரிகை, மோக்ஷகாரிகை, நாத காரிகை, பரமோக்ஷநிராசகாரிகை, இரத்தினத்திரயம் என்பனவாம். புறப் புறச்சமயம் உலோகாயதம், நால்வகைப் பெளத்தம், ஆருகதமென அறு வகைப்படும். நால்வகைப்பெளத்தம் செனத்திராந்திகம், யோகசாரம் மாத்தீகம், வைபாடிகமென்பன. புறச்சமயம் தருக்கம், மீமாஞ்சை ஏகான்ம வாதம், சாங்கியம், யோகம். பாஞ்சராத்திரமென அறுவகைப்படும். இவற் றுள் ஏகான்மவாதம் மாயாவாதமும், பாற்கரியவாதமும், கிரீடாப்பிரம வாதமும், சத்தப்பிரமவாதமென நால்வகைப்படும். அகப்புறச்சமயம் சைவம், பாசுபதம், மகாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவம், என அறு வகைப்படும். அகச்சமயம் பாடாணவாதசைவம் சங்கிராந்தவாத சைவம், அவிகாரவாத சைவம், பரிணமவாத சைவம், சுத்த சைவம், பேதவாத சைவ மென அறுவகைப்படும். ஆசீவகம், பாட்டம், பிரபாகரம், துவிதவாதம், சாக்தேயம், காபாலிகம், சூரியவாதம், மிச்சிரவாதம், கருமவாதம், சிவசமய வாதம் முதலிய வனைச்சமயங்களுந் தம்முட் சிறிது சிறிது வேறுபாட்டோடு இந்நான்குகூற்றுச் சமயங்களுள் அடங்குமென்க. உலோகாயதமுதல் ஐக்கிய வாதமீறாகிய புறப்புறம் புறம், அகப்புறமென்னு முக்கூற்றுச் சமயங்க ளெல்லாம் பூதமுதல் அசுத்த மாயாதத்துவமீறாயுள்ள ஒவ்வோர் தத்துவங் களிலே நிலைபெறும். அவ்வத்தெய்வங்கள் நிலைபெறுந் தத்துவமே அவ்வச் சமயங்களுக்கு முத்திலிலையாகும். இவற்றையெல்லாம் கடந்து நின்றது சைவசித்தாந்தமென்க. அது “அறுசமயத்திற் கடந்த சைவத்தி னன்றி வீழலதெனத் தெளிந்து” என்பதனுணுமறிக. இச் சைவசித்தாந்த சமயசாத்திரம் விந்துவினின்றும் நாதந்தோன்றி விந்துவம் பிரணவமும் வன்னங்களுமாக முறையே பரிணமித்து அதுட்டுப்புச் சந்தசாய்ச் செய்யப் பட்ட முற்கூறிய ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டுமாம். உலோகாயத முதலிய மற்றைச் சமயநூல்களெல்லாம் பொய்நூல்களென்க. அது “பேயன்ன புறச்சமயப் பிணக்குதூல் வழியினைத்தும் பிழையேயன்றி, வாயன்மை தெளிந்துசைவ சித்தாந்த வழிதேறி” என்பதனுணுமறிக. இச்சமயநூல்களை யெல்லாம் வினங்கியவழியல்லது மெய்ச்சமயநூலுயர்வு தெற்றென வினங் காமையின் ஞானி இந்நூற்பகுதிகளையெல்லாம் அறிதல் வேண்டுமென்பார் பரந்தவான் கலைமுழுது மாகம் நூற்பகுதியும் பலசமய சாத்திரமும் தெரிந்

தென்றார். இதனானே புறத்தொழில் அகத்தொழி விரண்டு மின்றி அறிவுத் தொழின் மாத்திரையானே அம்முன்று திருமேனிக்கும் மேலாய் அகண் டாகார நிட்ட வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய் நிறைந்து நிற்கின்ற சிவபிரானிடத்திற் செய்யும் வழிபாடு ஞானபாதமென அதனிலக்கணமும் பயனுங் கூறியவாறென்க; அது “சன்மார்க்கஞ் சகலதலை புராண வேத சாத்திரங்கள் சமயங்க டாம்பலவு முணர்ந்து, பன்மார்க்கப் பொருள் பல வுங் கீழாக மேலாம் பதிபசுபா சந்தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டு, நன் மார்க்க ஞானத்தா னாடி ஞான ஞேயமோடு ஞாதிரவு நாடா வண்ணம், பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றி ஞானப் பெருமைபுடை யோர் சிவனைப் பெறுவர் காணே” என்பதனு முணர்க. (எஉ)

உருப் பொலாதவ நிழிகுலத் தவர்நல்

லொழுக்க மில்லவ ரென்றுநம் மனவில்

விருப்பி லாதவ ரெனினுமெய்ந் நீறு

மிக்க சாதன வேடமும் கண்டாற்

றரிப்பி லாதுசென் றெதிருற வணங்கித்

தக்க போனக மனித்தவர்க் கெளிதா

விருப்பர் தாமவர்க் கடியவர்க் கடியா

ரென்பர் யானென தெனுஞ்செருக் கறுப்பார்.

இ—ன்: உருப்பொல்லாதவர் - சரீரக் குற்றமுடையவர், இழிகுலத் தவர் - தாழ்ந்த வருணத்தவர், நல் ஒழுக்கம் இல்லவர் - தூராசாரமுடைய வர், என்றும் நம் அளவில் விருப்பு இலாதவர் எனினும் - எஞ்ஞான்றும் நம்மிடத்து அன்பில்லாதவர்களே யாயினும், மெய்நீறும் மிக்க சாதன வேடமும் கண்டால் - அவருடைய சரீரத்திலே விபூதியையும் ஒழிந்த சமய சாதனத்தோடு கூடிய திருவேடத்தையுந் தரிசிக்கப்பெறிந், தரிப்பு இல்லாது சென்று எதிர் உற வணங்கி - சிறிதுந் தடைப்படாது எதிர் கொண்டு வணங்கி, அவர்க்குத் தக்க போனகம் அளித்து - அவர்களுக் குத் தம்மா வியன்ற திருவமுது படைத்து, அவர்க்கு எளிது ஆ இருப் பர் தாம் அடியவர்க்கு அடியார் என்பர் - இங்ஙன மவருக் கடிமையாக வழிபட் டொழுதுபவரே நம்மடியவர்க்கு அடியவரென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவர், யான் எனது என்னும் செருக்கு அறுப்பார் - அவர் யான் என்னு மகங்காரமாகிய தனு கரணங்களும் எனது என்னு மமகாரமாகிய புவன போகங்களுமாகிய மயக்கத்தை ஒழிப்பார் எ—று.

எனினு மென்பதனை வனையவற்றோடுந் தனித்தனி கூட்டிப் பொருள் கொள்க. அது, உருப்பொல்லாமை இழிகுலம் ஒழுக்கமின்மை விருப்ப மின்மைகளின் இழிவையும், திருவேடத்தின் உயர்வையுங் காட்டிநின்றது. இந்நான்கையு மொருங்குடையராயினுந் திருவேடமுன்வழி ஒரு தலையான்

வணங்கற்பால ரென்பதூஉம் போதா அவ்வேட மீண்டிற்றுதிக்கண் வைக்கப் பட்டதென்க. ஒழிந்த சாதனம் உருத்திராக்கம், காஷாய வஸ்திரம் முதலாயின. சாதனம் - அடையாளம். எளிது - எளிமை. ஆகவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் ஆவெனக் குறைந்துநின்றது. இருப்பொன்பது ஈறு திரியாத வினையாலினையும் பெயர். தாமென்பது தேற்றப் பொருட்கண் வந்தது; அவன்னுனிவன் என்புழிப்போல. சரீரக்குற்றம் - அங்கனைத்துவம் முதலாயின. இழிகுலம் சண்டாள் குலம் முதலாயின. நல்லொழுக்கம் அன்னை தந்தையை வழிபடுதல் முதலாயின. திருவேட மகிமையை, “எவ ரேனுந் தாமாக விலாடத்திட்ட திருநீறுங் கண்டிகையுங் கண்டாலுங்கி, யுவராதே யவரவரைக் கண்டபோது முவந்தடிமைத்திற நினைந்திங் குவந்து கோக்கி” என்றற் றெடக்கத்துத் திருவாக்குக்களினும், “உவர்மட் பொதி கரைத் துவரதூறிய, வண்ணன்மேனி வெண்ணிறம் படைத்தலு, மிவர்சிவ னடியார் வேடமு மிதுவென, நகர்வலம்புரியும் புக்முக்க களிற்றி, நெருத் தத்திருந்து குதித்துநனி விரைந்து, கர கமலங்கள் சிரமிசைக் கூம்ப, நில னுற வீழ்ந்தைம் புலன்ற வணங்கலும், ஆரென நினைந்த தடிவண்ணெனென்ச், சேரலர் தாமு மடிச்சே ரலனென, ஞாபகந்தந்த பேருதவியினீர், வருந்தா தேகுமி னெனவழி விடுத்த, பெருந்தகைச் சேரமான் பெருமாயைஞர்” முதலிய உண்மைநாயன்மார்களிடத்துங் காண்க. திருவேடத்தை ஞாபகங் கூர்வித்தலிற் போலிவேடமும் வழிபடுவார்பாற் பயனுடைத் தென்பது பத்திமார்க்க வழக்காகலின், “வேடநெறி நில்லார் வேடம்பூண் டென்பயன்” என்பது முதலியன வேடநெறி நில்லார்க்குப் பயனில்லாமையை விளக்கு தலின் முரணாகாமையறிக. இதனானே திருவேட மகிமை கூறுமுகத்தாற் சிவனடியார்க் கடியவரிலக்கணமும் பயனுங் கூறியவாறென்க. (எஃ)

விரிந்த சஞ்சித வினைகளன் புடனும்

விழிக்க வெந்தன விரவுமிப் பிறப்பிற்

பொருந்தம் வல்வினை யுடலுட னகலும்

புந்தி சேரான் வருவினை போக்கு

மருந்து யர்ப்பொரு னுயிருடம் புனவே

யல்ல நம்மன வாகுமிங் குணப்போ

விருந்த நங்குரு வடிவைகின் கருத்தி

விருத்து வாய்பொரு ளிதுவென மொழிந்தார்.

இ—ள்: விரிந்த சஞ்சித வினைகள் அன்பு உடன் நாம் விழிக்க வெந்தன - புத்தி தத்துவம் பற்றுக்கோடாக மாயையிலே பரந்துகிடந்த நின் சஞ்சித கன்மங்க னெல்லாம் நாம் முன்னரே நின்னிடத் தன்புகொண்டு நயன தீகைச் செய்யவே ஞானாக் கினியினலே தகிக்கப்பட்ட மொழிந்தன, விரவும் இப்பிறப்பில் பொருந்தம் வல்வினை உடல் உடன் அகலும் - எடுத்த இப் பிறப்பின்கண் முகந்து கொண்ட பிரார்த்த கன்மங்கள் இச்சரீர

நீக்கத் து அதனோடு அநுபவிக்கப்பட்டதற் தொலையும், புந்தி சேர் அருள் வருவினை போக்கும் - உன் மனத்திற் பதிந்த நம்மருளானது இனி ஆகாமிய கன்மங்கள் ஏறவொட்டாது தடுக்கும், உடல் பொருள் உயிர் உனவே அல்ல நம்மன ஆகும் - உடல் பொருள் ஆவி என்னுமீழ்மூன்றும் இனி உன்னுடையவைகளல்ல நம்முடையனவாகும், (அது நிற்க), இங்கு உனைப் போல் இருந்த நம் குரு வடிவை நின் கருத்தில் இருந்துவாய் - இங்கே உன்னைப்போல மானுடச் சட்டைசாத்தி யெழுந்தருளிவந்திருக்கின்ற நங் குருவடிவத்தை உன் மனத்திற் பதிப்பாய், இது பொருள் என மொழிந்தார் - இதுவே ஆகமங்களி னறிந்து கோடற்கரிய சித்தார்த்தப் பொருளா மென்று பரமாசாரியர் வாதவூரடிகளாகிய சீடருக்குப் போதித்தலெனப் படும் வாசிகதீகைச் செய்தருளினார் என்று.

அருந்துயர்ப்பொருள் - அநுபவித்தற்கரிய துன்பத்தையுடைய பொருள். அது “சுட்டலுந் துன்பமற் றீட்டிய வொண்பொருளைக் காத்தலு மாங்கே கடுந் துன்பம்—காத்தல், குறைபடிற்றுன்பங் கெடிற்றுன்பந் துன்பக், குறைபதி மற்றப் பொருள்” “இன்னறமும் பொருளை யீட்டுவதுந் துன்பமே, பின்னதனைப் பேணுவதுந் துன்பமே—யன்ன, தளித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிற்பா, விழத்தலுந் துன்பமேயாம்” என்பவற்றானு மறிக. ஆணவ கன்ம மாயை யென்னு மும்மலங்களுட் கன்மமாவன ஆன்மாக்கன் மனவாக்குக் காயமென்னுந் திரிகரணங்களினானும் செய்துகொண்ட புண்ணிய பாவங்களாம். இவை, எடுத்த பிறப்பிலே செய்யப்பட்டபோது ஆகாமியமெனவும், பிறவிதோறு மிங்ஙன மீட்டப்பட்டுப் பக்குவப்படும் வரையும் புத்தி தத்துவம் பற்றுக்கோடாக மாயையிலே கிடக்கும்போது சஞ்சிதமெனவும், இச்சஞ்சித கன்மங்களுள்ளே பக்குவப்பட்டவை, மேலெடுக்கு முடம்பையும் அதுகொண்டனுபவிக்கப்படும் இன்ப துன்பங்களையும் தந்து பயன்படும்போது பிரார்த்தமெனவும் பெயர்பெறு மென்க. திரு வருள் புத்தியிற்பதியவே, தற்போதங்கெட்டுச் சிவபோதம் மேலிட்டுச் சீவச் செயலெல்லாம் சிவச்செயலாய் விடுதலின், ஆகாமியமேறமாட்டாவென்பார் புந்திசேரான் வருவினை போக்குமென்றும், நின்மனம் பற்றுத்தற்குரிய வடிவென்பார் இங்குனைப்போலிருந்த நங்குருவடிவென்றும், அநாதியாயுள்ள மலவாதனை பயிற்சி வயத்தான் மீளவும் வந்து தாக்காமைப் பொருட்டுச் சிவோகம் பாவனை செய்யென்பார் நங்குருவடிவை நின்கருத்தி விருத்துவாயென்றும், பரந்த வாகமங்களினெல்லாம் முடிந்த முடிபாகிய சித்தார்த்தப் பொருள் இதுவே யென்பார் பொருளினதுவெனச் சுட்டி வித்துங் கூறினார். ஈண்டுப் பரமாசாரியர் திருவாதவூரடிகளது உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் ஒப்புக்கொண்டமையை, “அன்றேயென்ற னூவியு முடலு முடைமை யெல்லாமுங், குன்றேயனையா யென்னை யாட்கொண்ட போதே கொண்டி லையோ, வின்றோ ரிடைபூ நெனக்குண்டோ வெண்டோண் முக்கணெம்

மானே, நன்றேசெய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானே விதற்கு நாயகமே” என அவ்வடிகளே கூறிய திருவாக்கானு முணர்க. விரும்பி முற் செனனம், புரிந்த வல்வினை என்னும் பாடம் போலிப்பாடமென விடுக்க. (எச)

அத்த னாத்திரு வாய்மலர்ந் தருளு
மமல வாசகங் கேட்டக மகிழும்
பத்த னாதமக் கெழுபிறப் பறுக்கும்
பாதமீதுறப் பணிந்தெதி ரெழுந்து
பித்த னாவென் பிழைதனக் கிரங்கும்
பிஞ்ஞ காமிகப் பேதைமை யுடையேன்
முத்த னாகமெய் காட்டினை பெனவே
மொழிந்த ழிந்துகைம் முடிமிசைக் குவித்தார்.

இ—ள்: அத்தனார் திருவாய் மலர்ந்தருளும் அமல வாசகம் கேட்டு அகம் மகிழும் பத்தனார் - பரமபிதாவாகிய சிவபெருமான் இங்ஙனம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய நிருமலமாகிய உபதேசவாக்கைக் கேட்டு மன மகிழ்வு சிவபத்திமானாகிய திருவாதவூரடிகளானவர், தமக்கு எழுபிறப்பு அறுக்கும் பாதம் மீது உற எதிர் பணிந்து எழுந்து - தமக்கெழுமுகைப் பிறப்பையும் பற்றறச்செய்து உபகரித்த திருவடிகளிற் சிரசு தோயச் சந்திதியிலே வீழ்ந்து வணங்கி யெழுந்துகின்ற, பித்தன் ஆன என் பிழை தனக்கு இரங்கும் பிஞ்ஞகா - பிரபஞ்ச பிராந்தியையுடையேனாகிய தமிழேனது குற்றத்திற்குத் திருவுள மிரங்கியருளுங் கருணைதிதியே, மிகப் பேதைமை உடையேன் முத்தன் ஆக மெய் காட்டினை என மொழிந்து - மிகவும் அஞ்ஞானத்தையுடைய தமிழேன் மலமுத்தனாகும்படி ஆகமங்களின் மெய்ப்பொருளாகிய சித்தாந்த நெறியைச் சந்தேக விபரீதமறப் புலப்படுத்தி யருளினீர் என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, அழிந்து -தம்வசமழிந்து, கை முடிமிசைக் குவித்தார் - பயிற்சிவயத்தாற் கைகளைச் சிரசிலே குவித்துக் கும்பிட்டார்.

எழுவகைப்பிறப்பு மேலே காட்டப்பட்டது. பிழை முத்தியெய்து தற்கு இதுகாறும் உன்முகஞ்செய்யாமை; உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் இதுகாறும் என்னுடையவைக னென்றெண்ணி யிருந்தமை என்றமாம். சந்திரன் கங்கை முதலிய தலைக்கோலங்கள் ஆன்மாக்கண் மீது கொண்ட கருணை மிகுதியால் நேர்ந்தனவாகவிற் பிஞ்ஞகா என்பதற்குக் கருணைதிதியே எனப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. மலமுத்தன் மலத்தால் விடுக்கப்பட்டவன்; சீவன்முத்தகை எனினுமமையும். மெய்காட்டினை யென்பதற்குக் குருவடிவத்தைத் தரிசிப்பித்தருளினீர் ரோனிலும் பொருந்தும். உன்முகம் - மேன்முகம். அது ஈண்டு முயற்சியின்மேற்று. (எரு)

என்ன வாகமுன் னினைந்துள பொருளு
மில்ல தாகிய வுடலமும் யானு
நின்ன வாகின் னருள்கொடு நினைந்தே
னின்ம லாவென நின்றுநின் னுருகா
மன்னு தானைதம் மேலணி கலன்கன்
மதுரை மீனவன் வான் பொரு ளிறையோன்
முன்ன தாகவைத் திறைஞ்சின ரறஞ்சேர்
முதல்வ னார்முக மலர்வுகொண் டிருந்தார்.

இ—ள்: முன் என்ன ஆக நினைந்து உள பொருளும் - தமிழேன் பெத்தகாலத்து என்னுடையனவாகக் கருதியிருந்த பொருளும், இல்லது ஆகிய உடலமும் - யானல்லாததாகிய இந்தச் சரீரமும், யானும் - ஆன்மாவாகிய யானும், நின்மலா - மலராகிதரே, நின்ன ஆக நின் அருள் கொடு நினைந்தேன் என - இதுபொழுது தேவரீருடையனவாகத் திருவருளா னறிந்து சமர்ப்பித்தேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்து, நின்று நின்று உருகா - ஆன்மபோத மொழிந்து நின்று மனம் நெக்கு நெக்குருகி, தம் மேல் மன்னு தானே அணிகலன்கள் மதுரை மீனவன் வான் பொருள் - தம் முடம்பின்மீது புனைந்த வஸ்திராபரணங்களையும் மதுரையை இராசதானி யாகவுடைய அரிமர்த்தன பாண்டியனது திரவியத்தையும், இறையோன் முன் ஆக வைத்து இறைஞ்சினர் - குரு சந்திதியிற் பொருந்த வைத்துத் திருவாதவூரடிகள் வணங்கினர், அறம் சேர் முதல்வனார் முகம் மலர்வு கொண்டு இருந்தார் - ஈண்டுத் துறவறத்தைப் பொருந்திய யோகமூர்த்தி யாகிய பரமாசாரியர் சீடரது பக்குவமுதிர்ச்சியைக் கண்டு முகமலர்ச்சி கொண்டு வீற்றிருந்தருளினார் எ—று.

உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் இனி உன்னுடையவைகளல்ல என்ற துணையானே அங்ஙனஞ் சமர்ப்பித்தா ராகவிற் பக்குவமுதிர்ச்சி விளங்கிற் றென்க. சமர்ப்பித்தல் - ஒப்பித்தல். நின் நிரண்டனுண் முன்னையது ஒழிந்தென்னும் பொருட்டு. அது “விரவுப் பெயரின் விரிந்து நின்று மன்னபிறவு மாகுமையுருபே” என்பதனுமறிக. ஆன்மபோத மென்பது அவாய்நிலையான் வருவிக்கப்பட்டது. அடுக்கெனக்கொண்டு காலீட்ட மென்பது மொன்று. ஒருகாலக் கொருகால் அதிகமாக வுருகியெனக் கோடலுமாம். பக்குவான்மாக்கட்கு முத்தி கொடுக்கும்பேர்து யோகி யாதலை “போகியாயிருந் துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதலோரார், யோகியா யிருந்து முத்தியுதவுத லதுவுமோரார்” என்னுந் திருவாக்கானறிக. அ, து என்பன சாரியை. (எசு)

வேறு.

பெருந்துறை யுறைவா ரன்பு பெறுந்திரு வடிய ராகி
யிருந்தவர் தம்மின் மேன்மை யெய்தினர் முகத்தை நாடித்

திருந்திய பொருளி தெல்லாந் திருப்பணிக் களியு மேலா
மருந்தவர்க் குதவு மில்லா தலந்தவர்க் கருளு மென்றார்.

இ—ள்: பெருந்துறை உறைவார் - இச்சமையத்துத் திருப்பெருந்
துறையின்கண் வீற்றிருக்கின்ற கைலாசபதியானவர், அன்பு பெறும் திரு
அடியர் ஆகி உறைந்தவர் தம்மின் மேன்மை எய்தினர் முகத்தை நாடி -
அன்பையுடைய திருத்தொண்டர்களாகி அங்கே இருக்கின்றவர்களுள் மகி
மையையுடைய ஒருவரது முகத்தைப் பார்த்து, திருந்திய பொருள் இது
எல்லாந் திருப்பணிக்கு அளியும் - திருத்தமாகிய இப்பொருள்களை யெல்
லாந் திருப்பணிக்குக் கொடுங்கள், மேலாம் அருந் தவர்க்கு உதவும் - மேலா
கிய அரிய தவத்தையுடைய சற்பாத்திரங்கட்குக் கொடுங்கள், இல்லாது
அலந்தவர்க்கு அருளும் என்றார் - நுகரப்படும் பொருள் ஒன்றுமின்றிச் சுழலு
கின்ற வறியவர்களுக்குக் கொடுங்களுென்று பணித்தருளினார் எ—று.

ஒருவர் முன்சொன்ன ஒருவர். இதெல்லாம் பன்மை யொருமை மயக்
கம். மேலா மருந்தவம் சரியை, கிரியை, யோகங்கள். திருப்பணி முத
லியவைகளுக்கு உபயோகிக்கப்படுதற் கேற்ப நன்னெறியானீட்டிய பொரு
ளென்பார் திருந்திய பொருளுென்றார். பொருளைத் திருப்பணியின் பொ
ருட்டு, அத்திருப்பணி செய்வார்க்குக் கொடுக்கும் பலத்தை, “திருப்பணி
செய்வார்க்குஞ் சிவனையுன்னிச் செம்பொன், விருப்புட னீவார் பெறுகவிடு”
என்பதனானும், மேலாமருந்தவர்க்குதவும் பலத்தை, “சிவஞானச்செயலுடை
யோர் கையிற்றானந் திலமளவே செய்திடினு நிலமலேபோற் றிகழ்ந்து. பவ
மாயக் கடலிலமுந்தாதவகை யெடுத்துப் பரபோகந் துய்ப்பித்துப் பாசத்தை
யறுத்துத், தவமாரும் பிறப்பொன்றிற் சாரப்பண்ணிச் சரியை கிரியாயோகந்
தம்மினுஞ் சாராமே, நவமாகுந் தத்துவஞானத்தை நல்கிநாதனடிக்கமலங்க
ணனுசுவிக்ஞந்தானே” என்பதனானும், நுகரப்படும் பொருளொன்றுமில்லா
தலந்தவர்க்குதவும் பலத்தை “வறியார்க்கொன்றீவதே யீகை மற்றெல்லாந்,
குறியெதிர்ப்பை நீரதுடைத்து” என்பதனானும். இவற்றுள் வறியவர்க்
கீதல் இரக்கவயத்தானென்பது விளக்குதற் பொருட்டன்றே ஈண்டருளு
மென்னும் வினைச்சொற் பிரயோகித்துக் கூறியது உமென்க. இது அறு
சீரடியாசிரியவிருத்தம். (என)

தப்பெரு முதல்வர் சொல்லுந் தகுமொழிப் படியே யுள்ள
செம்பொருள் யாவு மன்பின் றிறத்துளார் தொலைத்த பின்னர்
அம்பர னளித்த ஞான மருந்தினை யருந்திப் பாச
வெம்பிணி யகற்று மிந்த வித்தகர் முத்த ரானார்.

இ—ள்: அன்பின் திறத்துளார் - பத்திவலியையுடைய திருத்தொண்
டர்கள், தம் பெரு முதல்வர் சொல்லும் தகு மொழிப்படியே - தம்

முழுமுதலாகிய பரமசாரியர் பணித்தருளிய திருவாக்கின் வண்ணமே,
உள்ள செம்பொருள் யாவும் தொலைத்த பின்னர் - அங்குள்ள செவ்விய
பொருள்களையெல்லாந் கொடுத்து முடித்தபின்னர், அம்பரன் அளித்த
ஞான மருந்தினை அருந்தி - அச்சிவபெருமானாகிய அநாதிவைத்தியர்
கொடுத்தருளிய சிவஞானமாகிய பரம ஓளவுதத்தை உட்கொண்டு, பாச
வெம்பிணி அகற்றும் இந்த வித்தகர் முத்தர் ஆனார் - ஆணவமுதலிய பஞ்ச
பாசமாகிய மகாரோகத்தை நிவிர்த்திசெய்த சாதாரியராகிய இத்திருவாத
வூரடிகள் சீவன்முத்தராயினார் எ—று.

“மிகுஞ், சுத்தனாகியே தொலைவிலாருயிர், முத்தியெய்தினான் முழு
துணர்ந்துளான்” என்றதூஉம் இந்நிலையை யென்க. அப்பரன் அம்பர
னெனத் தொடை நோக்கி மெலிந்து நின்றது; சிதம்பரேசுவரர் என்று
மாம். அளித்தல் ஈண்டியாதீதல். (எஅ)

திருத்திகழ் கவிகைக் கீழுஞ் சிறந்தபொற் சிவிகை மேலும்
வரத்திரு மேவு தானை மன்னவ னென்ன வந்தார்
உருத்தெரி யாத நீறுங் கோவண வுடையுங் குஞ்சி
விரித்துள சிரமும் தூநீர் மிகப்பொழி விழியு மானார்.

இ—ள்: திரு மேவு தானை வர - வெற்றிபொருந்திய சேனை பக்
கத்தே சூழ்ந்து வர, திருத் திகழ் கவிகைக் கீழும் சிறந்த பொன் சிவிகை
மேலும் மன்னவன் என்ன வந்தார் - அழகு விளங்குகின்ற தவனச்சத்திரத்
தின் கீழும் அழகிய முத்துச்சிவிகையின் மேலும் பாண்டியராசனைப் போல
முன் மகாலங்காரத்தோடு வந்த திருவாதவூரடிகள், உருத் தெரியாத
நீறும் - இதுபொழுது திருமேனி மறையப் பூசிய விபூதியும், கோவண
உடையும் - கௌபீன வுடையும், குஞ்சி விரித்துள சிரமும் - மயிர் விரிக்
கப் பெற்ற சிரசும், தூ நீர் மிகப் பொழி விழியும் ஆனார் - ஆரந்த பாஷ்
பம் மிகவும் பொழிகின்ற கண்களுமுடையராயினார் எ—று.

கீழும் மேலும் என்புழி இடைச்சொற்க் எரிண்டும் வந்தாரென்னும்
வினையொண்டன. பின்னைய திரு வீரல்குமி. மன்னவனென்றது ஈண்டு
நெடுநிலவரசன் என்னும் பொருட்டு. தவனச் சத்திரம் நிழற்ற முத்துச்
சிவிகையின் மேலேறி வந்தாரென ஒதற்பாலது வேரோர் நயம்பற்றி இங்
வனங் கூறப்பட்டது; இரு பக்கமும் முன்னும் பின்னும் கீழு மேலுமாகிய
அறுவகையிடத்தும் அதி பிரபுத்துவத்துடன் முன் வந்தா ரென்பார் திருத்
திகழ் கவிகைக்கீழும் சிறந்தபொற் சிவிகை மேலும் வரத் திருமேவு தானை
மன்னவனென்ன வந்தாரென்றும், அவரே பின் அதற்கு மாறாக அதி விபுத்
துவ முடையராயினார் என்பார், உருத் தெரியாத நீறுங் கோவண வுடையுங்
குஞ்சி விரித்துள சிரமும் தூநீர் மிகப்பொழி விழியுமானார் என்றுகூறினார்.
அரசனைப்போல வந்தவர் ஆண்டியைப்போலாயினார் என்பது கருத்து. வரத்
திருமேவு மன்னவனென் றியைத்து வரத்தினுற் கிடைத்த மகைசுவரிய

சாமந்த வேந்தனென்னும்படி எனக் கோடலுமாம். திருத்திகழ் கவிகைமே லுஞ் சிறந்தபொற் சிலிகை கீழும், வரத்திரு மேவுதானே மன்னவ நென்ன வந்தார் எனவும் பாடம். இனித் திருத்திகழ் கவிகை என்பதற்கு அருபியா கிய திருமகன் ரூபியாய் விளங்கும் குடை எனப்பொருள் கோடலுமொன்று. இக்கருத்து “இச்சையாங் கட்புலப் படானென் றெண்ணினும்” என்னும் இரகுவம்மிசச் செய்யுளால் இனிது துலங்கும். (எக)

அன்புட னோக்கி நிற்ப ருமுவர்கை தொழுவர் வீழ்வ ரின்புற வெழுவர் பின்பா லேகுவ ரிரங்கி மீள்வர்
நன்பகல் கங்குல் காணார் ஞானநல் லறவே கண்டு
கொன்புனை பித்தர் பாலர் பிசாசர்தங் கொள்கை யானார்.

இ—ன்: அன்பு உடன் நோக்கி நிற்பர் - திருவாதவூரடிகளாகிய சீடர் தமது ஞானதேசிகரை அன்போடு நெடிது நோக்கி நிற்பார், அழுவர் - பின்னழுவார், கைதொழுவர் - கைகளைக் குவித்துக் கும்பிடுவார், வீழ்வர் - வீழ்ந்து வணங்குவார், இன்புற எழுவர் - இன்பம் மிகமறித்தெழு வார் - பின்பால் ஏகுவர் - குருசந்நிதிக்குப் புறங்காட்டலாகாமையின் முன் காட்டிப் பின்னுக்கு நடப்பார், இரங்கி மீள்வார் - பிரிவாற்றாமையிற் பரி தபித்து மீண்டு வருவார், ஞான நல் அறிவே கண்டு நல் பகல் கங்குல் கா ணார் - இங்ஙனம் சிவஞானமாகிய நல்ல பேரறிவையே பார்த்து நல்ல பக லையும் இராவையும் பாராதவராகி, கொன் புனை பித்தர் பாலர் பிசாசர்தம் கொள்கை ஆனார் - பிறர்க்கு அச்சத்தை மிகுவிக்கும் உன்மத்தர் பாலர் பிசாசரென்னு மிவரது கோட்பாட்டை யுடையராயினார் எ—று.

பகலிரவு என்றது ஈண்டுச் சகல கேவலங்களாகிய அவத்தைகளையுமாம். “இராப்பகலற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளிதல்லவே” “இருப்ப ரிரவு பக லற்ற விடத்தி லொருப்பட்ட மனத்துடன்” என்புழியும் இராப்பக லென் றது சகல கேவலங்களை. இராப் பக லற்றவிடமென்றது சுத்தாவத்தையை. “பரஞானத்தாற் பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங் கள் பாரார்” என்பதனுமறிக்க. கொள்கை - குணம். பித்தர் குணம் ஒருகாற்செய் தொருகாலொழிதற்கும், பாலர்குணம் அறவொழிதற்கும், பிசாசர்குணம் செயலிழப்பினின்று செய்தற்கு முவமையாய் வந்தன. அது “பாலருன்மத்தர் பிசாசரிலெனவு, முறங்கினோன்கை வெறும்பாக் கெனவுந், தானே தவிராதானல்” “பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப் பாட லினொடாடலினை பயின்றிடினும் பயில்வார்” என்பவற்றனு மறிக்க. (அ)

மன்னுமிந் நிலைமை யுற்றார் வன்படைச் சுற்ற மாகித் துன்னின ரெல்லாம் வந்து தோன்றலைத் தொழுது நோக்கித் தென்னவன் முனியா முன்னஞ் செழும்பரித் திரள்கொண் டேக லென்னும கொன்றுந் தோரா விதுபழு தென்றி ரங்கி.

இ—ன்: மன்னும் இந் நிலைமை உற்றார் - திருவாதவூரடிகள் இவ் வாற்றினே பெத்தநிலையொழிந்து நித்தியமாகிய முத்திநிலையை அடைந் தார், வன் படைச் சுற்றம் ஆகித் துன்னினர் எல்லாம் வந்து - வலிய சேனாவீரராகிய சுற்றமா யுடன்கொண்டவ ரெல்லாம் அதிசயிப்பதிற்சென்று, தோன்றலைத் தொழுது நோக்கி - அவ்வழிகளை வணங்கி, அவரது நிலை மையை உற்று நோக்கி, தென்னவன் முனியா முன்னம் செழும் பரித் திரள் கொண்டு ஏகல் என்னும் அது ஒன்றும் தோரா இது பழுது என்று இரங்கி - பாண்டியராசன் நம்மைக் கால நீட்டம்பற்றி வெகுள்வதன் முன்னமே செழுமையாகிய குதிரைக் கூட்டங்களை நாம் கொண்டுபோத லாகிய அச்செயலை நீர் ஒரு சிறிதுஞ் சிந்தியாமையாகிய இது குற்றமா மென்று மிகவும் பரிதபித்து எ—று.

முனியாமுன்னம் முனியாத முன்னமெனப் பெயரெச்சமுடிவு. தோ ராமை என்பது தொழினிலையொட்டுந் தொழிற்பெயர்; விசுவ விவாரத்தாற் றொக்கது; “பொச்சாவாக் கருவி” என்புழிப்போல. குதிரை கொண்டு செல்லாமை மாத்திரையே யன்றித் திரவியத்தையு மொருங் கிழந்தமையிற் செழும் பரித்திரள் கொண்டேக லென்னும் தொன்றுந் தோரா விது பழு தென்று கூறினார். ஈண்டுச் சுற்றமென்றது அரசனது சுற்றமாகிய சேனா வீரரை என்பது “திரண்டு நின்ற காவலன் நமர்களை நேர்ந்தனர் நோக்கா” என வழிதூலாசிரியர் கூறியவாற்றனுமறிக்க. அரசற்குச் சுற்றமைவர். அவர்: மந்திரி, புரோகிதன், சேனாபதி, தூதன், சாரணன் என்பவர். அது, “மந் திரி புரோகிதன் சேனாபதியொடு, தந்துரை தூதன் சாரண நென்ன, அரச ர்தஞ் சுற்றமில் வைவாராகும்” என்பதனுமறிக்க. (அக)

ஐயர்நீர் வருதல் வேண்டு மென்றவ ரழைத்த போதிற் நெய்வளீ றணிவார் தானைத் திறத்தினர் தம்மை நோக்கி மையலா முணர்வின் மிக்கீர் யாவர்நீர் மாயா பேதப் பொய்யெலா முரைத்தல் வேண்டாம் போமினி யகல வென்றார்.

இ—ன்: ஐயர் நீர் வருதல் வேண்டும் என்று அவர் அழைத்த போ தில் - சுவாமீ! நீர் எம்மோடு வருதல்வேண்டுமென்று அவரழைத்த சமயத் தில், நெய்வளீது அணிவார் தானைத் திறத்தினர் தம்மை நோக்கி - நெய் வத் தன்மைபொருந்திய விபூதியை உத்தானமாகத் தரித்த திருவாதவூ ரடிகள் சேனாவீரைப் பார்த்து, மையல் ஆம் உணர்வின் மிக்கீர் நீர் யாவர் - மயக்கமாகிய அறிவான் மேம்பட்டவரே நாம் உம்மோடு வருதற்கு நீவிர் யாவர், மாயா பேதப் பொய் எல்லாம் உரைத்தல் வேண்டாம் - மாயா காரியமாகிய இப்பலதிறப் பொய்களை யெல்லாம் நீரிங்கே பிதற்றுதல் வேண்டாம், இனி அகலப் போம் என்றார் - இனி அகலப் போய்விடு மென்று கடிந்து கூறினார் எ—று.

பொய் ஈண்டு அகித்தியமுமாம். மயக்க வறியவையுடைய தும்மோடு வருதற்கு நமக்கும் துமக்கும் ஓர் சம்பந்தமுமில்லையே யென்பார் மையலா முணர்வின் மிக்கீர் யாவர் நீரென்றும், கழிகாமத்த ராயினார்க்கு அத்தொடர் புடையாரது இணக்கம் அக்காமப் பைங்குழை வளர்க்கும் நீராதல்பற்றி அதன்கட் கழிபெருவகையும், அல்லாதாரது இணக்கம் அதனைப் பாறச்செய் யுங் களையாதல்பற்றி அதன்கண் வெறுப்பு மிகுதியும் உளவாமாறு போலச் சிவானுபவச் செல்வராய் இறைவன் மலரடக்கீ ழிருக்கப் பெறுந் தமக்கு அதனை வளர்க்கும் நீர்மையராகிய அத்தொடர்புடையாரோடு இணங்குதற் கண் உவகைமிகுதியும், அதனைக்கெடுக்கும் நீர்மையராகிய இவ்வன்னியரோ டிணங்குதற்கண் வெறுப்புமிகுதியும் இயல்பானுளவாகலின், மாயாபேதப் பொய்யெலா முரைத்தல் வேண்டாம் போமினி யகல் வென்றுங் கூறின ரென்க. வெகுளிபற்றிக் கடிந்து கூறினரல்லரென்பது கருத்து. (அ௨)

என்னிவர் புகல்வ தென்றே யாவரு நின்றிரங்கித் துன்னுநற் றுனை வீரர் தம்முளே துயர மெய்திப் பன்னுநம் மொழியுங் கேளார் பரிவின ரென்று நீங்கித் தென்னவற் கின்ன வாறு செப்புவோ மென்று சென்றார்.

இ—ள்: துன்னும் நல் தானே வீரர் யாவரும் - அது கேட்ட நெருங் கிய நல்ல சேனாவீரர்களாவரும், இவர் புகல்வது என் என்று நின்று இரங்கித் தம்முள் துயரம் எய்தி - நம்மொடு நீர் வருகவென்று நாம் வினா யதற்கு இவர் உத்தரமாகக் கூறியது எத்தன்மையதென்று சிறிது நின்று பொருமித் திகைத்துத் தம்முள் அனுதாபப்பட்டு, பன்னு நம் மொழி யும் கேளார் பரிவு இலர் என்று நீங்கி - கூறுகின்ற நமது சொல்லையும் பொருட்படுத்துகின்றிலர் அதன்மேல் நம்மிடத்துப் பழைய பற்றுமிலராயி னார் என்று நொந்து அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கி, தென்னவற்கு இன்ன ஆறு செப்புவோம் என்று சென்றார் - நமது பாண்டியராசனுக்கு இந்தச் சமாசாரத்தை விண்ணப்பஞ் செய்வோமென்று போனார் எ—று.

பரிவுமிலரென்னும் எச்சவும்மை வருவிக்கப்பட்டது. தம் வினாவுக் கியைபின்மை மேலும் அன்பற்ற விடையளித்தாராகலின் என்னிவர் புகல் வதென்றும், இதுபோலக் கடிந்து கூறும் விடையைத் தாம் இதுகாறும் இவர் சொல்லக் கேட்டறியாமையின் இதற்குக் காரண மென்னையோ வென்று சிறிதுநேரம் நின்று ஆலோசித்தா ரென்பார் அது தோன்ற நின் றென்றும், தங்காத லமைச்சற் கெய்திய கேட்டிற்குத் தாம் கவலை கூர்தல் புறத்துப் பரவின் அதனை வெளிப்படுத்தியதா மாகலின், அது புறத்துப் பர வாமைக் காத்தாரென்பார், தம்முளே துயரமெய்தி என்றும் கூறினார். (அ௩)

சென்றவர் வைகை நாடன் திருந்தவை முன்ன ரெய்தி வன்றிறன் மன்ன போற்றி மாமது ரேச போற்றி யென்றுபின் வாத லூர ரெய்திய செய்தி யெல்லா மொன்றிய கவற்சி கூரு முளத்தொடு மோத லுற்றார்.

இ—ள்: சென்றவர் வைகை நாடன் திருந்து அவை முன்னர் எய்தி - இங்ஙனஞ் சென்ற சேனாவீரர்கள் வைகைநதி பிரவாகிக்குஞ் செந்தமிழ் நாட்டையுடைய பாண்டியனது நீதிதிருந்திய சபைக்கெதிரே போய், வன் றிறல் மன்ன போற்றி மா மதுரா ஈச போற்றி என்று - மிகு பராக்கிரமத்தை யுடைய மகாராசாவே போற்றி மதுரைக் கரசனே போற்றி என்று துதித்து, பின் - அதன்பின்னர், வாதலூர் எய்திய செய்தி எல்லாம் - திரு வாதவூரடிக ளிடத்து நிகழ்ந்த விருத்தாந்தங்களை யெல்லாம், ஒன்றிய கவற்சி கூரும் உளத்தொடும் ஒதல் உற்றார் - அவ்வுடிகள் வாயிலாக வந்து தம்மாட்டுப் பொருந்திய கவலை ஒருகாலேக்கொருகான் மிகப்பெறும் மனத் தோடும் விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினார் எ—று.

வன்றிறல் ஒரு பொருட் பன்மொழி. இனித் திறல் யுத்தகளத்து விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய விழித் திமையாது நிற்குந் தைரியமு மாம். போற்றி பரிகாரம்; “நீணில மன்னபோற்றி நெடுமுடிக் குரிசில் போற்றி” என்புழிப்போல. திரவியமிழந்தமைக்கும் அதனை குதிரை வாராமைக்கும் பரிகாரமாக ஈண் டிருகாற் போற்றி என்றார். அடிகள் வாயிலாகத் தங்கட் கெய்திய கவலை யழுந்திய மனமென்பார், ஒன்றிய கவற்சிகூரு முளமென்றார். (அ௪)

நின்பெயர் புனைந்தோ ராகி நின்னெடுங் கருமஞ் செய்வா ரென்பவர் செய்கை தம்மை யெங்ஙனம் யாங்கள் சொல்வோம் பொன்பொலி மௌலி யாய்நின் புடைவிடைகொண்டு போந்து மன்பெருந் துறையா மந்த வளநகர் புகுந்தபின்னர்.

இ—ள்: பொன் பொலி மௌலி ஆய் - பொன்னாற் செய்து இரத் தின கசிதமாகிய ஐவகை யுறுப்புக்களாற் பொலிந்த முடியையுடைய நம் மரசனே, நின் பெயர் புனைந்தோர் ஆகி நின் நெடும் கருமம் செய்வார் என்பவர் செய்கை தம்மை யாங்கள் எங்ஙனம் சொல்வோம் - தென்னவன் பிரமராய னென்னும் நின் சிறப்புப்பெயர் பெற்றவராகி நின் முதன்மந்திரி யாய உத்தியோகத்தைச் செவ்வனே நடத்துபவரென்று நின்னா ல் விசுவசிக் கப்பட்ட திருவாதபுரேசரது செயல்களை யாமெவ்வாறு நினக்கு வாயாற் சொல்வோம், நின்புடை விடைகொண்டு போந்து மன் பெருந்துறை ஆம் அந்த வள நகர் புகுந்த பின்னர் - அவர் நின்மாட்டனுமதி பெற்றுக் கொண்டு சென்று திருப்பெருந்துறையாகிய வளவிய அந் நகரத்தை யடைந்த பின்னர் எ—று.

முடிக்கு ஐவகையுறுப்புக்களைத் “தாமம் பதும மகுடங் கிம்புரி, கோ டா மிவைமுடிக் கைவே றுருவே” என்பதனு னறிக. புடை எழ்னுருபு. பொன் பொலிதற்குக் காரணமான மௌலி என்றுமாம். (அ௫)

அந்நகர் மருங்கோர் காவி லணைந்துள குருந்தி லீசன்
றன்னடி யார்க ளாகுந் தாபதர் பலருஞ் சூழ
மன்னியங் கொருவர் மேலா மாதவ வேடம் பூண்டு
முன்னுற விருத்தல் கண்டு முடிவிலா மகிழ்ச்சி கொண்டு.

இ—ள்: அந்நகர் மருங்கு காவில் அணைந்துள ஓர் குருந்தில் - அந் நகரத்தின் பக்கத்துள்ள சோலையின்க ணிற்குமோர் குருந்தமா நீழலில், ஈசன் அடியார்கள் ஆகும் தாபதர் பலரும் சூழ - சிவனடியார்களாகிய சைவ முனிவர்களெல்லாம் பக்கத்தே சூழ்ந்து சேவிக்க, மன் இயங்கு ஒருவர் - தலைமைப்பாட்டையுடைய ஒரு பெரியவர், மேலாம் மாதவ வேடம் பூண்டு முன் உற இருத்தல் கண்டு - அவர்களெவரினும் மிகமேலாகிய தவவேடங் கொண்டு எவரும் நன்கு மதிக்க நடுநாயகமாக வீற்றிருத்தலைத் தாங் கண்டு, முடிவு இலா மகிழ்ச்சி கொண்டு - முடிவற்ற பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டு எ—று. முன் - முதன்மையுமாம். (அ௭)

அங்கவர் தாமுந்தாமு மன்பொடு சிலசொற் கூறிச்
சங்கர சிவனே போற்றி யென்றவர் தாளில் வீழ்ந்து
செங்கரம் குவித்துச் சென்னி சேர்த்துவந் தனைகள் செய்து
பொங்கொளி மணிப்பூணடை பொருளெலா முவந்து நல்கி.

இ—ள்: அங்கு அவர் தாமும் தாமும் அன்பு ஒரு சிலசொல் கூறி - அங்கனம் அப்பெரியவருந் தாமும் ஒருவர்மாட்டொருவர் அன்போடு சில சொற்களைக்கொண்டு சம்பாஷித்து, செம் கரம் குவித்துச் சென்னி சேர்த்து அவர் தாளில் வீழ்ந்து வந்தனைகள் செய்து சங்கரசிவனே போற்றி என்று - பின்பு தாம் சிவந்த கைகளைக் கூப்பிச் சிரசின்மேல் வைத்துக் கும் பிட்டு அவருடைய பாதங்களிற் சிரசு தோயும்படி நிலத்தில் வீழ்ந்து பல முறை வணங்கிச் சங்கராசிவனே போற்றி என்று துதித்து, பொங்கு ஒளி மணிப்பூண் ஆடை பொருள் எலாம் உவந்து நல்கி - மிகக் கொளியை யுடைய இரத்தினபரணம் வஸ்திரம் நின்றிரவியங்களை யெல்லாம் மன முவந்து அவருக்குக் கொடுத்து எ—று.

கூறி யென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் குவித்தென்னும் வினைமுதல் வினை கொண்டது. அடிகளாகிய ஒருவரது குவித்தென்னும் வினை தாமுந் தாமு மென்னும் இருவர் வினையாகிய கூறி யென்னுஞ் செய்தெனெச்சத்திற்கு வினைமுதல் வினையாயவாறென்னே யெனின்? அக்கூறுதலுள் அவ்வடிகளது வினையுமுண்மையின், அது வினைமுதல் வினையேயாம்; “முதனிஸேழன்றும் வினைமுதன் முடிபின்” என்புழி வினைமுதல் வினையென்னுந் துணையே யல்லது பிறிதொன்றற்குப் பொதுவாகாது வினைமுதற்கே வினையாதல் வேண்டுமென்னும் யாப்புறவிண்மையி னென்க. சேனாவீரர் தமக்கு அவ் விருவரும் கூறிய விஷயாகாரத் தோன்றாமையின், விஷயத்தின் மேல் வைத்து இன்னது கூறியென்னுது சொன்மேல் வைத்துச் சிலசொற் கூறி யென்றொழிந்தார் என்க. விஷய ஆகாரம் விஷய சொரூபம். (அ௭)

குறைவிலா வாடை நீத்துக் கோவண முடுத்துச் சென்னி
நறைமயிர் விரித்து நீற்றை மெய்யலா நயந்து பூசி
முறைமையன் நிவைதா மென்று மொழிந்தவெம் முகமும் பாரார்
நிறையழி பித்த ரானார் நிருபவென் நிறைஞ்சி நின்றார்.

இ—ள்: குறைவு இலா ஆடை நீத்துக் கோவணம் உடுத்து - விலை யுயர்ந்த வஸ்திரத்தைக் களைந்து கௌபீன மாத்திரத் தரித்து, சென்னி நறை மயிர் விரித்து - சிரசின்கணுள்ள நறுமண மூட்டிய மயிரை முடித்த குடுமியை விரித்து, நீற்றை மெய் எலாம் நயந்து பூசி - விபூதியை உடம் பெங்கும் விரும்பி உத்தூளனமாகப் பூசி, இவை தாம் முறைமை அன்று என்று மொழிந்த எம் முகமும் பாரார் - இச்செயல்கடாந் சிரேட்ட மந்திரியாகிய உமக்கு நீதியன்றென்று கூறிய எம்முகத்தையும் நோக்காத வராய், நிறை அழி பித்தர் ஆனார் நிருப என்று இறைஞ்சி நின்றார் - நிறையென்னு மாடுஉக் குணமழிந்த பித்தராயினார் மகாராசாவே அவரது விருத்தார்த்தங்கள் இவைதாமென்று சேனாவீரர் விண்ணப்பஞ் செய்து மறித்தும் வணங்கி நின்றார் எ—று.

அன்றென்பது பன்மை யொருமை மயக்கம். முகமுமென்னுமும்மை எச்சவும்மை. சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தலென்பதனால் ஆடுஉக்குணம் நான்கனுட் சிறந்த நிறையொன் நழிதன்மாத்திரையே ஈண் டெடுத்துக் கூறினாரேனும், உரையிற்கோட லென்பதனற் பொறை முத லிய ஏனை முக்குணங்களு மழிந்தாரென்பது உந் தழீஇக்கொள்க. தழுவவே நிறை பொறை ஒர்ப்புக் கடைப்பிடி என்னும் ஆடுஉக்குணம் நான்கு மழிந்த பித்தராயினு ரென்பது சேனாவீரர் கருத்தாக்குக. வேறு வஸ்திர மின்றிக் கௌபீன மாத்திரையே உடையாகக் கொண்டார் என்பார் கோவண முடுத் தென்றார். (அ௮)

கேட்டலு மதுரை மாறன் கிளர்ந்த மெய்ம் முழுதும் வேர்வு
காட்டிட வெகுளி பொங்கிக் கண்கனல் வடிவ மாகி
வாட்டிறன் மன்னர்க் கின்ன வண்மைய ருளரேல் வைய
மிட்டுறு செல்வர் தானே யெவையில வென்று நக்கான்.

இ—ள்: மதுரை மாறன் கேட்டலும் - மதுரைமாநகரத்துக் கரசு ஞகிய பாண்டிய னிவற்றைக் கேட்டலும், கிளர்ந்த மெய்ம் முழுதும் வேர்வு காட்டிட வெகுளி பொங்கிக் கண்கனல் வடிவம் ஆகி - விளங்கு கின்ற சரீரமெங்கும் வெயர்வை தன்னைப் பிறர்க்குக் காட்டுமாறு கோபம் வீறிக் கண்கள் அக்கினி மயமாய்ச் சிவந்து, வான் திறன் மன்னர்க்கு இன்ன வண்மையர் உளரேல் - வாள்வலியையுடைய அரசருக் கிப்படிப் பட்ட கொடையையுடைய மதிமத்திரிகள் உளராயின், வையம் ஈட்டுறு

செல்வம் தானே எவை இல் என்று நக்கான் - நாடும் ஈட்டப்படுஞ் செல்வமும் சேனையும் முதலிய ஆறங்கங்களுள் எவைதா முளவாகா என்று அட்டகாசஞ் செய்தான் என்று.

கேட்டலு மென்பது உம்மீற்று வினையெச்சம். வான் படைக்கலப் பொது எனினுமையும். ஆறங்கம்: அமைச்சு, நட்பு, பொருள், நாடு, அரண், தானே என்பன. அரசர் தாம் கருவிச்சிறப்புடையராயினும் தமது நீதியை நடத்துதற் கின்றியமையாத இவ்வாறங்கங்களுள் ஏனே யைந்தங்கங்களை யுமோபும் முதலங்கமாகிய அமைச்சே இங்ஙனம் உட்பகையாய் அற்றம் பார்த்துக் கேடுருமுமாயின், இவ்வமைச்சை யுடைய அரசற்கு ஏனே யைந்தங்கங்களுள் வேறு கெடுப்பாரின்றியுந் தாமே கெடுமென்பது குறிப்பாற்றோன்ற வாட்டிமன் மன்னர்க்கின்ன வண்மைய ருளரேல் வைய, மீட்டுறு செல்வந் தானே யெவையில வென்று நக்கா னென்றார், வண்மை என்பதனை இரட்டிற் கொழிந்து கொடையும் குணமுமெனப் பொருள்கொண்டு, மதியைக் குணத்தின்பாற் படுத்துக. இப்படிப்பட்ட கொடை ஒருவன் பொருளை அவனுடம்பாடின்றி மற்றொருவன் கொடுக்குங் கொடை. மாறன் மாறையென்னுமொரு யுடையவன்.

(அக)

அடுபரி கொள்வா னீந்த வருப்பொருள் கவர்வ தாகக்
கெடுமதி யுரைப்பார் தஞ்சொற் கேட்டுமா லெய்தி னானைக்
கொடுமைகொ ளீந்த வேலை கொடுத்தொரு தினத்து நம்பாற்
கடுநடைத் தூத ரேகிக் கைக்கொடு வம்மி னென்றான்.

இ—ன்: அடு பரி கொள்வான் ஈந்த அரும் பொருள் கவர்வது ஆகக் கெடு மதி உரைப்பார் தம்சொல் கேட்டு மால் எய்தினானே - போரிலே பகைவரைக் கொல்லும் குதிரைகளைக் கொள்ளும்பொருட்டு நாங் கொடுத்த அரிய திரவியங்களைக் கவர்ந்துகோடலே கருத்தாகக் கெடுபுத்தி கூறிய வேஷதாரிகளது கபடவார்த்தைகளைப் பொருட்படுத்துக் கேட்டு மதியங்கிய நம் மந்திரியை, கடு நடைத் தூதர் ஏகிக் கொடுமைகொள் இந்த ஒலை கொடுத்து ஒரு தினத்து நம்பால் கைக்கொடு வம்மின் என்றான் - வேகம் பொருந்திய நடையையுடைய தூதுவர்கள் சென்று காடினிய வசனங்களை யுடைய இந்த ஒலையைக் கொடுத்து இவ்வொரு தினத்தினுள்ளே நம்மாட்டு உடனழைத்துக் கடுக வருகவென் றரசன் ஆஞ்ஞாபித்தான் என்று.

எய்தினானைக் கைக்கொடென உருபு முடிக்க. கொடுமை ஆகுபெயர். அரும்பொருளென்னும் அடையுரிமை கல்விப்பொருட்கே யுரியதாயினும், தான் அறநெறியாளீட்டிய அருமையும் மிகுதியும் தோன்ற அரசனீண்டுச் செல்வப் பொருட்குக் கொடுத்தோதியது வழுவமைதி யென்க. இக் கருத்தைக் “சொற்பயில்விப்பவ னெப்படிச் சொற்றன, னப்படி யொழுகி யரும்பொருள் பெறுக” என்பத னுள்ளுங் காண்க.

(க௦)

ஏவலிற் சென்ற தூத ரெழிற்பெருந் துறையி லெய்தி
யாவலிற் சிவன்றா னேத்து மண்ணிலைக் கண்டி றைஞ்சி
மேவலர்க் குருமே நன்ன வெந்தொழில் வேந்தன் வாய்மைக்
காவலர்க் கதிபன் மாறன் திருமுகங் காண்க வென்றார்.

இ—ன்: ஏவலில் சென்ற தூதர் எழில் பெருந்துறையில் எய்தி - அரசனது ஆஞ்ஞையினுலே சென்ற தூதுவர்கள் அழகிய திருப்பெருந் துறையை யடைந்து, ஆவலில் சிவன் தான் ஏத்தும் அண்ணலைக் கண்டு இறைஞ்சி - போவாவினோடு சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து வழிபடும் பெருமையிற் சிறந்த திருவாதவூரடிகளைக் கண்டு வணங்கி, மேவலர்க்கு உருமேறு அன்ன வெந் தொழில் வேந்தன் - பகைவர்களாகிய சர்ப்பங்கட் கிட்யேறுபோலங் கொடுந் தொழிலையுடைய நெடுநிலவரசனும், வாய்மைக் காவலர்க்கு அதிபன் மாறன் திருமுகம் காண்க என்றார் - சத்தியத்தையுடைய அரசர்க்கரசனுமாகிய அரிமர்த்தன் பாண்டியனது திருமுகம் இதனைக் காணுக என்றனர் என்று.

நீரு மல்வரசனோடு மாறுபடிற் றப்பாது தண்டிக்கப்படுவீர்; அத் தன் டத் தொழிற்கு மற்றோரசனது சகாயம்பற்றித் தப்புதலுங் கூடாதெனத் தூதுவர் தம்முள்ளுறையை முன்னர் அறிவுறுத்துவார் ‘மேவலர்க் குருமே நன்ன வெந்தொழில் வேந்தன் வாய்மைக் காவலர்க் கதிபன் மாறன்’ என் னார். வேந்தனை உருமேறுக் உருவகஞ் செய்ததற் கேற்ப மேவலரைச் சர்ப்பமாக வருவகஞ் செய்யாமையின் இஃதேகதேச வருவக மென்னு மலங்காரமென்க.

(க௧)

அற்றமில் கொள்கை மிக்கா ரரன்றிரு முகம தன்றி
மற்றொரு முகமுங் காண மனமில் ரிதன்மே லன்பு
பற்றிலர் பிற்தோ ரோலைப் படியெடுத் துரைமி னென்ன
வுற்றக னிபல்பு வல்லா னெழுதிய துவந்து சொல்வான்.

இ—ன்: அற்றம் இல் கொள்கை மிக்கார் அரன் திருமுகம் அது அன்றி மற்று ஒரு முகமும் காண மனம் இலர் - பாமுத்திபெறுதற்கண் விடாமுயற் சியை யுடைய திருவாதவூரடிகள் பக்குவான்மாக்களது பாசத்தை யரிக்குஞ் சிவபெருமானது திருமுகமாகிய அஃதொன்றையல்லது மற்றொரு திரு முகத்தையுங் காண மனமில்லாதவ ராகலின், இதன்மேல் அன்பு பற்றிலர் பிறிது ஓர் ஒலைப்படி எடுத்து உரைமின் என்ன - இது அரசனது திருமுக மென் றொருசிறிதும் அன்பு கூராதவராய்ச் சாமானியமாகிய பிற்தோர் முடங்கல் போலக் கொண்டு அதனை எடுத்து வாசியுங்கனென்று கூறியருள, அதன் இயல்பு வல்லான் உற்று எழுதியது உவந்து சொல்வான் - அவ் வாசித்தற் றொழிலில் வல்ல கண்ணொருவன் சமீபத்திற் போய் அதன்க ணெழுதிய பாசரத்தை மகிழ்ந்து வாசிப்பானுன்ன என்று.

பொதுவாக உரைமினென்ன, அதனியல்பு வல்லானொருவன் வாசிக் கின்றானாகலிற் பன்மையொருமை மயக்கமாகாமையுணர்க. இஃதறியா தார் வல்லா ரோதிய துவந்து சொல்வார் எனப் பாடத்தைப் பலர்பாற்படத் திரித்தோதுவர். ஒரு ஓலையைப் பலர் வாசித்துக் கேட்பித்தல் சுருதி யுத்தி யதுபவங்கட்கு விரோதமாமென மறுக்க. அற்றமில் கொள்கை - சொர்வற்ற குணம். திருமுகம் - பத்திரம். இரட்டுற மொழிதலாற் றிருமுகம் என்ப தற்குத் திருமுகப் பாசாமென்றும் திருவதனைமென்றும் பொருள்கொள்க. இக்கருத்தும் இனிது போதருதற்கன்றே மற்றொரு திருமுகமென்னுது மற்றொருமுகமென விகாரவகையாற் கூறியது உமென்க. அரசனது திருமுகத் தைப் பிரதானமாகக் கொள்ளாது அப்பிரதானமாகக் கொண்டா ரென் பார். இதன்மே லன்பு பற்றிலர் பிறிதோரோலைப்படி யெடுத்துரைமின் என் றும், கரணன் வாசித்தற் றொழிவிற் கைவந்தவனாகலின் இப்பாசாரத்தை வாசிக்கின் றுழியே சொற்சுவை பொருட்சுவைகளை யறிந்து அதற்கு மன மகிழ்ந்து வாசிப்பானுயினென்பார் அதனியல்புவல்லா நெழுதிய துவந்து சொல்வா னென்றுங் கூறினர். பாசாரம் - வசனம். கரணன் - வாசிப்போன். அது, “இருண்மறை மிடற்றினுண்கை யோலைகண் டவையோரேவ, வருள் பெறு கரணத்தானு மாவணர் தொழுதுவாங்கிச், சுருள்பெறு மடியை நீக்கி விரித்தனன் றென்மை நோக்கித், தெருள்பெறு சபையோர் கேட்க வாச கஞ் செப்ப ஹற்றான்” என்பதனுணுமறிக. (கஉ)

தென்னவ நெழுது மோலை தென்னவன் பிரம ராய
 என்னுந் மமைச்சர் காண்க வெல்லையி றனங்கொண் டேகிக்
 கொன்னுறு பரிகொ ளாமற் கோவணங் கொண் டீறு
 மன்னர்தங் கருமஞ் செய்வார் வண்மையென் றுவகை யுற்றேம்.

இ - ள்: தென்னவன் எழுதும் ஓலை தென்னவன் பிரமராயன் என் னும் நம் அமைச்சர் காண்க - அரிமர்த்தன பாண்டியனாகிய நானெழுது மில் வோலையைத் தென்னவன் பிரமராயன் என்னும் நம் முதன்மந்திரியானவர் காணுக, எல்லை இல் தன்ம் கொண்டு ஏகிக் கொன் உறு பரி கொளாமல் கோவணம் கொண்டீர் - நீர் எமது திரவிய சாலையிலிருந்து அளவற்ற திரவியங்களைக் கொண்டு சென்று மாட்சிமை பொருந்திய குதிரைகளைக் கொள்ளாமல் அதற்குப் பிரதியாக ஒரு கௌபீனம் கொண்டீர், ஈது மன்னர் தம் கருமம் செய்வார் வண்மை என்று உவகை உற்றேம் - இது வே இராச தருமத்தை நடத்தும் பிரதான மதிமந்திரிகட்கு இலக்கணமென் றறிந்து நாம் மனமகிழ்ச்சி யடைந்தேம் எ - று.

அரசன் தன் குழுவையும் தன்னோடு சேர்த்து உவகை யுற்றே மென்ப பன்மையாற் கூறினானாகலின், தென்னவ னென்னு மொருமையோடு அது ஒருமைப் பன்மை மயக்கமாகாமையறிக. இனித் தென்னவன் பிரமராய னென்பது அரசனாற் கொடுக்கப்பட்ட சிறப்புப்பெய ராகலானும், அது

னுட் பின்னிற்ரும் பிரமராயனென்பது முன்னிற்கும் தென்னவன் என்பது போல ஒருமைப்பாலாற் கூறப்படுவதல்லது பிரமராயனென்ப பன்மைப் பாலாற் கூறுதல் தகாமையானும், தென்னவன் பிரமராய னென்னு நம் மமைச்சர் என்றது ஒருமைப்பன்மை மயக்கமேயாமென்க. அது, “ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி, பன்மைக் காகு மிடனுமா ருண்டே” என்பத னாற் கொள்க. கொன் அச்சமுமாம். வண்மை ஆகுபெயர். தனக்கு அவர் மீது இதுபொழுது வெறுப்பு நிகழினும் அதுபற்றி அவரை நைச்சிய வச னத்தாற் கூறுது பூச்சிய வசனத்தாற் கூறுதலே நன்மகனாகிய தனக்கழகா மாகலின், தென்னவன்பிரமராய னென்னுந் மமைச்சர் காண்க என்றும், நங் காரியதரிசியாகிய நீர் நமக்குச் செய்த விசுவாசகாதகம் போலும் அப ராதம் பிறிதொன் றின்மையின் அமைச்சியல்புநீந்த தும்மைப் பெரிதும் வெறுத்தொழிந்தோ மென்பது குறிப்பாற் றோன்ற ஈது மன்னர்தங் கருமஞ் செய்வார் வண்மையென் றுவகை யுற்றே மென்றுங் கூறினானென்க. (கங)

வையக மன்ன ராகி வாழ்தலின் மனைக டோறு
 மெய்திய வுதரத் தீயா லிரப்பது பெருமை யென்று
 மெய்தகத் தம்மை யாண்ட வேந்தரைப் பிழைத்து வேறு
 செய்வது பலிக்கு மென்றுந் தேர்ந்ததூற் றுணிவுங் கண்டேம்.

இ - ள்: வையக மன்னர் ஆகி வாழ்தலின் - இந்நிலவுலக வரசராகி மகிமையோடு நீர் வாழ்தலினும், எய்திய உதரத் தீயால் மனைகள் தோறும் இரப்பது பெருமை என்றும் - சுவாலிக்கின்ற உதராக்கினி தணிக்கும் பொருட்டு வீடுகடோறும் யாசிப்பது மகிமை யென்றும், மெய் தகத் தம்மை ஆண்ட வேந்தரைப் பிழைத்து வேறு செய்வது பலிக்கும் என் றும் - உறுதிபெற உள்ளன்பானே தம்மைச் சம்ரக்ஷணை செய்த அரசர்க்குத் துரோகஞ் செய்துவிட்டு அவர்க் கந்நியமாகிய பிறிதொன்றைச் செய்வது அதுகூலமாகுமென்றும், தேர்ந்த நூல் துணிவுங் கண்டேம் - நீரோதிய ிதிதூற் றுணியையும் நங் கண்டேம் எ - று.

இன் உறுப்பொருட்டு. மெய் ஆகுபெயர். தக தகுதலினால். துணிவு மென்னுமும்மை எச்சத்தோ டிழிவுசிறப்புமாய் நின்றது. ஏனையவிரண்டு மெண்ணும்மை. ஒருவர்க்கு அரசராகி உலகபரிபாலனஞ் செய்து வாழ் தலின் மிக்க பெருமையும், பசுநிமித்தம் வீடுகடோறும் யாசித்தலின் மிக்க சிறுமையும் உலகநடையி லின்மையின், கல்விமானாகிய நீர் அதற்கு மாறாக அச்சிறுமையைப் பெருமையாக விபரீதக்கிரகணஞ் செய்துகொண் டமையும், தமக்கு முக்கிய சகாயரா யெல்லா நன்மைகளையுஞ் செய்து பாதுகாத்த அரசர்க்கு அந்நன்றியை மறந்து துரோகஞ் செய்துவிட்டுப் பிறிதொன்றிற் பிரவேசிப்பது அதுகூலமாதலும் நுந்துணிபல்லது நூற் றுணிபாகாதென்பது குறிப்பாற் றோன்ற இரப்பது பெருமை யென்றும்,

வேறு செய்வது பலிக்குமென்றுத் தேர்ந்ததூற் றுணிவுங் கண்டேமென் றும் அரசன் எழுதினென்க. கல்விமானாகிய துமக்கு இவையிரண்டும் ஒரு சிறிதுத் தகாவென்பது கருத்து. (கசு)

மன்னரை யடைந்து வாழ்தல் வஞ்சநஞ் சுமிழ நாகந் தன்னுடன் மருவி வாழார் தன்மையென் றுணர்ந்தி ராயிற் றுன்னுமிவ் வோலை காணும் பொழுதநந் தூதர் தம்மோ டிந்கந் வருக மாற நெழுத்தென வியம்பி நின்றான்.

இ—ன்: மன்னரை அடைந்து வாழ்தல் வஞ்ச நஞ்சு உமிழும் நாகம் தன்னுடன் மருவி வாழார் தன்மை என்று உணர்திர் ஆயின் - மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகி அவர்கீழ் அதிகாரஞ்செய்தல் வஞ்சகம் பொருந்திய நஞ் சையுடைய பாம்போடு கூடிவாழார் தன்மைபோலுமென்று நீரறிதிராயின், துன்னும் இவ் ஒலை காணும்பொழுது நம் தூதர் தம்மோடு இந்நகர் வருக- நம்மால் விடுக்கப்படுவரும் இவ்வோலை நங்குட்பொறிக்கு விடயமாகு மந்தகூணமே நந் தூதுவர்களோ டிந்கநரத்தின்கட் கடுக வருக, மாறன் எழுத்து என இயம்பி நின்றான் - இங்ஙனம் அரிமர்த்தனபாண்டியன் என்று கையெழுத்தையும் வாசித்துக் கரணன் நின்றான் எ—று.

நஞ்சிற்கு வஞ்சகம் கடிவாயினின்றி அல்லுழி உமிழப்படாமை. இனி வஞ்சகத்தை நாகத்திற்குடையாக்கி, அதற்கு மறைவெனப் பொருள்கொண்டு, மறைந்துறைதலையுடைய நாகமென வுரைத்தலுமாம். அது “நஞ்சடைமை தானறிந்து நாகங் கரைந்துறையும்” என்பதனுமறிக. பாம்பு தன் னோடு பழகினோரையும் அப்பழக்கம்பற்றி விடாது மந்திரத்தாலய தடை தீர்த்த வழித் தப்பாது கொலை சூழ்தல் போல அரசரும் தம்மோடு பழகி னோரையும் அப்பழக்கம்பற்றி விடாது தமது ஆணைகடந்தவழித் தப்பாது தண்டிப்பர் என்பதறிக என்றதாம். இத்தூதுவரோடு கடிது வாராதொழி யிற் றப்பாது தண்டிக்கப்படுவீர் என்பது தாற்பரியமென்க. (கசு)

மீனவ நெழுது மோலை கேட்டபின் மின்பா லன்ப ரானவ ரடியா ரெம்மை யடிமையா வுடைய ரல்லாற் றுனெனக் கண்ண லென்றுத் தன்னையான் பிழைத்தே னென்று மாநில மன்னன் சொன்ன தென்னென மனத்தி லெண்ணி.

இ—ன்: மீனவன் எழுதும் ஒலை கேட்டபின் - இவ்வாறு அரிமர்த்தன பாண்டியன் எழுதிய ஒலையின் பாசரத்தைத் திருவாதவூடிகள் கேட்ட பின்னர், மின்பால் அன்பர் ஆனவர் அடியார் எம்மை அடிமை ஆ உடையர் அல்லால் - துவளுகின்ற மின்போலும் உமாதேவிமாட் டன்புடைய சிவபெருமானுக்கு அடியவர் தமக் கெம்மை அடிமையாக வுடையால்லது, தான் எனக்கு அண்ணல் என்றும் தன்னை யான் பிழைத்தேன் என்றும் -

தான் எனக்கதிபதி யென்றும் தனக்கு யான் குற்றஞ் செய்தேனென்றும், மாநில மன்னன் சொன்னது என் என மனத்தில் எண்ணி - இந்நெடுநில வா சன் கூறிய தென்கொலோவென்று மனத்தின்கட் சிந்தித்து எ—று.

எம்மையெனப் பன்மையாற் கூறியது ஏனெ யடியவர்க் கெளியாரா யும் தழீஇயாகலிற் பின்வரும் எனக்கு, யான் என்பவற்றோடு பன்மை யொருமை மயக்க மாகாமையறிக. ஆக என்பது ஆ எனக் குறைந்து நின் றது. தன்னை என்பது துருபு மயக்கம். உலகநடைபற்றி அரசனெழுதிய வோலை வேதநடைபற்றிய தமக்கு வேறுபட்டுத் தோன்றுமாகலின் மாநில மன்னன் சொன்ன தென்னென மனத்திலெண்ணி என்றார். பிழைகுற்றம், அரசனுக்குத் தான் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லையென்பது கருத்து. அற் றேல், பாண்டியன் குதிரைகொள்ளும்பொருட்டுக் கொடுத்த திரவியங்களைத் திருவாதவூடிகள் அவ்வரசனது கருத்துக்கு மாறாகப் பரமாசாரியரிடத் தொப்பித்தமை குற்றமாகாதோவெனின், ஆகாது; என்னை? அவர் ஆண் டுத் தஞ்செயலிழப்பினின் றங்ஙனஞ் செய்தாராகலினென்க. தஞ்செய லிழப்பி னின்றலாவது மோகனஞ் செயப்பெற்றானெருவன் தன்வசமின்றி அம்மோகன வித்தைக்காரன்வசமாய் நின்றல்போலவும், பேய்பிடியுண்டவன் செயலெல்லாம் பேயின் செயலாவதல்லது அவன்செய லாகாதவாறுபோலவும் ஆண்டு இறைநிறைவில் அழுந்தித் தம்வசமின்றி நிற்கும் திருவாதவூடிகள் செயலெல்லாம் இறைவன் செயலாவதல்லது அவ்வுடிகள் செயலாகாதிருத் தலா மென்க. அவ்வுடிகள் அங்ஙனம் பசுரணமற்றுச் சிவகரணமுற்றுத் தஞ்செயலிழப்பி னின்றதனை, “அன்புட னோக்கிநிற்ப ரழுவுர்கை தொழுவர் வீழ்வ, நின்றபு வெழுவர் பின்பா லேகுவாரங்கி மீள்வர், நண்பகல் கங்குல் காணார் ஞானநல் லறிவேகொண்டு, கொன்புனை பித்தர்பாலர் பிசாசர்தங் கொன்கையானார்” என ஆசிரியர்மேற்கூறியவாற்றினும், “முன்பணிந்தனரணிந் தனாஞ்சலிமுடிமே, லென்புநெக்கிடவுருகினரினியராயெளிவந், தன்பெனும் வலைப்பட்டவரான்வலைப்பட்டார், துன்ப வெம்பவ வலையறுத்திட வந்த தூயர்” “பார்த்தபார்வையாலிரும்புண்டநீரெனப்பருகுந், தீர்த்ததன்னை யுங்குருமொழிசெய்ததுந்தம்மைப், போர்த்தபாசமுந் தம்மையுமறந்துமெய்ப் போத, மூர்த்தியாயொன்றுமறிந்திலர்வாதவூர்முனிவர்” என வழிதூலாசிரி யர் கூறியவாற்றினு மறிக. அற்றேல், அங்ஙனம் பரமாசாரியர் கவர்ந்து கொண்டமைதான் குற்றமாகாதோ வெனின், அதுவுங் குற்றமாகாது. என்னை? அங்ஙன மவர் கவர்ந்துகொண்டமை அப்பொருள்வாயிலாகவே அவ்வுடிகளை அதிட்டித்துநின்று அவ்வரசனுக்கு முத்திகொடுத்தற்பயத்ததா கலினென்க. அது “அந்தார்தம் பதியினிழிந் தருன்புனைமாத் தியர்குலத்தில், வந்தருளித் தமியேற்கு மந்திரியாய் மகிழ்வெய்தி, யெந்தவையப்பரியேறல் காட்டியெனக்கொழியாத, பந்தமறத்திருவுள்ளம்பற்றினைந் தவத்தோனே” என ஈண்டுக் கூறுமாற்றினும், “ஆனமந்திரக்கிழார்பொருட்டன்றியும் வென்றி, மீனவன்பிறப்பறுக்கவும்வார்கழல்வீக்கி” “தித்திக்குமணிவார்த்தை யின்னஞ் சின்னாட்டிருச்செவியினருந் தவுங்கைச்செம்பொனெல்லாம், பத்திப்

போர்பளித்துக் கவர்த்து வேண்டும் பணிகொடு பாண்டியனை யிவர்பண்பு தேற்றி, முத்திக்கே விடுத்திவம்” “அம்மகனை முடிசூட்டி யாசாக்கி வாத்தூரமைச்சர் சார்பான், மெய்ம்மைநெறிவினங்கி யிருவினை யொப்பி வரன்கருணை விளைந்த நோக்கான், மும்மைமலத்தொடர்நீங்கிச் சிவானந்தக் கடற்படிந்து முக்கண்மூர்த்தி, செம்மைமலர்த் தாண்டைந்தான் நிறலிமர்த் தன்னென்னுந் தென்பார்வேந்தன்” என வழிநூலாசிரியர் கூறியவாற்றாறு மறிக. அற்றேல், பொருள் கவராது முத்தி கொடுத்தாற் படுமிழுக்கென்னை யெனின், பொருள் கவராதொழியிற் பக்குவம் முதிராதாகலின், அஃதொரு தலையாற் கவர்தல்வேண்டுமென்பது; அக்கருத்து: “அகரமாயிர மந்தணர்க் கீயினுஞ், சிகர கோபுரம் செய்து முடிக்கினும், பரம ஞானி பகலாண் பெறுவது, நிகரில்லை நிகரில்லை நிச்சயந்தானே” என்னும் திருமந்திரம் முதலியவற்றானும், மேலாமருந்தவர்க்குதவும் என்புழி ஆண்டுக் கூறியவாற் றானும் அறிக. அங்ஙனமாயினும், அவன் பொருளை அவனறியக் கவராது அறியாது கவர்த்தமை குற்றமாகாதோ வெனின், அறியாது கடாயினாய் ஓர் சிறுவன் மடமையான் நஞ்சுண்டு சாவக்கருதி அந்நஞ்சு வாங்கிவரும் பொருட்டு மற்றொருவன் கைக்கொடுத்தனுப்பிய பொருளை, அஃதறிந்த அவன் நந்தை ஆண்டு மகனறியாதே தான் கவர்த்துகொண்டு, அந்நஞ்சென் றமிர்த்தத்தை மறைத்துக் கொடுத்து அவனை இரகசித்தல் அவன்மேற் கொண்ட அன்புபற்றியல்லது அன்பின்மைபற்றியன்றாகலின், அது குணமே யாவதல்லது குற்றமாகாமையோல அரசன் பொருளைப் பரமாசாரியர் அவ னறியாது கவர்த்துகொண்டமையும் அவன்மேற்கொண்ட திருவருள்பற்றி யல்லது அருளின்மைபற்றியன்றாகலின், அதுவும் குணமேயாவதல்லது குற்றமாகாது யாண்டையதென மறுக்க. கருணைபற்றிச் செய்யும் அகிதம் போல்வனவும் இதமே என்பது “மருளின யருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க் களிப்பன் கண்கட், கிருளின யொளியா லோட்டு மிரவியைப் போலவீசன்” என்பதனு மறிக. இன்னும் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரைத் தடுத்தாட்கொண் டருளுங்காற் சிவபெருமான் அங்ஙனஞ் செய்தருளிய அகிதம்போல்வனவும் பின் இதமேயாய் முடிந்தமையானும் பிறவாற்றாறு மிஃ துய்த்துணர்ந்து கொள்க.

(கசு)

அந்தக நெழுது மோலை கொண்டவன் தாதர் தாமும் வந்தெமை யணுக மாட்டா ருடையவர் மதுகை யாலே வெந்தொரு கணத்தில் வீழ் மேவலர் புரங்கள் செற்றார் தற்கும ரொருவர்க் கஞ்சத் தருவரோ வென்று சாற்றி.

இ—ள்: உடையவர் மதுகையாலே - எம்மை அடிமையாக வுடைய சிவபெருமானது சர்வவல்லமையிலுலே, அந்தகன் எழுதும் ஓலை கொண்டு அவன் தாதர் தாமும் வந்து எமை அணுக மாட்டார் - யமனெழுதும் மாண வோலையைக் கொண்டு அவனது தூதுவர்தாமும் வந்தெம்மைச் சமீபிக்க மாட்டார், மேவலர் புரங்கள் ஒரு கணத்தில் வெந்து வீழ்ச் செற்றார்தம்

தமர் - தாரகாக்கன் கமலாக்கன் வித்தியுன்மாலி யென்னும் பகைவரது பொன் வெள்ளி இரும்பாயு முப்புரங்களும் ஓர் கணப்பொழுதில் எரிந்து துகள்பட்டு விழும்வண்ணம் திருப்புன்னகை யக்கினியினு லழித்த சிவபெரு மானுடைய அடியவர் - ஒருவர்க்கு அஞ்சத்தருவரோ என்று சாற்றி - மற்றெத்திறத்தினர்க்கு மஞ்சற்பாலரோவென்று தம்முட் கூறி எ—று.

சாற்றிப்போயென வருஞ் செய்யுளில் முடிக்க. உடைமைப்பொருள் களாகிய பசுக்களது கண்டிதவலிமையோடு உடையாளுகிய பசுபதியினது அகண்டிதவலிமைக்கு வேற்றுமை தெரித்துக் காட்டுவார் உடையவர் மது கையாலே என்றும், அவ்வகண்டிதவலிமைக் கதுபவங் காட்டுவார் வெந் தொரு கணத்தில் வீழ் மேவலர் புரங்கள் செற்றார் என்றும், காப்பவரது வலிமைக்கஞ்சிக் காக்கப்படுவாரை மற்றொருவர் நலிதல் கூடாமையிற் று மினி யுலகத் தொருவர்க்கு மொருசிறிது மஞ்சவேண்டாமென்பார் செற்றார் தந் தமதொருவர்க் கஞ்சத்தருவரோ வென்றும் கூறினார். “நாமார்க்குங் குடியல்லோ நமனையஞ்சோ நாகத்திவிடர்ப்படோ நடலையில்லோ, மேமாப் போம் பிணியறியோம் பணிவோமல்லோ மின்பமே யெந்நாளுந் துன்ப மில்லை, தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மையான சங்கரனற்சங்க வெண்குழை யோர்காதிற், கோமாற்கே நாமென்று மீளாவாளாய்க் கொய்ம்மலர்ச்சே வடியினையே குறுகினேமே” “செங்கமலத் தாளிணைகள் சேரவொட்டாத் திரிமலங்களறுத் தீசனேசரொடுஞ் செறிந்திட், டங்கவர்தன் திருவேட மால யங்கனெல்லா மாணெனவே தொழுதிறைஞ்சி யாடிப்பாடி, யெங்குமியா மொருவர்க்கு மெளியோ மல்லோ மியாவிர்க்கு மேலானேமென் நிறுமாப் பெய்தித், திங்கண்முடி யாரடியா ரடியோமென்று திரிந்திடுவர் சிவஞானச் செய்தியுடையோரே” என்னும் திருவாக்குக்களும் இவ்விரு செய்யுட் கருத்தேபற்றி வந்தன. கண்டிதம் வரையறுக்கப்பட்டது. அகண்டிதம் வரையறுக்கப்படாதது. முப்புரத்தசார் வாணன்முதன் மூவர் என்பது ஒருசா ராசிரியர் கருத்தென்க.

(கசு)

போயரன் நிருத்தா னேத்திப் புண்ணிய வடிவே போற்றி யாயிரஞ் சுடிகைப் பாம்பை யலரென முடித்தாய் போற்றி மாயிரு ஞாலங் காக்கு மன்னவ நெழுது மோலைப் பாயிர மிதுகே னென்று மொழிந்தனர் பழுதி லாதார்.

இ—ள்: பழுது இலாதார் போய் அரன் திருத்தான் ஏத்தி - திர்த் தோஷராகிய திருவாதவூரடிகள் அதி சமீபத்திற் போய்த் தம் பாசங்களை யரித்த பரமாசாரியரது திருவடிகளை வணங்கி, புண்ணிய வடிவேபோற்றி - தருமஸ்வரூபரே காத்தருளுக, ஆயிரம் சுடிகைப் பாம்பை அலர் என முடித் தாய் போற்றி என்று ஏத்தி - ஆயிரத் தலைகளையுடைய பெரும் பாம்பை மலர்மலைபோல இனிது சூடினவரே காத்தருளுக என்று துதித்து, மா இரு ஞாலம் காக்கும் மன்னவன் எழுதும் ஓலை இது பாயிரம் கேள் என்று

மொழிந்தனர் - மிகவும் பெரிய பூமியைப் பாதுகாக்கும் பாண்டிய நெழுதிய ஒலையாகிய இதனது வரலாற்றைத் திருச்செவியாத்தியருளுகவென்று பிரார்த்தித்து அதனை வரசித்தனர் ஏ—று.

ஒருவர்கடறை எழுவுருத்தென்றாற்போல ஆயிரமென்ப தநேகமென்னும் பொருட்டெனினு மமையும். எத்தியென்பதனால் வணங்கி என்பது உபலக்கணம்பற்றி வருவிக்கப்பட்டது. குருசந்தியினின்று பிறிதொன்று செய்வது குருகிந்தையாய் முடியுமாகலின், அதனைப் பரிகரிக்கும்பொருட்டு முன்னர்ச் சிறிதிலையிட்டுகின் றரசன்னாதுவர்க் கெதிர்ப்பட்டவர், பின்னர் அச்சேய்மைக்கணின்ருங்குலின் றரசனேலையைத் தாம் வாசித்துக் கேட்பித் தலுங் குருகிந்தையாய் முடியுமாகலின், அதனையும் பரிகரிக்கும்பொருட்டு அதிசமீபத்திற் சென்றென்பார் போய் என்றும், இங்ஙனம் குருசிஷ்யக்கிரமங்கனிற் றவறுவாரல்லரென்பார் பழுதிலாதார் என்றுங் கூறினர். (கஅ)

கேடிலா வியல்பி னொருங் கேட்டின முறுவல் பூத்துப் பாடலா லேத்துந் தெய்வப் பான்மையர்க் குவந்து சொல்வார் பீடிலா தவர்போ லுள்ளம் பேதுற லொழிதி யிந்த நாடெலா மதிக்க நாமே நற்பரித் திரன்கொண் டேகி.

இ—ள்: கேடு இலா இயல்பினரும் கேட்டு இன முறுவல் பூத்த - நிர்விகாரமாகிய திருவருட்குணங்கனையுடைய பரமாசாரியரும் அதனைக் கேட்டருளித் திருப்புன்னகைசெய்து, பாடலால் எத்தும் தெய்வப் பான்மையர்க்கு உவந்து சொல்வார் - திருவாசகர் திருக்கோவையாராகிய செந்தமிழ்ப் பாடல்களினாலே தம்மைத் துதிக்குந் தெய்வப்பலமையையுடைய திருவாதவூரடிகளுக்குத் திருவுளமகிழ்ந்து அருளிச்செய்வாராயினர், பீடு இலாதவர்போல் உள்ளம் பேதுறல் ஒழிதி - அறிவாகிய உள்ளீடற்ற மக்கட் பதடிகளைப்போல மகனே நீ இனி மனமயங்குதலை யொழிவாயாக, இந்த நாடு எலாம் மதிக்க நாமே நல் பரித்திரன் கொண்டு ஏகி - இத்தேசவாசிக னெல்லாம் நன்கு மதிக்கும்படி இனி நாமே நல்ல குதிரைக் கூட்டத்தைக் கொண்டு சென்று ஏ—று.

குணம் வாய்மை முதலியன. கேடிலா வியல்பினர் நாசமின்றிய சுயம்பு. பீடு-தேறியமுமாம்; “மோடுடை நகரின்ன்கி முதமார் துவன்றி யுள்ளம், பீடுடையவருமுட்கப் பிணம்பலபிறங்கியெங்குங், காடுடையெல்ல யெல்லாங் கழுகிருந் தறங்கு நீழற், பாடுடைமயிலந்தோகை பயப்பயவீழ்ந்த தன்றே” என்பதனானும் அறிக. (கக)

தென்னவற் களித்து மீள்வோஞ் செழுந்திறற் றாத ரோடு மன்னனைக் குறுகி யென்பால் வரவிடு மோலை தன்னான் முன்னுறக் கடிது வந்தே னுவணித் திங்கண் மூல மென்னுமத் தினத்தி லிங்கே யெய்துநற் பரிக னென்பாய்.

இ—ள்: தென்னவற்கு அளித்து மீள்வோம் - அரிமர்த்தனபாண்டிய னுக்குக் கொடுத்துத் திரும்புவோம், செழும் திறல் தூதரோடு மன்னனைக் குறுகி - நீ இப்பொழுதே மிக்க வலியையுடைய இத்தூதுவர்களோடு அவ்வரசனை யடைந்து, என்பால் வரவிடும் ஒலையினால் முன் உறக் கடிது வந்தேன் - அரசனே நீ என்மாட்டு வரவிடுத்த ஒலையினால் முன்னாக விரைந்து வந்தேன், ஆவணித் திங்கள் மூலம் என்னும் அத்தினத்தில் இங்கே நல் பரிகள் எய்தும் என்பாய் - ஆவணிமாசத்து மூல மென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் நகரத்திரத்தை யுடைய அவ்வீசேட தினத்தில் இங்கே நல்ல குதிரைகள் வருமென்று சொல்லக்கடவை ஏ—று.

செழுமை - வலிமை. ஒரு காதம் ஒரு நாழிகையிற் கடக்குந் தூத ரென்பார் செழுந்திறற் றூதரென்றார்; “காவதமோரொரு கன்னலினாகப், போவது செய்து” என்றார் பிறரும். (க௦)

தொன்மதிக்குலத்து மன்னன் துயர்செய்வா னென்று சற்று நின்மனக் கவற்சி கொள்ளா தொழிகென நீறு சாத்திப் பொன்மணிக் கலன்கண் மிக்க பூந்துகில் பிறவு நல்கி மன்மனத் துவகை கூர மந்திரிப் பான்மை செய்து.

இ—ள்: தொன்மதிக்குலத்து மன்னன் துயர் செய்வான் என்று சற்றும் நின்மனக் கவற்சி கொள்ளாது ஒழிக என நீறு சாத்தி - பழைய சந்திர வம்மிசத் தரசனாகிய பாண்டியன் நின்னை வருத்துவானென்று நீ சிறிதும் மனத்தின்கட் கவலைகூராதொழிக வென்று பரமாசாரியர் தம தருமைத் திருக்காத்தினாலே நெற்றியில் விபூதி சாற்றுதலெனப்படும் சிவகஸ்த மத்தக சம்யோகமாகிய பரிசுதீகையுஞ் செய்தருளி, பொன் மணிக் கலன்கள் மிக்க பூம் துகில் பிறவும் நல்கி - பொன்னுபரணம் இரத்தினுபரணம் விலைமிக்க பொலிவாகிய பீதாம்பரங்களோ டொழிந்தன பிறவற்றையுங் கொடுத்து, மன் மனத்து உவகை கூர மந்திரிப்பான்மைசெய்து - அரசனது மனத்தின்கண் மகிழ்ச்சி மிகும்படி மந்திரிக்கோலங் கொள்வித்து ஏ—று.

ஒழிகவென்னும் வியங்கோளீறு விகாரமாயிற்று. செய்வித்தென்பது பிறவினை யுணர்ந்தும் விவ்விசுதி தொக்குச் செய்தென நின்றது. செய் தெனத் தன்வினையாதலே கருத்தெனிற் பொன்மணிக் கலன் முதலியவற் றை நல்கியென்ற தெற்றுக்கென மறுக்க. தமது வாக்கை ஸ்திரப்படுத்து தற்கு நீறு சாத்தினாரெனக் கோடலுமாம். பரிசுதீகையாவது பரிசனவேதியினாலே தாமிராதி லோகங்களைப் பரிசித்துக் களிம்பை நீக்கிப் பொன்னாக் குதல் போல ஆசாரியர் தமது கையைச் சிவன்கையாகப் பாவித்து அங் கனமே அருச்சினைசெய்து அதனைச் சீடனுடைய தலையில் வைத்து எங்கும் பரிசித்து அவனது பாசத்திரயத்தை நீக்கி அவனைச் சிவனுக்குதலாம். (1)

தென்றிசைக் கதிபன் றன்பாற் சென்றிது கொடுத்துக் காண்டி.
யென்றுமா மணியு நல்கி யேகென விடுத்த பின்னர்க்
கன்றகல் புனிற்று வென்னக் கசிந்திரு கண்ணீர் வார
நின்றுநின் றிறைஞ்சி யையா நீத்தியோ வென்று நொந்து.

இ—ள்: தென் திசைக்கு அதிபன் பால் சென்று இது கொடுத்துக்
காண்டி என்று மாமணியும் நல்கி - தெற்கின்கணுள்ள தமிழ் நாட்டுக்கரசு
ளாகிய பாண்டியனிடத்துச் சென்று இதனைக் கையுறையாகக் கொடுத்துக்
காண்பாயாகவென்று ஒரு மாணிக்க மணியையும் கொடுத்து, ஏகு என்
விடுத்த பின்னர், இனிச் செல்வாயாகவென்று விடை கொடுத்தருளிய
பின்னர், கன்று அகல் புனிற்று ஆ என்னக் கசிந்து இரு கண் நீர்வார நின்று
நின்று இறைஞ்சி - இளங்கன்றை விட்டு நீங்குந் தலையீற்றுப் பசுவைப்
போல் மனம் நெக்கு நெக்குருகி இரு கண்களினின்று நீரோழுக இடையிடையே
நின்றுநின்று அடிக்கடி வணங்கி, ஐயா நீத்தியோ என்று நொந்து-
சுவாமீ தமியேனைக் கைவிடுகின்றீரோவென்று மனம் வருந்தி எ—று.

செய்யுளாகலிற் சுட்டு முன்வந்தது. புனிற்றுவகல் கன்றென மாற்
றிப் பொருள் கொள்வாருமுளர். கசிதல் ஆவுக்கல்லது கன்றுக்கின்மையின்
அது போலியுரையென்க. அது, “புனிற்றுக்கன்றை நீங்கியவானெனக்
கரைந்த சிந்தையராய்” என வழிநூலாசிரியர் கூறியவாற்றாறு மறிக.
அடுக்கு பன்மைபற்றி வந்தது. முன் வருவதுமது. (க௦உ)

விழிப்புனல் சிந்தச் சிந்த வின்னவன் விடைபெற் மேகிச்
சுழிப்புனல் கொழிக்கும் வாவி சூழ்பெருந் துறையை நீங்கி
வழிக்குறு துணையா யுள்ள வள்ளலைத் தெழுத்து மோதிப்
பழிச்சுறு தூத ரோடு மதுரையம் பதியிற் போனார்.

இ—ள்: விழிப் புனல் சிந்தச் சிந்த வின்னவன் விடை பெற்று
ஏகி - திருவாதவூரடிகள் இடையறாதொழுந் தைலதாரை போலக் கண்
களினின்றும் நீர் ஒழுகவொழுகச் சிதாகாசப் பொருளாகிய கைலாசபதியி
னது செல்வுபெற்றுச்சென்று, சுழிப் புனல் கொழிக்கும் வாவி சூழ் பெருந்
துறையை நீங்கி - சுழிக்குமியல்பு பொருந்திய நீர் முத்துக்களைக் கொழிக்
குந் தடாகங்கள் சூழும் திருப்பெருந்துறையை விட்டு நீங்கி, வழிக்கு
உறு துணை ஆய் உள்ள வள்ளல் ஐந்து எழுத்தும் ஒதி - வழிக்குயிர்ந்துணை
யாயுள்ள சிவமூலமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரங்களை யுஞ் செபித்துக்கொண்டு,
பழிச்சுறு தூதரோடு மதுரை அம்பதியில் போனார் - தம்மைத் துதிக்குந்
தூதுவரோடும் மதுரைமாநகரத்திற் சென்றார் எ—று.

வள்ளல் - கொடையை யுடையவர். ஐந்தெழுத்தும் என்புழி உம்மை
முற்றும்மை. வழியென்றது இங்கே மோக்ஷவழியை யென்க; “பயந்த

தனிவழிக்குத் துணை” என அதுபுதிச்செல்வாகிய அருணகிரியார் கூறி
யதும் அவ்வழியையேயாம். உறுதுணை - பெருந் துணை, நிச்சயமான
துணை; ஐந்தெழுத்தே முத்திரெறிக்குத் தவறாத் துணை யென்பது, “காத
லாகிக் கசிந்து கண்ணீர்மல்கி-ஒதுவார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது-வேத
நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது-நாத ளும நமச்சிவாயவே” எனவும்,
“நல்லவர்தீயரொது நஞ்சினர் - செல்லல்கெடச்சிவமுத்திகாட்டுவ - கொல்ல
நமன்றமர்கொண்டுபோமிடத் - தல்லல்கெடுப்பனவஞ்செழுத்துமே” என
வும், “முன்னெறியாகியமுதல்வன்முக்கணன் - நன்னெறியேசாநாதரின்
ணமே - யந்நெறியேசென்றங்கடைந்தவர்க்கெலாம் - நன்னெறியாவதுநமச்
சிவாயவே” எனவும் வருந் திருப்பாகரங்காளும், “ஐந்தெழுத்தினுண்
ணைறிவினொருயிர்சென்று - சிந்தைகாணருஞ் சிவபதஞ் செறிந்திடுந்திறத்
தால்.....” எனவும், “கருப்ப யோனியிற் சுழிப்படு பவக்கடல் கடப்பப்-
பொருப்பி னெம்பிரா னுயிர்க்கெலாம் புனையெனப் புகன்ற - விருப்ப ஞான
வஞ் செழுத்தினை.....” எனவும், “முத்தி நன்னெறிக் கொருதுணை
மோகவா ரிதிக்கு - வைத்த செஞ்சிகை வடவனல் விளைவனத் திறுபு -
பொத்தி துங்குவெங் கதழேரி புனைமதிக்கண்ணி - யத்த நென்னை யஞ்
செழுத் திதுகடைப் பிடித்தறிவீர்” எனவும், “உணர்நீக்கியசிவமுன்னர்நம
வினையுரைக்கின் - ஞானமெய்திடுமனைவர்க்குநம்புந்நயக்குந்- தானமெய்தி
நற்குரவராற்பெற்றவர்தங்கட் - காணசித்தியுமுத்தியுமக்கணத்தாமால்” என
வும் வரும் பிரமோத்திரகாண்டச் செய்யுட்களானும், “இனையமந்திரத்
தியல்புணர்ந்தோர்பொழுதுகைப்போர் - அனையர்தம்முறைப்புண்ணியம்
யாவையுமடங்கும் - வினையுநீங்குவர்மேதினிபுரத்தினிதளிப்பார் - புனையு
மேற்பதம்புகுவர்முத்தேவரிற்பொலிவார்” என வரும் உபதேசகாண்டச்
செய்யுளானும் பிற ஏதுக்களானும் உணர்தற்பாலதாமென்க. (க௦௩)

மதுரைமன் னவன்முன் னேகி மனமிலா வணக்கஞ் செய்து
கதிர்மதிச் சடையோ னீந்த கவின்கொண்மா மணிகைந் நல்கி
பெதிருற நின்ற போதி லின்புற வழுகி நோக்கி
விதிமுறை யிருமிங் கென்ன விருந்தனர் விரிந்த நூலார்.

இ—ள்: விரிந்த நூலார் - பார்த்த நூல்களிலே மகாபாண்டித்தியத்தை
யுடைய திருவாதவூரடிகள், மதுரை மன்னவன் முன் ஏகி மனம் இலா
வணக்கம் செய்து - அம் மதுரையை இராசதானியாக வுடைய பாண்டி
யனுக்கு எதிரே போய்ப் பிரீதியற்ற வணக்கஞ்செய்து, கதிர் மதிச்
சடையோன் ஈந்த கவின்கொன் மாமணி கை நல்கி எதிர் உற நின்ற
போதில் - ஒரு கலையாகிய பாலசத்திரனை யணிந்த சடையையுடைய சிவ
பெருமான் கொடுத்தருளிய அழகிய மாணிக்க மணியைக் கையிற் கொடுத்
தெதிரே நின்றபோது, வழுகி இன்பு உற நோக்கி விதிமுறை இங்கு
இரும் என்ன இருந்தனர் - பாண்டியன் இனிதாகப் பார்த்து இங்கே யிரு
மென்று விதிப்படி சொல்ல இருந்தார் எ—று.

வணக்கமென்றது ஈண்டுக் கனஞ் செய்தலை; சிவஞானச் செல்வரும் ஆதிவருணத்தவருமாகிய அடிகள் அரசனை நமஸ்காரஞ்செய்தல் விதியின் மையி னென்க. சிவபெருமான் சடையிலணிந்த மதி ஒருகலையாகிய மதி என்பது “வன்றிறற் றக்கன் முன் வழங்கு தீச்சொலாற், றுன்றிருங் கலை யெலாந் தொலைந்து போந்திட, வொன்றிவணிநுந்ததா லுதுவுந்தேய்ந்திட, மின்னினி வினையினேன் யாதுசெய்வதே” “எஞ்சியவீக்கலை யிருக்கத் தேய் தரு, விஞ்சிய கலையெலா மேவநல்குதி, தஞ்சின் னலதிலை யென்னத் தண் மதி, யஞ்சலை யென்றன னருளி னுழியான்” “தீர்ந்தன வன்றியே திங்க டன்னிடை, யாந்திடு கலையினை யக்கையாற்கொளா, வார்த்திடு சடை மிசை வயங்கச் சேர்த்தினுன், சார்ந்தில தவ்வுழித் தக்கன் சாபமே” என் பனவற்றானிக. சேனாவீரரும் பிறருந் தனக்குக் கூறிய தாபத வேடமாக வன்றி முன்போல வமைச்சுவடிவமாகவே காணப்பட்டமையானும், உயர்ந்த மாணிக்கமணியாகிய கையுறையானும் பாண்டியன் வெறுப்பகன் றுவந்து நோக்கினு னென்பார் இன்புற வழிதி நோக்கி யென்றும், விதிக்கு அவி ரோதமாகிய வழக்கம் விதியாதற் கிழுக்கின்மையிற் பண்டை வழக்கப் பிர காரமென்பார் விதிமுறையென்றுங் கூறினார். (கசுச)

கிலைமதிப் பில்லா வந்த மேதகு மணியைப் பல்கா னிலையுற வியந்து நோக்கி நெஞ்சினு ளுவகை யெய்தித் தலைவனைச் சிந்தை யுள்ளே தரிப்பவர் தம்மை நாடிச் சிலைமுகக் கரத்து மன்னன் செய்ததே துரையி னென்றான்.

இ—ள்: சிலை முகக் கரத்து மன்னன் - விற்றழம்பு பொருந்திய கையையுடைய பாண்டியராசன், விலை மதிப்பு இல்லா அந்த மேதகு மணியைப் பல்கால் நிலையுற நோக்கி - விலைமதித்தற்கரிய மகிமை பொருந் திய அம்மாணிக்கமணியைப் பல்கால் உற்று நோக்கி, நெஞ்சினுள் வியந்து உவகை எய்தி - தன் மனத்தினுள்ளே அதிசயித்து மகிழ்ச்சி கூர்ந்து, தலை வனைச் சிந்தை உள் தரிப்பவர் தம்மை நாடி - ஆன்மநாயகராகிய சிவபெரு மானை இருதயத்து ஞானக்கண்ணாற் றரிசிக்குந் திருவாதவூரடிகளை நோக்கி, செய்தது ஏது உரையின் என்றான் - குதிரை கொள்ளுமாறு சென்றபின் இதுகாறும் நீர் செய்ததென்னை கூறுமென்றான் ஏ—று.

இருதயத்திற் றரிசித்தல் சிவோகம்பாவனை பண்ணுதல். இனித் தரித் தல் தியானித்தலுமாம். மகாராசாவாகிய தான் மற்ருருவரது மணியை வெளிப்பட வியக்கின் அது தன்பெருஞ் செல்வானுபவ முடைமைக்கு இழுக்காய்முடியு மாகலானும் பிறர் மதித்துரைக்குமுன் றான் மதித்துணரும் ரத்தின பரிகை யுடையதொலானும் வெளிப்படாது தன்னுள்ளே வியந் தென்பார் நெஞ்சினுள் வியந்தென்றும், சேனாவீரது கூற்றோடு மாறுபடு தலிற் குணமும், குதிரையோடு வாராமையிற் குற்றமுமாகிய இவ்விருகிலை

யினு னொன்றில் வைத்து இவரதியற்கையை இந்நிலைமைக்கட் டுணிதல் கூடாமையின் அவ்விருகிலைமைக்கும் பொதுவகையாற் செய்ததே துரையின் என வினாவினா னென்றுங் கூறினார். (கசு௫)

மலக்கொடும் பகையை வெல்வார் மன்னவன் முகத்தை நோக்கி நிலத்தொளிர் புகழின் மிக்காய் நீதரு நிதி கொண்டு டேகி யிலக்கணக் குறைபா டின்றி யீரிரு கதியு முண்டாங் குலப்பரி யினங்கள் யாவும் விலைக்குறக் கொண்ட பின்னர்.

இ—ள்: மலக் கொடும் பகையை வெல்வார் மன்னவன் முகத்தை நோக்கி - மும்மலமாகிய கொடிய பகையை வெல்பவராகிய திருவாதவூ ரடிகள் இங்ஙனம் வினவிய அவ்வரசனது முகத்தை நோக்கி, நிலத்து ஒளிர் புகழின் மிக்காய் நீ தரு நிதி கொண்டு ஏகி - தமிழ் நிலத்தின்கண் மிக்கொளிரும் புகழான் மேம்பட்ட அரசனை நீ தரு திரவியத்தை நாங் கொண்டு சென்று, இலக்கணக் குறைபாடு இன்றி ஈரிரு கதியும் உண்டாம் குலப் பரி இனங்கள் யாவும் விலைக்குறக் கொண்ட பின்னர் - அசுவ லக்கண நூலிற் கூறிய இலக்கணங்களு னொன்றனுங் குறைவற்று நான்கு கதி களையு முடையனவாகிய உயர்ந்த சாதிக் குதிரைக் கூட்டடக்களை யெல்லாம் நாம் விலைக்குத் தகக் கொண்ட பின்னர் ஏ—று.

அநாதியா யுடனின்றி கெடுத்த உட்பகையாகவிற் கொடும்பகை யென் றும், ஏனைத் தமிழ்நிலத்துச் சோழ சேரர்களது புகழினு மிக்கொளிரும் பெரும் புகழையுடையா யென்பார் நிலத்தொளிர் புகழின்மிக்காய் என்றும், அதிகவிலைக்குக் கொள்ளாமையும் நாற்பத்தொன்பது கோடி பொன்னுக் கெஞ்சாமைக் கொண்டமையும் விளக்குவார் விலைக்குறக்கொண்டபின்னர் என்றங் கூறினார். கதி நான்காவன: மயூரகதி, சாகதி, சசகதி, வானரகதி என்பன. தூரகதியை இங்காண்கென்பாரும், இந்நான்குளோடு மல்லகதி யையுஞ் சேர்த்து ஐந்தென்பாருமென இருதிருத்தராசிரியர். அது “மயி லிருஞ்சாமுயலொடுபுகழ்மற்றொழிலைப், பயில்பரித்தொகை யளப்பிலவயின் ருறும் பாவும்” என்பதனுறு மறிக. (கசு௬)

அரும்பரித் தொகுதி யெல்லா மணிதிகழ் மதுரைக் கேகப் பொருந்திய தினமே கென்னப் பூசுரர் விதியிற் றேர்ந்து திருந்துமா வணியாந் திங்கண் மூலநற் றினமா பென்ன விருந்தன னதனை நாடிப் பெருந்தறை யென்னு மூரில்.

இ—ள்: அரும் பரித் தொகுதி எல்லாம் அணி திகழ் மதுரைக்கு ஏகப் பொருந்து நல் தினம் ஏது என்ன - பெறுதற்கரிய குதிரைக்கூட்டங்க னெல்லாம் அழகிய மதுரைமாநகரத்திற் செல்லுதற்கேற்ற சுபதினம் யா தென்று வினவ, பூசுரர் விதியில் தேர்ந்து திருந்தும் ஆவணி ஆம் திங்கள்

மூலம் நல்தினம் ஆம் என்ன - பூசாராகிய கணிதர் சோதிடநூல்வியா
ராய்ந்து திருத்தமாகிய ஆவணிமாதத்து மூலநகரத்திரதினம் அதற்குத்
தக்கதென்று கூற, அதனை நாடிப் பெருந்துறை என்னும் ஊரில் இருந்த
என் - அம்மூலநகரத்திரத்தை எதிர்நோக்கித் திருப்பெருந்துறையென்னு
மூரில் இதுகாறு மிருந்தேன் - எ-று.

எண்டுத் திருவாதவூரடிகள் பூசார் என்றது தங்கருத்துக்குப் பரமா
சாரியரை. அற்றுகலின்னேறே கணிதர் சோதிடரென்னுது பூசாரென்
றெழிந்ததூஉமென்க. (கௌ)

நின்படைச் சுற்ற மெல்லா நீடுமிந் நகருக் கெய்து
மன்பினிற் கடிது மீண்டா ரவர்பெரும் படிது கூற
மன்பெரு முனிவா லோலை வரைந்தனை யதனால் வந்தேன்
கொன்பரித் திரளிங் கெய்துங் கூறுமந் நாளி லென்றார்.

இ-ள்: நின்படைச் சுற்றம் எல்லாம் நீடும் இந்நகருக்கு எய்தும் அன்
பினில் கடிது மீண்டார் - அச்சமயத்து நின் சேனாவீராகிய சுற்றத்தவ
ரெல்லாரு முயர்வாகிய இவ்விராசதானிக்குத் தாம் வருதல்வேண்டுமென்
னும் வேணவாலிலே வினைவாக மீண்டு வந்தனர், அவர் பெரும் படிது
கூற - அவர் தம்மைத் தப்புவித்தற்பொருட் டென்னைக் குறித்துப் பெரும்
பொய்களை வகுத்துக் கூற, மன் பெரு முனிவால் ஓலை வரைந்தனை அதனால்
வந்தேன் - அரசனே நீ பெருங் கோபங்கொண்டு திருமுகமெழுதி விடுத்
தனை அதுபற்றி முன்வந்தேன், கொன் பரித் திரள் கூறும் அந்நாளில் இங்கு
எய்தும் என்றார் - மாட்சிமைபொருந்திய குதிரைக்கூட்டம் மேற்கூறிய
மூலநகரத்திரதினத்தில் இங்கே தப்பாது வருமென்று திருவாதவூரடிகள்
கூறினார் - எ-று.

மன் அண்மைவிளி; நிலபேறுமாம். படிது - பொய். அரசனுக் கிவ்
வாறு பொய்கூறிய திருவாதவூரடிகள் மெய்கூறிய சேனாவீர் கூற்றைப்
பொய்யென்றது தப்பன்றேவெனின், அரசனுக் கங்ஙனங் கூறுமாறு
பணித்தருளிய பரமாசாரியரது திருவாக்கை உண்மையென் னுள்ளபடி
விசுவசித்த அவ்வடிக்கு அதற்கு மாறாகக் கூறிய சேனாவீரா கூற்று ஒரு
தலையாகப் பொய்யாகவே தோன்றுமாகலின், அப்பொய்யைப் பொய்யென்
றது தப்பன்றென்க. அல்லதூஉம், சிவஞானச்செல்வராகிய திருவாதவூ
ரடிகளுக்குத் தீமை பயக்குஞ் சேனாவீர் சொன் மெய்போலத் தோன்றி
னும், “வாய்மையெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந், தீமையிலாத
சொல்ல” என்பவாகலின், அது எவ்வாற்றினும் பொய்யேயாமென்க. அந்
தேற் பரமாசாரியர் அங்ஙனம் பொய் கூறுவித்தது தப்பன்றேவெனின்,
அஃதவ்வரசனுக்குப் பின்னர் ஒருதலையாற் புரைதீர்த்த நன்மையே பயக்குஞ்
சிறப்புடைமையின் மெய்யெனவே படுமாகலின், அம்மெய்யை மெய்யெனக்

கூறுவித்ததூஉம் தப்பன்றென்க. அதனைப் “பொய்மையும் வாய்மை
யிடத்த புரைதீர்த்த, நன்மை பயக்கு மெனின்” என்பதனுனு மறிக. (கௌ)

என்பது கேட்டு மாற னும்மிடை பெமக்குண் டான
மன்பெரு நண்பு நீங்க நினைத்துள மனத்தார் சொல்லா
லன்பிலர் போல வோலை பெழுதின மதுகொண் டின்னோ
துன்புற லொழிவீ ரென்று நன்மையாத் தொன்மை கூறி.

இ-ள்: என்பது மாறன் கேட்டு - என்றிங்ஙனம் திருவாதவூரடிகள்
கூறுவதைப் பாண்டியன் கேட்டு, உம்மிடை எமக்கு உண்டான மன் பெரு
நண்பு நீங்க நினைத்துள மனத்தார் சொல்லால் - உம்மிடத் தெமக்குளதாகிய
நிலைபெற்ற அந்தரங்கநட்புத் தானே நீங்கும்வண்ணம் உபாயஞ்குழும் மனத்
தையுடைய சிலர் வார்த்தையை விசுவசித்தலினால், அன்பு இலர் போல ஓலை
எழுதினம் - உம்மிடத் தன்பில்லாதவர்போலத் தீட்சண்ணிய வசனங்களைப்
பிரயோகித்து உமக்கோரோலை யெழுதி யனுப்பினேம், அதுகொண்டு
இன்னே துன்பு உறல் ஒழிவீர் என்று நன்மை ஆத் தொன்மை கூறி - அது
பற்றி இங்ஙனம் துன்புறுதலை யொழிதிரென்று சமாதானமாகப் பழைய நட
புரிமைகளை யெடுத்துப் பாராட்டி - எ-று.

அதுகொண் டென்னே என்பது பாடமாயின் அதுபற்றி நண்டு வந்த
குற்ற மென்னை எனப் பொருள் கூறுக. நன்மை தொன்மை என்பன ஆகு
பெயர். சமயம்பார்த்து நண்பு பிரிய நினையும் மாற்சரியமனம் முன்றோட்
டுச் சிலர்க்குளதாமென்பது விளக்குதற்கே நினைந்த மனமென்னுது நினைந்
துள மனமென்றதென்க. (கௌ)

கொன்னெடுங் கோயி லூடு கொடுபுகுந் துரிமை கூரத்
தன்னரு கிருத்தி மேன்மை தக்கநற் கலைக னால்கிப்
பொன்மணிக் கலங்கள் யாவும் புனையுமென் றளித்து முன்போன்
மன்னுள கருமங் கூறி மனையிடை யேகு மென்றான்.

இ-ள்: கொன் றெடும் கோயில் ஊடு கொடுபுகுந்து உரிமை கூரத்
தன் அருகு இருத்தி - பிறர்க் கச்சந் தரும் மற்றோர் நெடிய அந்தரங்க மாளி
கையின்கண் உடனழைத்துக் கொடுசென் னுரிமைமிகத் தன்பக்கத் திருத்தி,
மேன்மை தக்க நல் கலைகள் நல்கி - மாட்சிமைபொருந்திய நல்ல வஸ்திநங்
களைத் தரித்துக்கொள்ளுமென்று கொடுத்து, பொன் மணிக் கலன்கள்
யாவும் புனையும் என்று அளித்து - வேண்டும் பொன்னுபாணம் இரத்தின
பரணங்கலையெல்லாம் அணிந்துகொள்ளுமென்று கொடுத்து, முன்போல்
மன் உள கருமம் கூறி மனை இடை ஏகும் என்றான் - முன்னரேபோல
இராசதருமங்களைக் குறித்துப் பேசி இனி நீர் துமில்லின்கட் செல்லு
மென்று பாண்டியன் கூறினான் - எ-று.

புனையுமென்றென்பது மேலுங் கூட்டப்பட்டது. ஒருவர்க்கொன்றுபகரிக்குமிடத்தும் அந்தரங்க சூழ்ச்சிகளைக் குறித்துப் பேசுமிடத்தும் அதற்கு வேண்டப்படு மவருடன் மற்றையர் பிரவேசித்தற்கரிய இரகசிய தானத்தை அடையவேண்டுதல் அரசர்க்கு நீதிதூற்றுணிபாகலின், அங்ஙனமே செய்தானென்பார் கொன்னெடுங் கோயிலுடு கொடுபுகுந் தென்றும், தன்காடின்றிய பத்திரிகையாற் பங்கமுற்ற பழைய நட்புரிமைகளெல்லாம் முன்போல வளருமாறு தன்னோடு சமமாகவே யிருத்திப் பீதாம்பரங்களையும் உயர்ந்த ஆபரணங்களையுந் தன்கண்ணெதிரே இப்பொழுது தனியுமென்று ஒவ்வொன்றாகக் கொடுத்தானென்பார் உரிமைகூரத் தன்னருகிருத்தி மேன்மைதக்க நற்கலைகணல்திப் பொன்மணிக்கலன்கள் புனையுமென் றளித் தென்றும், ஒருமகற்கு ஆபாதகுடபரியந்தம் வேண்டப்படும் வஸ்திராபரணங்களெல்லா மென்பார் யாவுமென்றும், முன்போலவே தம்மை அரசன் விசுவசித்தனென் றடிகள் துணியும்வகை அந்தரங்க வார்த்தைகளைப் பேசி னுனென்பார் முன்போன் மன்னுந் கருமங்கூறி என்றும், பராமுகமின்றித் தானே விடைகொடுந் தனுப்பினுனென்பார் மனையிடை யேகுமென்ற னென்றுங் கூறினார். கடினசம்பந்தம் காடின்றியமென்க. (கக0)

தம்பெரு மனையிற் சென்று தாபதர் வைகப் பின்னர் நம்பரிச் சமூக மெய்து நாளிரண் டென்னு முன்னர் வெம்படைச் சுற்ற நீங்கி யிருந்துழி விரிந்த நேமி யம்புலிக் கரசன் றன்மு னமைச்சரி லொருவன் சென்று.

இ—ன்: தாபதர் தம்பெரு மனையிற் சென்று வைக - சைவ முனிவராகிய திருவாதவூரடிகள் தந்திருமாளிகையின்கட் சென்று தங்க, பின்னர் - அதன்பின்னர், நம் பரிச் சமூகம் எய்தும் நாள் இரண்டு என்னும் முன்னர் - நமது குதிரைக்கூட்டம் வருமென் றவ்வுடிகள் அரசனுக்கு வரையறுத்துக் கூறிய தினத்துக்கு இன்னுமிரண்டு தினங்களுள்வென்று சொல்லப்படுவதன் முன்னர், விரிந்த நேமி அம் புலிக்கு அரசன் வெம் படைச் சுற்றம் நீங்கி இருந்துழி - பரந்த சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த அழகிய பூமிக்கரசுகிய பாண்டியன் வெவ்விய படைஞராகிய தன் பரிவாரத்தைத் தவிர்த்து ஏகாந்தஸ்தானத்தில் இருக்கும்பொழுது, அமைச்சரில் ஒருவன் முன் சென்று - மந்திரிகளுள் ஒருவன் அவ்வரசனுக் கெதிர் சென்று எ—று.

நம்மென்பது உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மைப் பெயர். எய்துநாள் எய்துமென்ற நாளென வருவித்து முடிக்க. நாளுக்கென நான்காவது விரிக்க. அந்நாளென்பது இரண்டு நாளெனப் பின்னுங் கூட்டப்பட்டது. உளவென்னும் பயனிலை அவாய்திலையான் வந்தது. நாளிரண் டென்னு முன்னரெனவே மூன்றாளி லென்பது பெற்றும். ஈண்டு நாளென்றது ஆவணி மூலநகூத்திர தினத்தை. இருந்த என்னும் பெயரெச்ச வீறு

விகாரமாயிற்று. ஏகாந்த ஸ்தானம் - தனியிடம். அம்மந்திரி தம்முதன்மந்திரி ஒருகிற துமறியாதபிரகாரம் தான் இதனை அரசனுக்குத் தனியிடத்துச் சென்று கண்டறிவிக்க எண்ணினு னென்பார் அரசன் வெம்படைச் சுற்ற நீங்கி யிருந்துழி யமைச்சரி லொருவன் சென்றென்றார். இனி, நம் பரிச் சமூகம் என்பதனை நம்பு அரிச்சமூகம் எனக் கண்ணழித்து, விரும்பத் தகுங் குதிரைக் கூட்டமெனப் பொருள் கோடலு மொன்று. இப்பொருட்கு நம்பு - விருப்பம். அரி - குதிரை. இனி நன்பரிச்சமூக மென்பது பாட மாயின், மகரத்துக்கு னகரம் இனவெதுகையாய் வந்ததென்று கொள்க; “வருக்கநெடிலினம் வந்தாலெதுகையு மோனையுமென், றெருக்கப் பெயரானுரைக்கப்படும்” என்பதோத்தரகலின். அது “அத்தமும் வாழ்வு மகத்தும்ட்டே விழியும்பொழுது, மெத்திய மாதரும் வீதி மட்டே விம்மி விம்மி யிரு, கைத்தல மேல்வைத் தழுமைத்தருந் சுடுகாடுமட்டே, பற்றித் தொடரு மிருவினப் புண்ணிய பாவமுமே” என்பதனுள்ளுங் காண்க. இனி முதலடி முதலைத் தன்பெரு மனையெனப் பாடங்கொள்வாருமுள்ளர். அது முன் வரும் தாபதர் என்பதனோடு நிரேதுவான் முரணி ஒருமைப்பன்மை மயக்கம் பெறுதன் முதலிய குற்றமுறுதலின், அது இலக்கணதுட்பங் கூராதார் பாடமென விடுக்க. (ககக)

போற்றியெம் பொருளை நாட போற்றியென் றிறைஞ்சிக் கூறு மாற்றமுன் டொன்று நின்பேர் புனைந்துள வரிசை பெற்றோர் சாற்றருந் துரகங் கொள்ள நேரியன் றலத்திற் சார்ந்து நீற்றின னடிபார் கையி னின்பொருள் யாவு மீந்தார்.

இ—ன்: எம் பொருளை நாட போற்றி போற்றி என்று இறைஞ்சி-தாயிரபர்ணிந்தி பிரவாகிக்கும் நாட்டை யுடைய எமதரசனே பாதுகாக்கப்படுக பாதுகாக்கப்படுக வென்று வணங்கி, கூறும் மாற்றம் ஒன்று உண்டு - இங்ஙனம் தமிழேன் விண்ணப்பஞ்செய்ததும் வார்த்தை யொன்றுள்ளது அதுதான் யாதெனின், நின் பேர் புனைந்துள வரிசை பெற்றோர் - தென்னவன் பிரமராயனென்னு நின் சிறப்புப் பெயர் புனையப் பெற்ற மதிப்பையுடைய முதன்மந்திரியானவர், சாற்றரும் துரகம் கொள்ள நேரியன் தலத்திற் சார்ந்து - சொல்லுதற்கரிய குதிரைகளைக் கொள்ளும் பொருட்டுச் சோழதேசத்தை யடைந்து, நீற்றினன் அடியார் கையில் நின் பொருள் யாவும் ஈந்தார் - விபூதியை யணிந்த சிவபெருமானுடைய அடியார்கள் கையிலே உன்றிரவியங்களையெல்லாங் கொடுத்தார் எ—று.

போற்றி ஈண்டும் பரிகாரம். திரவியங் கைகடந்தமையும் குதிரை வராமையுமாகிய இரண்டிற்கும் பரிகாரமாக ஈண்டும் இருகாற் போற்றி யென்றுணைக்க. இனி, இவ்விரகசியத்தை யான் நினக்கு வெளிவரச் செய்தமைபற்றி அச்சிரேட்ட மந்திரியால் எனக்கு யாதாயினுந் தீங்கு சம்

பலிக்குமாயின், அதனை நீயே நேர்நின்று நீக்கி என்னைப் பாதுகாக்க வென்னுங் கருத்தை யுட்கொண்டு அதற்குப் பரிகாரமாகப் போற்றி யெம் பொருளை நாட போற்றியென் றிறைஞ்சினெனக் கோடலுமொன்று. இப்பொருட்குப் போற்றிய என்னும் வியங்கோள் ஈறு குறைந்து போற்றி என நின்றதாக வுரைக்க. அது நினக்குப் பெரிதும் பயன்படும் வார்த்தை யென்பான் கூறுமாற்றமொன் றுண்டென விதந்து கூறினென்க. (ககஉ)

நின்பெருந் தூத ரேகி யெழுதுநின் னோலை காட்டும்
பின்புலந் துனது சீற்ற மொழித்துயிர் பிழைக்க வெண்ணி
யன்பினர் போல நின்முன் குறுகி யாவணி மூலத்தி
னன்பரித் திரளிங் கெய்து நானுனக் களிப்ப னென்றார்.

இ—ள்: நின் பெரும் தூதர் என எழுதும் நின் ஓலை காட்டும் பின்பு - நின் விசேட தூதுவர் சென்று நீ யெழுதிய உன் நிருமுகத்தைக் காட்டிய பின்பினர் (அச்சங்கொண்டு), வந்து உனது சீற்றம் ஒழித்து உயிர் பிழைக்க எண்ணி - இங்கே வந்து உன் வெகுளியைத் தணித்துத் தாமுயிரும்பக் கருதி, அன்பினர் போல நின்முன் குறுகி - நின்மாட்டன்புடையவர் போல நடத்து நினக்கெதிர் வந்து, ஆவணி மூலத்தின் நன் பரித்திரள் இங்கு எய்தும் - ஆவணி மாசத்து மூலநகரத்திர தினத்திலே நல்ல குதிரைக் கூட்டங்கள் இங்கே வரும், நான் உனக்கு அளிப்பன் என்றார் - நானே யுனக் கவற்றைத் தருவேனென்று உறுதிகூறினார் எ—று.

ஈண்டுத் தூதுவருக்கு விசேடம் கடுகடையினை யுடையராதல். (கக௩)

மற்றவர் மொழிந்த வெல்லாம் பொய்புரை மன்ன வென்னச் சொற்றமிழ் வைகை நாடன் தூதரைச் சுழித்து நோக்கி யற்றமில் சுருதி வல்லா ருட்பெருந் துறையி லெய்தி யுற்றவெம் பரிக ளுண்டே லொல்லவந் துரைமி னென்றான்.

இ—ள்: மன்ன அவர் மொழிந்த எல்லாம் பொய் உரை என்ன - அரசனே அவ்வமைச்சர் இங்ஙனங் கூறியவைகளெல்லாம் பொய்வார்த்தையென்றம்மத்திரி விண்ணப்பஞ் செய்ய, சொல் தமிழ் வைகை நாடன் தூதரைச் சுழித்து நோக்கி - மதுரை முச்சங்கத்தாகிரியர்களாலும் ஆராய்ந்து வழுவக் களைத் தினிதாக்குஞ் செய்துகொளப்பட்ட செந்தமிழ் மொழியோடு வைகை நதி பெருகுந் தென்னாட்டையுடைய பாண்டியன் அதுகேட்டுச் சமீபத்தில் நிற்குந் தூதுவரை வெகுண்டு நோக்கி, அற்றம் இல் சுருதி வல்லார் அருள் பெருந்துறையில் எய்தி - நிருவாண தீகைப் பெற்றுச் சிவாகமங்களைப் போதப்பிரகார நெறியானே குருமுகமாகக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்த மகான்களுக்கு மறைப்பற்ற வேதங்களிலே மகாபாண்டித்தியத்தையுடைய

பெரியோர்கள் வசிக்குந் திருப்பெருந்துறையில் நீவிர் போய், உற்ற வெம் பரிகள் உண்டேல் ஒல்லை வந்து உரைமின் என்றான் - சமுத்திர தீரத்தினின்றுங் கொடுவரப்பட்ட வேகத்தையுடைய குதிரைக ளுளவாயின் விரைவாக வந்திங் கெமக் கறிவியுங்கொன்று பணித்தான் எ—று.

பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்னும் நால்வகைச் சொற்களையுடைய தமிழென்றுமாம். போதப்பிரகாரம் - அறியும் வகை. அது உத்தேசம், இலக்கணம், பரீகை என மூவகைப்படும். இவற்றின் விரிவைத் தர்க்கதூல்களுட் காண்க. நிருவாணதீகைப் பெற்றுச் சிவாகமங்களை ஒதியுணர்ந்தவர்களுக் கல்லது வேதத்தின் ஞானகாண்டத் துண்மைப் பொருள் ஒருவாற்றானும் விளங்காதென்பது “நிருவாணதீகைச் செயப் பெற்றுச் சிவாகமத்தை ஒதியுணர்ந்தார்க்கன்றி வேதாந்தத் துண்மைப்பொருள் ஒருவாற்றானும் விளங்குதல் கூடாமையானும்” என நங் குரு மூர்த்திகள் சைவசமயநெறியுரையிற் கூறியருளியவாற்றானுமறிக. அற்றம் - மறைவு. இனி, அற்றமில் சுருதி என்பதற்கு மறவியையுடைய பசுக்களாற் செய்யப்பட்ட ஏனை நூல்கள் போலன்றி, அம்மறவியின்றிப் பதியாற் செய்யப் பட்ட சுருதி என்றுமாம். இப்பொருட்கு அற்றம் - சோர்வு. (ககசு)

அருந்திறந் தூத ரேகி யத்தினங் கடிது மீண்டு
வருந்திமுன் புருந்து மன்னர் மன்னனை வணங்கி நின்று
பெருந்துறை பென்னு மூரும் பிறவுள பதியுந் தேடிக்
கருந்தடங் களிற்று வேந்த கண்டிலம் பரிக ளென்றார்.

இ—ள்: அரும் திறல் தூதர் எனி அத்தினம் கடிது வருந்தி மீண்டு - அரிய வேகத்தையுடைய தூதுவர் உடனே திருப்பெருந்துறைக்குப் போய் அத்தினமே விரைவாக மனவருத்தத்தோடு திரும்பி வந்து, மன்னர் மன்னனை முன்புருந்து வணங்கி - மகாராசாவாகிய பாண்டியனை அபிமுகத்திற் புருந்து வணங்கிநின்று, கரும் தடம் களிற்று வேந்த - கரிய மலைபோலும் யாணைப்படையையுடைய அரசனே, பெருந்துறை என்னும் ஊரும் பிற உள பதியும் தேடிப் பரி கண்டிலம் என்றார் - திருப்பெருந்துறையென்னு மூரினும் அடுத்த பிறவுர்களிலுந் தேடியும் நான் குதிரைகளைக் கண்டிலம் என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார் எ—று.

திறல் ஆகுபெயர். தடம் - மலை; பெருமையுமாம். அபிமுகம் - எதிர் முகம். திருப்பெருந்துறையினும் பிற பதிகளினுந் தேடியுங் குதிரைகளின்மையின் அதுபற்றி இனித் திருவாதவூரடிகளுக்கு அரசனல்ல யாது சம்பலிக்குமோ வெனத் தூதுவர் மீண்டு செல்லும்போது மனவருத்தத்தோடு சென்ற ரென்பார் வருந்தி மீண்டென்றார். போனவுடன் நிரும்பி வந்தமை பற்றிச் சரீரம் வருந்தி மீண்டென்றுமாம். (கக௭)

பாங்குநின் நின்ன வாறு பகர்தலும் வெகுட்சி யெய்தி
யிங்குநங் கருமஞ் செய்வ னென்றிடர் செய்வான் றன்னைத்
தாங்கருந் துயரஞ் செய்து தகைந்துநந் தனத்தை யெல்லாம்
வாங்குமின் றண்ட லாள் ரென்றிகள் மன்னன் சொன்னான்.

இ—ள்: பாங்கு நின்று இன்னவாறு பகர்தலும் - தூதுவர்கள் ஒரு
மருங்கொதுங்கி நின் நிர்தப் பிரகாரம் விண்ணப்பஞ் செய்தலும், இகல்
மன்னன் வெகுட்சி எய்தி - மாறுபாட்டை யுடைய அரசன் கோபங்
கொண்டு, தண்டலாளர் - தண்டத் தலைவர்களே, ஈங்கு நம் கருமம் செய்
வன் என்று இடர் செய்வான் தன்னை - இங்கே நங்காரியங்களை அதுகூலஞ்
செய்வேனென் றுடம்பட்டுப் பிரதிகூலஞ் செய்து நமக்குத் துன்பம் விளைக்
குந் திருவாதபுரேசனை, தாங்கு அரும் தண்டம் செய்து தகைந்து நம்
தனத்தை எல்லாம் வாங்குமின் என்று சொன்னான் - சகித்தற்கரிய கொடுந்
தண்டனைகளைச் செய்துஞ் சிறை செய்தும் நந் திரவியங்களை யெல்லாம்
வாங்குங்களை னுஞ்ஞாபித்தான் என்று.

தூதுவர் நாமிதனை விண்ணப்பஞ் செய்யுங்கால் நமக்கும் யாது சம்
பவிக்குமோ வென்னு மச்சத்தான் எதிர்முகமாக நில்லா தொருமருங்
கொதுங்கி நின்று விண்ணப்பஞ் செய்தா ரென்பார் பாங்குநின் நின்னவாறு
பகர்தலு மென்றும், நந் திரவியாபகாரக் குற்றத்தின் மேலும் நங் காரியத்
தைச் செய்வேனென் றுடம்பட்டுப் பின்பு செய்யாமை ஒப்பிப்பணி செய்
யாமை யென்னுங் குற்றமாகலின் இவ்விரு குற்றங்கட்குந் தகப் பெருங்
கொடுந் தண்டனை செய்கவென் றரசன் கூறினென்பார் ஈங்கு நங் கருமஞ்
செய்வா னென்றிடர் செய்வான் றன்னைத் தாங்கருந் தண்டஞ்செய்து தகைந்
தென்றும் கூறினார். இனித் தாழ்ந்தோ ருயர்ந்தோர்க் கொன்றனை விண்
ணப்பஞ் செய்யுங்கால் வஸ்திரத்தை யொதுக்கி வாய்புதைத் தொல்கிநின்று,
அவரை உயர்த்தியுந் தம்மைத் தாழ்த்தியும் மெல்ல விண்ணப்பஞ் செய்தல்
வேண்டுமாகலிற் றூதுவ ரங்ஙனமே விண்ணப்பஞ் செய்தாரென்பது விளக்
குவார் பாங்குநின் நின்னவாறு பகர்தலு மென்ற ரெனினு மமையும், இப்
பொருட்குப் பாங்கென்பது உரிமை. (கசுசு)

மன்பெருந் தண்ட லாளர் மறையவர் குலத்தின் மிக்கார்
முன்புகின் றீனைய சொல்வார் முனிவுடை முகத்த ராகி
நன்பரித் தொகுதி கொள்ள நயந்துமக் கநநா ளீந்த
தன்பொரு ளெல்லாம் வாங்கச் சாற்றினன் சீற்ற மன்னன்.

இ—ள்: மன் பெருந் தண்டலாளர் மறையவர் குலத்தின் மிக்கார்
முன்பு முனிவு உடை முகத்தர் ஆகி நின்று இனைய சொல்வார் - அரசனது
பெரிய தண்டத் தலைவர் பிராமணகுல சிரேட்டராகிய திருவாதவூரடிகளுக்

கெதிரே போய் அவ்வரசனது கோபக் குறிப்புப் பொருந்திய முகத்தை
யுடையராய் நின்றிவைகளைச் சொல்வார், - சீற்ற மன்னன் நன்பரித்
தொகுதி கொள்ள நயந்து உமக்கு அந்நான் ஈந்த தன் பொருள் எல்லாம்
வாங்கச் சாற்றினன் - கோபத்தை யுடைய பாண்டியராசன் நல்ல குதிரை
களைக் கொள்ளும்பொருட்டு விரும்பி உம்மிடத் தன்று தந்த தன்றிரவியங்
களை யெல்லாம் வலாற்காரஞ் செய்து வாங்கும்படி இன்றமெங்கு ஆஞ்ஞா
பித்தனன் என்று.

உம்மிடத்து நாங்கொண்ட சீற்றம் அரசன் கொண்ட. சீற்ற மல்லது
நமது சீற்ற மன்றென்பார் சீற்றமன்னனை விசேடித்தக் கூறினார். அக்
கருத்தை வருஞ்செய்யுளானு முய்த்துணர்க. (கசுசு)

மற்றிதன் பயன்பா தென்னின் மன்னவன் விடுப்ப வென்றி
யுற்றவன் னாதர் வல்லு யொண்பெருந் துறையி னெய்திக்
கொற்றவெம் பரிகள் காணார் மீண்டனர் கோவு தம்பாற்
பற்றிய நேசம் விட்டான் பாரினி யாள் வொட்டான்.

இ—ள்: இதன் பயன் யாது என்னின் - அரசனினங்கனங் கூறிய
கருத் தென்னையெனின், மன்னவன் விடுப்ப - அவ்வரசன் ஐயற்றனுப்ப,
வென்றி உற்ற வன் னாதர் வல்லு ஒன் பெருந்துறையின் எய்திக்
கொற்ற வெம்பரிகள் காணார் மீண்டனர் - வெற்றியை யுடைய வலிய தூது
வர்கள் விரைவாகத் திருப்பெருந்துறையிற் போய் வலிமை பொருந்திய
வெவ்விய குதிரைகளைக் காணாதவர்களாய்த் திரும்பி வந்து கூறினர்,
கோவும் தம்பால் பற்றிய நேசம் விட்டான் - அரசனும் உம்மிடத் திறுக்கப்
பற்றிய தன்னன்பை நீக்கி விட்டான், இனிப் பார் ஆள் ஒட்டான் -
ஆகலின், முதன்மந்திரியாய் உத்தியோக நிலையோடு இனி நீர் பூமியை
அரசாள ஒருபோதும் விடமாட்டான் என்று. (கசுசு)

தனமினித் தருகல் வேண்டு மென்றுவன் றண்ட லாளர்
சினமுடன் புகல வாளா விருத்தலுந் தீமை கூரு
நீனைவுட னமைச்சர் வாழ்வி னீக்கிமெய் வாக்கின் மன்னர்த்
தனியுற வலிநிற் காவற் சாலையி லாக்கி னார்கள்.

இ—ள்: வன் தண்டலாளர் தனம் இனித் தருதல் வேண்டும் என்று
சினம் உடன் புகல - வலிய தண்டத்தலைவர்கள் இனி அரசனுடைய திரவி
யத்தை நீர் இப்பொழுதே தரல்வேண்டுமென்று சினக்குறிப்புடன் கேட்ப,
மெய் வாக்கின் மன்னர் வாளா இருத்தலும் - உண்மைவாக்குக் கரசராகிய
திருவாதவூரடிகளானவர் அதற்குப் பிரதியுத்தரம் ஒன்றும் பேசாது வாளா
விருத்தலும், தீமை கூரும் நினைவு உடன் அமைச்சர் வாழ்வின் நீக்கி வலி
தில் தனி உறக் காவல் சாலையில் ஆக்கினார்கள் - அவர்கள் தண்டனைசெய்யு

மெண்ணத்துடன் அவ்வடிகளை ஆமாத்தியவாழ்வினின்று நீக்கிப் பிடர்பிடித் துந்திக் கொடுபோய்த் தனித்திருக்கும்படி சிறைச்சாலையில் அடைத்தார்கள்.

அமைச்சர்வாழ்வு மந்திரிக்கோலம். அக்கோலத்தோடவரைத் தண்டித்தல் அரசுநீதிக்கடாமையின் அமைச்சர் வாழ்வினீக்கி என்றார். அமைச்சர்க்கு மெய்வாக் கியல்பா னுனதாயினும், அவர் முன்னோதிய மூலநாளிற் பரிகள் வருதல் நிச்சயமாதல்பற்றி மெய்வாக்கின் மன்னரென ஈண்டு விசேடித்தார். இவ்வியல்பினரைச் சிறைசெய்த நகாதென்பது கருத்து. மெய்வாக்குத் திருவாசகமெனினுமாம். வலிது வலாற்காரம். சிவஞானச்செல்வராகிய திருவாதவூரடிகளைப் பிடர்பிடித்துத்திக் கொடுபோய்க் காவற் சாலையி லடைத்தார்களெனக் கூற ஆசிரியர்க்கு நாவெழாமையின் வலிதிற்காவற்சாலையி லாக்கினார்களெனப் பிறிதோர் வாய்பாட்டாற் கூறினார்; “முன்னின்ற பாதகனுந் தன் கருத்தே முற்றுவித்தான்” எனப் பிறரு மிங் கனங் கூறுதல் காண்க. மற்றிதன் பயன் யாதென்னும் முற்செய்யுள் இடைப்பிறவராய் வந்தமையின் அதன் முற்செய்யுளோ டிச்செய்யுளே இயைத்துப் பொருள் கொள்க. (ககக)

சற்றுமுட் டளர்விலாத தன்மையின் வாதவூரர் மற்றவர் செலுத்தச்சென்று வன்சிறைச் சாலையெய்த நற்றவர் வருத்தங்காண நானமுற் றொளிப்பான்போன்று பொற்றடங் தேரின்வெய்யோன் போய்க்குட பான்மறைந்தான்.

இ—ள்: வாதவூரர் அவர் செலுத்தச் சற்றும் உள் தளர்வு இலாத தன்மையின் சென்று - திருவாதவூரடிகளானவர் அத்தண்டத்தலைவர் இங்ஙனஞ் செலுத்தாநிற்ப அதற்குத் தா மொருசிறிதும் மனந்தளராத உதாசீனத் தன்மையோடு சென்று, வன் சிறைச் சாலை எய்த - வலிய சிறைச்சாலையை யடைய அத்தருணத்திலே, தடம் பொன் தேரின் வெய்யோன் - விசாலமாகிய அழகிய தேரையுடைய சூரியன், நல் தவர் வருத்தம் காண நாணம் உற்று ஒளிப்பான் போன்று போய்க் குடபால் மறைந்தான் - நல்ல தவத்தை யுடைய அவ்வடிகட் கெய்திய துன்பத்தைத் தான் காணுதற்கு வெட்கமுற் றொளிப்பவன்போலப் போய்ப் பச்சிம திக்கின்கணுள்ள அஸ்தமயன கிரியிலே மறைந்தான் எ—று.

திருவாதவூரடிகள் இருவினையொப்புடைய ராகவின் அத்தண்டத் தலைவர்களது தீ வினைக்குத் தா மொருசிறிதும் நாணி வருந்தாது சமடித்திபண்ணிச் சென்றாரென்பார் சற்று முட் டளர்விலாத தன்மையின் வாதவூரர் மற்றவர் செலுத்தச் சென் றென்று கூறினார். உலகத்து நல்லவர்க் கோர்தாழ்வு வந்துழி அவரை அந்நிலைமைக்கட் காணுதற் கேளைப் பெரியோர் நாணித் தவிர்வாரன்றே, அதுபோலத் திருவாதவூரடிகட் கெய்திய தாழ்வைக் காண நாணி யொளிப்பவன்போலச் சூரியன் அஸ்தமயனமாயிற்றென்பது கருத்து. தன்னியல்பான் மறையுஞ் சூரியனைச் சிறைச்சாலையை யடைந்த திருவாதவூரடிகளைக் காண நாணி ஒளித்ததாக ஆசிரியர் குறித்த

மையின், இது தற்குறிப்பேற்ற மென்னு மலங்கார மென்க. இச்சூரியனைப் பெயர்பொருளாகக் குறிக்குங்காற் பெயர்பொருட் டற்குறிப்பேற்றமும், அல்பொருளாகக் குறிக்குங்கால் அல்பொருட் டற்குறிப்பேற்றமுமாம். உதாசீனம் - விருப்பு வெறுப்பின்மை. (கஉஉ)

கள்ளலா மிதழி மாலை கவின்பெற முடித்த வேணி வள்ளலா ரேவச் சென்று வழுதிமேல் வெகுட்சி கொண்டு வெள்ளைவான் பிறைப்பற் றோன்ற விழுங்குவங் காந்த பேயின் கொள்ளிவா யனைய வண்ணங் கொண்டது செக்கர் வானம்.

இ—ள்: செக்கர் வானம் - சூரியாஸ்தமயனகாலத்திலே தோன்றிய செவ்வானம், கன் உலாம் இதழி மாலை கவின் பெற முடித்த வேணி வள்ளலார் வழுதி மேல் ஏவ - தேனொழுதுங் கொன்றைமாலிகையை அது அழகு பெற முடித்த சடையையுங் கொடையையு முடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் தம்மெய்யன்பராகிய திருவாதவூரடிகளைச் சிறைசெய்து வருத்தம் பாண்டியனைக் கொல்லும்படி அவன்மேல் விடுக்க, சென்று வெகுட்சி எய்தி - அவ்வேவலின்வழிச் சென் றரசன்மேற் கோபங்கொண்டு, வெள்ளை வான் பிறைப் பல் தோன்ற விழுங்க அங்காந்த பேயின் கொள்ளிவாய் அனைய வண்ணங் கொண்டது - வெண்மையாகிய பெரிய பிறையென்னும் வக்கிர தந்தம் வெளியே தோன்ற அவ்வரசனை விழுங்கும்படி திறந்த கொள்ளி வாய்ப் பேயினது வாய்போலும் செந்திறத்தை யுடையது எ—று.

உலாவுமென்னுஞ் செய்யுமெனெச்ச வீற்றுயிர் மெய் கெட்டது. சென் றென்னுமெச்சம் அங்காந்த என்பதனோடும், கொண்டென்னு மெச்சம் விழுங்கவென்பதனோடும் முடிந்தன. (கஉக)

தெண்டிரை யுலகி னல்ல திறத்தினர்க் குற்ற திங்கு கண்டுனார் சிற்போர் போல நகைத்தன கவின்கொண் முல்லை யொண்டமிழ் வாத வூரர்க் குற்றதை யுணர்ந்து துன்பங் கொண்டவ ரிதயம் போலக் குவிந்தன கமல மெல்லாம்.

இ—ள்: கவின் கொள் முல்லை - அம்மாலைக்காலத்தின்கண் அழகையுடைய முல்லைக்கொடிகளானவை, தென் திரை உலகின் நல்ல திறத்தினர்க்கு உற்ற திங்கு கண்டு உணர் சிறியோர் போல நகைத்தன - சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த இந்நிலவுலகத்துள்ள நன்மக்கட்கெய்திய தீவினையை நேரே கண்டறிந்து நகைத்து மகிழுங் கீழ்மக்களைப்போல அரும்புகள் விரிந்து விளங்கின, கமலம் எல்லாம் - தாமரை மலர்க் கொல்லாம், ஒன் தமிழ் வாதவூரர்க்கு உற்றதை உணர்ந்து துன்பங் கொண்டவர் இதயம் போலக் குவிந்தன - செந்தமிழ்த் கொருவராகிய திருவாதவூரடிகளுக்கு எய்திய சிறைத்துன்பத்தைக் கேட்டறிந்து வருந்துகின்ற பெரியோர்களது வாடுகின்ற இதயபங்கயங்களைப் போலக் கூம்பின எ—று.

தெண்டிரை வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. தென்னல் - தொழித்தல். தென்னுதல் வினைக்குச் சங்கு ஒக்கொலை முதலியவற்றுள் ஏற்குஞ் செயப்படுபொருள் வருவித்துக்கொள்க. இக்கருத்தைத் “திரை தொழித்திடுஞ் சிந்துவின் குழல்” என்றற் றோடக்கத் தன்வாகப் பார்துவரும் ஆன்றோ ரிலக்கியங்களானு மறிக. இனித் தெளிவாகிய திரைகளையுடைய சமுத்திரமெனப் பொருள்கொண்டு பண்புத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையென்பார், திரைக்கு அத் தெளிவுடைமை யாண்டுஞ் செல்லாமையின், அவ்வியாத்திக் குற்றத் தங்குமாகலின், அது போலியுரையென் றொழிக. நீகழ்ச்சியறி பொறிகளுட் கண் காதிரண்டுமே சிறந்தமையிற் சிறியோரைக் கண்டுணர் சிறியோரென விசேடிக்கவே, பெரியோர்க்கு உணர்தல் கேட்டுணர்ந்த லென்பது பாரிசேடத்தாற் பெற்றும். நேரே கண்டறிந்தும் நகுதலிற் சிறியோரது சிறுமையும், பிறர் சொல்லக் கேட்டறிந்தும் பரிதலிற் பெரியோரது பெருமையும் அறியப்படுமென்பார் இங்ஙனம் விதத்து கூறினர். பிற்கேட்டிற் கிரங்குதலும் இரங்காமையுமே முறையே நல்லோர் தல்லோர்க் கிலக்கணமாதல் அமையுமென்பது கருத்தென்க. சாதுக்கடம் பருவரல் கண்டுபிச் சிறியோர் மகிழுதலும், பெரியோர் துன்பம் கொள்ளுதலுமே அவ்வவர்க்குக் கூடு மியற்கையாதலின், இது கூடுமியற்கை தெரிதர வந்த மறுபொருளுவ மாலங்காரமென்க. (கஉஉ)

தென்னவன் வைத்த காவற் சிறையினி லுறையுந் தெய்வ மன்னவ ரொருவர் காணி னுணமுற் றயர்வா ரென்றே யின்னல்கொண் டு மனத்தான் போல விருட்கரங் கொண்டு கூடற் பொன்னக ருள்ளார் கண்கள் புதைத்தனன் கங்குன் மங்கை.

இ—ன்: கங்குல் மங்கை - இராக்காலமாகிய பெண்ணைவன், தென்னவன் வைத்த காவல் சிறையினில் உறையும் தெய்வம் அன்னவர் - பாண்டியனால் வைக்கப்பட்ட காவலையுடைய சிறையின்கண் வைக்கும் ஒரு தெய்வத்தை யொத்தவராகிய திருவாதவூரடிகள், ஒருவர் காணின் நாணம் உற்று அயர்வார் என்று இன்னல் கொள் மனத்தான் போல - ஒருவர் தம்மைக் காணப்பெறின் வெட்கமுற்று வருந்துவரென்று அதற்குத் தான் மனத்திலே துன்பம் கொள்பவன் போல, இருள் கரங் கொண்டு கூடல் பொன் நகர் உள்ளார் கண்கள் புதைத்தனன் - இருளாகிய கைகளைக் கொண்டு நான்மாடக்கூடலாகிய அழகிய மதுராநகரத்தின்கணுள்ளவர்களது கண்களைப் பொத்தினன் என்று.

தைவதம் என்னும் வடமொழி தெய்வம் என்றாயிற்று. முன், திவ் தியமென்னும் வடமொழி தெய்வமென்றாயதென்றது பிறர் மதம். வடமொழி வழக்குப்பற்றி இராக்காலம் பெண்ணை உருவாக்கப்பட்டது. மாலைக்காலத்து மயங்கிருணீங்கி அந்தகாரமாயிற் றென்பது கருத்து. தன்னியல்பிற் றங்குமிருளே மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைக் காணுதிருக்குமாறு

மதுரைமாநகரத்துள்ளாரது கண்களைப் புதைத்ததாகக் குறித்தலால் இதுவுந் தற்குறிப்பேற்ற மென்னு மலங்காரமென்க. (கஉந)

மன்பகை துரப்ப திந்த மந்திரித் தலைவர்க் குண்டா
மென்பது முளதோ வந்தோ வென்செய்து மென்றி ரங்கி
யன்பரை யகன்று நெஞ்சா லழலெழ வுயிர்த்து மாழ்குந்
துன்புடை மடவார் போலத் துயின்றிலர் மதுரை யுள்ளார்.

இ—ன்: மதுரை உள்ளார் - மதுரை மாநகர வாசிகளாகிய நன்மக்களெல்லாம், இந்த மந்திரித் தலைவர்க்கு மன் பகை துரப்பது உண்டாம் என்பதும் உளதோ - சூழ்ச்சித் தலைவராகிய இந்தத் திருவாதவூரடிகளுக்கு அரசனது பகைமையை நீக்கிக்கோடலுண் டென்பதும் இனி யுளதோ, அந்தோ என் செய்தும் என்று இரங்கி - ஐயகோ இதற்கு எளிவந்த யாங்கள் யாது செய்வோமென்று மனமிரங்கி, அன்பரைப் பிரிந்து அழல் எழ உயிர்த்து நெஞ்சு மாழ்கும் துன்புடை மடவார் போல - தங்காதலரைப் பரத்தையிற் பிரிவு முதலிய பிரிவின்கட் பிரிய விட்டிழுந்து செய்வதொன்று மறியாது அக்கினிப் பொறி சிதறத் தம்முள் நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து மனமறுகுந் துன்பத்தையுடைய மகளிரைப் போல, துயின்றிலர் - நித்திரை செய்யாதவராயினர் என்று.

என்பதென்பது ஈண்டெழுவாயுருபின் பொருள்பட நின்றது; எழுத்தென்பதாவது என்புழிப்போல. ஓகாரம் எதிர்மறை. ஆல் அசை; ஈண்டு உருபென்றல் பொருந்தாது. அந்தோ என்பது சிங்களச் சொல்; இதனை “ஹந்த” என்னும் வடசொல்லின் சிதைவென்பர் ஒரு சாரார். அரசனறியாது மனமாழ்குதலிற் றலைவரறியாது மனமாழ்கும் மகளிரை யுவமையாக்கி நெஞ்சு மாழ்கு மென்றார். எனவே திருவாதவூரடிகள் அனைவர்க்கும் கண்ணுமிடு கவசமும்போல் உயிர்த்துணையாய் இருந்தாரென்பது பெறப்பட்டது. தம்மின் மிக்காரிருவரையுஞ் சமாதானஞ் செய்து கோடல் தமக்கொருவாற்றினுங் கூடாமையின் வேறு செய்வதொன்றுமின்றி மனமிரங்கினு ரென்பது விளக்கிய அந்தோ வென்செய்து மென்றிரங்கி என்றும், எல்லாரும் இங்ஙனமே என்பார் உள்ளா ரென்றுங் கூறினர். (கஉச)

செய்மனப் புனிதர்க் குண்டார் திங்குதங் கிழமை யாலே
பைம்முகக் கடவு ளீன்ற வறுமுகற் குரைக்கு மாபோல்
விம்முசெஞ் சூட்டு முட்டாள் வியன்சிறைச் சேவ லெல்லாந்
தம்மனை யிடங்க டோறுந் தழங்கின புலரிக் காலே.

இ—ன்: புலரிக்காலை - அவ்விரவு விடியற்காலையில், விம்முசெஞ் சூட்டு முன் தான் வியன் சிறைச் சேவல் எல்லாம் - விம்முகின்ற சிவந்த சூட்டினையும் முட்பொருந்திய கால்களையும் பெரிய சிறகுகளையு முடைய

சேவற்கோழிக் கொல்லாம், செம் மனப் புனிதர்க்கு உண்டாம் தீங்கு - செவ்விய சித்த சுத்தியையுடைய திருவாதவூரடிகளுக் குளதாகிய சிறைத் துன்பத்தை, ஐம்முகக் கடவுள் ஈன்ற அறுமுகற்குத் தம் கிழமையால் உரைக்குமா போல் - ஈசானம் தற்புடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தியோ சாதமென்னு மைந்து திருமுகங்களையுடைய சிவபெருமான் றந்தருளிய ஆறுதிருமுகங்களையுடைய சுப்பிரமணியக் கடவுட்குத் தம்முரிமையினாலே விண்ணப்பஞ் செய்யுமாறு போல, தம் மனை இடங்கள் தோறும் தழங்கின - தமது வாசஸ்தானமாகிய இல்லங்கடோறும் கூவின எ—று.

உரைக்குமாறு உரைக்குமா எனச் செய்யுண்முடிபெய்தி நின்றது. அவ்வைம்முகங்களோ டதோமுகமுஞ் சேர்ந் தாறு முகமாயின வென்க. அது “ஐந்துமுகத்தோ டதோமுகமுந் தந்து, திருமுகங் ளாறாகி” என்பதனுனு மறிக. விம்முதல் இறுகிப் பொலிதல். இயற்கையானே ஐம்புலன் வழியன்றி விவேகத்தின் வழிச் செல்லும் நன்மனமென்பார் செம்மனமென்றும், தலைமைபற்றிய வழக்காற் சித்தசுத்தி கூறவே ஏனைத் தேகசுத்தி கூறாதே யமைதலின் அதனை வேறுவைத் தெண்ணாது மனப் புனிதரென்றும், சிவ னடியாரது தீங்கைச் சிவகுமாராதடிமை அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தற் குரிமையுடைமையிற் றங்கிழமையால் என்றுங் கூறினர். இதுவுந் தற் குறிப்பேற்ற மென்னு மலங்காரம். (கஉரு)

சிற்பர முணர்ந்து ஞானச் செங்கமி மோது நீதிப் பொற்பினை யுடையோ ரின்னல் பொறுதுசென் றுரைப்ப போல விற்பொலி சடிவன் சூல வேலவ னால் வாயி லற்புதன் கோயின் முன்றி லார்த்தன சங்க மெங்கும்.

இ—ள்: சிற்பரம் உணர்ந்து - சூக்கும சித்தாகிய பரமசிவத்தை அது பூதியிற் கண்டெனர்த்து, ஞானச் செந் தமிழ் ஒதும் நீதிப் பொற்பினை யுடையோர் இன்னல் பொறுது சென்று உரைப்ப போல - அவ்வனுபவ ஞானமே பொருளாகச் செந்தமிழ் மொழியினாலே திருவாசகத்தைப் பாடியருளு முறைமையினையே தமக் கணிகலமாகவுடைய திருவாதவூரடிகளது துன்பத்தைக் கண்டு சகிக்கலாற்றாது சமீபத்திற் சென்று விண்ணப்பஞ் செய்வன போல, வில் பொலி சடிவன் சூல வேலவன் ஆலவாயில் அற்புதன் கோயில் முன்றில் எங்கும் - செவ்வொளியாற் பொலிகின்ற சடையை யுடையவரும் சூலப்படையை யுடையவரும் திருவாலவாயில் வீற் றிருக்கின்ற ஞானமே திருமேனியாக வுடையவருமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளது திருக்கோயிற் றிருமுன்றி லெங்கணும், சங்கம் ஆர்த்தன - சங்குதன் சத்தித்தன எ—று.

பொற்பினை யென்னு மிரண்டனுருபைப் பிரித்து நீதி யென்பதனோடு கூட்டி ஆக்கம் வருவித்துரைக்க. பொற்பு - ஆகுபெயர். வேல் படைக்

கலப்பொது. ஆலவாய் - மதுரை. முன்றில் - முற்றம்; என்றது சந்திதியை. சங்கம் - திருப்பள்ளியெழுச்சிக்கூடும் சங்கம். அது பிரணவ வடிவாகலா னும், அப்பிரணவஞ் சிவபெருமானுக் கிருப்பிடமாகலானும், அச்சிவபெரு மான் திருவாதவூரடிகளுக் கதிதெய்வமாகலானும், அத்திருவாதவூரடிகள் பிரணவத்துக் குரியராகலானும், தம்முள் இயையுடைமையின் அவ்வடிகள் தின்னலைப் பொறுது சென்றுரைப்ப போல வென்றார். வைகறையாயிற் றென்பது இவ்விரு செய்யுட்குங் கருத்தென்க. (கஉசு)

எம்மிறை பரியி லேறு நாளிதோ வென்று பார்க்குஞ் செம்மலர் மடவா ளிட்ட திலகசின் தூரம் போல வம்மலை மிசையே வைகி யாடகக் கிரிசூழ் போந்து மைம்மிகு கடன்மேல் வந்து முளைத்தது வால பானு.

இ—ள்: வால பானு - பால சூரியன், அம்மலை மிசையே வைகி - அவ்வஸ்தமயன கிரியினின்று நீங்கி, ஆடகக் கிரிசூழ் போந்து - பொன் மயமாகிய மேருகிரியைச் சுற்றிச் சென்று, மைமிகு கடல் மேல் வந்து - கருமை மிகுந்த கிழக்குச் சமுத்திரத்தின் மீது வந்து, எம் இறை பரியில் ஏறும் நாள் இதோ என்று பார்க்கும் செம் மலர் மடவான் - எம் முழுமுத லாகிய சிவபெருமான் குதிரையி லேறியருளும் விசேட தினமிதுவோ வென் றெட்டி கோக்கும் செந்தாமரை மலராசனியாகிய மகாலக்குமி, இட்ட சித் தூர திலகம் போல முளைத்தது - தன்னுதலின்க ணிட்ட சித்தூர திலகத் தைப் போல உதித்தது எ—று.

வைகல் - கழிதல். அது, “வைகலை வைத்துணராதார்” என்னும் நாலடியாரானறிக. திலகம் - பொட்டு. வால்-இளமை. அம்மலையெனச் சுட் டிக் கூறினர் வெய்யோன் போய்க் குடபான் மறைந்தான் என மேற்கூறிய அத்தொடர்புதோன்றுதற்கென்க. சிவபெருமானுக்குக் குதிரையேற்றம் புதிதாகலின் நோக்கல் வேண்டிற்றென்க. இதனானே புதிது நோக்குதற்கண் மகளிர்க் கவாமிக் குடைமையும், மறைந்துநின் றெட்டி நோக்குதல் அவர்க் கியற்கை யென்பதும் விளக்கியது உமாயிற்று. இங்ஙனங் கூறிய பொருள் வகைக் கேற்ப மகாலக்குமிக் கிடம் கடலாக வைத்துரைக்க. (கஉஎ)

மண்கெழு செங்கோல் வேந்தன் வைகறையெழுந்து நீராற் கண்கழல் விளக்கி முழுகிக் கண்ணுதல் பூசை செய்து தண்கதிர் முத்த மாலை தரித்துநற் கலன்க டாங்கி விண்கிளர் செம்பொற் கோயின் முகப்பினில் வீற்றிருந்தான்.

இ—ள்: மண் கெழு செம் கோல் வேந்தன் - மண்ணுலகெங்குந் தடையின்றிச் செல்லுஞ் செங்கோலை யுடைய பாண்டியராசன், வைகறை எழுந்து - இங்ஙனஞ் சூரியனுதிக்க அதன்முன்னமே பிராயி முகூர்த்தத்

தின் கண் நித்திரைவிட்டெழுந்து, நீரால் கண் கழல் விளக்கி - நீரினாலே கண் காண் முதலிய அவயவங்களைச் சுத்திசெய்து சிவத் தியானாதிகளை முடித்து, மூழ்கிக் கண்ணுதல் பூசை செய்து - விதிப்படி ஸ்நானம்பண்ணி உதயகால சந்தியாவந்தனத்தோடு சிவபூசை முதலிய நித்தியகருமங்களை முடித்துப் போசனஞ் செய்து, தண் கதிர் முத்துமாலை தரித்து நல் கலன் கள் தாங்கி - தண்ணிய ஒளியையுடைய முத்து மாலையைத் தரித்து ஒழிந்த நல்ல ஆபரணங்களையுந் தாங்கி, விண் கிளர் செம்பொன் கோயில் முகப்பினில் வீற்றிருந்தான் - விண்ணின்கணுயர்ந்த செம்பொன் மயமாகிய அத்தாணியின் பூர்வபாகத்து வீற்றிருந்தான் (அதுநிற்ஃ) எ—று.

பிராமி முகூர்த்தம் - சூரியோதயத்துக்குமுன் ஐந்துநாழிகை தொடங்கிச் சூரியோதயம் வரையுமுள்ள காலம். சிவத்தியானாதிகள்; சிவத்தியானம், சிவமூலமந்திரசெபம், அருட்பாக்களினாலே உச்சவிசையோடு செய்யும் தோத்திரமென்னு மிம்மூன்றுமாம். மண்ணுலகெங்குந் தடையின்றிச் செல்லுஞ் செங்கோ லென்பார் மண்ணுலகத்தில் வழிச் செல்லும் செங்கோலென் வரைந்து கூறுது வானா மண்கெழு செங்கோ லென்றும், ஆதலின் நெடுநில வரசனென்பார் வேந்தனென்றும், வைகறையி னித்திரை விட்டெழுந்தவுடன் செய்யப்படுஞ் சிவத்தியானாதிகளி னிமித்தம் ஆண்டுச் சுத்தி செய்யத்தகும் அவயவம் கண்முதற் காலீரயவற்றுள் ஏற்பண்வென்பார் ஆதியந்த அவயவமிரண்டனுள் ஏனை யவயவங்களை யடக்கிக் கண் கழல் என்றும், வைகறையெழுந்து நீராற் கண் கழல் விளக்கி எனக் கிளந்து கூறவே, அதனதாற்றலான், அங்ஙனமெழுந்து சுத்திசெய்வது ஆண்டொருதலையாற் செய்ய வேண்டுஞ் சிவத்தியானாதிகளின் பொருட் டென்பது தானே விளங்குதலின் அச்சிவத்தியானாதிகளை விரியாது தொகுத்தும், நித்தியகருமங்களுள் விசேட கருமங்களை விதந்து கூறவே, உபலக்கணத்தான் ஏனையவுந் தழுவப்படுதலின், அவசியகருமம், சௌசம், தந்தசுத்தி என்னுமிம் மூன்றையும் ஸ்நானத்து ஈடக்கி மூழ்கி என்றும், சிவபூசைக்கு முன் செய்யப்படும் உதயகால சந்தியாவந்தனத்தையும் பின் செய்யப்படும் சிவாலய தரிசனம், சிவசாத்திர பாராயணம், போசனம் முதலியவைகளையும் சிவபூசையு ஈடக்கிக் கண்ணுதற்பூசை செய்தென்றும், நவரத்தினங்களுண்முத்துப் பாண்டிநாட்டின் கண்ணதாகலின் அப்பாண்டிநாட்டை விசேட வரிமையானோரும் பாண்டியனுக்கு அம்முத்துமாலே விசேடாபரணமென்பார் அதனை ஏனை யாபரணங்களினின்றும் பிரித்து முன் வேறுவைத் தெண்ணித் தண்கதிர் முத்தமாலே தரித்தென்றுங் கூறினார். இன்னும் உதயகாலத் தணிதற்கு முத்தாபரணம் விசேடமுடைத் தென்பது இரத்தின பரீகை நூலுடையாரது துணிவாகலின், அதுபற்றி அம்முத்து மாலையை விசேடித்து விளக்கிய, அதனை இங்ஙனம் வேறுபிரித்து முன் வைத்தாரெனக் கோடலுமாம். (கஉஅ)

வன்றிற லாள் ரெல்லாம் வான்பரித் திரள்கள் கொள்வான் சென்றா னடியார்க் கீந்த செழும்பொரு டாரீ ராகி லின்றுமை வருத்தஞ் செய்து மென்றெறி வெயிலி னாடு நின்றிடு மென்ன நின்றார் நீன்பெரும் புகழி னிற்பார்.

இ—ள்: வல் திறலாள் எல்லாம் வான்பரித் திரள்கள் கொள்வான் சென்று - சூரியோதயத்தின் பின் வலிய தண்டத் தலைவர்களுல்லாஞ் சிறைச்சாலையிலிருக்குந் திருவாதவூரடிகளை நோக்கி நீர் தாவுகின்ற குதினாக் கூட்டடங்களைக் கொள்ளும்பொருட் டிம்மதுரையை விட்டுச் சென்று, அரசன் அடியார்க்கு ஈந்த செழும் பொருள் தாரீராகில் - திருப்பெருந்துறையிலே சிவனடியார்களுக்குக் கொடுத்த அரசன் நிரவியங்களை இதுபொழுது தாராதொழிதிராயின், இன்று உமை வருத்தஞ் செய்தும் என்று - இன்றைக்கு உம்மைத் தப்பாது தண்டிப்பேமென்று முன்ன ரச்சுறுத்தி, எறிவெயிலின் ஊடு நின்றிடும் என்ன - பின்னர் எறிக்கின்ற இவ்வெயிலின் கண் அசைவற கில்லுமென்று கூற, நீன் பெரும் புகழின் கிற்பார் நின்றார் - நெடிதாகிய பெரிய புகழுடம்பான் எஞ்ஞான்றும் நிலைபெறும் திருவாதவூரடிகள் அவ்வாறே நின்றார் எ—று.

வாவும் என்னுஞ் செய்யுமென் வாய்பாட் டெச்சவீற் றுயிர்மெய் கெட்டது. பூதவுடம்பு போல விரைந் தழிதலின்றிப் புகழுடம்பு தனக்காதாரமாகிய உலகம் பொன்றுத்துணைபு மாதேயமா யழிவின்றி கிற்றவின் அதனை நீன்பெரும் புகழென் விசேடித்தார். புகழ் ஆகுபெயர். (கஉக)

அங்குநின் றிளைப்பார் தம்மை யாண்டவான் டகையை யுன்னி யிங்குனார்ந் திலையோ நாயே றிடும்பையென் றிரக்க மெய்திச் சங்கவெண் குழையாய் மன்னன் றனக்குவாம் பரிக ளீத னங்கட னாகு மென்று நவின்றசொற் பொய்ம்மை யாமோ.

இ—ள்: அங்கு நின்னு இளைப்பார் தம்மை ஆண்ட ஆண்டகையை உன்னி - அங்கே வெய்யிற்கணின்று சூண்டுநீனைக்குந் திருவாதவூரடிகள் தம்மை ஆட்கொண்டருளிய சர்வவல்லமையினையுடைய பரமாதாரியரைத் தியானித்து, இங்கு நாயேன் இடும்பை உணர்ந்திலையோ என்று இரக்கம் எய்தி - இங்கே புழுத்த நாயினுங் கடையேனாகிய தமிழேன் படுந் துன்பத்தைச் சர்வஞ்ஞகையுடைய தேவரீர் அறிந்திலீரோவென்று தம்மு ளிரக்கங்கொண்டு, வெண் சங்கக் குழையாய் - வெண்மையாகிய சங்கக் குண்டலத்தை யுடையவரே, மன்னன் தனக்கு வாம் பரிகள் ஈதல் நம்கடன் ஆகும் என்று நவின்ற சொல் பொய்ம்மை ஆமோ - இனிப் பாண்டிய ராசனுக்குத் தாவுகின்ற குதிரைகளைக் கொடுத்தல் நமது கடமையாகு மென்று தேவரீர் தமிழேனுக் குறுதி கூறியருளிய திருவாக்குப் பொய்ப்படுமோ எ—று.

திருவாதவூரடிகள் பரமாசாரியரை நோக்கித் தம்மையிழித்துக் கூறுதல் “நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையுமோர் பொருட்படுத்து” “நாயிலாகிய குலத்தினுங் கடைப்படு மென்னை நன்னெறி காட்டி” “உடையானே நின் றன்னை யுன்கி யுள்ளமுருகும் பெருங்காத, லுடையா ருடையாய் நின்பாதஞ் சேரக் கண்டிங்கூர்நாயிற், கடையானே நெஞ்சுருகாதேன் கல்லாமனத்தேன் கசியாதேன், மிடையார் புழுக்கூ டிதுகாத்திங் கிருப்பதாக முடித்தாயே” என்பவற்றினுணர்க. அவ்வடிகளி னிடும்பையை நீக்க வல்லவ ரென்பார் ஆண்டகை யென்றார். இவ்விடும்பையை அறியவல்ல சர்வஞ்ஞத்துவமுடையார் அறியாரல்லர்; அறிந்தே நீக்காதிருக்கின்றாரென வுட்கொண்டு பதைத்தா ரென்பார் இங்குணர்ந்திலையோ நாயே னிடும்பையென் றிரக்க மெய்தி என்றும், எஞ்ஞான்றும் பிறழா மெய்ம்மைசெறிந்த பரிசுத்த வாக்குடையா யென்பார் சங்கவெண் குழையா யென்றுங் கூறினார். (கரு0)

ஊனுடம் புடைய வாழ்க்கை யொழித்துனக் கடிமையென்று மாநிலம் புகலா நிற்ப வந்துனை யடைந்தேன் றன்னை மீனவன் றன்பான் மீள விடுத்தனை வேலை நீரு ளானபி னந்நீ ராற்று நீரென வாவ துண்டோ.

இ—ள்: ஊன் உடம்பு உடைய வாழ்க்கை ஒழித்து - தசைப்பொதியாகிய இந்த வுடம்போடு கூட வாழும் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையைப் பொய்யென்று கண்டுகழித்து, மா இம் நிலம் உனக்கு அடிமை என்று புகலா நிற்ப வந்து உனை அடைந்தேன் தன்னை - பெரிய இந்நிலவுலகத்தவர் தேவரீருக்குத் திருவாதவூரன் அடிமையென்று தம்முட் பேசாநிற்பத் திருப் பெருந்துறையின்கண் வந்து தேவரீரையே புகலிடமென்று சரணடைந்த தமியேனே, மீள மீனவன் தன்பால் விடுத்தனை - மீளவும் பாண்டிய னிடத் தனுப்பி யருளினீர், ஆற்றநீர் வேலைநீர் உள் ஆனபின் அந் நீர் என ஆவது உண்டோ - அணைகோலித் தடுக்க ஆண்டுத் தடையுண்டு தேங்கி நின்ற ஆற்று நீரானது அவ்வணை முறிந்தவழிச் சமுத்திர நீருட் சென்று கலந் தொன்றுபட்ட பின்னர் அது அச் சமுத்திரநீராவதல்லது ஆற்று நீர் எனப்பட்டு வேறு பிரிந்து மீளுவதுமுண்டோ என்று.

மீளாதென்பது ‘சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனவி னுள்ளஞ், சிறை செய் புலனுணர்விற் றீர்த்து -சிறைவிட், டிலைகடலிற் சென் றடங்குமாறு போன் மீளா, துலைவிலரன் பாதத்தை யுற்று’ ‘முன்னிறைநீர் சிறைமுறிய முடுகியோடி முந்நீர் சேர்ந் தந்நீராய்ப் பின்னீங்கா முறைபோல்’ என வருஞ் சருதிகளானும், அனுபவத்தானுந் துணியப்பட்டமையிற் சரணடைந்த படியே நிற்கவொட்டாது அரசன்பால் மீளுவித்த தேவரீர் மேலதே அவ னால் வருந் துன்பங்களை நீக்கிக் காக்குங் கடமை என்பது கருத்தென்க. உடம்புடைய வாழ்க்கை உடம்பையே முதற்காரணமாகவுடைய வாழ்க்கை. ஊனுடைய வுடம்புவாழ்க்கையென மாற்றிப் பொருள்கோடலுமாம். புகலா

நிற்ப அடைந்தேனென முடிக்க. இக்கருத்து “ஈசாநிற்ப ரென்னை யுனக் கடியானென்று பிறரெல்லாம், பேசா நிற்ப ரியானுனும் பேனா நிற்ப னின் தருளே, தேசாதேசர் சூழ்ந்திருக்குந் திருவோலக்கஞ் சேலிக்க, வீசாபொன் னம்பலத்தாடு மெந்தா யினித்தா னிரங்காயே” என்னுந் திருவாக்கி னுள் ளுங் காண்க. புகலாநிற்ப என்புழி ஆகில் நிகழ்கால இடைநிலை. (கருக)

அறத்தனிச் செல்வி பாக வன்பிலே னின்பா லென்று வெறுத்திடி னடியேற் கிங்கு வேறொரு துணையு மில்லை செறுத்தவர் புரங்க னெல்லாஞ் செற்றவ ரடியான் றன்னை நிறுத்தினர் வெயிலி னென்றா னின்புகழ்க் கேற்ற மாமோ.

இ—ள்: அறத் தனிச் செல்வி பாக - தருமபரிபாலனத்தையே தமக் கோர் செல்வமாகவுடைய பெருங்கருணைப் பிராட்டியாகிய உமையம்மையை வாமபாகமாக வுடையவரே, நிற்பால் அன்பு இல்லை என்று வெறுத்திடின்தேவரீர்மாட்டுத் தமியேன் அவபத்தியுடையெனென்று தேவரீர் அடியேனை வெறுத்தல் செய்தொழியின். அடியேற்கு இங்கு வேறு ஒருதுணையும் இல்லை-தமியேனுக்குத் துணையாவார் வேறொருவரு மிங்கில்லை (அதுவு மன்றி), செறுத்தவர் புரங்கள் எல்லாம் செற்றவர் அடியான் தன்னை வெயிலின் நிறுத்தினர் என்றால் - உலகை யொறுத்த பாசண்ட தருமிகளது முப்புரங்களை யுந் திருப்புன்னகை யக்கினியினுலே எளிதி னழித்த முடிவிலாற்றலையுடைய சிவபெருமானுக் கடியானொருவனை அரசன் றமர் வெயிலின்கணிநுத்தினர்க ளென்று லோகவத்தி நிகழுமாயின், நின் புகழ்க்கு ஏற்றம் ஆமோ - தேவ ரீரது பிரபல்லிய மாகீர்த்திக்குப் பெருமையாகுமோ என்று.

ஓகாரம் எதிர்மறையாகவின், ஆகாதென்க. நிறுத்தல் - நிற்கச் செய்தல், அறம் முப்பத்திருவகைத் தருமம். அவற்றுட் பிறர்துயர்காத்தலு மொன்றாகவின் அவ்வறத்தை யோம்புஞ் சத்தியையுடைய தேவரீருக் கல்லது அஃதினாத பிறர்க்கத்தின்மையிற் காப்பவ ரொருவருமில்லை என்பார் அறத்தனிச்செல்வி பாக வன்பிலே னின்பாலென்று, வெறுத்திடி னடியேற் கிங்கு வேறொரு துணையுமில்லை யென்றும், சர்வவல்லமையையுடைய தேவ ரீர் தமரை அரசன்றமர் ஒறுத்தல் அச்சர்வ வல்லமைக் கிழுக்காமென்பார் செறுத்தவர் புரங்களெல்லாஞ் செற்றவ ரடியான் றன்னை நிறுத்தினர் வெயிலி னென்றா னின்புகழ்க் கேற்றமாமோ என்றுங் கூறினார். வதத்தி-பேச்சு. உலோக வதத்தி - உலகப் பேச்சு. (கருஉ)

வானநா டவர்க்கு மேலோய் வந்துனக் கடிமை யிப்போ தானநா னிடும்பை புற்று லாருனக் கடிமை யாவார் நானொரு மனத்தார் சொல்லு நல்லுரை யன்றி நின்ற வினாறு மொருவன் சொல்வ தேறுமோ வுளத்தி லென்றார்.

இ—ன்: வான் நாடவர்க்கும் மேலோய் - விண்ணுலகவாசிகளாகிய அரிபிரமேந்திராதி தேவர்க்கும் மேலானவரே, இப்போது வந்து உனக்கு அடிமை ஆன நான் இடும்பை உற்றால் - இதுபொழுது திருப்பெருந்துறை யின்கண் வந்து தேவரீருக்குப் புத்தடிமையாகிய தமிழேன் அதுநிமித்த மித் துன்பத்தை அதுபலித்தால், உனக்கு ஆர் அடிமை ஆவார் - இனித் தேவரீ ருக் கார்தா மடிமையாவார் ஒருவருமாகார், நான் என மனத்தார் சொல் லும் நல் உரை அன்றி - யா னெனதென்னுஞ் செருக்கற்ற சித்தசுத்தியை யுடைய மகான்கன் உண்மையுணர்ந்து செய்யு மினிய விண்ணப்பவாசகமல் லது, நின்ற ஈனன் ஆம் ஒருவன் சொல்வது உளத்தில் ஏறுமோ என்றார் - அவ்விரு செருக்கு மொருங்கு நிகழப்பெற்ற இழிவினனாகிய தமிழேன் கூறு மினிமையற்ற விண்ணப்பமுந் தேவரீரது திருவுள்ளத்தில் ஏறுமோவென் றிவ்வாறு திருவாதவூரடிகள் குறையிரந்து பிரார்த்தித்தார் எ—று.

என்னை என்னும் பெயரெச்சம் எனவென இடை கடை யிரண்டும் குறைந்து நின்றது. ஏறுதல் பொருட்படுத்தப்பெறுதல். புத்தடிமையைக் காப்பவர் குறிக்கொண்டு பாதுகாப்பாரன்றே, தமிழே னவ்வாறு காக்கப் படாமைபற்றி இனி யொருவருந் தேவரீருக் கடிமையாகாரென்பார் வந் துனக் கடிமை யிப்போதான நா னிடும்பையுற்ற லாருனக் கடிமையாவா ரென்றும், சித்தசுத்தியை யுடையார் மன வாக்குக் காயமென்னுந் திரிகர ணங்களு மொன்றுபட்டுக் கூறுதலின், அது இனிது கேட்கப்படுமென்பார் நானென மனத்தார் சொல்லு நல்லுரை யன்றி என்றும், தமக்கு அச்சுத்தி யெய்தாமைக்குக் காரணம் அவ்விரு செருக்கு மொருங்குகின்ற இழிவே பிறி தில்லையெனத் தம்மை யுபசாரத்தான் ஈண்டிழித்துக் கூறுவார் நின்ற வீனனா மொருவனென்றும், இவ்வாறுகலின் இது இனிது கேட்கப்படாதுபோலு மென்பார் ஒருவன் சொல்வ தேறுமோ ஷுத்தி லென்றுங் கூறினார். திரு வாதவூரடிகளுக் கவ்விரு செருக்கு மொழிந்தமை “நான்கெட்டவாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ” “நாமொழிந்து, சிவமானவாபாடித் தெள் ளேணங் கொட்டாமோ” “என்னுடைய, செயல்மாண்டவா பாடித் தெள் ளேணங் கொட்டாமோ” என வருந் திருவாக்குக்களா னறிக. (கக௬)

அவத்தொழில் புரியா மேன்மை யன்பருக் கன்பு செய்து பவக்கட லிடைவி ழாமற் பரிந்தருட் பார்வை நல்கித் தவப்பெரு வடிவங் கொண்டு தாளளித் தாளு மைபர் செவிப்புலன் புகுந்த வன்பர் செப்பிப மாற்ற மெல்லாம்.

இ—ன்: அன்பர் செப்பிய மாற்றம் எல்லாம் - மெய்யன்பராகிய திரு வாதவூரடிகள் இங்ஙனஞ் செய்த விண்ணப்ப வாசகங்களெல்லாம், அவத் தொழில் புரியா மேன்மை அன்பருக்கு பரிந்து அன்பு செய்து - பூர்வ சன் மங்களிலே தமக்கும் பிறர்க்கும் நன்கு பயன்படாத பாவச்செயல்களிற் பிர வேசியாத மேம்பாட்டையுடைய அத்திருத்தொண்டர்பொருட் டிரங்கி

யன்புகூர்ந்து, பவக் கடல் இடை விழாமல் நல்கி தவப்பெரு வடிவம் கொண்டு - அவர் பிறவியாகிய கடலின்கண் வீழ்ந் தழுந்தாவண்ணத் திரு ஷுந் தடைத்து மிகவு மாட்சிமையை யுடைய ஞானதேசிகமூர்த்தங்கொண் டெழுந்தருளிவந்து, அருள் பார்வை தான் அளித்து ஆளும் ஐயர் செவிப் புலன் புகுந்த - சாக்ஷாஹிதிகையோடு திருவடிதிகைச் செய்தருளிய பரமா சாரியரது திருச்செவியின்கட் புக்கு நுழைந்தன எ—று.

நல்கல் - விரும்பல். மேம்பாடு அறிவொழுக்கங்களானய மேம்பாடு. ஞானதேசிகமூர்த்தமென்பது வினக்குதற்குத் தவப்பெருவடிவமென விசே டிக்கப்பட்டது. பரமாசாரியர் முன்னேத் தொடர்புபற்றித் திருவாதவூரடிக ளது விண்ணப்பங்களை உண்முகமாகத் திருச்செவியாத்தி யருளிநொன் பார் இவ்வாறு பரிந்து, அன்புசெய்து, நல்கி, கொண்டு பார்வையோடு தாளளித்தாளுமையர் என முன்னையருட்செயல்களை யெல்லாம் கிளந்தெடுத்த டையாக்கிக் கூறினார். புலன் ஈண்டுப் பொறி. (கக௭)

காம்படு தோளி பாகன் கண்ணுத லண்ண லென்பார்
தாம்படு துயர மெண்ணி யத்துயர் தணிக்க வேண்டித்
தேம்படு மலங்கன் மார்பிற் றென்னவன் றனக்குத் தெய்வ
வாம்பரி யளித்தல் சொல்வாம் வல்வினைப் பகையை வெல்வாம்.

இ—ன்: காம்பு அடு தோளி பாகன் கண் நுதல் அண்ணல் - பசிய இளைய மூங்கிலையும் வென்ற திருத்தோள்களையுடைய மீனாகியம்மை பாக ரும் நெற்றிக்கண்ணையுடைய எப்பொருட்கு மிறைவருமாகிய சொக்கலிங்க மூர்த்தியானவர், அன்பர் தாம் படு துயரம் எண்ணி அத்துயர் தணிக்க வேண்டி - தம் மெய்யன்பராகிய திருவாதவூரடிகள் படுந் துன்பத்தை யறிந்து அதனை நீக்கியருளத் திருவுளங்கொண்டு, தேம் படு அலங்கல் மார்பில் தென்னவன் தனக்குத் தெய்வ வாம்பரி அளித்தல் சொல்வாம் - தேன் பொருத்திய வேப்ப மாலையை யணிந்த மார்பை யுடைய அரிமர்த் தன் பாண்டியனுக்குத் தெய்வத்தன்மை பொருத்திய தாவுகின்ற குதிரை களைக் கொடுத்தருளிய திருவிளையாடல் யாமினிக் கூறுவாம், வல் வினைப் பகையை வெல்வாம் - அங்ஙனங் கூறுதலாகிய சிவபுண்ணிய வலத் தானே இதுகாறும் வென்று கோடற்கரிய வலிய இருவிளையாகிய பகையையும் இனி வெல்வாம் எ—று.

காம்பென் வாளா கூறினும் பச்சிளங் காம்பென்ப தேற்புழிக் கோட லாற் பெற்றும்; ஒருசிறி துவமிக்கப்பட்ட டெதிரூன்றற்பால ததுவேயாகலின், சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. தாமென்பது கட்டுரைச் சுவைக்கண் வந்தது. எப்பொருட்கு மிறைவராதல் உலகமுடிவின்கண் அகில பிரபஞ்சங் களையுந் தகிக்கவல்ல அக்கினியை அடக்கிய கண்ணுதலால் இனிது விளங்கு மென்பார் கண்ணுத லண்ணலென்றும், சிவாஞ்ஞையினு லுருத்திரிந்தமை பற்றி நரிப்பரியைத் தெய்வவாம்பரி என்றுங் கூறினார். கண்ணுதலண்ணலை

உம்மைத் தொகையென்றனுமாம். வென்றி வாய்பரி என்பது பாடமாயின் வென்றியை இனவடையாகக் கொள்க. துதலிய பொருளாகிய அடிகளது சரித்திரங் கூறவே, அவரை ஆட்கொண்ட கடவுளது சரித்திரமாகிய வழியும் உடன்கூறப்படுதலின், அவ்விரண்டன் பயனுத் தமக்கொருங்குண்டென்பார் மேல் உற்பவமொழிந்தமை மொழிந்திட ரொழிப்பாமென துதலிய பொருட்குக் கூறினற்போல ஈண்டுத் தென்னவன் றனக்குத் தெய்வ வாய்பரி யளித்தல் சொல்வாம் வல்வினைப் பகையை வெல்வாமென வழிக்குக் கூறினார். ஈண்டு வழி யென்றது குதிரையிட்ட திருவிளையாடலை.

பெருந்துறையென்னும் பெயர்க் காரணம்: தமிழ்நாட் டரசர்களாகிய பாண்டியர்களுக்குட் சுருணபாண்டியன் காலத்திலே, சிவபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும், ஆன்மநாதசுவாமிக்கும் சிவயோகாம்பிகையம்மைக்கும் நித்தியபூசை முதலியவை செய்யும்பொருட்டு, இறக்க முத்திதருந் தலமாகிய காகியினின்றும் முந்தாறு பிராமணர் அவ்வரசனால் வருவிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் வந்து சேர்ந்தவுடன் அரசனும் சிவபுரத்தை யடைந்து அவர்களுக்குச் சர்மானஞ் செய்யக் கருதி, முந்தாறு சுவர்ண தட்டங்களில் முந்தாறு பீதாம்பரம் வைத்து, ஒவ்வொருவர்க் கொவ்வொன்றாகக் கொடுத்துக் கொண்டு வரும்பொழுது ஒரு பீதாம்பரம் ஏற்பவரின்றி விஞ்ச, அரசனும் அந்தணருந் திகைத்துப் பலகாலெண்ணியும் ஒருவர் குறையக் கண்டு மயங்கினார்கள். அப்பொழுது பரமகருணாதியாகிய ஆன்மநாத சுவாமி குருந்தமரத்தினின்றும் ஓர் பிராமண வடிவங்கொண்டு தோன்றி அரசனுக்கு முன்வந்து, எம்முடன் முந்தாறென்னுந் தொகை நிரம்பிற்றன்றோவென்று மயக்க நிவிர்க்கிசெய்து, எஞ்சிய பீதாம்பரமும் பெற்று, அவரோடு தாமு மொருவராய் வீற்றிருந்து விளங்கினார். அதனால் அவ்வான்மநாதசுவாமிக்கு “மூவாயிரத் தொருவர்” என்பது போல, “முந்தாற்றொருவர்” என்னுந் திருநாமமுண்டாயிற்று. அதன்பின் சுருணபாண்டியன், அம்முந்தாற்று வர்க்கும் முந்தாறு அக்கிரகாரம் கட்டுவித்துக் கொடுத்து, அச்சிவபுரத்தை அவர்களுக்குச் சர்வமாளியமாகப் பத்திரமும் பிறப்பித்துக் கொடுத்துவிட்டு, மதுரையை யடைந்தான். அவ்வருச்சுக்கள் சுவாமி கோயிற்றெண்டுகளையும் அம்மை கோயிற் றெண்டுகளையும் இராப்பக லிடையறாது செய்து கொண்டு வருதலினாலே தம் புத்திரர்களுக்கு வேதாத்தியயனஞ் செய்து வைப்பதற்குச் சமயமின்றித் துயரமுற்றுச் சுவாமியைப் பிரார்த்தித்திருந்தனர். அப்பொழுது தம் மெய்யடியார் வேண்டிய வேண்டியாங் கீழும் பரங்கருணைத் தடங்கடலாகிய ஆன்மநாதசிவம் ஓர் வயோதிகப் பிராமணவடிவங் கொண்டு அவ்வந்தணர்களுக்கு முன் எழுந்தருள், அதுகண்ட அவ்வந்தணர் அவரை எதிர்கொண்டழைத்துக் கொடுவந்திருத்தி உபசரித்து, அவரது வேதாத்தியயன வல்லமையைப் பரிகரித்தறிந்து மகிழ்ந்து தம்புதல்வர்களுக்கு வேதாத்தியயனஞ் செய்துவைக்கும் உபாத்தியாயராக அவரை டியோகித்து, அதற்கு வேதனமாக வீட்டுக்கொவ்வொரு நான் முறையே

முந்தாறு வீட்டுக்காரரும் அன்னபானுதிகள் கொடுத்து, உபசரித்துவர, உபாத்தியாயர், அப்பார்ப்பணப் பிள்ளைகளுக்கு வேதபாராயணத்தில் வேறொருவரும் மிகரில்லை என்னும்படி வேதமோதிக்கொடுத்துக் கொண்டு வந்தார். அதனால் அவ்வான்மநாத சுவாமிக்குச் சத்தநாத ருபாத்தியாயர் என்னுந் திருநாம முண்டாயிற்று. அப்பால் கௌமாரபாண்டியன் காலத்திலே, இச்சிவபுரத்துக் கயலூரில் வசிப்பவளுகிய லுண்டாக்கனென்னும் குறுநிலமன்ன னொருவன் இளம்பிராயமுடைய நெடுநில வரசனாகிய அக் கௌமாரபாண்டியனது நடப்புப்பெற்று, அதனால் வலிமை படைத்து வாழ்பவன் அச்சிவபுரத்தைத் தான் கவர்ந்துகொள்ளும்படி கருதி, அம்முந்தாற்று வரது சர்மான பத்திரத்தோடும் அச்சிவபுரத்தை மெல்லமெல்லக் கவர்ந்து கொண்டான். அப்பொழுது பிராமணர்கள் வருந்தித் தங்கள் உபாத்தியாயர்களோடும் கௌமார பாண்டியனிடஞ் சென்று முறையீடு செய்ய, அவ்வரசன் பிராமணர்களை நோக்கி அச்சிவபுரம் உம்முடைய தென்பதற்கு ஆட்சி, சாட்சி, சாதனம் என்னுமிம்முற்றனுள் ஒன்றேனும் இங்கே காட்டித் தாபிக்கக் கடவீர்கள் என்றான். அதற்குப் பிராமணர் ஆட்சி இப்பொழுது இவனதாயிற்று; சாட்சி யுண்டு; ஆயினும் இவன் கொன்றுவிடுவான் என்னும் அச்சத்தினாலே ஒருவரும் சாட்சியம் சொல்லமாட்டார்; சாதனம் முன்னமே இவனால் உபாயமாகக் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டது. இனி நாம் செய்வதென்னே என்றார். அப்பொழுது பாண்டியன், பக்கத் திருந்த லுண்டாக்கனைப் பார்த்து இதற்கு நீ சொல்வது யாது? என்று வினவ, அவன் இவர்கள் சிவபுரம் தம்முடையதென்று சாதிப்பார்களாயின், உலகில் முயலுக்குங் கோடுண்டு போலு மென்றான். அப்படியாயின் அச்சிவபுரம் உன்னுடைய தென்பதற்கு நீ ஆதாரங் காட்டென்று வினவ, அதற்கவன் தொன்று தொட்டுள்ள ஆட்சியே எனக் காதாரமென்று கூறினான். அதற்கு அதுபவம் சொல்லென் றரசன் கேட்க, அவன் இரண்டு பனையளவு ஆழமாக வெட்டினாலும், சிவபுரத்திலே தண்ணீருறாது; இதுவே என்னது பவமென்றான். அரசன் பிராமணர்களை நோக்கி இனி நீங்கள் உங்கள் அது பவத்தைச் சொல்லுங்களென்று வினவ, மற்றை அந்தணர் அதற்கு அதுபவம் சொல்ல முடியாமல் மயங்கும்போது, உபாத்தியாயராகிய கிழப்பிராமணர், அச் சிவபுரநிலத்தில் மண்வெட்டிகொண்டு வெட்டினால் அவ்வெட்டுவாய் தோறும் நீருறும். இதுவே நான் சொல்லும் அதுபவமென்று கையுர்த்திக் கூறினார். கூறவே, தன்னெண்ணம் முழுதும் நிறைவேற்றிற்றென்று லுண்டாக்கன் சிரித்தான். பிராமணர்களெல்லாம் நெடுநாளாக நமது வீடுக டோறும் விலாப்புடைக்க உண்டு திரிந்த இந்தத் தடுமாறு கிழவன் யாது சொன்னான். வெட்டுவாய் தோறும் நீர்காட்ட வல்லனோவென்று பதை பதைத்தார்கள். அப்பொழுது கௌமார பாண்டியன் ஐயரே நீர் சொன்னது உண்மையா என்று மீளவும் கேட்க, அவ்வையர் இது சத்தியம்! சத்தியம்!! முக்காலம் சத்தியம்!!! என்றனர். அது கேட்ட பாண்டியன் லுண்டாக்கனைப் பார்த்து இவர் சொல்வது உண்மையேயானால் அப்பாற் சிவபுரம் ஆருக்குரியதென்று வினவ, இவ்வந்தணர்களுக்கே உரியது என்

ருன். பின்பு பாண்டியன் பிராமணர்களை முன்னே அனுப்பிவிட்டுத் தானும் லுண்டாக்கன் பின்னே வரச் சென்று சிவபுரத்தை யடைந்து, லுண்டாக்கனை மண்டொடுகருவியினில் வெட்டும்படி பணிக்க, அவன் மேட்டு நிலத்தைச் சார்ந்து வெட்டும்போது உபாத்தியாயராகிய சிவப் பிராமணர் அறுபத்தாறு கோடி தீர்த்தங்களையும் அங்கே வரும்படி நினைத்தருளினார். அங்ஙனமே தீர்த்தங்கள் வந்தமையினால், அவ்வெட்டு வாயிலே நீர் தோன்றி அவன் முகம் கலங்கும்படி மோதிற்று. லுண்டாக்கன் மீளவும் வேறேரிடத்து வெட்டுதலும் முன்னையினும் மிக நீரூறிக் குதி கொண்டது. இப்படி அவன் வெட்டும் பொழுதெல்லாம் ஒருகாலக்கொரு கால் நீர் மிக்குப் பெருகுதலும், அவன் ஒய்வின்றி மேலும் மேலும் அச்சிவ புரமெங்கும் ஓடி ஓடி வெட்டினான். அவ்வெட்டுவாய்கடோறும் ஊறிய நீர் பெருகி ஒன்றுபட்டு எங்கும் பரந்து ஓர் பெருந்துறையாய் நின்ற காரணத் தினாலே அச்சிவபுரத்தக்குப் பெருந்துறை யென்னுங் காரணப்பெயர் உள தாயிற்றெனவறிக. இப்படி விப்பிராகன் பொருட்டு வழக்காடி வென்று நாயகத்தன்மை யடைந்ததனால் ஆன்மநாத சுவாமிக்கு விப்பிரநாதர் என் னுந் திருநாமமுண்டாயிற்று. மேல் வெம்பிறவி வேலைதனில் என்னுஞ் செய்யுளிறு கூறிய பெயர் ஞானார்த்தம்பற்றிப் புனைந்துரை வகையான் வந்த பெயரென வறிக. அது “பூனெ னைதொ ரண்பூண்டு பொருந்தி நாடொ றும் போற்றவும், நானெனாதொர் நாணமெய்தி நடுக்கடனு ளழுந்திரான், பேனெனாத பெருந்துறைப் பெருந் தோணிபற்றி யுகைத்தலும், கானெ னாத் திருக்கோல நீவந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே” என்னுந் திருவாக் கினுட் குறிப்பித்த வாற்றினு மறிக. இன்னும், இத்திருப்பெருந்துறைக்கு அநாதிமூர்த்தஸ்தலம், சிவபுரம், ஞானகேத்திரம், குருந்தவனம், யோக வனம், தென்கைலாயம், வேதபுரம், பவித்திரமாணிக்கபுரம், யோகபீட புரம், பராசத்திபுரம், தேசவனம், ஆதிகைலை, திரிமூர்த்திபுரம், உபதேசபுரம், சோடசார்த்தஸ்தலம் என்றற்றோடக்கத்துப் பல திருநாமங்களுள். இவற்றின் காரணங்களை ஈண்டு விரிப்பின் மிகவும் பெருகுமாதலின் அமைக. இனி இங்கே வீற்றிருக்கும் ஆன்மநாதசுவாமிக்கும் அநாதிமூர்த்தத்தலேசர், பெருந் துறையீசர், சிவபுரேசர், ஞானகேத்திரேசர், குருந்தவனேசர், யோகவனே சர், தென்கயிலாயநாதர், வேதபுரேசர், பவித்திரமாணிக்கபுரவாசர், யோக பீடபுரவாசர், பராசத்திபுரவாசர், தேசவனேசர், ஆதிகைலாசநாதர், மும் மூர்த்திபுரவாசர், உபதேசபுரநாதர், முன்னுற்றொருவர், பரமசுவாமி, சக குரு, விப்பிரநாதர், சத்தநாதருபாத்தியாயர், அச்சுவநாதர், மும்மூர்த்தி தேசிகர் என்றற்றோடக்கத்துப் பல திருநாமங்களுள். இவற்றின் காரணங் களையும் ஈண்டு விரிக்கின் மிகவும் பெருகுமாதலின், அமைக. (௧௬௫)

திருப்பெருந்துறைச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் ௧௮௬,

திருச்சிற்றம்பலம்.

குதிரைமீட்ட சருக்கம்.

தந்தை யென்பவர் மைந்தர் வாதை தவிர்ப்ப தேகட னாதலா லந்த மின்றிய காத லன்ப ரழுங்கல் கண்டபி னரியெலாம் வந்து வெம்பரி யாக வும்பரி வீரர் வாணவ ராகவுஞ் சிந்தை கொண்டன ரந்த மால்விதி தேடு வார்மதி குடுவார்.

இ—ன்: தந்தை என்பவர் மைந்தர் வாதை தவிர்ப்பது கடனே ஆத லால் - பிதாவென்பவர்க்குத் தம் புதல்வரது துன்பத்தை நீக்கிக் காப்பது முக்கிய கடமையே யாகலான், அந்த மால் விதி தேடுவார் மதி குடுவார்- அவ்விஷ்ணு பிரமாக்களான் முறையே அடிமுடி தேடி அறியப்படாதவரும் தக்களு விடருற்று வந்த சந்திரனை அவ்விடர் நீக்கிச் சூழ்வருமாகிய சிவ பெருமான், அந்தம் இன்றிய அன்பர் காதல் அழுங்கல் கண்டபிள் - முடி வற்ற சிரத்தை யன்புடைய திருவாதவூரடிகளாகிய தம்புதல்வர் அரசனால் வருந்துதலைக் கண்டருளிய பின்னர், நரி எலாம் வந்து வெம்பரி ஆகவும் வானவர் (எலாம் வந்து) பரிவீரர் ஆகவும் சிந்தை கொண்டனர்-வனத்தின்க ணுள்ள குறுநரிகளெல்லாம் வந்து வெவ்விய குதிரைகளாகவும் தேவர்களெல் லாம் வந்து குதிரைவீரர்களாகவுந் திருவுளங்கொண்டருளினார் எ—று.

தந்தை யென்பவர் மைந்தர் வாதை தவிர்ப்பதே கடனாதலால் என்றது ஏது. தேற்றவேகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. காதல் - மகன். வந்து என்பதனால் வனத்தின்கணுள்ள என்பதும், வெம்பரி என விசேடித்ததனால் குறுநரி என்பதும் பெறப்பட்டன. அ என்னும் பண்டறிசுட்டு அந்த என மரீஇயிற்று. அத்துவ சுத்தியாகிய நிருவாணதீகை செயப்பெற்ற சிவபத்தர் சிவகுமாரரென்ப தாகமதுற் துணிபாகலின், அவ்வியல்புடைய அடிகளைக் காதல் என்றும், யானெனதென்னுஞ் செருக்குற்று, அக்கினிப் பிழம்பாகிய சிவபெருமானது அடி முடிகளைத் தேடி யறியாது தண்டிக்கப்பட்டவ ரென்ப பண்டு எல்லாரானு மறியப்பட்ட விஷ்ணு பிரமாக்க ளென்பார் அந்த மால் விதி என்றும், அன்பரல்லார்க்குத் தூரிய ரென்பார் தேடுவா ரென்றும், சரணடைந்தாரைத் தப்பாது காக்கும் பரமதயாளு வென்பார் மதிசூடுவாரென்றுங் கூறினார். தேடுவார் மதிசூடுவாரென்னுங் கோபப் பிர சாதத்துந் மதிசூடுவாரென்றதும் அன்பரென்றொழியாது காதல் என்றதும் ஏதுவை வலியுறுத்தி நின்றலின், அவையிரண்டும் உதாரணமென்க. வெம் பரியாகவென்பது அவ்வேதுவான் வந்த காரியமாகலின், அதுபயனென்க. கோபப் பிரசாதம் துட்ட நிக்கிரக சிட்டபரிபாலனம். நிக்கிரகாதுக்கிரகம், சினைக் கணை என்பன ஒருபொருட் டொடர்மொழிகள். இது எழுசீரடி யாசிரிய விருத்தம். (௧)

தேசி லாநரி வந்து வந்து திரண்டு வெம்பரி யானபின்
ஓசி லாவிமை யோர்க டாமு மமைந்த சேவக ராயினர்
மாசி லாமணி மன்ற ராரிய வாசி வாணிகர் போலவே
யேசி லாவுரு மாறினர் மறை யிவுளி யின்புற மேறினர்.

இ—ன்: தேச இலா நரி வந்து வந்து திரண்டு வெம்பரி ஆனபின் -
அழகற்ற குறுநரிகளெல்லாந் சிவசங்கற்பத்தான் மேன் மேல் வந்தொருங்கு
திரண்டு வேகத்தை யுடைய குதிரைகளாக உருத்திரிந்த பின்னர், ஆசு
இலா இமையோர்கள் தாமும் அமைந்த சேவகர் ஆயினர் - குற்றமற்ற தேவர்
களும் அழகமைந்த குதிரைவீரராயினர், பின் மாசு இலா மணி மன்றர்
ஆரிய வாசி வாணிகர் போல ஏசு இலா உரு மாறினர் - அதன்பின்பு
களங்கமற்ற அழகையுடைய வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தராகிய சோமசுந்
தரக் கடவுளானவர் ஆரிய தேசத்துக் குதிரை வர்த்தகரைப் போலப் புசு
ழப் படுந் தந்திருமேனி பறிதுபட்டவராகி, மறை இவுளியின் புறம் ஏறி
னர் - வேதமாகிய குதிரையின்மீ திவர்த்தருளினர் எ—று.

அடுக்குப் பன்மைபற்றி வந்தது. ஏசு முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.
மணிமன்று திருக்குற்றலத் திரத்தினசபை யெனினு மமையும்; அதுவும்
பாண்டிநாட்டின் கண்ணதாகலினென்க; கணகசபையுமாம். மாறி என்
னும் வினையெச்சம் மாறினொரு முற்றாய்த் திரிந்தது. சேவகர்க்கமுரு
தம்மதிபதியிண்கீழமையும் குணவழகும் குதிரைவீராரும் வடிவமுருமாம்.
சிவபெருமான் குதிரைவீரர்க் கதிபராகத் தாம் குதிரைவீரராய் அவரை
நேரே சேவித்துடன் செல்லும் பெரும்பேறுடையவர் என்பார் ஆசிலா
விமையோர்களுள்ளும், அருட்டிருமேனியென்பார் ஏசிலாவுருவென்றுங்
கூறினர். (உ)

சேடு கொண்டு திரண்டு வீர ரிரண்டு ஞாங்கர் சிறக்கவே
யூடெ முத்துக ளிம்ப ரெங்கனு மும்ப ருங்கினர் வெய்தவே
கோடு டன்றுடி விம்ம நீடிய கூடல் சூழ்மதில் வாயில்வா
யாடல் வெம்பரி கொண்டு சென்றன ராதியா ருமை பாதியார்.

இ—ன்: ஆதியார் உமை பாதியார் - முதல்வரும் அர்த்தநாரீசுவரரு
மாகிய சிவபெருமானாவர், வீரர் சேடு கொண்டு திரண்டு இரண்டு
ஞாங்கர் சிறக்க - குதிரைவீரர்கள் கையிற் சவுக்கைக்கொண்டு கூடி இரு
மருங்கிலும் வரிசையாகச் செல்லவும், ஊடு எழும் துகள் இம்பர் எங்க
ணும் உம்பரும் கிளர்வு எய்த - குதிரைக் குளம்புகளினிடையே யெழும்
பூதாளிகள் இவ்வுலகெங்கும் மேலுலகெங்குங் கிளராகிற்பவும், கோடு
உடன் துடி விம்ம - கொம்புகளோடு உடுக்குக னொலிப்பவும், நீடிய கூடல்
சூழ்மதில் வாயில் வாய் ஆடல் வெம் பரி கொண்டு சென்றனர் - நெடிய

மதுரையைச் சூழ்ந்த மதிலின்கணுள்ள கோபுர வாய்தலிலே வெற்றியை
யுடைய வெவ்விய குதிரைகளைக் கொடுசென்றருளினர் எ—று.

சேடு - திரட்சி. அஃதாருபெயராய்ச் சவுக்கை யுணர்த்திற்று. சேடு
சவுக்குக் கியற்பெயரெனப் பிரமாணமின்றிச் சாதிப்பாருமுனர். சிறக்கச்
சேறலைச் சிறக்கவென்ற துபசாரம். மதிலாலவாய் எனவும் பாடம். கிளர்வு
சுண்டுப் பெருக்கம். பாதியார் ஆதியாரென்பது இணையியைபுத்தொடை.

அங்கு நின்றவர் சென்று நிம்ப வலங்க லானை வணங்கியே
யெங்க னுந்துகள் பொங்கி விம்ம வெழுந்து காகள மார்ப்பவே
திங்கள் வெண்குடை மன்ன வாரிய தேச வெம்பரி யின்றுந்
துங்க வன்மதி லீன்பு புத்த துவன்றி வந்த வென்ச்சொனர்.

இ—ன்: அங்கு நின்றவர் சென்று நிம்ப அலங்கலானை வணங்கி -
அங்கே நின்றவர்கள் சென்று செம்பொற் கோயின் முகப்பினில் வீற்றிருக்
கும் வேப்பமாலையை யணிந்த பாண்டியனைக் கண்டு வணங்கி, திங்கள்
வெண்குடை மன்ன - பூரணசந்திரன்போலும் வெண்கொற்றக் குடையை
யுடைய அரசனே, எங்கணும் துகள் பொங்கி விம்ம காகளம் எழுந்து
ஆர்ப்ப - எவ்விடங்களினும் பூதாளிகளெழுந்து நெருங்கவும் எக்காளங்
கண் மிக்கொலிப்பவும், ஆரிய தேச வெம் பரி இன்று நம் துங்க வல் மதி
லின் புறத்த துவன்றி வந்த எனச் சொனர் - ஆரிய தேசத்து வெவ்விய
குதிரைகள் இத்தினத்து நமதுயர்ச்சி பொருந்திய வலிய மதிலின் புறத்
தனவாய் நெருங்கி வந்தனவென்று விண்ணப்பஞ் செய்தார் எ—று.

புறத்த என்னும் அன்பெரு அகரவீற்று வினைக்குறிப்புமுற்று சுண்
டெச்சப் பொருடென்று நின்றது. காகளம் ஓர்வித ஊதுகுழல். (ச)

வாசி யின்றிரன் வந்த வென்றலும் வாதவூ ருறை யையர்மே
னேசம் வைத்தவர் தம்மை முன்ன ரழைத்து நீன்கலை யாதிதந்
தாசில் வெம்பரி காண வம்மினெ னாவெழுந் தெதி ரடையலார்
கூசு தன்படை சூழ வேயிறை கோயி லீன்புற மெய்தினான்.

இ—ன்: வாசியின் திரன் வந்த என்றலும் - குதிரைக் கூட்டங்கள்
வந்தனவென்று கண்டோர் கூறுதலும், இறை வாதவூர் உறை ஐயர் மேல்
நேசம் வைத்த - அதுகேட்ட பாண்டிய ராசன் திருவாதவூரடிகள் மீது
பழைய அன்புரிமைகொண்டு, அவர் தம்மை முன்னர் அழைத்து நீன்
கலை ஆதி தந்த - அவ்வடிகளைத் தனக்கு முன் வருவித்து உயர்வாகிய
வஸ்திர முதலியவைகளைக் கொடுத்த துபசரித்து, ஆசு இல் வெம் பரி
காண வம்மின் என எழுந்து - குற்றமற்ற வெவ்விய குதிரைகளைக் காணும்
பொருட்டு நீர் வருகவென்று கூறிக்கொண்டெழுந்து, எதிர் அடையலார்

கூசு தன் படைசூழ கோயிலின் புறம் எய்தினான் - மேலெதிரும் பகைவர்
களும் முன்னெதிர்த்தார் வாய்க் கேட்டஞ்சுதற்குக் காரணமாகிய தன்
சேனைகள் சூழ அவ்வாசன் கோயிலின் புறத்தே சென்றான் - ௭—று.

என்றலு மென்ப தும்மீற்று வினையெச்சம். அது வைத்தென்னும்
பிறவினென்கொண்டது. உபசரித் தென்பது சொல்லெச்சம். - வாதவூருறை
யையார் முன் வாதவூரிலே யுறைந்தவையார். கூறிக்கொண்டு விரைந்தெழுந்
தென்பார் வம்மினென வெழுந்தென்றார். (டு)

வேறு.

வண்டுபடி யலங்கொடுந் தடந்தோன் மாறன்
மணிச்சிவிகை மீதேறி மதுரை மூதூர்
கண்டிருகண் களிக்கும்வகை யால வாயிற்
கடவுளிடும் பரிவரவு காண்பா னெண்ணிச்
சென்றுவெளி தனிற்போந்து பணிநீர் தோய்ந்த
செங்கழுநீர் மதுமாலே சிறந்து தூங்குந்
தண்டரன் மணிப்பந்தர் நிழற்கீ ழும்பொற்
றவிகின்மிசை யினிதிருந்தான் ருளை சூழ.

இ—ன்: வண்டு படி அலங்கல் நெடும் தடந்தோன் மாறன் - வண்டு
கள் மொய்க்கின்ற வேப்ப மாலையை யணிந்த நெடிய அகன்ற புயங்களை
யுடைய பாண்டியராசன், ஆலவாயில் கடவுள் இடும் பரி வரவு காண்பான்
எண்ணி - துவாதசாந்த புரமாகிய திருவாலவாயில் வீற்றிருக்குஞ் சோம
சுந்தரர்கடவுள் கொடுவரும் குதிரைகளின் வரவைக் காணும்படி கருதி,
மதுரை மூது ஊர் கண்டு இரு கண் களிக்கும் வகை மணிச் சிவிகை மீது
ஏறிச் சென்று வெளி தனில் போந்து - மதுரையாகிய பழைய நகர
வாசிகளெல்லாங் கண்டு தத்தம் இரு கண்களும் களிகூரும் வண்ணம்
முத்துச் சிவிகையின்மீதேறி வையாளி வீதியின்கட் சென்று, பணிநீர்
தோய்ந்த மது செங்கழுநீர் மாலே சிறந்து தூங்கும் தண் தரன் மணிப்
பந்தர் நிழல் கீழ் - பணிநீரிலே தோயப்பெற்ற தேனையுடைய செங்கழுநீர்
மாலே வரிசையாகத் தூங்குந் தண்ணிய முத்துப் பந்தரின் கீழே, அம்
பொன் தவிரின் மிசை தானே சூழ இனிது இருந்தான் - அழகிய சுவர்ண
சனத்தின் மீது சேனைகள் சூழ இனிதாகவிருந்தான் - ௭—று.

களிக்கும்வகை போந்திருந்தான் என முடிக்க. களிக்கும்வகை இடு
மென முடிப்பாருமுள். ஈண்டுப் புத்தி பொருள் பாண்டிய னாகலானும்,
குதிரையிடுமாறு மன்னரவபந்தமுட னென்னுந் திருவிருத்தத்தால் முன்னர்
வீசேடிக்கப்படுதலானும் அது முடிபன்றென்க. வையாளிவீதி குதிரை நடத்
தும் வீதி. திருவாதவூரடிகள் குதிரைகொள்ளாது தன்றிரவியத்தைக் கொண்

னே கொடுத்தொழித்தாரென் றுட்கொண்டு கோயின் முகத்துக் கோபவீ
றுடன் முன்னிருந்த வரசன் இதுபொழுது மனமகிழ்ச்சியோ டிருந்தா
னென்பார் இனிதிருந்தா னென்றார். இது எண்ணரியாகிரியவிருத்தம்.

முத்தமிழின் நிறகவிலும் புலவர் சூழ
முதுமறையோர் மங்கலச்சொன் முறையிற் கூறக்
கைத்திகழும் வளைபுலம்பக் கலன்கண் மின்னக்
கன்னியர்க ளிருமருங்குங் கவரி வீசக்
கொத்துலவும் பலமலரின் வாசந் தோய்ந்து
குலவுமிளந் தென்றல்வர மாதர் பாட
மெத்துமணி முத்தமெனும் பணிகள் பூண்டு
வெண்மதியின் ரோற்றம்போல் வீற்றிருந்தான்.

இ—ன்: முத்தமிழின் திறம் நவிலும் புலவர் சூழ - இய விசை நாடக
மென்னு முத்தமிழின் நிறத்தைக் கூறும் புலவர்கள் தற்கூழவும், முதுமறை
யோர் மங்கலச் சொல் முறையின் கூற - பழைய வேதபாரகர்களாகிய பிரா
மணர்கள் மங்கல வாழ்த்துக்களை முறையானே கூறவும், கன்னியர்கள்
கைத் திகழும் வளை புலம்பக் கலன்கண் மின்ன இருமருங்கும் கவரி வீச -
நடனஸ்திரீகள் கையின்கண் விளங்கும் வளையல்கள் ஒன்றோடொன் றுராய்ந்
தொலியாநிற்ப ஒழிந்த ஆபரணங்கள் பிரகாசியாநிற்ப இருமருங்கினும் வரி
சையாக நின்று சாமரங்களை இரட்டவும், கொத்து உலவும் பல மலரின்
வாசந் தோய்ந்து குலவும் இளந்தென்றல் வர - கொத்தின்கண் மலர்ந்த
பலவகைப் புஷ்பங்களின் வாசனையோ டளாவித் தவழும் மந்தமாருதம் வீச
வும், மாதர் பாட - மதங்கியர் பாடவும், மெத்து முத்தம் எனும் மணிப்
பணிகள் பூண்டு வெண் மதியின் தோற்றம் போல் வீற்றிருந்தான் - அந்
நாட்டின்கண் மிக்க முத்தென்னு மிரத்தினுபரணங்களைத் தரித்துத் தன்குல
முதல்வனாகிய வெள்ளிய பூரணசந்திரனது தோற்றத்தைப்போலப் பாண்
டியராசன் வீற்றிருந்தான் - ௭—று. திறம் இலக்கணம், பாகுபாடு. (௭)

மங்குல்படி தடம்புரிசை வாதவூர்
மனங்களிப்ப விழிகளிப்ப மறுவி லாத
திங்களெனுந் தன்மரபு விளங்க வென்றுந்
திருநீறு மஞ்செழுத்துந் சிறந்து மல்கச்
சங்குனுடன் காகளங்கண் முழுவ மார்ப்பத்
தயங்கியெழுந் துகளுயர்வான் நன்மேற் செல்லத்
துங்கநெடுங் கடல்பரந்து வருதல் போலத்
துவன்றிவரு பரித்திரளின் ரோற்றங் கண்டான்.

இ—ள்: மங்குல் படி தடம் புரிசை வாதவூர் மனம் களிப்ப விழி களிப்ப - முகில்கள் பழகின்ற விசாலமாகிய மதில் சூழ்ந்த திருவாதவூரில் அவதரித்த மாணிக்கவாசக சுவாமிகளது மனமும் கண்ணும் களிகூரவும், மறு இலாத தன் திங்கள் எனும் மரபு விளங்க - மறுவற்ற தனது சந்திர வம்மிசம் எனையிருவம்மிசங்களினும் பிரகாசிக்கவும், என்றும் திருநீறும் அஞ்செழுத்தும் சிறந்து மல்க - எஞ்ஞான்றும் சிவசின்னங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷங்களும் சிவமூலமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷமும் ஏனைச் சமய சின்னங்களினும் கடவுளர் நாமங்களினும் சிறந்த பிவிருத்தி யடையவும், வெண் சங்கின் உடன் காளங்கள் முழுவம் ஆர்ப்ப - வெண்மையாகிய சங்கு களும் எக்காளங்களும் மிருதங்கங்களு மொலிப்பவும், தயங்கி எழும் துகள் உயர் வான் மேல் செல்ல - பிரகாசித்தெழும் பூதானிகள் உயர்ந்த ஆகாயத்தின் மீது செல்லவும், துங்க நெடுங் கடல் பரந்து வருதல் போலத் துவன்றி வரு பரித் திரளின் தோற்றம் கண்டான் - முன்வந்த உயர்ச்சி பொருந்திய நெடிய கடற்றிரை ஈண்டுப் பரந்து வருகின்றமை போல ஒன்றோடொன் றிடையீழின்றி நெருங்கி வருகின்ற குதிரைக் கூட்டங் களின் றோற்றத்தை அரசன் கண்டான் எ—று.

இல்லாதவென்னும் பெயரெச்சம் மரபென்னும் பெயர் கொண்டது. மறுவுடைய குலமுதல்வனாகிய சந்திரன்போலன்றி மறுவின்றி மேம்பட்ட குலமென்பது கருத்து. தன்னென்றது பாண்டியனை. கடல் முன் மதுரை மேல் வருணன் விட்ட கடல். அஃது விடாத வாடுபெயராய்த் திரையை யுணர்ந்திற்று. ஏனை வம்மிசம் சூரியாக்கினிகள் வம்மிசம். (அ)

வேறு.

அங்குளர் மதுரையம் பதியி லாவணித்
திங்களின் மூலநாள் செறிதி னத்தினி.
லெங்கணு நீறுமஞ் செழுத்து மோங்கிடச்
சங்கர னிடும்பரிச் சமுகம் வந்தவால்.

இ—ள்: அங்குளர் மதுரைப் பதியில் ஆவணித் திங்களில் மூல நாள் செறி தினத்தினில் - அழகு விளங்காநின்ற மதுரையாகிய இராசதானி யிலே ஆவணி மாசத்து மூல நக்ஷத்திர தினத்திலே, எங்கணும் நீறும் அஞ்செழுத்தும் ஓங்கிட - எவ்விடங்களினும் விபூதி பஞ்சாக்ஷங்களிரண் டும் தழைத்தோங்கும்படி, சங்கரன் இடும் பரிச் சமுகம் வந்த - சுகஞ் செய்பவராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் கொடுவரும் குதிரைக் கூட்டங்கள் வந்தன எ—று.

அம் சாரியை. ஆல் அசை. சம் மெய்யன்பராகிய திருவாதவூரடிக ளுக்கு வாக்குத் தத்தஞ்செய்தருளிய பிரகாரமே மதுரைச் சோமசுந்தரக்கட

வுள் குதிரை செலுத்திக் கொடுவந்தமையின், அவரே அடியவர்க் கெளிய மெய்க்கடவு ளென்பதும் அவரை வழிபடுஞ் சைவசமயமே சற்சமயமென்ப தும் உலகிற் கெளிதில் விளங்குதற்கும், விளங்கியவழி யல்லது அச்சமய சாதனங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷங்களும் அவரது திருநாமமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷமும் எங்கும் பரவாமையின் அவை பரவுதற்கும், அவ்வாவே காரணமென்பார் எங்கணு நீறுமஞ் செழுத்து மோங்கிடச் சங்கரனிடும் பரிச் சமுகம் வந்த என்றார். இடுதல் - கொடுத்தல். அது “இட்டார் பெரியோ ரிடாதா ரிழிகுலத்தோர்” என்பதனுது மறிக. இது கவிவிருத்தம். (க)

தூத்திரன் மணிகெழு சோதி மாமுடிப்
பார்த்திபன் விழிநலம் பருக வீதியிற்
கூத்தினர் செயலெனக் குலாவு வரம்பரிச்
சாத்தினர் வரும்பெருந் தன்மை கூறுவாம்.

இ—ள்: தூத்திரன் மணிகெழு சோதி மா முடிப் பார்த்திபன் விழி நலம் பருக - சுத்தமாகிய திரண்ட ரத்தினங் குயிற்றிய பிரபையை வீசும் பெரிய மகுடத்தை யுடைய பாண்டியராசனது கண்கள் நன்கு விருந் தயர, வீதியில் கூத்தினர் செயல் எனக் குலாவு வரம் பரிச் சாத்தினர் வரும் பெரும் தன்மை கூறுவாம் - வையாளி வீதியிலே நாடகாது நடனத் தைப் போலத் தாங்களிக் கேற்ப விநோத நடைநடக்குந் தாவுகின்ற குதிரை ராவுத்தர்கள் வரும் பெருந் தகைமையைச் சிறிது கூறுவாம் எ—று.

யாமென்னு மெழுவாய் வருவித்துரைக்க. வாயின் நெழிலைக் கண் ணிற் கேற்றிப் பருகவென்றார்; “கட்கோ ராரமுதெய்திற் றென்ன வன்னது கண்டே யார்த்தார்” என்றார் பிறரும். மணிக்குச் சுத்தம் ஐவகைக் குற்றங்க ளின்மை. அவைகளை “பிறகிறச்சார்பு புள்ளி புள்ளடி பிறங்கு கீற்று, மறு வறு தராசமென்ன வகுத்த வைங்குற்றம்” என்பதனுதுமறிக. பருகுதலா கிய வாயின் நெழிலை விழிக்காரோபித்தலின், இது சமாதியென்னும் குண வலங்காரமென்க. என்னை? “உரிய பொருளன்றி யொப்புடைப் பொருண் மேற், றரும்வினை புணர்ப்பது சமாதியாகும்” என்ப வாகலின். (க0)

வேறு.

கட்டிய சுரிகையர் கவின்கொள் வாளினர்
பொட்டணி துதலினர் பொலன்செய் மேனியர்
பட்டுடை மருங்கினர் பவள நீள்வளம்
விட்டொளி விளங்கிய வியன்கொண் மார்பினர்.

இ—ள்: கட்டிய சுரிகையர் - அரையிலே தொங்கக் கட்டப்பட்ட உடைவாளையுடையவர், கவின் கொள் வாளினர் - கையிலே அழகிய

வாட்படையையுடையவர், பொட்டு அணி துதலினர் - சிறு பொட்டணிந்த நெற்றியையுடையவர், பொலன்செய் மேனியர் - பொன்மயமாகிய சரீரத்தை யுடையவர், பட்டு உடை மருங்கினர் - பட்டு வஸ்திர முடித்த அரையை யுடையவர், நீள் பவள வடம் விட்டு ஒளி விளங்கிய வியன் கொள் மார்பினர் - நெடிய பவள மாலைகள் விட்டுவிட்டு டொளி விளங்குகின்ற பரந்த மார்பை யுடையவர் எ—று.

பொன் நென்னும் சொற் பொலமென்றும், அது பின்னர்ப் பொல நெனப் போலியாயிற்று. அது “பொன்னென் கிளவி யீறுகெட முறையின், முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரஞ் செய்யுண் மருங்கிற் றொடரிய லான” “மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைத்த, னகரத் தொடர் மொழி யொன்படி தென்ப, புகரறக் கிளந்த வஃறிணை மேன” என்பன வற்றுனறிக. கட்டிய சுரிகையர் என்பதை உறங்கிவாய் பிளந்தானென்பது போலச் சுரிகை கட்டியவர் என விசுவாமிதிரர் கட்டிப் பொரு ளரைத்தலு மொன்று. இதுவும் கவிவிருத்தம். (கக)

புன்மயிற் பீலியர் புலியின் றோலினர்
பின்மலர்ப் பாசிலை பிணைத்த குஞ்சியர்
வன்மொழிக் குரலினர் வயங்கு தூணியர்
வின்மலி கரத்தினர் வெறித்த பார்வைவர்.

இ—ள்: மயிற் புன் பீலியர் - மயிலினது நொய்தாகிய பீலிக்குடையையுடையவர், புலியின் தோலினர் - புலித்தோற் சட்டையை யுடையவர், மலர்ப் பாசு இலை பிணைத்த பின் குஞ்சியர் - பூக்களோடு பச்சிலைகளை வைத்துப் பின்னிய பின்னாங்குங் குடுமியையுடையவர், வன் மொழிக் குரலினர் - அதிரப் பேசும் உரத்த குரலையுடையவர், வயங்கு தூணியர் - முதுகில் விளங்கும் அம்புக்கூட்டையுடையவர், வில் மலி கரத்தினர் - விற்பொருந்திய கைகளை யுடையவர், வெறித்த பார்வைவர் - கண்டோரை அச்சுறுத்தும் சூர்த்த நோக்கையுடையவர் எ—று.

பீலியுந் தோலு மாகுபெயர். மயிர்ப்பீலியர் எனவும் பாடம்; “வான் மயிர்ச்செய் கேடகம்” என்றார் பிறரும். (கஉ)

பொன்னியல் குழையினர் பொலன்கொண் மாலைவர்
பன்னிறச் சாத்தினர் பணைத்த தோளினர்
சென்னியிற் கதிர்மணி யிலங்கு சேடனைப்
பின்னிகிட் டுனதெனப் பிணைத்த குஞ்சியர்.

இ—ள்: பொன் இயல் குழையினர் - பொற்குண்டலங்களை யுடையவர், பொலன் கொள் மாலைவர் - பொன்னிய மாலைகளை யுடையவர்,

பல் நிறச் சாத்தினர் - பலநிறம் பொருந்திய தலைச்சாத்துக்களை யுடையவர், பணைத்த தோளினர் - பருத்த புயங்களை யுடையவர், கதிர் சென்னியில் மணி இலங்கு சேடனைப் பின்னி விட்டுளது என - ஒளியை யுடைய சிரோரத்தினம் விளங்குகின்ற சேஷனைப் பின்னித் தூங்கவிட்டது போல, பிணைத்த குஞ்சியர் - தூங்கும்படி விட்ட பின்னிய மயிர்க்கயிற்றையுடையவர் எ—று.

தலைச் சாத்தைச் சாத்தென்றது முதற்குறை. தலைச்சாத்து, தலைச் சீரா, தலைப்பாகை என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். குஞ்சி - மயிர்; கயிற்றுக் காகுபெயர். இயல் - செய்தல். (கங)

தாங்கிய சுரிகையுந் தயங்கு வேல்களும்
வாங்கிய சிலைகளுந் கணையும் வாளுமாய்
ஞாங்கரி லீவர்வர நாப்பட் டோன்றினார்
தேங்கிய நதிமதிச் சென்னி யண்ணலார்.

இ—ள்: தூங்கிய சுரிகையும் - அரையிலே தூங்குகின்ற உடைவாள் களும், சுடர் செய் வேல்களும் - ஒளிசெய்கின்ற வேற்படைகளும், வாங்கிய சிலைகளும் - வளைக்கப்பட்ட விற்களும், கணையும் - அவ் விற்களிலே அதுசந்திக்கப்பட்ட அம்புகளும், வாளும் ஆய் - கைகளிலே தாங்கிய வாட்படைகளாகிய, ஞாங்கரில் இவர் வர - பக்கங்களிலே இக்குதிரை வீரர்கள் வர, தேங்கிய நதி மதிச் சென்னி அண்ணலார் நாப்பண் தோன்றினார் - ததும்புகின்ற கங்காநதியையும் பாலசந்திரனையும் அணிந்த திருமுடியையுடைய சிவபெருமானாவர் இவர்க்கு மத்தியிலே தோன்றியருளினார் எ—று. (கச)

வேறு.

நச்சுரக வுச்சிமணி நண்ணுமொரு வண்ணக்
கச்சிடை விசித்துள கவின்கொளுடை வாளுந்
பச்சைமுழு நீலமொடு பன்னிற வடஞ்சேர்
செச்சைநிற மன்னிய திரண்டவிரு தோளும்.

இ—ள்: உச்சி மணி நண்ணும் நச்சு உரக வண்ணக் கச்சு இடை விசித்துள கவின் கொள் ஒரு உடைவாளும் - சிரோரத்தினம் பொருந்திய நஞ்சு காலும் பாம்பாகிய அழகிய கச்சின்கண் இறுக்கக் கட்டித் தூங்கும் விசித்திரமாகிய ஒரு உடைவாளும், பச்சை முழு நீலம் ஒடு பல் நிற வடம் சேர் - பச்சையும் முழுத்த நீலமுமாகிய இவற்றோடு ஒழிந்த பல நிறங்களு முடைய ரத்தினமாலைகள் பொருந்திய, செச்சை நிறம் மன்னிய திரண்ட இரு தோளும் - செந்நிறம் பொருந்திய திரண்ட இரண்டு திருப்புகளும் எ—று.

சேர் தோள் திரண்ட தோனெனத் தனித்தனி முடிக்க. பசுப்பாவின்
கட் பெய்யின், அதனையும் தன்னிறமாக்கும் இலக்கணம் கிரம்பிய நீல
மென்பார் முழுநீலமென்றார். கவிவிருத்தம். (கரு)

ஒப்பரிய சட்டையு முடுத்திலகு பட்டுத்
தொப்பியு முகத்திடை துலக்கமுள ராகிச்
செப்பரு நலங்குலவு செண்டொருகை கொண்டே
யிப்படியி லிப்படிவம் யாவருள ரென்ன.

இ—ன்: ஒப்பு அரிய சட்டையும் - உவமைகூறுதற்கரிய சட்டையும்,
உடுத்து இலகு பட்டும் - திருவரையின்க ணுடுத்து விளங்கும் பட்டுவஸ்திர
மும், தொப்பியும் - திருமுடிச்சாத்தும், முகத்து இடை துலக்கம் உளர்
ஆகி - திருமுகத்திற் பிரபையு முடையவராகி, செப்பு அரு நலம் குலவு
செண்டு ஒரு கை கொண்டு - இத்தன்மைத்தென்று நாக்கூறுதற்கரிய அழகு
பொருந்திய சவுக்கை ஒரு திருக்கரத்திற்கொண்டு, இப்படியில் இப்படிவம்
யாவர் உளர் என்ன - இந்தப்பூமியில் இவ்வழகிய வடிவம் வேறியாவருள
ரென்று கண்டோர் தம்முள் வியந்து பேச எ-று.

தொப்பி திசைச்சொல். துலக்கமுமென்னு மெண்ணுமமை விகாரத்
தாற்றொக்கது. (கக)

கட்டுபடி மீதின்மணி கச்சைமணி முன்பி
னிட்டவிறு பக்கமணி யின்னொலி புலம்பப்
பட்டிலகு பக்கரை பனிக்கவரி பெட்டும்
விட்டொளி விளங்குமொரு வெண்பரியி லேறி.

இ—ன்: படி மீது கட்டு மணி - அங்கவடியின்மீது கட்டிய மணி
யும், கச்சை (மீது கட்டு) மணி - கச்சையின்மீது கட்டிய மணியும்,
முன் பின் இட்ட மணி - முன்னும் பின்னு மிட்டமணிகளும், இரு பக்
கம் இட்ட மணி - இருபக்கங்களினு மிட்ட மணிகளுமாகிய இவை,
இன் ஒலி புலம்ப - செவிச் சின்னிசையாக வொலிப்ப, பட்டு இலகு பக்
கரை பனிக்கவரி எட்டும் விட்டு ஒளி விளங்கும் ஒரு வெண் பரியில் ஏறி -
பட்டினுற் செய்து விளங்குகின்ற கலணையின் சூழ லெட்டினு நிறீய
குளிர்ச்சி பொருந்திய சாமரங்களெட்டும் அசையுந்தோறும் விட்டுவிட்
டொளி விளங்கப் பெறும் வெண்மையாகிய ஒரு குதிரையின்மீ தேறி
யருளி எ-று.

படி மிதித்தேறுங் குதிரையங்கவடி. கச்சை இடைக்கட்டு வார்.
பக்கரை - சேணம். சூழல் - சுற்றிடம். எட்டும் எட்டுத்திக்கினு மென்பாரு
முளர். (கஎ)

விசுவ ரித்திரண் மிடைந்தொளிர மீதே
தேசொடு கவித்துள செழுங்குடை வயங்கப்
பூசல்புரி வெம்பரி பொருந்துபடை யூடே
மாசில்குல வாரியரின் மன்னென வந்தார்.

இ—ன்: விசுவரித்திரன் மிடைந்து ஒளிர - இரட்டுகின்ற சாமரக்
கூட்டங்கள் நெருங்கி விளங்க, மீது தேசு ஓடு கவித்துள செழும் குடை
வயங்க - திருமுடியின்மீது அழகோடு கவிக்கின்ற செழுமையாகிய குடை
பிரகாசிக்க, பூசல் புரி வெம்பரி பொருந்து படை ஊடே - யுத்தன் செய்
கின்ற வெவ்விய நரிக்குதிரைகள் பொருந்திய சேனைகளின் மத்தியிலே,
மாசு இல்குல வாரியரின் மன்னன் என வந்தார் - குற்றம்துயர்ந்த ஆரிய
தேச வாசிகளது தலைவனைப்போல வந்தருளினார் எ-று.

இல்லென்னும் பண்படி இன்றியென வினையெச்சப் பொருடந்து நின்
றது. குலம் - உயர்ச்சி. தாங்கிய சுரிகை என்னுஞ் செய்யுளினின்றும்
அண்ணலாரென்னு மெழுவாயை வருவித்துக்கொண்டு, அண்ணலார் ஆகி,
கொண்டு, ஏறி, வந்தாரென ஒரு தொடராக வைத்து முடிக்க. (கஅ)

மன்னவனு மிங்கிவர் வருந்தகைமை கண்டே
தன்னுள மகிழ்ந்திரு தடங்கணிமை யாமே
யன்னமெனு மூர்திரெடு மாலரனை யல்லா
தின்னவெழில் யாவருள ரென்றதி சயித்தான்.

இ—ன்: மன்னவனும் இங்கு இவர் வரும் தகைமை தன் தடம்
இரு கண் இமையாமே கண்டு உளம் மகிழ்ந்து - பாண்டியராசனும் இங்ங
னம் இவர் வருந் தன்மையைத் தனது பெரிய இரு கண்களு மிமையாமற்
பார்த்து மனமகிழ்ந்து, அன்னம் எனும் ஊர்தி நெடுமால் அரனை அல்லாது
இன்ன எழில் யாவர் உளர் என்று அதிசயித்தான் - அன்ன வாகனத்தை
யுடைய பிரமாவும் நெடிய விஷ்ணுவும் அரனென்னுந் திருநாமத்தை
யுடைய சிவபெருமானு மல்லது இப்பேரழகை வேறியாவருளரென் றற்
புத மடைந்தான் எ-று.

ஊர்தி என்பது வினையுத லுணர்த்தும் இகரவிகுதி புணர்த்து கெட்டு
நின்றது; 'நேமியோ குலியோ நெடுங்கணிச்சியோ' என்புழிப் போல,
இமையாமே என்பது மேயிற்று வினையெச்சம். இவரென்றது சோமசுத்
தரக் கடவுளை. இங்கிவர் ஈண்டு ஒருசொன்னீர்மைத் தன்னு. (கக)

பண்ணிய தவத்துள பயன்பரியின் மீதே
நண்ணிய தெனத்தமி னயந்தனர் வியந்தா
ரெண்ணிய முடித்தன ரெனக்கருதி நின்றார்
புண்ணிய மறைத்தமிழ் புகன்றநிரு வாயார்.

இ—ள்: புண்ணிய மறைத் தமிழ் புகன்ற திரு வாயார் - சுத்தமாகிய வேதத்தைச் செந்தமிழ் மொழியினாலே திருவாசகமென்ப பெயர்த்து பாடியருளிய திவ்விய வாக்கையுடைய திருவாதவூரடிகளானவர், பண்ணிய தவத்து உள பயன் பரியின் மீது நண்ணியது என - அனந்த கோடி பூர்வ சன்மங்களிலே நாம் சிவார்ப்பணமாகச் செய்துகொண்ட தவப்பயனே இப் பொழுது கரகரணத்தி அவயவங்களோடு பொருந்தி ஒரு குதிரையின்மீதிவந்த தெழுந்தருளி வந்ததென்று, தமிழ் நயந்தனர் வியந்தார் - தம்முட் சிந்தித் தருட்டிறந்ததைத் துதித்து, எண்ணிய முடித்தனர் எனக் கருதி நின்றார் - நாமெண்ணிய இரண்டையும் நம் பரமாசாரியர் தப்பாது செய்தமுடித் தருளினாரென உட்கொண்டு மகிழ்ந்து வானாநின்றனர் என்று.

நண்ணுதல் இரட்டுறமொழிதல். எண்ணிய என்பது அன்பெரு அகர வீற்றோறிணைப் பன்மைப்பெயர். எண்ணியவிரண்டு சிவப்பேறும், குதிரையீடுமாம். வேதத்துள்ளும் ஞானகாண்டமென்பார் புண்ணியமறை என்றும், அரசனறியாது நயந்து வியந்தாரென்பார் தமிழ்நயந்தனர் வியந்தாரென்றும், தூரத்தே காணினும் அத்திக்கு நோக்கி வணங்கற்பாலர் அது செய்யாது வானாநின்றனரென்பார் கருதி நின்றாரென நிறுவி வந்ததும் கூறினர். (உ௦)

தூயசுடர் வேல்பல சுழற்றியெதிர் செல்வார்
வாயொலி விளைப்பரிகல் வானினை விதிர்ப்பார்
நேயமொடு தம்மில்லனி நின்றசுமர் செய்வார்
ராயின ரரண்புடையி லானபரி வீரர்.

இ—ள்: அரசன் புடையில் ஆன பரி வீரர் - சிவபெருமானது திரு மருங்கினுள்ள குதிரைவீரர்கள், தூயசுடர் வேல் பல சுழற்றி எதிர் செல்வார் - கறையற்ற ஒளியையுடைய வேற்படைகள் பலவற்றைச் சுழற்றி ஒருவர்க்கொருவர் எதிரே செல்வாரும், வாய் ஒலி விளைப்பார் - வாயினாலே சிங்கநாதன் செய்வாரும், இகல் வானினை விதிர்ப்பார் - வலிய வாட்படைகளை வீசுவாரும், நேயம் ஒடு தம்மில் அணி நின்ற சுமர் செய்வார் ஆயினர் - ஒருவர்மாட் டொருவர் அன்போடு தம்மு ள்ணிகுத்து நின்று யுத்தஞ் செய்வாருமாயினர் என்று.

சிங்கநாதம் வீராவேசத்தா லார்ப்பது. சாணை தீர்ந்த வேலென்பார் தூயசுடர் வேலென்றும், விநோதமாகவன்றி உள்படி மாறுபட்டுநின்ற யுத்தஞ் செய்வாரல்லர் என்பார் நேயமொடு தம்மில்லனி நின்ற சுமர் செய்வார் என்றுங் கூறினர். (உ௧)

நீறுசிவ நீதிநிலை நிற்கவுல காளு
மாறனு மகிழ்ந்துதவ மன்னரை யழைத்தே
கூறரிய வாரிய குலேசரொரு வீதி
யேறும்வகை சென்றுரையு மென்றறிது சொன்னான்.

இ—ள்: நீறு சிவ நீதி நிலை நிற்க உலகு ஆளும் மாறனும் மகிழ்ந்து - விபூதியும் நஞ் சைவசமய நீதியும் எஞ்ஞான்றும் நிலைபெற உலகத்தை அரசாளும் பாண்டியராசனும் மேன்மேன் மகிழ்ச்சியடைந்து, தவ மன்னரை அழைத்து - தவ முதல்வராகிய திருவாதவூரடிகளைத் தன் சமீபத்தில் வருவித்து, கூறு அரிய ஆரிய குல ஈசர் ஒரு வீதி ஏறும் வகை - தம் பெருமை கூறுதற்கரிய இவ்வாரிய குலாதிபர் ஒரு வீதியிலே குதிரையேற்றஞ் செய்யுமாறு, சென்று உரையும் என்று இனிது சொன்னான் - நீர் சென்றியம்புமென் நினிதாகக் கூறினான் என்று.

கூறு முதனிலைத் தொழிற்பெயர். நீதி - முறைமை. கொடுவந்த குதிரைகளின் வேக பேதங்களையும் ஏனைப் பயிற்சி வன்மைகளையும் நேரே காணுமாறு ஒரு வீதி ஏறும்படி கூறினனென்க. (உ௨)

என்னிவன் மொழிந்தான் என்னத்தமிழ் விரங்கா
மன்னிய வருந்தவரும் வான்முக மலர்ந்தே
கன்னலை நலங்கொள்கனி யைக்குறுகி நெஞ்சான்
முன்னுற வணங்கிவிழி முத்துதிர நின்ற.

இ—ள்: மன்னிய அரும் தவரும் - (அதுகேட்ட) நிலைபெற்ற அரிய தவத்தையுடைய திருவாதவூரடிகளும், இவன் என் மொழிந்தான் எனத் தமிழ் இரங்கா வான் முகம் மலர்ந்து - இவ்வரசன் எதனைக் கூறும்படி பணித்தானென்று தம்முணைந்து புறத்தே முகமலர்ச்சி காட்டி, நலம் கொள் கன்னலைக் கனியைக் குறுகி நெஞ்சால் முன் உற வணங்கி - தம் மெய்யடியவர்க்குத் தித்திக்குங் கரும்பினது சாறும் முக்கனியுமாகிய பரமாசாரியரை அடைந்து மனத்தான் முன்னர் வணங்கி - விழிமுத்து உதிர நின்று - பின் கண்ணீராகிய முத்துச் சொரிதா நின்று என்று.

பரமாசாரியரை இன்னது செய்க என்று தமிழேனையும்படி அரசன் பணித்தானே என்பார் என்னிவன் மொழிந்தன்னென்றும், காயத்தான் வெளிப்பட ஈண்டு வணங்கலாகாமையின் மாணச வணக்கமே செய்தனர் என்பார் நெஞ்சால் வணங்கி என்றும், அங்ஙனம் மறைக்கினும் உண்ணின்ற அன்பு ஒருவாறு வெளிப்படுத்திற் றென்பார் விழிமுத்துதிர என்றும் கூறினர். அன்பு வெளிப்படுத்து மென்பதை “அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந் தாழார்வலர், புன்கணீர் பூச நறும்” என்பதனுமறிக்க. (உ௩)

மன்றன்மல ரோனுநெடு மாலுமுரு வேறு
யன்றுமுக லின்றுமறி யாதவகை நின்றாய்
வென்றிவிடை யன்றியுயர் வெம்பரியின் மீதே
யின்றினை வணங்கமுன மெத்தவ முயன்றேன்.

இ—ன்: மன்றல் மலரோனும் நெடு மாலும் உரு வேறும் - மணங் கமழந் தாமரை மலரை யாசனமாகவுடைய பிரமாவும் நெடிய விஷ்ணுவும் தந்தம் விபரீத ஞானத்தினின்றும் வேறுபடாது வடிவுமாத்திரம் வேறு பட்டு, அன்று முதல் இன்றும் அறியாத வகை நின்றும் உனை - தாம் மமதை யுற்ற அன்று முதல் இன்றுவரையுந் தேடி அறியாத பிரகாரம் அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய் நின்றருளும் அத்துணை அரிய தேவரீரை, வென்றி விடை அன்றி உயர் வெம் பரியின் மீது இன்று வணங்க - வெற்றியையுடைய விஷ்ணுவாகிய இடபவாகனத்தின் மீதன்றி அதனினு முயர்ந்த வேதமாகிய வெவ்விய குதிரையின் மீது தரிசித்து இத்தினம் வணங்குதற்கு, முனம் எத்தவம் முயன்றேன் - பூர்வ சன்மங் களில் என்ன அருந் தவஞ் செய்தேனோ எ—று.

அவ்வருந்தவம் இனையவென் றீண்டறியப் பெறுவேனாயின் இன்னும் அவற்றையே செய்வேனென்பது குறிப்பெச்சம். நின்றயாகிய ஷ்ணையெனக் கூட்டுக. பிரம விஷ்ணுக்களும் அறிதற்கரிய சிவபெருமான் விஷ்ணுவாகிய இடபவாகனத்தின் மீதன்றித் தம்பொருட்டாகவே இன்று புதிதாக வேதமாகிய குதிரையின்மீ திவர்த்து வெளிவந் தெளிவந்தருளிப் பரிமே லழகியார் என்னுந் திருநாமம் படைத்தமையின், அடிகள் இங்கனந் திருவுள னைந்துருகிக் கூறினரென ஷ்ணர்க. இந்நிமித்தம்பற்றியே சோமசுந்தரக் கடவுட்குப் பரிமேலழகியார் என்னுந் திருநாமம் உளதாயிற் றென்ப தினிது விளக்குதற்கன்றே ஆசிரியர் இச்சருக்கத்துட் குதிரையைக் கூறு கின்றழி யெல்லாம் வேறு பெயராற் கூறுது பெரும்பாலும் பரி யென்னும் பெயராற் கூறிவருகின்றது உமென்க. இது தன் குறிவுழக்க மிகவெடுத் துரைத்த லென்னுந் தந்திரவுத்திக்கினம். இன்னு மிதனை “அண்ணலங் களிற்றாற் கருமறைப் பரிமே லழகியா ரடைவுற விரிப்பார்” என வழிநூ லாசிரியர் கூறியவாற்றினு மறிக. (உச)

வந்தபடி யிவ்வுரு வணங்குமிது வல்லா
லந்தவடி வாடிலுனை யாறறிய வல்லா
ரிந்தவகை கண்டடி யவர்க்கெளியை யென்றே
சிந்தைதனி லன்பொடு தெளிந்தவுல கெல்லாம்.

இ—ன்: வந்த படி இவ் உரு வணங்கும் இது அல்லால் - ஈண் டெழுந்தருளிவந்தபிரகாரம் இவ்வுருவத் திருமேனியைத் தரிசித்து வணங்கு மிஃதொன்றல்லது, அந்த வடிவு ஆகில் உனை ஆர் அறிய வல்லார் - அவ் வருவத் திருமேனியைத் தேவரீர் மேற்கொள்ளின், அங்ஙனந் தேவரீரை யாவ ரறிய வல்லார், உல்கு எல்லாம் இந்தவகை கண்டு - இவ்வுலகத் தின ரெல்லாம் இப்பெருங்கருணைத் திறத்தை நேரே ஈண்டுக் கண்டறிந்து, அடியவர்க்கு எளியை என்று சிந்தை தனில் அன்பு ஓடு தெளிந்த -

தேவரீரை அடியவர்க் கெளியீரென்று முன்னையினுந் தம்மனத்தின் மிக அன்புகொண்டு நிச்சயித்தறிந்தனர் எ—று.

ஒடுவுருபு வேறுவினையுடனிகழ்ச்சிப்பொருட்கண் வந்தது. தெளிந்த துலகெல்லாமென்பது பாடமாயிற் பன்மை யொருமை மயக்கமாகக் கொள்க. “ஏனை முக்கூற்றுப் புறச்சமயிகடாமுந் தெளிந்தா ரென்பார் உல கெல்லாமென்றார்.

என்றுமுக மன்பல வியப்பியரு ளாலே
வென்றபுனை மீனவன் விளம்புமொழி சொன்னார்
கொன்றைமுடி யாரும் நிசைந்துகொடை மாற
னன்றியொடு காணும்வகை நற்பரியு கைத்தார்.

இ—ன்: என்று முகமன் பல இயம்பி - என்றிவ்வாறு திருவாத வூரடிகள் சற்கார வசனங்கள் பலவற்றைக் கூறி, அருளால் - பரமாசாரிய ராது திருவருளினாலே, வென்றபுனை மீனவன் விளம்பு மொழி சொன் னார் - வெற்றிமாலையை யணிந்த பாண்டியன் கூறிய வார்த்தையை மெல்ல விண்ணப்பஞ் செய்தார், கொன்றை முடியாரும் அது இசைத்து - கொன் றை மாலிகையைத்தரித்த திருமுடியையுடைய சிவபெருமானும் அதற்குடம் பட்டு, கொடை மாறன் நன்றி ஓடு காணும் வகை நல் பரி உகைத்தார் - கொடையையுடைய பாண்டியராசன் பூர்வ சன்மங்களிலே செய்துகொண்ட நல்வினையாகிய சிவபுண்ணிய வலத்தினாலே நேரே காணும்படி வேதமாகிய நல்ல குதிரையைச் செலுத்தியருளினார் எ—று.

பரமாசாரியர் கூறுகவென்று பணித்தருளிய பின் கூறினரென்பார் அருளால் என்றும், தங்கூற்றாகக் கூறிற் குருசிஷ்யக்கிரமந் தவறுமாகலின் அரசன் கூற்றாகவே கூறின ரென்பார் பொருள்பற்றாது சொல்லே பற்றி மீனவன் விளம்பு மொழி சொன்னாரென்றும், ஈண்டுக் குதிரை யேற்றந் தரி சித்தற்குப் பூர்வசன்ம நல்வினையேயன்றி இம்மையிற் கொடையும் காரண மாமென்பார் கொடை மாறனென விசேடித்துங் கூறினார். நன்றி-ஈன்மை; ஆகுபெயர். ஒடுவுருபு கருவிப்பொருட்கண் வந்தது. (உச)

மன்னரவ பந்தமுடன் வட்டநெடு வீதி
யென்னுமிவு ளித்தொழில்கள் யாவும்பினி தேறி
யுன்னுமன வேகமென வோடுமுயர் பாய்மா
நன்னட மிடும்படி நடாத்திபெதிர் வந்தார்.

இ—ன்: மன் - பதியாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், அவ பந்தம் உடன் வட்டம் நெடுவீதி என்னும் இவ்விதத் தொழில்கள் யாவும் இனிது ஏறி - நாகபந்தம், விருத்தம், தீர்க்கவீதி என்னும் பாகுபாட்டையுடைய

குதிரை யேற்றங்களை யெல்லாம் இனிதாக வேறிக் காட்டி, உன்னும் மன வேகம் என ஒடும் உயர் பாய்மா நல் நடம் இடும் படி நடாத்தி எதிர் வந்தார் - நினைத்தற்கருவியாகிய மனவேகம்போல விரைந்தோடும் வேதமாகிய குதிரை தானகதிக்கேற்ப நல்ல நடனமிடும்படி செலுத்திக்கொண்டாசனுக் கெதிர்வந்தருளினார் என்று.

வீதி - நேரோடல். இனி மன்னை அவபந்தத்தை விசேடித்ததாகக் கோடலுமொன்று. (உஎ)

வெம்பரியி னன்னலை வியந்துதமிழ் மாறன்
கம்பமுடி யெய்தவொரு கைவிரல் சுழற்று
வம்பொன்விலை யில்லதொ ரருங்கலை யளித்தா
னெம்பரமர் செண்டின்மிசை யேற்றுகை செய்தார்.

இ—ன்: தமிழ் மாறன் வெம் பரியின் அண்ணலை வியந்து - அப் பொழுது தமிழையுடைய பாண்டியராசன் அவ்வச்சுவதியைப் புகழ்ந்து, முடி கம்பம் எய்த ஒரு கை விரல் சுழற்று-சிரக்கம்பஞ்செய்து ஒரு கைவிரலைச் சுழற்றி, விலை இல்லது அரும் அம் பொன் ஓர் கலை அளித்தான்-விலை மதித்தற்கரிய அருமையாகிய அழகையுடைய பீதாம்பரமொன்றைப் பரிசாகக் கொடுத்தான், எம் பரமர் செண்டின் மிசை ஏற்று நகை செய்தார் - எம்முடைய சிவபெருமான் அதனைத் தமது சவுக்கின் மீதேற்றுப் புன்னகை செய்தருளினார் என்று.

சிர கம்பமுங் கைவிரற் சுழற்சியும் உவகைச் சுவையின் விறல்பற்றி வந்த மெய்ப்பாட்டுத் தொழிற் குறிப்புக்க னென்க. (உஅ)

வேறு.

ஏற்றவொன் கலையை நேச மெய்தினு நெருவன் சென்று
காற்றென விரைவி னெய்திக் கடிதுதன் கரத்தில் வாங்கிப்
போற்றிலன் முடியின் மீது புனைந்தில னென்று மாற
னீற்றினன் மறைப்பி னாலே நெஞ்சிடை வெகுட்சி கொண்டான்.

இ—ன்: மாறன் - அரிமர்த்தன பாண்டியன், ஒருவன் - மிக ஏழையாகிய இக்குதிரை ராவுத்தன், ஏற்ற ஒண் கலையை - தான் ஏற்ற பீதாம்பரத்தை, நேசம் எய்தினு - விருப்பங்கொண்டு, காற்று என விரைவில் சென்று எய்தி - காற்றைப் போல விரைந்து வந்து சமீபித்து, கடிதுதன் கரத்தில் வாங்கிப் போற்றிலன் - விரைவிலே தன் கையில் வாங்கிப் பேணிலன், முடியின் மீது புனைந்திலன் என்று - சிரசின் மீது அணிந்திலனென்று கருதி, நீற்றினன் மறைப்பினாலே நெஞ்சு இடை வெகுட்சி கொண்டான் - சிவபெருமான் தம்மை மறைத் தெழுந்தருளினமையினாலே தம் மனத்தின்கட் கோபங் கொண்டான் என்று.

எய்தினுனென்ப தெச்சமுற்று. அச்சுவபதி முன் செண்டி லேற்றமை யிற் பின்பாசன் கரத்தில் வாங்கிப் பேணிலனென்ற னென்க. மறைப்பினு லென்பதற்குத் திரோதானசத்தியினு லென்றனு மொன்று. அது வருஞ் செய்யுளான் விளக்குப. மகாராசாவாகிய தான் கொடுத்த பரிசினே அச்சுவபதி அவமதித்தமையினாலே அரசனுக்குக் கோபமுண்டாயிற் மென்பதாம். அற்றேல், “வாசிவா ணிகர்க்குத் தென்னன் வெண்குடில் வரிசை யாக, வீசினுன் பாணற் கேவல் செய்தவர் வென்கு வாரோ, கூசிலா நேசர்க் காப் பான் குதிரையி னிழிந்தேற் றந்தத். தூசினே யிரண்டாங் கங்கை யென முடி குடி கின்றார்” என வழிதூல் கூறியவா மென்னை யெனின், “இரு வர் தூற்கு மொருசிறை தொடங்கித், திரிபுவே றுடையது புடைதூலாகும்” என்பவாகலின், அது கடாவன்மென்க. பிறவுமன்ன. ஆலாசியமான்மியம் முதலாவும், திருவிளையாடற்புராணம் வழிதூலும், இவ்வாதவூரடிகள் புராணம் சார்புதூலுமாமென்க. இது அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம். (உக)

வெளிப்பட வரிய மேனி விண்ணவன் கண்ணு நெஞ்சங்
களிப்புற வருதல் கண்டுங் கண்டிலன் கன்னி நாடன்
ஒளித்துல கெங்கு நிற்போ னுறுபவ மொழித்து ஞான
மளித்திடி னன்றி யாவ ரவன்றிற் மறிப வல்லார்.

இ—ன்: மேனி வெளிப்பட அரிய விண்ணவன் கண்ணும் நெஞ்சம் களிப்புற வருதல் கண்டும் - தந்திருமேனி உணக்கண்ணினாலே வெளிப்படக் காணுதற்கரிய சிதகாச வடிவமாகவுடைய சிவபிரானவர், கண்ணு மனமுங் களிகூர ஈண்டு வெளிப்பட வெழுந்தருளி வருதலை உணக்கண் ணால் நேரே கண்டுவைத்தும், கன்னி நாடன் கண்டிலன் - கன்னிநாட்டையுடைய பாண்டியராசன் ஞானக்கண் ணின்மையினால் உள்ளபடி காணப் பெற்றிலன், உலகு எங்கும் ஒளித்து நிற்போன் உறு பவம் ஒழித்து ஞானம் அளித்திடின அன்றி - உலகெங்கும் விறகிற் நீயைப் போல மறைத்து கின்றருளும் அம் முதல்வன் அநாதியாய் வரும் பிறவிக்கு நிமித்தமாகிய அஞ்ஞானத்தைப் பற்றறக் கடித்துத் தமது திருவடி ஞானத்தைப் பிரசாதிக்கி னல்லது, யாவர் அவன் திறம் அறிய வல்லார் - யாவர்தாம் அக்கடவுளது உண்மைத் தன்மையைக் கண்டுணர வல்லவர் என்று.

மேனி விண்ணவன் மேனியாக விண்ணையுடையவன். உணக்கண் ணால் உணரப்படாமையை “உணக்கண்பாச முணராப் பதியை, ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி” என்பதனுமறிக்க. பவம் ஆகுபெயர். உண்மைத்தன்மை சொருபலக்கணம். இது புராணிகர் கூற்று. (க0)

எண்டிசை மன்ன ரன்பா லீந்தமென் கலைகள் யாவுஞ்
செண்டிடைக் கோட லன்றோர் தேயநல் வியற்கை யென்றே

வண்டமிழ் வாதவூரர் மாமது ரேச நெஞ்சிற்
கொண்டிடு முனிவு தீரக் குறைந்தமுன் றின்று சொன்னார்.

இ—ன்: வண்டமிழ் வாதவூரர் முன் நின்று - அரசனது வெகுட்சியைக் கண்ட செந்தமிழ்மொழிக் கதிபராகிய திருவாதவூரடிகள் அவ்வரசனுக் கெதிர்சென்று செவ்வே நின்று, எண் திசை மன்னர் அன்பால் ஈந்த மென் நல் கலைகள் யாவும் செண்டு இடைக் கோடல் அன்றோர் தேய இயற்கை என்று - அட்டதிக்கினுமுள்ள அரசர்க ளெல்லாம் தம்மிட்டம் பற்றிப் பரிசுகொடுக்கும் மென்மையாகிய நல்ல வஸ்திரங்களை யெல்லாஞ் சவுக்கின்மீ தேற்றுக் கோடல் அவரது தேசாசாரமென்று, மா மதுரா ஈசன் நெஞ்சில் கொண்டிடு முனிவு தீரக் குறைந்து சொன்னார் - பெருமை பொருந்திய மதுரையை இராசதானியாகக்கொண்ட டாசவீற்றிருக்கும் அரிமர்த்தனை பாண்டியன் மனத்தின்கட் கொண்ட கோபத் தணியுமாறு குறையிரந்து கூறினர் எ—று.

குறையிரந்தது அரசன்கோபம் தம்மாசாரிய சுவாமிகட் கியாதானுமேதம் பயக்குமோ வென்னும் அச்சம்பற்றி யுளதாய தடுமாற்றத்தா லென்க. அவ்வாசாரியசுவாமிகண்மீது தம்மை விழுங்கி முறுகியெழுந்த பேரன்பே அவ்வச்சத்திற்குக் காரணமென்க. இனிச் “செல்லாவிடத்துச் சின்னத்தி” என்பதனால் அரசன்கோபம் அவ்வரசனையே கெடுக்குமென்பதுபற்றி அவன் பொருட்டுப் பரிந்திரங்கிக் குறையிரந்தாரெனக் கோடலுமா மென்க. (௩௧)

நலத்தகு மிந்த நீர்மை கேட்டபி னயந்து மன்னன்
கலக்கமி லிவுளி நன்னூல் கற்றவர் தம்மை நோக்கி
யிலக்கண விதியா லுள்ள விரும்பரி யிழிவு மேன்மை
துலக்குற தும்மி னாடி பெம்முடன் சொல்லு மென்றான்.

இ—ன்: நலத்தகும் இந்த நீர்மை கேட்டபின் மன்னன் நயந்து - விரும்பத்தகும் இந்தச் சமாதானத்தைக் கேட்ட பின்பு பாண்டியராசன் கோபத் தணிந்து, நல் இவுளி நூல் கலக்கம் இல் கற்றவர் தம்மை நோக்கி - நல்ல அசுவ லக்கண நூல்களைக் கலக்க மின்றிக் கற்றவர்களை நோக்கி, உள்ள இரும் பரி மேன்மை இழிவு இலக்கண விதியால் துலக்குற தும்மில் நாடி - இங்குள்ள மகிமை பொருந்திய குதிரைகளின் குணகுணங்களை அசுவலக்கண நூல் விதிப்படி விளங்க நீவிர்பரீகூறித்து, எம் உடன் சொல்லும் என்றான் - எமக்குக் கூறுமின்னென்று பணித்தான் எ—று.

நலத்தகு மென்பது வியத்தகு மென்பது போல நின்றது. கலக்கம் சந்தேக விபரீதம். எமக்கென்பது எம்முடனென மயங்கிற்று. பிறரோடு கலவாது பரீகூறித்து எமக்கே கூறுகவென்று நென்பார் தும்மினாடி பெம்முடன் சொல்லு மென்றா நென்றார். (௩௨)

சொற்றிகழ் துரக நூலின் றுணிபொரு ளுணர்ந்து னோருங்
கொற்றவெம் பரிகட் குன்ன குற்றமுங் குணமு நாடிப்
பொற்றடங் கிரியின் மீது பொருகயல் பொறித்து மீண்ட
வெற்றிகொண் மன்னர் மன்னன் முன்னிவை விளம்ப லுற்றார்.

இ—ன்: சொல் திகழ் துரக நூலின் துணி பொருள் உணர்ந்துனோரும் - பொருள் செறிந்த சொற்கள் விளங்கும் அசுவலக்கண நூல்களின் நிச்சயப் பொருளை யறிந்த பரீகூர்க்களும், கொற்ற வெம் பரிகட்கு உள்ள குணமும் குற்றமும் நாடி - வெற்றியையுடைய வேகம் பொருந்திய குதிரைகளிடத்துள்ள குணகுணங்களைப் பரீகூறித்தறித்து, பொன் தடம் கிரியின் மீது பொருகயல் பொறித்து மீண்ட வெற்றிகொண் மன்னர் மன்னன் முன் இவை விளம்பல் உற்றார் - பொன்மயமாகிய பெரிய மேரு கிரியின் மீது பொருக்குரிய கயலை எழுதிய கொடியை யெழுதித் திக்கு விஜயஞ் செய்துமுடித்த அத்துனை வெற்றியையுடைய அரசர்க்கரசனாகிய பாண்டியன் முன்னின் நிவ்வார்த்தைகளை விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர் எ—று.

அரசன் மேருகிரியின்கட் கயல்பொறித்தமை அதனைத் தன்னரசாட்சிக் குத்தாதிக்கின் எல்லையாக யாவருங் கோடற்கென்க. பொருவென்னும் அடைமொழி கொடியென்னு மாகுபெயர்ப் பொருளை விசேடித்தது. (௩௩)

வேறு.

தாவினைச்சந் திரசுழியா மண்டா வர்த்தந்
தண்டையடி யிற்சுழியா முடவின் பக்க
மேவுசுழி கௌவகமாங் காகா வர்த்த
மேன்மைநிகழ் முன்வளையச் சுழிதா னாகும்
பாவுசெழுங் கேதாரி யடியிற் சேர்த்த
பயனில்கொடுஞ் சுழிகேசா வர்த்த மாறும்
பூவமருங் கச்சையிற்பட் டடையே யாகப்
புகன்றசுழி யிச்சுழிகள் புணராவாகி.

இ—ன்: தண்டையடியிற் பொருந்திய கேட்டினைத் தரும் சந்திரசுழி அண்டாவர்த்தச் சுழிகளும் உடம்பின் பக்கத்துப் பொருந்திய கௌவக சுழி காகாவர்த்தச் சுழிகளும் மகிமை விளங்கும் முன்வளையச்சுழி பார்த்த செழுமையாகிய கேதாரிச் சுழிகளும் அடியிற் பொருந்திய பயனற்ற கொடிய கேசாவர்த்தச் சுழியும் அழகமரும் கச்சைநிலையிற் பொருந்திய பட்டடைச் சுழியுமென அசுவலக்கண நூலுடையார் கூறிய இவ்வெண்வகைச் சுழிகளும் பொருந்தப்பெறுதனவாகி எ—று.

தண்டை - வால். இது எண்ணீரடியாகிரியவிருத்தம்.

(௩௪)

கொம்புகன்னந் திருகுகன்ன நஞ்சு பாதங்
கொள்ளிக்கால் வெள்ளிக்கண் டனி குன்று
வெம்புதழற் சுடலைமுகம் பரனேர் கண்ட
மண்டப்பாழ் விலங்கிபல வண்ட மாதல்
செம்பொற்பா மக்கினிசித் திரங்கன் மூன்று
சிறந்திரிய மட்டிற் பா லுபா லென்றே
யம்புவிபோர் மொழிந்தபழு திவையு மின்றி
யடிநாநிற் குரமிரட்டை யாகா வாகி.

இ—ள்: கொம்புபோல நீண்ட செவிகளும் முறுகிய செவிகளும் நஞ்சு பாதமும் கொள்ளிக்காலும் வெள்ளிய கண்களும் தீனி குன்றாத சுடுகின்ற அக்கினி சுவாலிக்கும் சுடலைபோலும் அழகற்ற முகமும் நீலகண்டமும் பீசமின்மையும் ஒன்றற்கொன் றேற்றக் குறைவாகிப் பருத்த பீச முடைமையும் செவ்விய பதுமையும் அக்கினியும் சித்திராமமாகிய இம்மூன்றையும் போலச் சிறந்து முகம் வால் நான்கு கால்களாகிய இனிய இவ்வுறுப்புக்களிற் சுழியின்மையுமென் றிங்ஙன மழகிய பூமியின்கணுள்ள அறிஞர் கூறிய இக்குற்றங்களும் இவைபோல்வன பிறவுமின்றிக் கழுத்தடியின் மார்க்கண்ட மிரட்டையாகப் பொருத்தப் பெருதனவாகி எ—று.

நஞ்சுபாதம் மூன்றுகால் விளர்த் தொருகால் கறுத்திருப்பது, கொள்ளிக்கால் மூன்றுகால் கறுத்து ஒருகால் விளர்த்திருப்பது, தீனி-தின்னப்படுவது, வெம்பு தழற் சுடலை முகப் பரனேர் கண்டமென்பது பாடமாயின் மயர்னருத்திரரது கண்டம்போலுங் கரிய கண்டமென் றுரைக்க. (௩௫)

சிரமதனி லிரண்டுசெழுந் துளைப்பி னான்கு
சிறந்தவரந் தனிவிரண்டு துதன்மே லொன்று
குரவமிசை நின்றசுழி யொன்றி னோடு
குலவிய விரைந்துசுழி குறையா வாகி
நரிவெருகு கருங்காக மலகை யோரி
ஞானிசெழுந் கேழலெனுங் குரலின் ருகி
விரவுபெருந் திரைவேலை மங்குல் சங்கம்
விடைமுழுவம் போன்முழக்க மிகவுண் டாகி.

இ—ள்: சிரமதனில் இரண்டு - தலையில் இரண்டு சுழிகளுங், செழும் துளைப்பின் நான்கு - செழுமையாகிய நாபியின் பின் நான்கு சுழிகளும், சிறந்த உரத்தனில் இரண்டு - அழகிய மாப்பில் இரண்டு சுழிகளும்,— துதல் மேல் ஒன்று - நெற்றியில் ஒரு சுழியும், குரவமிசை நின்ற சுழி ஒன்றி னோடு - உதட்டின்கணுள்ள சுழி யொன்றுடனே, குலவிய சுர் ஐந்து

சுழி குறையா ஆகி - விளங்காநின்ற இப்பத்துச் சுழிகளும் குறையப்பெறு தனவாகி, நரி வெருகு கரும் காகம் அலகை ஓரி ஞானி செழும் கேழல் எனும் குரல் இன்று ஆகி - நரியும் வெருகும் கரிய காகமும் பேயும் ஓரியும் நாயும் கொழுத்த பன்றியும் என்னு மிவற்றின் சத்தம் இல்லாதனவாகி, விரவு பெரும் திரை வேலை மங்குல் சங்கம் விடை முழுவம் போல் முழக்கம் மிக உண்டு ஆகி - ஒன்றன்பி னொன்றாக வரும் பெரிய திரைகளை யுடைய சமுத்திரமும் முகிலும் சங்கும் இடபமும் மிருதங்கமும் போல மிகவுஞ் சத்தமுடையனவாகி எ—று.

குரங்கினுண் முசுப்போல, ஓரி நரியினுன் ஒருசாதியென்க. (௩௬)

உருத்திகல்செய் புலியுளியங் கழுதை செந்நா
யொன்புனை நரியினுடன் கரிய காகந்
தரித்தவழற் புகைநிறமும் புனையாவாகித்
தருக்கிருகத் தெனுவங்கவனத் தன்மை பெய்தி
விரித்தகதிர் வெண்டரனந் திங்க ணீல
மென்கமலத் தாதுசெழுந் கனகங் காயா
வரத்தமலர் நல்லபசங் கிள்ளை போல
வமைந்தவொளி தபங்கிய வங்கத்த வாகி.

இ—ள்: உருத்து இகல் செய் புலி உளியம் கழுதை செந் நாய் ஒண் புகை நரியின் உடன் கரிய காகம் அழல் தரித்த புகை நிறமும் புனையா ஆகி - வெருண்டு யுத்தஞ் செய்யும் புலியும் கரடியும் கழுதையும் செந் நாயும் அழகிய புகையும் நரியும் கரிய காகமும் அக்கினியின்கணுள்ள புகையுமாகிய இவற்றி னிறம் பொருந்தாதனவாகி, தருக்கி - வீராவேசங் கொண்டு, மருத்து எனும் கவனத் தன்மை எய்தி - வாயுவேகம் பொருத்தி, விரித்த வெண் கதிர்த் தரளம் திங்கள் நீலம் மென் கமலத் தாது செழும் கனகம் காயா அரத்த மலர் நல்ல பசுங் கிள்ளை போல - பரப்புகின்ற வெண் ஞானியையுடைய முத்தும் சந்திரனும் நீலரத்தினமும் மெல்லிய தாமரைப் பூவின் மகரந்தமும் செழுமையாகிய பொன்னும் காயாம்பூவும் செவ்வரத்த மலரும் நல்ல பசிய கிளியுமாகிய இவற்றைப்போல, அமைந்த ஒளி தயங்கிய அங்கத்த ஆகி - பொருத்திய ஒளிவிளங்காநின்ற உடம்பை யுடையன வாகி எ—று. நீலம் நீலோற்பலமெனினுமமையும். (௩௭)

நெற்றியகன் றுயர்குரவம் படைத்து வெண்மை
நிறைந்துகமி லொத்திலகு மெயிற்ற வாகித்
துற்றறநுங் கந்தமிகச் சிறந்து நாவுஞ்
குதவினந் தனிப்போலு மருணந் தோயந்தே

யுற்றவிரண் டிமைமயிருந் தொகையுன் டாகி
யுக்கிரமாம் விழிப்பார்வை யுடைய வாசி
முற்றுமெயிற் றசையின்றி யுள்வ னேந்து
முக்கோண மெனக்கிகழு முகத்த வாசி.

இ—ன்: நெற்றி அகன்று - நெற்றி விசாலித்து, உயர் குரவம் படைத்து - உயர்ந்த மேலுதட்டைப் பொருந்தி, வெண்மை நிறைந்து தமில் ஒத்து இலகும் எயிற்ற ஆகி - வெண்ணிற மிருந்து தம்முட் கடையொத்து விளங்கும் பற்களை யுடையனவாகி, துற்ற நறும் கந்தம் மிகச் சிறந்து - இடையறாது கமழும் நறுமணத்தான் மிகவு மேம்பட்டு, நாவும் சூத இளம் தளிர்போலும் அருணம் தோய்ந்து - நாக்கும் மாலினது இளம் தளிர் போலும் செந்நிறம் வாய்ந்து, உற்ற இரண்டு இமை மயிரும் தொகை உண்டாகி - பொருந்திய இரண்டிமை மயிரும் தம்மு ளடரப் பெற்று, உக்கிரம் ஆம் விழிப் பார்வை உடைய ஆகி - கண்டோ ரஞ்சி மெய்விதிர்க் கத் தரும் கொடிய கட்பார்வையை யுடையனவாகி, மெயில் முற்றும் தசை இன்றி - உடம்பின்கண் மிகவுந் தசைப்பற்றின்றி, உள் வளைந்து முக்கோணம் எனத் திகழும் முகத்த ஆகி - உள் வளையப்பெற்று முக் கோணமாகி விளங்கும் முகத்தையுடையனவாகி எ—று.

நறுங்கந்தமென்றது குங்குமம், கருப்பூரம், அகிந்தமுழம்பு, மிருகமத மென்னு மிவற்றின் கந்தம்போலும் கந்தத்தை என்க. அது “குங்குமங் கருப்பூரங் கொழுந்தின் காரகிற், பங்கமான் மதமெனக் கமழும் பாலதாய்” என்பதனுமறிக்க. இன்னும் இவ்விவக்கணங்களுட் சிலவற்றை, “அக லிய துதலின்” “நெய்த்திடு மாந்தளிர் நிறத்த நாவின்” “வார்த்து நே ரொத்திடு மெயிற்றின்” “புகரறு கோண் மூன் ருகிப் பொற்புறு, முக முடையன்” என்பனவற்றனு மறிக்க. (கஅ)

உளையினுடன் றலையிரு நிறமொன் ருகி
யுரத்தினுடன் கழுத்துரக படமே போன்று
வளைசிறந்த தொனிபரந்து குவிந்துள் வாங்கி
மண்டலமுன் டாயுரங்கொன் குரங்கள் சேர்ந்து
கிளைகொணரம் புகள்கரந்து தசைதா னென்றிக்
கிளர்முழந்தா னெளித்தபதங் கெழும லின்றி
நெளிமுதுகு புனைந்துதொடை திரண்டு தண்டை
நீண்டுல நெய்த்தகிற நீர்மை யாகி.

இ—ன்: உளையினுடன் தலை மயிரும் நிறம் ஒன்று ஆகி - பிடர் மயிருத் தலை மயிரும் ஒரே நிறமாகி, உரத்தினுடன் கழுத்து உரக படம் போன்று - மார்புங் கழுத்தும் ஆகிருதியாற் றர்ப்ப படம் போன்று, வளை

சிறந்த தொனி பரந்து - அவை சங்கைப்போலச் சிறந்த உன்னொலி விரவப் பெற்று, குவிந்து உள் வாங்கி மண்டலம் உண்டாய் உரங்கொன் குரங் கள் சேர்ந்து - குவிந்து உட்கழித்து வட்டாகாரமாய் வலிமை பொருந்திய குளம்புகளை யுடையனவாகி, கிளைகொன் நரம்புகள் மறைந்து - கிளைத்த நரம்புகளெங்கும் மறையப்பெற்று, தசை தான் ஒன்றிக் கிளர் முழந்தான் நெளித்த பதம் கெழுமல் இன்றி - முன்னர் வளைய அவயவங்கட்கு ஆகா வென்று விலக்கிய அந்தசைப்பற்றுத் தான் செறித் தொன்றிப் பருத்துக் கிளராகின்ற முழந்தாள்கள் உள்வளையப்பெற்ற கால்கள் பொருந்துதலின்றி, நெளி முதுகு புனைந்து - நெளித்த முதுகு பொருந்தி, தொடை திரண்டு - தொடைகள் கடைந்தெடுத்தாற் போலத் திரண்டு, தண்டை நீண்டு - வால் நீண்டு, உடலம் நெய்த்த நிற நீர்மை ஆகி - உடம்பு நெய்ப்புப் பொருந்திய நிறம் வாய்ந்த மெருகை யுடையனவாகி எ—று.

குவிதல் குமிழ் வடிவாதல். முழந்தா னெளரியாமையும் முதுகு நெளித் தலும் இலக்கணமா மென்பார் முழந்தா னெளித்த பதங் கெழுமலின்றி நெளிமுதுகு புனைந்தென்றார். இச் செய்யுளின் கூறிய இலங்கணங்களுட் சிலவற்றை “ஆய்ந்த குஞ்சிபோ, னிகரறு கொய்யுளை நிறமொன்றுயின்” “உரமுங் கண்டமும், பைத்திடு மார்ப்படம் போன்ற” “நாலு கால்களுங் கடைந்தெடுத்து நாட்டிணை, போல்வதாய்” என்பவற்றனுமறிக்க. (கக)

மிக்கசெழு மறைநாவிற் கமல நாதன்
விழிப்புனலில் விண்ணோர்க ளென்மர் தம்பான்
மைக்கடன்மே லமிர்த்ததி லங்கி மீதின
மல்குகருப் பையிலுலக வண்டந் தன்னிற்
ரெக்கவெழு பேதமெனு மிவற்றிற் றேன்றுந்
தொன்மையவா யிரிரண்டு துணைத்தா னென்றி
யொக்கவெளுக் கும்பரிக ளுளவாய் வானி
லொண்புனலிற் செல்லுநெறி யுளவு மாகி.

இ—ன்: கமல நாதன் மிக்க செழு மறை நாவில் - செந்தாமரை மலரை யாசன்மாகவுடைய பிரமாவினது வேதங்களுட் சிறந்த செழுமை யாகிய சாமவேதங் கூறும் நாலிலும், விழிப் புனலில் - அவர் யாகஞ் செய் கின்றழிக் கண்களினின்றி மொழுகிய நீரிலும், அங்கி மீதில் - அவரது யாகாக்கினியிலும், விண்ணோர்கள் என்மர் தம்பால் - இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலக ரெண்மரிடத்தினும், மைக் கடல் மேல் அமிர்த்தத்தில் - கரிய சமுத்திரத்திற் றேன்றிய அமிர்த்தத்திலும், மல்கு கருப்பையில் - உரிய மாசம் நிரம்பிய கருப்பையிலும், உலக அண்டந் தன்னில் தொக்க எழு பேதமெனும் இவற்றில் தோன்றும் தொன்மைய ஆய் - இலக்குமி சாபத் தாற் கோட்டான் வடிவமைந்த பிரமா இட்ட முட்டையிலுந் தோன்றிய

எழுவகையாகிய இக்குதிரைகளின் மரபிற் பிறந்த பழைய உற்பத்திக் கிரமத்தை உடையனவாய், ஈர் இரண்டு துணைத் தாள் நெற்றி ஒக்க வெளுக்கும் பரிகள் உள ஆம் - நான்கு கால்களும் முகமும் ஒரு சேர வெண்ணிறம் வாய்த்திருக்கும் பஞ்சகல்யாணி யென்னுங் குதிரைகளை இக்குதிரைச் சேனா சமூகங்கள் உடையனவாய், வானில் ஒண் புனலில் செல்லும் நெறி உளவும் ஆகி - ஆகாயத்தினும் அழகிய நீரினுஞ் செல்லும் விசித்திர விகற்பகதிகளை உடையனவுமாகி எ—று.

மைக்கடல் இனவடை. நான்கு கால்களுள் இவ்விரண் டொவ்வோரிணையாகவிற் துணைத்தானென்றார். பஞ்சகல்யாணி யென்னுங் குதிரையினிலக்கணத்தை “முக மார் புச்சி வால்காலென் துரைத்த வெட்டுறுப்பினும் வெண்மை, விரவிய தட்டமங்கலத் தலைவால் வியன்றி மென்ற விம்மன்று, மொருவிய வுறுப்போ ரைந்தினும் வெண்மை யுள்ளது பஞ்சகல்யாணி” என்பதனுறிக.

(ச௦)

மங்காளன் சாரங்கன் கங்கா நீலன்

மௌவழகன் கொங்காளன் சன்ன சம்பான்
குங்குமச்சோ ரன்கரியா லீலன் சாரன்

குலவுமன்னா னுரஞ்சிவந்தா னல்லான் பொல்லான்
றங்குகருங் காற்சம்பா னென்று கூறுந்

தன்மையுள் பன்னிறமும் புனைந்த சாதித்
துங்கமிகும் பரியிவையென் றவற்றின் றன்மைத்

தொன்மையுரைத் தரசனைமுன் றெழுது நின்றார்.

இ—ள்: மங்காளன் தன்மை உள - மங்காளனும் சாரங்கனும் கங்காநீலனும் மௌவழகனும் கொங்காளனும் சன்னசம்பானும் குங்குமச்சோரனும் கரியானும் நீலனும் சாரனும் விளங்குகின்ற மன்னானும் உரஞ்சிவந்தானும் நல்லானும் பொல்லானும் பொருந்திய கருங்காற்சம்பானும் மென்று கூறுபடும் பதினைந்து பாகுபாடு பொருந்திய இலக்கணங்களை யுடைய, பல் நிறமும் புனைந்த சாதித் துங்கமிகும் பரி இவை என்று - பல நிறவேறுபாடுகளையுமுடைய உயர்ந்தசாதிக் குதிரைகள் இவையென்று - அவற்றின் தொன்மைத் தன்மை உரைத்து அரசனை முன் தொழுது நின்றார் - அவைகளின் பழைய வரலாற்றுமுறைகளை விண்ணப்பஞ்செய்து பாண்டிய ராசனை எதிரே வணங்கிப் பரிக்ஷகர் நின்றனர் எ—று.

தாலினை என்னும் செய்யுண் முதல் இதுகாறுமுள்ள குளகமாகிய எட்டுச் செய்யுள்கட்கும் சொன்முடிபு பொருண்முடிபுகளை வரையறுத்து அசுவலக்கணங்களை விரித்துரை செய்தற்கு மேற்கோள் யாண்டு மகப்படா மையின், சிறுவர் பொருட்டு, அவற்றின் பழைய உரையினையே பெரும் பாண்மையும் ஈண்டுத் தந்து, இனி அப்பாற் செல்லுதுமென்க. (சக)

நற்பரியி னியல்புணர்ந்தோ ரின்ன வாறு

நவின்றமொழி கேட்டுமிக நயந்து வெள்ளி
வெற்பனைய விடையேறி யளிக்குந் தெய்வ

வெம்பரிகள் யாவும்விலை மதித்த பின்னர்ப்
பொற்புடைய தன்பொருண்மே லென்ம டங்கு

போதுதலாற் பொங்குமகிழ் வெய்தி மாறன்
றம்பரனை முகநாடிக் கயிறு மாறித்

தருகதூர கத்தொகுதி தம்மை பென்றான்.

இ—ள்: நல் பரியின் இயல்பு உணர்ந்தோர் இன்னவாறு நவின்ற மொழி மாறன் கேட்டு - நல்ல அசுவலக்கண தூலை ஒதியுணர்ந்த பண்டிதர் களாகிய பரிக்ஷகர் இந்தப் பிரகாரங் கூறிய வார்த்தைகளைப் பாண்டியன் கேட்டு, மிக நயந்து - முன்னையினும் மிக விரும்பங் கூர்ந்து, வெள்ளி வெற்பு அனைய விடை ஏறி அளிக்கும் தெய்வ வெம்பரிகள் யாவும் விலை மதித்த பின்னர் - வெள்ளிமயமாகிய கைலாசகிரியைப் போலும் இடபத்தை வாகனமாகஆரும் சோமசுந்தரக் கடவுளாகிய அச்சுவபதி கொடுக்கும் வெவ் விய குதிரைகளெல்லாம் விலைமதிக்கப்பட்ட பின்னர், பொற்பு உடைய தன் பொருள் மேல் எண் மடங்கு போதுதலால் - பொலிவையுடைய தன் திரவியத்தின்மேல் எண்மடங்கு விலைமிகுதலினால், பொங்கு மகிழ்வு எய்தி - பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து, தன் பானை முக நாடி - ஆன்மாவுக்கு மேற்பட்ட சோமசுந்தரக்கடவுளாகிய அவ்வுச்சுவபதியை முகத்திற் பொருந்தப்பார்த்து, தூரகத் தொகுதி தம்மைக் கயிறு மாறித் தருக என்றான் - குதிரைக் கூட்டங்களை இனிக் கயிறு மாறித் தருகவென்று கூறினான் எ—று.

கயிறு மாறுதலாவது அக்குதிரைக் கூட்டத்தான் ஒரு குதிரையை அலங்கரித்துப் பூசித்து, அதன் கயிற்றைப்பற்றி விற்போர் வாங்குவோர் கையிற் கொடுத்தலாம்.

(சஉ)

வேறு.

காத்துல கனைத்து முய்யக் கண்ணாருள் செய்யு நீதிப்
பார்த்திவன் கருமஞ் செய்வார் பற்றிபங் கரத்தில் வாங்கச்
சாத்தவர் தம்மி லாங்கோர் சால்பினர் கயிறு மாறி
யீத்தனர் பந்தி யூடு சேர்த்தன ரிவுளி யெல்லாம்.

இ—ள்: உலகு அனைத்தும் உய்யக் காத்துக் கண் அருள் செய்யும் நீதிப் பார்த்திவன் கருமம் செய்வார் அம் காத்தில் பற்றி வாங்க - உலகங்க ளெல்லாம் உய்யும் வண்ணம் அவற்றைப் பாதுகாத்துக் கண்மறா தருள் செய்யும் மனுநீதியையுடைய பாண்டியராசனது காரியதரிசிகள் அழகிய கையிற் பற்றி வாங்க, சாத்தவர் தம்மில் ஆங்கோர் சால்பினர் கயிறு மாறி

சுத்தனர் - குதிரை ராவுத்தர்களுக்குள்ளே தகுதியையுடைய ஒருவர் கயிறு மாறிக் கொடுத்தனர், இவ்வி எல்லாம் பந்தி ஊடு சேர்த்தனர் - அப் பொழுது குதிரைகளை யெல்லாம் அவர்கள் அரசனது பந்தியின்கட் கொடு சென்றுய்த்தனர் எ—று.

வாங்க சுத்தனரென முடிக்க. சுத்தனர் எனப் பாலது சுத்தனர் என வலிக்கும்வழி வலித்தல். இது அறுசீரடியாகிரியவிருத்தம். (சக)

திண்டிறல் கெழுவு நேமித் தென்றிசைக் கிறையுஞ் செய்ய
வண்டமிழ்க் கிறையுங் காண வந்திடு திசையி னேகிப்
பண்டைநற் படிவ மாநிப் பணிந்துவின் னாவர்கள் சூழக்
கொண்டலைப் பொருவு கண்டர் குலவுதங் கோயில் புக்கார்.

இ—ள்: கொண்டலைப் பொருவு கண்டர் - முகிலை நிகர்க்குங் கரிய கண்டத்தையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுளானவர், திண் திறல் கெழு வும் நேமித் தென் திசைக்கு இறையும் வண் செய்ய தமிழ்க்கு இறையும் காண வந்திடு திசையின் ஏகி - திண்ணிய வலிமை பொருந்திய ஆஞ்ஞா சக்கிரத்தையுடைய தென்றிசைக் கதிபனாகிய பாண்டியராசனும் வளவிய செந்தமிழ்க் கதிபராகிய திருவாதவ்யாடிகளுந் தரிசித்துநிற்பத் தாம் முன் னெழுந்தருளிவந்த பூருவதிக்கை நோக்கிப் போய், பண்டை நல் படி வம் ஆகி விண்ணவர் பணிந்து சூழக் குலவுதங் கோயில் புக்கார் - பழைய நல்ல திருமேனி கொண்டு தேவர்கள் வணங்கிச் சூழத் தமது விண்ணிழி விமானமாகிய கோயிலின்கட் சென்றருளினர் எ—று.

விண்ணவர்கள் ஏகி, ஆகி, பணிந்து, சூழ; கண்டர் ஏகி, ஆகி, புக்காரென முடிக்க. (சக)

வாய்த்தன பரிக னும்மா லென்றெழில் வாத வூரின்
வேந்தரை மனையி லேக விடுத்துள மகிழ்ச்சி கூர்ந்து
சார்ந்தமெய்த் தகைமை யோருந் தானையுஞ் சூழ வேகி
யாய்த்தநற் றமிழில் வல்ல வரசனங் கோயில் புக்கான்.

இ—ள்: ஆய்த்த நல் தமிழில் வல்ல அரசனும் - முத லிடை கடை யென்னு முச்சங்கங்களா ஞராயப்பட்ட அந்நன்மையினையுடைய தமிழ் மொழியில் வல்ல பாண்டியராசனும், எழில் வாதவூரின் வேந்தரை உள மகிழ்ச்சி கூர்ந்து - அதன்பின்பு திருவாதவ்யாடிகளை மனமகிழ்த்து பார்த்து, தும்மால் பரிகன் வாய்த்தன என்று மனையின் ஏக விடுத்து - தும்மா லெமக் குக் குதிரைகள் இனிது வாய்த்தன வென்று பிரிய வசனங்களைக் கூறி அவரைத் தந்திருமாளிகையிற் செல்லும்படி அனுப்பி, சார்ந்த மெய்த் தகைமையோரும் தானையும் சூழ ஏகிக் கோயில் புக்கான் - தன்னைச்

சார்ந்த உண்மைத் தன்மையுடைய பெரியோர்களுந் சேனையுஞ் சூழச் சென்று தன் மாளிகையிற் பிரவேசித்தான் எ—று.

வாய்த்தன என்பாலது வாய்த்தன என மெலிக்கும்வழி மெலித்தல். உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்று. மெய்த்தகைமையோர் புரோகிதர் முதலாயினோர். தமிழ் மொழியின் தாராய்ச்சி நன்மையை, 'கண்ணுதற் பெருங் கடவுளுங் களகமோ டமர்ந்து, பண்ணுந் தெரிந் தாய்த்தவிப் பசுந் தமிழ்மே, மண்ணிடைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோ, லெண்ணிடைப் படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ' என்பதனுனுமறிக. (சக)

அத்தின மகல மாலை யணைதலும் பரிக னெல்லா
நித்தன தருளி னாலே நெடுங்குர னரிக ளாகி
மெய்த்தமிழ் மதுரை மூதூர் விழித்துயி லொழிந் திரங்கத்
தத்தமி லுடன்று கூடித் தனித்தனி களித்து நின்று.

இ—ள்: அத்தினம் அகல மாலை அணைதலும் - அப்பகற்கால நீங்க இராக்காலம் வருதலும், பரிகன் எல்லாம் நித்தனது அருளினாலே நெடும் குரல் நரிகள் ஆகி - அக்குதிரைகளெல்லாம் அநாதிதித்தியராகிய சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே உச்சவிரைவான லுணையிடுங் குறுநரிகளாகி, மெய்த்தமிழ் மதுரை மூதூர் விழித்துயில் ஒழிந்து இரங்க, மெய்ம்மையாகிய தமிழையுடைய பழைய மதுரைமாநகர வாசிக எல்லாம் கண் முகிழ்த்து நித்திரை செய்தலை யொழிந் திரங்காகிந், தத்தமில் கூடி உடன்று தனித்தனி களித்து நின்று - தம்மிற்றாமே குழீஇப் பகைகொண்டு தனித்தனி செருக்குற்று நின்று எ—று.

குரலை நெடுங்குரலென விசேடித்தமையின் நரிக்குக் குறுமை வருவிக்கப் பட்டது. தமிழினது மெய்ம்மையை "தொண்டர்நாதனைத் துதிடை விடுத்தது முதலை, யுண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்பு பெண்ணுருவாக் கண்டதும் மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித், தண்டமிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்" என்பதனுனுமறிக. தினம்-பகல். மாலை-இரா. (சக)

வேறு.

நின்ற நின்ற நெடும்பரி யாளர்மேற்
சென்று வெம்பகை செய்து வெருட்டியே
துன்று கின்ற துரங்க மொருங்கொடு
கொன்று நின்றபர் கூவிளிக் கொண்டவால்.

இ—ள்: நின்ற நின்ற நெடும் பரியாளர் மேல்சென்று வெம்பகை செய்து வெருட்டி - அந்நரிகளெல்லாம் ஆங்காங்கு நிற்கின்ற நெடிய குதிரைப் பந்திக் காவலாளர்மீ தெதிர்த்துச் சென்று வெவ்விய பகைவினைத்து

அவரை யஞ்சுவித் தோட்டி, துன்றுகின்ற தூங்கம் ஒருங்கு கொன்று
நின்று உயர் கூவிளிக் கொண்ட - நெருங்கிய பழைய குதிரைகளை யெல்லா
மொருசோக் கொன்று பின்பு கொல்லப்படுதற்குக் குதிரைக ளின்மையி
னாலே வானாநின்று பெருங் கூச்சலிட்டன ளு—று.

அடுக்குப் பன்மைபற்றி வந்தது. ஒடு இசைகிறை. இது கவிவிருத்தம். ()

வரைசெய் கோபுர மாட நெருங்கிய
வரச வீதியு மாவண வீதியு
முரச வோசை முழக்கொழிந் தேமிக்க
குரைசெய் வாய்நரிக் கூக்குர லானதால்.

இ—ள்: வரை செய் கோபுரம் மாடம் நெருங்கிய அரச வீதியும்
ஆவண வீதியும் - மலைபோலும் தோற்றப் பொலியையுடைய கோபுரங்
களும் மண்டபங்களுந் தம்முணைருங்கிய இராச வீதிகளினுங் கடைவீதி
களினும், முரச ஒசை முழக்கு ஒழிந்து குரை செய் வாய் நரிக் கூக்குரல்
ஏ மிக ஆனது - மும்முரசுகளின் பேரொலி அடங்கக் குரைக்கின்ற வாயை
யுடைய நரிகளின் கூக்குரலே மிக்கது ளு—று.

செய்யென்ப துவமவாசகம். ஒசை முழக்கென்பன தம்முட் சிறிது
வேறுபாடுடைய ஒருபொருட் பன்மொழிகள். ஒழிய என்ப தொழிந்தெனத்
திரிந்து நின்றது. மும்முரசு: கொடைமுரசு, வெற்றிமுரசு, மணமுரசு என்
பன. ஒசையுமேன முழக்கமுமென்ப பொருள்கோடலுமொன்று. (சஅ)

பாடி யாரணம் போற்ற மன்றிற்பயின்
குடி யார்வினே யாட்டின் புதுமையா
லோடி யாரு மொளித்திட வென்றொரு
கோடி யானது கூவு நரிக்குழாம்.

இ—ள்: ஆணம் பாடிப் போற்ற - வேதத்தின் ஞானகாண்டமாகிய
உபநிஷத்துக்கள் தம் புகழைப் பாடிநின்று எட்டாமையினாலே துதிக்க,
மன்றில் பயின்று ஆடியார் வினையாட்டின் புதுமையால் - வெள்ளியம்பலத்
தின் கண்ணின்று இராசசேகர பாண்டியன் பொருட்டுத் திருவடி மாறி
யாடியருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளது திருவினையாட்டின் விசேடத்தினாலே,
கூவும் நரிக் குழாம் - ஊனையிடுகின்ற நரிக்கூட்டம், ஓடி யாரும் ஒளித்
திட வென்று ஒரு கோடி ஆனது - ஓடி யெவரு மொளிக்கும்படி அவரை
வென்று ஒரு கோடியாகப் பெருகிற்று ளு—று.

புதுமையால் வென்று ஒரு கோடியானதென வருபு முடிக்க. அல்
லுழித் தாமெவர்க்கு மஞ்சி யோடி யொளிக்குங் குறுநரிகள் திருவினையாட்
டின் விசேடத்தான் ஈண்டுத் தமக்கெவரு மஞ்சி யோடி யொளிக்கும் வண்

ணம் வெவ்வனவாய் அபிவிருத்தியுமாயின் வென்பது கருத்து. ஆணம்-
வேதத்தின் ஞானபாகை; எவருமென்றது அந்நகரவாசிக ளெவர்களுயு
மென்க. இனி ஒளித்திட என்று எனக் கண்ணழித்து, என்றென்பதை
உண்ணவென்று உடுக்கவென்று வந்தான் என்புழிப் போலக் கொண்டு,
ஓடி யெவரு மொளிக்குமாறு ஒரு கோடியாகப் பெருகிற்று எனக் கோடலு
மாம். கோடி மிக்க பல்வற்றிற்கொன்று காட்டியவாறு. (சக)

துங்க மாறன் நெகுபடை வெங்கொலை
தங்கு மாயுதந் தாங்கி யெதிர்க்கவே
யெங்கு மான நரிகளெல் லாங்கொடுஞ்
சிலங்க மாயமர் செய்யத் தொடங்குமால்.

இ—ள்: துங்க மாறன் தொகு படை வெங் கொலை தங்கும் ஆயுதம்
தாங்கி எதிர்க்க - உத்துங்கம் பொருந்திய அரிமர்த்தன பாண்டியனது
தொகுதியாகிய சேனைகள் வெவ்விய கொலைத் தொழில் குடிபுகும் பல்
வகைப் படைக்கலங்களைத் தாங்கி யெதிர்க்க, எங்கும் ஆன நரிகள் எல்
லாம் கொடும் சிலங்க ஆய் அமர் செய்யத் தொடங்கும் - அந்நகரெங்கும்
பார்த்த குறுநரிக ளெல்லாம் தனித்தனி கொடிய மிருகராசனாகிய சிலங்க
போன்று அச்சேனைகளோடு யுத்தஞ்செய்யத் தலைப்படும் ளு—று.

ஆக்கம் உவமை குறித்து நின்றது. எங்குமான நரிக ளென்பதற்கு
முன் வன்மெங்குந் திரிந்த குறுநரிகள் என இழிபு தோன்றப் பொருள்
கூறினும் பொருந்தும். உத்துங்கம் - உயர்ச்சி. (இ0)

நீடு வாடை யிடந்தொறு நின்றணி
கூடு வார்மிகக் கூவி வெருட்டுவா
ரோடு வாரொளித் தோடிப் புகுமிடந்
தேடு வாரெதிர் சென்றமர் செய்குவார்.

இ—ள்: கூடல் உளோர் எலாம் - நான்மாடக் கூடலாகிய மதுரை
மாநகர வாசிக ளெல்லாம், நீடு வாடை இடம் தொறும் நின்று அணி
கூடுவார் - நெடிய வீதிகடோறு நின்றதின் றணியணியாகக் கூடுவாரும்,
மிகக் கூவி வெருட்டுவார் - அந்நரிகளினுந் தாமிக்கக் கூச்சலிட்ட டச்சுறுத்து
அவற்றை யோட்டுவாரும், ஒளித்து ஓடுவார் - தாமவற்றிற்கஞ்சி யொளித்
தோடுவாரும், ஓடிப் புகும் இடம் தேடுவார் - அங்ஙன மொளித்தோடிப்
புகல் புகுமிடந் தேடுவாரும், எதிர் சென்று அமர் செய்குவார் - அவற்றிற்
கெதிர் சென்று யுத்தஞ் செய்வாரும் ளு—று.

எழுவாய் 'நற்றவச்செய ண்கிலதானதோ' என்னுப்பிற்செய்யுளினின்
றும் வருவிக்கப்பட்டது. அணி - அணிவகுப்பு. வாடை - வீதி. (இக)

எங்க ளாருயிர் காத்தரு ளின்றணி
திங்க ளாயெனத் தெய்வம் பராவுவா
ரங்க பாட மடைத்தரன் செய்குவார்
மங்கு லாடு மதிற்றலை பேறுவார்.

இ—ள்: அணி திங்களாய் - திருமுடியின்க ணணிந்த புனிற்றினம் பிறையை யுடையவரே, இன்று எங்கள் ஆர் உயிர் காத்தருள் எனத் தெய்வம் பராவுவா - இத்தினம் அடியேங்களது அரிய உயிரைப் பாது காத்தருளுமென்று தங்குலதெய்வமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பிரார்த் தித்து, அம் கபாடம் அடைத்து அரண் செய்குவார் - அழகிய கபாடபந்த னஞ் செய்து தம்மைக் காத்துக்கொள்வாரும், மங்குல் ஆடும் மதில் தலை ஏறுவார் - முகிலியங்கு மதினுச்சியி லேறிக்கொள்வாரும் என்று.

முன்னொருஞான்று தக்கன லிடருற்று வந்த சந்திரகலையைத் திரு முடியின்க ணணிந்து பாதுகாத்தமைபோல இத்தினம் நரிகளா லிடருற்று வந்த அடியேங்களைத் தேவரீர் பாதுகாத்தருளுமெனப் பிரார்த்தித்தா ரென்பார் “எங்க ளாருயிர் காத்தரு ளின்றணி திங்களா யெனத் தெய்வம் பராவுவார்” என்றார். கேட்க முத்திதருத் தலமாகிய திருவாலவாயிற் பிறக்க வும் வசிக்கவும் பெற்ற அத்துணை அரிய உயிரென்பது விளக்குதற்கு ஆருயி ரென விசேடிக்கப்பட்டது. திருவாலவாய் கேட்க முத்திதருத் தலமென் பது. “அறந்தழையுந் திருவாலவாய் கேட்ட வுடன் போக மளிக்கு மீண்டு, பிறத்திறவாப் பேரின்பக் கதியளிக்கும்” என்பதனு லு மறிக. கபாடம் - கதவு. உட்புகுந்தோரை இடருறுது காக்கும் வலியையுடைய கபாட மென்பார் அக்கபாட மென்றார். பராவுவா ரென்னும் முற்றை எச்ச மாக்கி ஈண்டும் முற்செய்யுளினுந் தனித்தனி கூட்டுக. (இஉ)

நற்றவச் செய என்கில தானதோ
கொற்றவன் செய்ய கோல்கொடி தானதோ
விறந்தன் பய நென்னென வின்னண
முற்றிரங் கினர் கூடலு னோரெலாம்.

இ—ள்: நல் தவச் செயல் நன்கு இலது ஆனதோ - நல்ல தவத் தொழிலானது நந்தேயத்து மிகவு மில்லா தொழிந்ததோ, கொற்றவன் செய்ய கோல் கொடிது ஆனதோ - அல்லது வெற்றியையுடைய நம்மரச ன்து செங்கோல் கொடுங்கோ லாயிற்றோ, இற்றிதன் பயன் என் என இன்னணம் உற்று இரங்கினர் - பரி நரியாக உருத்திரிந்த இதனது தாற் பரிய மென்னையோவென்று வியாகுலமுற் றிரங்கினார்கள் என்று.

இற்றிதென்ப தொருசொன் னீர்மைத்து. இன்னவண்ண மென்பது இன்னணமென மரீஇயிற்று. நன்கு - மிகுதி. மிகவு மின்மை - முழுவது மின்மை. (இரு)

தூய வன்றுர கத்தொழி லாளர்கள்
கோயிலின் கடைக் கூக்குரல் செய்துபோய்
மாய வெம்பரி வந்தவெ லாநரி
யாய வென்றா சற்கெதிர் கூற்றார்.

இ—ள்: தூய வன் தூரகத் தொழில் ஆளர்கள் கோயிலின் கடைக் கூக்குரல் செய்து போய் - சுத்தமாகிய வலிய குதிரைகளைக் காக்குந் காவ லாளர் அப்பொழுது இராசமானிகையின் வாய்தலில் அரசனை விளித் தார வராஞ் செய்து போய், மாய வந்த வெம் பரி எலாம் நரி ஆய என்று அரசு சற்கு எதிர் கூற்றார் - பகலில் இங்ஙனம் மாயமாக வந்த வெவ்விய குதிரைக ளெல்லாம் இப்பொழுது நரிகளாயினவென்று அரசனுக் கெதிர் சென்று கின்று விண்ணப்பஞ் செய்தார் என்று.

குதிரைக்குச் சுத்தம் அசுவலக்கண தூலில் விதிக்கப்பட்டன வுண்மை யும் விலக்கப்பட்டன வின்மையுமாம். இதுபொழுது நரிகளானமையி னாலே முன் மாயமாக வந்த குதிரைக ளென்பது அறியப்படு மென்பார் மாயவெம்பரி வந்தவெலா மென்றார். (இச)

மாக்க னோசையும் வாம்பரி யோசையும்
கூக்கு லாவு குறுநரி யோசையு
மீக்கொண் மாமுடி மீனவன் றன்செவித்
தீக்கொண் வேலைச் செருகிய தொத்தவே.

இ—ள்: மாக்கள் ஓசையும் - அந்நகரத்து மனிதர்களது ஆரவார மும், வாம்பரி ஓசையும் - தாவுகின்ற குதிரைகளின் ஆரவாரமும், கூக் குலாவு குறு நரி ஓசையும் - ஊளையிடுகின்ற குறு நரிகளினது ஆரவாரமும், மீக்கொண் மாமுடி மீனவன் செவித் தீக் கொண் வேலைச் செருகியது ஒத்த - சிரசின் மீது கவிக்கின்ற பெரிய முடியை யுடைய பாண்டியனது செவித் துவாரங்களிலே அக்கினியிற் பழுக்கக் காய்ச்சிய வேலைச் செரு கியது போல மிக வருத்தின என்று.

கூக்குரல் குலாவுமெனற்பாலது கூக்குலாவெனக் கடைக் குறைந்து நின்றது. மீ ஆகுபெயர். மாக்கனோசை யெனவே மேலைச் செய்யுளிற் கூறிய காவலான ரோசையு மடங்கிற்று. ஈண்டு வாம்பரி யென்றது நரி களாற் கடியுண்டு கொல்லப்படா தெஞ்சினிற் பழைய குதிரைகளை; முன் னர்த் துன்றுகின்ற தூங்க மொருங்கொடு கொன்றென்பது கழுகந்தோட்ட மென்றாற் போல மிகுதிபற்றிக் கூறிய கூற்றுகளின் மாறுகொளக் கூற லன்றென்க. அவ்வோசைகண் மூன்றுஞ் செவி வாயிலாக உட்சென்று அரசனை மிகவும் வருத்தினவென்பார் மீனவன்றன் செவித் தீக்கொண்

வேலைச் செருகிய தொத்த என்றுவமை முகத்தான் விளக்கியொழிந்தார். மீக்கொண் மாமுடி என்பதற்கு இராசசின்ன மிருபத்தொன்றி னுள்ளும் மேற்பட்ட முடியெனினு மமையும். அவை மேலே காட்டப்பட்டன. குறுகரி சாதியடை.

(௫௫)

இந்த வாரொளி கேட்டிரு கண்டழல்
சிந்த வாகஞ் சிறுவெயர்ப் பெய்திட
வந்த மாறன் வெகுட்சிகண் டண்ணலார்
வந்த மாய நரிப்படை மாற்றினார்.

இ—ன்: இந்த ஆறு ஒலி கேட்டு - இந்தப்பிரகாரம் அவ்வொலி களைக் கேட்டு, இரு கண் தழல் சிந்த ஆகம் சிறு வெயர்ப்பு எய்திட அந்த மாறன் வெகுட்சி அண்ணலார் கண்டு - இரு கண்களும் அக்கினிப் பொறி சிதறச் சீரம் குறுவெயர்வை கொள்ள அவ்வரிமர்த்தன் பாண்டியன் பெருங் கோபமுறுதலைச் சோமசுந்தரக் கடவுள் திருக்கண் சாத்தி, மாயம் வந்த நரிப்படை மாற்றினார் - வனத்தினின்று மாயமாக வந்த நரிப்படையை மாற்றியருளினார் எ—று.

இந்தவாறென ஈண்டுச் சுட்டியது மேலைச் செய்யுளிற் பெறப்பட்ட செவித் தீக்கொள் வேலைச் செருகியதொப்ப வருத்தியவாற்றை யென்க. ஆகம் மாற்பெனினு மமையும். இந்நரிகள் முன் குதிரையாய் வந்தமையின் அவற்றைப் படையென்றார்.

(௫௬)

பொன்கொ ண்டன் புனைந்த நலந்திகழ்
மின்கொ ளாரம் விளங்கிய மாப்பினன்
றன்க ணுகி நடப்பவர் தண்டல்செய்
வன்க ணுளரை வம்மெனக் கூவினான்.

இ—ன்: பொன் கொள் நாடன் புனைந்த நலம் திகழ் மின் கொள் ஆரம் விளங்கிய மாப்பினன் - சுவர்க்கலோகாதிபனாகிய இந்திரன் ஓர் வினையம்பற்றிக் கொடுவந்து தரித்த அழகு விளங்கும் ஒளி செறிந்த பதக்கம் அவ் வினையமற்றுப் பிரகாசியாநின்ற மாற்பையுடைய பாண்டியனானவன், தன் கண் ஆகி நடப்பவர் தண்டல் செய் வன்கணுளரை வம்மெனக் கூவினான் - தனக்குத் தன் கண்போன் நின்றியமையா தொழுகுபவராகிய வன்கண்மையை யுடைய தண்டலனான ஈண்டு வம்மின்களை நழைத்தான் எ—று.

வம்மினெனக் கூவினா னென்றபாலது ஈண்டு முன்னிலைப் பன்மை விசுதி புணர்ந்து கேட்டு வம்மென நின்றது. “அது” செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொற், செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே” என் னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்து மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்

வயின் மொழியா ததனையு முட்டின்றுமுடித்த லென்னுந் தந்திர வந்தியாற் கொள்க. நலம்-அழகு. வினையம்-உபாயம். அஃதாவது: முந்தொர்நாண் மூலிரு முகமுடை முதல்வன், வந்து தென்பாண்டி மதுரைமா நகர்வயின், உக்கிர பாண்டியனெனுந் திருநாமமெண், டிக்கினும் வானினுஞ் சிவன லீற் றிருந்துழிக், கோணிலை திரிதலிற் கொண்மூ நிலைதிரிந், தாண்டுபன் னிரண்டுகா றவனிதீந் தழலெழ, மாண்டகு சிறப்பின் மாமழை மறுத்தலும், புலியுறு முயிர்ப்பசி பொறுதுநொந்திவது, செவியுறு யாதுநாஞ் செய்வதிங் கினியெனாத், தத்தமிழ் சாலவுந் தளர்வுறு நிலைமைகொண், முத்தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருங் குழிஇ, யருத்தமிழ்க் கிலக்கண் மமலன் ன் றருளப், பொருந்திய முனிவரன் பொன்னடி வணங்கி, மாமுகில் வறங்கூர் வண்ணமும் புகன் றிது, தீர்திறமென்தை தெரித்தருள் செய்யென, மாகநாயகமொடு மகநா யகமு, மேகநாயகமும் மீமதினியாசர்க், கேகநாயகமு மிந்திரனுடைமை யிற், போகநாயகமும் புரந்தரங்காணுமா, நேகநாயகவிலைவிட் டேகுமேகு வதுஞ், சோமவார விரதகீர் தொடங்குநிற், சோமசுந்தரன் றெல்போருளி, னாகுமென் றவ்விர் தத்தையாகமெறி, நோற்றிடுமாறு துவன்றிடு குறுமுனி பாற்பெறுவிடைகொடு படருமுப்பதிகளு, முப்பெருஞ் சங்க வைப்பிடைக் குறுகி, யம்பலத் தமுதின் செம்பொனா ரடிதொழு, தவாவொடவ்விதந் தவாததுட்டித்தலும், விண்டலத்தும்பரவ் விரதந்பலமாஞ், சண்டமாரு தந்தமைக் கொண்டபுக்கெறிதலின், போகிமுன் போகிப் புகுமுன் புரந் தான், றன்னரியணையிற் றுழ்வுறத் தவிசுமுன், றன்னவர்க்கிடுவித் தாங்கினி திருப்பவச், சோனுஞ் சோழனுஞ் சென்றிசுட்டிய, சீரியவாசனத் திகழ வீற்றிருந்துழி, யுக்கிர பாண்டிய னுவன்கீ ழிருப்பது, தக்கதன் றெனக் கெனத் தானவன் றவிசுடைப், புக்கவனெடுசமம் பொலியலீற் றிருந்தனன், கென்கிகனாங்கு கண்டுகட்பொறிதீச், சிதறமற்றிருவரைச் செவ்விதினேக் கிகீர், வந்ததென்வேண்டும் வரமென்வழங்குது, நொந்துநங் கவல்கிலீர் றுவலுமென் றசவலு, முச்சுடர்க் குலத்து முதலிரு குலத்தரும், வச்சிரக் கரன்சொல் வாசகம் வினவி, யாறிரு வற்சரங் கோன்வழக் குறுதலின், மாரி பொய்த்துலக மம்மருந்றயருங், காரியம் யாவதுங் கழறிக்கண்கண்ணருட், பேறலாதினையிதெம் பெருமநம் வரவென, முடிவயின் மூன்றுகொண் முப் பது கோடி, வடிவமை சுரர்க்கொரு வாழ்வெனும் வலாரிகேட், டடைந்த வர்க் குதவலி னறம்பிறி திலாமை, சிறந்திடுதீசிபாற் றுன்முனன் தெளிதலி, னிங்கிவர்க்குதவ வினிதென மதித்துதும், மல்லனீர் மலைநாட் டெல்லேரு முகவயின், மாதமும்மாரி வழாதுவான் பிலிற்றுமென், நேரதனுஞ்செலவுபெற் றெருவியவ்விருவரும், பூதலம் மழைவனந் தம்மொடும் புக்கனர். ஈதுகின் றிடவிருந் தவிசிருந் தவனுயிர், காதலேபொருளதாக் கடவுளர்க் கரசனு, மணிதரின்னெவ்வரையு மாருயிர் கவருமோர், தினிரதும் மாரமே திண்ணி திற் கைக்கொளா, வந்துநம்முக்கிர வழுதிகந்தாமதிற், றந்துசன்மானியிற் றுனவணிற்றனு, மீரமொன்றின்றியவ் வீந்திரன்னனிதரு, மாரமோவெந்

தையை யடுவதாரதிகிலார், விண்ணீச்சக்கரம் வீரமார்தாரகன், கண்டமே கொண்டவா கவினோடங்குற்றதாற், காரணம் மதுகொடெங் கடவுணி ருலகிடை, யாரமேதாங்கு பாண்டியனென்னலாயின, னங்கவன் னன்வழித் தோன்றலா யமர்தலி, னிங்கிவன் னங்கவன் னியல்பு கோட்பட்டனன், வினையமிங்கித்தென லீடுகவிண்மீனன், வினையதொன்றாவதோ வறுமுகன்னாடலே. ()

வேறு.

நரியினிற் றெகுதி யெல்லா நற்பரித் திரங்க ளாக்குஞ் சரிதியைக் கொணர்நி ரென்னத் தாடொழு தவர்க ளோடி யிருபிறப் புடைய ராகி யினிப்பிறப் பில்லார் தம்மை விரைவினிற் குறுகி தும்மை யழைத்தனன் வேந்த னென்றார்.

இ—ன்: நரியினில் தொகுதி எல்லாம் நல் பரித் திரங்கள் ஆக்கும் சரிதியைக் கொணர்நிர் என்ன - அவ்வரசன் அத்தண்டலாளரை நோக்கி நரியினது கூட்டங்களை யெல்லாம் நல்ல குதிரைக் கூட்டங்களாகத் திரித்த படிற்றொழுக்கத்தை யுடைய நம் முதன்மந்திரியை ஈண்டழைத்துக் கொடு வருக வென்று பணிப்ப, அவர்கள் தான் தொழுது ஓடி இரு பிறப்பு உடையர் ஆகி இனிப் பிறப்பு இல்லார் தம்மை விரைவினில் குறுகி - அவர்கள் அவ்வரசனது பாதங்களைவணங்கி விரைந்து சென்று, உபநயனத்துக்கு முன்னொருபிறப்பும் பின்னொரு பிறப்புமாகிய இரு பிறப்புடையராகி இனி ஒரு பிறப்பில்லாத திருவாதவூரடிகளை விரவினடைந்து, வேந்தன் தும்மை அழைத்தனன் என்றார் - நம்மரசன் தும்மை அழைக்கின்றான் என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர் எ—று.

சரிதம் - ஒழுக்கம். ஈண்டுப் படிற்றொழுக்கின்மேற்றென்பது விளக்கு தற்கு நரியினிற் றெகுதியெல்லாம் நற்பரித் திரங்க ளாக்குஞ் சரிதி என விசேடிக்கப்பட்டது. நரியினிற் றெகுதி என்புழி ஆறனுருபின் கிழமைப் பொருள் ஏழனுருபோடு தகுதிபற்றி வந்தது: உயிரி லுணர் வென்புழிப் போல. இது அதுசீரடியாகிரியவிருத்தம். (ருஅ)

சித்தருக் கன்பு பூண்ட சித்தரு முறுவல் செய்து நித்திலத் தொளிபோன் மின்னு நீறெனுஞ் சாந்து பூசிப் பத்தருக் கேவல் செய்வார் பதமலர் முடியிற் சூடி முத்தமிழ்ப் பொருளை நாடன் முன்பு சென்றருகு கின்றார்.

இ—ன்: சித்தருக்கு அன்பு பூண்ட சித்தரும் முறுவல் செய்து - எல்லாம் வல்ல சித்தராகிய சோமசுந்தரக் கடவுண்மாட் டன்பு பொருந்துஞ் சித்தத்தையுடைய திருவாதவூரடிகளும் அதுகேட்டுத் திருப்புன்முறுவல்

செய்து, நித்திலத்து ஒளி போல் மின்னும் நீறு எனும் சாந்து பூசி - 'முத்தி' னது ஒளியைப் போல வெண்ணிறம் பிரகாசிக்கும் விபூதியாகிய அங்க ராகத்தைப் பூசி, பத்தருக்கு ஏவல் செய்வார் பதமலர் முடியில் சூடி - தம் மெய்யன்பருக் கெளியராகி அவர் பணி செய்வாராகிய சோமசுந்தரக் கடவுளினுடைய பாததாமரைகளைச் சிரசில் வைத்து வணங்கி, முத் தமிழ் பொருளை நாடன் முன்பு சென்று அருகு கின்றார் - முத் தமிழ் வழங்கும் தாமிரபர்ணி நதி பிரவாகிக்கும் நாட்டையுடைய அரிமர்த்தன பாண்டியனுக் கெதிர்சென்று பக்கத் தொதுங்கி கின்றார் எ—று.

முத்தமிழ்நாடு பொருளைநாடெனத் தனித்தனி கூட்டுக. சித்தரென் பவற்றுட் பின்னையதற்குச் சேதனரெனப் பொருள்கொள்வாருமுள். தம் பொருட்டு நரி பரியாக்கிய சிவபெருமானால் மீளப் பரி நரியாக்கப்படுமெனவும், அதுபற்றி அரசனுக்குத் தம்மாட்டு வெகுளி நிகழுமெனவும், அவ் வெகுளிபற்றித் தண்டத் தலைவரைத் தம்மாட்டனுப்புவனெனவும், அது பற்றித் தமக்கு வருவதோர் கேடின் றெனவும், வரினும் விரைத் தெதிர் நின்றவரே நீக்கியருளுவா ரெனவும் தாம் முன்னொடர்புபட உத்தேசித் திருந்த பிரகாரமே பின் நிகழ்கின்றனவெனத் திருவாதவூரடிகள் தம்முட் சிரித்து மகிழ்ந்தாரென்பார் சித்தருக் கன்புபூண்ட சித்தரு முறுவல் செய் தென்றும், கருநிற விபூதியுஞ் செந்நிற விபூதியும் புகைநிற விபூதியும் பொன்னிறவிபூதியுந் தரிக்கத் தகாவென விலக்கப்பட்டமையின், வெண்ணிற விபூதியொன்றே தரிக்கத் தருமென்பதுபற்றி அதனை நித்திலத்தொளி போன் மின்னு நீறென விசேடித்தும், புறத்தே செல்வார் விபூதி தரித்தே செல்லவேண்டு மென்பது சமய சம்பிரதாயமாகலின் அங்கனமே செய்தா ரென்பார் நீறுபூசியென்றும், அந்நீறே இவ்வடிக்கு இராச சமுகஞ் செல்வோர் தரிக்கும் பரிமள திரவியமுமெனக் கொள்ளற் பாலதென்பார் அதனை நீறெனுஞ் சாந்தென உருவகித்தும், சிவபெருமான் தம் மெய்யன்பருக் கெளியராய் அவர்க்குத் தம்மை யின்றியமையாத ஏவல்கள் செய் தொழுகு பவ ராகலின் அவ்வாறே இனித் தமக் கரசுறற் றண்ட நிகழும்வழித் தமக் கெளியராய் வந்து தம்மைத் தவறாது பாதுகாப்பாரெனச் சிந்தித்து அவரை முன்னர் ஆலயத்து வணங்கிக்கொண்டே பின் அரசன் முன் சென்றா ரென்பார் பத்தருக்கேவல் செய்வார் பதமலர் முடியிற் சூடி முத்தமிழ்ப் பொருளை நாடன் முன்புசென் றென்றும், அரசனுக்கெதிரே சபைக்கு மத் தியி னில்லாது சபைக்கேற்ப ஒருபக்கத்தொதுங்கி கின்றார் என்பார் முன்பு சென்றருகுகின்ற ரென்றுங் கூறினர். இனித் திருவாதவூரடிகள் சட்காலத் தும் அந்தரியாக பூசை செய்பவராகலின், அதுபற்றிப் பத்தருக் கேவல் செய்வார் பதமலர் முடியிற் சூடி என்றாரெனினுமமையும். அடிகள் என்றும் சட்கால பூசை செய்தமையை, "எழுதரு மறைக டேரு விறைவினை யெல்

லிற் கங்குற், பொழுதறு காலத் தென்றும் பூசனை விடாது செய்தே, தொழுதகை தலைமே லேறத் துளம்புகண் ணீருண்மூழ்கி, யழுதடி யடைந்த வன்ப னடியவர்க் கடிமை செய்வாம்” என வழிதூலாசிரியர் கூறியவாற் றுணுமறிக. அங்கராகம் - பூசம் பரிமளதிரவியம். (கூ)

மூட்டெழு மழல்போன் மன்னன் முனிவுடை முகத்த னாகி யீட்டுநம் பொருள்க ளெல்லா மிரப்பவர் தமக்கு நல்கி நாட்டுள நரிக ளெல்லா நற்பரி யாக்கி நம்முன் காட்டின ரிவர்செய் மாயங் கண்டிரோ வமைச்ச ரென்றான்.

இ—ன்: மன்னன் மூட்டு எழும் அழல் போல் முனிவு உடை முகத் தன் ஆகி - அப்பொழுது பாண்டியராசன் சுவாலித் தெழுகின்ற அக்கினி போலக் கோபம் பொருந்திய முகத்தையுடையவனாகி, ஈட்டு நம் பொருள் கள் எல்லாம் இரப்பவர் தமக்கு நல்கி - நாமும் நம் முன்னோரும் வருந்திச் சம்பாதித்த நத்திரவியங்களை யெல்லாம் நங்கருத்திற்கு மாறாகத் திருப் பெருந் துறையிலே யாசகர்க்குக் கொடுத்தொழித்து, நாட்டு உள் நரிகள் எல்லாம் நல் பரி ஆக்கி நம் முன் காட்டினர் - இந் காட்டின்கணுள்ள குறநரிகளையெல்லாம் நல்ல குதிரைகளாக உருத்திரித்து நம்முன் கொடு வந்து இன்று பகற்பொழுது வஞ்சித்துக் காட்டினர், அமைச்சர் இவர்செய் மாயம் கண்டிரோ என்றான் - நம்மந்திரிகளை இவர் செய்த மாயவித்தை யை நீங்கள் கண்டீர்களா என்று கடிந்து கூறினான் எ—று.

மூண்டெழு மழலென்றபாலது மூட்டெழுமழலென் வலிந்து நின்றது; மூட்டப்பட்டெழு மழல்போ லென்றுமாம். அமைச்சர் அண்மை விளி. அமைச்சர் எனவும் பாடம். (கூ)

தன்றெழில் வழவி னோர்க டமக்குறு துயரஞ் செய்தல் வன்றிற லரசர் நீதி யாயினு மறைவல் லாளர் சென்றுயர் தவத்தி னிற்பார் தெரிவையர் விருத்தர் பால ரென்றிவர்க் குறுகண் செய்வ தெம்மனோ ரியல்பன் றென்று.

இ—ன்: தன் தொழில் வழவினோர்கள் தமக்கு - தமதுத்தியோக தருமத்தினின்றும் தவறிய அதிகாரிக்கு, உறு துயரம் செய்தல் வன் திறல் அரசர் நீதி ஆயினும் - பெருந் தண்டஞ்செய்தல் மிக்க வலிமையை யுடைய அரசருக்கு நீதிதூற் றுணிபாயினும், மறைவல்லாளர் சென்று உயர் தவத் தில் நிற்பார் தெரிவையர் விருத்தர் பாலர் என்ற இவர்க்கு - வேதத்தில் வல்ல பிராமணரும் வனத்தின்கட் சென்று உயர்வாகிய தவவொழுக்கத்தி னிற்கும் முனிவரும் பெண்களும் முதியவரும் சிறுவரும் என்று சொல் லப்படும் இவர்கட்கு, உறுகண் செய்வது எம்மனோர் இயல்பு அன்று

என்று - அப்பெருந் தண்டஞ் செய்வது நம்மனோர்க்குத் தகுதியின்றென்று அவ்வரசன் விதந்து கூறி எ—று.

தந்தொழில் எதுகை நோக்கித் தன்றெழிலென்ப பன்மை யொருமை மயக்கமாயிற்று. அது முன்னர் வழவினோர்க டமக்கென்பதனு மறிக. ஈண்டுத் தம்மென்ற தாசரை. நம்மனோர் இவர்கட்கு அதிக தண்டஞ்செய் யா ரெனவே அற்ப தண்டஞ் செய்வரென்பதூஉம் நாமும் அங்ஙனமே செய் வேம் என்பதூஉம் பெறப்பட்டன. இங்ஙனம் திருவாதவூரடிகளுக்கு அற்ப தண்டமே செய்யப்படுமாறு வருஞ் செய்யுளிற் காண்க. இவ்வாறு ஆற்றெழுக்காக ஆகேபத்திற் கிடனின்றிப் பொருள் கொள்ள வறியாதார் “மறைவல்லாளர் சென்றுயர் தவத்தி னிற்பார் தெரிவையர் விருத்தர் பால ரென்றிவர்க் குறுகண் செய்வ தெம்மனோ ரியல்பன்” ஆயினும், “தன் ரெழில் வழவினோர்க டமக்குறு துயரஞ் செய்தல் வன்றிற லரசர் நீதி” எனக் கொண்டுக்கூட்டிப் பொருள்கொண்டு, இடர்ப்படுப. அங்ஙனம் கொள்ளின், அரசனுக்குத் தம்மவர் நீதியோடு தன்னீதி முரணுதலானும், வருஞ் செய் யுள் திருவாதவூரடிகளுக்கு அற்ப தண்டமே யல்லது அதிக தண்டம் விதி யாமையானும் துயரமென்றது உறுதுயரமென்றது நின்று வற்றுதலானும் பிறவாற்றினும் அது பொருளன் றென்க. அதிக தண்டம் விலங்கு பூட்டிச் சிறைசெய்தன் முதலியன. அற்ப தண்டம் உபாத்தியாயர்கள் மாணக்கர்க ளுக்குச் செய்யுந் தண்டம்போல்வன். அதனை வருஞ் செய்யுளிற் காண்க. ஈண்டுக் கூறிய ஐவருள்ளும் திருவாதவூரடிகள் மறைவல்லாளராகலின், அவரை முன் வைத்தார் என்க. (கூக)

தண்டல் செய் வன்க ணுளர் தங்களை நோக்கி நங்கண் கண்டிட முன்னில் லாமற் கடிதினி லிவர்க்கொண் டேகி மண்டழல் வெயிலி னுடு வளைப்பினி னிறுத்தி நம்பாற் கொண்டு தனங்க ளெல்லாங் குறைவற வாங்கு மென்றான்.

இ—ன்: தண்டல் செய் வன்கணுளர் தங்களை நோக்கி - வன்கண்மையை யுடைய தண்டத்தலைவர்களை அரசனோக்கி, நம் கண் கண்டிட முன் தில்லாமல் கடிதினில் இவர்க் கொண்டு ஏகி - நங்கண் காணுமாறு நம்முன் னில்லாமல் விரைவாக இவரை அப்பாற் கொடுசென்று, மண்டு அழல் வெயி லின் ஊடு வளைப்பினில் நிறுத்தி - சுவாலிக்கின்ற அக்கினிபோலும் வெய்யி லிலே கோட்டின்க ணிறுத்தி, நம்பால் கொண்டு தனங்கள் எல்லாம் குறைவு அற வாங்கும் என்றான் - நம்மாட் டபகரித்த திரவியங்களையெல் லாம் முழுவதும் வாங்குங்கனென் றுஞ்ஞாபித்தான் எ—று.

முன் இல்லாமலெனக் கண்ணழித்துரைப்பினு மமையும். கண் கண் டிட முன்னிற்கின் முன்னைப் பயிற்சிபற்றியும் வருணம்பற்றியும் கண்ணோடி

இடையே பரிகரித்தல்வேண்டும். வேண்டவே, திரவிய மொருங் கிழத்தல் பயனா மாகலின் நங்கண் கண்டிட முன்னில்லாமற் கடிதினி லிவர்க் கொண் டேகி என்றா னென்க. (சு2)

வன்றிற லேவ லாளர் மற்றவர் தமைக்கொண் டேகி
யொன்றிய வளைப்பி னாடு நிறுத்தலு முலகோர் போற்று
நன்றிகொள் வாத வூர் நரியெலாம் பரிக ளாக்கித்
தென்றிசை நிருபற் கீந்த சித்தரை நினைந்து சொல்வார்.

இ—ன்: வன் திறல் எவலாளர் அவர்தமைக் கொண்டு, ஏகி ஒன்றிய வளைப்பின் ஊடு நிறுத்தலும் - மிக்க வலியையுடைய எவலாளர்கள் அத்திரு வாதவூரடிகளைக் கொடுசென்று இருதலையுந் தம்முனொன்றிய கோட்டி னுண் ணிற்பச்செய்தலும், உலகோர் போற்றும் நன்றிகொள் வாதவூர் - இந்நிலவுலகத்தவர் துதிக்கும் நன்மையையுடைய திருவாதவூரடிகள், நரி எலாம் பரிகள் ஆக்கித் தென் திசை நிருபற்கு ஈந்த சித்தரை நினைந்து சொல்வார் - வனத்தின்கணுள்ள நரிகளையெல்லாங் குதிரைகளாக்கித் தென் திசைக் காசனாகிய அரிமர்த்தனபாண்டியனுக்குக் கொடுத்த மாய வித் தையை யுடைய சோமசுந்தரக்கடவுளைத் தியானித்து இங்ஙனம் விண்ணப் பஞ் செய்வாராயினர் எ—று.

மற்று அசை. உலகோர் போற்று நன்றி சமயகுருத்துவம். அது வளைச் சமயிகளாலுந் துதிக்கற்பாலதொன்றாகலின் உலகோரென்ப பொதுப் படக் கூறினார். (சு3)

தொல்லையோ ரிருவர் தேடுஞ் சோதியே யாது செய்வேன்
நிலையோர் பரவ நின்ற தெய்வமே யாது செய்வே
நிலையோ கருணை நிற்பா லின்றெனை யடிமை கொண்டா
யல்லையோ தமியே நின்ன லறிதியோ வறிந்தி லாயோ.

இ—ன்: தொல்லையோர் இருவர் தேடும் சோதியே யாது செய்வேன் - பிரம் விஷ்ணுக்களாகிய பழையோ ரிருவராலுந் தேடி யறியப்படாத செஞ் சோதிவடிவை யுடையவசே, தமியே னிதற்கு யாது செய்வேன், நிலையோர் பரவ நின்ற தெய்வமே யாது செய்வேன் - நிலையோ ழந்தனர் வழி படச் சதாகாலமும் இருத்த தரிசனங் கொடுத்துக் கணகசபையின்க ணின் றருளுகின்ற சுவாமி தமியே னிதற்கு யாது செய்வேன், கருணை இன்று நின் பால் இல்லையோ - தேவரீரோடு அபின்னமாகிய திருவருள் இன்று தேவரீர் மாட் டில்லா தொழிந்ததோ, என் அடிமைக் கொண்டாய் அல்லையோ - அல்லது தமியேனை அடிமைக்கொண்ட ரல்லீரோ, தமியேன் இன்னல் அறி தியோ அறிந்திலையோ - சர்வஞ்ஞதையுடைய தேவரீர் தமியேனது இத் துன்பத்தை அறிந்தீரோ அல்லது அறியாதொழிந்தீரோ எ—று.

எத்துணைப் பெரியராயினும் அன்பரல்லாதார்க் கரியராய் மிகச் செய் மைக்கண்ணும், அஃதுடையார் எவராயினும் அவர்க் கெளியராய் மிக அணி மைக்கண்ணும் நிற்பவர் என்பது போதரத் தொல்லையோ ரிருவர் தேடுஞ் சோதியே என முன் விளித்தவர் பின் நிலையோர் பரவ நின்ற தெய்வமே என விளித்தாரென்க. தேடுமென்பது ஈண்டுக் குறிப்புமொழியாய்த் தேடி யறியப்படாமை யுணருகின்றது. “குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பற் தற்றே, யுடம்போ டுயிரிடை நட்பு” என்புழி நட்பென்பதுபோல. இனித் தொல்லையோர் என்பதைத் தொல்ல ஓர் எனக் கண்ணுழித்து முன்னொரு காலத்திலென் றுரைத்தலுமாம். இன்னும் ஓரருவர் என்புழி ஓரென்பது இருவரென்பதன் பகுதியை விசேடித்து நின்றதென்றலு மொன்று. (சு4)

பரித்திர னரியே யான பான்மைகண் டடியேன் றன்னை
வருத்தின ரிதனை மாற்ற வல்லநீ வாரா யென்னிற
றரித்தனை விடத்தை யென்னுந் தன்மையும் புரங்கண் முன்ன
ளெரித்தது மென்கொ லோவென் றிரங்கின ரெவர்க்குமிக்கார்.

இ—ன்: பரித் திரள் நரியே ஆன பான்மை கண்டு அடியேன் தன்னை வருத்தினர் - தேவரீர் கொடுவந்து நல்கிய குதிரைக்கூட்டங்கள் பின் நரி களாய்ப் பிறி தபட்டதன்மையைக்கண் டரசனை யுள்ளிட்டோர் தமியேனை வருத்துகின்றனர், இதனை நீக்க வல்ல நீ வாராய் என்னில் - இவ்வருத் தத்தை நீக்க வல்ல தேவரீர் எழுந்தருளி வந்து திருவருள்சரவா தொழிதி ராயின், விடத்தை முன்னுந் தரித்தனை என்னும் தன்மையும் புரங்கள் எரித் ததும் என்கொலோ என்று - ஆலகாலவிஷத்தைத் திருக்கண்டத்திலே முன் றரித்தருளினீரென்னும் விசேடமும் முப்புரதகனஞ் செய்ததும் அடியா ரைப் பாதுகாக்கும்பொருட் டல்லது வேறெதன்பொருட்டோ வென்று விண்ணப்பஞ் செய்து, எவர்க்கும் மிக்கார் இரங்கினர் - நால்வகைப் பக்கு விக னெவரினு மிக்க திருவாதவூரடிகள் புலம்பினர் எ—று.

எனைத் திருத்தொண்டர்கட்குப்போல வேறு வேறு பிரகாரமாக வன் றிக் கைலாசபதி நேரே ஆகமவீதிப்பிரகாரம் ஞானதேசிக வடிவங்கொண் டெழுந்தருளியுந் ஞானோபதேசஞ் செய்யப்பெற்ற மகானாகலின் நால் வகைப் பக்குவிகளுக்குந் திருவாதவூரடிகள் சிறந்தவரென்பார் எவர்க்கு மிக்கா ரென்றார். நால்வகைப் பக்குவம் மேலே காட்டப்பட்டன. (சு5)

நன்றிகொள் கடவுட் கங்கை நதியினை வைகை யூறி
சென்றெழில் வாத வூர் பேரிடர் தீரென் றேவி
யன்றொரு மடந்தைக் காளா யடியவர்க் கெளியார் கொன்றை
துன்றிய முடியின் மேன்மண் சுமந்தது முரைத்தல் செய்வாம்.

இ—ன்: அடியவர்க்கு எளியார் - திருவாதவூரடிகள்து பிரலாபசரத் தைத் திருச்செவியசாத்தியருளிய அடியவர்க் கெளியவராய சோமசுந்தரக் கடவுளானவர், கடவுள் நன்றி கொள் கங்கை நதியினு வைகை ஊடு சென்று எழில் வாதவூர் பேர் இடர் தீர் என்று எவ்வி - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நன்மையினையுடைய கங்காநதியை வைகைநதியின்கட் சென்று திருவாதவூரடிகள்து பெருந் துன்பத்தை நீக்கக்கடவையென்று முன்னர் அனுப்பிவிட்டு, அன்று ஒரு மடந்தைக்கு ஆளாய் கொன்றை துன்றிய முடியின் மேல் மண் சுமந்ததும் உரைத்தல் செய்வாம் - அத்தினத்து வந்தி யென்னு மொரு பெண்ணுக்குக் கூலியாளாகிக் கொன்றைமலை பொருந்திய திருமுடியின்மீது மண்சுமந்த சரித்திரத்தையும் யா மிங்ஙனங் கூறு வாம் எ—று.

கங்கைக்குத் தெய்வத்தன்மைபொருந்திய நன்மையாவது அது தன் கட் பதிந்த சிவசத்திவலத்தான் விதிப்படி தன்னிடத்து ஸ்நானஞ்செய்தவ ரது பாவத்தை விமோசனஞ்செய்து புண்ணியபுருஷராக்கி மறுமையிற் றேவகதியின்கட் செலுத்துதலும், வீடுபேறு பயத்தலுமாம். பேரிடர் அது பவிப்பவரது மென்மைக்குப் பெரிதாயுள்ள இடர். நின்னாற் பெயர்க்கத்தரு மிடரென்றுமாம். இம்மண்சுமந்த திருவிளையாடல் மேற் பாயிரத்துக் கூறிய வழியினது ஒழிபாய், வந்தியின் பேற்றையு மினிது விளக்கி, நுதவிய பொருட் கின்றியமையாது நின்றலின், இதுவும் ஜீவ்வனம் ஒருதலையாற் சொல்லற்பாலதாயிற்றெனத் தோற்றுவாய் செய்வார் அதுதோன்ற இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மைகொடுத்து மண்சுமந்தது முரைத்தல்செய்வாம் என் றார். இது புராணிகர் கூற்றென்க.

(சுசு)

குதிரையிட்டசருக்கம் முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் உசக. 244

திருச்சிற்றம்பலம்.

மண்சுமந்த சருக்கம்.

தங்கிய வருளின் மிக்கார் தாம்படு மிடும்பை யுன்னி யங்கனை ரவன்பா லுற்ற வருந்துய ரகற்று கென்று கங்கையை விடுப்ப வேகிக் கடும்பெருக் கெடுத்து வைகைப் பொங்கலைப் புனலா யெங்கும் புரண்டது புனாரி யேபோல்.

இ—ன்: அங்கணர் தங்கிய அருளின் மிக்கார் படும் இடும்பை உன்னி - அருட்கண்ணையுடைய சிவபெருமானாவர் பொதுத் தருமங்களு ளொன்றாகப் பொருந்திய கிருபையினுன் மேம்பட்ட திருவாதவூரடிகள் அனுபவிக்குந் துன்பத்தைத் திருவுளத்தடைத்து, அவன்பால் உற்ற அரும் துயர் அகற்றுகென்று கங்கையை விடுப்ப - அத்திருவாதவூரடிக் குப் பொருந்திய சகித்தற்கரிய பெருந்துன்பதை நீக்கக் கடவையென்று பணித்துக் கங்காநதியையனுப்ப, ஏகிக் கடும் பெருக்கெடுத்து வைகைப் பொங்கு அலைப் புனலாய் - அது சென்று மிகப் பெருக்கெடுத்துத் திரை மறிகின்ற நீரையுடைய வேகவதியாய், புனாரிபோல் எங்கும் புரண்டது - (முன்னொருஞான்று வருணன் மதுரைமேல்விட்ட) கடலைப்போல எங்கும் புரட்டெடுத்தது எ - று.

தாமென்பது கட்டுரைச்சுவைக்கண் வந்தது. குச் சாரியை; தன்மை யொருமை விருதி யெனக் கொண்டு, நீக்குவேனெனப் பொருளுரைத்தலு மொன்று. முடிவில் எவ்வாற்றினும் சமுத்திரமாகிய தங்கனையகரிடத் துச் சென்று வைகும் என நதிகள்போலாகாது என்றும் நிலவலயத்து வைகுவதொன்றாகலின் வைகையெனப் பெயர்பெற்றதென்க; வேகத்தை யுடையதாகலின் வைகையாயிற்றென்பாருமுளர். பொதுத் தருமங்கள் கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை, கள்ளாமை, கள்ளண்ணாமை, பிறர்மனை நயவாமை, வரைவின் மகளிர் நயவாமை, கிருபை, வாய்மை, பொறை, அடக்கம், கொடை, தந்தை தாய் முதலிய பெரியோரை வழிபடுதன் முதலியன.

(க)

சேர்ந்தவென் முத்த மூரல் செய்துநீர்க் கலைமே லார்த்துக் காந்தளஞ் செங்கை வீசிக் கனதனக் குரும்பை காட்டி மாந்தளிர்ப் பதங்கண் மீது வருதிரை ஞெகிழ் மார்ப்பப் போந்துள கணிகை மாதர்ப் போன்றது வைகை யாறு.

இ—ன்: வைகை ஆறு - அவ்வேகவதிநதியானது, சேர்ந்த வென் முத்த மூரல் செய்து - தன்கட்சேர்ந்த வெள்ளிய முத்துக்களாகிய பற்க

டோன்றச் சிரித்து, நீர்க்கலைமேல் ஆர்த்து - நீராகிய வஸ்திரத்தை மேலே கட்டி, காந்தள் அம் செங்கை வீசி - செங்காந்தண் மலராகிய அழகிய சிவந்த கைகளை வீசி, குரும்பைக் கண் தனம் காட்டி - தெங்கின் குரும்பைகளாகிய கணத்த தனங்களை இடையிடையே காட்டி, மாந்தளிர் ப்பதங்கள் மீது வரு திரை ளெழுகும் ஆர்ப்ப - மாந்தளிர்கிய கால்களின் மீது ஒன்றன்பினென்றாய் ஒழியாது வருந் திரைகளாகிய சிலம்புகள் சத்திக்க, போந்துள் கணிகை மாதர்ப் போன்றது - ஓயாரமாக நடக்கும் பொது மகளிரை ஒத்தது எ - று.

வியாபகம் நீரும், வியாப்பியம் ஆறுமாகலின், நீர்க்கலைமே லார்த் தென்றார். மூரல் பல்லுக்கும் நகைக்கும் பொதுப் பெயராகலின் ஈண்டவ் விரு பொருளும் கொள்ளப்பட்டன. சேர்ந்த என்பதற்கு இரட்டிற் றொழி தலென்பதனாலே தம்முளியைந்த எனவும் பொருள் கொண்டு பன்மே லேற்றுக. இது உருவகமடியாக வந்த உவமாவங்காரம். (உ)

திரைப்பெரு மருப்பி னாலே செழுங்கரை யிருபாற் குத்தி
மாத்திரன் முறித்துச் சாவி வயலெலா மழித்து வாபா
ணரைத்திரள் சிந்தி மீதே துண்மண லிறைத்து வண்டு
நிரைத்தலின் மதத்த வேழ நிகர்த்தது வைகை யாறு

இ—ள்: திரைப் பெரு மருப்பினாலே செழும் இரு பால் கரை குத்தி - திரையாகிய பெரிய கொம்புகளினாலே செழுமையாகிய இரு கரை களினுங் குத்தி, திரள் மரம் முறித்து - கூட்டமாகிய மாங்களை முறித்து, வயல் சாவி எலாம் அழித்து - வயலின்கணுள்ள நெற்களை யெல்லாம் அழித்து, வாயால் நுரைத் திரள் சிந்தி - வாயினாலே நுரைக் கூட்டங் களைச் சிதறி, மீதே நுண்மணல் இறைத்து - மேலே நுண்ணிய புழுதி யைத் தூற்றி, வண்டு நிரைத்தலின் - வண்டுகள் வரிசையாக மொய்க்க வருதலின், வைகை ஆறு மதத்த வேழம் நிகர்த்தது - வைகைநதி மத யானையை நிகர்த்தது எ - று.

ஆற்றின்மேற் செல்லுங்கால் வாய் கால்வாய்; வண்டு சுரும்பேயன்றி இரட்டிற் றொழிதலாற் சங்குமாம். இதுவும் மேலே அலங்காரமென்க. (ங)

மைத்திகழ் குழலா ளந்த மலைமகன் முலையிற் றோய
வத்தனை வருத்து மேன்மை யநங்கவா யுகமென் றெண்ணி
பொத்தெழுந் தொளிருங் கன்ன லுயங்கு செங் கழுநீர் கஞ்சம்
புத்தவை யழிக்க வேண்டிப் புரண்டது பழன மெல்லாம்.

இ—ள்: மைத் திகழ் குழலாள் அந்த மலைமகன் முலையில் தோய அத்தனை வருத்தும் மேன்மை அநங்க ஆயுதம் என்று எண்ணி - கருமை

விளங்குங் கூத்தலையுடைய அப்பார்ப்பதியின துதனங்களிற் புணரும்படி பரம பிதாவாகிய சிவபெருமானை வருத்தும் அம்மகிமையை யுடைய மன்மதனது போர்க்கருவிகளென்று சருதி, ஒத்து எழுந்து ஒளிரும் கன்னல் உயங்கு செங்கழுநீர் கஞ்சம் புத்தவை அழிக்க வேண்டி - தம்முள் ஒன்றை யொன் றொத்து வளர்ந்தொளிருங் கரும்பு காழுகரை வருத்தும் அழகிய நீலோற் பலம் தாமரை மலர்களாகிய இப்புதியவற்றை அழிக்க விரும்பி, பழனம் எல்லாம் புரண்டது - வைகைநதி வயல்களினெல்லாம் புரட்டெடுத்தது எ - று.

சுட்டுப் புண்டறி சுட்டு. கழுநீர் காழுகருக்குச் சாக்காடென்னு மவத்தையைச் செய்தலின், உயங்கு செங்கழுநீரென்றார். உயக்கென்பது மெலிந்து நின்றது. மதன் பஞ்சபாணங்களுள் முதலிது திகளினுள்ள இரண்டையுமே யெடுத்துக் கூறினார் ஏனையவற்றையு மகப்படுத்துத் தழீஇக் கோடற்கென்க. பஞ்சபாணங்களை, “நீனைக்கு மரவிந்த நீள்பசுலை மாம்பூ, வளைத்திட ருண்டாக்கு மசோகு - வனத்திலுள, முல்லை கிடை காட்டு மாதே முழுநீலங், கொல்லுமத னம்பின் குணம்” என்பதனை னறிக. பழனங்களிலுள்ளன அவை யிரண்டுமே யாகலின் அதுபற்றி அவ் விரண்டையுமே யீண்டெடுத்து விதந்தாரெனக் கோடலு மொன்று. இனங்கரும்பும் நான்மலர்களு மல்லது முதனகரும்பும் பழம் பூக்களும் மதன் போற் கருவிகளாகாமையிற் புத்தவை என்றார். புய்த்தவை எனப் பாடங் கொள்வாரு முளர். புய்த்தல் - பறித்தல். புய்தலும் அழித்தலு ளடங்கு தலின், அது நின்றுவற்று மென்க. மலைமகனாக் கங்கையும் சிவபெருமா னுக்குத் தேவியர்களாதலானும், அவருண் மலைமகன்மீது வேட்கைமிகும் படி அச்சிவபெருமானை வருத்திய மன்மதனது போர்க்கருவிகளை அழித் தல் அக்கங்கைக்கு உவப்புடைய தொன்றாகலானும், கங்கைக்கும் வைகை நதிக்கும் ஈண்டு வேறுபாடினமையானும், வைகைநதி அப்போர்க்கருவிகளை அழிக்க வேண்டிற்றென்க. புரட்டெடுத்தல் குதிகொண்டு பாய்தல். தன்னியல்பிற் பரந்த நீரை அவைகளை அழிக்க வேண்டிப் புரண்டதாகக் குறித்தலால் இது ஏதுத் தற்குறிப் பென்னும் அலங்காரமென்க. (ச)

வடம்படைத் துடைய பார வனமுலை முகத்து மாத
ரிடுத்துகில் கடுகி வீழ்வ தென்னகின் றழகு செய்து
தடம்படக் கிடந்த தெங்கின் றபங்குசெங் குரும்பை மீது
நெடும்புனற் திரைபோய் மீள நிவந்தது வைகை யாறு.

இ—ள்: வடம் படைத் துடைய பார வன முலை முகத்து மாதர் இடும் துகில் கடுகி வீழ்வது என்ன - முத்துவடத் தங்கப்பெற்ற கணத்த சந்தனக் கோலமெழுதிய தமது முலைமுன்றில்களின்கண் மகளிரிடும் வஸ் திரங் கடுகி நழுவி வீழுவதுபோல, தடம் படக் கிடந்த தெங்கின் தயங்கு

செம் குரும்பை மீது நெடும் புனல் திரை போய் மீள் - தனது கரையிற் பொருந்த நிற்குந் தெங்குகளின் விளங்குகின்ற செவ்விய குரும்பைகளின் மீது நெடிய நீர்த்திரைகள் போய் மூடிச் கடுகி வழிய, வைகை ஆறு அழகு செய்து நிவந்து நின்றது - வைகைநதி அலங்காரஞ்செய் துயர்ந்து நின்றது எ-று.

விசுதி பிரித்துக் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. முத்து வடங்கடம் மழகினும் பேரழகு பெற இனிது தங்கப்பெறு முலையென்பார் வடம் படைத்துடைய முலையென்றும், வஸ்திரத்துண் மறையாது வெளியே தோன்றுந் தனங்கள் போலன்றி, அதனுண் மறைந்து ஒரோவழி வெளியே தோன்றுந் தனங்கள் அழகுசெய்தலின் இடுந் துகில் கடுகி வீழ்வ தென்ன வழகுசெய் தென்றுங் கூறினார். வைகைநதி தெங்கினளவுயர்ந்து நெடிது பாய்ந்ததென்பது கருத்து. (இ)

மீதெழு பரிதி கையால் விடுங்கதிர் வெம்மை தீரப்
பூதல மடவாள் போர்க்கும் புதியவெண் டுகிலே போல
யாதவர் பழனஞ் சோலை யாதெனப் பரந்து கஞ்ச
மாதுறை மதுரை மூதூர் மதிற்புறஞ் சென்று சேர்ந்து.

இ—ன்: மீது எழு பரிதி கதிர்க் கையால் விடும் வெம்மை தீரப் பூதல மடவாள் போர்க்கும் புதிய வெண் துகிலே போல - மேலாக வெழுஞ் சூரியன் கிரணமாகிய கைகளால் வீசும் வெம்மை தன்மீது தாக்காது நீங்கப் பூமிதேவியாகிய பெண் போர்க்கும் வெண்மையாகிய புதியவஸ்திரத்தையே போல, அவர் பழனம் யாது சோலை யாது எனப் பரந்து - அகன்ற வயல் யாது சோலை யாது என்றங்குள்ளார் வினவித் தடுமாற அவைகளை மூடிப் பரந்து, கஞ்ச மாது உறை மதுரை மூது ஊர் சென்று மதிற் புறஞ்சேர்ந்து - செந்தாமரை யாசனியாகிய இலக்குமி வசிக்கும் மதுரையாகிய பழைய இராசதானியிற் சென்று மதிவின் பக்கத்தை யடைந்து எ-று.

போலப் பார்த்தென முடிக்க. குளகம்.

(சு)

தாங்கிய துவச வாயிற் றடமதி விடியத் தள்ளி
பாங்கெழின் மதுரை மூதூர் ரழிப்பது போன்று செல்லப்
பாங்குள விடங்க னெல்லாம் பரந்தது வைகை நன்னீர்
நீங்கினிச் செய்வ தென்னென் றியாவருங் கவற்சி கொண்டார்.

இ—ன்: துவசம் தாங்கிய வாயில் தட மதில் இடியத் தள்ளி ஆங்கு எழில் மதுரை மூதூர் அழிப்பது போன்று செல்ல - கொடிகளைத் தாங்கிய வாயிலையுடைய பெரிய மதி விடியுமாறு அதனை மோதிச் சாய்த்து அப் பொழுதே அழகிய பழைய மதுரைமாநகரை நாசஞ்செய்வது போன்று

வைகைநதி குதிகொண்டு பெருக, பாங்கு ஊர் இடங்கள் எல்லாம் வைகை நல் நீர் பரந்தது இனி ஈங்குச் செய்வது என் என்று யாவரும் கவற்சி கொண்டார் - நம் பக்கத்துள்ள இடங்களினெல்லாம் வைகையினது நல்ல நீர் பரவிற்று நாமிதற்கினி ஈண்டுச் செயற்பால தென்னையோவென்று மதுரை மாநகரவாசிகளெல்லாம் மனக்கவலை கொண்டார் எ-று

வைகைநதி சிவாஞ்ஞாயினாலே திருவாதவூரடிகள் துறைத் துண் பத்தை நீக்கி அரசன் முதலாயினோரை அச்சுறுத்தன் மாத்திரமல்லது அழிவு செய்ய வாராமையின் அழிப்பது போன்றென்றும், அதனது பிரவாகத் தைத் தடுத்தற்குத் தம்மாற் செயற்பாலதொன்று மின்மையின் ஈங்கினிச் செய்வதென்னென்றுங் கூறினார். (எ)

மைக்கடுங் களிற்றுத் தானை வழுவியுங் கடிது நண்ணித்
தொக்கபொன் மலரு முத்துந் துகின்மணிப் பணியு நல்கித்
தக்கவண் புனியு லுள்ளோர் தமக்குயி ரென்னு மன்னே
மிக்கநின் கோப மாறல் வேண்டுமென் றிறைஞ்சி நின்றான்.

இ—ன்: மைக்கடும் களிற்றுத் தானை வழுவியும் கடிது நண்ணித் தொக்க நன் மலரும் முத்தும் துகில் மணிப்பணியும் நல்கி - அப்பொழுது கொடுமையாகிய கரிய யானைச் சேனையையுடைய பாண்டியராசனும் விரைவாகச் சென்று தொகுதியாகிய நல்ல மலர்களையும் முத்துக்களையும் வஸ்திரங்களையும் இரத்திபரணங்களையும் மிட்டு, தக்க வண் புனியில் உள்ளோர் தமக்கு உயிர் என்னும் அன்னே மிக்க நின் கோபம் ஆறல் வேண்டும் என்று இறைஞ்சி நின்றான் - தகுதியாகிய வளவிய பாண்டிநாட்டு மக்களுடம்புகட் குயிரென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுந் தாயே மிகுதியாகிய நின் கோபந் தணிதல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து வணங்கி நின்றான் எ-று.

ஈண்டுப் புலியென்றது பாண்டிநாட்டை யென்பது விளக்குதற்குத் தக்கவண்புலி யென விசேடிக்கப்பட்டது. பாண்டி நாட்டினை, “வெள்ளாற்றின் நெற்கு விளங்குகண் னிக்குவடத், குள்ளார் பெருமலைக் கொண்டிழக்குத் - தன்னாச, வாழ்ந்த கடல்கிழக் கைம்பத் தறுகாதம், பாண்டி நாட்டெல்லையெனப் பார்” என்பதனுணரிக. சிறப்புடைப் பொருளைத் தா னினிது கிளத்த லென்பதனற் பாண்டிநாட் டியர்தினைப் பொருள்கட் குயிரென்றெழியினும், ஏனை அஃறினைப் பொருள்கட் குயிரென்பது உங் கொள்ளப்படுமென்க. நதியைப் பெண்பாற்படுத்துக் கூறுதல் வடமொழி வழக்கென்பது மேலுங் காட்டினும். வழுவியுமென்னு மும்மை எச்சத் தோடு சிறப்புமாய் நின்றது. தானுள்ளதுணையுஞ் சலியாது வேண்டுவன கொடுத்துப் பாதுகாத்தலிற் பிறழாமையின் அன்னே யென்று னென்க.

ஜர் கான் மறந்தும் அஞ்சா நெஞ்சனாகிய பாண்டியனும் அஞ்சிக் கடிது போந்தா நென்பது போதர, 'மைக்கடுங் களிற்றுத் தானே வருதியுங் கடிது நண்ணி' என்றார். (அ)

கலைமதிக் குலத்து மன்னன் கன்னிநன் னுடன் கூறல் தலைமமிக் குடைய சொல்லாற் றன்முனி வொழித் லின்றி மலையெனத் திரைகண் மேன்மேல் வருதல்கண் டிதுவென் னென்ன நிலையுற் சிந்தை யுள்ளே நேடினு னோடிப் பின்னர்.

இ—ள்: கலை மதிக் குலத்து மன்னன் கூறும் தலைமை மிக்கு உடைய சொல்லால் - சோடச கலைகளையுடைய சந்திரகுலத் தரசனாகிய பாண்டியன் இங்ஙனம் இரந்து பிரார்த்தித்துக் கூறும் மிக்க தலைமைப்பாட்டையுடைய சொற்களிற்றானும், தன் முனிவு ஒழிதல் இன்றி மலை எனத் திரைகள் மேல் மேல் வருதல் கண்டு - தன் கோபத் தணியாது மலைப் பிரமாணமாகத் திரைகள் மேலுமேலும் அடர்ந்து வருதலைக் கண்டு, நல் கன்னி நாடன் இது என் என்னு சிந்தை உள் நிலை உற நேடினான் - நல்ல கன்னி நாட்டையுடைய அவ்வரசன் இது அடர்த்துக் காரணமென்னை யோ வென்று தன் மனத்தின்கட் பதிய நெடிது சிந்தித்து ஆராய்ந்தான், நேடிப் பின்னர் - அங்ஙனமாராய்ந்து அதன் பின்னர் எ—று.

கன்னிநாட நென்பதனைச் சுட்டின்பாற்படுத்தி இங்ஙனம் கொண்டு கூட்டாது நின்றங்கு நிறுத்திப் பொருளுரைப்பினு மமையும். கன்னிநாடு கன்னியா லரசுசெய்யப்பட்ட நாடு, கன்னி தடாதகைப்பிராட்டி. அது "வரைசெய் பூண்மலைத் தடாதகை மடவாற் பிராட்டி, விரைசெய் தார் முடி வேய்ந்து தண் குடைமனு வேந்த, னுரைசெய் தூல்வழிக் கோல் செலக் கன்னியாம் பருவந், தரசு செய்தலாற் கன்னிநாடாயதந் நாடு" என்பதனுமறிக. தலைமைமிக்குடையசொல் நதிக்கு முதன்மைமிக்குடைய சொல். அதனை முற்செய்யுளிற காண்க. தன்னென்றது நதியை. (க)

ஆதியாங் கடவு ளெந்தையால்வா யமலன் மங்கை பாதியான் சிறந்த பூசை பண்டையிற் குறைந்த துண்டோ நீதியாந் தவத்தின் மிக்கார் நெஞ்சகம் புழுங்க மண்மேற் நீதியாஞ் செய்த துண்டோ செப்புமி னமைச்ச ரென்றான்.

இ—ள்: ஆதி ஆம் கடவுள் - முதற்கடவுளும், எந்தை - எம்பரம பிதாவும், ஆலவாய் அமலன் - திருவாலவாயில் வீற்றிருக்கு மலவிகேனரும், மங்கை பாதியான் சிறந்த பூசை பண்டையில் குறைந்தது உண்டோ - அந்த நகர நீசுவரருமாகிய சொக்கநாதசுவாமிக்குச் சைவாகம விதிப்படி செய்யும் நித்திய மகாபூசை முன்னிலைமையிற் சுருங்கியதுண்டோ, நீதி ஆம் தவத்

தின் மிக்கார் நெஞ்சகம் புழுங்க மண் மேல் நீது யாம் செய்தது உண்டோ - அல்லது நீதியாகிய தவத்தான்மேம்பட்ட பெரியோர்களது மனம் புழுங்க ஈண்டவர்க்கு நாம் கொடுமை செய்ததுண்டோ, அமைச்சர் செப்புமின் என்றான் - மந்திரிகளே இவ்விரண்டனுள் இதற்குச் காரணம் யாது சொல் லுங்களு என்று அரசன் வினாவினான் எ—று.

"முன்னவனாகேயிற் பூசைகண் முட்டிடின, மன்னர்க்குத் தீங்குள்" வாகலின், ஆலவா யமலன் பூசை பண்டையிற் குறைந்த துண்டோ எனவும், அடியார்க்குச் செய்ததீங்கு ஆண்டார்க்குச் செய்த தீங்கென்பது இடைக் காடர் சரித்திர முதலியவற்றான் விளங்குதலின், தவத்தின் மிக்கார் நெஞ்சகம் புழுங்கத் தீதியாஞ் செய்ததுண்டோ எனவும் வினவவேண்டிற்றென்க. அமைச்சர் அண்மையினி. நீதி மெய்ம்மை; என்றது ஈண்டு மனத்தொடு பொருந்துதலை. 'மந்திரிக் கழகு வரும்பொரு ளுரைத்தல்' என்பவாகலின், அரசன் மந்திரிகளை வினாவினென்க. இது ஒப்புமைக் கூட்டமென்னும் அலங்காரம். "கருதிய குணத்தின் மிகுபொரு ளுடனவைத், தொரு பொரு ளுரைப்ப தொப்புமைக் கூட்டம்" என்பதோத்தாகலின். இதனை வடநூலார் துல்லிய யோகிதாலங்கார மென்பர். விகீனர் - முழுதுமில்லாதவர், விடப்பட்டவர். (க௦)

விளங்கின மதிசேர் சென்னி வித்தகர் பத்த ரான வளந்திகழ் வாக வூரர் வருந்திய வளைப்பி னீக்கி யுளங்கொள மகிழ்ச்சி செய்யி னுறுபுன லூர்கொ ளாதென் றளந்தறி வறிந்து கூறி யாங்கவர் தொழுது கின்றார்.

இ—ள்: விளங்கு இள மதிசேர் சென்னி வித்தகர் பத்தர் ஆன வளம் திகழ் வாதவூரர் வருந்திய வளைப்பின் நீக்கி - பிரகாசிக்கின்ற இளம் பிறை பொருந்திய திருமுடியையுடைய அகில சாதுரியராகிய சிவபெருமானுக்கு அன்பராயுள்ள அருட்செல்வம் விளங்குந் திருவாதவூரடிகளை அவர் துன்ப முறுங் கோட்டினின்று நீக்கி, உளம் கொள மகிழ்ச்சி செய்யின் உறு புனல் ஊர் கொளாது என்று - மனங்கொள்ளுமாறு அவரை மகிழ்விக்கின் மிக்க நீர் நம் மதுரையை அழியாதென்று, அளந்து அறிவு அறிந்து கூறி அமைச்சர் கை தொழுது கின்றார் - காரிய நிகழ்ச்சியாற் காரணத்தை உள்ளவாறு அளவைசெய்து உய்த்துணரு மறிவானறிந்து கூறி அம்மந்திரி கள் அஞ்சலிசெய்து கின்றனர் எ—று.

தகூப்பிரசாபதியின் சாபம் சந்திரனை அணுகப்பெற்று அவனைக் காத்த சாதுரியத் தோன்ற 'விளங்கின மதிசேர் சென்னி வித்தகர்' என்றார். (கக)

மன்னனு மவர்க டம்மேன் மகிழ்ந்தருட் பார்வை நல்கி
யென்னுள மதித்த வாதே யிங்கினி துரைத்தீ ரென்று
கொன்னு வளைப்பி னூடு நிற்குநற் குணத்தி னுரை
முன்னுற வழைத்து நட்பான் முகமலர்ந் திதுமொ ழிந்தான்.

இ—ன்: மன்னனும் மகிழ்ந்து அவர்கள் மேல் அருள் பார்வை நல்கி - பாண்டியராசனும் அது கேட்டு மனமகிழ்ந்து தம் மந்திரிகண்மீது கிருபா நோக்கஞ் செய்து, என் உளம் மதித்த ஆறே இங்கு இனிது உரைத் தீர் என்று - என் மனம் உத்தேசித்த பிரகாரமே நீங்களும் சுண்டினி தாகக் கூறினீர்களென்று, கொன் உறு வளைப்பின் ஊடு நிற்கு நல் குணத் தினுரை முன் உற அழைத்து நட்பால் முக மலர்ந்து இது மொழிந்தான்- அச்சந் தருங் கோட்டின் கணிற்கும் குணக்குன்றாகிய திருவாதவூரடிகளைத் தன்முன் வருவித்துப் பழைய நட்புரிமைகளோடு முகமலர்ச்சி கொண்டு இதனைக் கூறினான் என்று.

உண்மை யுணர்ந்த அப்பொழுதே நீசபங்கமாகிய நட்புரிமைகளாற் பெரிது நன்குமதித்து மகிழ்ந்து கூறினாரென்பார் நட்பான் முகமலர்ந் திது மொழிந்தா னென்றார். (கஉ)

பாம்பணி செய்ய வேணிப் பரம்பர னடியார் கையி
லாம்பொரு னாமதே யானா லறம்பிறர்க் காவ துண்டோ
தேம்படு மலங்கன் மார்பிர் செயலிகற் குமது மேனி
சாம்பிய தவமே யான்செய் தண்டமே தகவி லாமை.

இ—ன்: பாம்பு அணி செய்ய வேணிப் பரம் பான் அடியார் கையி லும் பொருள் நமதே ஆனால் - பாம்பை யணிந்த சிவந்த சடையையுடைய சுத்த மாயாதீதாகிய சிவபெருமானது உத்தமோத்தம சற்பாத்திரமாகிய அடியார் கையிற் கொடுக்கப்பட்ட திரவியம் நம்முடையதேயானால், அறம் பிறர்க்கு ஆவது உண்டோ - அக்கொடையால் வருஞ் சிவபுண்ணியம் அப் பொருட் கந்தியராகிய பிறர்க்காகுமோ ஆகாது, தேம்படும் அலங்கல் மார் பிர் செயல் இதற்கு உமது மேனி அவமே சாம்பியது - வாசனைபொருந்திய தாமரைமலர் மாலையை யணிந்த மார்பையுடையவரே நீதியாகிய இச்சம்சரு மத்தின்பொருட்டு உமது திருமேனி இதுகாறும் கொன்னே வருந்திற்று, யான் செய் தண்டமே தகவு இலாமை - அங்ஙனம் வருந்தும்படி பொறியிலி யாகிய யான் உமக்கிழைத்த இத்தண்டமே அநீதியுடையது என்று.

நம்மென்றது சந்திரகுலத் தேனையாசரையுந் தன்னோடுளப்படுத்தி யாக விற்பின்னர் யானென்பதனோடு பன்மை யொருமை மயக்கமாகாமையறிக. ஓகாரம் எதிர்மறையாகவின், அவ்வறம் நமக்கேயாகுமென்பதாம். தண் டமே யென்னு மேகாரம் துங்கொடை குற்றமுடைத்தன்று என் றண்டமே

குற்றமுடைத்தெனப் பிரித்தலிற் பிரிநிலை. தகவு - நீதி, தகவிலாமை - அநீதி. தகவிலாமை யுடையதைத் தகவிலாமை யென்றொழிந்தது உபசாரம். அவமே யென்னு மேகாரம் தேற்றம். சீவகாருண்ணியம் நிறைந்த உள்ள முடைய நீர் எவ்வாற்றானுந் தண்டிக்கப்படும் பாலீ ரல்லீ ரென்பான் நெஞ்சின் றண்ணளி விசேடத்தை மாலைக் கேற்பதோர் விசேடத்தானேற் றித் தேம்படு மலங்கன் மார்பிரென விளித்தான் என்க. இதனை வீரக் கழல் என்பது போற் கொள்க. (கங)

உற்றவித் தகைமை முன்னே யுணருமில் வுணர்வி லாமை
குற்றமித் துணையு நம்மேற் கொண்டனங் குறை கொளாமன்
மற்றிளிப் புகலு மாரென் வைகைநம் மூர்கொ ளாது
நற்றவத் தலைவர் நீரே யடைப்பியு மெனந வின்ருன்.

இ—ன்: உற்ற இத்தகைமை முன்னே உணரும் இவ் உணர்வு இலா மை குற்றம் இத்துணையும் நம் மேல் கொண்டனம் - நிகழ்ந்த இக் குறை குணங்களை முன்னரே பகுத்தறியும் அறிவின்பமை குற்றமே அது முழு வதையும் நம் மேலதாகவே கொண்டனம், குறை கொளாமல் மற்று இனிப் புகலும் ஆறு என் - நீர் மனக்குறை கொள்ளாதொழியும்படி நாம் இனி அகல்ப் பேசவேண்டியதென்னை, வைகை நம் ஊர் கொளாது நல் தவத் தலைவர் நீரே அடைப்பியும் என நவின்ருன் - வைகை நதி நம் மது ரையை அழியாத பிரகாரம் நல்ல தவ முதல்வர் நீரே அதற்கு இனி அணை கட்டுவியுமென்று அரசன் கூறினான் என்று.

சுண்டு மரசன் நம்மேற் கொண்டன மெனத் தன்னைப் பன்மையாற் கூறியது தன் குழவினரையு முள்ளிட்டென்க. இது புத்திபூர்வகமாக வன்றி அபுத்திபூர்வகமாக வந்த குற்றமென்பான் முன்னே யுணரு மில் வுணர்விலாமை குற்றமென உணர்வின்மேல் வைத்துக் கூறினானென்க. உணர்விலாமைக் குற்ற மெனவும் பாடம். (கச)

அருட்பெரு வழுதி யிவ்வா றன்புரை பகர்ந்த போதும்
தரிப்பரி தென்ன முன்னந் தழுவென வெகுண்ட போதும்
விருப்பொடு வெறுப் பிலாத மெய்ம்மையார் தம்மை யாண்ட
திருப்பத நினைந்தார் வைகைச் செழும்புன லூர்கொ ளாமல்.

இ—ன்: அருள் பெரு வழுதி இவ் ஆறு அன்பு உரை பகர்ந்த போதும் - அருளையுடைய நெடுநிலவாசனாகிய பாண்டியன் இந்தப் பிர காரத் தன்னன்பை வெளிப்படுத்துங் கலப்புரைகளைக் கூறிய தருணத்தும், தரிப்பு அரிது என்ன முன்னம் தழல் என வெகுண்டபோதும் - இது சகித் தற் கரிதரிதென்று கண்டோர் கூற முன்னரே அக்கினி போலக் கோபங் கொண்ட தருணத்தும், விருப்பு ஒரு வெறுப்பு இலாத மெய்ம்மையார்

வைகைச் செழும் புனல் ஊர் கொளாமல் தம்மை ஆண்ட திருப்பதம் நினைத்தார் - அவ்வரசன்மாட்டு முறையே விருப்பு வெறுப்புக்களில்லாத இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமுமாகிய உண்மை நிலையை யடைந்த திருவாதவூரடிகள் வைகை நதியினது செழுமையாகிய நீர் அம் மதுரையைக் கவளிகரியா திருக்கும் பொருட்டுத் தம்மை அடிமைகொண்டருளிய திருவடிகளைத் தியானித்தார் எ—று.

நிரணிறை. ஒடு என்னெடு. சிவபுண்ணிய முகிர்ச்சியாற் சுக துக் கங்க டருத்தேதுவாகிய கன்மமலம் ஒன்றற்கொன்றேறுது துலேபோலத் தம்மு னொத்தல் இருவினையொப்பும், தன் சத்தி கெடுதற்குரிய காரணங்க ளோடு கூடிப் பதனழியும் பருவ முண்மையே மலபரிபாகமுமென்க. அது “நீடு மிருவினையே நேராக நேரொத்தல், கூடு மிறை சத்தி கொள்” என்ற றெடுக்கத் தான்றோர் திருவாக்குக்களா னறிக. (கடு)

சுந்தரப் பரிமேல் வந்த தோற்றமே மனத்தி லுன்னி யந்தரத் திறைஞ்ச நன்னீ ரடங்கியுள் வாங்கிச் செல்ல வெந்துபர்ப் பிறவி யான விடங்கினர் வேலை நீந்தி வந்தருட் கரையிற் சேர்வார் வைகையங் கரையிற் சென்றார்.

இ—ன்: பரிமேல் வந்த சுந்தரத் தோற்றமே மனத்தில் உன்னி அந் தரத்து இறைஞ்ச - மேற்கூறிய பிரகாரம் சோமசுந்தரக் கடவுள் பரிமே லழகரா யெழுந்தருளிவந்த திருவுருவத்தையே தியானித்து அவர் அந்தர்த் தானமாகிய ஆகாயத்தை நோக்கி மனத்தால் வணங்க, நல் நீர் அடங்கி உள் வாங்கிச் செல்ல - அப்பொழுது நல்ல வைகைநதிக் பிரவாகங் குறைந் துள்வாங்கி வடித்தடங்க, பிறவி ஆன் விடம் கினர் வெந்துயர் வேலை நீந்தி வந்து அருள் கரையில் சேர்வார் - பிறவியாகிய நஞ்செழும் கொடிய துக்கசாகரத்தைத் திருவடிப் புணையா னீந்தி வந்து முத்திக்கரை சேர்பவ ராகிய திருவாதவூரடிகள், வைகை அம் கரையில் சென்றார் - அழகிய வைகைநதிக் கரையின்கட் சென்றார் எ—று.

நோக்கி யென்பது சொல்லெச்சம். இனி அந்தரத் திறைஞ்ச என்ப தற்குத் தலையிடத்து வணங்க எனவும், இரகசியமாக வணங்க எனவும் பொருளுரைப்பினு மமையும். அருளா னுயதை அருன்னென்று உபசாரம். ஈற்றிற் றரிசித்த திருவுருவம் பரிமேல் வந்த திருவுருவமாதலின் அதுவே ஈண்டுத் தியான ஞாபகமாயிற்றென்க. (கசு)

முறைமுறை வணங்கி நின்ற வாரியர் முகத்தை நோக்கி யறைதிரை நெடுநீர் வைகை யணைகடி தடைத்தல் வேண்டு முறையுமீம் மாந்த ரெல்லா மொல்லையில் வம்மி னென்று பறைபறை வித்து நம்முர்க் கிவ்வுரை பரப்பு மென்றார்.

இ—ன்: முறை முறை வணங்கி நின்ற ஆரியர் முகத்தை நோக்கி - திருவாதவூரடிகள் தம்மைப் பலமுறை வணங்கி யெழுந்து நிற்கின்ற காரிய சரிசிகளது முகத்தைப் பார்த்து, அறை திரை நெடுநீர் வைகை அணை கடிது அடைத்தல் வேண்டும் - கரையோடு மோதுகின்ற திரைகள் மறியு மிக்க நீரையுடைய வைகை நதி அணையை அதிசிக்கிரத்திற் கட்டுதல் வேண் டும் ஆதலின், உறையும் இம்மாதர் எல்லாம் ஒல்லையில் வம்மின் என்று பறை அறைவித்து நம் ஊர்க்கு இவ்வுரை பரப்பும் என்றார் - ஈண்டு வசிக் கும் பிரசைக னெல்லாம் அதன்பொருட்டு விரைவாக அந்நதித் கரையிலே வருக வென்று பறையறைவித்து நம் மதுரா புரிக்கு இவ்வார்த்தையைப் பிரசித்தி செய்யுங்கொன்று பணித்தருளினார் எ—று.

அமைச்சரோ டொருபுடை யொப்ப அறிவுடைய ராகலிற் காரியதரிசி களை ஆரியமென்றும், திருவாதவூரடிகளது அடிமைத்திறத்தை ஈண்டை நிகழ்ச்சிபற்றி ஒருவா தறுமித்தறித்து பலமுறை வணங்கினுரென்பார் முறை முறை வணங்கி என்றும் கூறினார். ஒருவர்பின் னொருவராக வணங்கி யென்றுமாம். இனி ஆரியர் என்பதற்கு மிலேச்சர் எனப் பொருள் கோடலுமொன்று. அக்கருத்தை, “செங்கட் புன்மயிர்த் தோறிரை செம் முக, வெங்க ணைக்கிற் குப்பாய மிலேச்சனை” என்றற் றெடுக்கத்துப் பண்டை இலக்கியங்களா னுய்த்துணர்க. (கஎ)

ஆரியர் கடிதி னோடி யகன்பறை யறைவித் தம்பொற் றேரியல் வீதி தோறுஞ் சென்றுரை பரப்பு முன்னே கூரிய கொட்டு மண்சேர் கூடையுங் கொண்டு வைகை நீரியல் கரைமேல் வந்து நின்றனர் மதுரை யுள்ளார்.

இ—ன்: ஆரியர் கடிதின் ஓடி அம் பொன் தேர் இயல் வீதி தோறும் சென்று அகன் பறை அறைவித்து உரை பரப்பு முன்னே - காரியதரிசிகள் வல்விரைந்தோடி அழகிய பொற்பொடிசெறிந்த தேர் ஓடும் வீதிகடோறும் சென்று பெரிய பறையறைவித் திவ்வுரையைப் பிரசித்தி செய்ய முன்னரே, மதுரை உள்ளார் கூரிய கொட்டும் மண்சேர் கூடையும் கொண்டு வைகை நீர் இயல் கரைமேல்வந்து நின்றனர் - மதுரைமாநகர வாசிகளெல்லாம் வாய் கூரிய மண்டொடு கருவிகளையும் மண் சுமக்கும் கூடைகளையும் கொண்டு வைகைநதியினது நீரையுடைய கரையின்கண் வந்து நின்றனர் எ—று.

பரப்பியபின் வந்து நின்றவரைப் பரப்புமுன் வந்து நின்றன ரென்றது விரைவுபற்றி வந்த காலவழுவுமைதி. சேய்மைக்க ணிற்பார் செவிக்கும் விடயமாம் ஓசைதரும் பெரும்பறை என்பார் அகன்பறை என்றும், எல் லாரு மென்பார் மதுரையுள்ளா ரென்றுங் கூறினார். மண்டொடு கருவி மண்வெட்டி. கொட்டு கிராமியச்சொல். (கஅ)

நீறுகொண் டிலங்கு மேனி மறையவர் நியமஞ் செய்து
வீறுகொண் டிடங்க டோறு மாரிபர் விரைவிற் சென்று
கூறுகொண் டெவர்க்கும் வேறு ரோவறை யளந்து செங்கை
மாறுகொண் டுறுக்கி வைகை வன்கரை யடைக்க லுற்றார்.

இ—ள்: ஆரியர் நீறு கொண்டு இலங்கும் மேனி மறையவர் நிய
யம் செய்த வீறு கொண்டு இடங்கள் தோறும் விரைவில் சென்று - காரிய
தரிசிகள் விபூதியைத் தன்கட்கொண்டு விளங்குந் திருமேனியை யுடைய
வேதபண்டிதராகிய திருவாதவூரடிகள் தமக்கு நியோகித்த அதிகாரத்தை
மேற்கொண்டு நதிதீரங்கடோறும் விரைவாகச் சென்று, கோல் அறை
அளந்து எவர்க்கும் வேறு கூறு கொண்டு - கோலான் வரையறுத் தளந்
தனைவர்க்கும் தனித்தனி பகிர்ந்து கொடுத்து, செங்கை மாறுகொண்டு
உறுக்கி வன் வைகைக்கரை அடைக்கலுற்றார் - சிவந்த கைகளிற் பிரம்பைக்
கொண்டுறுக்கி வலிய வைகை நதிக்கரைக் கணைகட்டுவிப்பாராயினர் எ-று.

அடைப்பிக்கலுற்றாரென்னும் பிறவினை பிவ்விகுதி தொக்கு அடைக்க
லுற்றாரெனத் தன்வினையாய் நின்றது. இனிக் கொண்டென்பதை மூன்
ருவதன் சொல்லுருபெனக் கொண்டு நீற்றினால் விளங்குந் திருமேனி
யென்றலு மொன்று. (கக)

கண்பெறு கழையின் முத்துங் கடகரி மருப்பின் முத்தம்
வெண்பணி லத்தின் முத்து மேதகு கரும்பின் முத்தம்
வண்புனற் றிரைகள் வீச வரையெனக் குவைகள் செய்து
பண்படப் பொருத்தி நீருட் பதித்துயர் வரம்பு செய்வார்.

இ—ள்: கண் பெறு கழையின் முத்தம் - கணுக்களை யுடைய
மூங்கின் முத்துக்களையும், கடகரி மருப்பின் முத்தம் - மதத்தையுடைய
யானைக் கோடுகளின் முத்துக்களையும், வெண் பணிலத்தின் முத்தம் -
வெண்மையாகிய சங்கு முத்துக்களையும், மேதகு கரும்பின் முத்தம் -
மாதூரியச் சுவையான் மேன்மை பொருந்திய கரும்பின் முத்துக்களையும்,
வண் புனல் திரைகள் வீச - அழகிய நீர்த்திரைகள் கொடுவந் தொதுக்க,
வரை எனக் குவைகள் செய்து - அவற்றை மலைபோல வாரிக் குவித்து,
பண் படப் பொருத்தி நீர் உள் பதித்து உயர் வரம்பு செய்வார் - தம்மு
ளியைப் படப் பொருத்தி நீரின்மீழ்ப் படுத்து உயர்ந்த அணை கட்டுவாராயி
னார். எ-று.

அத்திபாரஞ் செய்கின்றழி ரத்தினவியாசஞ் செய்தன் முறையா
கலின் முத்தை நீருட் பதித்தென்றார். “பூழியர்கோன், நென்னுடு முத்
துடைத்து” என்பவாகலின், அவ்வியைப் பற்றி இங்ஙனங் கூறின ரென்
றலு மொன்று. செல்வ வீறு தோன்றக் கூறினமையின், இது வீறுகோ

ளணியாம். இதனை வடநூலார் உதாத்தமென்பர்; “வியத்தகு செல்வமு
மேம்படு முள்ளமு முயர்ச்சி புனைந்துரைப்ப துதாத்த மாறும்” என்பத
னானிக. முற்கவி கட்டுவிப்பார் செய்தியும், இது கட்டுவார் செய்தியும்
கூறின. நீருட் பதித் துயர்வரம் பென்பதற்கு நீரை உள்ளே பதியச் செய்
துயரும் வரம்பென்றலு மொன்று. (உ௦)

பரித்திர னிறுத்து மென்பார் பாம்புக ளுருட்டு மென்பார்
நிரைப்புனன் மிகுத்த தென்பார் தேவர்கட் கபய மென்பார்
நிரைப்படு மகிலோ டார நெறிப்பட வொதுக்கி நீடு
வரைப்பிடைக் குவித்து நிற்பா ராயினர் மதுரை யுள்ளார்.

இ—ள்: மதுரை உள்ளார் - மதுரை மாநகர வாசிக னெல்லாம்,
பரித்திரன் நிறுத்தும் என்பார் - குதிரைப்பாய்ச்சலாக மரங்களை நிறுத்து
மென்பாரும், பாம்புகள் உருட்டும் என்பார் - நீர்த்திரை அணையைக் கரைக்
காத பிரகாரம் வைக்கோற் பழுதைகளை உருட்டு மென்பாரும், திரைப்
புனல் மிகுத்தது என்பார் - திரைகளையுடைய நீர் அதிகரித்த தென்பா
ரும், தேவர்கட்கு அபயம் என்பார் - நங் குல தெய்வங்கட்கு நாமடைக்கல
மென்பாரும், நிரைப்படும் அகிலோடு ஆரம் நெறிப்பட ஒதுக்கி நீடுவரைப்பு
இடைக் குவித்து நிற்பார் ஆயினர் - தொகுதியாகிய அகின் மரங்களோடு
சந்தன மரங்கள் மேன்மேல் அள்ளுண் டொழுகிவர, அவற்றை ஒரு
சாரொதுக்கி நெடிய கரையின்கட் குவித்து நிற்பாருமாயினர். எ-று.

இவற்றையல்லது பிறிதொன்றை முயல்வாரில்லை யென்பது கருத்து.
பரித்திரன் பாம்பென்பன ஆகுபெயர். அது கிழத்தல், உருட்ட லென்னும்
வினைவகை பற்றிய முய்த்துணர்க. பரித்திரனை இக்காலத்தார் கத்
தரிக்கைக் காலென வழங்குப. பாம்பு ஆகு பெயராய் வைக்கோற் பழுதை
யாமாறு “பிறை யொழுக வொழுகு புனற் கங்கை யாற்றின் பேரணையிற்
றொடுத்துவிட்ட பெரும் பாம்பென்னக், கறையொழுகு படவரவம் படரும்
வேணிக் கண்ணுதலார் கமலையிற் பைங் கமலை போல்வீர்” என்பதனு
மறிக. மிகுந்தது மிகுத்தது என வலிந்து நின்றது. (உ௧)

ஏருடைப் புதுநீர் வைகை யிவ்வகை யடைக்கு மெல்லை
நீருடைப் பொலிந்த வேணி நின்மலற் கன்பு மிக்கான்
சீருடைத் தவத்தின் மிக்கான் செம்மனச் செல்வி யென்னும்
பேருடை நரைமூ தாட்டி பிட்டுவிற் றுணவு கொள்வான்.

இ—ள்: ஏர் நீர் உடைப் புது வைகை இவ்வகை அடைக்கும்
எல்லை - அழகிய நீரையுடைய புதுப் பிரவாகமாகிய வைகைநதிக் கிந்தப்
பிரகாரம் அணை கட்டும்பொழுது, நீர் பொலிந்த வேணி உடை நின்மலற்கு
அன்பு மிக்கான் - கங்காசலம் பொலிதற் கேதுவாகிய சடையையுடைய

மலரகிதராகிய சிவபெருமானிடத்துப் பேரன்புடையவன், சீருடைத் தவத் தின் மிக்கான் - புகழையுடைய தவத்தான் மேம்பட்டவன், செம்மனச் செல்வி என்னும். பேர் உடை நரைமூதாட்டி - செம்மனச் செல்வி யென்னும் காரணப் பெயரையுடைய மயிர் நரைத்த வயோதிகப் பெண்ணை ருத்தி, பிட்டு விற்று உணவு கொள்வான் - பிட்டு விற்றுச் சீவனஞ் செய்பவன் எ—று.

உடைய என்பது நான்கிடத்து மீறு குறைத்து நின்றது. ஆட்டி - பெண்; செம்மனச் செல்வி - சுத்தமாகிய மனச் செல்வத்தை யுடையவன்; மனச் செல்வம் பாவசிந்தை யின்மை, உள்ளது போது மென்னு மனவமைதி என்பன. இவட்கு வந்தி யென்றும் பெயர். அது “அளவிலாண்டு, மன்னிய நரைமூதாட்டி யொருத்தி பேர் வந்தி யென்பான்” என வழிநூலாசிரியர் கூறியவாற்றினு மறிக. (உஉ)

ஆங்கவட் களந்து நீக்குங் கோலறை யடைப்ப தின்றி
யோங்கலைப் புதுநீர் வைகையுடையபெலா மடைக்கு மெல்லை
திங்குள தறுக ணூர் சென்றவட் குறுகண் செய்ய
விங்கெனக் குறுதி யாவார் யாவரோ வென்றி ரங்கி.

இ—ள்: ஆங்கவட்கு அளந்து நீக்கும் கோல் அறை அடைப்பது இன்றி - அவ்வந்தி யென்னும் வயோதிகப் பெண்ணுக்குக் கோலாலளந்து வரையறுத்து விடப்பட்ட பங்கொன்று மாத்திரம் அடைக்கப்படுவதின்றி, ஒங்கு அலைப் புது நீர் வைகை உடைப்பு எலாம் அடைக்கும் எல்லை - உன்னதமாகிய திரைகளையுடைய புதிய நீர் பிரவாகிக்கும் வைகை நதியின் ஏனை யுடைகரைக னெல்லாம் அடைக்கப்படும்பொழுது, திங்கு உள தறு கணூர் சென்று அவட்கு உறுகண் செய்ய - கொடுமையை யுடைய வன் கண்ணர்களாகிய காரியதரிசிகள் சென்று அவ்வம்மைக்குத் துன்பஞ் செய்ய, ஈங்கு எனக்கு உறுதி ஆவார் யாவரோ என்று இரங்கி - அவ்வம்மை இவ்வாபத்தின்கட் டமியேனுக்கு உறுதுணையாவார் யாவரோ வென்று சிந்தித்து மனமிரங்கி எ—று.

ஆங்கவன் ஒரு சொன்னீர்மைத்து. ஆங்கு வைகை நதிக்கரை என்று மாம். அறை வரையறுக்கப்பட்டது. உடைப்பெலா மடைக்கு மெல்லை என்புழிச் செயப்படுபொருள் செய்ததுபோலக் கூறப்பட்டது. (உக)

பிட்டினைக் கூலி கொண்டு பெருங்கரை யடைப்பாரின்றி
நெட்டிலைச் சூல மேந்து நின்மலன் கோயி லெய்தி
மட்டறத் தளர்ந்த கொங்கை மார்பினிற் கண்ணீர் வார
வெட்டுருத் திரண்ட பாத மிறைஞ்சிகின் றிதனைக் கூறும்.

இ—ள்: பிட்டினைக் கூலி கொண்டு பெருங்கரை அடைப்பார் இன்றி - சிற்றுணவாகிய பிட்டினையே கூலியாக ஏற்றுக்கொண்டு பெரிய வைகை நதிக்கு கரைக்கு அணை கட்டும் கூலியான் ஒருவரும் இல்லாமையான், நெட்டு இலைச் சூலம் ஏந்தும் நின்மலன் கோயில் எய்தி - அவ்வந்தி ஐமை வடிவாகிய நெடிய சூலவேலைத் தாங்கும் திருமலராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் வீற்றிருக்கும் விண்ணிழி விமானமென்னும் கோயிலை அடைந்து, மட்டு அறத் தளர்ந்த கொங்கை மார்பினில் கண் நீர் வார - அளவிறப்பச் சாய்ந்த தனங்களையுடைய தன் மார்பிலே கண்ணீர் ஓழுக, எட்டுருத் திரண்ட பாதம் இறைஞ்சி நின்று இதனைக் கூறும் - அஷ்ட மூர்த்தத் திரண்ட அக் கடவுளுடைய திருவடிகளைத் தரிசித்து வணங்கி யெழுந்து நின்று இதனை விண்ணப்பஞ் செய்வாளாயினான் எ—று.

கூலி முற்கூலி; பிற்கூலியாயின் அதனை விற்றுக் கொடுத்தல் கூடு மாகலினென்க. மட்டறத் தளர்தல் சாயுமனவெல்லாஞ் சாய்தல். மட்டு - அளவு. அட்டமூர்த்தமாவன: “நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசம்பு நிலாப் பக லோன், புலனாய் மைந்தளே டெண் வசையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்” என்னுந் திருவாக்கானு மறிக. உயிர் - வாயு. மைந்தன் - ஆன்மா. இனி, மட்டறத் தளர்ந்த கொங்கை என்பதனை, “கைபாந்து வண் டிசைக்குங் கூந்தல்” என்புழிப் போல வெகுபத வெகுவிடீகி என்றலு மொன்று. வெகுவிடீகி அன்மொழி. (உச)

வேறு.

நெட்டரவக் கச்சடையாய் நீலநிறத் திருமாதின்
வட்டமுலைத் தழும்புபட வந்தணையுந் திருமார்பா
கட்டியசெஞ் சடையாயுன் கண்ணருள்கொண் டெப்பொழுதும்
பிட்டினைவிற் துண்பேற்றும் பேரிடும்பை யுளதாமோ.

இ—ள்: நெட்டு அரவக் கச்ச உடையாய் - நெடிய சர்ப்பக்கச்சையுடையவரே, நீல நிறத் திருமாத இன் வட்ட முலைத் தழும்பு பட வந்து அணையும் திருமார்பா - பசிய திருமேனியையுடைய காமாக்ஷியம்மை இனி மையாகிய பர அபர ஞானமாகும் வட்ட வடிவையுடைய ஸ்தனங்களினாலே தழும்புண்டாக வந்தணையுக் திருமார்பையுடையவரே, கட்டிய செம் சடையாய் - மகுட ரீதியாகக் கட்டப்பட்ட சிவந்த சடையை யுடையவரே, நின் கண் அருள் கொண்டு எப்பொழுதும் பிட்டினை விற்று உண்பேற்கும் - தேவரீரது கிருபாநோக்கத்தைக் கொண்டு அன்றன்று பிட்டினைவிற்று ஊதியங் கொண்டு சீவிக்குந் தரித்திரசிரோமணியாகிய தமிழேனுக்கும், பேர் இடும்பை உளது ஆமோ - அரசனாற் பெருந் துன்பம் சம்பவிக்குமோ எ—று.

மிக்க வறுமையால் உலகத்தோடு தொடர்பில்லாத தமிழேனுக்கு அவ்வுலகையோம்பும் அரசனால் இடம்பெய்து யாது மியை பில்லை யென்பது கருத்து. சிற்றின்ப நுகர்ச்சிக் கேதுவாகிய மகளிர் முலையோ லன்றிப் பேரின்ப நுகர்ச்சிக் கேதுவாகிய பா அபர ஞானங்களை ஈண்டு முலையாக உருவகிக்கப்படுமென்பார் அவ்விசேடர் தோன்ற முலையென வானா கூறுது இன்முலை என விதந்து கூறினர். பரஞானம் அதுபவஞானம். அபரஞானம் சாத்திரஞானம். இன்முலை, வட்டமுலை எனக் கூட்டுக. இரீதி-ஒழுங்கு. உம்மை இழிவு சிறப்பு. இது கொச்சகக் கவிப்பா. (உடு)

யாருடனா னினிப்புகல்வே னென்னுடையாய் வைகையினன்
னீருடையா தடைக்கும்வகை நீசித்தின் றருளாயேற்
சீருடையா யுனக்கடிமை செய்யுமவர்க் கெளியையெனும்
பேருடையா யெனப்பலரும் பேசுமொழி பழுதாமே.

இ—ன்: என் உடையாய் நான் இனி யாருடன் புகல்வேன் - என்னை அடிமையாக வுடையவரே தேவரீரோ டல்லது தமிழேன் வேறு இனி ஆரோடு முறையிடுவேன், வைகையின் நல் நீர் உடையாது அடைக்கும் வகை நீ சிறிது இன்று அருளாயேல் - வைகை நதியின் நல்லநீர் உடையாது அடைக்கப்படும் வண்ணத் தேவரீர் சிறிதிப்பொழுது அடியேற் கதுக்கிரகஞ் செய்யா தொழிவீராயின், சீருடையாய் - சுத்தசாட்டுண்ணியமாகிய சிறப்பியல்பை யுடையவரே, உனக்கு அடிமை செய்யும் அவர்க்கு எளியை எனும் பேர் உடையாய் எனப் பலரும் பேசும் மொழி பழுது ஆமே - தேவரீருக்கு ஆட்செய்யுந் திருத்தொண்டர்களுக் கெல்லாம் தேவரீர் எளிவந்து அருள்செய்வீரென்னும் புகழுடையீ ரென்று நம்மவர் பலரும் பேசு முலோக வதந்தி இன்று என்னவளிற் பிழைபட்டுவிடுமன்றோ எ—று.

நீ சிறிதின் றருளாயேல் யாருட னினிப்புகல்வே னென் மேலே கூட்டி முடிக்க, சுத்தசாட்டுண்ணியம் மேலே விளக்கப்பட்டன. உலோக வதந்தி உலகப் பேச்சென்பது மேலுமுரைத்தாம். இனிப் பேருடையா யென்பதற்குத் தாற்பரியம்பற்றித் தீனாகுகரென்னும் பேருடையீர் என்றும், அடிமை செய்யும் அவர்க்கெளியீரென்னும் பெருமை உடையீர் ரென்றும் உரைப்பினுமையும். யாவர் யாரெனக் கெட்டது. இது விதியின்றி வரும் புணர்ச்சியில் விகாரக்கேடென்க. (உசு)

தாயுமில் தந்தையிலே தமருமில் தமிழேனைப்
பேயினுட னின்றாலும் பிரித்தறிய வொண்ணாது
தீயதென திலம்பாடென் சிந்தையில்லென் துயர்தீர
நீயருளா தொழியினுயிர் நீப்பேன்மற் றென்செய்கேன்.

இ—ன்: தாயும் இலை தந்தை இலை தமரும் இலை - எனக்கு மாதாவுமில்லை பிதாவுமில்லை ஞாதிகளுமில்லை, தமிழேனைப் பேயினுடன் நின்றாலும் பிரித்து அறிய ஒண்ணாது - இவ்வாறு தனித்தவளாகிய யான் பேயோடொருங்கு நிற்பினும் பேய் இது, வந்தி இவன் என்று என்னை வேற்றுமை தெரித்துணர் ஒருவர்க்குங் கூடாது, எனது இலம்பாடு தீயது-என் வறுமை இங்ஙனம் மிகக்கொடியது, என் சிந்தையில் வெம் துயர்தீர நீ அருளாது ஒழியின் உயிர் நீப்பேன் - இவ்வியல்புடைய நிராதார சகிதையாகிய என் மிக்க மனத்துயர் என்னை விட்டகலக் கருணாநிதியாகிய தேவரீர் சிறிததுக் கிரகஞ் செய்யாதொழியிற் பிராணத்தியாகஞ் செய்வேன், மற்று என் செய்கேன் - அஃதொழிந்து வேறு யாது செய்வேன் எ—று.

இல்லை என்பது மூவிடத்தும் இடைக் குறைத்து நின்றது. நீ என்பதற்குக் கருணாநிதியாகிய நீ என்பது இசையெச்சத்தான் வருவிக்கப்பட்டது; “அந்தாமரை யன்னமே நினை யானகன் றுற்றுவனே” என்புழி நின் என்பது போல. தாயின்றியுந் தந்தையின்றியுந் தமரின்றியுந் தான் றனித்தமையிற் பேயினுட னின்றாலும் பிரித்தறிய வொண்ணாமை ற் றன்னை நிராதாரஞ் செய்தது தன் வறுமையே யென்பார் தீயதென திலம்பாடு என்றான். இலம்பாடு - வறுமை. ஒருவற்குத் தாயின்மை முதலியன நிராதார நிமித்தமாமென்பதை, “தாயோ டறுசுவைபோற் தந்தையோடு கல்விபோஞ், சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம் போம்—ஆயவாழ், ஐற்றரு டன்போ முடற்பிறப்பாற் றோன்வலி போம், பொற்றூலியோ டெவையும் போம்” என்பதனுதிக. பேய் நிராதார நீர்மையதாகலிற் பேயினுட னின்றாலும் பிரித்தறிய வொண்ணாதென்றோ னென்க. (உஎ)

வேறு.

இன்றெனக் குறுதி யாகி யானிடும் பிட்டு வாங்கி
வன்றிறற் கூலி யாளாய் வன்கரை யடைப்பா ரில்லை
யுன்றனக் கபயம் யானென் றுரைப்பவ டன்மே லன்பு
சென்றவட் காளா மாறு துணிந்தனர் தேவ தேவர்.

இ—ன்: இன்று எனக்கு உறுதி ஆகி யான் இடும் பிட்டு வாங்கி - இத்தினமெனக் குறுதுணையாகி யான் கொடுக்கும் பிட்டினையே கூலியாகப் பெற்று, வன் திறல் கூலி யாளாய் வன்கரை அடைப்பார் இல்லை - மிக்க வலியையுடைய கூலியாளாகிப் பெரிய அணை கட்டுவார் ஒருவருமில்லை ஆகலான், யான் உன்றனக்கு அபயம் என்று உரைப்பவன் மேல் அன்பு சென்று - தமிழேன் இனித் தேவரீருக் கடைக்கலமென்று பிரார்த்திக்கும் வந்தியினிடத்துத் திருவருண் மிக்குச் சேறலான், தேவதேவர் அவட்கு ஆளாமாறு துணிந்தனர் - மகாதேவராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் அவ் வந்திக்குத் தாங் கூலியாளாம்படி திருவுளங் கொண்டருளினார் எ—று.

சேறலான் என்பது சென்றெனத் திரிந்து நின்றது. வண்கரை போணை. பிட்டினையே கூலி கொள்ளப்பெறுதலும் அதன்பொருட் டுற்று நின்று வண்கரை யடைத்தற் காவாரை இவ்வொரு தினத்துட் பெறுதலும் நின்றிருவருளா னல்லது என்செயலால் ஒன்றுமின்றெனப் பிரார்த்தித்தா னென்பார் உன்றனக் கபயம் யானென்றும், எத்துணையுமரிய தாம் எத் துணையு மெளரிய இதனை விடாது செய்யத் திடசித்தங் கொண்டருளினு ரென்பார் அவட்காளாமாறு துணிந்தனர் தேவதேவரென்றுங் கூறினர். இது அதுசீரடி யாகிரியவிருத்தம். (௨௮)

ஆடையுந் துணிந்த சீரை யாகியே கூலி யாளாய்க்
கூடையுந் தலைமேற் கொண்டு கொட்டுடைத் தோள ராகிப்
பீடைகொண் டயர்வாள் காணப் பெரும்பசி யுடையார் போல
வேடைகொண் டொல்லை வந்தார் வேண்டிய வடிவங் கொள்வார்.

இ—ள்: வேண்டிய வடிவம் கொள்வார் - ஆங்காங்குத் தமக்கு வேண்டிய திருவுருவங் கொண்டருளுஞ் சிவபெருமானாவர், கூலி ஆளாய் - ஈண்டுக் கூலிக்காரராகி, ஆடையுந் துணிந்த சீரை ஆகி - வஸ்திரமும் கந்தை வஸ்திரமாகப் பெற்று, கூடையுந் தலை மேல் கொண்டு - மண்சமக்குங் கூடையையுஞ் சிரமேற்கொண்டு, கொட்டு உடை தோளர் ஆகி - மண்வெட்டி தங்குந் தோளையுடையவராகி, பெரும் பசி உடையார் போல வேடை கொண்டு - மிக்க பசியுடையார் போல உணவின் மேல் வேணவாக்கொண்டு, பீடை கொண்டு அயர்வாள் காண ஒல்லை வந்தார் - மேற் கூறிய பிரகாரம் துன்பங் கொண்ட யரும் வந்தி காண விரைவாக வீதியின்கண் வந்தருளினார் எ—று.

துணிதல் - கிழிதல். ஆடையுந் துணிந்த சீரையாகி எனச் சினைவினை முதன்மே லேறிற்று. அது வேற்றுமைச் சினையாயினும் ஒற்றுமைச் சினை போல உடற்கின்றியமைபாமையின். இஃதுணராதார் வினைத் தன்வினை வினையெச்சங்களோடு மாறுபடப் பிறவினை வினையெச்சமாக ஆக்கி எனத் திரித்துரைப்பர். பெரும்பசி யுடையார்போல வேடைகொண்டென்பதற்கு மிக்க பசியுடையவரைப் போல உதராக்கினி வெம்மைகொண் டென்றும், மிக்க பசியுடையவரைப் போலச் சோர்வுகொண் டென்றும் பொருள் கூறினும் பொருள்தம். பசுக்கட்குரிய பாதத்திரம் சிற்றுணர்வு சிறுசெயல்கள் விருப்பு வெறுப்புக்களாகிய உபாதிகளொன்று மின்றி, ஆணவ நீங்கிய அறிவையுந் தொழிலையுந் கொண்டு நின்றவிற் மறக் காங்காங்கு வேண்டப்படுந் திருமேனி கோடற்கோ ரிழுக்கின் றென்பார் வேண்டிய வடிவங் கொள்வா ரென்றார். அது “குறித்ததொன் றுகமாட்டாக் குறைவில் ஞாதலானு, நெறிப்பட நிறைந்த ஞானத் தொழிலுடை நிலைமை யானும், வெறுப்பொடு விருப்புத் தன்பான் மேவுத லிலாமையானு, நிறுத்திடு நினைந்த மேனி நின்

மல னருளி னாலே” என்பதனு னு மறிக. தலைமேல் கொண் டெல்புழி ளகார வியப்பு மண் புருத்தும் விண்பறந்து மென்புழிப் போல ஏழாம் வேற் றுமையில் எதிர்மறுத்து வந்தமை புறநடையாற் கொள்க. (௨௯)

வந்தெனை யேவல் கொள்வா ருளர்கொலோ மற்றங் கென்று புந்தியின் மகிழ்ந்து கோயில் வாயிலிற் புகன்ற போதி லந்தநன் மொழியைக் கேளா வன்னைதன் னயர்ச்சி கூருஞ் சிந்தனை பொழிந்து கூலி யாளரைச் சென்று சேர்ந்தான்.

இ—ள்: வந்து எனைப் புந்தியின் மகிழ்ந்து ஏவல் கொள்வார் இங்கு உளர் கொலோ என்று கோயில் வாயிலின் புகன்ற போதில் - கூலியாளர் அங்ஙனம் வந்து என்னை மனமகிழ்ந்து வேலைகொள்வா ரிங்குளரோவென்று கோயில் வாய்தலினின்று விளித்த தருணத்து, அன்னை அந்த நல் மொழியைக் கேளா அயர்ச்சி கூரும் தன் சிந்தனை ஒழிந்து - அவ்வம்மை தன் செவிக்கினிய அவ்வசனத்தைக் கேட்டு மயக்க மிகும் பல தலையாய வெண் ணங்களை யெல்லாம் விட்டு, கூலி யாளரைச் சென்று சேர்ந்தான் - அக் கூலியாளரை விரைந்து சென்று சமீபித்தனர் எ—று.

மனமுவந் தின்முகங் காட்டி யேவல் கொள்வார்க் கல்லது வெறுத்து வெகுளிமுகங் காட்டி யேவல்கொள்வார்க்குத் தாழுடம்படாமை விளக்கு தற்குப் புந்தியின் மகிழ்ந்தென விசேடித்தார். வந்தி மனமுவந் தின்முகங் காட்டி யேவல்கொள்ளுமாதும், காரியதரிசிகள் வெறுத்து வெகுளி முகங் காட்டி யேவல்கொள்ளாமையும் முன்னர் வினக்குப. (௩௦)

புடையின்மே லுலகோ ரின்றிப் புனைந்துள புலித்தோ லாடையுடையின்மே லசைக்குங் கச்சா யோங்குநச் சுரக மின்றிச் சடையின்மேன் மதிய மின்றித் தாங்கிய மழுமா னின்றி விடையின்மே லின்றி நின்ற வெளிபனை வெளியிற் கண்டான்.

இ—ள்: புடையின் மேல் உலகோர் இன்றி - இரு மருங்கினும் முறை யே நின்று சேவிக்கு மேலுலக வாசிகளாகிய அரிபிரமேந்திராதி தேவர்கள் என்னும் பரிசனங்க ளின்றியும், புனைந்துள புலித்தோல் ஆடை உடையின் மேல் அசைக்கும் நச்ச உரகமாய் ஒங்கு கச்ச இன்றி - திருவரையிலே புனையப் பெற்ற புலித்தோலாகிய வஸ்திர வுடையின் மீதே இறுகப் பிணிக்கு நஞ்சையுடைய பாம்பாய் விளங்கும் உதர பந்தனமின்றியும், சடையின்மேல் மதியம் இன்றி - திருச்சடையின்மீதே பாலசந்திரனாகிய தலைக் கோலமின்றியும், தாங்கிய மழு மான் இன்றி - திருக்கரங்களிலே தாங்கியருளிய மழுவும் மாணுமாகிய படைக்கலரும் புற்கல வாத்தியமுமின்றியும், விடையின் மேல் இன்றி நின்ற வெளியினை - அறக் கடவுளாகிய இடபவாகனத்தின் மேல் இவர்த லின்றியும் வறிதே நிற்கின்ற சிதாகாச

வடிவையுடைய சிவபெருமானாகிய கூலியானரை, வெளியில் கண்டான்-வந்தி வாய்தலின் வெளியே நிற்பக் கண்டான் என்று.

புடையிலின்றியென முடிக்க. ஆடை யுடை என்பது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. தோலாடை யுடை என்பது பன்மொழித் தொடர். கச்சு மதியமுமாகிய ஆதேயங்களோடு முறையே புலித்தோலாடையுஞ் சடையுமாகிய ஆதாரங்களை உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறினார். அவற்றினது அபாவமும் சுண்டுக் கொள்ளப்படுதற்கென்க. புற்கல் வாத்தியம் உயிர்ப்பொருள் வாத்தியம். அது “மற்றதன் பின்றை யெந்தை மான் பிணை யதனை நோக்கித், தெற்றென விளித்து நத்தஞ் செவியினுக் கணித்தாய் மேலி, நின்றலுங் கூவுகென்றே நீடருள் செய்து வாமப், பொற்றடங்கையிற் பற்றிப் பொருக்கென வேந்தி நின்றான்” என்பதனுறு முய்துணர்க. நின்ற எளியனை யெனக் கண்ணழித்து சுண்டைக் கேற்ப அடியவர்க் கெளியவரை யென் றுரைத்தலு மொன்று. (கக)

மைந்தநீ யெனக்கிங் காளாய் வருகென முன்னர்க் கூலி தத்தியேல் வருவ னென்று சாற்றலு தகர விப்போ திந்தவா ரமுதம் போலு மினியபிட்டு டளிப்பே னல்லா லந்திவா யிதனை விற்றே யளிப்பனின் கூலி யென்றான்.

இ—ன்: மைந்த நீ எனக்கு இங்கு ஆளாய் வருகென - மகனே நீ யெனக் கிப்பொழுது கூலியாளாய் வாக்கடவை யென்று வந்தி கேட்பு, முன்னர்க் கூலி தத்தியேல் வருவன் என்று சாற்றலும் - அதற்கு அவர் முற் கூலி தருவாயாயின் வருவேனென்று கூறுதலும், தகர ஆர் அமுதம் போலும் இனிய இத்தப் பிட்டு அளிப்பேன் - அதற்கு அவ்வம்மை நீ உண்ணும் பொருட்டு அரிய அமிர்தம் போலும் இனிய பிட்டை யுணக்கு முற்கூலி யாகத் தருவேன், அல்லால் இதனை விற்று அந்திவாய் நின் கூலி அளிப்பன் என்றான் - அது நினக்குக் கருத்தன்றாயின் இப்பிட்டை விற்று அஸ்தமயன காலத்தில் நின் கூலியைக் கைப்பொருளாகத் தருவேனென்று கூறினான் என்று.

வருக வென்னும் வியங்கோளீது குறைந்து நின்றது; வியம் - ஏவல், அது ‘வியவனே யேவுவான்பேர்’ என்பதனுறு மறிக. அல்லால் என்பது வினையெச்சக்குறிப்பு, சாற்றலுமென்ப தும்பிறுவியெச்சம்; வாய்பாடிண்மையிற் புதியன புதுதலாற் கொள்க. அது என்றனென்னும் பிறவினை முதல்வினை கொண்டது. பிட்டை யுபகாரமாகத் தந்து பின்னர் அந்தியிற் கூலியுந் தருவே னென்றுமாம். அந்தி சாயாணை. அந்திவா வெனவும் பாடம், (கஉ)

இரும்பசி யுடையே னன்னே யினியபிட்டு டளிப்பை யாகிற் குரம்புகொண் டடைப்பன் யானே கோலறை முழுது மென்னக் கருப்புறத் துகின்மே லிட்ட பிட்டினைக் கரத்தா லள்ளி விரும்பியிங் கிதனைக் கொள்வர் யென்றான் விரும்ப மிக்கான்.

இ—ன்: அன்னே இரும் பசி உடையேன் இனிய பிட்டு அளிப்பை ஆகில் - தாயே நான் இதுபொழுது பெரும்பசி யுடையேன் ஆகலின் இனிய பிட்டினைத் தருவாயானால் அதனையுண்டு பசி தீர்த்து, கோல் அறை முழுதும் யானே குரம்புகொண்டு அடைப்பன் என்ன - கோலால் வரையறுக்கப்பட்ட நின் பாக முழுவதையும் யானே வரம்புயர்த்துக் கட்டுவேன் என்று கூற, விரும்ப மிக்கான் விரும்பி - ஆதரவுமிக்க வந்தி கேட்டு முன்னையினும் மிக விரும்பி, கரும் புறத் துகில் மேல் இட்ட பிட்டினைக் கரத்தால் அள்ளி இங்கு இதனைக் கொள்வாய் என்றான் - கறுத்த புறத்தை யுடைய வஸ்திரத்தை மேலே இட்டு மூடிய பிட்டைக் கைகளை லள்ளி மகனே நீ இதனை வாங்கிக்கொள்ளென்று கூறினான் என்று.

இறக்கிக் கொட்டியவுடன் மூடுகின்றழிப் பிட்டி னாலிபட்டுக் கறுத்த வஸ்திர மென்பார் கரும்புறத்துகில் என்றார். வஸ்திரத்தை மேலே இட்டு மறைத்தல் ஈன சாதியாருள் சமயத்தாருங் காணமைப் பொருட்டும் ஈ முதலியன அதன்மேல் வீழாமைப் பொருட்டு மென்க. (கக)

கூற்றடுங் கமல பாதர் குறுந்துணிக் கரிய சீரை யேற்றிநீம் பிட்டு வாங்கி யின்புற வழுது செய்து மாற்றரும் பசியை யன்னே மாற்றனை யினிப்போய் வைகை யாற்றினின் கூற்றி லுண்டா மருங்கரை யடைப்ப னென்றார்.

இ—ன்: கூற்று அடும் கமல பாதர் - யமனைக் கொன்றருளுந் திருவடித் தாமரையினையுடைய சிவபெருமானாகிய கூலியாளர், குறும் கரிய துணிச் சீரை ஏற்று - குறுத்த கரிய கத்தை வஸ்திரத்தை விரித்தேத்தி, இடும் பிட்டு வாங்கி இன்பு உற அமுது செய்து - வந்தி இடும் பிட்டை வாங்கி இன்பமிகத் திருவழுது செய்தருளி, மாற்று அரும் பசியை அன்னே மாற்றினை - தன்னை யுடையாரது மாண முதலிய பத்தை யு மொருசேர மாற்றுக்கின்ற பொறுத்தற்கரிய பசியைத் தாயே நீ மாற்றினாய், இனி வைகை ஆற்றிற் போய் நின் கூற்றில் உண்டாம் அரும் கரை அடைப்பன் என்றார் - இனி நான் வைகை நதிக்கரையிற் சென்று நின் பங்குக்குளதாகிய பெரிய அணையைக் கட்டுவேன் என்று கூறியருளினார் என்று.

உமையம்மை வருடப் பொழுது சிவக்கும் மென்மையதாயினும் யமனை யுதைத்துக் கோற்றகேற்ற வன்மையதென்பார் கூற்றடுங் கமலபாதர் என்

ரூர். தன்னை யுடையாரது மானமுதலிய பத்தையும் பசி தப்பாது மாற்று மென்பது, “மாணங் குலங் கல்வி வண்மை யறிவுடைமை, தானத் தவ முயர்ச்சி தானாண்மை—தேனின், கசிவந்த சொல்லியர் மேற் காழுறுதல் பத்தும் பசிவந்திடப் பற்றது போம்” என்பதனுறு மறிக. நீக்குதற்கரிய பசியென்றுமாம். அது “பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பாளை” என்பதனுறு மறிக. பசியை யின்னே மாற்றினே எனவும் பாடம். (௬௪)

நன்றுநன் றின்னு மன்னே நயந்துபிட்டு டளித்தல் வேண்டு மென்றுதந் துணிந்த சீரை பேற்றது நிறைய வாங்கித் தின்றுநின் றலைநீர் வைகைச் செழுங்கரை யதனிற் சென்று குன்றெனுந் தவத்தா யுன்றன் கோலறை காட்டு கென்றார்.

இ—ள்: அன்னே பிட்டு நன்று நன்று நயந்து இன்னும் அளித்தல் வேண்டும் என்று தம் துணிந்த சீரை ஏற்று அது நிறைய வாங்கி-தாயே இப்பிட்டு மிகவு நன்று ஆகலின் என்மேல் விருப்பங்கொண் டின்னுந் தால்வேண்டுமென்று தமது கந்தைவஸ்திரத்தை விரித்தேந்தி அது நிறைய வாங்கி, தின்று தின்று அலை நீர் வைகைச் செழுங் கரை அதனில் சென்று-அதனைத் தின்றுதின்று அலைமறிகின்ற நீரையுடைய வைகைநதி யின் தழுகிய கரையின்கட் போய், குன்று எனும் தவத்தாய் உன்றன் கோலறை காட்டு கென்றார்-மலையென்று சொல்லத்தகுந் தவத்தையுடைய தாயே இனி உன்பங்கைக் காட்டுக என்று கூறியருளினார். எ-று.

அடுக்கிரண்டனுண் முன்னையது மிகுதியினும், பின்னையது ஒரு தொழில் பலகாணிகழ்தற்கண்ணும் வந்தன. வியங்கோளீறு தொக்கது. சலியாமையும் பெருமையும்பற்றித் தவம் குன்றாக உருவகஞ்செய்யப் பட்டது. கோலறை கோலால் வரையறுக்கப்பட்டது. தன், குச் சாரியை. (௬௫)

மெய்த்தவம் புரிவார் தம்மின் விழுப்பமிக் குடைய வன்னை யித்தடங் கரையை வல்லே யெம்பிரீ யடைப்பா யென்னப் பைத்தவெம் பருவாய் நாகம் பனிமதிப் பாதிக்கொன்றைக் கொத்துடன் முடிக்க வல்லார் கோலறை யடைக்க லுற்றார்.

இ—ள்: மெய்த் தவம் புரிவார் தம்மின் விழுப்பம் மிக்குடைய அன்னை - மெய்ம்மையாகிய தவத்தைச் செய்பவர்களுள் மிகவும் மகிமை யையுடைய நம்மாதாவாகிய வந்தியானவன், இத் தடம் கரையை வல்லே எம்பி நீ அடைப்பாய் என்ன - இவ்விசாலமாகிய கரையினை விரைவாக என்றம்பி நீ யடைப்பாயாகவென்று கூற, பைத்த வெம் பருவாய் நாகம் பனி மதிப் பாதி கொன்றைக் கொத்து உடன் முடிக்க வல்லார் - படத் தையும் நஞ்சுக்குந் கொடிய பருவாயையுமுடைய பாம்பையும் குளிர்ச்சி

பொருத்திய பாலசந்திரனையும் பகைதீர்த்துக் கொன்றைப்பூங்கொத்தோ டொருதன்மையவாகச் சூட்டவல்ல சிவபெருமானாகிய கூலியாளர், கோலறை அடைக்கல் உற்றார் - அவ்வம்மையின் பங்கை அடைத்தல் செய்வாராயினர் எ-று.

பைத்த நாகம் பருவாய் நாகம் எனத் தனித்தனி முடிக்க. பருவாய் - பேழ்வாய். பாம்பினது தோற்றக்கொடுமையும் விழுங்கியுமிழும் வாயி னது வெம்மையும், மதியினது தண்மையும் அதனது தோற்றத் தெளிமை யும் விளக்குமுகத்தால் அவையிரண்டிற்குந் தம்முள் வேறுபாடுண்மை சாதித் தற்குப் பைத்த வெம்பருவாய் நாகம் பனிமதிப்பாதி என விசேடித்தார். பாதி-பங்கு; ஈண்டொருகலையென்றதாம். ஏனைத் தவத் தானம் கண்ம யோக முதலிய பசுபுண்ணியங்கள் பயக்குஞ் சுவர்க்கபோகப் பயன் அதுப விக்கப்பட்டு விரைவிற றுலேந்தவழி அவ்வாண்மா மீண்டும் பிறப்பிறப் புக்களிற் பட்டு முன்போலத் துயருறுதல் தப்பாமையின் அவற்றைப் பொய்த்தவமென்பார், எவ்வாற்றினும் ஞானம் வாயிலாகப் பரமுத்தியைப் பயந்தேவிடுஞ் சரியை கிரியை யோகங்கனாகிய சிவபுண்ணியங்களை ஈண்டு மெய்த்தவம் என்றும், அரிபிரமேந்திராதி தேவருங் கனவிலுங் காண்டற் கரிய முழுமுதலாகிய சிவபெருமான் கூலியாளராகி வந்து தன் பிட்டை அமுதுசெயப் பெறுதலின் மேற், கரையடைக்கவும் பெறுதலின் இவ்வம்மை அவரினும் மற்றவரினும் மிக மகிமையுடையனாதன்மேல், அக்கடவுட் குப் பிட்டமு தருத்தித் தாயாகி நின்றலின், அக்கடவுளை வழிபடு நமக் கும் அரும் பெருந் தாயேயாமென்பார் தவம்புரிவார் தம்மின் விழுப்பமிக் குடைய வன்னை யென்றுங் கூறினார். (௬௬)

பேர்ப்பர்மண் கூடை பெய்வர் பிறைமுடி மேற்கும் மாடு
சேர்ப்பர்பின் சுமந்து சென்றச் செய்கரை சிந்தி மீள்வர்
வேர்ப்பர்மெய் யினைப்பார் போல மென்றுபிட்டு டிரத நாவிற
பார்ப்பர்வ வன்னை தன்மேற் பரிந்தருட் பார்வை செய்வார்.

இ—ள்: மண் பேர்ப்பர் - மண்ணை வெட்டுவர், கூடை பெய்வர் - அதனைக் கூடையின்க ணிடுவர், பிறை முடி மேல் சும்மாடு சேர்ப்பர் - பிறையையுடைய திருமுடியின்மேற் சுமையடை கோலி வைப்பர், பின் சுமந்து சென்று அச் செய் கரை சிந்தி மீள்வர் - பின்னர் அதனைச் சுமந்து சென்று கட்டப்படும் அவ்வுடைகரையிற் கொட்டித் திரும்புவர், மெய் இளைப்பார்போல வேர்ப்பர் - அவ்விடாமுயற்சியினுற் சரீரம் வருத்தி இளைப் பார் போலக் குறுவெயர்வை கொள்வர், பிட்டு மென்று இரதம் நாவிற பார்ப்பர் - அவ்விளைப்பு நீங்கும் வண்ணங் கந்தையிலுள்ள பிட்டை அள்ளி வாயிலிட்டு மென்று தின்று அதன் சுவையை நாவின லுணர்வர், அ அன்னை மேல் பரிந்து அருள் பார்வை செய்வார் - அப் பிட்டமுதைத்

தமக்குக் கொடுத்த அவ்வம்மை மீது முன்னையினு மிக அன்புசுரந்து கிருபாநோக்கஞ் செய்வார் என்று.

செய்கரை சிந்தி என்புழி இயல்பு வேற்றுமைப் புறனடையாற் கொள்க. பின் என்பதனைப் பேர்ப்பார் மண் என்னு முதற்றொடரொழிந்த னனை யைந்தொடரொடுங் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. அம்முதற்றொடர் முதலிய ஏழுதொடரும் ஒன்றன்பி னென்று காரணகாரிய முறையாகத் தொடர்ந்து நின்றலின் இது காரண காரியத் தொடர்பு நவீற்சியென்னு மலங்காரமென்க.

(சுஎ)

பிட்டுநன் நென்று கூறிப் பிறைமுடி யசைப்பார் வேட
னிட்டமென் றசையிற் சால விசனுக் காமி தென்பார்
கொட்டுடன் கவிழ்த்த கூடை கொண்டுநின் றுடல் செய்வார்
வேட்டிமண் குவிப்பா ரோடி விரைந்தடிப் பாய்ந்து மீள்வார்.

இ—ள்: பிட்டு நன்று என்று கூறிப் பிறைமுடி அசைப்பார் - இப் பிட்டு வரவர மிக நன்றாகவிருக்கின்றதென்று சற்காரங் கூறிப் பிறையை யுடைய சிரசை மகிழ்ச்சியினால் அசைப்பார், வேடன் இட்ட மென் தசையின் ஈசனுக்கு இது சால ஆம் என்பார் - கண்ணப்ப நாயனாகிய வேடுவர் திருக்காவத்தி யீசருக்குப் படைத்த மென் றசை யமுதினும் இஃது இம்மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுளுக்குப் பூரண பிரீதியாகு மென்பார், கொட்டு உடன் கவிழ்த்த கூடை கொண்டு நின்று ஆடல் செய்வார் - தோளின்கணிட்ட மண்டொடு கருவியுடன் சிரசிற் கவிழ்த்த கூடையை யுங் கொண்டு நின்று ஆரத்தக்கூத்தாடுவர், மண் வெட்டிக் குவிப்பார் - மண்ணை வெட்டிக் குவித்து, ஓடி விரைந்து அடிப் பாய்ந்து மீள்வார் - அடியாந் தெல்லை குறித்துவிட்டுப் பின்னாக்கோடிச் சென்று மீள முன்னுக்கு விரைந்தோடி வந்து அம் மணற்குன்றைக் கடந்து அவ்வெல்லைக் கப்பாற் குதித்துத் திரும்புவார் என்று.

கண்ணப்பநாயனார் பக்குவம் பரீகூறித்துப் படைத்த தசையமு தென்பார் மென்றசையென முடித்தார். கண்ணப்பநாயனாரது பத்திவிசேடத்தை, “கண்ணப்ப ஞெப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபி, னென்னப்ப னென்னொப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி” என்பதனானு முணர்க. பிறைமுடி இயற்கையடை.

(சுஅ)

பரிவுடை மனத்தி னாளும் பரமர்தஞ் செய்தி கண்டு
கரையினை யடைத்தல் வேண்டு மென்றுதன் கருமங் கூறான்
உரனுடை வழுகி தூதர் காண்பரே னுறுகண் செய்வார்
இருவினை யுடையேன் மற்றிங் கென்செய்வே னென நினைந்தான்.

இ—ள்: பரிவு உடை மனத்தினாளும் பரமர்தம் செய்தி கண்டு - சீவகாருண்ணியம் பொருந்திய மனத்தையுடைய வந்தியுஞ் சோமசுந்தரக் கடவுளினது திருவினையாடலைக் கண்டு, கரையினை அடைத்தல் வேண்டும் என்று தன் கருமங் கூறான் - அணைகட்டுதல் செய்யவேண்டு மென்று தன் காரியத்தைக் குறித்து ஒன்றும் பேசாதவனாய், உான் உடை வழுகி தூதர் காண்பரேல் உறுகண் செய்வார் - வலியையுடைய பாண்டியனாது தூதுவர் காண்பாராயின் எமக்குத் துன்பஞ் செய்வார், இருவினை உடையேன் மற்றிங்கு என் செய்வேன் என நினைந்தான் - இருவினையையுடைய பாவியாகிய தமிழேன் இதற்கு யாது செய்வேன் என்று பலவற்றையும் எண்ணினான் என்று.

இங்ஙனம் தானென்று கருதத் தன் வினையயத்தான் அதற்கு மாறாகப் பிரிதொன்று சம்பவித்தமையின், இருவினை யுள்ள துணையும் அவ்வினை வயத்தானல்லது தன்வயத்தா னென்று நிகழாதென இங்ஙனான பல வற்றையும் நினைத்தா னென்பார் மற்றிங் கென்செய்வே னென நினைந்தா னென்றார். சுண்டுக் கூலியான் கிடைத்தல் நல்வினை வயத்தானும், அவன் உற்று நின்று வேலை செய்யாமை தீவினை வயத்தானும் நிகழ்ந்தன என்பது வந்தியின் கருத்தென்க.

(சுசு)

மற்றவ ணிலைமை வெள்ளி மன்றுணின் றுடு கின்ற
கொற்றவ ரறிந்து பின்னும் கூடைமண் கரைமேற் கொட்டி
யுற்றளிக் கரையை யன்னே யொல்லையி லடைப்ப னின்னே
சற்றிதற் கிரங்கா தேகுன் றகவுடை மனையி லென்றார்.

இ—ள்: அவன் நிலைமை வெள்ளி மன்றுன் கின்று ஆடுகின்ற கொற்றவர் அறிந்து - அவ்வந்தியினது அந்நிலைமையை வெள்ளியம்பலத்தின்கணின் திருநடனஞ் செய்தருளும் பசுபதியாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளென்னும் கூலியான் திருவுணத்தடைத்து, பின்னும் கூடை மண் கரை மேல் கொட்டி - பின்னரும் ஒரு கூடை மண்ணைக் கரையிலே கொட்டிவிட்டு, உற்ற இக்கரையை அன்னே யான் ஒல்லையில் அடைப்பன் - உனக்காக விடப்பட்ட இக்கரையைத் தாயே நான் விரைவாக அடைப்பேன், நீ சற்று இதற்கு இரங்காது உன் தகவு உடை மனையில் இன்னே வரு என்றார் - நீ சிறிது மிதன்பொருட்டு மனமிரங்காது உன் தகுதியுடைய வீட்டிற்கு இப் பொழுதே செல்வாயென்று கூறியருளினார் என்று.

அந்தரியாமியாய் எவற்றையு முண்ணின் துணர்பவராகலின் மற்றவ ணிலைமை வெள்ளி மன்று ணின்றாடுகின்ற கொற்றவரறிந்தென்றும், சிவ பிரான் முன்னர்ப் பிட்டமு தருத்தப்பெற்ற திருமனை யாகலிற் றகவுடை மனையென்றுங் கூறினார். இனி வந்தி வறியனாகலின், தகவுடைமனை

என்புழி, உடை மனை என்பதனை வினைத்தொகையாகக் கொண்டு தக வற்றமனை யென்றது மொன்று. “சங்கு தரு நீணியிஞ் சாலவுடை நாய்கன்” என்புழி உடைநாய்கன் என்பது வினைத்தொகை என்றார் நச்சி ஞார்க்கினியாரு மென்க. (ச௦)

நீறணி புனித மேனி நின்மலன் விடுப்ப வேகித்
தோற்றை முகத்தி னுடன் றென்மனை புதுது மெல்லைக்
கூறருந் தவத்தின் மிக்காள் கோலறை யடைப்ப வஞ்சி
மாறிடு திரைக்கை தன்னாற் றெழுதனள் வைகை மங்கை.

இ—ள்: நீறு அணி புனித மேனி நின்மலன் விடுப்ப - விபூதியை யணிந்த நிஷ்கனங்கமாகிய திருமேனியையுடைய சோமசுந்தரக் கடவுள் அனுப்ப, தோல் திரை முகத்தினுள் கிதித் தன் தோல் மனை புதுதம் எல்லை - தோல் திரைத் முகத்தையுடைய வந்தி சென்று தன் பழைய வீட்டிற் புறம்பொழுது, கூறு அரும் தவத்தின் மிக்காள் கோலஅறை அடைப்ப-லிதந்து கூறுதற்கரிய தவத்தான் மேம்பட்ட வந்தியினது பாகமாகிய செய்கரையைச் சிவபெருமான் அடைக்கும்பொழுது, வைகை மங்கை மாறிடு திரைக் கை ஆல் தொழுதனள் - வைகைநதியாகிய பெண் வேகந்தணிகின்ற திரைகளாகிய டைகளினாலே சுவாமியை அஞ்சலி செய்தனள் எ—று.

சத்திகாரியமாகிய திருமேனியாகலிற் புனிதமேனியென்றும், முன் நன் னீரடங்கி யுள்வாங்கிச்செல்ல என்றாராகலின், அதற்கேற்ப ஈண்டு மாறிடு திரைக்கை என்றங் கூறினார்; ஒன்றன்பினொன்றாக மாறிவீசற் திரையென்று மாம். நீறிடுபுனிதமேனி எனவும், கூறிடு தவமெனவும் பாடம். (சக)

சிறந்தமன் கூடை வேணித் திருமுடிச் கொட்டை யாக
நிறந்திகழ் கொன்றை நீழ் னிறைமண லணைய தாக
வுறுந்தொழின் முயற்சி யாலே யுபங்கமெய் யிளைத்தார் போல
மறைந்துல கெங்கு மாண வள்ளலார் பள்ளி கொண்டார்.

இ—ள்: மண் கூடை வேணித் திருமுடிச் சிறந்த கொட்டை ஆக - மண் சுமக்கும் கூடை சடையை யுடைய திருமுடிச் சழிகிய தலையணையாக வும், நிறம் திகழ் கொன்றை நீழல் நிறை மணல் அணை ஆக - பொன் னிறம் விளங்கும் பூவையுடைய கொன்றைமர நீழலிலே நிறைந்த மணல் சயனமாக வும், உறும் தொழில் முயற்சியால் உயங்கி மெய் இளைத்தார் போல - மிகுந் தொழின் முயற்சியாலே அறவருந்திச் சரீரமிளைத்தார் போன்று, உலகு எங்கும் மறைந்து ஆன வள்ளலார் பள்ளிகொண்டார் - உலகெங்கும் விற கிற்நீயைப் போல வியாபித்து மறைந்து நிற்கும் வள்ளலாகிய சோமசுந் தரக் கடவுள் பள்ளிகொண்டருளினார் எ—று.

நீழலிலே பள்ளிகொண்டாரென முடிக்க; நீழல் என்பதை நிறை என்னும் வினைத்தொகையோடு முடிப்ப தாகிரியர் கருத்தாயின் நிறந்திகழ் கொன்றையின் கீழ் நிறை மணலெனத் தம்முடியினிது விளங்கக் கூறுவர். அங்ஙனங் கூறுது கொன்றை நீழலெனக் கூறுதலின் அவர்க்கது கருத்தன் றென்க. மண் கூடையைத் தந்திருப்பள்ளியறைச் சித்திரப்பூம்பட்டாடைத் தலைக்கொட்டைபோலக் கொண்டருள்ளமை தோன்றச் சிறந்த கொட்டை யாக என்றும், மணலணையை, அதன்மீது உதிர்ந்து கிடக்கும் பூவான் மலரணை யென்று குறிப்பித்தற்கு நிறந்திகழ் கொன்றை என்றும், உல கெங்கு மறைந்து நிற்பினும் தம் மெய்யன்பர் கெளிவந்து வெளிநின்று, அவர் வேண்டிய வேண்டியாகியுங் கொடைமடத்தோன்ற மறைந்து உலகெங்குமான வள்ளலென்றுங் கூறினார். (சஉ)

ஆங்கவர் துயிலு மெல்லை யருட்பெரு வாழ்வின் மிக்கார்
ஒங்கிய கருமஞ் செய்வா ராகியொன் னிரப்பு தாங்கிப்
பாங்குநின் றவரை நாடிப் பகிர்ந்தகோ லறையிலுள்ள
திங்குநன் குணர்வி ரென்னச் சென்றகன் கரையிற் சேர்ந்தார்.

இ—ள்: ஆங்கு அவர் துயிலும் எல்லை - அங்ஙனமவர் ஆனந்த நித் திரை செய்தருளுஞ் சமயத்து, அருள் பெரு வாழ்வின் மிக்கார் - திருவரு ளாலாய பேரானந்தப் பெருவாழ்வின் மிகமகிழ்வவராகிய திருவாதவூரடிகள், ஒங்கிய கருமம் செய்வார் ஆகி ஒண் னிரப்பு தாங்கிப் பாங்கு நின்றவரை நாடி - உயர்வாகிய இராசகாரியங்களைத் தங்கீழ்நின்று நடத்துபவராகிக் கையில் அழகிய பிரம்பைக்கொண்டு பக்கத்தே நிற்குங் காரியதரிசிகளைப் பார்த்து, பகிர்ந்த கோலறையில் உள்ள நன்கு தீங்கு உணர்வீர் என்ன - அவ ரவர்க்கு வகுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட உடை கரைப் பாகங்களினுள்ள குணங் களைப் பார்த்தறிமினென்று பணிக்க, சென்று அகன் கரையில் சேர்ந் தார் - அவர் சென்று விசாலமாகிய அச்செய்கரையை யடைந்தார் எ—று.

நன்குற வடைத்தல் செய்தா ரியாவரு மென நயந்து
சங்கர னடைக்கு நீடு தடங்கரை யவர்க ளெய்தி
யெங்கணு முயர்ந்து தாழ்ந்த திவ்விடம் யார்க்கு நேர்ந்த
பங்கிது மொழிபி னென்ன நின்றவ ரிவை பகர்ந்தார்.

இ—ள்: அவர்கள் யாவரும் நன்கு உற அடைத்தல் செய்தார் என நயந்து - அக்காரியதரிசிகள் பங்காளராவரும் உடைகரையைச் செவ்வி தாகக் கட்டினார்களென்று மனமகிழ்ந்து, சங்கரன் அடைக்கும் நீடு தடம் கரை எய்தி - சுந்தரேசராகிய கூலியாளர் நின்றடைக்கு நெடிய விசால மாகிய கரையை யடைந்து, எங்கணும் உயர்ந்து இவ்விடம் தாழ்ந்தது-இவ்வணை மற்றெவ்விடங்களுமுயர்ந்து இவ்விடம் மாத்திரம் தாழ்ந்திருக்கின்

றது, இது யார்க்கு நேர்ந்த பங்கு மொழியின் என்ன - இஃது யார்க்கு வகுத்துவிடப்பட்ட பங்கு சொல்லுங்கனென்று வினவ, நின்றவர் இவை பகர்த்தார் - அங்கே நிற்கின்றவர்கள் இவைகளைக் கூறினார்கள் என்று. (சச)

பெருவன் நீடு கூடற் பிட்டுவிற் றுணவு கொள்வான்
ஒருமுது மடங்கைக் காளா யொருவன்வந் திங்ஙனெய்தி
யிருநில மகழ்ந்து கூடை யுட்சொரிந் திரங்கி திற்பன்
சிரமிசை பெடுப்பன் மீள்வன் சுந்துவ னகுதல் செய்வான்.

இ - ன்: பெரு வன் நீடு கூடல் பிட்டு விறு உணவு கொள்வான் ஒரு முது மடங்கைக்கு ஆளாய் ஒருவன் வந்து இங்ஙன் எய்தி - பெருஞ் செல்வம் அபிவிருத்தியடையும் இம் மதுரைமாநகரத்திலே பிட்டு விறு உண்பவனாகிய வந்தியென்னும் ஒரு வயோதிகப் பெண்ணுக்குக் கூலியா ளாய் ஒரு காளை வந்திவிடத்தை யடைந்து, இரு நிலம் அகழ்ந்து கூடையுள் சொரிந்து இரங்கி நிற்பன் - பெருமை பொருந்திய மண்ணை வெட்டிக் கூடையின்கணிட்டு இதனைத் தனித்தெடுப்ப தெங்ஙனென்று மனமிரங்கிச் சிறிது வானாநிற்பன், சிரமிசை எடுத்து மீள்வன் - பின்பு தலைமீ தெடுத்து வைத்து மண் கொட்டப்படு மிடத்திற்கு எதிர்ப்பக்கஞ் செல்வான், சித் துவன் - அப்பக்கத்து அணை காணப்படாமையினால் இஃது மிகு பாரமாயிருக்கின்றதென்று அம்மண்ணைச் சிதறுவான், நகுதல் செய்வான் - இஃ தென்னை திசை மயக்கமாயிற்றென்று சிரிப்பான் என்று.

சுண்டு கிலத்திற்குப் பெருமை தன்னை யகழ்வாராயுந் தானாகாமாய் நின்று தாங்கும் பொறுமை. சிரமிசை யெடுத்துச் செல்வ னென்னுது மீள்வன் என்றமையா நெதிர்ப்பக்கஞ் செல்வா னென்பது பெற்றும். சுண்டுச் சிந்துதல் அணையின்க ணன்றி வேற்றிடத்துச் சிதறுதலென்பது வருஞ் செய்யுளில் ஓர் கூடை மண்ணை நீடுதிண் கரையிலேறச் சொரிசுவ னென்பத னுணு மறிந். னன்ம என்பது கடைக்குறைத்து கின்றது. (சடு)

பாடுவ னூடல் செய்வன் பையவோர் கூடை மண்ணை
நீடுதிண் கரையி லேறச் சொரிசுவ னெடிது நிற்ப
னேடுவ னோடி மீள்வ னொருகைமண் கரையி லேறப்
போடுவன் போக வென்னில் வருவன்வா வென்னிற் போவன்.

இ - ன்: பாடுவன் ஓடல் செய்வன் - பொழுது போக்குதற் பொருட் கொன்னே நின்று பாடுவான் கூத்தாடுவான், பைய ஓர் கூடை மண்ணை நீடு திண் கரையில் ஏறச் சொரிசுவன் - பின்பு மெல்ல நடந்து ஒரு கூடை மண்ணை நெடிய திண்ணிய கரையில்விழக் கொட்டுவான், நெடிது நிற்பன் - அதனான் மிக மெலிந்தவன் போன்று நெடுநேரம் அசையாது நிற்பான், ஓடுவன் ஓடி மீள்வன் - பின்னர் விரைந்தோடுவான் ஓடிக்

கடிது திரும்புவான், ஒரு கை மண் கரையில் ஏறப் போடுவன் - ஒரு கைப்பிடி மண்ணை மறித்துங் கரையில் விழப் போடுவான், போக என்னில் வருவன் - நீ போவென்றால் வருவான், வா என்னில் போவன் - நீ வாவென்றற் போவான் என்று.

ஏற என்பதற்கு உயர எனப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும். இயல் புக்கு விரோதமானவன் என்பது கருத்து. (சச)

பிட்டினை நுகர்வ னையா பெரிதுநன் றென்று கையைக்
கொட்டுவன் செய்கை காணி லரசினங் குமர னெப்பான்
நெட்டலர்க் கொன்றை நீழ் நெடுத்தியில் கொள்கின் றுநங்
கட்டுரை சிற்துங் கேளா னவன்றனைக் காண்மி னென்றார்.

இ - ன்: பிட்டினை நுகர்வன் - பின்னர் வந்தியாகிய எசமாட்டி கொடுத்த பிட்டை யள்ளி உண்பான், ஐயா பெரிதும் நன்று என்று கையைக் கொட்டுவன் - ஐயா! இப்பிட்டு மிகவும் நன்றென்று கூறிக் கையோடு கையைக் கொட்டுவான், செய்கை காணில் அரச இளம் குமரன் ஒப்பான் - அவனது இன்றோன்ன செல்வச் செயல்களை நாம் உற்று நோக்குமிடத்து அரசினங் குமரனையே யொக்கின்றான், நெட்டு அலர்க் கொன்றை நீழல் நெடும் துயில் கொள்கின்றான் - அவன் நெடிய பூங்கொத் துக்களையுடைய கொன்றைமர நீழலிலே நெடுநேரம் நித்திரை செய்கின்றான், நம் கட்டுரை சிறிதும் கேளான் - கூலியாளாகிய உனக்கு இவை நன்மையல்லவென்று நாங் கூறும் உறுதிமொழிகளுநொன்றையும் ஒரு சிறிதும் பொருட்படுத்துகின்றிலன், அவனைக் காண்மின் என்றார் - அவனை இஃதோ பாருங்கென்று சுட்டிக் காட்டிக் கூறினார் என்று.

ஆர்ய என்னும் வடமொழி தமிழில் ஐயாவென்றாயிற்று. மாலை போலத் தொடர்ந்து பூத்தலின் நெட்டலர் என்றார். (சச)

என்றலு மவனை யிங்கே கொணர்மினென் றவரு ணின்ற
வன்றிற லொருவன் கூற வாரியன் வல்லை யோடிச்
சென்றலு ஞான யோகச் செழுந்தயி லொழிந்து மூன்று
துன்றிய புரங்கள் செற்றார் துண்ணென விழித்தெ முந்தார்.

இ - ன்: என்றலும் - என்றிவ்வாறு அவர்கள் கூறதலும், அவருள் கின்ற வன் திறல் ஒருவன் அவனை இங்கே கொணர்மின் என்று கூற - அக் காரியதரிசிகளுள் நிற்கின்ற மிக்க வலிமையுடைய ஒரு அதிகாரி அக்கூலி யானனை இங்கே எம்முன் கொடுவருக வென்று பணிக்க, ஆரியன் வல்லை ஓடிச் சென்றலும் - அதுகேட்ட காரியதரிசிகளுநொருவன் விரைந்தோடிச் சென்று சமீபித்தலும், மூன்று துன்றிய புரங்கள் செற்றார் ஞான யோ

கச் செழும் துயில் ஒழிந்து துண்ணென விழித்து எழுந்தார் - சிவபெருமா னாகிய கூலியாளர் ஞானயோகமாகிய ஆனந்த நித்திரை செய்தலை நீங்கித் திடுக்கெனக் கண்களை விழித்தெழுந்தார் எ—று.

என்றலும் சென்றலு மென்பன உம்மீற்று வினையெச்சங்கள். மூன்று துன்றிய புரம் மூன்றென்னு மென்பொருந்திய புரம். தம தெசமாட்டி யாகிய வந்திக்கு முற்கூலி வாங்கிய தம்மாற் செய்யப்படவேண்டும் கடன் மையாகிய கூலிவேலை முடிவதன் முன் இடையே நித்திரை வந்து தம்மைக் கெடுத்ததென்றும், அதன்பொருட்டு இனிக் காரியதரிசிகளாலே தமக்கு என்ன தண்டஞ் சம்பவிக்குமோவென்றும் அஞ்சியெழுபவர்போலக் காட்டி யெழுந்தா ரென்பார் துண்ணென விழித்தெழுந்தா ரென்றார். (சஅ)

விழித்தலுங் கடிது சென்ற வாரியன் வெருவ நோக்கி
மொழிக்கனல் சிந்தி யந்த முன்னவன் றன்னை யெய்த
வழைத்தலும் வருதல் செய்யா தஞ்சிநின் றிரங்கல் கண்டு
பழித்தவர் செங்கை பற்றி யீர்த்தனன் பரிவி லாதான்.

இ—ள்: விழித்தலும் - மேற்கூறிய பிரகாரம் அவர் நித்திரைவிட் டெழுத்தலும், கடிது சென்ற ஆரியன் வெருவ நோக்கி - விரைந்து சென்ற அக்காரியதரிசி அவர் அஞ்சும்படி வெகுண்டு பார்த்து, மொழிக் கனல் சிந்தி - கொடுஞ்சொற்களாகிய அக்கினியைச் சிதறி, அந்த முன்ன வன் றன்னை எய்த அழைத்தலும் - அவ்வதிகாரியிடத்து வரும்படி அழைத் தலும், வருதல் செய்யாது அஞ்சி நின்று இரங்கல் கண்டு - அவரங்கனம் வாராது பயந்து கின்றழுதலைக் கண்டு, பரிவு இலாதான் பழித்து அவர் செம் கை பற்றி ஈர்த்தனன் - சிவகாருண்ணிய மில்லாத அக்காரியதரிசி இவ்வளவுதானா நின் குறும்பென்று இழிமொழிகளால் வைது அவருடைய சிவந்த கையைப்பிடித் திழுத்தான் எ—று.

அவரஞ்சும்படி வெகுண்டு வெருட்டி நோக்கினுனென்பார் வெருவ நோக்கி என்றும், அக்கினிபோல வருத்தவல்ல கொடுஞ் சொற்களை மிகவும் பேசினுனென்பார் மொழிக்கனல் சிந்தியென்றுங் கூறினார். அக்காரிய தரிசிகள் பலருள் விசேடித்த ஒருவனே கூலியாளரைத் தன்முன் கொடு வருகவென்று மற்றொரு காரியதரிசிக்கு முன் பணித்தானாகலின் அவனை அந்த முன்னவனென்றார். இது ரொத்திரமும், அச்சமுங் கலந்துவந்த உபயாசாலங்காரமென்க. (சக)

ஆங்கவன் கடிதிற் றள்ளி யண்ணலை யெண்ணி லாத
தீங்கினன் முன்னர்க் கொண்டு சேறலும் வெகுட்சி யெய்திப்
பாங்குநின் றவரு ணின்ற பாவியைப் பாவி நோக்கி
யீங்குவெங் குருதி சோர வடித்திடிங் கிவனை யென்றான்.

இ—ள்: ஆங்கவன் அண்ணலை எண் இலாத தீங்கினன் முன்னர்க் கடிது தன்விக்கொண்டு சேறலும் - அக்காரியதரிசி கூலியாளாக எழுந் தருளிவந்த சோமசுந்தரக்கடவுளை முடிவற்ற தீமையுடைய அவ்வதி காரிக்கு முன் விரைவாகப் பிடர்பிடித் துந்திக்கொடு செல்லுதலும், பாவி வெகுட்சி எய்தி - பாவியாகிய அவ்வதிகாரி கண்டு கோபங் கொண்டு, பாங்கு நின்றவருள் நின்ற பாவியை நோக்கி - தன் பக்கத்து நிற்பவர்களுள் ஒரு பெரும் பாவியைப் பார்த்து, சுங்கு வெம் குருதி சோர இங்கு இவனை அடித்திடு என்றான் - இங்கே கொடிய இரத்தமொழுகும்படி நீ இவனுக்குத் தப்பாது அடி யென்றான் எ—று.

அபுத்திபூர்வமாக நிகழினும், அடிக்கும்படி எலிளேனும் வவப்பட் டோனுமாகிய இருவரும் பெரும்பாலிகளே யென்பார் எண்ணிலாத தீங் கினனென்றும் பாவியைப் பாவினோக்கி யென்றும் உடம்பில் நன்கழுந்தும் படி விசைத்தடியென் றேவினா னென்பார் வெங்குருதிசோர வடித்திடிங் கிவனை யென்றுங் கூறினார். (ரு)

கடுத்தசொல் வன்க ணுளன் கதத்துடன் மாறு கையி
லெடுத்தனன் முனிவர் விண்ணோ ரெடுத்தனர் தொழுது செங்கை
யடித்தன னடித்த போதி லன்புடை யரிவை பாகங்
கொடுத்திலர் துணுக்க மெய்த மறைந்தனர் குறைவி லாதார்.

இ—ள்: கடுத்த சொல் வன்கணுளன் கதத்துடன் மாறு கையில் எடுத் தனன் - கடுஞ்சொல்லைப் பேசும் அத்தறுகண்ணன் அடிக்கும்படி கோபத் துடன் கையிற் பிரம்பை எடுத்தான், முனிவர் விண்ணோர் செம் கை எடுத் துத் தொழுதனர் - அத்தூராகிருதத்தைக் கண்ட இருடிகளூற் தேவர்களும் தமது சிவந்த கைகளையுயர்த்திக் கூப்பிச் சிரசில் வைத்துக் கும்பிட்டனர், அடித்தனன் - உப்பொழுது அத்தூரான்மா கிஞ்சித்தும் கிருத கிருத்திய பரியாலோசனை யில்லாதவனாய் அடித்தான், அடித்தபோதில் - அவ்வா றவ னடித்த தருணத்தில், குறைவு இலாதார் அன்பு உடை அரிவை பாகங் கொடுத்திலர் - அதனாற் றமக்கொரு குறைவுமில்லாத சிவபெருமானாவர் தம்மாட்டபரிமித அன்பையுடைய சத்தி பாகமாகிய வாமபாகத்தை அவ் வடி ப்டும்படி கொடுத்தா ரல்லர், துணுக்கம் எய்த மறைந்தனர் - அங்கு உள்ளவரெல்லாந் திடுக்கிட அந்தர்த்தானமாயினார் எ—று.

அரிவை பாகங் கொடுத்தில ரெனவே தங்கூறுகிய வலப்பாகங் கொடுத் தாரென்பது அருத்தாபத்தியாற் பெற்றும். தம்மைச் சாணடைந்தோர்க்குக் களைகணைய் நின்று அவரைக் குறிக்கொண்டு காத்தலே தமக்குக் கடப்பா டென்பதனைப் பிறரறிந் தீடேறுமாறு அன்புடை யரிவை பாகங் கொடுத்தில ரென்க. குறைவிலாதா ரென்பதற்கு எங்கும் நிறைந்தவரென்ப பொருள்

உரைப்பினு மமையும். தூராகிருதம் - துர்ச்செய்கை. கிஞ்சித்து - அற்பம். கிருத கிருத்திய பரியாலோசனை - செய்தொழிலின் பயனது ஆராய்ச்சி. அரசனடித்ததை ஆரியனடித்ததென்றார் சார்புநூலிலக்கணம் பாதுகாத் தற்கென்க.

(௫௧)

வேறு.

தார்மேனின் நிலங்குபுய வழுதி மேலுந்
தன்மனைமங் கையர்மேலு மமைச்சர் மேலு
மார்மேலுஞ் சென்றுபொருஞ் சேனை மேலு
மயன்மேலு மான்மேலு மறவோர் மேலுந்
தேர்மேல்வெம் பகன்மேலு மதியின் மேலுந்
சிறந்துளவிந் திரன்மேலுந் தேவர் மேலும்
பார்மேலுங் கடன்மேலு மரங்கன் மேலும்
பட்டதான் மெய்யிலடி பட்ட போதே.

இ—ள்: அரன் மெய்யில் அடிபட்ட போது - சங்கராகருத்தாவாகிய சிவபெருமானது திருமேனியில் அடிபட்ட தருணத்து, அவ்வடி,— தார்மேல் நின்று இலங்கு புய வழுதி மேலும் - மாலையானது மேனின்று விளங்குதற்குக் காரணமாகிய புயங்களை யுடைய பாண்டியராசன் மீதும், தன் மனை மங்கையர் மேலும் - அவ்வரசனது இவ்வாழ்க்கைத் தருமபத் தினிகண்மீதும், அமைச்சர் மேலும் - அவனது மந்திரிகண்மீதும், ஆர்மேலும் சென்று பொருஞ் சேனை மேலும் - எத்துணை வலிமையுடைய பகைவர் மாட்டு மஞ்சாது சென்று யுத்தஞ்செய்யு மவனுடைய சேனைகளின் மீதும், அயன் மேலும் - பிரமாவின் மீதும், மால் மேலும் - விஷ்ணு வின்மீதும், அறவோர் மேலும் - சனகர் முதலிய துறவிகண்மீதும், தேர்மேல் வெம் பகல் மேலும் - ஒருருளையினை யுடைய தேரின் கணினிவந்து செல்லும் உஷ்ணத்தையுடைய சூரியன் மீதும், மதியின் மேலும் - சந்திரன்மீதும், சிறந்துள் இந்திரன் மேலும் - முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் நாயகமாகிய சிறப்பையுடைய இந்திரன் மீதும், தேவர் மேலும் - ஒழிந்த அத்தேவர்கண்மீதும், பார் மேலும் - பூமியின் மீதும், கடல் மேலும் - சமுத்திரத்தின் மீதும், மரங்கள் மேலும் பட்டது - மரங்களின் மீதும் ஒருங்கே பட்டது என்று.

மலை வேப்பமலை. மகா சங்கரா கருத்தாவே உலகத்துக்கு முதற் கடவுளென்ப துண்மைநூற் துணிபாகலானும், இக்கடவுளின் மீது பட்ட அடி அவ்வுலகெங்கும் படுதலானும், இவரே அம்மகாசங்கரா கருத்தாவாகிய முதற்கடவுளென்பார் அது குறிப்பாற்றேன்ற அரன் என்றார். சிவபெருமான் விச்சுவரூபியாகலின் அவர் மீது பட்ட அடி உலகெங்கும் பட்ட தென்பது கருத்து. முன் ஓர் ஞான்று அருச்சுனனுக்கு அருள் புரிவான்

கிராத வருக்கொடு சென்று விநோதார்த்தமாக அவனுடன் சமர் விளைத்த வழி அவ்வருச்சுனன் வெகுண்டு தன் கைக்கொண்ட வில்லாற் சிவபிரானது அருமைத் திருமேனியிற் புடைத்தலும் இங்ஙனமே உலகின்கண்ணுள்ள ஆன்மாக்க ளனைத்தினும், அவ்வடிபட்டுறைத்ததென்பது “விண்ணிலுறைவான்வரில் யாரடிபடாதவர் விரிஞ்சனரியே முதலினோர், மண்ணிலுறைமானவரில் யாரடி படாதவர் மனுக்கள் முதலோர்க ளதலக், கண்ணிலுறை நாகர்களில் யாரடி படாதவர்கள் கட்செவி மகீபன் முதலோர், எண்ணில் பல யோனியிலும் யாவடி படாதன விருந்துழி யிருந்துழி யரோ” “வேதமடியுண்டன விரிந்தபல வாகம விதங்களடி யுண்டன வொராம், பூதமடி யுண்டன விநாழிகை முதற்புகல்செய் பொழுதொடு சலிப்பில் பொருளின், பேதமடியுண்டன பிறப்பில் யிறப்பில் பிறக்க வரசன்றன்மகளார், நாதனம் லன்சமர வேடவடி வங்கொடு நரன்னை யடியுண்ட பொழுதே” எனவரும் வில்லிபுத்தூர் வாக்குக்களானுமறிக. இது எண்ணீரடி யாகிரிய விருத்தம்.

(௫௨)

தந்தமுரு வொழிந்துபிறி துருவ மாகிச்

சதர்முகனுஞ் சங்காழி தரித்த மாலு

மந்தமுத றெரிவரிதாய் வெளியே நின்ற

வண்ணலார் வடிவிலடி பட்ட போதி

லெந்தவுல கங்களினு மிருந்து னோர்க

ளெம்முடலி லடியுறைத்த தென்று கூற

முந்தியெழும் பன்மொழிக ளுகாந்த வெல்லை

மோகரிக்கு மெழுகடிவின் முழக்கம் போன்ற.

இ—ள்: சதர்முகனும் சங்கு ஆழி தரித்த மாலும் தம் தம் உரு ஒழிந்து பிறிது உருவம் ஆகி - நான்கு முகங்களை யுடைய பிரமாவுஞ் சங்கு சக்கரங்களைத் தாங்கும் விஷ்ணுவுந் தத்தம் நிசரூபங்களை விட்டு முறையே அன்னமும் பன்றியுமாகிய வேற்றுருக்கொண்டு தேடி, அந்தம் முதல் அறிவு அறிது ஆம் வெளியே நின்ற அண்ணலார் வடிவில் அடி பட்டபோது - முடிவு முதலு மறிதற்கரிதாகி மறைந்து நிற்பினும் சம் மெய்யடியார்க்கிங்ஙனம் வெளிப்பட்டு நின்றருளு மெப்பொருட்கு மிறைவராகிய சோம சந்தரக் கடவுளினது திருமேனியில் அவ்வடிபட்ட தருணத்து, எந்த உலகங்களினும் இருந்துனோர்கள் எம் உடலில் அடி உறைத்தது என்று கூற முந்தி எழும் பல் மொழிகள் - எல்லா வுலகங்களினும் வசிப்பவர்களும் எங்கள் சரீரத்தில் அடிபட்டதென்று தனித்தனி ஒருங்கு கூறுதலான் முற்பட்டெழும் பலதிறச் சொற்களி னெலிகள், யுத அந்த எல்லை மோகரிக்கும் எழு கடலின் முழக்கம் போன்ற - உகமுடிவின் கட் கொந்தளிக்குஞ் சத்த சமுத்திரங்களின் பேரொலி போன்றன என்று.

பிறிது தனித்தனி சென்றியையும். அரிது பண்புப்பெயர்; “உரை செயற்கரிதுமாகி யெளிதுமா யொழுகி நின்றான்” என்புழிப்போல. பிரம விஷ்ணுக்கள் வருந்தித் தேடிய வழியும் அடிமுடி அறியப்படாது மறைந்து நிற்பினும் தம் மெய்யடியவர்க்குத் தாமே வந்து வெளிப்பட்டு நிற்பதன் மேலும் அவர்பொருட் டடிபட்டெளிவந்தவரென்பார் தந்தமுருவொழிந்து பிறிதுருவுமாகிச் சதுர்முகனுஞ் சங்காழி தரித்தமாலு, மந்தமுத நெரிவரி தாய் வெளியே நின்ற வண்ணலார் என்றார். சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. விஷ்ணு பிரமாக்கள் அடிமுடி தேடி அறியாவண்ண நீண்ட திரு வருவினிலை அவரே முதற்கடவுளாமாற்றைச் சாதிப்பதொன்றென்பது “ஆதி யரியயற் கறியவொண்ணு, மேவுரு நிலையு மோரார்” என்பது முதலிய திரு வாக்குக்களா னினிது விளங்குதலின், அப்பெற்றியையுடைய முதற்கடவுண் மீது பட்டமையின், அவ்வடி உலகெங்கும் பட்டதென்பது கருத்து. எது கை நோக்கி ஆந்தம் முன் பிரயோகிக்கப்பட்டது. சதுர்முகனும் மாலு மென்பவற் றும்மை எண்ணொடு சிறப்புமாய் நின்றன. (௫௩)

மாயையெனுங் கரும்பெரிய புனன்மேன் மொக்குள்

வண்ணமெனு மெண்ணிலா வண்டத்துள்ளு

மேயவகை யென்பத்து நான்கு நூறு

பிரமான பலயோனி யெவற்றி னுள்ளு

மாயவியிற் குயிராகி நிற்குந் தன்மை

யவனிதலத் தஞ்ஞான ரறிந்து பாதச்

சேயமலர் வழத்துதற்கோ கூலியாளாய்ச்

சென்றுமுடி மண்சுமந்தார் தில்லைநாதர்.

இ—ள்: மாயை எனும் கரும் பெரிய புனல் மேல் மொக்குள் வண் ணம் எனும் எண் இலா அண்டத்து உள்ளும் வய - மாயையென்று சொல் லப்படுங் கருமையாகிய பெரிய கடலிலே தோன்றும் குமிழிகள் போலும் அளவற்ற அண்டங்க டோறுமுள்ள, பல என்பத்து நான்கு நூறியிர யோனி வகை ஆன எவற்றின் உள்ளும் ஆய உயிர்க்கு உயிர் ஆகி நிற்குந் தன்மை - மிகுதியாகிய என்பத்து நான்கு நூறியிர யோனிபேதத்தை யுடைய ஆன்ம வர்க்கங்கட்கெல்லாம் பரமான்மாவாகி உண்ணின்றியக்குந் தமது குக்குமத்தன்மையை, அவனி தலத்து அஞ்ஞானர் அறிந்து பாதச் சேயமலர் வழத்துதற்கோ - இந்நிலவுலகத்துள்ள அஞ்ஞானிகளும் பிரத்தி யக்ஷமாக அறிந்து தமது சிவந்த திருவடித் தாமரைகளே வணங்கித் துதித் துக் கடைத்தேறும் பொருட்டேயோ, தில்லை நாதர் கூலியாளாய்ச் சென்று முடி மண் சுமந்தார் - சிதம்பர சபாநாயகர் வந்திக்குக் கூலியாளா கிச் சென்று தந் திருமுடியில் மண்சுமந்தருளினார். எ—று.

அஞ்ஞானருமென்னு மிழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. புனல் ஆகுபெயர். வழத்துதற்கோ வென்னு மோகாரஞ் சிறப்பின்கண் வந்தது; “சீலமோ வுலகம் போலத் தெரிப்பரிது” என்புழிப்போல. அவனிதலத் தஞ்ஞானிகளும் அகிலகாரணர் சிவபெருமானே என்பதறிந்து கோடற்கு இதுபோலும் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணம் பிறிதொன்றில்லை என்பது கருத்து. அது “எகநாயக நெவ்வயிர்களுந் தானே யென்பது மன் பினுக் கெனிய, னுகிய திறனுங் காட்டுவா னடிப்படு” என வழிநூலாசிரியர் கூறியவாற்றானு மறிக. சண்டஞ்ஞானிக ளென்றது சிவபெருமானே உல கிற்கு முதற்கடவுளென்னு முண்மையை யறியாத பொய்ச்சமயிகளனைவரை யுமென்க. இது கவிசூற்று. (௫௪)

வேறு.

மையணையுந் திருமிடற்றார் மெய்யிலடி வாதவூ

ரையருடம் பிழங்கடிது படுதலுமே யயர்வெய்தி

யுய்யவெனை யாட்கொள்வா னுவந்தொருவர்க் களாகி

மெய்யரெழுந் தருளினரோ வென்றென்று மிகநொந்து.

இ—று: மை அணையும் திருமிடற்றார் மெய்யில் அடி வாதவூ ரையர் உடம்பினும் கடிது படுதலும் அயர்வு எய்தி - நஞ்சக் கறை பொருந்திய திருக்கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானது திருமேனியின்கட்பட்ட அவ் வடி திருவாதவூரடிகளுடைய திருமேனியிலும் அப்பொழுதே படுதலும் அவர் அறிவழிந்து பின்னர்த் தேறி, மெய்யர் உய்ய எனை ஆட்கொள் வான் உவந்து ஒருவர்க்கு ஆன் ஆகி எழுந்தருளினரோ என்று என்று மிக நொந்து - மெய்ப்பொருளாகிய நஞ்சிவபெருமான் தமியேனுய்யும்பொ ருட்டு என்னை ஆட்கொண்டருளும்படி நாயேனை யுவந்து தாமொருவர்க் குக் கூலியாளாகி சண்டெழுந் தருளினராக வேண்டு மென்றென்று சிந் தித்து மனம் மிகவுமிரங்கி எ—று.

திருவாதவூரடிகளுக்கு அடிப்பா ரொருவரு மின்றித் தம்மீ தடிபட் டமையானும், சிவஞான முடைமையானும், தம்பொருட் டரசனுக்குக் குதிரை கொடுத்தன் முதலிய முன்னை நிகழ்ச்சிகளானும், இதுவும் அவரது திருவிளையாட்டென்பது தெற்றென விளங்கிற்றென்க. ஒருவர்க்குக் கூலி யாளாயவழி யல்லது அவர் அடிபடுதற்கு வதுவின்மையின் ஒருவர்க் கா ளாகி மெய்ய ரெழுந்தருளினரோ என்றார். ஓகாரம் கழிவிரக்கப்பொருட் கண் வந்தது. இது நாலடித்தரவு கொச்சுக் கலிப்பா. (௫௫)

தம்பெருமை யறியாத தம்மிறைவர் தமக்கிரங்கிக்

கம்பிதமுங் கண்ணிரும் வரக்கவற்சி யுறும்போதில்

வெம்பிறவி தொலைத்தார்முன் னுரியர்கள் விரைந்தோடி

யும்பர்பிரான் றிருவிளையாட் டெல்லாமங் குரைத்தார்கள்.

இ—ன்: தம் பெருமை அறியாத தம் இறைவர் தமக்கு இரங்கி - திருவாதவூரடிகளானவர் தம் பெருமையைத் தாம் அறியாத தங்கடவுளாகிய சிவபெருமான் பொருட்டு மனமிரங்கி, கம்பிதமும் கண்ணீரும் வரக் கவற்சி உறும் போதில் - அச்சத்தாற் சரீர நடுக்கமும் அன்பாற் கண்ணீரு முண்டாக மனம் கவலையிடுஞ் சமையத்தில், ஆரியர்கள் வெம் பிறவி தொலைத்தார் முன் விரைந்து ஓடி - காரியதரிசிகள் கொடிய பிறவியை நீக் குந் திருவாதவூரடிகளுக்கு முன் விரைந்தோடிச் சென்று, உம்பர் பிரான் திருவிளையாட்டு எல்லாம் அங்கு உரைத்தார்கள் - தேவநாயகராகிய சிவ பெருமானுடைய திருவிளையாடல்களை யெல்லாம் அங்கே ஒன்றொழியாது விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள் எ—று.

விளையாட்டெல்லா மென்றது கடலியானாதல் எழுவாய் அடியுண்டமை இறுவாயாயுள்ள எல்லாவற்றையுமென்க. தம்பெருமை சுட்டறிவா னறியப் படுதலும் தாம் சுட்டறிவுடையராதலும் தமக் கிலக்கணமாகவுடைய பசுக் களைப்போலன்றித் தம்பெருமை சுட்டறிவா னறியப்படாமையும் தாம் சுட்டறிவுடைய ரல்லராதலும் தமக்கிலக்கணமாகவுடைய பதியாகலின், அவரைத் தம் பெருமை யறியாத தம்மிறைவரென்றார். இக்கருத்தை, “பேதைமை யொருகுண மவன்கட் பேசுதல்” என்றற் றொடக்கத் தான் ரேரர் திருவாக்குக்களானு முய்த்துணர்க. “தம்பெருமை தானறியாத தன்மையன்காண் சாழலோ” “முழுதுந், தானுங் காண்கில னின்னமுந் தன்பெருந் தலைமை” என்பனவு மிக்கருத்தே பற்றி வந்தன. இனி உல கத்துப் பெருஞ் செல்வனொருவனை அவன் தன் செல்வத்தைத் தானும் அறியான் என உபசாரம்பற்றிக் கூறுதல் போலப் பெருந் தலைமையை யுடைய கடவுளை அவர் தந் தலைமையைத் தாம மறியாரென உபசாரம் பற்றிக் கூறியதாகக் கோடல் இத்துணைச் சிறப்பின்றென்க. இன்னும் சிவாகமங்கள் விதந்து கூறும் பாசிவனது பெருந் தலைமையைப் புராணங் கள் விதந்து கூறும் கைலாசபதியாகிய ஸ்ரீகண்டருத்திரர் இன்னமும் முழுது மறிய மாட்டாரென் றுரைத்தலு மொன்று. தம்மிறைவ ரென்றார் திருவருளை முன்னிட்டு நில்லாத எம்போலு மன்பிலிகளது அந்நியமுடை மை போதருதற்கென்க. (௭௯)

வேட்டுருகும் பெருங்காதல் வித்தகரித் தன்மையெலாங் கேட்டுமனந் தளர்ந்துமிகக் கிளர்ந்துவிழிப் புனல்பெருக வாட்டிகழுஞ் சடையண்ணன் மண்சுமந்த விடங்கொடுபோய்க் காட்டுமென மொழிந்தவரோ டவ்விடநேர் கடிதெய்தி.

இ—ன்: வேட்டு உருகும் பெரும் காதல் வித்தகர் இத் தன்மை எலாம் கேட்டு - தரிசிக்க விரும்பி மனம் நெக்குநெக்குருகும் பேராசையை யுடைய சாதாரியராகிய திருவாதவூரடிகள் இச்சம்பவங்களை யெல்லாம்

கேட்டு, மனம் மிகத் தளர்ந்து விழிப் புனல் கிளர்ந்து பெருக - மன மிக மெலிந்து கண்ணீர் ததும்பிப் பெருக, வாள் திகழும் சடை அண்ணல் மண்சுமந்த இடம் கொடுபோய்க் காட்டும் என மொழிந்து - செவ்வொளி விளங்குஞ் சடையை யுடைய சொக்கநாதசுவாமி தமதருமைத் திருமுடியில் வைத்து மண்சுமந்தருளிய பெரும் பேற்றையுடைய ஸ்தானத்தை என்னைக் கொடு சென்று நீவிர் காட்டுங்க னென்று, அவரோடு அவ்விடம் நேர் கடிது எய்தி - அக்காரியதரிசிகளோடு அவ்விடத்து நேர் வழியால் அதிசேக்கிரத்திற் சென்று எ—று.

இனி, வாள் என்பதனை ஆகுபெயராகக்கொண்டு இளம்பிறை விளங் குஞ் சடையெனினு மமையும். மனம் மிகத் தளர்த்தற்கும் கண்ணீர் மிகப் பெருகற்கும் காரணம் முன்னர்க் கூறுப. (௮௦)

அழுங்கியரும் பெருநரகி லடியேனும் வீழாம லெழுந்தருளும் பெரியோனே பெங்கணுளா பென்றென்று தொழுங்கரமுங் கண்ணீருந் துளங்கியமெய்ப் புளகமுமாய் விழுந்துபுரண் டிவ்வாறு புலம்பினர்மெய் யன்பாளர்.

இ—ன்: மெய் அன்பு ஆளர் - மெய்யன்பை யானுந் திருவாதவூரடிக் கள், அடியேனும் அரும் பெரு நரகில் அழுந்தி வீழாமல் எழுந்தருளும் பெரியோனே - நாயினுங் கடையேனாகிய தமிழேனும் ஏறுதற்கரிய பெரிய நிரயமாகிய படுகுழியின்கண் வீழ்ந்து வருந்தி அமிழ்த்தாவண்ணம் முன்னர்க் குருமூர்த்தங்கொண் டெழுந்தருளி வந்த பெருந் தகைமையை யுடைய சுவாமி, எங்கண் உளாய் என்றென்று - இப்பொழுது தமிழேனுக் கெவ்விடத் தொளித்தருளினீரென்று பன்னிப் பன்னி, தொழும் காமும் கண் நீரும் துளங்கிய மெய்ப் புளகமும் ஆய் - கும்பிடுங் கைகளும் மாப்பில் வண்டலாடுங் கண்ணீரும் நடுங்குகின்ற சரீரத்தில் அரும்பிய புளகமுமாகி, விழுந்துபுரண்டு இவ்வாறு புலம்பினர்-அத்தத் திவ்வியஸ்தானத்தில் வீழ்ந்து தமது திருமேனியில் அப்புழுதி திவளும்படி பலதரம் புரண்டு கீழ்க்கூறும் இந்தப்பிரகாரம் வியாகுலங்கொண்டு புலம்புவாராயினர் எ—று.

அடியேனு மென்னு மும்மை இழிவுசிறப்பின்கண் வந்தது. (௮௧)

நீறுபடும் பொன்மேனி நின்மலனே நெடுங்கங்கை யாறுபடுஞ் சடைமுடியா யடியவர்கட் கெரியானே மாறுபடும் புரமெரித்தாய் மாறுபடும் போதுடலிற் கூறுபடுஞ் சிவஞானக் கொம்பினுளங் குழையாதோ.

இ—ன்: நீறுபடும் பொன் மேனி நின்மலனே - விபூதி தரிக்கப்படும் பொன்போலுந் திருமேனியையுடைய மலராகிதரே, நெடும் கங்கை ஆறு படும் சடை முடியாய் - செடிய கங்காநதி பிரவாகிக்குஞ் சடாமுடியை

யுடையவரே, அடியவர்கட்கு எளியானே - அடியவர்கட் கெளியவரே, மாறு படும் புரம் எரித்தாய் - வேத நடையோடு மாறுபட்ட திரிபுரங்களை எரித்தவரே, உடலில் மாறு படும் போது - தேவரீருடைய திருமேனியிற் பிரம்படி படும்போது, (உடலில்) கூறுபடும் சிவஞானக் கொம்பின் உளம் குழையாதோ - அத்திருமேனியின்கட் கூறுபட்ட சிவஞானக்கொம்பாகிய உமையம்மையினது திருவுளம் வருந்திற்றில்லையோ எ—று.

வருந்துமே என்பதாம். மாறு ஆகுபெயர். உடலிற் கூறுபடுதல் - வாமபாகமாயிருத்தல். (டுக)

கொங்கையான் மணிமார்பிற் குறியிடுமவ் வீறுடைய
மங்கையான் பெருமானை மண்சுமக்க மதித்தானோ
கங்கையா ளைக்கரத்தாற் கரைத்திலனோ புள்ளுருவாம்
பங்கையா சன்னறியாப் பணிமுடிபென் றறியானோ.

இ—ன்: கொங்கையால் மணி மார்பில் குறி இடும் அவ் வீறு உடைய மங்கையான் பெருமானே - தந் தனங்களான் மாணிக்கமணி போலும் திரு மார்பிலே தழும்பு படுத்திய அவ்வெற்றிப்பாட்டை யுடைய காமாக்ஷியம் மைக்குப் பிராணநாயகராகிய சிவபெருமானே, கங்கையான் மண் சுமக்க மதித்தானோ - கங்கையாகிய மாற்றான் மண் சுமப்பிக்கும்படி கருதினானோ, அலைக் கரத்தால் கரைத்திலனோ - அக்கங்கை தான் வைகு மம்முடி மண்ணைத் திரையாகிய கைகளாற் பின்பு கரைத் தழித்தா எல்லையோ, புன் உருவாம் பங்கையாசன்ன அறியாப் பணி முடி என்று அறியானோ - அன்னப்புன் வடிவாகிய பிரமாவும் அறிந்து கோடற்கரிய அதிவிசேடத்தையுடைய திருமுடியென்று அவன் அறியானோ எ—று.

அரசனெடுத்த வாலயமென்புழிப் போல மண் சுமப்பிக்க என்ற்பாலது ஈண்டுப் பிறவினைவிசுதி தொக்கு மண்சுமக்க வென்றாயிற்று. பங்கையாசன்ன என்புழி, அகரம் நின்றுழி ஐகார மொத்து வந்தது போலி. உமை கங்கை என்னுமிருவருஞ் சிவபெருமானுக்கு மனைவியரென்பது நூல்வழிக் காதலானும், அவ்விருவருள் உமையம்மை தந் தனங்களான் ஞெழுங்கத் தழுவி வசீகரிப்ப அவர் திருமேனி குழைந்து வசீகரிக்கப்பட்டமையானும், அதுபற்றி அப்பெருமானே அவ்வம்மைக் கதிப்பிரிய நாயகரெனக் கோட லமைவுடைத்தென்பது பெறப்படுதலின், அக்கடவுளைக் கொங்கையான் மணிமார்பிற் குறியிடுமவ் வீறுடைய மங்கையான் பெருமானென்றும், அச் செற்றம்பற்றி மாற்றாகிய கங்கை அவ்வுமாபதியைப் பணிகொள்ளும் பொருட்டிங்ஙனம் எண்ணிச் செய்தாளென்பார் பெருமானைக் கங்கையான் மண்சுமக்க மதித்தானோ என்றும், கற்புடைமகளிர் நாயகரோ டுடினும் அது மிகுதுளியாதன்முன் இணங்கி இரங்குவ ரென்பது பொருணூற் றுணிபாகலின் அதுபற்றி அம்மண்சுமையை அக்கங்கை பின் கரைத் தழித் தலும் அமைவுடைத் தென்பார் கங்கையா ளைக்கரத்தாற் கரைத்திலனோ

வென்றும், அங்கன மிரங்காதொழியினும் அம்முடி விசேடம்பற்றி அது செய்தல் வேண்டு மென்பார் புள்ளுருவாம் பங்கையாசன்ன அறியாப் பணி முடியென் றறியானோ வென்றுங் கூறினார். பணிமுடி என்பதற்குத் தாருகாவனத்து இருடிகளது அபிசார ஓமாக்கினியிற் றேன்றிய பாம்பு களையுடைய முடியெனினு மமையும்.

இதற்கின்னுமோருரை:— கொங்கையால் மணி மார்பில் குறியிடும் அவ் வீறு உடைய மங்கையான் - தந் தனங்களான் மாணிக்க மணிபோலும் திருமார்பிலே தழும்புபடுத்திய அவ்வபின்னையாகிய உமையம்மையானவர், பெருமானை மண் சுமக்க மதித்தானோ - தம் பிராணநாயகரைக் கொண்டு மண் சுமப்பிக்கத் திருவுளமிசைத்தனரோ, கங்கையான் அலைக் கரத்தால் கரைத்திலனோ - மற்றைக் கங்கையாகிய அதிப்பிரியை திரையாகிய கை களால் அம்மண்ணைக் கரைத்தழித்தா எல்லையோ, புன் உருவாம் பங்கையாசன்ன அறியாப் பணி முடி என்று அறியானோ - அம்முடி அன்னப் புன் வடிவாகிய பிரமாவும் அறிந்து கோடற்கரிய அதிவிசேடத்தையுடைய திருமுடியென்று அவன் அறியானோ என்க.

அறிந்தாற் கரைத்தழியாதொழியா னென்பது கருத்து. சத்திய யின்றிச் சத்திமான் ஒன்றுஞ் செய்யலாகாமையின், இதுவும் அச்சத்திக்கு உடம்பாடுபோலு மென்பார் மங்கையான் பெருமானை மண் சுமக்க மதித் தானோ என்றும், உடம்பாடின்றேல் அபின்னையாதலும் மண் சுமக்க விடாமைக்கோ ரேதுவென்பார் அபின்னையாதற்குத் தவஞ்செய்த காமாக்ஷியம்மையின் தியல்பை ஈண்டு விதந்தெடுத்துக் கொங்கையான் மணிமார்பிற் குறியிடு மவ் வீறுடைய மங்கையா னென்றுங் கூறினார். வீறு - அன்பின் வீறு. சத்திமானுக்குச் சத்தி இன்றியமையாமையை, “அருளது சத்தி யாகு மரன்னைக் கருளையின்றித் தெருள்சிவ மில்லையந்தச் சிவமின்றிச் சத்தி யில்லை” என்னுந் திருவாக்கானுமறிக. (சு௦)

பிரமனுடன் றிருமாலும் பிறப்பகலப் பல்காலும்
பரிவினுடன் தருமலரோ பத்தரிடும் பச்சிலையோ
புரிதருசெஞ் சடையோநற் புதுமதியோ வாயிரவாய்
வரிபரவின் பலபடமோ மண்சுமக்குஞ் சும்மோடு.

இ—ன்: மண் சுமக்கும் சும்மாடு - தேவரீர் மண்சுமந்தருளிய சுமையடையானது, பிரமனுடன் திருமாலும் பிறப்பு அகலப் பல்காலும் பரிவு உடன் தரு மலரோ - பிரம விஷ்ணுக்களாகிய இருவருந் தம் பிறவியறும் படி பலமுறையு மன்போடு சாத்திய பூக்களோ, பத்தர் இடும் பச்சிலையோ - அல்லது அன்பர்கள் அருச்சித்த பச்சிலைகளோ, புரிதரு செம் சடையோ - அல்லது முறுக்கைத்தருஞ் சிவந்த சடையோ, நல் புது மதியோ - அல்லது நல்ல ஒரு கலையாகிய புதிய சந்திரனோ, வரி அரவின் ஆயிர வாய்ப் பல படமோ - அல்லது ரேகையையுடைய சர்ப்பத்தினது ஆயிரம் வாய்களையுடைய பல படங்களோ எ—று.

இவற்றுள் இன்னதென்றும், அல்லது இவையனைத்துமென்றும், அல்லது இவையல பிறவென்றும், அல்லது ஒன்றையின்றென்றும் துணிதல் கூடாதென்பது கருத்து. ஓகாரங்கள் வினாப்பொருட்கண் வந்தன. (சுக)

கலையறியும் புகழ்வைகைக் கரை திருவம் பலமாக
வலையெறியும் புனலோசை யந்தரதுத் துபியாகத்
தலைவனாடங் கண்டார்க ளரவமெனுந் தவமுனியுங்
கொலைதவிரும் புலியென்னுங் குலமுனியு மாளுரோ.

இ—ன்: கலை அறியும் புகழ் வைகைக் கரை திரு அம்பலம் ஆக - தூல்களானறிந்து பேசப்படும் புகழையுடைய வைகை நதிக்கரை அழகிய வெள்ளியம்பலமாக, அலை ஏறியும் புனல் ஓசை அந்தர துத்துபி ஆக - திரை மறிகின்ற நீரினதொலி தேவதுத்துபிகளாக, தலைவன் நடம் கண்டார்கள் - பசுபதியாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளினுடைய மண்சுமக்கும் திரு விளையாட்டாகிய திருநடனத்தை நேரே தரிசித்த வீனக் கூலியாளர் களுங் காரியதரிசிகளும் பிராமெல்லாம், அரவம் எனும் தவமுனியும் கொலை தவிரும் புலி என்னும் குலமுனியும் ஆளுரோ - பதஞ்சலி யென்னுந் தவத்தையுடைய முனிவரும், ஒருயிரையுங் கொலை செய்யாத வியாக்கிர பாதரென்னும் உயர்ந்த முனிவருமாயினுர்களோ எ—று.

கலை நூல், மதுரையின்கணிசுந்த முச்சங்கப் புலவர்களும் தாமியற்றிய தூல்களான் விதந்து பேசப்பட்ட புகழையுடைய வைகை என்பார் கலையறியும் புகழ் வைகை என்றார். இனித் கலையறியும் புகழ் வைகை என்பதற்குத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய “வாழ்க வந்த ணர் வானவ ரானினம்” என்னுந் திருப்பாசரத்தின் மகிமையை யறிந்த புகழையுடைய வைகைநதி யென் றுரைப்பாருமுனர். சுண்டுக் கலையறியும் புகழ் வைகைக்கரை திருவம்பலமாக என்றது கவிசுற்றன்றித் திருவாதவூரடிகள் கூற்றாகலானும், திருவாதவூரடிகள் அரிமர்த்தனபாண்டியன் காலத்தினும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் கூண்பாண்டியன் காலத்தினும் இருந்தவர்களென்பதும் அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்குக் கூண்பாண்டியன் வழித்தோன்றலென்பதும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரும் திருநாவுக் கரசநாயனாரும் ஒருகாலத்துள்ளவர்க ளென்பதும் புராணதூற் றுணர்பாக லானும், திருவாதவூரடிகள் பொருட்டு விகழ்ந்த நரி பரியாக்கிய திருவிளையாட்டையும் மண்சுமந்த திருவிளையாட்டையும் முறையே திருநாவுக்கரச நாயனார் “நரியைக் குதிரை செய்வானும் நரகரைத் தேவு செய்வானும்” எனவும், “அணியார் வைகைத் திருக்கோட்டி னின்றதோர் திறமுந் தோன் றும்” எனவும் வரும் தந் தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் நன்கெடுத்தருளிச் செய்தமையின், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் முன்னும் திருஞானசம்பந்தசுவா மிகள் பின்னும் உள்ளவர்களைப்பது தெற்றென விளங்குதலானும், ஆலாசிய மான்மியமாகிய முதனாலும், திருவிளையாடற் புராணமாகிய வழிநூலும்

அங்ஙனமே கூறுதலானும் அது பொருந்தாதென்க. கண்டார்கள் விளையா லணையும் பெயர். கொலைதவிரும் புலியென்றது கொலை புரியுஞ் சுபாப முடைய வனத்தின்கட் புலியை நீக்கி வியாக்கிரபாத முனிவரை யுணர்த்த லாற் குறிப்பு மொழியாய்ப் பிறிதி னியைபு நீக்கிய விசேடணத்தின்பாற்படு மென்க. சோமசுந்தரபாண்டியர் தடாதகைப்பிராட்டியாரைத் திருமணஞ் செய்தருளிய பின்னர் விவாக போசனநிமித்தம் வருவிக்கப்பட்ட தேவர் முனிவர்களுட் பதஞ்சலி முனிவரும் வியாக்கிரபாதமுனிவரும் அடியேமிரு வரும் விராட்டிருடனுக்கு இருதயஸ்தானமாகிய சிதம்பரத்துள்ள பொன் னம்பலத்திலே தேவரீர் செய்தருளும் திருநடனத்தைத் தரிசித்தல்லது ஒன் றையு முட்கொள்ளாத நியமமுடையே மென்று விண்ணப்பஞ் செய்தவழிச் சிவபெருமான் அந்நடனத்தைத் துவாதசாந்த ஸ்தலமாகிய இம்மதுரையி லுள்ள வெள்ளியம்பலத்திலே செய்வேம் தரிசியுங்கென்று திருவாய் மலர்ந்து நடித்தருள, அம்முனிவரிருவரும் நேரே தரிசிக்கப் பெற்றார்க ளாகலின், தலைவனாடங் கண்டார்க ளரவமெனுந் தவமுனியுந், கொலை தவிரும் புலியென்னுங் குலமுனியு மாளுரோ என்றுங் கூறினர். அது “பன்ன கேசனு மடுபுலிப் பாதனும் பணிய, மின்னு வார்சடை மன்னவன் வெள்ளிமன் றூடல், சொன்ன வாறிது” என்பதனுணுமறிக. (சுஉ)

மீனேறுங் கொடித்தென்னன் விழிக்கேற விரை துரகந்
தானேறு வதகண்டு தருங்கலைபொற் செண்டேறத்
தேனேறு மலர்க்கொன்றைத் திருமுடிமேன் மண்ணேற
யானேறுஞ் சிவபதமு மெனக்கேற வின்னாது.

இ—ன்: மீன் ஏறும் கொடித் தென்னன் விழிக்கு ஏற - மீனை எழு தும் கொடியையுடைய பாண்டியராசனது கண்களுக்குப் புலப்பட, விரை துரகம் தான் ஏறுவது கண்டு தரும் கலை பொன் செண்டு ஏற - விரைந்து நடக்குமியல்பையுடைய குதிரையின் மீது தாமிவருதலைக் கண்டு அவ்வரசன் பரிசாகக் கொடுக்கும் பீதாம்பரம் அழகிய சவுக்கின் மீது தங்குதலானும், தேன் ஏறு கொன்றைமலர்த் திருமுடிமேல் மண் ஏற - தேன் பொருந்திய கொன்றைப் பூமாலையைத் தரித்த திருமுடியின் மீதே மண்சுமையேறுதலா னும், யான் ஏறும் சிவ பதமும் எனக்கு ஏற இன்னாது - யான் எய்தக் கட வதாகிய இனிய சிவபதப்பேறும் இனி எனக்கின்னொமையையுடையதாயிற்று.

மீன் தானாகவே கொடியைச் சார்ந்து மேன்மை பெறுமாறு விரும்பி ஏறியதென அக்கொடியுடையோனை இறப்ப உயர்த்துவார் மீனேறுங் கொடித் தென்னென்றார். செண்டேற, மண்ணேற என்புழி ஏறலான் என்பன ஏற எனத் திரிந்து நின்றன. தருங்கலைபொற் செண்டேறலும் பெருங்கொடும்பாவமென்பது ‘அழுக்காடை யண்டர்தொழும் பெருமானுக் களித்தேனென் பிழைசெய்தேன்’ என அரசன் முன்னர்க் கூறுமாற்றா னறிக. இன்னொமை - இனிமையின்மை; எனவே, துன்பத் தருமென்பதா

யிற்று. ஆக்கம் வருவித் துரைக்கப்பட்டது. என்பொருட் டிங்ஙனங் குரு மூர்த்தியைக்கொண்டு தம்பெருமைக்குத் தகாதன செய்வித் தெய்துஞ் சிவ பதப்பேறு, எனக்கு இறப்பத் துன்பமே மற்றில்லை என்பது கருத்து. (சு௩)

பொன்னுலகத் துள்ளோரும் புரந்தரனும் திருமாலு
மன்னுமறைக் குரியோனும் வழியடிமைத் தொழில்செய்ய
வன்னைதனக் காளாகி யணுவைகை யடைத்தடியுன்
டென்னையருட் பணிகொள்ள விசைந்தனையோ வினையோனே.

இ—ள்: பொன் உலகத்து உன்னோரும் - சுவர்க்கலோகவாசிகளாகிய தேவர்களும், புரந்தரனும் திருமாலும் மன்னும் மறைக்கு உரியோனும் வழி அடிமைத் தொழில் செய்ய - இத்திரனும் விஷ்ணுவும் நீலபெறும் வேதங் கட்டுரிய பிரமாவந் தேவர்களுக்கு வழித்தொண்டு செய்யாநிற்பவும், இறையோனே அன்னை தனக்கு ஆன் ஆகி அணி வகைகை அடைத்து அடி உண்டு என்னை அருள் பணி கொள்ள இசைந்தனையோ - சுவாமீ! சுண்டுத் தேவரீர் மாதாவாகிய வந்திக்குக் கூலியாகாகி அழகிய வகைகைதிக் கரையை மண் சுமந்தடைத்துப் பிரம்படி யுண்டு நாயினுங் கடையேனாகிய தமிழேனையும் திருவுளத்து முகிழ்த்த பெருங்கருணைத் திறத்தினாலே புத்தடிமை கொண்டருளத் திருவுளம் பொருந்தினீரோ எ—று.

வைகை ஆகுபெயர், எத்துணையும் பெரிய தேவரீர் எத்துணையுஞ் சிறிய தமிழேனத் தொண்டுகொண்டருளும்பொருட்டு எளிவந்த பெருங் கருணைத்திறம் இருந்தபடி என்னை என்பதாம். (சு௪)

கட்டுமரைத் துணிச்சீரைக் கச்சையுமத் திருத்தோளிற்
கொட்டுமுடித் தலைமீது கவிழ்த்ததொரு கூடையுமாய்ப்
பிட்டிடுநற் றவமுடையான் பின்புவருந் திருக்கோல
மிட்டமுறத் தொழும்படிநான் கண்டிலனே யிறையோனே.

இ—ள்: அரைக் கட்டும் துணிச் சீரைக் கச்சையும் - திருவரையிற் கட்டிய கந்தையாகிய வஸ்திரக் கச்சையும், அத் திருத்தோளில் கொட்டும்- அந்த அழகிய திருப்புயத்தின்கட் கொண்ட மண்வெட்டியும், முடித்தலை மீது கவிழ்த்தது ஒரு கூடையும் ஆய் - சடையே முடியாகக் கட்டிய சிர சின்மீது கவிழ்க்கப்பட்டதொரு கூடையுமாகி, பிட்டு இடு நல் தவம்உடையான் பின்பு வரும் திருக்கோலம் - பிட்டமுது படைத்த நல்ல தவத்தை யுடைய வந்தியாகிய எசமாட்டியின் பின் வந்தருளிய கூலித் திருக்கோலத் தை, இட்டம் உறத் தொழும்படி இறையோனே நான் கண்டிலனே - என திச்சைப்படி யெல்லாம் தரிசித்து வணங்குதற்குச் சுவாமீ தமிழேன் அத் தருணத்துத் தேவரீரைத் தரிசிக்கப் பெற்றேனில்லையே எ—று.

கச்சை - கொடுக்கு, கண்ட, பிறர்சொல்லக் கேட்ட கோலத்தைத் தாங் காணுமைக்குத் தம்மை நொந்து கூறுகின்றாராகலின் இட்டமுறத் தொழும்

படி நான் கண்டிலனே யிறையோனே என்றார். தமிழேன் காணப்பெறிற் கண்ணுற்ற பிறரைப்போலத் தொழாதுவிடமாட்டேனென்பது கருத்து. (1)

தாரூருஞ் சடைமுடியாய் தவம்பெரிது முயன்றவர்க
ணீரூரும் புகழ்வைகை நெடுங்கரைமே னின்றாரோ
சீரூருங் கனகமுடித் தென்னவனே மதுரையெனும்
பேரூரி லிருப்பவரோ பிட்டமுதிட் டருள்வாளோ.

இ—ள்: தார் ஊரும் சடை முடியாய் - கொன்றைமாலே பெயருஞ் சடாமுடியை யுடையவரே, தவம் பெரிதும் முயன்றவர்கள் - தேவரீர் மண் சுமத்தலாகிய திருவிளையாட்டைச் செய்தருளுதற்குக் காரணமாகிய சிவ புண்ணியங்களைப் பூர்வசன்மங்களிலே மிகவுஞ் செய்தவர்கள், நீர் ஊரும் புகழ் வைகை நெடுங் கரைமேல் நின்றாரோ - நீர் பிரவாகிக்கும் புகழை யுடைய இவ்வைகை நதிபினது நெடிய கரையின்கண் எய்தி நின்றவர் களோ, சீர் ஊரும் கனகமுடித் தென்னவனே - அழகொழுகும் பொன் முடியையுடைய பாண்டியராசனே, மதுரை எனும் பேர் ஊரில் இருப்பவரோ - மதுரை யென்னும் பெயரையுடைய இவ்விராசதானியின்கண்ணுள்ள வர்களோ, பிட்டு அமுது இட்டருள்வாளோ - தேவர்க்குப் பிட்டமுதிட் டருளிய அவ்வம்மையோ பணித்தருளுக எ—று.

தற்புகழ்ச்சியின் பாற்பட்டுக் குற்றமாய் முடியுமாகலின், தம்மை யொழித்து ஏனையோர்மேல்வைத்து வினாவினாரென்க. இனையரென்று குறித்த வருமையின் யாவருமே யென்பது குறிப்பெச்சம். இனையரென் றறியின் அவர்க்கடிமைசெய்வே னென்பது குறிப்பெச்சமென்றலுமொன்று. (சு௫)

பொன்மொளலித் தலைமீது புண்ணியர்மண் சுமந்தேறுங்
கொன்மலியுங் கோலறையுங் குளிர்வைகைப் பேராறங்
கன்மமெனும் பகைநீங்கக் கண்ணுதல்வெம் பரியேறுந்
தென்மதுரை மூதூரு மல்லவோ சிவலோகம்.

இ—ள்: புண்ணியர் பொன் மொளலித் தலைமீது மண் சுமந்து ஏறும் கொன் மலியும் கோலறையும் - அறவியல்பினராகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் பொன்போலுஞ் சடாமுடியையுடைய திருமுடியின் மீது மண்சுமந் தேறியருளப்பெறும் பெருமை மிகுந்த வந்தியினது இப்பங்கு நிலமும், குளிர் வைகைப் பேர் ஆறும் - குளிர்ச்சிபொருந்திய வேகவதியென்னும் பெயரையுடைய இந்நதியும், கண்ணுதல் கன்மம் எனும் பகை நீங்க வெம்பரி ஏறும் தென்மதுரை மூது ஊரும் அல்லவோ சிவலோகம் - அக்சடவுளானவர் தரிசித்த தம் மெய்யன்பரைக் கன்மமுதலிய மும்மலங்களும் விட்டு நீங்கும்படி வெவ்விய குதிரையின்மீ திவரந்தருளப்பெறுந் தெற்கின்கண்ணுள்ள மதுரையாகிய பழைய இந்நகரமுன்றோ சிவலோகமாவது எ—று.

சிவபெருமான் திருமுடிமீது மண்சுமந்து இடப்பெற்ற பெருமை மிக்க கோலறை என்பார் கொன்மலியுங் கோலறை என்றார். “ஒருமொழி யொழிதன் னின்னக்கொன்ற குறித்தே” என்பதனும் கன்ம முதலிய மூன்று மெனப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. சிவலோகத்திற் போல இம்மூவிடங் களினும் சிவபெருமான் உருவத் திருமேனிகொண்டு தேரே வெளிவந்து நின்றனாக்கிரகித்தமையின், இவை அச்சிவலோகமாக உருவகிக்கப்படுதற் கிழுக்கென்னை என்பதாம். இக்கருத்து “அப்பாண்டி நாட்டைச் சிவலோக மாக்குவித்த, வப்பார் சடையப்பன்” என்னுந் திருவாக்கானு முணர்க. புண்ணியர் என்றார் நஞ்சுண்டும், திரிபுரமெரித்தும், நமனை யுதைத்தும் பல் லுயிர்களைக் காத்த பரமதயானு என்பது போதருதற்கென்க. (சுஎ)

இன்னவகை யன்புடையா ரிரங்கினரா யிடைவகைத் துன்னுதிரைப் பேராறுந் தொலைபவடிந் ததுபின்னார் தென்னவனுஞ் சிவன்செயலா மெனத்தெளிந்து வாதவூர் மன்னவர்தம் பால்வந்து வணங்கியிது கூறுவான்.

இ—ன்: இன்னவகை அன்பு உடையார் இரங்கினர் - இந்தப்பிரகாரம் சிவபத்திமானாகிய திருவாதவூரடிகள் இரங்காநின்றனர், ஆயிடை துன்னு திரைப் பேர் வகை ஆறும் தொலைய வடிந்தது - அப்பொழுது நெருங் கிய அலைகளையுடைய பெரிய வகை நதியும் முழுதும் நீர்வடிந்தது, பின் னர்த் தென்னவனும் சிவன் செயலாம் எனத் தெளிந்து - அதன்பின்னர்ப் பாண்டிய ராசனும் இவை சோமசுந்தரக் கடவுளினுடைய திருவிளையாடலையாமென்று நிச்சயித்தறிந்து, வாதவூர் மன்னவர் தம்பால் எய்தி வணங்கி இது கூறுவான் - அத்திருவாதவூரடிகளை அடைந்து தான் அரசனும் அவர் அமைச்சரு மென்னும் அபிமான பரித்தியாகைய் அவ்வடி களை வணங்கி இதனை விண்ணப்பஞ் செய்வானுயினான் எ—று.

பேராறுந் தொலைய வடிந்ததென இடத்து நிகழ் பொருளின் நெழில் இடத்தின்மே லேற்றிக் கூறப்பட்டது. இவை யென்றது தான் முன் அமைச்சரது செயலென் றெண்ணி யிருந்த தன் திரவியாபகார முதலிய வற்றை, தொலைய வடிந்தது என்பதற்கு மதுரையினுள்ளாரது இடர் கெட வடிந்ததெனினு மமையும். (சுஅ)

அந்தார்தம் பதியினிழிந் தருள்புனைமாந் திபர்குலத்தில் வந்தருளிக் தமியேற்கு மந்திரியாய் மகிழ்வெய்தி பெந்தைவயப் பரியேறல் காட்டியெனக் கொழிபாத பந்தமறத் திருவுள்ளம் பற்றினைநற் றவக்கோனே.

இ—ன்: நல் தவத்தோனே - நல்ல தவத்தை யுடையவரே, அந்தார் தம் பதியின் வந்து - சிதாகாசனபராகிய சிவபெருமானது முக்கியஸ்தான மாகிய கைலாசகிரியினின்றும் வந்து, அருள் புனை மாத்தியர் குலத்தில்

இழிந்தருளி - அருளையுடைய ஆமாத்தியரது குடியின்கண்ணே திருவவ தாரஞ் செய்தருளி, தமியேற்கு மந்திரியாய் மகிழ்வு எய்தி - தமியே னுக்குச் சிரேட்ட மந்திரியாகி மகிழ்ச்சியைத் தந்து, எந்தை வயப் பரி ஏறல் காட்டி - எம் பரமபிதாவாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள் சின்மயமாகிய இடபத்தின்கண்ணி வேதமாகிய குதிரையின்மீ திவர்ந்தருளுதலைத் தரி சிப்பித்து, (இவ்வாறெல்லாம்), எனக்கு ஒழியாத பந்தம் அறத் திருவுள்ளம் பற்றினை - தமியேனுக்கு இதுகாறுமறாத பாசக்கட்டறம்படி தேவ ரீர் திருவுளம் பற்றியருளினீர் எ—று.

தம்மென்பது ஈண்டு ஆறுவதனுரிமைப்பொருளுரை நின்றது. எய்து வித்தெனற்பாலது விவ்விதத்தொக்கு எய்தி என்றாயிற்று. எந்தை மகிழ் வெய்தி வயப்பரி யேறல் காட்டியெனக் கொண்டு கூட்டுவாரு முனர். அது தனக்கவர்செய்த நன்றியை வினக்காமையின் நின்றவற்றமென்க. எய்திக் காட்டி யெனத் தன்வினையாக்கியவழியும் பொருட்சிறப்பின்மை தெளிக. திருக்கைலாசகிரியிலே ஸ்ரீகண்டபரமசிவனை அங்குள்ள தீவிரதர பக்குவிக ளாகிய ஆயிரஞ் சிவகணநாதர்கள் ஒரு நாள் வணங்கிச் “சுவாமீ, சைவாகமங் களின் உண்மைப்பொருளை அவைகளை ஆக்கியோராகிய தேவரீர் அடியேங் கட்டு உபதேசித்தருளவேண்டு”மென்று குறையிரந்து பிரார்த்திக்க; அக்கட வுள் திருவுளமிரங்கி அவர்களை நோக்கி அன்பர்களே, நீங்கள் பாண்டிநாட்டி லுள்ள திருவுத்தரகோசமங்கை யென்னும் நமது திவ்விய சேஷத்திரத்திலே போய் நமக்குத் தொண்டுசெய்துகொண்டிருங்கள்; நாம் அங்கே வந்து உங்களுக்குச் சைவாகமோபதேசம் செய்வேமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி னார். கணநாதர்கள் அவ்வாளுரையைச் சிரமேற்கொண்டு திருவுத்தர கோசமங்கையை அடைந்து சிலகாலஞ் சிவாலயத்திலே திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருப்பக் கைலாசபதி அவர்களது திருத்தொண்டின் மன வுறுதியைக் கண்டு, பிராமண வடிவங்கொண்டு அங்கே எழுந்தருளினார். அப்பொழுது கணநாதர்கள் வணங்கச் சிவபெருமான் அவர்களை ஓரிடத் திருத்தித் தாமும் வீற்றிருந்து ஆகமங்களின் உண்மைப்பொருளை உபதே சிக்கத் தொடங்கினார். அப்பொழுது சுவர்க்க லோகாதிபதியாகிய இந்தி ரன் அநேக ஆடம்பரங்களுடன் ஆகாயமார்க்கமாகப் பவனிவர, அவ்வாயிர வருள் ஒருவர் அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்து உடனே அப்பவளியை மறந்தார். அதனைச் சிவபெருமான் திருவுளத்தடைத்து, அக்கணநாதரை நோக்கி “நாம் ஆகம உண்மையை உபதேசிக்கத் தொடங்கும்போது நீ பிறிதோர் விஷயத் தில் மனஞ் செலுத்தினையாகலின், இப்பூமியிற் பிறந்து இத்திரசம்பந்தை யனுபவித்துப் பின்பு நம்மையடையர் கடவை” யென்று ஆஞ்ஞாபித்தருளி னார். கணநாதர் அதுகேட்டுச் சரீரம் நடுநடுங்கி இதுந்கினி யாதுசெய்வே னென்று மிக வருத்திப் பிரலாபித்து வணங்கச் சிவபெருமான் அக் கண நாதரை நோக்கி “நீ சிறிதும் அஞ்சற்க; நாம் அப்பொழுது வந்து நடுந்துத் திருவடி திசைசெய்து பாசக்ஷமப்பண்ணி உனக்கு முத்தித்தருளுவோ”

மென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். உடனே அவர் சிவபெருமானிடத்து அதுமதி பெற்றுக்கொண்டு திருவாதவூரடிகளையடைந்து, அக்காலத்தில் எங்கும் பரந்திருந்த புத்தசமய கண்டனமும் சைவசமய வாதாபனமும் செயல்வல்லார் சம்பந்திரைச் சிவானுக்கிரகத்தினாலே பெறக் கருதி அங்கே சிவாலயத்தில் விரதம்பூண்டு நெடுங்காலம் நியமமாகச் சுவாமியை வழிபட்டு வரும் ஆமாத்தியகுல திலகராகிய சம்புபாதாசிரயர் என்னுந் திருநாமத்தை யுடைய பிராமணைத்தமருக்கு, அவரது நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய இவ்வாழ்க்கைத் துணைவியாகிய சிவஞானவதி யென்னும் திருநாமத்தை யுடைய பதிவிரதாசிரோமணியினது திருவயிற்றினின்றும் திருவவதாரஞ் செய்தா ராகிலி, “அந்தார்தம் பதியினிழித் தருள்புனை மாத்தியர் குலத்தில் வந்தருளி” என்றார். மூன், வரமுடன்புலியிற்றேன்று மறையவர்க் கிறைவர் என்றதும் இக்கருத்தேபற்றி வந்தது. இச்சம்பந்தம்பற்றியே திருக்கைலாச பதி ஞானதேசிகத் திருமேனிகொண்டு திருவாதவூரடிகளுக்குத் தீக்ஷிக்கும் பொருட்டுத் திருப்பெருந்துறைக் கெழுந்தருளியபொழுது இக்கணநாதர் ஆயிரவருள் இவரொருவரை ஒழிந்த ஏனைக்கணநாதர்களாகிய தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றென்பதினமர்களோடு எழுந்தருளியது உமென்க. (சுக்)

சுருமானத் திருமேனி காட்டினென் னுணராமற்
நீருமாலும் பரவரியான் நேவருடன் பரியேறு
மருமாயச் சூழலினை லமுக்காடை யண்டார்கொழும்
பெருமானுக் களித்தேனென் பிழைசெய்தேன் பெரியோனே.

இ—ன்: திருமாலும் பரவு அரியான் தேவர் உடன் பரி ஏதும் அருமாயச் சூழலினால் - விஷ்ணுவாலும் இத்தன்மையொன்றிற்று துதித்தற்கரிய சிவபெருமான் தேவர்களோடு குதிரையின்மீதிவந்தருளியவந்த அறிதற்கரிய மாயாகுழ்ச்சியினால் மயங்கி, சுருமானத் திருமேனி காட்டினான் என்று உணராமல் - தமிழேனது பிறவியறும்படி உருவத்திருமேனிகொண்டு தம்மைத் தரிசிப்பித்தருளினாரென்று அறிந்துகொள்ள மாட்டாமை மேலும், அண்டர் தொழும் பெருமானுக்கு அழுக்கு ஆடை அளித்தேன் - தேவர்களுந் தொழும் பெருந்தகைமையினையுடைய அக்கடவுட்கு அழுக்கு வஸ்திரமொன்றைப் பரிசு கொடுத்தேன், பெரியோனே என் பிழை செய்தேன் - எம் பெருமானே எத்துணைப் பெருங் குற்றத்தைச் செய்தேன் என்று.

பரவென்னும் முதலிலுத்தொழிற்பெயர் எச்சப்பொருட்புது நின்றது. வருஞ்செய்யுளறி செப்பென்பதுமது. முன்னையதினும் பின்னையது உய்தியில் குற்றமென்பது கருத்து. வருஞ் செய்யுட்கு மீதொக்கும். எட்டவுஞ் சுட்டவும் படாத பெருமையையுடைய இறைவர் சந்திதியிற் பொன்னாடையும் அழுக்காடை யென்னுந் தரத்ததாதவி லிங்கனம் கூறினான். திருமாலுங் காண்பரியான் எனவும் பாடாந்தரம்.

(எடு)

அப்பணிசெஞ் சடையானை யரும்பரிமே லாளாக்கு
மெய்ப்பொருளென் னுணராமல் வெய்யவினைப் பொருள்வேண்டிச்
செப்பருமித் தறுகண்மை செய்வித்தேன் சிறுமையுளேன்
எப்பிழையும் பொறுத்தருளா யானாகித் புருதாமல்.

இ—ன்: அப்பு அணி செம் சடையானை அரும் பரிமேல் ஆள் ஆக்கும் மெய்ப்பொருள் என்று உணராமல் - கங்காசலத்தைத் தரித்த சிவந்த சடையையுடைய சிவபெருமானை அரிய குதிரையின்மேல் மணித வடிவாக வரச்செய்யும் மெய்ப்பொருள் தேவரீரென்ப துணரமாட்டாமை மேலும், வெய்ய வினைப் பொருள் வேண்டி - கொடிய பொய்ப்பொருளையே விரும்பி, சிறுமை உடனே செப்பு அரும் இத் தறுகண்மை செய்வித்தேன் - சிறுமையை யுடைய பாவியேன் வாயாற் சொல்லுதற்கரிய இக் கொடுத் தண்டங்களைச் செய்வித்தேன், யான் நாகில் புருதாமல் எப்பிழையும் பொறுத்தருளாய் - (அபுத்தியூர்வமாகச் செய்தமையின்) யான் நிரயத்தின்கட் பிரவேசியாதொழியும் பொருட்டிந்த எவ்வகைக்குற்றங்களையுந் தேவரீர் பொறுத்தருளவீர்.

தறுகண்மை ஆகுபெயர். மெய்ப்பொருள் - மெய்யை உபதேசிக்கும் பொருள். வினைப்பொருள் - வினைடையீட்டுதற்குக் காரணமாகிய பொருள்; என்றது குதிரை கொள்ளும் பொருட்டுக் கொடுத்த திரவியத்தை; ஒருவனுழை வருங்காற் தீவினையோடு கூடிவரும் பொருளென்றது மொன்று. வேதமாகிய குதிரை யென்பது விளக்குதற்கு அருங் குதிரை யென்றும், சிவனடியார்க்குச் செய்த தீங்கு தப்பாது நிரயத் துன்பத்து ளுறுத்து மென்ப துண்மைதூற் துணிபாகலின் யானாகித் புருதாம லெப்பிழையும் பொறுத்தருளாய் என்றுங் கூறினான். சிறியோர் செய்த சிறுபிழை யெல்லாம், பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே என்பது கருத்து. (எக)

தூநாக மணிந்தபிரான் துங்கமிகும் பரியேறிப்
பூநாறுஞ் சடைமேன்மண் சுமந்தபுகழ் போதாதோ
யானாளு நிற்பணியே செய்தொழுக விவ்வுலகந்
தானா வேண்டுமினி பென்றிரத்தான் நமிழ்மாறன்.

இ—ன்: தூ நாகம் அணிந்த பிரான் துங்கமிகும் பரி ஏறி - சுத்தமாகிய பாம்பை யணிந்த சிவபிரான் உத்துங்க மிகுங் குதிரையின்மீதிவந்தருளி வரப்பெற்றதன்மேலும், பூ நாறும் சடைமேல் மண்சுமந்த புகழ் போதாதோ - கொன்றைப்பூ மணங் கமழுஞ் சடாமுடியின்மேன் மண் சுமந்தருளிய கீர்த்தி ஒன்றும் எனக்குப் போதாதோ, யான் நாளும் நின் பணியே செய்து ஒழுக - தமிழேன் நாடோறும் தேவரீரது பணிகளையே செய்துகொண்டு திரிய, இனி இவ்வுலகம் ஆள வேண்டும் என்று தமிழ் மாறன் இரந்தான் - இனி இவ்வுலகத்தைத் தேவரீரே அரசாளுதல் வேண்டுமென்று தமிழையுடைய அரிமர்த்தன பாண்டியராசன் குறையிரத்து விண்ணப்பஞ் செய்தான் என்று.

துங்கமிகும் பரி என்பதற்கு மேல் அரும்பரி யென்புழி உரைத்தாங் குரைக்க. சிவபெருமானுக்குக் குண்டலிசத்தியே நாகமாக உருவகிக்கப் படுதலின் தூநாகமென்றும், பரியேறுதலும் மண்கமத்தலுமாகிய புகழ்க் காரணமிரண்டனான் முன்னையதினும் பின்னையதே சிறந்ததாகலின் சடை மேன் மண்கமந்த புகழ் போதாதோ என்றும், தேவரீர் செய்த நன்றிக்கு எதிர் நன்றியாக ஒருசிறிதேனு மெதிரூன்ற வல்லது இஃதொன்றல்லது பிறிதொன்றில்லை யென்பான் யானாளு நிற்பணியே செய்தொழுக விவ் வுலகந் தானாளு வேண்டுகினி யென்றிரந்தான் என்றுங் கூறினார். (௭௨)

வேறு.

வன்றிறன் மன்ன லிவ்வா றிரத்தலும் வாதவூரர்
தென்றிசை புரக்கு நீதித் தென்னவன் தன்னை நோக்கிப்
பின்றிகழ் சடைமான் மன்னும் பெருந்துறை நகரி லேக
வின்றெனை விடுப்ப தேமற் றிவ்வுல களிப்ப தென்றார்.

இ - ன்: வன் திறல் மன்னன் இவ்வாறு இரத்தலும் - மிக்க வலிமையையுடைய பாண்டியராசன் இவ்வாறு குறையிரந்து கூறுதலும், வாதவூரர் தென் திசை புரக்கும் நீதித் தென்னவன் தன்னை நோக்கி - திருவாதவூரடிகள் தென்றிசையைக் காக்கும் நீதியையுடைய பாண்டிய ராசனது முகத்தைப் பார்த்து, பின் திகழ் சடைமான் மன்னும் பெருந்துறை நகரில் ஏக - பின்னாங்கி விளங்காநிற்குஞ் சடையையுடைய கைலாசபதி வீற்றிருக்கப்பெறுந் திருப்பெருந்துறையாகிய ஸ்தலத்திற் செல்லுமாறு, இன்று எனே விடுப்பதே மற்று இவ்வுலகு அளிப்பது என்றார் - இத்தினம் இவ்வுத்தியோகத்தினின்று நெகிழ்த்து என திச்சைப்படி என்னைச் செல்ல விடுத்தலே இவ்வுலகைத் தருதலாமென்று கூறினார் எ-று.

மற்று வினையாற்று. பின்றிகழ் சடை பின்னுதல் விளங்குஞ் சடையென்றுமாம். இப்பொருட்குப் பின் முதனிலைத் தொழிற்பெயர். தென்றிசை புரக்குத் தென்னவன் என்பது “கருங்கண்ணன்” என்பது போல நின்றது. தொழிலுருவகம். இது அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம். (௭௩)

தென்புலத் தலைவன் றானுஞ் சிந்தையி னெந்து முன்னே
னன்பரக் கரசர் வாழ்வி லாசையிங் குளதோ வென்று
மென்பதத் திறைஞ்சி பையா வேண்டிய செய்க வென்று
தன்புகழ்க் கூடன் மூதூர் புகுந்தனன் றானே சூழ.

இ - ன்: தென்புலத் தலைவன் தானும் - தென்றிசைக் கரசனாகிய பாண்டியனும் அதுகேட்டு, முன்னேன் அன்பருக்கு இவ்வு அரரசர் வாழ்வில் ஆசை உளதோ என்று சிந்தையில் நொந்து - சிவபத்தருக்கு இம்மைக்கண்ணதாகிய அரரசர் வாழ்க்கையில் இன்பம் சனிக்குமோ வென்று மன நொந்து,

மென் பதத்து இறைஞ்சி ஐயா வேண்டிய செய்க என்று - மெல்லிய திருவடிகீழ் வணங்கிச் சுவாமீ! திருவுளப்பிரகாரம் செய்தருளுக என்று விண்ணப்பஞ்செய்து விடை பெற்றுக்கொண்டு, தானே சூழத் தன் புகழ்க் கூடல் மூதூர் புகுந்தனன் - சேனைகள் சூழத் தனது புகழையுடைய நான்மாடக் கூடலாகிய பழைய இராசதானியுட் பிரவேசித்தான் - எ-று.

உடன் சென்ற வழிவிடுதலும் பிறவும் சுருங்கிய தூலாகலின் விரிக்கப் பட்டில, தன்கருத்ததுகூலமாகாமையிற் சிந்தை நொந்தானென்க. (௭௪)

சற்றவக் தொழிச்செய் யாத தானைமன் போன பின்னர்
அற்றவர்க் கற்ற சோதி யருட்பெரு வாழ்வு வேண்டிக்
கொற்றவர்க் குற்ற கோலங் குறையென நீத்து மேலாம்
நற்றவக் கோலங் கொண்டார் நம்பனுக் கன்பு மிக்கார்.

இ - ன்: சற்று அவத் தொழில் செய்யாத தானை மன் போன பின்னர் - ஒருகான் மற்றதுங் கேட்பயக்கு முயற்சிகளிற் சிறிதும் பயில் செய்யாத சேனைகளையுடைய பாண்டியராசன் தன்னகருட் சென்றபின்னர், நம்பனுக்கு அன்பு மிக்கார் - அதிபரமர்த்தராகிய சிவபெருமானிடத்துச் சிந்தையுடைய திருவாதவூரடிகள், அற்றவர்க்கு அற்ற சோதி அருள் பெருவாழ்வு வேண்டி - இருவகைப்பற்று மற்றவர்க்கு இரண்டற்ற சுயஞ்சோதியாகிய சிவபெருமானது திருவருளினாலே பேரின்பவாழ்வைப்பெறவிரும்பி, கொற்றவர்க்கு உற்ற கோலம் குறையென நீத்து - அரசர்கட்குரிய அமைச்ச வேடம் குற்றமுடையதென்றதனை ஒழித்து, மேலாம் நல் தவக்கோலம் கொண்டார் - உயர்வாகிய நல்ல தவவேடத்தை மேற்கொண்டருளினார் எ-று.

குறையுடையதனைக் குறையென் றொழிந்த துபசாரம். இரண்டறுதல் கண்ணொளியும் ஞாயிற்றினொளியும் போலச் சிவமு மான்மாவும் சுத்தாத்து விதமாயியைதல். இருவகைப்பற்று - அகங்கார மமகாரங்கள். நம்பன்பழையோ னென்றமாம். அவத்தொழில் செய்யாமையாவது அழியுநர் புறக்கொடையயில்வே லோச்சாமை முதலியன. (௭௫)

அத்தனை யால் வாயி லண்ணலை யிறைஞ்சி யந்த
மைத்தவழ் சோலை நீடு மதுரையம் பதியை நீங்கி
வித்தகர் தம்மை யாண்ட மேனிகண் டிறைஞ்ச வேண்டும்
பித்தினர் கடிது சென்றார் பெருந்துறை பொருந்த வெண்ணி.

இ - ன்: அத்தனை ஆலவாயில் அண்ணலை இறைஞ்சி - திருவாதவூரடிகள் உயிர்கட்குப் பரமபிதாவும் திருவாலவாயின்கண் வீற்றிருக்கும் சகல லோக நியந்தாவுமாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளைத் தரிசித்து வணங்கி அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு, மைத் தவழ் சோலை நீடு அந்த மதுரையம் பதியை நீங்கி - முகில்கடவழுஞ் சோலைக ஞாயந்த அம்மதுரையாகிய இராச

தானியை விட்டு நீங்கி, வித்தகர் தம்மை ஆண்ட மேனி கண்டு இறைஞ்ச வேண்டும் பித்தினர் - சர்வ சாதுரியராகிய கைலாசபதி மார்ச்சார சம்பந்தமாக வந்து தம்மை ஆட்கொண்டருளிய ஞானதேசிகத் திருமேனியைத் தரிசித்து வணங்கவேண்டுமென்னும் பிரார்த்திய யுடையவராய், பெருந்துறை பொருந்த எண்ணிக் கடிது சென்றார் - திருப்பெருந்துறையை அடையும்படி கருதி வல்லிரைந்து சென்றனர் எ—று.

வித்தகரென்று வாதவூரடிகளை என்பாருமுனர். அது மேனி யென்பதனோடிகையையாமையை அவர் கோக்கிற்றிலர். இங்ஙனம் மயங்குவார் மயங்காமையப் பொருட்டன்றே வருஞ் செய்யுளின் ஆசிரியர் மிடை கெட வைத்த பாதவித்தகரென அதுவதித்தது உமென்க. நியந்தா நடத்துபவன்.

மிடைகெட வைத்த பாத வித்தக ஞானை கோக்கி
நடையிடு மெல்ல தன்னி னன்மன விரைவுங் காற்றும்
தடைபடு கன்றை நாடுங் கபிலையுந் ததும்பி நின்று
மடையினை யுடைக்கு நீரு மாயினர் வாத வூர்.

இ—ள்: வாதவூர் மிடைகெட வைத்த பாத வித்தகர் ஊரை கோக்கி நடை இடும் எல்ல தன்னில் - திருவாதவூரடிகள் தமது முத்தி வறுமை கெடத் திருவடிதேகச் செய்தருளிய பரமாசாரியர் வீற்றிருக்குந் திருப்பெருந்துறையை கோக்கி நடக்கும்பொழுது, நல்ல மன விரைவும் காற்றும் தடைபடு கன்றை நாடும் கபிலையுந் ததும்பி நின்று மடையினை உடைக்கும் நீரும் ஆயினர் - நல்ல மனோவேகமும் வாயுவேகமும் பிறரா னெழுது தடையுண்டு காணாதுகின்ற தன் புனிற்றினங்கன்றைப் பின்னர் கிற்புழி யறிந்து நாடி யோடிச் செல்லுந் தலையிற்றப் பசுவினது வேகமும் நிறைந்துகின்று பின் அணையை யுடைத்தோடும் நீர்வேகமும்போலாயினார் எ—று.

விரைவை ஏனையவற்றோடுங் கூட்டுக. மிடை - வறுமை. அஃ திக் காலத்து முடையென மரீஇயிற்று. முத்திவறுமை - முத்தியைப் பெருமை யாகிய வறுமை. மனோவேகமும் காற்றும் அதிவேக செலவிற்கும், நாடுங் கபிலை கதியோடு பிரிவாற்றாமை அன்பு மிகுதிகட்கும், மடையினை யுடைக்கு நீர் கதியோடு மீளாமைக்கும் உவமையாய் வந்தன. (எஎ)

கண்ணுழை யாத காணும் பதிகளுங் கடிது நீங்கி
பெண்ணா முனிவர் மேவு மெழிற்பெருந் துறையி லெய்திப்
புண்ணிய வினத்தார் குழ முன்புபோ லிருந்த போதில்
விண்ணவ ரதிபன் பொற்றான் வீழ்ந்திது தாழ்ந்து சொல்வார்.

இ—ள்: கண் துழையாத காணும் பதிகளும் கடிது நீங்கி என்ன அது முனிவர் மேவும் எழில் பெருந்துறையில் எய்தி - திருவாதவூரடிகள் கண்ணினது பார்வையும் துழைதற்கரிய செறிவு பொருந்திய காடுகளையும் ஊர்

களையும் அதி சீக்கிரத்திற் கடந்துபோய் அநேக இருடிகள் வசிக்கும் அழகிய திருப்பெருந்துறையைடைந்து, விண்ணவர் அதிபன் புண்ணிய இனத்தார் குழ முன்புபோல் இருந்த போதில் பொன் தான் வீழ்ந்து தாழ்ந்து இது சொல்வார் - தேவநாயகராகிய சிவபெருமான் அப்புண்ணிய புருஷர்களாகிய தொளையிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதின்மரென்னும் குழுவினர் பக்கத்தே சூழ்ந்து சேவிப்ப முன்னரேபோலச் சபாநாயகமாக மத்தியில் வீற்றிருந் தருளுஞ்சமயத்து அவரது பொன்போலுந் திருவடிகளிலே சரசுதோயும்படி சந்திதியிலே வீழ்ந்து வணங்கி இங்ஙனம் விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினார்.

கண் ஆகுபெயர். சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றெக்கது. எய்தி வீழ்ந்து தாழ்ந்து இது சொல்வாரென முடிக்க. (எஅ)

திண்டுதற் கரிய மார்பிற் சேயிழை தனத்தி னுலு
மீண்டொரு மாற்றி னுலு மெய்திய தழும்ப போற்றி
வேண்டிய வடிவ மாகி வெம்பரி மேல்கொண் டெம்மை
யாண்டருள் செய்ய வந்த வண்ணலே போற்றி போற்றி.

இ—ள்: திண்டுதற்கு அரிய மார்பில் சேயிழை தனத்தினுலும் ஈண்டு ஒரு மாற்றினுலும் எய்திய தழும்ப போற்றி - முன்னொரு ஞான்று சத்த புரிகளுள் ஒன்றாகிய காஞ்சிபுரத்தின் கண்ணே ஆகிலலோக சென்னியாகிய காமாக்கியம்மை விசேடசுருதியாகிய ஆசுவலிதிப்படி பரமானுப் பிரமாண மேனும் வருவாது சிவபூசை செய்து வருகின்றழி ஒருநாள் நித்த முத்த சுத்த சித்தாகிய கைம்பரநாதசுவாமி அச்சிவபூசாபத்திமையி னுமதியை உலகினர்பொருட்டுப் பரீகசித்து அதுக்கிரகஞ்செய்யுமாறு கம்பாநதியிலே சர்வ தீர்த்தங்களையும் வருவிக்க, அது ஆகாயத்தையாளாவிப் பிரவாகித்து வருதலும் இஃதிச்சிவபூசைக்கிடை யூறும் வருகின்றதென்றஞ்சி அவ்வம்மை சிவலிங்கப்பெருமானை ஞெழுங்கத் தழுவிக்கொள்ளுதலால் மற்றொருவராலு மொருகாற் றீண்டுதற்குமரிய திருமார்பிலே செவ்விய இழையினையுடைய அவ்வம்மையினது இரு தனங்களினுலும் இம் மதுராபுரியின்கண் ஒரு பிரம்பினுலும் முதுகிற் பொருந்திய தழும்பையுடைய தேவரீர் தமியே னைப் பாதுகாத்தருளுக, வேண்டிய வடிவம் ஆகி வெம்பரி மேல் கொண்டு எம்மை ஆண்டு அருள் செய்ய வந்த அண்ணலே போற்றி போற்றி - ஆங்காங்கு வேண்டிய வேண்டிய வடிவங் கொள்ளுதலை மேற்கொண்டு ராவுத்த ராகி வெவ்விய குதிரையின்மே விவரந்து அடியேங்களை ஆட்கொண்டனாக் கிரகஞ் செய்யும்பொருட்டு எழுந்தருளிவந்த எப்பொருட்கு மிறைவரே தமியேனைப் பாதுகாத்தருளுக, பாதுகாத்தருளுக எ—று.

போற்றிய என்னும் வியங்கோள் ஈறு குறைத்து போற்றி என நின்றது. அது “வாழிய வென்னும் சேயென் கிளவி, யிறுதி யகரங் கெடு தலு முரித்தே” என்னு முயிர்மயங்கியற் குத்திரத்து மொழிந்த பொரு

னோடொன்ற வவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்த லென்பத னூற் கொள்க. எம்மென்றது அரசனையுமுளப்படுத்தி. அது “வென்றி மன்னவன் பிறப்பதக்கவும் வார்சழல் வீக்கி” என வுழிநூலாசிரியர் கூறிய வாற்றினுமறிக. சத்திகாரியமாகிய திருமார்பென்பார் தீண்டுதற்கரிய மார் பென்றும், காஞ்சிபுரம், அருட்சத்தியாகிய காமாக்கியம்மையினது பாஅபா ஞானமாகிய இருநனங்களின் முயக்கத்தாற் சிவபெருமான் தழும்பெய்து தற்குத் தான் இடமாகப் பெற்றுக்கொண்டமையினும், ஒருவனது வெறும் பிரம்படி மாத்திரையிற் சிவபெருமான் தழும்பெய்துதற்குத் தான் இடமாகப் பெற்றுக்கொண்டமை மதுரைக்கு விசேடமுடைத்தென்பார் மாற் றினுலென் றமையாது ஈண்டொரு மாற்றினு லென்றும் கூறினார். தம் பொருட்டு வைகை நதியடைத்தற்கு வந்துபட்ட அடித்தழும்பாதவினாலும் உடனிகழ்த்தமையானும், அவ்வபராதத் தம்மாற் சகிக்க லாற்றாது எய்திய தழும்புபோற்றியென்று இப்புதியதழும்பே எடுத்துக்கொண்ட விஷயமாயி னும், இது பேசுதற்கண் தழும்புவிர்க்க வொப்புமை பற்றிப் பழைய தழும் பும் நினைக்கப்படுமாதலின் தழும்புஒன்றன்று இரண்டே யென்பார், தனத் தினுலு மெய்திய தழும்ப வென்றும் கூறினார். முன்வருவும் பின்வருவும் உள்ளவரென நிந்தாஸ்துதி கூறியதென்றலுமொன்று; வைகைநதி யடைத் தது வந்தி பொருட்டாயிருக்கத் திருவாதவூரேசர் பொருட்டென்ற தென்னே யெனின்? நதி அடைக்கப்படுதலாகிய காரியசிகழாமாறு பெருகுதலாகிய காரணம் அவ்விடிகன்பொருட்டு கிகழ்த்தமையினென்க. (எக)

அண்டருக் கரியாய் போற்றி யடியவர்க் கெனியாய் போற்றி வண்டமிழ்ப் பாண்டி நாடு வாழமண் சுமந்தாய் போற்றி கண்டனக் கினிய மேனி காட்டியென் சென்னி மீது முண்டசத் திருத்தாள் வைத்த முத்தனே போற்றி போற்றி.

இ—ன்: அண்டருக்கு அரியாய் போற்றி - தேவர்களுக்கரியவரே பாதுகாத்தருளுக, அடியவர்க்கு எளியாய் போற்றி - அடியவர்கட்கு எளியவரே பாதுகாத்தருளுக, வண்தமிழ்ப் பாண்டிநாடு வாழ மண் சுமந்தாய் போற்றி - செந்தமிழையுடைய பாண்டிநாடு வாழும்படி திருமுடி மேன் மண்சுமந்தருளினவரே பாதுகாத்தருளுக, என் கண் தனக்கு இனிய மேனி காட்டிச் சென்னி மீது முண்டகத் திருத்தாள் வைத்த முத்தனே போற்றி போற்றி - என் கண்களுக்கு இனிய ஞானதேசிகத் திருமேனியைத் தரிசிப்பித்து என் புன்றலமீது செந்தாமரை மலர்போலும் உபய திருவிடிகளைச் சூட்டியருளிய அநாதிமலமுத்தரே தேவரீர் அடியேனைப் பாதுகாத்தருளுக, பாதுகாத்தருளுக எ—து.

எழுவகைத் தோற்றத்துட் சிறந்த தேவர்கட்காயினும் அடிமையில்வழி அவர்கட்கு எளிவந்து அனுக்கிரகஞ் செய்யாதவ ரென்பார் அண்டருக்கரி யாய் போற்றி என்றும், அத்தேவரிற்றழ்ந்த மக்கட்கேனும் அடிமையுள்வழி

எளிவத் தனுக்கிரகஞ் செய்வாரென்பார் அடியவர்க்கெனியாய் போற்றி என் றும், வேதசிரசுகளாகிய உபந்ஷத்துக்களும் அறிந்து கோடற்கரிய அரு மைத் திருமுடிமேன் மண்சுமந்தருளிய பெரும் பேற்றைப் பெற்றுள்ளது பாண்டிநாடொன்றுமே யாகலின், அந்நாட்டின்கணுள்ளவரே பதிப்பொரு ணிச்சயம் பூண்டு கிரதிரய விப்பவாழ் வடைதற்குரியவ ராவரென்பார் வண் டமிழ்ப் பாண்டிநாடு வாழ மண் சுமந்தாய் போற்றி என்றும், திருமேனி யழகான் முன்வசிகரித்துப் பின்னர்த் திருவடிதீக்ஷையைத் தாட்கொண்டரு ளினவ ரென்பார் கண்டனக்கினிய மேனி காட்டியென் சென்னி மீது முண்ட கத் திருத்தாள் வைத்த முத்தனே போற்றி என்றும் கூறினார். திருமேனி யழகான் முன் வசிகரித்தா ரென்பது “முத்தாவுன்றன் முகவொளி கோக்கி முதுவன் னகைகாண, வத்தா சால வாசைப்பட்டேன் கண்டா யம்மானே” என்பதனு மறிக. (அ௦)

போற்றியென் தின்ன வாறு புகன்றவர் முடிமேற் செங்கை பேற்றியங் கினிப கூறி யெழுகென வெழுந்த பின்னர் நீற்றையும் புனைந்து ஞான நிறைபருட் பார்வை நல்கி வீற்றிருந் தன்பர் கூட்டம் விளங்கினர் களங்க மில்லார்.

இ—ன்: போற்றி என்று இன்னவாறு புகன்றவர் முடிமேல் செங்கை ஏற்றி - அடிமையைத் தேவரீர் பாதுகாத்தருளுக வென்று இந்தப் பிரகா ரம் ஸ்தோத்திரஞ் செய்த திருவாதவூரேசராகிய சீடரது சிரசின்மீதே ஞானசாரியர் தம தருமைத் திருக்கரத்தை வைத்து அஸ்தமத்தக சம்யோக மாகிய பரிசுதீக்ஷையுஞ் செய்தருளி, நீற்றையும் புனைந்து ஞான நிறை அருள் பார்வை நல்கி - தமது அருமைத் திருக்கரத்தினுலே விபூதியையும் தரித்து ஞானத்தை முதுகுவிக்கும் பூரணகிருபாநோக்கமுஞ் செய்து, அங்கு இனிய கூறி எழுகென எழுந்த பின்னர் - அங்கே சற்கார லசனங்களைத் திருவாய்மலர்ந்து அன்பனே நீ எழுந்திரு என்று அருளிச்செய்ய எழுந்த பின்பு, களங்கமில்லார் - நித்தோஷராகிய திருவாதவூரடிகள், அன்பர் கூட்டம் வீற்றிருந்து விளங்கினர் - தொனாயிரத்துத் தொண்ணூற் றென்ப தின்ம ரென்னும் தொகையினை யுடைய திருத்தொண்டர் கூட்டத் தினி திருந்து துலங்கினர் எ—து.

சிவஹஸ்தமத்தக சம்யோகமாகிய பரிசுதீக்ஷையாவது பரிசனவேதியி னுலே தாமிராதி லோகங்கள் களிம்பு நீங்கிப் பொன்னுதல் போல ஆசாரி யர் தமது கையைச் சிவன் கையாகப் பாலித்து அவ்வனமே அருச்சுனை செய்து அதனைச் சீடனுடைய சிரசில் வைத்துப் பாசத்திரயத்தை நீக்கி அவனைச் சிவனுக்குதலாம். இவ்வாற்றானே பரமசாரியர் சைவாசமங்கர் விதந்து கூறும் எழுவகைத் தீக்ஷைகளும் திருவாதவூரடிகளாகிய தமது சீடருக்குச் செய்தருளியவா றுய்த்துணர்ந்து கொள்க. எழுவகைத் தீக்ஷை களை, “நயனத்தருள் பரிசவாசகமானதமு மலகில் சாத்திர மியோக மெனத்

கிராதி" என்பதனுதற்க. ஒரு தீக்கையை இருகாற் செய்தல் சீடரது பக்குவ முதிர்ச்சி பற்றி வந்த ஆதரவாலென்க. அன்பர்கூட்டத் தொருவராய் விளங்குதற்குக் களங்க மில்லாரென்று தகுதி கூறியவாறு; களங்க மில்லார் பாசபந்த வலியாகிய தோஷ நழுவுஞ் சுத்தராகிய திருவாதபுரேசர். சிவபெருமான் அடியார்க்கெளிவந்து மணசுமத்தல் பிரம்படிபடன் முதலியன செய்தருளினமை அவ்வடிக் கிருவுள்ளத்துக்குப் பாக்கன் றென்பார் களங்கமில்லார் என்றார் எனக் கோடலு மொன்று. களங்கமில்லா ரென்றது பரமாசாரியரையே யென்றுரைப்பாரு முளராலோவெனின், வீற்றிருந் தெனவே முன்னர் நின்றாரென்று கொள்ளப்படும். அங்ஙனம் பரமாசாரியர் நின்றனரென யாண்டுங் கூறப்படாமையானும், முன் இருத்தலையே பின்னுங் கூறுதல் புணருத்தமாதலானும், வீழ்ந்து வணங்கிய திருவாதவூரடிகள் எழுகென எழுந்த பின்னர் யாது செய்தனரென்ப தொருதலையாகக் கூறவேண்டுதலானும் அது போலியுரையென்க. திருவாதவூரடிகளுக்குப் பரமாசாரியர் செய்த தீக்கை சிவதருமிணி தீக்கை யென்பது சிவாகமம் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. (அக)

அந்தமு முதலு மில்லா ரடியவர் தம்மை நாடி
வந்துள கரும மெல்லா முடித்தன மகிழ்ச்சி கூர
நந்திகழ் வடிவங் காண வேண்டிநற் கயிலை யுள்ளார்
சிந்தனை செய்தார் வல்லே யாண்டுநாஞ் சேறல் வேண்டும்.

இ-ள்: முதலும் அந்தமும் இல்லார் அடியவர் தம்மை நாடி - ஆதிமத்தியாந்த ரகிதராகிய பரமாசாரியர் அதன்பின்பு தம்மடியார்களை நோக்கி, வந்துள கருமம் எல்லாம் முடித்தனம் - நாமுத்தேசித்துவந்த தீக்ஷாகருமங்களை யெல்லாம் இனிது முடித்துக்கொண்டேம், நல் கயிலை உள்ளார் நம் திகழ் வடிவம் காண வேண்டிச் சிந்தனை செய்தார் - நல்ல கைலாசகிரியில் வசிக்கும் நம்மன்பர்களுல்லாம் நமது விளங்காநின்ற உருவத்திருமேனியை நேரே தரிசிக்க விரும்பி நம்மை அன்போடு தியானிக்கின்றார்கள் ஆகலின், மகிழ்ச்சிகூர நாம் ஆண்டு வல்லே சேறல்வேண்டும் - அவர்கட்குமகிழ்ச்சி மிக நாயினி அவ்விடத்துத் தவறாது விரைந்து செல்லுதல் வேண்டும் எ-று.

வேண்டுமென்பது தேற்றப்பொரு டருவதோர் தொழிற்பெயராகலிற்றவரது என உரையில் விசேடிக்கப்பட்டது. கருமமெல்லாமென்பதற்குக் குதிரையிடுதல் மணசுமத்தன் முதலிய கருமங்களுள்பாரு முளர்; முடித்தன மென்பதற்கு விசேஷணமாக்கினும் அமையும். (அஉ)

வாழ்த்திரு மின்பின் யாமு மேகுவ மென்ன வந்து
சூழ்த்தரு ன்ருவா மன்பர் தோத்திரம் பலவுஞ் செய்து
தாழ்த்தெதி நிறைஞ்சி பையா தரிப்பரி தென்று மண்மேல்
வீழ்த்தயார் சமுதா ரெம்மை விடுதியோ வென்று நொத்தார்.

இ-ள்: இன்பின் வாழ்த்து இரும் யாமும் ஏகுவம் என்ன - நீங்கள் இன்பத்தோ டிங்ஙனம் வாழ்த்திருங்கள் நாமும் கைலாச கிரிக்குச் செல்வேமென்று பரமாசாரியர் திருவாய்மலர்ந்தருள, அருள் உருவாம் அன்பர் எதிர் வந்து தாழ்த்து இறைஞ்சி சூழ்த்து தோத்திரம் பலவும் செய்து - அன்புருவாகிய திருத்தொண்டர்கள் அதுகேட்டுச் சந்திதியில் வந்து வீழ்ந்து வணங்கி வலம்வந்து பல தோத்திரங்களை யுஞ் சொல்லித் துதித்து, ஐயாதரிப்பு அரிது என்று மண்மேல் வீழ்ந்து அயர்ந்து அழுதார் - சுவாமீ! அடியேங்கள் தேவரீரது பிரிவைச் சகித்தீண்டிருப்பதரிதென்று விண்ணப்பஞ் செய்து மறித்தும் பூமியில் வீழ்த்தழுது அறிவழிந்தார், எம்மை விடுதியோ என்று நொத்தார் - மீள அறிவு வந்துழித் தேவரீர் அடியேங்களைக் கைவிடுகின்றீரோ வென்று வருந்தினார் எ-று.

அயர்த்தமுதாரென்பதனை அழுதயார்தார் என விசுதி பிரித்துக் கூட்டிப் பொருளுக்கொன்க. அருள் அன்பாமாறு மேலுங் காட்டப்பட்டது. (1)

பரிந்தமு மடியார் தம்மேற் பரமனு மன்பு கூர்ந்து
வருந்துவ தொழிமி னிர்த மணமலி குருந்த நீழற்
பொருந்திய தெய்வ பீடம் பொலிவொடு குயிற்றி மீதே
திருந்திய மறையுந் தேடு நம்பத மாகச் செய்து.

இ-ள்: பரிந்து அழும் அடியார் தம்மேல் பரமனும் அன்பு கூர்ந்து - இவ்வாறு மனம் வருந்தி மேலுமேலும் அழுந் தம்மடியார் மீதே பரமாசாரியரும் முன்னையினு மிக அன்புகூர்ந்து, வருந்துவது ஒழிமின் - நீவிர் வருந்துதலை இனி ஒழியுங்கள், ஊணமலி இந்தக் குருந்த நீழல் தெய்வம் பொருந்திய பீடம் பொலிவு ஓடு குயிற்றி - மணமிருந்த இந்தக் குருந்தமா நீழலிலே தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பீடிகை யொன்றை அழகோடு செய்து, மீதே திருந்திய மறையும் தேடும் நம் பதம் ஆகச் செய்து - அப்பீடிகையின் மீதே திருத்தமாகிய வேதங்களும் இன்னும் தேடும் நம்முடைய பாதங்களை நிருமித்து எ-று.

ஆக்கம் பிறிதொன்றற் செய்வதுணர நின்றது. உபநிஷத்துக்களுந் தேடு நம்பதமென்பார் திருந்தியமறையுந் தேடு நம்பதமென்றார். (அச)

தாங்கரு மாந்தை நீங்கி யாமெனுந் தன்மை கண்டு
நீங்கரு மன்பி னாலே நித்தலு நயந்தி னறஞ்சி
யீங்கருண் மனத்த ரெல்லா மமர்ந்திரு மொருநா ளிர்த்தத்
நீங்ககல் பொய்கை யூடு செழுந்தழில் வந்து தோன்றும்.

இ-ள்: தாங்கு அரும் அரந்தை நீங்கி - சகித்தற்கரிய இத்துன்பத்தினின்று நீங்கி, யாம் எனுந் தன்மை கண்டு - அவற்றை நாமே யென்னும் பாவனைபண்ணி, நீங்கு அரும் அன்பினாலே நித்தலும் நயந்து இறைஞ்சி - நீங்குதற்கரிய அன்பினாலே நாடோறும் விரும்பி வணங்கி, அருள் மனத்தர்

எல்லாம் சுக்கு இனிது இரும் - நம்மாட்டன்பொருந்திய மனத்தையுடைய நீவிரெல்லாம் இங்கே இனிதிருங்கள், தீங்கு அகல் பொய்கை ஊடு ஒருநாள் செழுந்தழல் வந்து தோன்றும் - தீங்கற்ற இப் பொய்கையின்கண்ணே ஒரு தினம் செம்மையாகிய அக்கினி வந்து தோன்றும் எ—று.

தீங்ககல் பொய்கைக்கு ஞானாக்கினி தீர்த்தமெனவும் திருத்தமாம் பொய்கை எனவும் பெயர். இவற்றிடப் பின்னையதைத் திருவாசகத்துள் விதந்தெடுத்தோதிய வாற்றானுமறிக. பூதாக்கினியோ டிதனிடையே றுமை தோன்றச் செழுந்தழலென்றார். (அடு)

எழுந்தழல் விளைந்த போதில் யாவருந் தடத்தி னாடு விழுந்துபின் னெய்தி நன்பால் விடுகனுங் கவற்சி பென்று தொழுகுவ மிபற்றுந் தொண்டர் சூழ்ந்துபின் செல்ல மெல்லச் செழுந்திருக் கயிலை நாடிச் சென்றனர் தில்லை நாதர்.

இ—ன்: தடத்தின் ஊடு எழும் தழல் விளைந்த போதில் யாவரும் விழுந்து - அப்பொய்கையின்கண்ணே தோன்றும் அக்கினி சுவாலிக்கும் சமயத்தில் நீவிரெல்லாம் அதன்கண் வீழ்ந்து, நம்பால் எய்தி - நம்மையடைந்து, பின் தும் கவற்சி விடுக என்று - அதன்பின் நம் பிரிவானாய் துந் துன்பத்தை முழுவதும் விடக்கடவீர்க ளென்று திருவாய்மலர்ந்து, தொழும் தவம் இயற்றும் தொண்டர் சூழ்ந்து பின் செல்ல-எவருந் தொழித் தருந் தவத்தை இயற்றும் தொண்டர்கள் ஒருங்கு திரண்டு தம் பின்னாக வர, தில்லை நாதர் செழும் திருக்கயிலை நாடி மெல்லச் சென்றனர் - சபாநாயகர் செழுமையாகிய திருக்கைலாசகிரியை நோக்கி மெல்லச் சென்றருளினார்.

என்று நாடிச் சென்றனர் என முடிக்க. அத்திருத்தொண்டருக்குப் புலப்படுமாறு சென்றருளின ரென்பார் மெல்லச் சென்றன ரென்றார். (1)

நீங்கரு மன்ப ரெல்லா நில்லுமி னென்று கூற வரங்கவ ரிறைஞ்சி யெந்தா னையநிற் காண்ப தென்று தாங்கரு மயக்க பெய்தித் தாயகன் மகவு போலப் பூங்கழல் வணங்கி நின்றார் போயினர் மாயை வல்லார்.

இ—ன்: நீங்கு அரும் அன்பர் எல்லாம் நில்லுமின் என்று கூற - பிரி தற்கரிய நம்மன்பர்களெவரும் இனி நில்லுக்களென்று சிவபெருமான் பணித் தருள, ஆங்கவர் இறைஞ்சி ஐய நின் காண்பது எந்நான் என்று - அத்திருத் தொண்டர்கள் வணங்கிச் சுவாமி அடியேங்கள் தேவாரை இனித் காணப் பெறுவது எந்நானென்று பிரலாபித்து, தாய் அகல் மகவுபோலத் தாங்கு அரும் மயக்கம் எய்தி - தாயைநீங்கும் குழந்தைகளைப்போலச் சகித்தற்கரிய மயக்கமடைந்து, பூங்கழல் வணங்கி நின்றார் - அழகிய திருவடிகளை வணங்கி அவரது பணிமறுக்க அஞ்சி நின்றனர், மாயைவல்லார் போயினர் - அப்பொழுது மாயங்களில் வல்ல சிவபெருமான் சென்றருளினார் எ—று.

திருவாதவூடிகளை யொழித் தொழிந்த திருத்தொண்டர்களுக்கெல் லாம் மறைந்து சென்றருளினாரென்பார் மாயைவல்லார் போயினர் என்றார். சுண்டு மாயமென்றது ஓர் குழுவின் ஒருவருக்குமாதிரம் புலப்பட்டு வனையோருக்குப் புலப்படாது மறைதலையென்க. (அஎ)

இங்கவர் நின்ற பின்னு மின்னருள் வாத வூர் தங்களை வாழ வந்த தலைவர்பின் சென்ற போதிற் பொங்கின முலையான் பாகர் புரிந்திவர் வரவு காண வங்கொரு கொன்றை நீழ லிருந்தன ரரந்தை நீக்க.

இ—ன்: இங்கு இவர் நின்ற பின்னும் - இங்கே இவ்வடியார்கள் செல் லாது நின்றபின்னரும், இன் அருள் வாதவூர் தம் கிளை வாழ வந்த தலைவர் பின் சென்றபோதில் - இளிய திருவருளையுடைய திருவாதவூடிகளானவர் தமது சுற்றம் வாழும்படி குருமூர்த்தக்கொண் டெழுந்தருளிவந்த சிவபெரு மானுக்குப் பின்னாகச் செல்கின்றசமயத்தில், பொங்கு இள முலையான் பாகர் புரிந்து இவர் வரவு காண - பொலிவுபொருந்திய இளைய தனக்களையுடைய உமையம்மையினது வலப்பாகராகிய சிவபெருமான் திருப்பி இவரது வர வைக் கண்டு, அரந்தை நீக்க அங்கு ஒரு கொன்றை நீழல் இருந்தனர் - இவ ரது துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டு அங்கே ஓர் கொன்றைமா நிழலிலே வீழ் திருந்தருளினார் எ—று.

ஓர் சிவஞானியின் சுற்றம் இருபத்தொரு தலைமுறைகளும் பேரின்ப வாழ்வடையுமென்னும் தூற்றணிபுபற்றித் திருவாதவூடிகளைச் சிவஞானி யாக்கியருளிய சிவபெருமானே வாதவூர் தங்களை வாழவந்த தலைவர் என் றார். அது “மூவேழ் சுற்ற முரணுறு நாகிடை, யாழாமே யரு ளரசே போற்றி” என்னுந் திருவாக்கானு மறிக. இனி வாதவூராகிய தலைவ ரெனக் கோடலு மொன்று. நித்திய கன்னிகையாதலின் என்னுஞ் சாயாத தனங்களென்பது விளக்குவார் பொங்கினமுலை என விசேடித்தார். (அஅ)

தன்புடைக் கவடு கொண்டோர் தடங்கிரி நிரந்த மாலை பொன்படைத் தனைய கொன்றை பொலிவுற விருந்த போதின் மென்பதத் திறைஞ்சிக் கண்ணீர் விழவிழத் தொழுது நிற்கு மன்பரைப் பரிவா லைப ரருகுவைத் தருளிச் செய்வார்.

இ—ன்: ஓர் தடம் கிரி தன்புடைக் கவடு கொண்டு - ஓர் பெரிய மலையானது தன் பக்கத்தே பெருங் கொம்பர்களைக்கொண்டு, நிரந்த பொன் மலை படைத்து அனைய கொன்றை பொலிவு உற இருந்தபோதில் - அக் கொம்பர்களிலே நிறைவுபொருந்தப் பொண்ணரிமலைகள் தூங்கப்பெற்று நின்றாற்போன்ற அக்கொன்றைமாமானது பொலிவுமிகப் பரமாசாரியர் அதன் நிழலிலே வீற்றிருக்குஞ்சமயத்தில், மெல் பதத்து இறைஞ்சிக் கண் நீர் விழ விழத் தொழுது நிற்கும் அன்பரை - மென்மையாகிய திருவடி களிலே சிரசு தோடிப்படி சந்நிதியில் வீழ்ந்து வணங்கி யெழுந்து கண்ணீர்

ரானது தைலதாரைபோல இடையறா தொழுக அஞ்சலிசெய்துகொண்டு நிற்கும் மெய்யன்பராகிய திருவாதவூரடிகளை, பரிவால் ஐயர் அருகு வைத்து அருளிச்செய்வார் - அவரது அன்பு காரணமாகப் பரமாதாரியர் தம் பக்கத் திருத்தி வைத்துக்கொண்டிருங்ஙனம் திருவாய்மலர்ந்தருளுவாராயினர் எ-று.

படைத்தது எனற்பாலது படைத்து என விகாரமாயிற்று. இல் பொருளுவமை. அடுக்குப் பன்மைபற்றி வந்தது. (அக)

அவ்விய மில்லார் தங்கட் கருடர முன்ன மன்னுந் திவ்விய தலமா மிந்தச் சிறந்துள குருந்த நீழ லெவ்வுல கெங்கு முன்னே மாயினு மிங்கு னோர்கள் வெவ்வினை யகற்றி யான வேண்டியின் நிறைவோ மென்றும்.

இ—ள்: எவ் உலகு எங்கும் உன்னேம் ஆயினும் - நாம் சர்வலோகங் களின் அகத்தும் புறத்தும் பாலின்க ணையோல வியாபித்திருப்பினும், இங்கு உளோர்கள் வெவ்வினை அகற்றி ஆளவேண்டி - இத்திருப்பெருந் துறையின்க ணுள்ளவர்களது கொடிய இருவினைகளையு நீக்கி அவர்களை ஆட்கொள்ளும்படி கருதி, அவ்வியம் இல்லார் கட்கு அருள் தர முன் நாம் மன்னும் இந்தத் திவ்விய தலம் ஆம் சிறந்துள குருந்த நீழல் ஈண்டு என்றும் உறைவோம் - சித்தசத்தியையுடைய நன்மக்கட் கதுக்கிரகஞ் செய்யும் பொருட்டு முதற்கண் நாம் கோயில்கொள்ளப்பெறும் இந்தக் கேத்திரத் தின்கணுள்ள இக்குருந்தமா நீழலாகிய இவ்விடத்துத் தயிரின்கணையோல எஞ்ஞான்றும் விசேட வியாபகமாக வசிப்பேம் எ—று.

தம் சாரியை. இந்தச் சிறந்துள குருந்த நீழல் திவ்விய தலமாமென முடிப்பாரு முளர். (கூ)

பொங்கொளிச் சுழுனை யூந புலம்பிசைக் குறியே யான மங்கல சங்க மல்லால் வாய்ந்தபல் லீயங்கள் யாவு மிங்கெமக் காகா வோசை யடங்கிட மாத லாலு நங்குலக் கவுரி காண நடநவி லுதவி னாலும்.

இ—ள்: ஓசை அடங்கு இடம் ஆதலாலும் - இஃது நாதலயஸ்தான மாதலினாலும், நம் குலக் கவுரி காண நட நவிலுதவினாலும் - நங்குலமக ளாகிய பார்ப்பதி காண நாம் பஞ்சகிருத்தியகிருத்தஞ் செய்யுமிடமாதலினாலும், பொங்கு ஒளிச் சுழுனை ஊடு புலம்பு இசைக் குறியே ஆன மங்கல சங்கம் அல்லால் வாய்ந்த பல்லியங்கள் யாவும் இங்கு எமக்கு ஆகா - மேனோக் கிக் கிளராகிந்ரு மொளியையுடைய சுழுமுனையிலே சத்திக்கும் சூக்கும் நாதத்திற்குப் பிரதிபாதசின்னமாகிய மங்கலமுள்ள சங்க வாத்திய மொன்றல் லது செவிப்புலங்கட் கின்பஞ்செய்து மனத்தைப் புறத்தேயிழுக்கு மேனே வாத்திய வர்க்கங்களைத்தும் இந்த ஸ்தலத்தின்கண்ணே நமக்காகாவாம்.

திருப்பெருந்துறை சோடசார்த்தத் தலமும், துரியாதீதத்தலமும், ஞான கேத்திரமும், யோகவனமு மாகலின் இங்ஙனம் கூறப்பட்டதென்க. சுழு முனையூடு புலம்பிசைகளை நிஷ்டா நுபுத்திநூலிற் காண்க. உமையம்மை அக் கினிக்குச் சூடுபோலத் தமக்கபின்னமாகிய தந்திருவருளையாகலின், அவ் வம்மையை நங்குலக் கவுரி என்றார். நவிலல் - செய்தல். சுழுமுனை சுழுனை என மரீஇயிற்று. (கூஉ)

ஒழுங்குட னின்ன வாறிக் குணர்ந்துநற் குருந்த நீழற் செழுந்தவக் குழவி னீயு நங்குழல் சேவை செய்தே யெழுங்குணன் மடுவிற் காணில் யாவரு மதனிற் சென்று விழும்பொழு துடன்வீ ழாம லவ்வுழை விரைவி னீங்க.

இ—ள்: ஒழுங்கு உடன் இன்னவாறு உணர்ந்து - கிரமமாக இத்தன் மைகளை நீ யறிந்து, இங்கு நல் குருந்த நீழல் செழும் தவக் குழுவில் நீயும் நம் கழல் சேவை செய்து - இங்கே நல்ல குருந்தமா நீழலிலே செழுமை யாகிய தபோதனர்கூட்டத்தோடு நீயும் நம்முடைய பாதங்களை வழிபட்டுக் கொண்டிருந்து, மடுவில் எழும் கணல் காணின் யாவரும் அதனில் சென்று விழும் பொழுது உடன் வீழாமல் - நாம்மேற்கூறியபிரகாரம் பொய்கையின் கட் சவாலிக்கும் அக்கினி துங்கண்களுக்குப் புலப்பட்டுழி நம்மன்பர்களுல் லாம் அவ்வக்கினியிற் பிரவேசிக்கும்போது நீயு மவருட னதன்சட் பிரவேசி யாமல், அவ் உழை விரைவின் நீக்கி - அவ்விடத்தை விரைவாக விட்டு நீக்கி எ—று. குளகம். (கூஉ)

உத்தர கோச மங்கை பென்னுநம் மூரிற் சென்று சித்தியங் கெவையு மெய்தித் தெய்விக லிங்க மேனி வைத்தநம் பதிக டம்மி லிவையிவை வணங்கி லங்கே யித்திகழ் வடிவே காண்டி காட்டுது மென விபம்பி.

இ—ள்: உத்தரகோசமங்கை என்னும் நம் உலூரில் சென்று அங்கு சித்தி எவையும் எய்தி - திருவுத்தரகோசமங்கையென்று தன் பெயர் கூறப் படும் நம்முடைய ஸ்தலத்திற் போய் அங்கே இட்டசித்திக ளெவைகளையும் பெற்று, தெய்விக லிங்க மேனி வைத்த நம் பதிகள் தம்மில் இவை இவை வணங்கில் - தெய்வத்தன்மை பொருத்திய நமது சகன நிஷ்டை வடிவாகிய மகாலிங்கப் பிரதிட்டை செயப்பெற்ற நம்முடைய ஸ்தலங்களுள் இன்ன இன்ன ஸ்தலங்களுையடைந்து நீ நம்மைத் தரிசித்து வழிபடிந், அங்கே திகழ் இவ்வடிவே காண்டி - அவ்வத் தலங்களினெல்லாம் விளங்காகின்ற இக் குரு வடிவத்தையே நீ தரிசிப்பாய், காட்டுதும் - நாமுனக்குத் தரிசிப்பிப்பேம், என இயம்பி - என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி எ—று.

திருவாதவூரடிகள் திருவுத்தரகோசமங்கையை விட்டு நீங்கி அப்பாற் சென்று தரிசித்து வணங்கும் ஸ்தலங்களை யெல்லாம் ஆசிரியர் பின் தனித்

தனி விதத்தோதுப வாகலின், அது பற்றிப் பின் உரைத்துமென்னு முத்தி யான் அவற்றைப் பரமசாரியர் கூற்றாகவே தாம் இவை யிவையென சுண் டத் தொகுத்துச் சுட்டி யொழிந்தா ரென்பது. எனவே, பரமசாரியர் ஆண்டு விரித்துரைத்தாரென்பது போதருமென்க. (கக)

இந்நகர் வணங்கி நீங்கி பெழுங்கழுத் குன்ற மென்னு மந்நெடும் பதியி றைஞ்சி யாண்டுநின் லிண்டுப் போந்து பொன்னினம் பலத்தி லெய்திப் புத்தரை வாநில் வென்ற பின்னரெம் பதமே யான பெரும்பதம் பெறுதி யென்றார்.

இ—ன்: இந்நகர் வணங்கி நீங்கி - நீ இந்த ஸ்தலங்களை யெல்லாந் தரிசித்து வணங்கி நீங்கி, எழும் கழுக்குன்றம் என்னும் அந்நெடும் பதி இறைஞ்சி - உயர்வாகிய திருக்கழுக்குன்றமென்னும் அந்தப் பழைய ஸ்தலத் தைத் தரிசித்து வணங்கி, ஆண்டு நின்னு சுண்டுப் போந்து - அவ்விடத்தி னின்றுத் தெற்கு நோக்கி இங்கே மீண்டு வந்து, பொன்னின் அம்பலத் தில் எய்திப் புத்தரை வாநில் வென்ற பின்னர் - சிதம்பரத்திலே கனக சபையை யடைந்து புத்தர்களைத் தருக்கத்திற் செயித்த பின்னார், எம் பதமே ஆன பெரும்பதம் பெறுதி என்றார் - நம் பாத கலப்பாகிய சாயுச்சி யத்தைப் பெறக்கடவை யென் றருளிச்செய்தார் எ—று.

பொன்னினம்பலம் என்புழி இன் சாரியை தவிர்வழி வந்தமையின் விரித்தல் விகாரம். வருஞ் செய்யுளினு மீதொக்கும். பெரும் பத மென விசேடித்தார் பதமுத்திகளி னீக்கிப் பரமுத்தியாகிய சாயுச்சியமென்பது விளக்குதற்கென்க. “இதுமார் திருப்பன்கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண் ணப்பட்டுச், சிறுமானேந்தி தன் சேவடிக்கீழ்ச் சென்றங், கிறுமார் திருப் பன் கொலோ” என்னும் திருவாக்கானு முணர்க. (கச)

மன்னுமன் புடையார் தெய்வ வாசகம் புகலு மாறும் பன்னகம் புனைவோன் மேவும் பதிபல வணங்கு மாறும் பொன்னினம் பலத்தி லெய்திப் புத்தரை வென்று மன்றன் மன்னருங் கமல பாதஞ் சார்தலும் பகர்த லுற்றும்.

இ—ன்: மன்னும் அன்பு உடையார் தெய்வ வாசகம் புகலும் ஆறும் - நிலைபெற்ற அன்பையுடைய திருவாதவூரடிகள் தெய்வத்தன்மை பொருத்திய திருவாசகம் பாடியருளுந் திறத்தையும், பன்னகம் புனைவோன் மேவும் பதி பல வணங்கும் ஆறும் - சர்ப்பத்தை ஆபரணமாகத் தரித்த சிவபெருமானு டைய ஸ்தலங்கள் பலவற்றைத் தரிசித்து வணங்குந் திறத்தையும், பொன் னின் அம்பலத்தில் எய்திப் புத்தரை வென்று - சிதம்பரத்திலே கனகசபை யை யடைந்து புத்தர்களைத் தருக்கத்திலே செயித்து, மன்றன் அரும் பாத கமலம் சார்தலும் பகர்தல் உற்றும் - சபாநாயகரது அருமையாகிய திருவடித் தாமரைகளை யடையுந் திறத்தையும் யாம் கூறத் தொடங்கினும் எ—று.

பதிகாணம்பற்றிநின்று செய்தமையிற் சிவவாக்கெனவே கொள்ளப்படு மென்பார் தெய்வ வாசகமெனவும், விஷ்ணுவுக்கும் அடைதற்கருமை கோக்கி அருங்கமலபாதமெனவும் கூறினார். இச்செய்யு ளிடைப் பிறவரலாம். வந்த புராணிகர் கூற்றென்க. (கரு)

மண்கமந்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் கசச.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ.

திருவம்பலச் சருக்கம்.

வரந்தர விருந்தார் தம்மை வாதவூ ரிறைவர் போற்றிப் பெருந்துறை நகரி லன்றிப் பிஞ்ஞகா புலியூர் மன்றிற் பொருந்துவை முத்தி யென்று புகன்றதிங் கெவனோ வென்னத் திருந்திய தவத்தாய் கேட்டி யென்றவர் செப்ப லுற்றார்.

இ—ன்: வரம் தர இருந்தார் தம்மை வாதவூர் இறைவர் போற்றி - அத்தருணத்துத் தமக்கு வரங்கொடுத் தருளும்பொருட்டு அங்கனம் வீந் திருக்கும் பரமசாரியரைத் திருவாதவூரடிகள் வணங்கித் துதித்து, பிஞ் ஞகா - தலைக்கோலத்தையுடைய சுவாமீ, பெருந்துறை நகரில் அன்றிப் புலியூர் மன்றில் முத்தி பொருந்துவை என்று இங்குப் புகன்றது எவனோ என்ன - திருப்பெருந்துறையாகிய இந்தப் புண்ணிய கேடத்திரத்தின்க ணன்றிச் சிதம்பரத்துள்ள கனகசபையிலே நீ பரமுத்தி பெறுவையென்று தேவரீர் அடியேனுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளியதற்குக் காரணம் என் கொலோ வென்று அதிவிநயத்துடன் வினவ, திருந்திய தவத்தாய் கேட்டி என்று அவர் செப்பல் உற்றார் - திருத்தமாகிய தவத்தையுடைய நம் அன் பனே அதனைக் கேட்கக்கடவை யென்று பரமசாரியர் இங்கனம் திரு வாய்மலர்ந்தருளுவாராயினார் எ—று.

வரம் - விரும்பியது; வடமொழித் திரிபு. ஏனைத் திருத்தொண்ட ரினும் இது கேட்டற்குப் பூர்வ தவத்தாற் திருந்தினை என்பார் திருந்திய தவத்தாய் கேட்டி என்றார். (க)

இத்தலத் திடையே கீட மெடுத்துள விடத்தி லன்றி வைத்துள விடத்தே யந்த வேட்டுவன் வடிவங் கொள்ளும் வித்தக வுனக்குங் கன்பான் மெய்யுணர் வுரைத்தே மேன்மை யொத்திடுஞ் சிவாது பூதி முத்தியம் பலத்தி லுண்டாம்.

இ—ள்: இத்தலத்து இடையே கீடம் எடுத்துள்ள இடத்தில் அன்றி-
இந்தப் பூமியின்கண்ணே புழுவானது தானெடுக்கப்பட்ட இடத்தினை
ணன்றி, வைத்துள்ள இடத்தே அந்த வேட்டுவன் வடிவங் கொள்ளும்-
வைக்கப்பட்ட இடத்தின் கண்ணேயே எடுத்த அவ் வேட்டுவனது வடி-
வத்தை அடையும் அதுபோல, வித்தக - அந்தியப் பொருளாகிய தனு-
கரண புவன் போகமென்னும் பிரபஞ்சத்தானே நித்தியப்பொருளாகிய பர-
முத்தியைச் சாதித்துப் பெறும் சதாரப்பாட்டையுடைய நன்மானுக்கனே,
இங்கு அன்பான் மெய்யுணர்வு உனக்கு உரைத்தேம் - நீ யெமக்கு எதிர்ப்-
பட்ட இந்த ஸ்தலத்தின்கண்ணே தின் அன்பு காரணமாக நாம் உனக்கு
மெய்ஞ்ஞானத்தை உபதேசித்தேம், மேன்மை ஒத்திடும் சிவாநுபூதி முத்தி
அம்பலத்தில் உண்டாம் - மேன்மை பொருந்திய சிவாநுபூதியாகிய பர-
முத்தி சிதம்பரத்தின்கண்ணுள்ள கனகசபையிலே உனக்கு உரைதாம் எ—று.

வேட்டுவன் - பறந்து சஞ்சரிக்கு மோர் செத்துவின் பெயர். இதனை
வேட்டைவாளி எனவும் வழங்குப. அதுபூதி - அதுபவம், ஈண்டு வேட்டு-
வனுக்குப் பரமாசாரியரும், தேத்துக்குத் திருவாதவூரடிகளும், வேட்டுவ-
னெடுத்த இடத்துக்குத் திருப்பெருந்துறையும், வைத்த இடத்துக்கு அம்-
பலமுமாமென்க. “வேட்டுவனா மப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத் தான்
கொடுத்துத், கூட்டானே மண்போற் குளிர்து” “மற்றோர் செத்து,
பண்டைய வடிவங் தானே வேட்டுவ னும்பி றத்தும்” என்றார் பிறரும்,
இது வேற்றுப்பொருள்வைப்பென்னு மலங்காரம்; “முன்னொன்று தொடங்கி
மற்றது முடித்தற்குப், பின்னொரு பொருளி னுலகறி பெற்றி, யேற்றி
வைத்துரைப்பது வேற்றுப்பொருள் வைப்பே” என்பதனுளறிக. (௨)

இடம்படு முடம்பின் மூலத் தெழுந்தநற் சுழுனை நாடி
யுடன்கிள ரொளியே யாகி பொளியிலஞ் செழுத்து மொன்றாய்
செடுங்குழ லோசை யாகி நிலவுமங் வோசை போயங்
கடங்கிய விடமே மென்று மாடுமம் பலர தாகும்.

இ—ள்: இடம் படும் உடம்பின் மூலத்த எழுந்த நல் சுழுனை நாடி
உடன் கிளர் ஒளியே ஆகி - இடவிதாகிய இச்சரீரத்தின்கண் மூலாதாரத்தி-
னின்றி மெழுகின்ற நல்ல சுழுமுனாநாடியோடு ஒருங்கு எழாநின்ற தேசோ-
மயமாகியும், ஒளியில் அஞ்சு எழுத்தும் ஒன்றாய் - அவ்வொளியிலே ஸ்ரீ
பஞ்சாக்ஷரமும் ஏகாக்ஷராகாமாகியும், நெடும் குழல் ஒசை ஆகி - நெடிய
நாததாராயி னியங்கு மொவியாகியும், நிலவும் அவ் ஒசை போய் அங்கு
அடங்கிய இடமே - அதிசூக்குமமாய் விளங்கும் அவ்வோசை மேனோக்கிச்
சென்று அங்கனம் லயிக்குத் தானமே, என்றும் ஆடும் அம்பலம் ஆகும் -
நாம் அநவரததாண்டவஞ் செய்தருளுங் கனகசபை யாகும் எ—று.

மூலாதாரம் ஆறாதாரத்தனொன்று. அது குதத்திற்கும் கோசத்திற்-
கும் மத்தி. அதற்கு வடிவு முக்கோணம். நிறம் மாணிக்கநிறம். அதி-
தெய்வம் கணபதி. சத்தி குண்டலி. அக்கரம் பிரணவம். அது நாலிதழ்க்
கமலம் போல்வது. சுழுமுனை லலாடத்தானம். அதுவே புருவமத்தி.
அதற்கு வடிவு வட்டம். நிறம் பழகநிறம். அதிதெய்வம் சதாசிவம். சத்தி
மனோன்மணி. அக்கரம் யகாரம். அது மூன்றிதழ்க் கமலம் போல்வது. அஞ்-
செழுத்து மொன்றாதன் மேற் காட்டப்பட்டது; “நகர மகார சிகர
நடுவாய், வகார யகார வாசி யெனவே, நகர மகார மிரண்டு மடித்துச்,
சிகர முதல்வன் சிறந்து நின்றானே” என்பதனு லறிக. ஒசைபோயங்
கடங்கிய விடம் சுத்தமாயை. இதுவே இறைவனுக்குப் பரிக்கிரக சத்தி.
பரிக்கிரகசத்தி - வேண்டியபோது கைக்கொள்ளுந் சத்தி. இந்த லலாட-
ஸ்தானமே பஞ்சகிருத்திய நடனத்திற் கிடமாகலின் ஒசைபோயங்கடங்கிய
விடமே யென்று மாடுமம்பலமாகு மென்றார். இன்னும் இது உரைக் கிர-
மத்தா னன்றி உபதேசக் கிரமத்தா னறியத்தகும் இரகசியப் பொருளாகலிற்
குருமுகமாகக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்துகொள்க. முன்வரும் இன்-
னோர் ன் பிறவுமன். (௩)

என்டரும் பூத னைந்து பெய்திய நாடி மூன்று
மண்டல மூன்று மாகி மன்னிய புணர்பி னாலே
பிண்டமு மண்ட மாகும் பிரமனோ டைவ ராகக்
கண்டவர் கின்ற வாறு பிரண்டினுங் காண லாமே.

இ—ள்: எண் தரும் பூதம் ஐந்தும் - எண்ணத்தகும் ஐம் பூதங்-
களும், எய்திய நாடி மூன்றும் - பொருந்திய இடை பிங்கலை சுழுமுனை
யென்னும் நாடிகண் மூன்றும்; மண்டலம் மூன்றும் ஆகி மன்னிய புணர்ப்-
பினாலே - சோமசூரியாக்கினிகளென்னும் மண்டலத் திரயங்களுமாகி ஈரிட-
மும் நிலபெற்ற சம்பந்தத்தினாலே, பிண்டமும் அண்டம் ஆகும் - பிண்ட-
மும் அண்டமும் தம்முள்ளொப்பனவாம், பிரமனோ டைவர் ஆகக் கண்டவர்
கின்ற ஆறும் இரண்டினும் காணலாம் - பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் மகே-
சுவன் சதாசிவனெனப் பகுக்கப்பட்ட பஞ்ச கர்த்தாக்களும் நிற்கின்ற
முறைமையும் இவ் வீரண்டிடத்தினு மொப்பாகக் காணலாம் எ—று.

ஐம்பூதம் வெளிப்படடை. நாடிகள் மூன்றனுள் இடை இடமூக்கிலும்,
பிங்கலை வலமூக்கிலும், சுழுமுனை மத்தியிலும் நிற்பன. மண்டல மூன்ற-
னுட் சந்திரமண்டலம் மூலாதாரத் தொடங்கி ஒவ்வோரக்கரத்தை முற்-
கொண்டு சிரமத்திற் கோடி சூரியப் பிரகாசமாய் விளங்கும். சூரியமண்-
டலம் இருதயகமலத்தில் அனுகோணமாய் எட்டிதழ்க் கமலம்போல விளங்-
கும். அக்கினி மண்டலம் பிருதிவியும் அப்புஷ்ப் கூடின இடத்துச் சதா-
ரமாயும் நடு முக்கோணமாயும் நாலிதழ்க் கமலம்போல விளங்கும். பிண்டம்

சாரம், அண்டம் பிரமாண்டமாகிய உலகம். பிரமேனோடவராகக் கண்டவர் பிண்டத்தின்கண்ணிற்றவாறாவது சுவாதிட்டான்த்திலே பிரமாவும், மணிபூரகத்திலே விஷ்ணுவும், அநாகதத்திலே உருத்திரனும், விசுத்தியிலே மகேசுவரனும், ஆஞ்ஞானியிலே சதாசிவனுமாக நின்றலாம். சுவாதிட்டான்ம்கோசத்திற்கும் நாபிக்கும் மத்தி. மணிபூரகம் நாபிக்கமலம். அநாகதம் இருதயகமலம். விசுத்தி கண்டஸ்தானம். ஆஞ்ஞான லலாடஸ்தானம். இது பிண்ட தரிசனம். இனி அண்டத்தின்கண்ணே திருவாரூர் மூலாதாரஸ்தலமும், திருவானைக்கா சுவாதிட்டான்ஸ்தலமும், திருவண்ணாமலை மணிபூரகஸ்தலமும், சிதம்பரம் அநாகதஸ்தலமும், திருக்காளத்தி விசுத்திஸ்தலமும், காசி ஆஞ்ஞானத்தலமுமாம். இது தூலசமஷ்டி யபிமானமென்க. பிண்டத்தின்கண் மூலாதாரமும் பிறவுமுண்மைபோலப் பிரமாண்டத்தின்கண் மூலாதாரமும் பிறவு முண்மைதெரித்துக் காட்டியவாறு. (ச)

ஆதலா லிந்த வண்டத் தறிவரும் பொருளா பென்றுந்
தீநிலா மூல நாடிற் றிகழ்சிவ லிங்க மேனி
மீநிலா மந்த நாத வெளியின்மே லொளிமன் றங்குக்
காதலான் மடவான் காணக் கருத்துற திருத்தஞ் செய்வேம்.

இ—ன்: ஆதலால் - இங்ஙனமாகலான், இந்த அண்டத்து - இப் பிரமாண்டத்தின்கண்ணே, என்றும் அறிவு அரும் பொருள் ஆய்த் தீது இலா மூலம் நாடிப் - எஞ்ஞான்றும் எளிதின்றித்து கோடற்கரிய பொருளாய்த் தீதற்ற மூலத்தை ஆராயுமிடத்து, திகழ் சிவலிங்க மேனி - அது பிரகாசியாதிற்துஞ் சிவலிங்க வடிவமேயாம். மீதில் ஆம் அந்த நாதவெளியின் மேல் ஒளி மன்று - மேலாகவுள்ள அந்தப் பரநாத வெளியிற் சுத்த மாயாமயமாகிய கனகசபை விளங்குகின்றது, அங்குக் காதலான் மடவான் காணக் கருத்து உற நிருத்தம் செய்வேம் - அச்சபையின் கண்ணே ஆன்ம கோடிகளின் மீது முகிழ்த்த பெருங் கருணைத் திறத்தினாலே சிவகாமியம்மையார் தரிசிக்கப் பக்குவிகளது கருத்தின்கட் பதியுமாறு நாம் அநவரத திருநடனஞ் செய்தருளுவேம் எ—று.

சுண்டுச் சிவலிங்கமேனி யென்றது நாதலிந்துக்களின் ஐக்கியத்தானமாகிய சாதாக்கியத்தை யென்க. சிவகாமி சிற்சத்தி. மூலம் மன்றென இயைத்தலு மொன்று. (டு)

அந்தநன் னாடமே தென்னி னைந்தொழி னிகழ்த்த லாகும்
பந்தம தகற்று மிந்தப் படிவமு மதுவே யாகும்
வந்துல கத்தில் யாருங் காண்பரேல் வழுவா முத்தி
தத்தரு ளளிக்குந் தெய்வ தலமுமத் தலமே கண்டாய்.

இ—ன்: அந்த நல் நடம் ஏது என்னில் - அந்தத் திருநடனத்தான் யாதென்று நீ வினவின், ஐந்தொழில் நிகழ்த்தல் ஆகும் - சீருட்டி திதி

சங்காரம் திரோபவம் அனுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியமுஞ் செய்த லேயாம், பந்தம் அகற்றும் இந்தப் படிவமும் அதுவே ஆகும் - பக்குவான் மாக்களது பாசக்கட்டையலிழ்க்கும் இக்குருவடிவமும் அந்நடன் கர்த்திருத் துவ வடிவமேயாம், உலகத்தில் யாரும் வந்து காண்பரேல் வழுவா முத்தி தந்து அருள் அளிக்கும் தெய்வ தலமும் அத்தலமே கண்டாய் - இவ்வுலகின்கட் பக்குவிகள் யாவராயினும் வந்து தரிசிக்கிற் றவாறு முத்தியை அவர்சட் சீர்த்து திருவருள் சரக்குந் தெய்வத்தன்மை பொருந் திய மகாசுஷத்திரமும் அந்தச் சிதம்பரமே யென்றறிவாயாக எ—று.

பஞ்சகிருத்தியங்களுட் சீருட்டி ஆன்மாக்களுக்குத் தனுகாண புவன போகங்களை முதற்காரணத்தினின்றுத் தோற்றுவித்தலும், திதி தோற்று விக்கப்பட்ட தனு காரண புவன போகங்களை நிறுத்தலும், சங்காரம் தனு காரண புவனங்களை முதற்காரணத்தில் ஓடுக்குதலும், திரோபவம் ஆன்மாக்களை இருவினைப்பயன்களாகிய போக்கியப்பொருள்களில் அமிழ்த்துதலும், அனுக்கிரகம் ஆன்மாக்களுக்குப் பாசத்தை நீக்கிச் சிவத்துவத்தை விளக்கலு மென மேற்கூறியவைகளாம். முதற்காரணம் மாயை. பஞ்சகிருத்திய நிருத்த நிலையை, “தோற்றத் தடியதனிற் றேயுந் திதியமைப்பிற், சாற்றி யிடு மங்கியிலே சங்கார—முற்றமா, யூன்று மலர்ப்பதத்தே யுற்ற திரோத முத்தி, நான்றமலர்ப் பதத்தே நாடு” என்பதனுமறிக. வனை லெனகிக நடனம்போலன்றி வைதிக நடனமாகலின் நன்னடமென்றும், முன் நங்குலக் கவுரிகாண நடநலிலுதலினாலும் என்றாராகலின் அதற்கேற்ப சுண்டுப் பந்தமகற்று மிந்தப் படிவமு மதுவேயாகுமென்றும், தரிசிக்க முத்திருந் தலமாகலின் வந்துலகத்தில் யாருங் காண்பரேல் வழுவாமுத்தி, தத்தரு ளளிக்குந் தெய்வதலமுமத் தலமே என்றங்க் கூறினார். கர்த்திருத்துவம் செய்பவனது தன்மை. (சு)

தாவரும் பணில நேமி தரிப்பவர் பிரம ரென்போர்
யாவரும் புலிபாம் பென்னு மிருவரும் புரத்தி லுன்னார்
மூவருந் தெய்வ மூவா யிரவரு முனிவர் தாமுந்
தேவருந் தொழுது போற்று மெல்லையத் தில்லை மூதூர்.

இ—ன்: தா அரும் பணிலம் நேமி தரிப்பவர் பிரமர் என்போர் யாவரும் - கற்பங்கடோறுமுள்ள கேடற்ற சங்குசக்கரங்களைத் தாங்கிய விஷ்ணு பிரமாக்க ளனைவரும், புலி பாம்பு என்னும் இருவரும் - வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியென்னு முனிவரிருவரும், புரத்தில் உள்ளார் மூவரும் - தாரகாக் கன், கமலாக்கன், வித்தியன்மாலி என்னும் திரிபுரத்தசுரர் மூவரும், தெய்வ மூவாயிரவரும் - தெய்வத்தன்மைபொருந்திய தில்லைவாழ்ந்தனர் மூவாயிர வரும், முனிவர் தாமும் - நார்பத்தெண்ணுயிர மிருடிகளும், தேவரும் தொழுது போற்றும் எல்லை - முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்களும் தரிசித்து

வணங்கித் துதிக்கப்பெறும் மகா க்ஷேத்ரமாயுள்ளது, அத் தில்லை மூதூர் - அந்தப் பழைய தில்லைமாநகரம் - எ-று.

இன்னுமெண்ணின்னணின்ன எச்சவுட்கையானே உபமம்விரியு இரணிய வன்மா முதலாயினோரையுந் தழீஇக்கொன்சு; எல்லை-இடம். (எ)

மற்றவை தெளிவா யென்று பணிந்தெதிர் வணங்கி நிற்பார் நெற்றியி னீறு சாத்தி நிற்பென் றகல நில்லார் சற்றிடஞ் சென்றார் பின்னு மிங்கவர் தன்மை காண்டு கற்றையஞ் சடையார் நின்று கண்ணாருள் செய்து போந்து.

இ-ள்: இவை தெளிவாய் என்று - இச்சிதம்பர மகான்மியங்களை நீ நிச்சயித் தறித்துகொள்வாயாகவென்று போதித்து, எதிர் பணிந்து வணங்கி நிற்பார் நெற்றியில் நீறு சாத்தி நிற்பி என்று அகல - தமது சந்நிதி யிலே வணங்கி யெழுந்தொல்கி டிக்குந் திருவாதவூரடிகளது நெற்றியில் விபூதி தரித்து நமது வாழ்ச்ஸ்விய குழந்தாய் இனி கண்டு நில்லென்று பரமா சாரியர் அக்கொன்றைமர நீழலே விட்டு நீங்குதலும், பின்னும் நில்லார் சற்று இடம் சென்றார் - திருவாதவூரடிகள் பின்னரு மாண்டுப் பிரிந்து நிற்கமாட் டாதவராய்ச் சிறிதுதூரம் பின்னொடர்ந்து சென்றனர், கற்றை அம் சடையார் இங்கிவர் தன்மை கண்டு நின்று கண் அருள் செய்து போந்து - அப் பொழுது தொகுதியாகிய சடையையுடைய சிவபெருமானாவார் இவரது தீவிரதா பக்குவத்தைக் கண்டு சிறிது தங்கிவின்று கிருபானோக்கஞ் செய்து சென்று எ-று.

மற்று அசைநிலை. இங்கிவர் ஒரு சொன்னீர்மைத்து. ஆசாரிடபோடு சம்பாஷிக்கும்போது சீடர் சரீரம் ஒல்கி நிற்கவேண்டுமென்பது “கை குவித்து மெய்வளைத்துக் கண்ணியருங் காரியமும், பையப் பகர்பயத்து” என்பதொனு மறிக. (அ)

கண்ணொதிர் நடக்கு மாறு கண்ணுங் களித்து நிற்கும் புண்ணியர் காண முன்னர் மறைந்தனர் புனியு ரையர் துண்ணென விரக்க மெய்தித் தொழுதுகை தலைமேற் கொண்டு நண்ணரு மன்பர் கூட்ட நணுகினர் வாத வூர்.

இ-ள்: புனியுரையர் - சபாநாயகரானவர், கண் எதிர் நடக்கும் ஆறு கண்டு உளம் களித்து நிற்கும் புண்ணியர் காண முன்னர் மறைந்தனர் - தாம் அவரது கண்ணுக்கெதிரே நடந்தருளுமாற்றைக் கண்டு களித்துப் பின் றொடர் தலை மறித்து நிற்கும் புண்ணியபுருஷராகிய திருவாதவூரடிகள் காண எதிரே அந்தர்த்தானமாயினர், வாதவூர் துண்ணென இரக்கம் எய்திக்கை தலைமேல் கொண்டு தொழுது - அப்பொழுது திருவாதவூரடிகள் விரைவாக மனமிரங்கித் கைகளைக் கூப்பிச் சிரசில் வைத்துக் கும்பிட்டு, நண் அரும்

அன்பர் கூட்டம் நணுகினர் - நம்போலும் அசத்தர்கனால் நணுகுதற்கரிய சிவபத்தர்களுது திருக்கூட்டத்தை யடைந்தருளினார் எ-று.

மற்றதென்பது களித்தென்பதுபற்றி வருவிக்கப்பட்டது. தம் பிரி வாற்றாது பின்னொடர்ந்து செல்லுந் தமது வாழ்ச்ஸ்விய குழந்தையாகிய திருவாதவூரடிகள் காணதிருக்கத் தாமறைதல் தயாநிதியாகிய தமதிர்க்க முடைமைக்குச் சிறிதுந் தகாமையின், அவரே கண்டு களித்தயர்ந்து நிற் கும்வண்ணம் நடந்தருளினார் என்பார் அக்கடையை விதந்து கண்ணெதிர் நடக்குமாறென்றும், அவர் காணதிருக்கத் தாமறைதல் தம்மிர்க்கமுடை மைக் கிழக்காகலின் அது சாராமப்பொருட்டு அவர்க்கவயயர்ச்சி நீங்கி நினைவுகூரு மவ்வெல்லக்கண் முற்பிற்பாடற எதிரே மறைந்தருளினு ரென் பார் புண்ணியர் காண முன்னர் மறைந்தனர் என்றும், அதன்பின் அவர் காட்சிக் ககப்படாமையற்றிச் சிறிதிரங்கினும் ஆண்டை நிகழ்ச்சிகளான் மற்றவரினுந் தம்மாட்டருளுடையரென்பது தெற்றென விளங்குகலின், அதுவே பற்றக்கோடாக அவ்விடைகெழுது நின்று பெரிதும் வருந்தாது திருவரு டினையாகச் சிவாஞ்ஞைப்படி திருத்தொண்டர் கூட்டத்தை விரைவி னடைந்தாரென்பார் துண்ணென விரக்கமெய்தித் தொழுது கை தலைமேற் கொண்டு நண்ணரு மன்பர்கூட்ட நணுகினர் என்றும் கூறினார்.

அருந்தவ மகலா நெஞ்சத் தன்பருந் தாழ மந்தத் திருந்திய குருந்தின் கிழோர் தெய்வபி டிகையுந் செய்து வரந்தரு செய்ய பாத மலர்வருத் திறைஞ்சி யாங்க னிருந்தன ரிருந்த நாளி லெய்திய நியம்ப லுற்றும்.

இ-ள்: அருந்தவம் அகலா நெஞ்சத்து அன்பரும் தாமும் - அரிய தவவொழுக்கம் நீங்காத மனத்தையுடைய திருத்தொண்டர்களுந் தாழுமாக, திருந்திய அந்தக் குருந்தின் கீழ் ஓர் தெய்வ பீடிகையும் செய்து - மேலை விசேடசம்பவங்கொல்லாத் தன்மாட்டு நிகழப்பெறுதற்கேதுவாகிய பூர்விக தவத்தாற் றிருந்திய, அக்குருந்தமரத்தின் கீழே தெய்வத்தன்மைபொருந்திய ஒரு யோகபீடமுஞ் செய்து, வரம் தரு செய்ய பாத மலர் வகுத்து இறைஞ்சி ஆங்கண் இருந்தனர் - அதன்மீதே தமக்கு வரத்தைத் தருஞ் செந்தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளை நிருமித் தருச்சீனையெய்து வணங் கிக்கொண் டவ்விடத்தி னிருந்தார்கள், இருந்த நாளில் எய்தியது இயம்பல் உற்றும் - அவ்வாறிருக்குங் காலத்து நிகழ்ந்த சரித்திரத்தை யாம் கூறத் தொடக்கினும் எ-று.

தவம் அருபெயர். பீடிகையுமென்ன மும்மை எதிராதுதழீஇயிற்று. வரந்தருசெய்யபாதமென்றது பரமசாரியரது திருவடிகளை. (க0)

வெண்பிறை முடித்த வேணி வின்னவ ரன்பி லாத
பண்பின ரெனினுந் தம்மைப் பாடினர்க் கிரங்கு வாரென்
றென்பெறு நமச்சி வாய வாழ்கவென் றெடுத்து நாதன்
வண்பதம் புகழ்ந்து ஞான வாசகம் புகல் லுற்றார்.

இ—ள்: (திருவாதவூரடிகளானவர்) வெண் பிறை முடித்த வேணி
விண்ணவர் - வெண்மையாகிய பிறையைப் பிஞ்ஞகமாக முடித்த சடையை
யுடைய சிதாகாசரூபராகிய நமதிறைவர், அன்பு இலாத பண்பினர் எனினு
னும் தம்மைப் பாடினர்க்கு இரங்குவார் என்று - தம்மிடத்தன்பற்ற அபக்கு
வர்களாயினும் தம்மைப் பாடித் துதிப்பவர்களுக்குத் திருவுளமிரங்கி யறுக்
கிரகஞ் செய்தருளுவாரென்று கடைப்பிடித்து, என்பெறு நமச்சிவாய
வாழ்கவென் றெடுத்து - பெரியோர்களால் நன்குமதிக்கப்படுகின்ற “நமச்
சிவாய வாழ்க” என்று தொடங்கி, நாதன் வண்பதம் புகழ்ந்து ஞான
வாசகம் புகல் உற்றார் - எப்பொருட்கு மிறைவராகிய சிவபெருமானது
வண்மையையுடைய திருவடிகளைத் துதித்து ஞானபாசப்பொருளையுடைய
சிவபுராணமாகிய திருவாசகத்தைப் பாடியருளுவாராயினார் எ—று.

விண்ணவர் என்னும் பலர்பால் செய்யுமென்னும் முற்றுக்கொள்ளா
தாகலின் இரங்குமென்பது பாடமன்றென்க. உம்மை “மறப்பினு
மோத்துக் கொளலாகும்” என்புழிப்போல எதிர்மறைக்கண் வந்தது.
தம்மை வழிபட்டார்க்கு வேண்டிய வேண்டியாகியும் பதமாகலின் வண்
பதமென விசேடித்தார். (கக)

சிவமயம்.

சிவபுராணம்.

சிவனதநாதிமுறைமையான பழமை.

(அஃதாவது சிவனது அருவநிலை கூறுதல்)
திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செய்யப்பட்டது.

கலிவெண்பா.

“நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் றுள்வாழ்க

விமைப்பொழுது மென்னெஞ்சி னீங்காதான் றுள்வாழ்க

சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்

செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்

பல்லோரு மேத்தப் பணிந்து.”

திருச்சிற்றம்பலம்.

சொற்பதங் கடந்து நின்ற சோதிவர் தருளை நல்கு
மற்புத மறியே னென்று மதிசயங் கண்டா மென்று
மெற்பொலி சடையாய் நெஞ்சங் குழைத்தனை பென்னை பென்றுஞ்
சிற்பரன் றானது பாதஞ் சென்னியின் மன்னு மென்றும்.

இ - ள்: சொல் பதம் கடந்து நின்ற சோதி வந்து அருளை நல்கும்
அற்புதமறியேன் என்றும் - சொல்லும் பொருளுமாகிய இரு கூற்றுப் பிர
பஞ்சங்கட்கும் அப்பாற்பட்டுச் சுத்தமாயாதீதமாய் நிற்கும் நின்மல வொளி
வடிவாகிய சிவம் தானே வந்து திருவருள் சுரந்த “அற்புத மறியேனே”
என்று அற்புதப்பத்தும், அதிசயங்ண்டாம் என்றும் - “தன்னடியிற்
கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே” என்று அதிசயப்பத்தும், எல் பொலி
சடையாய் நெஞ்சம் என்னைக் குழைத்தனை என்றும் - செவ்வொளியாற்
பொலிகின்ற சடையை யுடையவரே மனம் “என்னைக் குழைத்தாயே”
என்று குழைத்தபத்தும், சிற்பரன் தனது பாதம் சென்னியில் மன்னும்
என்றும் - ஞானாதீதராகிய சிவபெருமானுடைய “சேவடிக்கணஞ் சென்னி
மன்னிச் சுடருமே” என்று சென்னிப் பத்தும் எ—று.

அற்புதப்பத்து முதலிவற்றைத் திருவாசகத்துட் காண்க; சுண்டு
விரிக்கின் மிகவும் பெருகுமாகலினமைக. (கஉ)

ஐயனே நின்னைக் காண வரசைப்பட் டேனா னென்று
முய்கிலேன் வாழே னென்று முனக்கடைக் கலமே யென்றுஞ்
செய்யுமா றறியே னந்தோ செத்திலே னென்றும் பொய்யர்
பொய்யனே நின்பொற் பாதம் புணருநா னெந்நா னென்றும்.

இ—ள்: ஐயனே நின்னைக் காண நான் ஆசைப்பட்டேன் என்றும் -
சுவாமி! தேவரீரைத் தரிசிக்க அடியேன் “ஆசைப்பட்டேன் கண்டாயம்
மானே” என்று ஆசைப்பத்தும், உய்கிலேன் வாழேன் என்றும் - தமிழே
னுயிருய்யேனும் “வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருகவென் றருள்புரியாயே”
என்று வாழாப்பத்தும், உனக்கு அடைக்கலமே என்றும் - “அடியேனுன்
னடைக்கலமே” என்றிறுதிதோறுந் தந்து அடைக்கலப்பத்தும், செய்யும்
ஆறு அறியேன் செத்திலேனந்தோ என்றும் - இங்ஙனஞ் செயற்பாலது
இன்னதென்றறியாது மயங்குகின்றேன் “செத்திலேனந்தோ” என்று செத்
திலாப்பத்தும், பொய்யர் பொய்யனே நின் பொன் பாதம் புணரும் நான்
எந் நான் என்றும் - நிரீச்சுவாதிகட்கு நிரீச்சுவராய் நிற்பவரே தேவரீ
ரது பொன்போலுந் திருவடிகளை அடியேன் “புணர்ந்து” இருப்பதினி
யெந்நாளோ வென்று புணர்ச்சிப்பத்தும் எ—று.

சுண்டுப் பொய்ச்சமயம் என்றது நிரீச்சுவாதத்தோடு, வனை வைதி
கப் புறச்சமயங்களை என்றலு மொன்று. (கங)

ஆதரித் தழைக்கி லிங்கே யதெந்துவென் றருளாய் யென்றும்
போதமிக் குடைய பாட லிவையிவை புகன்ற பின்னர்
மாதிரத் தெவரும் போற்ற வருந்திரு வார்த்தை யெண்ணி
தீதறச் சிறந்த வெண்பாத் திகழேழு நான்கு மோதி.

இ—ள்: இங்கே ஆதரித் தழைக்கி லதெந்துவென் றருளாய் என்றும்
போதம் மிக்கு உடைய பாடல் இவை இவை புகன்ற பின்னர் - இவ்விடத்து
'அடியே னாதரித்தழைத்தா லதெந்துவேயென் றருளாயே' என்றருட்பத்து
மாகிய ஞானபாதப்பொருளை மிகவுமுடைய அத்தியற்புத அகிமதூர சுத்தச்
செந்தமிழ் வேதமாகிய இவ்விவற்றைப் பாடியருளிய பின்னர், மா திரத்து
எவரும் போற்ற வரும் திருவார்த்தை - மிகத் திட்பத்துடன் அட்டதிக்கின்
கணுள்ள எவருந் துதிக்கத்தகும் திருவார்த்தையும், எண்ணம் - எண்ணப்
பதிகமும், தீது அறச் சிறந்த வெண்பா எழும் நான்கும் ஒதி - குற்றமறச்
சிறந்த வெண்பாப் பதினென்றுமாகிய திருவாசகங்களையும் பாடியருளி.

எழும் நான்கு மென்ப திடைச்சொற்றொடர். எழுநான் கென்பது
இருபத்தெட்டென்ப பொருள்படுவதல்லது எழும் நான்குமென்ப பொருள்
படாமையின், அது பாடமன்றென்க. திகழ்வெண்பா என வியையும்.
மாதிரம் இரட்டெறமொழிதல். எந்துவென்பது மலைநாட்டு வழக்கு; என்ன
வென்னும் பொருட்டென்க. (கச)

இயல்புடன் மொழியும் பள்ளி யெழுச்சி யேசறவு நெஞ்சத்
தயர்வற வுரைக்கு மின்னே ரனைய பூங்கழல் களென்று
முயிருணி யெனுநற் செய்யுள் பிரார்த்தனை பேரங்கு நீதி
வியனெடுங் கூடற் பாண்டி விருத்தமெய்த் தமிழங் கூறி.

இ—ள்: இயல்பு உடன் மொழியும் பள்ளி எழுச்சி - விதிப்படி ஒகத்
தகுந் திருப்பள்ளி யெழுச்சியும், எசறவு - திருவேசறவும், நெஞ்சத்து
அயர்வு அற என்றும் உரைக்கும் மின்னேரனைய பூங்கழல்கள் - சிவபத்தர்க
ளாயினோர் தம் மனத்தின்கணுள்ள பிறவித்துன்ப நீங்க எப்பொழுதும் பாரா
யணஞ் செய்யத்தகும் "மின்னேரனைய பூங்கழல்க ளடைந்தார் கடந்தார்
வியனுலகம்" என்னுஞ் சொற்றொடரை முதலாகவுடைய ஆனந்தமாலையும்,
நல் செய்யுள் எனும் உயிருணி-நல்ல பத்தியருபமாகிய உயிருண்ணிப்பத்தும்,
பிரார்த்தனை-பிரார்த்தனைப் பத்தும், ஒங்கு நீதி வியல் நெடும்கூடல் விருத்
தம் பாண்டிமெய்த்தமிழும் கூறி-உயர்வாகியநீதியினாலே வியக்கற்பாலதாகிய
நெடிய மதுரையைக் குறிக்கும் விருத்தமாகிய திருப்பாண்டிப் பதிகமுமென்
னும் மெய்ப்பொருளையுடைய திராவிடவேதமாகிய திருவாசகங்களையுந்
திருப்பெருந்துறையின்கண்ணே திருவாய்மலர்ந்தருளி எ—று.

இவற்றுள் எண்ணப் பதிகமும் ஆனந்தமாலையும் தில்லையி லருளிச்செய்
யப்பட்டனவென்பர் திருவாசகக் கருத்துரை யாசிரியரென்க. உயிருண்ணி
என்பது பசுபோதத்தைச் சிவபோதம் விழுங்குவதென்னும் பொருட்டாக
லின் அது விளக்குதற்கு நற்செய்யுளை விசேடித்தார். பண்டாயநான்மறை
என்னுந் திருவாசகம் ஈண்டு ஆசிரியரால் எடுத்துரைக்கப்பட்டிலது. (கடு)

வேறு.

மருவுந் தொண்ட ருடன்கூடி வைகிச் சிலநாட் செல்லமுதற்
பரமன் சொல்லும் படியேபின் பயிலும் பொய்கைத் தழல்கண்டு
கருதுந் திருவைஞ் செழுத்தோதிக் காணக் கிளருங் கனன்மீது
விரவும் பேரன் புடையார்க ளெல்லாஞ் சென்று வீழ்ந்தார்கள்.

இ—ள்: மருவும் தொண்டர் உடன் கூடி வைகிச் சிலநாள் செல்ல -
மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அக்குருந்தின்கீழ் வசிக்கும் திருத்தொண்டர்க
ளோடு கூடி வசிக்கப்பெற்றுச் சில தினஞ் செல்ல, முதல் பரமன் சொல்
லும் படியே - முன்னரே பரமாசாரியர் அருளிச்செய்த பிரகாரமே, பின்
பொய்கைப் பயிலும் தழல் கண்டு - பின்பு தடாகத்திற் றோன்றும் ஞானக்
கினியைக் கண்டு, கருதும் திரு அஞ்செழுத்து ஒதி - உயிர்க்குறுதுணையா
கக் கருதப்படும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைச்-செபித்துக்கொண்டு, காணக் கிளரும்
கனல் மீதே - காணும்படி சுவாலிக்கும் அவ்வக்கினியிலே, விரவும் பேர்
அன்பு உடையார்கள் எல்லாம் சென்று வீழ்ந்தார்கள் - அக்கடவுளிடத்துச்
சென்றுகலக்கும் பேரன்பையுடைய திருத்தொண்டர்க ளெல்லாருஞ் சென்று
குதித்தார்கள் எ—று.

இப்பொய்கையிலே மிகச் சுவாலிக்கும் அக்கினியின்மீது முன்னேச்
சிவவாக்கை விசுவசித்து அதனால் ஒரு சிறிதுமச்சமின்றிச் சிவத் தியானத்
தோடு எல்லாரும் போய் வீழ்ந்தார்க ளென்பார் முன்னம் பரமன் சொல்லும்
படியேபின் பயிலும் பொய்கைத் தழல்கண்டு, கருதுந் திருவைஞ் செழுத்
தோதிக் காணக் கிளருங் கனன்மீது, விரவும் பேரன்புடையார்கள் எல்லாஞ்
சென்று வீழ்ந்தார்கள் என்றார். இத்தீர்த்தம் அக்கினி தீர்த்தமெனவும்,
சத்தி தீர்த்தமெனவும் பெயர்பெறும். இது சிவாலயத்திற்குத் தென்
மேற்கிலுள்ளது; சிவபெருமான் தமது நெற்றிக்கண் ணக்கினியினு லுண்
டாக்கியது. இவ்வக்கினி சத்தபாதலங்களை ஊடுருவி நிற்கும். இன்னும்
இந்த ஸ்தலத்திலே சிவதீர்த்தம் முதலிய எட்டுத் தீர்த்தங்களுள்ளன. இந்
நவதீர்த்தங்களும் சிவ முதற் பிரமா ஈடுகிய நவந்தரு பேத மயமாமென்க.
ஈண்டுச் சுவாலித்த அக்கினி ஞானக்கினி என்பது பரவரு ஞான வனல்
சேர்வித்து என முன் வருவதனு மறிக. (கசு)

விழ்ந்த போதிற் புலியூர் விடைமே லேற்கு கவுரியுடன்
சூழ்ந்தங்கிமைபோர்மலர்சிந்தித் தொழுவின்னிடையேதோன்றுதலு
மாழ்ந்த தடத்துப் கணன்முழ்கு மன்ப ரடங்கத் துயர் நீங்கி
வாழ்ந்து வணங்கிக் கணநாத வடிவாய்த் திருமுன் வந்தார்கள்.

இ—ள்: வீழ்ந்த போதில் - அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்த சமயத்தில்,
புலியூர் கவுரி உடன் விடை மீது ஏறி - சபாநாயகர் சிவகாமியம்மை
யோடு இடபாருடாகி, அங்கு இமையோர் சூழ்ந்து மலர் சிந்தித் தொழ -
அங்கே மூப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் தம்மைச் சூழ்ந்து புஷ்பாந்
சலி செய்து வணங்க, விண்ணிடையே தோன்றுதலும் - ஆகாயத்திலே
பிரசன்னமாதலும், ஆழ்ந்த தடத்துள் கணல் மூழ்கும் அன்பர் அடங்கத்
துயர் நீங்கி வாழ்ந்து வணங்கி - ஆழமாகிய அத்தடாகத்து அக்கினியிற்
பிரவேசித்த திருத்தொண்டர்க னெல்லாம் பிரிவாற்றாமைபான் வந்த துன்
பத்தை விட்டு நீங்கிப் பேரின்ப வாழ்வையடைந்து நமஸ்கரித்து, கண
நாத வடிவாய்த் திருமுன் வந்தார்கள் - பழைய சிவகணநாதர்களாகிச் சந்
நிதியிலே வந்து சேர்ந்தனர் எ—று.

(௧௭)

தூரியத் தலையிற் பயில்வாரூந் தொழுதங் கெழுவார் முகநாடி
பொருசுந் தகலா தமரீரீந் கொழிபத் தனிநா மெய்தியதுங்
கரையிற் றிரைபோய் விழவீசங் கழுநீர் வாசங் கமழ்வாவி
பெரியிற் புருவீ ரென்றதவும் யாதோ வெனினிங் கிதுவாகும்.

இ—ள்: தூரியத் தலையில் பயில்வாரும் அங்குத் தொழுது எழுவார்
தம்மை நோக்கி - நின்மல தூரியமுடிவில் விளங்குஞ் சிவபெருமானும்
அங்கே தம்மை வணங்கி யெழுகின்ற திருத்தொண்டர்களைப் பார்த்து,
ஒரு சற்று அகலாது அமர் நீர் இங்கு ஒழியத் தனி நாம் எய்தியதும் - ஒரு
சிறிதுமெம்மை விட்டகலாத நீரிங் ககன்றிருப்பத் தனித்து நாம் கைலாசத்
திற்குச் சென்றமையும், கரையில் திரைபோய் விழ வீசங் கழுநீர் வாசம்
கமழ் வாவி எரியில் புருவீர் என்றதவும் - கரையின்கண்ணே திரை போய்
விழும்படி வீசுகின்ற கழுநீரினது நறுமணங் கமழும் இத்தடாகத்திலே
தோன்றும் அக்கினியிற் பிரவேசியுங்கொன்று உமக்கு நாங் கூறியதும்,
யாதோ எனின் - யாது காரணம்பற்றியெனின், இங்கு இது ஆகும் - அது
கீழ்க்கூறும் இதுவாகும் எ—று.

வீசும்வாவி கமழ்வாவியெனத் தனித்தனி சென்றியையும், இதுவா
கும் என்பதை முன்வரும் விடைக ளிரண்டோடும் தனித்தனி கூட்டுக.
தூரியம் நான்காமவஸ்தை. அதன் முடிவெனவே ஐந்தா மவஸ்தையாகிய
தூரியாதீதமென்றதாயிற்று. தூரியமாவது பிராணவாயுவும் புருடனுமாகிய
இரண்டு கருவிகளுடன் ஆன்மா நாபித்தானத்து நிற்கும் அவசரம். இது

கீழாலவத்தைக் கிராமமென்க. இனி மேலாலவத்தைக் கிராமத்திலே நின்மல
தூரியமாவது ஆன்மா கேவலம் நீங்கித் திருவருளினாலே தன்னையும் அருளை
யுங் கண்டு அவ்வசத்ததாய் நிற்பதாம். நின்மல தூரியாதீதமாவது ஆன்மா
சிவத்தைத் தரிசித்துச் சிவானந்தத்து அழுந்தலாம். ஈண்டுத் தூரியத்தலை
என்றது இம்மேலாவத்தையில் நின்மல தூரியாதீதத்தை யென்க. (௧௮)

வேறு.

உத்தம னென்னுந் திருவாத வூனை மன்னும் புலியூறிற்
புத்தரை வெல்லும் படிநாமிப் புவிமிசை வைத்தோம் யாமேகிற்
சித்த மயார்தே துயர்கூருஞ் செய்திய னாமென் பததேரா
வித்தல மீதே சின்னாநிங் கெம்முடன் வாரா நிருமென்றோம்.

இ—ள்: உத்தமன் என்னும் திருவாதவூனை மன்னும் புலியூரில்
புத்தரை வெல்லும்படி நாம் இப் புவி மிசை வைத்தோம் - உத்தம புருஷ
னாகிய திருவாதவூனை நிலைபெற்ற சிதம்பரத்தின்கண்ணே புத்தரை வாதில்
வெல்லும்படி உம்முடன் வாராது தலிர்த்து நாம் இப் பூமியின்கண்
இருத்தினேம், சித்தம் அயர்ந்து துயர் கூரும் செய்தியன் ஆம் என்பது
தேரா - அங்குணம் யாமெல்லாம் பிரியின் அவன் மன நொந்து தன்பமிகுந்
தன்மையை யுடையனாமென்னு முண்மையை யறிந்து, எம்முடன் வாராது,
இத்தல மீதே சில நான் இங்கு இரும் என்றோம். - எம்முடன் கைலைக்கு
வாராது அவனோடு இத் திருப்பெருந்துறையின்கண்ணே சில தினம்
இங்கு இருக்கொன்று நாம் உங்கட்கு முன் பணித்தோம் எ—று.

இச்செய்யுள் ஒருசற்றகலா தமர் நீரிக்கொழியத் தனிநா மெய்தியது
யாதோ என்னும் முன் வினாவுக்கு விடைகூறியவாறென்க. (௧௯)

மலமகல் பவரும் புவிமீதே மானுட வடிவந் தனையெய்திச்
சிலபக லெனினும் பயில்காலைச் சேர்தரு மலவா தனையென்றே
பலமலர் கமழ்ந் தடமீதிற் பரவரு ஞான வனல்சேர்வித்
திலதென நீடுஞ் சடம்வேவித் திவ்வுட லீந்தோ மிந்நாளில்.

இ—ள்: மலம் அகல்பவரும் மானுட வடிவந்தனை எய்திச் சில பகல்
எனினும் புவி மீது பயில் கால - ஆணவம் மாயை காமிய மென்னு மும்
மலங்களும் நீங்கப்பெற்ற சிவஞானிகளும் எடுத்த மனித சரீரத்தோடு
சில தினமேனும் பூமியிற் சீவிக்கும்போது, மலவாதனை சேர்தரும் என்று-
அம் மலவாசனை மீள வந்து தாக்குமென்று கருதி, பல மலர் கமழும்
தட மீது பரவு அரு ஞான அனல் சேர்வித்து - பலவித மலர்கள் நறுமணங்
கமழும் இத் தடாகத்திலே சொல்லுதற்கரிய ஞானாக்கினியை வருவித்து,
நீடும் சடம் இலது என வேவித்து இந் நாளில் இவ் உடல் ஈந்தோம் -

மாயாகாரியமாகிய தூலசரீரத்தை இல்லையென்னும்படி தகித்து இப்பொழுது இந்தத் திவ்வியசரீரத்தை உமக்குத் தந்தேம் எ—று.

வாதனை அனுபவத்தா லுண்டாகிப் பின் ஞாபகத்திற் கேதுவான வுணர்வு. இச் செய்யுள் வாயியெரியிற் புகுவீ ரென்றது யாதோ வென்னும் பின் வினாவுக்கு விடைகூறியவாறென்க. (௨௦)

என்று விளம்பிக் கணநாத ரெங்கனு மல்கப் புலியூரின் மன்று விளங்கப் பயில்வாரும் வானின் மறைந்தா ரவ்வெல்லைத் துன்றிய ஞானச் சிவநாமச் சொற்றமிழ் வல்லார் வேறுகச் சென்றொரு கொன்றைச் செழுநீழற் திகழ விருந்தார் சிவபோகம்.

இ—ள்: என்று விளம்பிப் புலியூரின் மன்று விளங்கப் பயில்வாரும் கணநாதர் எங்கனும் மல்க வானின் மறைந்தார் - என்று இங்ஙனம் அருளிச்செய்து சிதம்பரத்திலே சுனகசபையின்கண் வெளிப்படத் திருநடனஞ் செய்தருளுஞ் சபாநாயகரும் அக்கணநாதர்கள் எவ்விடத்தும் பரவி வர ஆகாயத்தின்கண் மறைந்தருளினார், அவ் வெல்லைத் துன்றிய ஞானச் சிவநாமச் சொற்றமிழ் வல்லார் வேறுகச் சென்று - அப்பொழுது பூரண ஞானத்தைத் தரும் சிவநாமங்களினாலே திருவாசகமாகிய தமிழ் வேதத்தைப் பாடியருள வல்லவராகிய திருவாதவூரடிகள் தனியே சென்று, ஒரு கொன்றைச் செழுநீழல் திகழச் சிவபோகம் இருந்தார் - ஒரு கொன்றை மரத்தினது செழுமையாகிய நிழலிலே விளக்கமுறச் சிவபோகஞ் செய்துகொண்டிருந்தார் எ—று. (௨௧)

அன்பரழற்கே புகுமாறு மையர் விடைக்கே வருமாறு முன்பு தமக்கா முருவெய்து முன்னவ னற்றா டொழுமாரும் பொன்பொது விற்கே யன்பாளர் புகுவது மெல்லா மொருகாலத் தின்புறமெய்ப்போதகயோகத் தியல்பொடுகண்டா ரென்செய்தார்.

இ—ள்: அன்பாளர் - திருவாதவூரடிகள், அன்பர் அழற்கே புகும் ஆறும் - திருத்தொண்டர்கள் ஞானஞ்கினியிற் பிரவேசித்தமையும், ஐயர் விடைக்கே வரும் ஆறும் - அதுபொழுது சிவபெருமான் இடபாருடராயெழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்தமையும், முன்பு தமக்கு ஆம் உரு எய்தம் முன்னவன் நல் தான் தொழும் ஆறும் - இனித் தம்மால் விரும்பப்படும் ஞானதேசிகத் திருமேனியை ஆங்காங்குக் கொள்ளும் முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளாகிய சிவபெருமானுடைய நல்ல திருவடிகளை எதலங்கடோறஞ் சென்று தாம் தரிசித்து வணங்குந் தன்மையும், பொன் பொதுவிற்கே புகுவதும், சுனகசபையிலே தாம் சபாநாயகரோடு அத்துவிதமாயியைவதும், எல்லாம் - புத்தரை வாதில் லெல்லுதன் முதலியவமாகிய இறந்தகால எதிர்கால வர்த்தமானங்களை

யெல்லாம், ஒருகாலத்து - நிகழ்காலமொன்றிலே, இன்பு உறு மெய்ப்போதக யோகத்து இயல்பு ஒடு கண்டார் - இன்ப மிகும் மெய்ஞ்ஞானத் தைத் தரும் சிவயோகப் பிரத்தியக்ஷத்தின்கண் உள்பாடி கண்டறிந்தார், என் செய்தார் - அவர் பின் யாது செய்தாரெனின் எ—று.

உருபு மயக்கம். எனின் என்ப தெஞ்சிசின்றது. இனி முன்பு தமக்கா முருவெய்தி முன்னவ னற்றா டொழுமாரும் என்பது பாடமாயின் முன்னரே தமக்குரிய கணநாத வடிவத்தைப் பொருத்திச் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கிய தன்மையுமெனக் கணநாதர் மேலேற்றிக் கூறுக. ஏனே இருகால வர்த்தமானங்களை யெல்லாம் நிகழ்கால மொன்றிலே சிவயோகத்தான் உள்பாடி யறிந்த பெருந்தகைமையினர் பின் யாது செய்தாரோவெனக் கேட்போரது மனம் அக்கேள்விகட் பெரிது மவாவி முத்துற்று நிற்குமாவின் அது விளக்குதற்கு அச்சரித்திரத் தொடர் இடையீடு பட்டுச் சிதையாமல் இச்செய்யுளி னிறுதிக்கண் என் செய்தாரென் வினவி, வருஞ் செய்யுள்களான் ஆசிரியர் விடைகூறுவா ராயினே ரென்க. திரிகால சம்பவங்களும் ஒருகாலத்து யோகப் பிரத்தியட்சத்தா னுணரலாமென்பது 'பொருந்திய தேசகால வியல்பகல் பொருள்க ளெல்லா, மிருத்துணர்கின்ற ஞான மியோகநற் காண்டலாமே' என்பதனுனறிக. (௨௨)

செங்கை குவித்தார் விழிநீரைச் சிந்தின ரெந்தாய் வந்தாய்பின் னெங்க னெளித்தா யெனமாலுற் றெய்தினர் பொய்கைக் கரைமீதே கங்கை முடித்தார் விடையேறிக் கண்ணுற நண்ணுந் தலமோவென் றங்க ணிலத்தே போய்விழ்வுற் றமுதழு தந்தோவென ரைந்தார்.

இ—ள்: செங்கை குவித்தார் - சிவந்தகைகளைக் கூப்பிக் கும்பிட்டார், விழிநீரைச் சிந்தினர் - கண்ணீர் சொரிந்தார், எந்தாய் வந்தாய் பின் எங்கண் ஒளித்தாய் என மால் உற்றுப் பொய்கைக் கரைமீது எய்தினர் - எம் பாமபிதாவே சுண்டு வந்தருளினீர் பின்ன ரெங்கே யொளித்தீ ரென்று மனமயங்கி அத் தடாகக் கரையை யடைந்தார், கங்கை முடித்தார் விடை ஏறிக் கண் உற நண்ணும் தலமோ என்று - கங்கையைத் தரித்த சிவபெருமான் இடபவாகனத்தினமே லிவர்த்து கண்களுக்குப் புலப்பட எழுந்தருளி வரப்பெறுந் தலமேயோ வென்று விதந்து, அங்கண் நிலத்தே போய் வீழ்வுற்று அழுது அழுது அந்தோ என ரைந்தார் - அக் கீழ்நிலத்தின் கட் போய் விழுந்து தேம்பித் தேம்பி அழுதழுது அந்தோ அந்தோ வென்றிரங்கித் திருவாதவூரடிகள் வருந்தினார் எ—று.

கீழ்நிலம் சிவபெருமான் வெளிப்பட்ட ஆகாயத்துக்கு நேரேகீழுள்ளநிலம்.

வேறு.

அன்னை நிகர்ப்பீ ரென்னை பொழித்தே யன்பாளர்
பொன்னடி பெற்றே பொய்கை யழக்கே புகலாமோ
மின்னுரு வந்தீர் நும்மருள் கூடா வினையேனுக்
கின்ன லளித்தி ரெங்ங னெளித்தி ரெனநெந்தார்.

இ—ள்: அன்னை நிகர்ப்பீர் - எனக்கு என் மாதாவை ஒத்தவரே, அன்பாளர் என்னை ஒழித்துப் பொய்கை அழல் பெற்றுப் பொன் அடிக்கே புகல் ஆமோ - அன்பை யானாக் திருத்தொண்டர்கள் தமிழேனை இங்கே நீக்கிவிட்டுத் தடாகத்தக்கினியின் மூழ்கித் தேவரீருடைய பொன்போலும் திருவடிகளை அடைபலாமா, மின் உருவந்தீர் - மின்னலைப்போலச் செய் வொளி விளங்குத் திருமேனியை யுடையவரே, நும் அருள் கூடா வினையேனுக்கு இன்னல் அளித்தீர் எங்ஙன் ஒளித்தீர் என நொந்தார் - தேவரீருடைய திருவருளோடு கூடவிடாது தடுத்த தீவினையையுடைய தமிழேனுக்குத் துன்பத்தைத் தந்து நீரெங்கே மறைந்தருளினீரென்று திருவாதவூரடிகள் பிரலாபித்து வருந்தினார் எ—று.

இது கவித்துறை; காப்பியக் கவித்துறை எனவும் வழங்குப. (உச)

வேறு.

அங்கிலை தெளிந்து பொய்கை யகன்றுயர் குருந்த நீழற்
பன்னரு மறைகள் காணப் பதமலர் பற்றி விழ்ந்து
மன்னிய நிலத்தி னுள்ளார் வல்வினைப் பிறவிமாள்
வின்னருட் சதக மெய்தா னருப்பிபென் றெடுத்துச் சொன்னார்.

இ—ள்: அங்கிலை தெளிந்து பொய்கை அகன்று - திருவாதவூரடிகள் அத் துக்க நிலையினின்று மொருபிரகாரம் மனத் தெளிந்து எழுந்து அத் தடாகக் கரையை விட்டு நீங்கி, உயர் குருந்த நீழல் பன் அரும் மறைகள் காணப் பதமலர் வீழ்ந்து பற்றி - உயர்வாகிய குருந்தமா நீழலிலே துதித்தற் கரிய வேதங்களும் முடிவு காண்டற்கரிய பாததாமரை மலர்களைக் கீழே வீழ்ந்து இறுகப் பற்றிக்கொண்டு, நிலத்திலுள்ளார் வல்வினை மன்னிய பிறவி மாள் - இப்பூமியின்கணுள்ளாரது வலிய வினையால் வரும் நிலைபெற்ற பிறவிகெட் டொழிய, இன் அருள் சதகம் மெய்தானரும்பி என்று எடுத்தச் சொன்னார் - இனிய திருவருளை யுடைய திருச்சதகத்தை “மெய்தா னரும்பி” என்று தொடங்கிப் பாடியருளினார் எ—று.

சதம் - நூறு. சதகம்-நூறு செய்யுட்களையுடைய பிரபந்தம். குருந்து ஆன்மநாயகரது திருவருண்மயமாகலின் உயர் குருந்தென்றும், பிரவா

கநாதியாய்த் தொடரும் வினையாகலின் வல்வினை என்றுங் கூறினார். இது அறுசீரடி யாசிரியவிருத்தம். (உடு)

இத்திறங் கூறி யாங்கே புலம்பினின் றீரங்கு மெல்லை
ரித்தனன் றுரைத்த நீர்மை நெஞ்சினு ணினைந்து பின்ன
ரத்தலத் திறைஞ்சி யெங்கோ னருட்பெரு விடைபெற் றேகி
யுத்தர கோச மங்கை யூர்தனி னெல்லை புக்கார்.

இ—ள்: இத்திறம் கூறி ஆங்கே புலம்பி நின்று இரங்கும் எல்லை - திருவாதவூரடிகள் இந்தப்பிரகாரம் பாடியருளி அங்ஙனம் புலம்பி நின்றிரங்கு கின்றழி, ரித்தன் அன்று உரைத்த நீர்மை நெஞ்சினுள் நினைந்து - நித்தியராகிய சிவபெருமான் அன்றருளிச் செய்ததனைத் தம்மனத்தின்கண் நினைந்து, பின்னர் - அதன் பின்னர், அத்தலத்து இறைஞ்சி எம் கோன் அருள் பெரு விடை பெற்று ஏகி - அத்திருப்பெருந் துறையின்கண் வணங்கி நம் பசுபதியின்று அருளையுடைய பிரியாவிடைபெற்று நடந்து, உத்தர கோசமங்கை ஊர்தனின் ஒல்லை புக்கார் - திருவுத்தரகோசமங்கை யென்னும் ஸ்தலத்திலே விரைவிற சென்றார் எ—று.

அன்று முன்னொரு நாள். அன்றுரைத்த நீர்மை உத்தரகோசமங்கை யென்னுந்மூரிற்சென்று, சித்தியங்கெவையு மெய்தி என மேல் வந்தமை காண்க. (உசு)

சடையவர் கோயி லெய்தித் தம்மைவர் தடிமை கொண்ட
வடிவது காணா ராகி மயங்கிவெய் துயிர்த்து வீழ்ந்து
விடுதிகொ லென்னை பென்று நீத்தல் விண்ணப்ப மென்னுந்
தொடை கெழு பாட லோதக் காட்டினர் தொல்லை மேனி.

இ—ள்: சடையவர் கோயில் எய்தித் தம்மை வந்தடிமைக் கொண்ட வடிவு காணார் ஆகி - திருவாதவூரடிகள் திருவுத்தரகோசமங்கையிலே சடையையுடைய சிவபெருமானது ஆலயத்தை யடைந்து மார்ச்சாரம்பந்த மாகத் தம்மை வலியவத் தடிமைக்கொண்ட பரமாசாரிய வடிவத்தைத் தரி சிக்கப் பெருதவராகி, மயங்கி வெய்துயிர்த்து வீழ்ந்து - மயக்கமடைந்து நெட்டுயிர்த்துக் கீழே விழுந்து, என்னை விடுதிகொல் என்று நீத்தல் விண் ணப்பம் என்னும் தொடை கெழு பாடல் ஓத - இரண்டாமடிகடோறும் “என்னை விடுதி கண்டாய்” என்று நீத்தல்விண்ணப்ப மென்னுந் திருவாச கத்தைப் பாடித் துதிக்க, தொல்லை மேனி காட்டினர் - சிவபெருமான் பழைய தேசிகத் திருமேனியை அவருக்குத் தரிசிப்பித்தருளினார் எ—று.

தொடை செய்யுளுறுப் பெட்டினு னொன்று. அது “தொடையே யடியிரண் டியையத் தோன்றும்” என்பதனுநறிக. (உஎ)

கன்னலை யமுதை யங்கே கண்டுகொண் டிறைஞ்சிச் சின்ன
ளந்நக ரிருந்து தங்கோ னருண்மொழிப் படியே சென்று
தந்நிக ரில்லாத் தெய்வத் தலம்பல வணங்கி நீங்கிச்
சென்னின் னாட்டி லெய்தித் திருவிடை மருதூர் சேர்ந்தார்.

இ—ன்: கன்னலை அமுதை அங்கே கண்டு இறைஞ்சிக் கொண்டு சில
நாள் அந்நகர் இருந்து - திருவாதவூரடிகள் பரமாதாரியராகிய கரும்பை
அமுதை அங்கே தரிசித்து வணங்கி வழிபட்டுக்கொண்டு அந்த ஸ்தலத்திலே
சில தினமிருந்து, தம் கோன் அருள் மொழிப்படியே சென்று - அதன்
பின்பு தம் மான்மநாயகராகிய சிவபெருமா னருளிச்செய்த திருவாக்கின்
படியே அப்பாற் சென்று, தம் நிகர் இல்லாத் தெய்வத் தலம் பல வணங்கி
நீங்கி - தமக்கொப்புயர்வில்லாத் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஸ்தலங்கள்
பலவற்றையடைந்து தரிசித்து வணங்கி அவைகளையுங்கடந்து, நல் சென்னி
நாட்டில் எய்தித் திரு விடைமருதூர் சேர்ந்தார் - நல்ல சோழநாட்டிற்
போய்த் திருவிடைமருதூரென்னும் ஸ்தலத்தை அடைந்தார் எ—று.

அங்கப் பிரத்தியங்க சாங்கோபாங்கமாகிய அனைத்தும் அருண்மய
மாகலின் முழுவது மினிதாங் கன்னல் என்றும், கழிபெருஞ் சுவையோ
டுறுதி பயத்தலின் அமுது என்றுங் கூறினார். அங்கம்: சரசு, முகம், இரு
தயம்; (கூ.) பிரத்தியங்கம்: வக்ஷஸ், கண்டம், தனம், தோள், நாபி, உதரம்
சூய்யம், நேத்திரம், நாசி, சுரோத்திரம், மஸ்தகம், பாதம், அங்குலி, ஊரு,
முழந்தாள், கணைக்கால்; (உசு.) சாங்கம்: திரிசூலம், பாசு, கட்கம், வச்சிரப்,
அபயம், நாகம், பாசம், அங்குசம், கண்டை, அக்கினி; (கஃ.) உபாங்கம்:
வஸ்திரம், உபவீதம், மாலை, கந்தம், ஆபரணம், ஆசனம், ஆவரணம்; (எ.)
சோழநாட்டை, “கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபொரு வெள்ளாறு, குடதி
சைக்குக் கோட்டக் கரையாம்-வடதிசையி, லேனாட்டுப்பெண்ணை யிருபத்து
நாற்காதஞ், சோனாட்டுக் கெல்லையெனச் சொல்” என்பதனுமறிக்க. (உஅ)

அப்பதி தொழுத பின்ன ரன்புட னாரு ரெய்திச்
செப்பரு மலர்த்தாள் போற்றித் திகழ்திருப் புலம்ப லோதி
யெய்ப்பற விறைஞ்சி யணை லியம்பிய பதிக னெல்லாந்
தப்பற வணங்கி நீங்கித் தடமறிந் புகலி சார்ந்தார்.

இ—ன்: அப்பதி தொழுத பின்னர் - திருவாதவூரடிகள் அந்த ஸ்தலத்
தைத் தரிசித்து வணங்கிய பின்னர், அன்பு உடன் ஆரூர் எய்திச் செப்பு
அரு மலர்த்தாள் போற்றித் திகழ் திருப்புலம்பல் ஓதி எய்ப்பு அற இறைஞ்சி-
அன்போடு திருவாரூரையடைந்து அங்கே வீற்றிருந்தருளுந் தியாகராச
சுவாமியினது துதித்தற்கரிய பொற்றாமரை மலர் போலுந் திருவடிகளைத்
தரிசித்து வணங்கித் துதித்து, “பூங்கமலத் தயனொடு மா லறியாத நெறி

யானே” என்னுஞ் சொற்றொடரை முதலாகவுடைய திருப்புலம்ப லென்னுந்
திருவாசகத்தைப் பாடியருளிச் சன்ன மரண இளைப்பு நீங்கும்வண்ண மறித்
தும் வணங்கிச் சென்று, அண்ணல் இயம்பிய பதிகள் எல்லாம் தப்பு அற
வணங்கி நீங்கி - முன் பரமாதாரியர் கூறியருளிய ஸ்தலங்களை யெல்லாந்
தவறறத் தரிசித்து வணங்கி நீங்கி அப்பாற் சென்று, தட மதில் புகலி
சார்ந்தார் - பெரிய மதில் சூழ்ந்த சீர்காழியை யடைந்தார் எ—று.

திகழ் திருப்புலம்பல் சிவானந்த முதிர்ச்சி விளங்காநின்ற திருப்புலம்
பல். புகலி தேவர்களுக்குப் புகலிடமாயுள்ளது. (உக)

குன்றென வயங்கு கோயிற் கோபுர வாயி னீங்கிச்
சென்றுயர் கயிலைபான செய்திகண் டிறைஞ்சு மெல்லை
மன்றிடை நடித்தபாத மலரடி பிடித்துக் கொண்டு
பின்றிகழ் சடையோன் முன்னர்ப் பிடித்தபத் தருளிச் செய்தார்.

இ—ன்: குன்று என வயங்கு கோயில் கோபுர வாயில் நீங்கிச் சென்று-
திருவாதவூரடிகள் அங்கே மலையைப் போல விளங்காநிற்கும் சிவாலயத்தி
னது திருக்கோபுர வாயிலைக் கடந்து உள்ளே சென்று உயர் கயிலை ஆன
செய்திகண்டு இறைஞ்சும் எல்லை - அஃதுயர்ச்சி பொருந்திய கைலாச கிரி
யாகிய பாவகம் பொருந்தக் கண்டு வீழ்ந்து வணங்குகின்றழி, மன்று
இடை நடித்த பாத மலர் அடி பிடித்துக் கொண்டு - கனக சபையிலே திரு
நடனஞ் செய்தருளுகின்ற செந்தாமரை மலர்போலுந் திருவடிகளை இறு
கப் பற்றிக்கொண்டு, பின் திகழ் சடையோன் முன்னர்ப் பிடித்த பத்து
அருளிச் செய்தார் - பின்னாங்கி விளங்கா நிற்குஞ் சடையை யுடைய
தோணியப்பரது சங்கிதியிலே “உம்பர்கட் கரசே யொழிவற நிறைந்த
யோகமே” என்று தொடங்கி “உண்ணச் சிக்கெனப் பிடித்தே நெனக்கெழுந்
தருளுவ தினியே” என்றிறுதி தோறு முடித்துப் பிடித்தபத் தென்னும்
திருவாசகத்தைப் பாடியருளினார் எ—று.

பின்றிகழ் சடை என்பதற்குப் பின்னுதல் விளங்குஞ் சடையென்
றுரைப்பினு மமையும். (கஃ)

தொல்வினைப் பகைமை யுள்ளார் யாவருந் தொழுதா லிங்கு
வெல்வரப் பகையை யென்று விருப்புடன் சிலநாள் வைகி
மல்குமத் தலத்தை நீங்கி வண்கழுக் குன்றி லன்பாற்
செல்வதற் கிசைந்து தில்லைத் திசைகுறித் திறைஞ்சி யேகி.

இ—ன்: தொல் வினைப் பகைமை உள்ளார் யாவரும் இங்குத் தொழு
தால் - அநாதியாக வரும் வினைப் பகையினை யுடையார் யாவரு மீண்டு
வந்து சுவாமியைத் தரிசித்து வணங்கினால், அப்பகையை வெல்வர் என்று.

அப் பகைமையைத் தப்பாது வெவ்வென்று திருவாதவூரடிகள் சிந்தித்து, விருப்பு உடன் சில நாள் வைகி - விருப்பத்தோடு சில தின மங்கிருந்து, மல்கும் அத்தலத்தை நீங்கி அன்பால் வண் கழுக்குன்றில் செல்வதற்கு இசைந்து - திருவருள் சுரக்கும் அச் சீர்காழியை விட்டு நீங்கி அப்பாலுள்ள வளவிய திருக்கழுக்குன்றமென்னுஞ் சிவகோத்திரத்தில் அன்போடு செல்வ தற் கபேகித்து, தில்லைத் திசை குறித்து இறைஞ்சி வகி - அதி சமீபத்தி லுள்ள சிதம்பரத்தைத் திக்கு நோக்கி வணங்கிச் சென்று எ - று.

வேறு.

உத்தர நெடுந்திசையி லேகியொளி குன்ற
முத்தநதி சூழமுது குன்றினை வணங்கி
யத்தல மகன்றுய ரருட்டுறையி தென்றே
மெய்த்தவர்க ளெண்ணியுறை வெண்ணெயை யடைந்தார்.

இ—ள்: நெடும் உத்தர திசையில் வகி - திருவாதவூரடிகள் நெடிய உத்தர திக்கின்கட் சென்று, ஒளி குன்ற முத்தநதி சூழும் முது குன்றினை வணங்கி - வெள்ளொளி மிக்க மணிமுத்தாநதி சூழ்ந்த திருமுதுகுன்றினைத் தரிசித்து வணங்கி, அத்தலம் அகன்று - அந்த ஸ்தலத்தை விட்டு நீங்கி, மெய்த்தவர்கள் இது உயர் அருட்டுறை என்று எண்ணி உறை வெண்ணெ யை அடைந்தார் - சாமுசித்தராகிய மெய்கண்டதேவர் முதலிய மகான்கள் இது சிவபெருமானது திருவருட்டுறையென் றுட்கொண்டு வீற்றிருக்கப் பெற்ற திருவெண்ணெய்நல்லூரை அடைந்தருளினார் எ—று.

திருமுதுகுன்று - விருத்தாசலம். திருவருட்டுறை என்பது திரு வெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள சிவாலயத்துக் கொருபெயர். இது கவி விருத்தம். (ருஉ)

அந்நகர் வணங்கியபி னன்புட னகன்றே
நன்னர்வதி சென்றுநடு நாடுமுயர் காடும்
கொன்னிப மடங்கலுறை குன்றமு மிகந்தே
மன்னுமரு னுபுரி மருங்கணைய வந்தார்.

இ—ள்: அன்பு உடன் அந்நகர் வணங்கிய பின் - திருவாதவூரடிகள் அன்போடு அத்திருவெண்ணெய்நல்லூரைத் தரிசித்து வணங்கியபின்னர், அகன்று நன்னர் வதி சென்று நடு நாடும் உயர் காடும் கொன் இபம் மடங் கல் உறை குன்றமும் இகந்து - அந்த ஸ்தலத்தை விட்டகன்று நல்ல நெறி யின்கட் போம் நடு நாட்டையும் உயர்ந்த காட்டையும் அச்சத்தைத் தரும் யானைகளும் சிங்கங்களும் வசிக்கும் மலைகளையுங் கடந்து, மன்னும் அரு னுபுரி மருங்கு அணைய வந்தார் - விராட்புருடனுக்கு மணிபூரகஸ்தானமாகப் பொருந்திய திருவண்ணாமலைக்கு அதிசமீபமாகச் சென்றருளினார் எ—று.

நடுநாடு சோழநாட்டுக்கும் தொண்டைநாட்டுக்கும் நடுவே யுள்ள நாடு.

மாடமொடு கோபுரமு மன்னுமணி முத்தஞ்
சூடுமதி லும்பெரிய தோரண முகப்பு
நீடுகமு காடவி நெருங்கியுள தண்கா
ஆயுதல் கண்டுவகை கொண்டுதொழு துயந்தார்.

இ—ள்: மன்னும் மணி முத்தம் சூடும் மாடம் ஒடு கோபுரமும் - அங்கே நிலைபெற்ற அழகிய முத்துமாலையினுத் தம்மேற் கொண்ட மண்ட பங்களுங் கோபுரங்களும், மதிலும் - மதில்களும், பெரிய தோரண முகப் பும் - மகாதோரணங்களையுடைய பெரிய உபரிகைகளு மாகிய இவைகளென் லாம், நீடு கமுக் கூடவி நெருங்கி உள தண் கா ஊடு உயர்தல் கண்டு - நெடிய கழுக்காடு தம்முனைருங்கிய குளிர்த் த சோலையின் மத்தியிலே உயர்ந்து தோன்றுதலைக் கண்டு, உவகை கொண்டு தொழுது உயந்தார் - திருவாதவூரடிகள் மனமகிழ்ச்சிகொண்டு வணங்கிக் கும்பிட்டயந்தார் எ—று.

ஒடு எண்ணெடு. முகப்பு முயர்தல் கண்டென முடிக்க. கழிகாமத்த ராயினோர்க்குத் தம்மால் விரும்பப்பட்ட கன்னிகைக்குரிய அசேதனமாகிய புறப்பொருள்களும் அவளாகவே கண்டு நன்குமதிக்கப்படுமாறு போலச் சிவபத்திமானாகிய திருவாதவூரடிகளுக்குத் தம்மால் விரும்பப்பட்ட சிவ பெருமானுக்குரிய அசேதனமாகிய புறப்பொருள்களென்னுந் திருமண்ட பம் முதலியவெல்லாம் அவராகவே கண்டு வழிபடப் பெற்றன என்பார் கண்டுவகை கொண்டு தொழு துயந்தார் என்றார். இக் கருத்து "ஈச னுக்கன் பில்லா ரடியவர்க்கன்பில்லா ரெவ்வுயிர்க்கு மன்பில்லார் தமக்குமன் பில்லார்" என்பதனுணுமறிக. மணிமுத்தம் என்பதனை உம்மைத்தொகை என்றனுமொன்று. (ருச)

அன்றிருவர் தேடவழி லானதொரு வெற்பாய்
நின்றவடி வோமன நிறைந்தபெரு வாழ்வோ
வென்றுமலை யண்ணலை யிறைஞ்சி யருள் கொண்டே
சென்றருணை யாகிய செழும்பதி புகுந்தார்.

இ—ள்: அன்று இருவர் தேட அழல் ஆனது ஒரு வெற்பு ஆய் நின்ற வடிவோ - அக்காலத்துப் பிரமவிஷ்ணுக்களாகிய இருவரும் முடி யையும் அடியையும் தேட அகப்படா தக்கினிப் பிழம்பாகியதொரு மலை யாய் நின்ற வடிவமோ அன்று, மன நிறைந்த பெரு வாழ்வு என்று மலை அண்ணலை இறைஞ்சிச் சென்று - மனத்தின்கணிறைந்த பேரின்ப வாழ் வேயாமென்று திருவாதவூரடிகள் துதித்துப் பெருமையிற் சிறந்த திரு வண்ணாமலையைத் தரிசித்து வணங்கிச் சென்று, செழுமை ஆகிய அருணைப்பதி புகுந்தார் - செழுமையாகிய திருவருணைமாநகரத்திற் பிர வேசித்தார். எ - று.

வெற்பாய்நின்ற வடிவு உண்மையானோக்குமிடத்து நிறைந்த பெரு வாழ்வென்பது கருத்து. ஓகாரமிரண்டனுண் முன்னைய தெதிர்ப்பறையினும், பின்னைய தசை நிலையினும் வந்தன. வெற்பாய் நின்ற வடிவோ அன்றி மன நிறைந்த வாழ்வோ எனக் கோடலும் ஒன்று. (௩௫)

வேறு.

சோலையு மதிலும் பல்பூர் தோரண மறுகுந் தெய்வ சாலைகள் பலவு நீங்கிச் சந்திதி மறுகிற் சென்று மாலையும் பாம்புந் திங்கண் மத்தமு முடியில் வைத்தோ னுலைய மிறைஞ்சிக் கண்டார் தம்மையன் றுண்ட மேனி.

இ—ள்: சோலையும் மதிலும் பல் பூர் தோரண மறுகுந் தெய்வ சாலைகள் பலவும் நீங்கிச் சந்திதி மறுகில் சென்று - திருவாதவூரடிகள் சோலைகளும் மதில்களும் அழகிய பல தோரணங்களையுடைய திருவீதிகளும் தேவாலயங்களுமாகிய இன்னோன்ன பலவற்றையுங் கடந்துத்பிர காரத்திற்போய், மாலையும் பாம்பும் திங்கண் மத்தமும் முடியில் வைத் தோன் ஆலையம் இறைஞ்சி - கொன்றை மாலையையும் சர்ப்பத்தையும் பிறையையும் பொன்னுமத்த மலரையுந் திருமுடியின்க னொருங்கு தரித்த அரு ணைசலேசுவரரது ஆலயத்தைத் தரிசித்து வணங்கி, தம்மை அன்று ஆண்ட மேனி கண்டார் - தம்மை முன்னடிமைகொண்ட ஞானதேசிகத் திரு மேனியைப் பின்பு தரிசிக்கப் பெற்றார். எ—று.

திங்களுமென உம்மை விரிந்துரைக்க. ஆலயமென்னும் வடமொழி எது கை நோக்கி ஆலையமென்றாயிற்று. இது அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம். (௩௬)

மாலுடன் பிரமன் றேவர் வந்துனக் கடிமை யென்றென் றேலிடும் பொழுதி லால முண்டிருள் கண்ட போற்றி மேலிடும் பவநோய் தீர விண்ணவர் மண்ணோர் பச்சைப் பாலுடன் கலந்துட் கொள்ளும் பனிமலை மருந்தே போற்றி.

இ—ள்: மால் உடன் பிரமன் தேவர் வந்து உனக்கு அடிமை என்று என்று ஒல் இடும் பொழுதில் - அரிபிரமேந்திராதி தேவர்கள் வந்து தேவ ரீருக்கு நாம் வழியடிமைகளாகலின் இவ்வாபத்துக் காலத்தின்கண் அடியேந் தேவரீருக்கு அடைக்கல மடைக்கலமென்று முறையிடுந் தருணத்து, ஆலம் உண்டு இருள் கண்ட போற்றி - அவர்பொருட் டிரங்கி ஆலகால விஷத்தையுண்டு கறுத்த திருக்கண்டத்தை யுடையவரே அடியேனைத் தேவ ரீர் பாதுகாக்க, விண்ணவர் மண்ணோர் மேலிடும் பவநோய் தீர - தேவர் களும் மனிதர்களும் தம்மையடர்த்து மீதுளும் பவநோக நிவிர்த்தியைப் பெறும் பொருட்டு, பச்சைப் பால் உடன் கலந்து உட்கொள்ளும் பனி

மலை மருந்தே போற்றி - பசுமையாகிய திருமேனியையுடைய வாம பாகமாகிய உண்ணாமுலை யம்மையோடு சேரத் தியானிக்கப்படும் குளிர்ச்சி பொருந்திய இத் திருவண்ணாமலையிற் சாவாமருந்தாயுள்ளவரே அடியேனைத் தேவரீர் பாதுகாத்தருளுக எ—று.

அடுக்குப் பன்மைபற்றி வந்தது. ஒலம் ஒலெனக் கடைக் குறைந்து நின்றது. இனிச் சிவபெருமானை மருந்தென்ற உருவகத்திற் கேற்பச் பச்சைப் பாலுடன் கலந்துட்கொள்ளும் பனிமலை மருந்தென்பதற்குப் பச்சைப் பாலாகிய அதுபானத்தோடு கலந்து பருகப்படும் மலையின்கணுள்ள மருந்தெனவு முரைத்துக்கொள்க. பச்சைப்பால் காய்ச்சப்படாத பால் என்றும், பசிய நிறத்தையுடைய வாமபாகமாகிய அம்மை யென்றும் இருபொருட்கு மேற்பக் கொள்க. (௩௭)

நெடியவன் கேழு லாகி நீணில மகழ்ந்துங் காண வடிகளென் றலைமேல் வைத்த வருட்பெருங் கடலே போற்றி படியிடம் புரக்கு முண்ணு முலையெனும் பச்சை மேனிக் கொடியிடங் கொண்ட செம்பொற் குன்றமே போற்றி போற்றி.

இ—ள்: நெடியவன் கேழல் ஆகி நீந் நிலம் அகழ்ந்தும் காண அடிகள் என் தலை மேல் வைத்த பெரும் அருள் கடலே போற்றி - நெடிய வடிவத்தையுடைய விஷ்ணு பன்றியாகி நீண்ட பூமியை அகழ்ந்தும் காணு தற்கரிய திருவடிகளை என் புன்றலை மீது வைத்துத் தீக்ஷித்தருளிய பெரிய கிருபாசமுத்திரமே தேவரீர் அடியேனைப் பாதுகாத்தருளுக, இடம் படி புரக்கும் உண்ணாமுலை எனும் பச்சை மேனிக் கொடி இடம் கொண்ட செம் பொன் குன்றமே போற்றி போற்றி - இடவிதாகிய பூமியை (த் தருமங் களை வளர்த்து)ப் பரிபாலனஞ் செய்யும் உண்ணாமுலையம்மையென்னும் பசிய திருமேனியை யுடைய கொடியை வாமபாகத்திற் கொண்ட மாற்றயர்ந்த பொன் மலையா யுள்ளவரே தேவரீர் அடியேனைப் பாதுகாத்தருளுக பாது காத்தருளுக எ—று.

இனி உருவகஞ் செய்துகொண்டமைக் கேற்பக் கொடியிடம் கொண்ட செம் பொற் குன்றம் என்பதற்குக் கொடியானது தனக்கிடமாகக்கொண்ட செம்பொற் குன்றமெனவு முரைத்துக் கொள்க. (௩௮)

வென்றிடுங் கன்னி மேதிச் சென்னி விக்கிரமன் றன்னைக் கொன்றதன் பாவந் தீரக் குறித்திட வருள்வாய் போற்றி யன்றுவர் தென்னை யாளு மணியண்ணு மலையாய் போற்றி யென்றுதம் பரிவா லேத்தி யிறைஞ்சியங் குறையு நாளில்.

இ—ள்: வென்றிடும் கன்னி - சயமகளாகிய துர்க்கை, மேதிச் சென்னி விக்கிரமன்னைக் கொன்ற தன் பாவம் தீரக் குறித்து இட.

மகிடாசுரனைக் கொன்ற தன் கொலைப்பாவர் தவிரச் சங்கற்பித்து வழி பட, அருள்வாய் போற்றி - அத் துர்க்கைக்கு அதுக்கிரகஞ் செய்தவரே தேவரீர் அடியேனைப் பாதுகாத்தருளுக, அன்று வந்து என்னை ஆளும் அணி அண்ணாமலையாய் போற்றி என்று தம் பரிவால் இறைஞ்சி எத்தி - அன்று பரமாசாரியராகத் திருப்பெருந்துறையின்கண் எழுந்தருளி வந்து தமியேனை அடிமைக்கொண்டருளிய அழகிய அனலாசலநாதரே தேவரீர் அடியேனைப் பாதுகாத்தருளுக என்று திருவாதவூரடிகள் தம் மெய்யன்பி னாலே வணங்கித் துதித்து, அங்கு உறையும் நாளில் - அங்கே வசிக்கும் காலத்தில் எ—று.

விக்கிரமன் - வீரன். இடுதல் ஈண்டு அருச்சித்தலின்மேற்று. அது “பத்தரிடும் பச்சிலையோ” வென மேற்கூறியவாற்றினுமறி. [திருவண்ணாமலை தியானிக்கத் துதிக்க முத்திதருந் தலமாதலினால் இரு விருத்தங்களைத் திருவாதவூரடிகள் துதித்ததாக இயற்றியுள்ளார்; திருவண்ணாமலையை யிட டுப் பாடும்போது இவ்வண்ம தோத்திரமாகப் பாடுதல் தொல்லாசிரியர் மா பென்க.] (ருக)

மாதர்கொண் மாத ரெல்லா மார்கழித் திங்க டன்னி
லாதிரை முன்னீ ரைந்தே யாகிய தினங்க டம்மின்
மேதகு மனைக டோறு மழைத்திருள் விடிவ தான
போதிவர் தம்மிற் கூடிப் புனற்றட மாடல் செய்வார்.

இ—ள்: மாதர் கொண் மாதர் எல்லாம் மார்கழித் திங்கன் தன்னில் ஆகிரை முன் ஈரைந்து ஆகிய தினங்கள் தம்மில் - அழகையுடைய எழு வகைப் பருவ மகளிரும் மார்கழி மாசத்துத் திருவாதிரை நகூத்திரத்துக்கு முற்பத்துத் தினங்களினெல்லாம், இருள் விடிவது ஆன போது மேதகு மனைகள் தோறும் அழைத்து இவர் தம்மில் கூடிப் புனல் தடம் ஆடல் செய்வார் - இருள் புலருகின்ற விடியற் காலத்திலே மேன்மை பொருந்திய வீடுகடோறும் போய் ஒருவரையொருவ ரழைத்துத் தம்முனொருங்கு கூடி நீரையுடைய தடாகத்திலே ஸ்நானஞ் செய்வார்கள் எ—று. (சு)

அன்னவ ரியல்பு கண்டா ராங்கவர் புகன்ற தாக
மன்னிய திருவெம் பாவை வாசகம் பேசிப் பின்னர்க்
கன்னியர் பாடி யாடுங் கவின்கொளம் மனைகண் டன்னார்
பன்னிய பாடலாக வம்மனைப் பாடல் செய்தார்.

இ—ள்: அன்னவர் இயல்பு கண்டார் - அம்மகளிரது தன்மையைக் கண்ட திருவாதவூரடிகள், ஆங்கவர் புகன்றது ஆக மன்னிய திருவெம் பாவை வாசகம் பேசி - அவர் கூறிய கூற்றாக நிலைபெற்ற திருவெம்பாவை யென்னுந் திருவாசகத்தை “ஆதியு மந்தமு மில்லா வரும் பெருஞ் சோதி

யை” என்றெடுத்துப் பாடி, பின்னர் - அதன் பின்னர், கன்னியர் பாடி ஆடும் கவின் கொள் அம்மனை கண்டு - மங்கைப் பருவத்து மகளிர் பாடி விளையாடுகின்ற அழகையுடைய அம்மானை விளையாட்டைக் கண்டு, அன் னார் பன்னிய பாடல் ஆக அம்மனைப் பாடல் செய்தார் - அம்மகளிர் கூறிய கூற்றாகத் திருவம்மானை யென்னுந் திருவாசகத்தை “செங்க ணெடுமாலுஞ் சென்றிடந் தங் காண்பரிய, பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி” என்றெடுத்துப் பாடியருளினார் எ—று. (சுக)

விரவுமன் புடையா ரந்த மேதகு தலத்தை நீங்கிப்
பரிவுடன் கச்சி யேகாம் பரந்தனிற் பரனை யேத்தித்
தெரிவருங் காமக் கோட்டி சேறி வணங்கித் தேவர்
வரநினைத் திறைஞ்சுந் தெய்வ வண்கழுக் குன்றிற் சென்றார்.

இ—ள்: விரவும் அன்பு உடையார் மேதகு அந்தத் தலத்தை நீங்கி - பரமாசாரியர் மாட்டுச் சென்று கலக்கும் பேரண்பையுடைய திருவாதவூரடிகள் மாட்சிமை பொருந்திய அந்தத் திருவண்ணாமலை யென்னும் ஸ்தலத்தை விட்டு நீங்கிச்சென்று, கச்சி ஏகாம்பரத்தனில் பரனைப் பரிவு உடன் எத்தி- தொண்டை நாட்டிலே காஞ்சீபுரத்தை யடைந்து திருவேகம்ப மென்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற ஏகாம்பரநாத சுவாமியை அன்போடு தரிசித்து வணங்கித் துதித்து, தெரிவு அரும் காமக்கோட்டி சேறு அடி வணங்கி - இத்தன்மையின் ரொன் ரியாவராலு மறிந்து கோடற்கரிய காமக்கோட்ட மென்னு மாலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற காமாகழியம்மையினது சிறிய திரு வடிகளைத் தரிசித்து வணங்கித் துதித்து, தேவர் வரம் நினைந்து இறைஞ் சும் தெய்வ வண்கழுக்குன்றில் சென்றார் - அதன்பின்பு அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களெல்லாம் வரத்தைப் பெறும் பொருட்டு எண்ணித் தம் பதங்களி னின்றும் வந்தருச்சித்து வணங்கப்பெறும் தெய்வத் தன்மையையுடைய வள விய திருக்கழுக்குன்றத்திற் சென்றருளினார் எ—று.

தேவர்களும் இவ்வுலகின்கண் வந்திறைஞ்சுதலை, “வானிடத் தவரு மண்மேல் வந்தரன்றனை யர்ச்சிப்பர்” என்னுந் திருவாக்கானு மறி. தொண்டைநாட்டை, “மேற்குப் பவளமலை வேங்கட நேர்வடக்கா, மாற்கு முவரி யணிகிழக்கா—மாற்றரிய, தெற்குப் பிணை திகழிரு பதின்காத, நற் றெண்டை நாடெனவே நாடு” என்பதனுமறி. பிணை - பெண்ணைநதி.

கோட்டிதழ் கமழுங் கொன்றைச் சென்னியன் குலவு மன்பர்
சூட்டிய மலர்த்தாள் போற்றித் துணைவகின் செய்ய மேனி
காட்டினை கலங்கா வண்ண மிக்கழுக் குன்றி லென்று
பாட்டினைப் பொழிந்து சின்னாட் பயின்றுபின் பணிந்து போந்தார்.

இ—ள்: கோட்டு இதழ் கமழும் கொன்றைச் சென்னியன் குலவும் அன்பர் - கொம்பர்களிலே இதழ்கள் நறுமணங் கமழும் கொன்றை மாலிகையைத் தரித்த திருமுடியையுடைய சிவபெருமானுக்கு மெய்யன்பராகிய திருவாதவூரடிகள், சூட்டிய மலர்த்தாள் போற்றி - முன்னரே தஞ் சிரசிற் சூட்டியருளிய செந்தாமரை மலர்போலத் திருவடிகளைத் தரிசித்து வணங்கித் துதித்து, துணைவ - உயிர்த் துணைவரே, இக் கழுக்குன்றில் கலங்கா வண்ணம் நின் செய்ய மேனி காட்டினே என்று பாட்டினைப் பொழிந்து- இத் திருக்கழுக்குன்றத்திலே தமிழேன் மனங்கலங்காத பிரகாரம் சிவந்த பரமாசாரியத் திருமேனியை நன்கு தரிசிப்பித்தருளினீரென்று, “பிணக் கிலாத பெருந்துறைப் பெருமானுள் றைங்கள் பேசுவார்” என்று தொடங்கி “வந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே” என்று இறுதிகடோறும் முடித்துத் திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம் என்னுந் திருவாசகமாகிய மழையை வருஷித்து, சில நாள் பயின்று - சில தினம் அங்கே வசித்து, பின் பணிந்து போந்தார் - அதன் பின்பு சுவாமியை வணங்கி அனுமதி பெற்றுத் தெற்கு நோக்கித் திரும்பிச் சென்றருளினார் எ—று. (ச௯)

அத்தல முதலா நாப்ப ணடைந்துள தலமும் காணு
மைத்தடங் கிரியுங் காவும் வாவியு நதியு நீங்கிப்
பைத்தவெம் பாம்பொ டாடி நரியெலாம் பரிக ளாக்குஞ்
சித்தார்தென் றில்லை மூன்று காவத மென்னச் சென்றார்.

இ—ள்: அத்தலம் முதலா நாப்பண் அடைந்துள தலமும் காணும் மைத்தடம் கிரியும் காவும் வாவியும் நதியும் நீங்கி - திருவாதவூரடிகள் அந்த ஸ்தலம் முதலாக மத்தியில் எதிர்ப்படுகின்ற ஸ்தலங்களையும் காடுகளையும் கரிய விசாலமாகிய மலைகளையும் சோலைகளையும் தடாகங்களையும் நதிகளையும் கடந்து, பைத்த வெம் பாம்பு ஓடு ஆடி - படத்தையுடைய வெவ்விய சரப்பாபரணத்தோடு நடிப்பவரும், நரி எலாம் பரிகள் ஆக்கும் சித்தர் தென் தில்லை மூன்று காவதம் என்னச் சென்றார் - குறுநரிகளை யெல்லாம் உத்தம லக்கணங்களையுடைய குதிரைகளாக உருத்திரித்த சித்து வித்தையை யுடையவருமாகிய சபாநாயகரது தெற்கின்கணுள்ள தில்லைமாநகரம் இனி முக் காவத தூரத்தினதென்று கண்டோர் தம்முட்கூறச் சமீபமாகச் சென்றருளினார் எ—று.

ஆகவேன்பது ஆவெனக் கடைக் குறைந்து நின்றது. ஆடி-பெயர். (ச௯)

வேறு.

தாமரன் மடப்பாவையர் தோளாசையி லாளா
மாமுகரு மீட்டுண்டயிர் வாழாதவர் தாமுந்

தீமூன்கர வரன்மேலருள் செய்யாதவர் பலரும்
போமூர்வழி போகாதவர் புலியூர்வழி போனார்.

இ—ள்: தாமரன் மடப் பாவையர் தோள் ஆசையில் ஆள் ஆம் மாமுகரும் - சுத்தமாகிய முறுவையுடைய இளமை பொருந்திய மகளிரது தோள்களைத் தழுவு மாதர வொன்றானே அம்மகளிருக்குத் தாஞ் சதாகாலமு மாட்டுகின்ற முழுமூடரும், இட்டு உண்டு உயிர் வாழாதவர் தாமும் - பிறருக்குக் கொடுத்துத் தாமு முண்டுயிர்வாழாத லோபிகளும், தீ மூன்கர அரன் மேல் அருள் செய்யாதவர் பலரும் போம் ஊர் வழி போகாதவர் - அக்கினி சுவாலிக்குங் கையையுடைய சிவபெருமான்மாட்டு அன்பு செய்யாத பொறியிலிசுருமாகிய பாவிகள் மறுமைக்கட் செல்லு நிரய நெறிக்கட் செல்லாத திருவாதவூரடிகள், புலியூர் வழி போனார் - வியாக்கிர புரமாகிய சிதம்பரத்துக்குச் செல்லும் அந் நெறிக்கட் சென்றருளினார் எ—று.

மூரலென்பது பல்லுக்கும் நகைக்கும் பொதுப் பெயராகலிற், சுத்த மென்னு முறைக்கு முறையே பரிசுத்தமும் வெண்மையுமெனப் பொருள் கொள்க. புணர்ச்சிக் காலத்து மகளிரதுறுப்புக்கள் சுத்த முடையன வென்பது இன்பதூற் றுண்பாகலின், அதுபற்றித் தாமூரலென விசேடித்தார்; இனி நகைக் கியையப் பொருள்கொள்ளுங்கால் தூ என்பதற்குப் பற்றுக் கோடெனப் பொருள் கோடலுமொன்று; ஆசைக்குப் பற்றுக்கோடாகிய நகை யென்க. இதனானே பாவையர் மூகரைத் தமக்காளாக்குதற்குக் கருவி கூறியது உமாயிற்று. இது கவிவிருத்தம். (ச௯)

செல்லுஞ்சர மிருபாலொளி திகழ்கொன்றைகண் மலரா
வெல்லொன்றிய விமையோருல கெனநின்றன வெங்கும்
புல்லுஞ்சிவ நாமத்தமிழ் போல்வன்டிசை பாடச்
சொல்லும்பொருள் வல்லார்தம கைபோன்றன தோன்றி.

இ—ள்: செல்லும் சரம் இரு பால் ஒளி திகழ் கொன்றைகண் மலரா எல் ஒன்றிய இமையோர் உலகு என எங்கும் நின்றன - இங்ஙனம் திருவாதவூரடிகள் செல்லும் வழியி னிருமருங்கினும் செவ்வொளி விளங்கா நின்ற பொற்கொன்றைகண் மலருதலினால் அவ்வனம் பொற் பிரகாசத்தையுடைய தேவருலகென்று சொல்லும்படி அவைகளைங்கும் பார்த்து நின்றன, சிவ நாமம் புல்லுந் தமிழ் போல் வண்டு இசை பாட - சிவ நாமத்தோடு பொருந்துந் தமிழ்வேதமாகிய திருவாசகத்தைப் போல இனிதாக வண்டுகள் கீதம் பாட, தோன்றி பொருள் சொல்லும் வல்லார் தம கை போன்றன - செங்காந்தண் மலர்கள் அவ்விசைப் பாட்டிற்குப் பொருள் சொல்லுஞ் சாதாரியத்தையுடைய நாடகமகளிரது அபிநயங்காட்டுங் கைகளையொத்தன.

பொருள் சொல்லும் கை என முடிக்க; நாடகமகளிர் வாயாற் பாடு மிசைப் பாட்டிற்கு அவர் அபிநயக் கைகளே பொருள் கூறுமென்பது நாடக தூல்வழக்கென்க. அது “வாயுரை செய் சொற்பொருண் மலர்க்காழுரைப்ப, மீயுயர் விசம்பினெழு மென்புனொலி யெல்லாம், பாயொளிய பஞ்சுறு பதத் துற மிதித்துப், பேயொடு நடித்த விறை பித்துற நடித்தான்” என்னும் பிரபுலிங்கலீலை மாயை பூசனைசெய்கதிச் செய்யுளானுமறிக. இஃது அந் நாடக மகளிர்க் கல்லது ஏனையர்க்கு வாராணையின் அவரை வல்லா ரென் றார். அவ்வனம் பொன்னுலகையும், அவ்வண்டுக ளிசை அப் பொன்னுல கத்துமரிய திருவாசகத்தையும், அவ்வனத்தசைகின்ற செங்காந்தண் மலர் கள் அப் பொன்னுலகத்து நாடக மகளிரது அபிநயக் கைகளையும் ஒத்தன என்பது கருத்து. பெருந்தகைமையை யுடைய இவ்வடிகளது வரலின் பொருட்டு அவ்வனம் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பாடியாடப் பெற்றிருந்தாற் போன்ற தென்பது தாற்பரியமென்க. இனிச் சொல்லும் பொருள் வல் லார் தம் கை போன்றன என்பதற்குப் பொருள் சொல்லுங்கால் வித்துவான்க ளது கைகளை ஒத்தன எனப் பொருள் கூறுவாருமுளர். அவர் பொருள் சொல்லுங்காற் கைகாட்டுதல் கூத்தாட்டுநீர்மைத்தாய்க் குற்றமாவதல்லது குணமாகாமையின் அது போலியுரையென் றெழிக. (ச௬)

தெள்ளஞ்சிவ ஞானஞ்சிறி தில்லார்தவ வேடங்
கொள்ளஞ்செய லெனவொண்மலர் குலவுங்கவி ரெல்லாம்
பள்ளம்படர் புனல்போற்புலன் வழியேபயில் சிறியோர்
ருள்ளந்தமை யொக்குந்திகழ் மைக்கொண்டொளிர் காயா.

இ—ள்: தெள்ளும் சிவஞானம் சிறிது இல்லார் தவவேடம் கொள் ளும் செயல் என - தெளிவைத் தருஞ் சிவஞானஞ் சிறிது மில்லாத கபடிகள் தவவேடத்தை மேற்கொள்ளும் தன்மைபோல, கவிர் எல்லாம் ஒன் மலர் குலவும் - முருக்குக்களெல்லாம் வாசனையற்ற செவ்வொளி மிக்க மலர்களாற் சிறந்து விளங்கும், திகழ் மைக்கொண்டு ஒளிர் காயா - மிக விளங்காநின்ற கரு நிறத்தைக்கொண்டு பிரகாசிக்கும் காயாமலர்களானவை, பள்ளம் படர் புனல் போல் புலன் வழியே பயில் சிறியோர் உள்ளம் தமை ஒக்கும் - பள்ளத்தை நோக்கித் தானே செல்லும் நீரைப் போலச் சத்தாதி யைம்புலன் வழியே தடையற்றுச் செல்லும் கீழ்மக்களது கரிய மனங்களை நிகர்க்கும் எ—று.

சிறிதுமென்னு மிழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றெுக்கது. மை யென் னும் விசேடணம் மலராகிய ஆகுபெயர்ப் பொருளை விசேடித்து கின்றது. பாவத்துக்கு நிறம் கருமையாகலின், அப்பாவத்தையுடைய கரிய மனங்கள் காயாமலர்களுக்கு உவமையாயினவென்க. (ச௭)

பாயுங்குல மந்தித்திரள் பயிலுந்தொறு மசையா
வீயின்குழு வெழுதேனி னிறுல்சேர் மலர்நாக
மாயந்திகழ் தாராகண மகல்வான்மிளிர் மதிய
மேயும்படி கிளர்பொங்கரி னிடைநின்றன வெங்கும்.

இ—ள்: பாயும் குல மந்தித் திரள் பயிலும் தொறும் அசையா நயின் குழு எழு தேனின் இறல் மலர் சேர் நாகம் - பாயுமியல்பை யுடைய மிருக சாதியாகிய குரங்குக் கூட்டங்கள் சஞ்சரிக்குந் தோறு மசைதலான் நயி ன்து கூட்டங்கள் எழுப்பெறுந் தேன்கூடும் மலர்களும் பொருந்தப்பெற்ற புண்ணைமாங்கள், அகல் ஆபம் வான் திகழ் தாராகணம் மிளிர் மதியம் ஏயும் படி கிளர் பொங்கரின் இடை எங்கும் கின்றன - அகன்ற ஆகாயமும் அதன் கண் விளங்குகின்ற நட்சத்திர கூட்டமும் சோடச கலைகளோடு கூடி விளங்கும் பூரணசந்திரனு மொக்கு மென்று கவிஞர் கூறும்படி கிளரா கின்ற சோலைகளின் எவ்விடத்தும் கின்றன எ—று.

ஆகாயம் ஆயமென இடைக் குறைந்து கின்றது. நாக மரத்தின் இலைச் செறிவு ஆகாயத்திற் குவமை. மலர் விதத்து கூறப்பட்டமையின், இனம் பற்றி இலை விதப்புல் கொள்க. புண்ணை மாங்கள் ஆகாயத்தையும், மலர்கள் நட்சத்திர கூட்டத்தையும், தேன்கூடு பூரணசந்திரனையு மொக்கு மென்பது கருத்தாகலின் எதிர்கிரனிறை. ஆய மென்பதற்குப் பிறிதுரைப் பாருமுளர். (சஅ)

பக்கங்கிளர் கழுகின்றிர் பலசாமரை வீசக்
கொக்கின்றளிர் போதும்பல குயில்காகள மூதத்
தொக்கன்பொடு வின்னாதிபர் சொரியும்பல பொற்பூ
வொக்கும்படி மலர்சிந்தின வொண்சண்பக சோலை.

இ—ள்: பக்கம் கிளர் கழுகின் திரள் பல சாமரை வீச - திரு வாதவூரடிகள் செல்லு நெறியின் இருபக்கங்களினுங் கிளராநிற்கும் கழுகு களினது கூட்டங்கள் தம் பூம்பாளையாகிய பல சாமரங்களை அவ்வடிகட்கு இரட்டவும், கொக்கின் தளிர் கோதும் பல குயில்கள் காகளம் ஊத - மாலி னது இளந் தளிர்களைக் குடையும் பல குயில்கள் தம் அலகுகளாகிய சிறு சின்னங்களை ஊதவும், பல விண் ஆதிபர் தொக்கு அன்பு ஓடு சொரி யும் பொன்பூ ஒக்கும்படி - பல தேவத் தலைவர்கள் ஒருங்கு திரண்டு அன் போடும் உகந் தவ் வடிகண்மீது சொரியும் சுவர்ண புஷ்பாஞ்சலியை ஒக்கு மென்று கூறும்படி, சண்பக சோலை ஒண் மலர் சிந்தின - சண்பகச்சோலை கள் பொன்னிறம் பொருந்திய மலர்களைச் சிதறின எ—று.

கொக்கு திசைச்சொல். திருவாதவூரடிகளது வழி வருத்தத் தீரும் பொருட்டுச் சாமரங்களை வீசியும், வினோதத்தின் பொருட்டு மங்கல வாத்

திய கோஷஞ் செய்தும், அவரது தெய்வத் தன்மையின் பொருட்டுச் சொர்ணபூஷ்பாஞ்சலி செய்தும் உபசரிப்பவரை ஒத்திருந்தன என்பது கருத்தென்க. (சக)

நீங்காவன மிவ்வாறுள நீங்குந ரந்தந்
தேங்காரளி முரல்பாதிரி தெங்கின்றிள் வருளங்
கோங்காசினி கொந்தார்செழு மந்தார நெருங்கும்
பூங்காவை யகன்றார்புலி பூர்நன்னகர் கண்டார்.

இ—ள்: நீங்குதம் நந்தம் தேம்கார் அளி முரல் பாதிரி தெங்கு வருளம் கோங்கு ஆசினி கொந்து ஆர் செழும் மந்தாரம் நெருங்கும் - நெடிய மாவும் நாரத்தையும் மதுபானஞ் செய்யுங் கரிய வண்டுகள் சத்திக்கின்ற பாதிரியும் தெங்கும் மகிழும் கோங்கும் பலாவும் கொத்தாரந்த செழிய மந்தாரமுமாகிய மரங்கள் நெருங்கப்பெறும், இவ்வாறு நீங்கா வளம் உள பூங்காவை அகன்றார் நல் புலியூர் நகர் கண்டார் - மேலே கூறிய இந்தப் பிரகாரம் ஓர்காலும் நீங்காத வளங்களையுடைய பூஞ்சோலையைத் திருவாதவூரடிகள் நீங்கி நல்ல சிதம்பரமாகிய சிவகோக்திர தரிசனஞ் செய்தார் எ—று.

வளமிவ்வாறுள பூங்கா, நெருங்கும் பூங்கா வெணத் தனித்தனி கூட்டுக. திரனென்பதைச் சூத முதலியவற்றோடு தனித்தனி கூட்டிப் பன்மை செய்து கொள்க. ஆசினி பலாவினோர் விசேடம். (௯௦)

சேனோன்றிய மதிலும்பணி திகழ்கோபுர நிரையுஞ்
சோணந்தரு கும்பங்கிளர் துணைமாளிகை பலவுங்
காணுந்தொறு மெழில்செய்வது கண்டஞ்சலி கொண்டே
பூணுந்திரு வருளன்பர்பு கழந்தாருண் மகிழ்ந்தார்.

இ—ள்: சேண் ஒன்றிய மதிலும் - மேற்றளம் ஆகாயத்தி லுயர்ந்த மதிலும், பணி திகழ்கோபுர நிரையும் - சிற்பத்தொழில் விளங்குந் திருக்கோபுர வரிசைகளும், சோணம் தரு கும்பம் கிளர் துணை மாளிகை பலவும் - பொற்கும்பங்கள் பிரகாசியாநின்ற இணைமாடங்கள் பலவும், காணும் தொறும் எழில் செய்வது கண்டு அஞ்சலி கொண்டு - பார்க்குந் தோறுங் கண்களுக் கழகு செய்வதைக் கண்டு அஞ்சலிசெய்து, திரு அருள் பூணும் அன்பர் புகழ்ந்தார் உள் மகிழ்ந்தார் - சபாநாயகரது திருவருளைப் பெறத் தகு மன்பையுடைய திருவாதவூரடிகள் அவற்றைத் தம் வாக்காற் புகழ்ந்து மனமகிழ்ச்சி யுடையராயினர் எ—று.

சோணம் - செந்நிறம்; ஆகுபெயர். துணைமாளிகை - அடுக்கு மாளிகையுமாம். (௯௧)

வேதந்தரு மொலியுந்தொழும் வின்னோர்தம தொலியுங்
கிதந்தரு மொலியுங்கிளர் முழுவங்களி னொலியும்
போதந்தரு சிவஞானிகள் புகலாகம வொலியு
மோதுந்தமி மொலியுங்கட லொலிசெய்தன புலியூர்.

இ—ள்: புலியூர் - அந்தச் சிதம்பரத்திலே, வேதம் தரும் ஒலியும் - வேதாத்தியயனஞ் செய்யு மொலியும், தொழும் விண்ணோர் தமது ஒலியும் - வழிபடுந் தேவர்களு தோத்திரவொலியும், கீதம் தரும் ஒலியும் - சங்கீதங்களி னொலியும், கிளர் முழுவங்களின் ஒலியும் - பெரிய மிருதங்கங்களி னொலியும், சிவஞானிகள் புகல் போதம் தரு ஆகம ஒலியும் - சிவஞானிகள் படனஞ் செய்கின்ற எம்போலிகட்கும் நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்துஞ் சைவாகமங்களின் ஒலியும், ஒதும் தமிழ் ஒலியும் கடல் ஒலி செய்தன - ஒதுகின்ற தமிழ்ப் பிரபந்தங்களின் ஒலியும் சமுத்திரம் போல வொலித்தன எ—று. (௯௨)

நிரையொன்றிய மணிமாளிகை நெடுவீதிக ள்கலா
வரையொன்றிய வுயர்கோபுர மணிவாயில் புகுந்தே
யுரையொன்றிய சிவஞான முனர்த்தஞ்சிவ நன்னூற்
கரைகண்டவர் மணிமன்றெழிர் கண்டாரருன் கொண்டார்.

இ—ள்: உரை ஒன்றிய சிவஞானம் உணர்த்தும் நல் சிவநூல் கரை கண்டவர் - உயர்ச்சி பொருந்திய சிவஞானத்தை விளக்கும் நல்ல சைவாகம சமுத்திரத்தைக் கரைகண்ட திருவாதவூரடிகள், நிரை ஒன்றிய மணி மாளிகை நெடுவீதிகள் அகலா - வரிசையாகப் பொருந்திய திருமாளிகை களையுடைய நெடிய திருவீதிகளைக் கடந்து, வரை ஒன்றிய உயர் மணி கோபுர வாயில் புகுந்து - மலைபோல வுயர்ந்த அழகிய திருக்கோபுர வாய் தலின் வழியாக ஆலயத்தினுட் பிரவேசித்து, மணி மன்று எதிர் கண்டார் அருள் கொண்டார் - அழகிய கனகசபையை நேரே தரிசித்து முன்னையினும் பத்தி மிக்குடையராயினர் எ—று.

கண்டா ரென்ப தெச்சமுற்று. அருள் - அன்பு. அது “தீ மூள் கா வரன் மேலருள் செய்யாதவர் பலரும், போமூர் வழி போகாதவர்” என ஆசிரியர் மேற் கூறியவாற்றினு மறிக; காரண காரிய வுபசார மென்றலு மொன்று. இருபத்தெட்டு ஆகமங்களும் அத்துணைக் கோடி கிரந்தங்க ளுடையன வாகலின் அவ்விரிவுடைமை தோன்றச் சிவநன்னூற்கரை என் றும், இடையறாது தானே முறுகி வளரும் பத்திமை யுடையார்க்குஞ் சந் நிதி காட்சிப்பட்டுழி இத்துணைத்தென்று கூறுத லாற்றாத அதி விசேட பத்தி சனிக்குமாகலின், மணிமன் றெதிர்கண்டா ரருள் கொண்டார் என் றுங் கூறினார். (௯௩)

பொன்னூர்பொது நின்றாடிய புனிதன்றனை முடிமே
 லந்நாடி வைக்கும்பர னாகும்படி கண்டார்
 மன்னாவுயி ரன்னாய்மணி மன்றாசர னென்றே
 சொன்னார்பல காலன்பொடு தொழுதார்மிக வழுகார்.

இ—ன்: பொன் ஆர் பொது நின்று ஆடிய புனிதன்றனை முடி
 மேல் அந்நாள் அடி வைக்கும் பரன் ஆகும்படி கண்டார் - திருவாதவூ
 ரடிகள் கண்கசையி ன்கணின் திருநடனஞ் செய்தருள்கின்ற நிருமலரா
 கிய சபாநாயகரை முன்னரே தஞ் சிரசிம்மீது திருவடிதீக்ஷை செய்தருளிய
 பரமாசாரிய சுவாமிகளாகத் தரிசிக்கப் பெற்றார், பலகால் அன்பு ஓடி
 தொழுதார் - பலதரம் அன்போடு வணங்கினார், மிக அழுதார் - பின்
 மிகவும் பிரலாபித்தார், மன்னா - முழுமுதலே, உயிர் அன்னாய் - எனக்கு
 என்னையொப்பவரே, மணி மன்றா சரண் என்று பலகால் சொன்னார் -
 அழகிய சபாநாயகரே அடியேன் தேவரீருக் கடைக்கலமடைக்கல மென்று
 பலமுறை தோத்திரஞ் செய்தார் எ—று.

தம்மினும் மிகத் தமக்கினிய சபாநாயகரைத் திருவாதவூரடிகள் தமக்
 குத் தம்மையொப்பவரென்றது, ஒருவர்க்குத் தம்முயிரினுஞ் சிறந்த
 பிறிதொருபொருளில்லையென்னு முலகவழக்கின் வைத் தவரது அருமை
 எளிதில் விளக்குதற்பொருட்டென்க. “என்னில் யாரு மெனக்கினியாரிலை,
 யென்னிலுமினியா னெருவனுன்” என்பதனுமறிக. (கூச)

விண்டேயிரு கண்ணீர்விழ வீழ்ந்தின்னடி முடிமேற்
 கொண்டேயி னெழுந்தன்பொடு குறைபாவரு ணிறையா
 வண்டேர்குழ லுமைபங்களை வண்டில்லையு ளின்னே
 கண்டேனென நற்பாடல் கருத்தார வுரைத்தார்.

இ—ன்: இரு கண் விண்டு நீர் வீழப் பின் வீழ்ந்து இன் அடி
 முடிமேல் கொண்டு எழுந்து - திருவாதவூரடிகள் இரு கண்களு மிமை
 யாது ஆனந்த பாஷ்பம் பொழியப் பின்னருஞ் சந்தியில் வீழ்ந்து
 தமக்குத் தம்மினுமினிய திருவடிகளைச் சிரசில் வகித்துக்கொண்டு
 வணங்கி யெழுந்து நின்று, குறையா அன்பு ஓடி அருள் நிறையா -
 தம் பேரன்பினாலே திருவருள் நிறையப்பெற்று, வண்டு ஏர் குழல் உமை
 பங்களை - வண்டுகள் மொய்க்கப்பெறும் அழகிய கூந்தலையுடைய சிவ
 காமியம்மை சமேதராகிய சபாநாயகரை, வண் தில்லை உன் இன்னே
 கண்டேன் என நல்பாடல் கருத்து ஆர உரைத்தார் - “இந்திரியவய
 மயங்கி” என்றெடுத்து வளவிய தில்லைமாநகரத் திதுபொழுது “கண்
 டேனே” என்றிறுதிகடோறும் பெய்து நல்ல பாடலாகிய கண்டபத்தென்
 னுந் திருவாசகத்தை மனங்கொளப் பாடியருளினார் எ - று.

சபாநாயகரது திருவருளைப் பெறுதற்குத் திருவாதவூரடிகளதன்பு
 கருவியாகவின், ஓடிவுருபு கருவிப்பொருட்கண் வந்ததென்க. தேவமக
 எரிர் கூந்தலிலேயே வண்டு வீழ்தலின்றாகவும், அகில தேவநாயகியாகிய
 சிவகாமியம்மையினது கூந்தலில் வண்டு வீழ்வதாக ஈண்டாசிரியர் கூறி
 யது கூந்தற் பொதுமைபற்றி என்க. தேவமகளிர் கூந்தலில் வண்டு வீழா
 மையை, “வண்டே யிழையே வல்லி பூவே, கண்ணே யலமர விமைப்பே
 யச்சமென், நன்னவை பிறவு மாங்க ணிகழா, நின்றவைகளையுங் கருவி
 யாகும்” என்பதனுறிக. (கூடு)

குன்றாவருண் மூலந்திகழ் குறியாகிய சுடரு
 மன்றாகிய வெளியூடு மகிழ்ந்தாடிய வொளியு
 மொன்றாகிய வதுபூதியி லுற்றார்செய லற்றார்
 நின்றாசை வில்லாவொரு நிலையோவிய மானார்.

இ—ன்: குன்றா அருள் மூலத் திகழ் குறி ஆகிய சுடரும் மன்று
 ஆகிய வெளி ஊடு மகிழ்ந்து ஆடிய ஒளியும் ஒன்று ஆகிய அதுபூதியில்
 உற்றார் - திருவாதவூரடிகள் குறைவற்ற கிருபையையுடைய திருமூலஸ்
 தானத்தில் விளங்குஞ் சிவலிங்கப் பெருமானாகிய சோதியும், கண்கசைப
 யாகிய சிதாசுத்திலே மகிழ்ந்து திருநிகுத்தஞ் செய்தருளஞ் சபாநாயக
 ராகிய சோதியுந் தம்முளிரண்டற்ற சிவாதுபூதியையடைந்து, செயல்
 அற்றார் - ஆன்மசேட்டைகன்றது, அசைவு இல்லா ஒருநிலை ஒவியம்
 ஆனார் நின்றார் - புருஷாகாரமாக எழுதிய ஒரு சித்திரம் போன்றவராய்
 அசைவற நின்றார் எ-று.

அணுபகூத்து நவந்தரு பேதங்களை அதிட்டித்து நின்று பிரேரித்தன்
 மாத்நிரைக்கே சம்புபகூத்தும் நவந்தரு பேதம் கொள்ளப்பட்டன வன்றிச்
 சிவநுரானிகள் சம்புபகூத்தில் மெய்யுணர்வால் நோக்குமிடத்து எல்லா
 மொன்றையாகவிற் குன்றாவருண் மூலந்திகழ் குறியாகிய சுடரு, மன்றாகிய
 வெளியூடு மகிழ்ந்தாடிய வொளியு மொன்று என்றார். அது “சயம்புமாலா
 னே யீசன் சதாசிவன் வீந்து நாதம், பயந்தருசத்திமேலாம் பரசிவ னெடுங்
 குந் தானம், வியந்திடு நிருத்தானந்த மெய்மைகொள் குருவுருப, முயர்ந்
 திடு வானிற்சாப முருகுநெய்க் கணமும் போலும்” என்பதனுமும், “நவந்
 தரு பேதமேக நாதனே நடிப்பன் கண்டாய்” என்பதனுமும், பிறவாற்றனு
 முய்த்துணர்க. (கூசு)

மைகால்குழ லுமைபங்கினன் வழிபாடு மறந்தே
 கைகாலசை விலவாயின கண்ணுஞ்சிறி திமையா
 செய்காரிய மென்னேவிது தெருளாமரு ளென்ன
 மெய்காவலர் மணிமன்றை விடப்போமினி யென்றார்.

இ—ள்: மை கால் குழல் உமை பங்கினன் வழிபாடும் மறந்து - அத்தருணத்துக் கருமைவிளங்கும் கூந்தலையுடைய சிவகாமிசமேதராகிய சபாநாயகருக்கு மனவாக்குக் காயங்களினுற் செய்யும் வழிபாட்டையு மறத் தலினாலே, கை கால் அசைவு இல ஆயின - கரகரணதி அவயவங்களும் நிஷ்கம்பமாயின, கண்ணுஞ் சிறிது இமையா - கண்களுஞ் சிறிது மிமைக் கின்றில, செய் காரியம் என்னே - இதற்கு நாம் செய்யுங்காரியம் யாதோ, இது தெருளா மருள் என்ன - இது மணிமந்திர ஓளவுதங்கனாலே தீராத தொரு மயக்கமாமென்று கவலைகூர்ந்து, மெய்காவலர் மணி மன்றைவிடப் போம் இனி என்றார் - மெய்காப்பாளர் அழகிய கண்கசபையைவிட டினி யகலப்போமென்று கடிந்து கூறினர் எ - று.

செய்காரிய மென்னே என்பதைத் திருவாதவூரடிகண்மீதேற்றி இவர் செய்யுங் காரியம் யாதோ என்றலு மொன்று. (௫௭)

வேறு.

பூண்டருள் கொண்ட காவல் புரிபவ ருரைத்தல் கேளார் தாண்டவ நிகழு ஞானத் தன்மையின் றென்மை நாடிக் காண்டரு துரியா தீதக் கழிபரத் தொளியின் மூழ்கி நீண்டதோர் தம்ப மாகி நின்றனர் நெடிது போது.

இ—ள்: பூண்டு கொண்ட அருள் காவல் புரிபவர் உரைத்தல் கேளார்- தம்மதிகாரிகண் மாட்டுத் தாம் பெற்றுக்கொண்ட வலையுடைய மெய் காப்பாளர் கூறிய வார்த்தையைத் திருவாதவூரடிகள் கேட்கப்பெறாதவ ராகி, நிகழும் தாண்டவம் தொன்மைத் தன்மை ஞானத்தின் நாடி - அண்டத்தே சுத்த மாயாமயமாகிய கண்கசபையினும் பிண்டத்தே தமது லலாடத் தானமாகிய புருவமத்தியினும் முறையே தூல சூக்குமமாக நிகழும் அநவரத் தாண்டவத்தைப் பழைய திவ்விய ஞானத்தாலே தம்மு னொப்பத் தரிசித்து, காண் தரு துரியாதீதக் கழி பரத்து ஒளியில் மூழ்கி - அவ் வழிக் காணத்தக்க துரியாதீதமாகிய சுத்த சிவ நின்மலவொளியின்கட் புக் கழுந்தி, நெடிது போது நீண்டது ஓர் தம்பம் ஆகி நின்றனர் - நெடுநேரம் நீண்டதொரு ஸ்தம்பம் போல அசைவற நின்றார் எ—று.

சிவமூர்த்தி பேதந்தனைக் கடந்த சிவமென்பார் கழிபரமென்றார். கழி பரம் வினைத்தொகை; கரைகழிபந்தம் என்புழிப்போல. மேல் அசைவில்லா வொருநிலை யோவியமாய் நின்ற ஆரம்பநிலையோ டிதனிடையே வேற்றுமை தெரித்துக் காட்டுவார் “நீண்டதோர் தம்பமாகி நின்றனர் நெடிது போது” என்று கூறினர். “தாண்டவ நிகழுஞானத் தன்மையின் றென்மை நாடி” என்பதற்கு நிகுத்த காரியத் திருவுளக் குறிப்பின் மூலத்தை ஆராய்ந்தென்று மாம். துரியாதீதக் கழிபரத் தொளியின் மூழ்குதலை, “தத்துவம் போய்க்

கேவலம் போய்த் தான்போயருள்கழன்று, சுத்தபரையாய்த் தன் சுத்தநாம் போய்ச்—சுத்தி, யொழிவிலேபோதம்போ யொன்றாகாவொன்றி, னழிவிலே யின்பவதீதம்” என்பதனுமறிக. இது அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம். (௫௮)

போமெனப் போகா ரொன்றும் புகல்கிலர் பித்தங் கொண்டா ராமெனக் காவ லாள ரஞ்சினின் றழுங்கு மெல்லைச் சாமுடற் குயிர்வந் தெய்துந் தன்மைபோற் குவிந்த கஞ்சத் தேமலர்க் கரமேல் கொண்டு சிவசிவ போற்றி பென்றார்.

இ—ள்: போம் எனப் போகார் ஒன்றும் புகல்கிலர் - நாம் போ மென்று சொல்லவும் போகின்றிலர்; அதன்மேல் ஒன்று பேசுவதுஞ் செய் கின்றிலர், பித்தம் கொண்டார் ஆம் எனக் காவலாளர் அஞ்சி நின்று அழுங் கும் எல்லை - இவர் பித்தாதிக்க ரோகங் கொண்டார் போலுமென்று மெய் காப்பாளர் அச்சமுற்று நின்று வருந்துகின்றழி, சாம் உடற்கு உயிர்வந்து எய்தும் தன்மைபோல் குவிந்த தேம் கஞ்ச மலர் காம் மேல் கொண்டு சிவ சிவ போற்றி என்றார் - இறந்தவுடம்பினுண் மீள அவ்வுயிர்வந் தெய்துமாறு போலத் தாமே அஞ்சலியாகக் குவிந்த தேனையுடைய செந்தாமரை மலர்போ லுந் திருக்கரங்களைச் சிரசின்மேல் வைத்து ‘சிவசிவபோற்றி’ என்றார் எ-று.

பித்தாதிக்கரோகம் - பைத்தியம். தெளிந்தாரென்பதாம். (௫௯)

முன்னவன் செம்பொன் மன்றை மும்முறை வலங்கொண் டங்குத் தன்னிக ரில்லா மூலத் தலைவனை வணங்கிப் பின்னர் அன்னையம் பிணைதன் பாத மன்புட னிறைஞ்சி யந்தப் பொன்னவிர் கோயின் மேல்பாற் புலிச்சரஞ் சென்று சேர்ந்து.

இ—ள்: முன்னவன் செம்பொன் மன்றை மும்முறை வலம் கொண்டு- முழுமுதலாகிய சபாநாயகரது மாற்றையர்ந்த கண்கசபையை மூன்று தாம் பிரதக்ஷிணம்செய்து அதன்பின்பு, அங்குத் தன் நிகர் இல்லா மூலத் தலைவனை வணங்கி - அங்கே தமக்கு நிகரில்லாத சிவலிங்கப் பெருமானாகிய திருமூலட் டானேசுரரைத் தரிசித்து வணங்கி, அன்னை அம்பிகைதன் பாதம் அன்பு உடன் இறைஞ்சி - அகில லோக சன்னியாகிய உமையம்மையினது திரு வடிகளை அன்போடு தரிசித்து வணங்கி, பின்னர்ப் பொன் அவிர் அந் தக் கோவில் மேல் பால் புலிச்சரம் சென்று சேர்ந்து - அதன்பின்னர்ப் பொன் மயமாய் விளங்குகின்ற அவ்வாலயத்தின் மேலைத் திக்கிலுள்ள திருப் புலிச்சரத்திற் போய்ச் சேர்ந்து எ—று. (௬௦)

வரந்தர விருந்த நாதன் மலரடி வணங்கி நாகேச் சரந்தனி விருந்த வண்ண நன்பத மிறைஞ்சி நீங்கித் திருந்திய மறையோர் வாழுந் தில்லையம் பலஞ்சுழி வீதி பொருந்துழி யமிர்த மான வாசகம் புகல லுற்றார்.

இ—ள்: வரம் தர இருந்த நாதன் மலர் அடி வணங்கி - அத் திருப் புலீச்சரத்திலே தம் மெய்யன்பர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைப் பிரசுதித் தருளும் பொருட்டுச் சிவலிங்கத் திருமேனிகொண்டு வெளிப்பட எழுந் தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானது செந்தாமரை மலர்போலத் திருவடி களைத் தரிசித்து வணங்கி, நாகேச்சரந்தனில் இருந்த அண்ணறன் பதம் இறைஞ்சி நீங்கி - திருநாகேச்சரத்தி லெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபெருமா னுடைய திருவடிகளைத் தரிசித்து வணங்கி அவ்விடத்தினின்று நீங்கி, திருத்திய மறையோர் வாழும் தில்லையம்பலம் சூழ் வீதி பொருந்துழி - திருத்தமாகிய தில்லையாழந்தணர் வசிக்கின்ற கனகசபையைச் சூழ்ந்த திரு வீதியிலே தாம் செல்கின்றழி, அமிர்தம் ஆன வாசகம் புகலல் உற்றூர்- கேட்போரது செவிப்புலங்கட் கமிர்தமயமாகிய திருவாசகங்களைப் பாடிய ருளுவாராயினர் எ—று.

திருப்புலீச்சரம் வியாக்கிரபாத முனிவர் ஆன்மார்த்த லிங்க பூசை செய்த தானம். திருநாகேச்சரம் சேஷனது அவதாரமாகிய பதஞ்சலிமுனி வர் ஆன்மார்த்த லிங்க பூசை செய்த தானம். (சு௧)

ஆடுமிக் குலாநந் தில்லை யாண்டவன் றனைக்கொண் டென்னும் பாடலைப் புகன்று கோயி லிருவகைப் பதிகங் கூறி நாடுமச் சிவ புராண மொழிந்தநல் லகவன் மூன்று நீடுமெய்த் தமிழு மன்பா லோதினர் நீதி மிக்கார்.

இ—ள்: நீதி மிக்கார் - ஒழுக்கத்தின் மிக்க திருவாதவூரடிகள், ஆடும் குலாத் தில்லை ஆண்டவன் தனைக் கொண்டு என்னும் இந் நல் பாடலைப் புகன்று - “ஆடுங் குலாத் தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே” என்னும் இந் நல்ல சொற்றொடரை ஈற்றடியாகவுடைய குலாப்பத்தென்னுந் திருவாச கத்தைப் பாடியருளி, கோயில் இருவகைப் பதிகம் கூறி - கோயின்மூத்த திருப்பதிகம் கோயிற்றிருப்பதிக மென்னும் இவ் விருவகைத் திருவாசகங் களையும் பாடியருளி, நாடும் அச் சிவபுராணம் ஒழிந்த நல் மூன்று அகவல் மெய் நீடு தமிழும் அன்பு ஆல் ஓதினர் - ஆராயத்தகும் அச்சிவபுராணமாகிய கலிவெண்பாவை யொழித்தொழிந்த நல்ல கீர்த்தித்திருவகவல் திருவண் டப்பகுதி போற்றித்திருவகவலென்னும் ஆசிரியப்பா மூன்றுமாகிய உண் மை மிக்க தமிழ் வேதங்களையும் சிரத்தையோடு பாடியருளினர் எ—று.

கோயில் - சிதம்பரம். மூத்தல்-உயர்தல். அது “பேறிழவின் பமோடு பிணிமூப்புச் சாக்கா டென்னு, மாறுமுன்கருவுப்பட்டது” என்பதனானும், “விண்ணோர்க் கெல்லா மூப்பாய்” என்பதனானுமறி. (சு௨)

கைவளை சிலம்பச் செம்பொற் கிண்கிணி கறங்கச் சூழ்ந்து மைவளர் குழன்மேல் வண்டு மருண்டிசை திரண்டு பாட

மெய்வியர் வரும்ப வெம்போர் விழிக்கயல் புரட்டி ரூங்க ரிவ்வகை நின்று சுண்ண மிடித்தனர் மடந்தை நல்லார்.

இ—ள்: மடந்தை நல்லார் - மடந்தைப் பருவத்தையுடைய மகளிர் கள், கைவளை சிலம்ப - கைகளிற் றரித்த வளையல்க ளொன்றோடொன் றராய்ந்து சத்திக்கவும், செம் பொன் கிண்கிணி கறங்க - மாற்றியர்ந்த பொன்னுலாகிய சதங்கைக ளொலிக்கவும், மை வளர் குழன் மேல் வண்டு மருண்டு திரண்டு சூழ்ந்து இசை பாட - கருமை வளராரின்ற கூட்தலின் மீது வண்டுகள் மயங்கி ஒருங்கு திரண்டு சூழ்ந்து தீதம் பாடவும், மெய் வியர்வு அரும்ப - சரீரத்திலே வெயர்வை பொடிக்கவும், வெம் போர் விழிக் கயல் புரட்டி - குழையோடு பொரும் வெவ்விய கண்களாகிய கயல் களைப் பிறழச் செய்து, ரூங்கர் இவ்வகை நின்று சுண்ணம் இடித்தனர்- அத் திருவீதியின் பக்கத்தே இந்தப் பிரகாரம் நின்று திருப்பொற் சுண்ண மிடித்தார்கள் எ—று.

விழிக்கயல் புரட்டி என்பதற்கு உலக்கை செல்லுமிடமெல்லாம் கட் பார்வையைச் செலுத்தி யென் றுரைத்தலுமொன்று. மடந்தைப் பருவம் மகளிரொழுவகைப் பருவத்து ளொன்று. அஃது பத்தொன்பதியாண்டள வான பருவம். சுண்டுச் சுண்ண மென்றது சுவாமிக்குச் சாத்தும் பரி மளப் பொடியை. மடந்தை பருவங் குறியாது நின்றலு மொன்று. (சு௩)

அத்திரு வணையர் பாடல் கேட்டவ ரிசைத்த தாக மெய்த்தமிழ் முதனா னன்கு மிகுதிருச் சுண்ண மோதி மைத்திகழ் காவி னூடு வருதலு மாங்கே பொய்த நத்தமின் முயலும் காதற் சிறுமியர் தம்மைக் கண்டார்.

இ—ள்: அத் திரு அணையர் பாடல் கேட்டு - திருவாதவூரடிகள் இலக்குமிபோலும் அம்மகளிர் பாடுகின்ற வள்ளைப் பாட்டைக் கேட்டு, அவர் இசைத்தது ஆக - அம்மகளிர் கூறிய கூற்றாக, மெய்த் தமிழ் அத லால் நன்கு மிகு திருச் சுண்ணம் ஓதி - மெய்மையாகிய தமிழ் மொழியி லே “முத்துநற்றமம் பூமலை தாக்கி” என்றெடுத்துப் “பொற் சுண்ண மென்னுந் திருவாசகத்தைப் பாடியருளி, மைத் திகழ் காவின் ஊடு வரு தலும் - கருநிறம் விளங்காரிற்கும் சோலையின்கட் செல்கின்றழி, மருங்கே பொய்தல் தத்தமில் முயலும் காதல் சிறுமியர் தம்மைக் கண்டார் - தம் பக்கத்தே பொய்தல் விளையாட்டைத் தம்முட் கூடித் தனித்தனி முயலும் விருப்பத்தை யுடைய சிறு பெண்களைக் கண்டார் எ—று.

பொய்தல் மகளிர் விளையாட்டு. தத்தமின் எனற்பாலது தத்தமி னென வலிந்து நின்றது. வள்ளை மகளிர் பரிமளப்பொடி இடிக்கும்போது

பாடும் உலக்கைப் பாட்டு". "கண்ணுதற் பெருங் கடவுளுங் கழகமோ
டமர்ந்து, பண்ணுநத் தெரிந் தாய்ந்த விப் பசந்தமிழ்" ஆகலின் மெய்த்
தமிழென விசேடிக்கப்பட்டது. (சுச)

கண்டபின் வறிது கூறுங் கசட்டுரை சிறிது மற்றெ
மண்டளை யுரைமி னீரென் றவரவ ருரைத்த தாக
வெண்டரு திருத்தென் னேணந் திருவுந்தி யெழிற்றே னேக்கம்
பண்டிகழ் திருப்பூ வல்லிப் பாடல்பொன் னுசல் சொன்னார்.

இ—ன்: கண்ட பின் - திருவாதவூரடிகள் அச்சிறுமியர்களைக் கண்
டருளிய பின்னர், நீர் வறிது கூறும் கசட்டு உரை சிறிதும் அற்று எம்
அண்டனை உரையின் என்று ஆங்கு அவர் உரைத்தது ஆக - நீவிர் கொன்
னே பாடும் நரஸ்துதியாகிய குற்றமுடைய இப்பாடல்களை முழுவதுங்
கைவிட்டு அண்ட வடிவினாகிய நஞ் சிவபெருமானையே பாடுங்கொன்று
அம்மகளிர் ஒருவர்க்கொருவர் கூறிய கூற்றாக, எண் தரு திருத்தென்னே
ணம் - "திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்று" என்றெடுத்து "நாந் தென்னே
ணங் கொட்டாமோ" என்றிறுதிதோறும் தந்து நன்குமதிப்பைத் தருந்
திருத்தென்னேணமும், திருவுந்தி - "வளைந்தது வில்லு" என்னுஞ் சொற்
றொடரை முதலாகவுடைய திருவுந்தியாரும், எழில் தோணைக்கம் - "பூத்
தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதி" என்று தொடங்கித் திருத்
தோணைக்கமும், பண் திகழ் திருப்பூவல்லி - "இணையார் திருவடி யென்
றிலேமேல் வைத்தலுமே" என்று தொடங்கி "பூவல்லி கொய்யாமோ" என்
றிறுதி தோறும் பிரயோகித்துப் பண் விளங்காநிற்கும் திருப்பூவல்லியும்,
பொன்னுசல் பாடல் சொன்னார் - "சீரார் பவளங்கான் முத்தங் கயிருக"
என்று தொடங்கிப் "பொன்னுசலாடாமோ" என்றிறுதிதோறும் அந்தித்
துத் திருப்பொன்னுசலுமாகிய திருவாசக்களைப் பாடியருளினார் எ—று.

கசடு - குற்றம். கட்டுரை உறுதிமொழியாகலின் ஈண்டது பாடமன்
றென்க. கட்டுரை கற்பனையை என்பாருமுனர். மகா யுத்தத்தை வென்ற
சுத்த வீரனொருவன் தன்றோன்களையும் மார்பையும் நோக்கிநோக்கிக் களித்
தலியல்பு. அதுபோல ஈண்டுப் பிரபஞ்சப் போரை வென்ற களிப்பினாலே
தோன்களை நோக்குதல் தோணைக்கமென்க. அது "ஏந்தெழிலாகத்
தெம்முனிற்றதன் னென்றுநீநின், சாந்தகன்மார்பந்தின்டோட்டலங்களு
நோக்கி நோக்கிப், போந்தகைக் குரியாயல்ல போகலை போகலென்னு,
நாந்தக மின்னுவிந் நராத்கனவின்னுவந்தான்" என்பதனுனு மறிக. (சுரு)

ஆங்கொரு சிறுமி தன்சீ ரன்னையை நோக்கிக் கூறும்
தாங்கிசை மொழியே யாகத் தகுமவை யீரைந் தோதி
ஞாங்கரின் முரலும் தும்பி தன்னையு நயந்து நாதன்
பூங்கழல் வழுத்து கென்று புனிதர்கோத் தும்பி சொன்னார்.

இ—ன்: புனிதர் - அதிசுத்தராகிய திருவாதவூரடிகள், ஆங்கு ஒரு
சிறுமி தன்சீர் அன்னையை நோக்கிக் கூறும் மொழியே ஆக - அங்
ஙனமொரு சிறு பெண் தன்னற்றையை நோக்கிக் கூறுங் கூற்றாக, தரு
மவை ஈரைந்து ஒதி - "வேதமொழியர்வெண்ணீற்றர்செம்மேனியர்" என்
றெடுத்துத் தகுதியையுடைய அன்னைப்பத்தைப் பாடியருளி, ஞாங்கரில்
முரலும் தும்பி தன்னையும் (நோக்கி) - தம்பக்கத்தே மலர்மீதுதிப் பாடு
கின்ற தும்பியையும் விளித்து, நாதன் பூம் கழல் நயந்து வழுத்துக
என்று - சிவபெருமானது பொலிவாகிய திருவடிகளை விரும்பிப் பாடக்
கடவையென்று, கோத் தும்பி சொன்னார் - "பூவேறு கோனும் புரந்தா
னும் பொற்பமைந்த, நாவேறு செல்வியு நாரணனு நான்மறையு, மாவேறு
சோதியும் வானவருந் தாமறியாச், சேவேறு சேவடிக்கே சென்றுதாய்
கோத்தும்பி" என்றெடுத்துத் திருக்கோத்தும்பி என்னுந் திருவாசகத்தைப்
பாடியருளினார் எ—று.

தாங்கிசை ஏந்திசை. தகுமவை வைவிகுதிபெற்ற அஃறிணைப் பன்
மைப் பெயர்: தகுமவைகளாகிய ஈரைந்தென் விரிக்க. நோக்கி என்பது
பின்னுங் கூட்டப்பட்டது. தன்னையு மென்னுமும்மை சிறப்பும்மை; எச்
சமுமாம்; பத்துச் செய்யுளுடைமையிற் பத்தென் எண்ணுகுபெயராயிற்
றென்க. (சுசு)

பொங்கரி னிடையே வாழும் பொற்பினங் குயிலே கூவி
யிங்கழை யெம்பி ராணை யென்பதுங் கிளியை நோக்கித்
திங்களஞ் சடையான் பாதஞ் செப்பெனத் தசாங்க மென்னுந்
தங்கிசைத் தமிழஞ் சொன்னார் தந்திக ரொருவ ரில்லார்.

இ—ன்: தம் நிகர் ஒருவர் இல்லார் - தமக்குநிக் ரொருவருமில்
லாத திருவாதவூரடிகள், பொங்கரின் இடையே வாழும் பொற்பு இனம்
குயிலே - சோலையின் மத்தியில் வாழும் அழகையுடைய இளமையாகிய
"கீதமினிய குயிலே", கூவி எம் பிராணை இங்கு அழை என்பதும் - நீ
கூவி எம்முடைய சிவபெருமானை இங்கே அழையென்பதாகிய குயிற்
பத்தும், கிளியை நோக்கித் திங்கள் அம் சடையான் பாதம் செப்பு என -
அவ்வியல்பிற்றுகிய கிளியை, "வாரிளங்கிளியே" எனவிளித்து
நீ பிறை தவழும் அழகிய சடையையுடைய சிவபெருமானது திருவடிகளைத்
துதி யென்று, தசாங்கம் என்னும் தமிழும் சொன்னார் - திருத்தசாங்க
மென்னும் திருவாசகமும் பாடியருளினார் எ—று.

பொங்கரினிடையே வாழும் பொற்பினமையாகிய குயிலடை கிளிக்
குங் கூட்டப்பட்டது. அவ்விருவகைப் புடைகளின் றண்மை விளக்குதற்
குப் பொங்கரின் வாழுமென்னுது பொங்கரினிடையே வாழுமென்றார்,

இடை என்பதனை ஏழனுருபென்றலுமொன்று. தங்கிசைத் தமிழ் ஏந்தி
சைச் செப்பலோசையுடைய தமிழ்வேண்பா. தசாங்கம் - பத்தங்கம்,
அவை பெயர், நாடு, ஊர், ஆறு, மலை, வாகனம், படை, வாத்தியம், மாலை,
கொடி என்பன. அது “புல்லு மலையாறு நாடூர் புனைதார்மா, கொல்லங்
களிறு கொடி, முரசு — வல்லகோ, லென்றிவை நஞ்செழுத்தோ டேலா
வகை யுரைப்ப, நின்ற தசாங்கமென நேர்” “நேருந் தசாங்கத்தை நேரிசை
வேண்பாவா, லீரைம்பது தொண்ணூ றீண்டெழுபா - னேரைம்பான்,
நேர்ந்துரைக்கிற் சின்னப்பூ வீரைந்தாற் செப்பின, நேர்ந்த தசாங்க நிலை”
என்பவற்றானறிக. (சுஎ)

மண்ணிடத் தெம்மை யாண்ட வாழ்வினை யன்றி மற்றோ
ரண்ணிலைக் கடவு ளென்பார்க் கஞ்சுதும் வினையே மென்றும்
பண்ணுறச் சிறந்த பாடல் பகர்ந்தாந் பன்ன சாலை
யொண்ணாகர்ப் புறம்பு செய்தாங் கிருந்தன ருண்மை மிக்கார்.

இ—ள்: உண்மை மிக்கார் - மெய்யுணர்வின்மிகக் திருவாதவூரடிகள்,
மண்ணிடத்து எம்மை ஆண்ட வாழ்வினை அன்றி - இம்மண்ணுலகின்கண்
வந்தெமை யடிமைக்கொண்ட பேரானந்தப் பெருவாழ்வாகிய சிவபெரு
மானை யல்லது, மற்று ஓர் அண்ணலைக் கடவுள் என்பார்க்கு வினையேம்
அஞ்சுதும் என்று - மற்றொரு விசேட புருடனைப் பதியென்னும் பாவி
கட்கே தீவினையையுடையதமியேம் அஞ்சுதல் செய்வேமென்று, பண்
உறச்சிறந்த பாடல் பகர்ந்து - “புற்றில்வாழாவுமென்னேன்” என்று தொடங்கி
இறுகிதோறும் “அஞ்சுமாதே ” என்று முடித்துப் பண்பொருந்தச்
சிறந்த அச்சப்பத்தாகிய திருவாசகமும் பாடியருளி, நல் பன்னசாலை ஒன்
நகர்ப் புறம்பு செய்து ஆங்கு இருந்தனர் - நல்ல பன்னசாலையை அழகிய அந்
நகரின்புறத்தே அமைத்து அதன்கண் வீற்றிருந்தருளினர் எ—று.

சுண்டும் எம்மையெனப் பன்மையாற் கூறியது பாண்டியனையு முளப்
படுத்தற்கென்க. எச்சவும்மை பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. பன்னசாலை
என்புழிப் பன்னம்-இலை. சுண்டுண்மைமிகுதியென்றது ஞானபூசை செய்யும்
விசேடவுணர்வை; ஞானபூசையாவது பிருதுவி முதலிய தத்துவங்களை
யெல்லாம் சடமெனக் காணும் பூசுத்தியும், அவ்வாறுகாணுதல் திருவருளா
லெனக் கருதும் ஆன்மசுத்தியும், அக்கருத்தானே கண்டுக்கேட்டுண்டியிற்
துற்றறியுநிலை அத்திருவருளென நிற்குந் திரவிய சுத்தியும், ஸ்ரீபஞ்சாக்காங்
களை ஐந்துமுதலாகக் கருதும் மந்திரசுத்தியும், சிவபெருமான் யாண்டும்
நிறைந்திருக்கிறானென வுணரும் இலங்கசுத்தியுமாகிய இவ்வைந்தானும்
கடவுளை வழிபட்டுத் துதிப்பதாம். அது “மண்முதல் காணமெல்லா மறு
வசத் தாக்கிஞானக் கண்ணினிலான்றி யந்தக் கருத்தினு லெவையுநோக்கி,
யெண்ணியஞ் செழுத்துமாறி யிறைநிறை வுணர்ந்து போற்றல், புண்ணியன்

நனக்கு ஞான பூசையாம் புகலுமன்றோ” என்பதனு மறிக. திருவாத
வூரடிகள் சிதம்பரத்தில் இங்ஙனம் பூசை செய்துகொண்டிருந்தா ரென்
பதை, “மாசுறுமணிபோற் பன்னாள் வாசக மாலைசாத்திப், பூசனை செய்து
பின்னர்ப் புண்ணிய மன்னுளாடு, மீசனதடிக்கீழெய்தி யீறிலா வறிவானந்த,
தேசொடு கலந்து நின்றார் சிவனருள் விளக்கவந்தார்” என வழிநூலாசிரியர்
கூறியவாற்றா னறிக. சிதம்பரத்தினது திருவெல்லைக்குள் வசித்தல் ஆன்றோ
ராசாரமன்றென்பதைத் திருத்தொண்டர் பெரியபுராணமுதலிய உண்மை
நூல்களுட் காண்க. (சுஅ)

பரம்பரப் பொருளா மிந்தப் பைந்தமிழோதி வையம்
பெரும்பிறப் பகல வந்து பிறந்தவர் செய்தி பெல்லா
மிருந்தந் நெருகுதி தோறு மியம்பினன் மகிழ்ச்சி யெய்தி
யருப்புகழ்த் தில்லை யுள்ளா ரியாவரு மதிச யித்தார்.

இ—ள்: வையம் பரம்பரப் பொருள் ஆம் இந்தப் பைந்தமிழ் ஓதிப்
பெரும் பிறப்பு அகல வந்து பிறந்தவர் செய்தி எல்லாம் - உலகமானது
முதனூல்களாகிய வேதசிவாகமங்களின் பாரம்பரியப் பொருளையுடைய
இத்திருவாசகத்தைப் பாராயணஞ் செய்து அநாதியாயுள்ள பிறவிரீங்க வுத்
திருவாதவூரடிகள் செய்த சென்மசாபல்லியராகிய திருவாதவூரடிகள் இவ்
வத்தியற்புத சமாசாரங்களை யெல்லாம், அரும்புகழ்த் தில்லை உள்ளார்
யாவரும் இருந்தந் நெருகுதி தோறும் இயம்பி நல் மகிழ்ச்சி எய்தி அதி
சயித்தார் - அரிய புகழையுடைய தில்லைமாநகர வாசிகளெல்லாம் தாமொரு
ந்கு குழியிருக்குஞ் சபைகடோறு மெடுத்தினிது பாராட்டி நல்ல மன
மகிழ்ச்சியோ டிசையமடைந்தார்கள் எ—று.

பரம்பரன் கடவுளாகலிற் கடவுளையே பொருளாகவுடைய பைந்தமிழ்
மென்றுமாம்; பைந்தமிழ் - செந்தமிழ். (சுக)

தத்துவ முடிவி லாடுந் தாண்டவந் தம்முட் கண்டு
நித்தலுஞ் சென்று மன்றி நிமலனை யிறைஞ்சி யன்பா
லீத்திற மையர் தில்லை யெல்லையி லிருந்தா ரிப்பாற்
புத்தரை வாநில் வென்ற புகழினை யுரைத்தல் செய்வாம்.

இ—ள்: தத்துவ முடிவில் ஆடும் தாண்டவம் தம் உள் கண்டு - முப்
பத்தாறு தத்துவங்களின் முடிவில் நிகழும் சூக்கும நடனத்தைத் தம்முளே
தரிசித்தும், நித்தனும் சென்று மன்றில் நிமலனை அன்பு ஆல் இறைஞ்சி -
நாடோறுஞ் சென்று புறத்தே கனகசபையின்க ணிகழும் நிருமலராகிய சபா
நாயகாது தூல நடனத்தையுந் தரிசித்து அன்பினாலே வணங்கித் துதித்தும்,
இத்திறம் ஐயர் தில்லை எல்லையில் இருந்தார் - இந்தப்பிரகாரம் திருவாத

வூரடிகள் சிதம்பரத்தினது திருவெல்லையின் மருங்கே வில்வாரணியத்து வீற்றிருந்தருளினார். அதுநிற்க, இப்பால் புத்தரை வாதில் வென்ற புகழினை உரைத்தல் செய்வாம் - இனி இவ்வடிகள் புத்தரை வாதில்வென்ற புகழையுடைய சரித்திரத்தை யாங் கூறுவாம் என்று.

கண்டு, இறைஞ்சி என்னும் செய்தென்வாய்பாட்டு வினையெச்சங்க ளிரண்டும் எண்ணுப்பொருட்கண் வந்தன; “வினையொடு வரினுமெண் ணி னைய வேற்பன்” என்பதோத்தாகலின். தில்லை யெல்லையி லிருந்தாரென்றது விட்டலக்களை; கங்கைக்கண்ணிடைச்சேரி என்புழிபோல. அது, ஒன்றிடை யிட்ட மேலைச் செய்யுளில் “நற் பன்னசாலை யொண்ணகர்ப்புறம்பு செய் தாங்கிருந்தனர்” என்றதனு முணர்க. வில்வாரணியம் சிதம்பரத்துக்குக் கிழக்கே நான்கு மைல் தூரத்திலுள்ளது; இது பிற்காலத்திற் பித்தர்புரம் என வழங்கப்பட்டு இக்காலத்திற் பிச்சபுரம் என மருவி வழங்கப்படுகின் றது. பித்தர் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்; அது “பித்தன் வருமாலென்றிங் கெனைக் கண்டா, ரோடாவண்ணம் மெய்யன்பையுடையாய் நல்க வேண் டமே” என்றற் றொடக்கத்தவ்வடிகழுவாக்குக்களானு மறிக. தத்துவா தீதமாயுள்ளது பராசத்தியும் பராசத்தியின் மத்தியில் விளங்குவது பரானந்த மும், பரானந்த மத்தியில் விளங்குவது சிவானந்தமும், சிவானந்தத்தை விளைவிப்பது ஆனந்த தாண்டவமும், ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்பவர் ஹரப்பிரபுவமேயாகலின் தத்துவ முடிவிலாடுந் தாண்டவம் என்றார். அது “தத்துவாதீதே பராசத்தி” என்னும் சிவாகம வசனத்தானும், தத்துவமாடச் சதாசிவந் தானாடச், சித்தமுமாடச் சிவசத்திதானாட, வைத்தசராசரமாட மறையாட, வத்தனுமாடின னானந்தக் கூத்தே” என்பதனு முறிக. பின் டத்தினிகழும் சூக்கும நடன மாகலின் தரிசித்து வணங்கித் துதித் தென்னாது வாளை கண்டென்றும், வினையது அண்டத்தின்கணிகழும் தூல நடனமாகலின் தரிசித்து வணங்கித் துதித்தென்பதுபட இறைஞ்சி என் னுங் கூறினார். (எடு)

திருவம்பலச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆஹ திருவிருத்தம் சசக.

உ

புத்தரை வாதில்வென்ற சருக்கம்.

தாமுநீடு வேணியண்ண ருள்விடாவொர் மாதவ
ஞழிஞால வண்மையுண்மை யாயுநேய நெஞ்சினுன்
சோழநாடு கண்டுதில்லை தொழுதபின்பு பழுதிலா
விழநாடு தன்னைநாட வெண்ணியங்கு நண்ணினுன்.

இ—ள்: தாமு நீடு வேணி அண்ணல் தான் விடா ஓர் மாதவன் - தாழ்ந்த நெடிய சடையையுடைய முழுமுதலாகிய சிவபெருமானது திரு வடிகளை ஒருபோதும் மறவாத பெருமைபொருந்திய ஒரு தபோதனர், ஆழி ஞால வண்மை உண்மை ஆயும் நேய நெஞ்சினுன் - சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமியின்கண் நானாதேசவளவிகற்பங்களை ஆராய்ந்தறியும் விருப்பம் பொருந்திய மனத்தையுடையவர், சோழ நாடு கண்டு தில்லை தொழுத பின்பு - அவர், சோழநாட்டு வளங்களைக் கண்டறிந்து தில்லைமாநகரைத் தரிசித்து வணங்கிய பின்னர், பழுது இலா ஈழ நாடு தன்னை நாட எண்ணி அங்கு நண்ணினுன் - குற்றமற்ற ஈழநாட்டுவளங்களைக் கண்டறியும் படி கருதி அந்நாட்டையடைந்தார் என்று.

தாமுநீடென்னும் காலங்கரந்த பெயரெச்சங்களடுக்கி வேணியென் னும் பெயர்கொண்டன. வண்மையுண்மை - வளமுடைமை. தேவாரம் பெற்ற திருக்கேதீச்சரம் திரிகோணசலம் என்னும் சிவஸ்தலங்க ளிரண்டும், திருப்புத்தம்பெற்ற கதிர்காமமென்னும் சுப்பிரமணிய ஸ்தலமொன்று முடைமையின் ஈழநாட்டைப் பழுதிலா ஈழநாடென விசேடித்தார். அக் கருத்து, “திருக்கோவிலில்லாத திருவிலுருந் திருவெண்ணீரணியாத திரு விலுரும், பருக்கோடிப் பத்திமையாற் பாடாபூரும் பாங்கிலொடு பலதளிக ளில்லாபூரும், விருப்போடு வெண்சங்க மூதாபூரும் விதானமும் வெண் கொடியுமில்லாபூரு, மருப்போடு மலர்பறித்திட்டுண்ணுபூரு மவைவெல்லா மூரல்ல வடவிகாடே” என்பதனுமறிக. ஈழ நாட்டை, “நாற்றிசையு மாழ்கடலா நற்செந்தமிழ்வடக்கார், தேற்றமிகு சிங்கனந் தென்கிழக்கா— நீற்றழகர், வாழுந்தளியிரண்டா மற்றென்பதின்காத, மீழநாட்டெல்லை யிதென்றெண்” என்பதனுமறிக. இது கவிவிருத்தம். (க)

நண்ணுமாதி மாதவ னலங்கொளீழ நாடனா
மண்ணா னிருந்தவூ ரடைந்துசே ரிடந்தொறு
மெண்ணிலாத காலம்வாழி தில்லைமன்றமென்றுகூ
ருண்ணிலாவு மன்பினா லுரைக்குமா தொடங்கினுன்.

இ—ள்: நண்ணும் ஆதி மாதவன் - அங்ஙனம் வந்தடைந்த அத் தபோதனர், நலம் கொள் ஈழ நாடன் ஆம் அண்ணல் இருந்த ஊர் அடைந்து-பலதிற நன்மைகள் பொருந்திய ஈழநாட்டையுடைய அரசனிருக்கும் இராசதானியையடைந்து, சேர் இடந்தொறும் தில்லை மன்றம் எண் இலாத காலம் வாழி என்று கூர் உள் நிலாவும் அன்பினாலுரைக்குமா தொடங்கினான் - தாம் போயிருக்கு மிடங்கடோறும் சிதம்பரத்துள்ள பொன்னம்பலம் நீடுழிவாமுக என்று மிகத் தம்மனத்தின்கணிகழும் பேரன்பினாலே சொல்லும்படி தொடங்கினார் எ—று.

உரைக்கு மாறென்பது உரைக்குமா எனச் செய்யுண் முடிபெய்தி நின்றது. திரிலோகராச பூசிடனாகிய இந்திரானுக்காக விசுவகர்மா என்னும் தேவதபதியின லுண்டாக்கப்பட்டமையும், இருநிதிக் கிழவனாகிய குபேரனுக்கு நெடுங்கால மிராசதானியாயிருந்தமையும், குற்றமற்ற மாணிக்கம் உயர்வாகிய முத்து முதலிய ரத்தினங்களுடையையும், தன்மாட்டுள்ள பதார்த்தங்களின் சுவை மிகுதியும், தன்கண் வாழ்வார்க்கு மிகவும் சரீரா ரோக்கியங் கொடுத்தலும், இன்றோரன்ன பிறவும்பற்றி நலங்கொ ளீழ நாடு என விசேடித்தார். முன் எனப் பொருள்படும் ஆதி என்பது தாற்பரியத் தாற் சுட்டுப்பொருண்மேலதாயிற்று; முதன்மை என்றுமாம். (உ)

சென்றுசேரி டந்தொறுஞ் சிறந்தசெம்பொ னம்பல
மென்றுகூறி வைகுநாளி லீழநாடன் முன்புபோய்
நன்றிலாத மூகர்தா நயந்திறைஞ்சி மன்னகே
ளொன்றியா முரைத்துமென் றுவந்திவ்வாறு கூறினார்.

இ—ள்: சென்று சேர் இடம் தொறும் சிறந்த செம் பொன்னம்பலம் என்று கூறி வைகு நாளில் - அத் தபோதனர் தாம் போயிருக்கு மிடங்கடோறும் அழகிய மாற்றயர்ந்த “பொன்னம்பலம் நீடுழி வாழுக” வெண் றிங்ஙனம் உச்சரித்துக்கொண் டிருக்கப்பெறு மிந்நாட்களில் ஒரு நாள், நன்று இலாத மூகர் ஈழ நாடன் முன்பு போய் நயந்து இறைஞ்சி - நல் வாக்குக்கு ஊமர்களாகிய புத்தர்கள் சிலர் அவ்வீழ்தேயத் தாசன் முன்னரே போய் அவனை விரும்பி வணங்கி, மன்ன யாம் ஒன்று உரைத்தும் உவந்து கேள் என்று இவ்வாறு கூறினார் - நம்மாசனே யாமொன்று கூறுதும் அதனை நீ மனமகிழ்ந்து கேட்பாயாகவென்று இவ்வாறு கூறுவாராயினார் எ—று.

நன்று ஒன்று என்பன ஆகுபெயர். நன்றிலாத மூகர் என்பதற்கு நல்வாக்குக்கு ஊமர்கள் என்றது தாற்பரியப் பொருள் என்க. ஊமர் - ஊமைகள். (ங)

ஒற்கமில்க ருத்தனா மொருத்தனின் நகர்க்குளா
னற்கலன்க ளாக்குமால் நாளுமுன்ப தையமே

நிற்கினும்மி ருக்கினுந் நிலாவுசெம்பொன் மன்றெனுஞ்
சொற்கிளந்து ரைக்குமென்று சொல்லிமுன் வணங்கினார்.

இ—ள்: ஒற்கம் இல் கருத்தனும் ஒருத்தன் இந் நகர்க்கு உளான் - மிக்க வொழுக்கத்தையுடைய ஒரு சைவன் இந்நகரத்தின்கண் வந்திருக்கின் றான், நல் கலன்கள் அக்குமால் - அவனுக்கு நல்ல ஆபரணங்கள் உருத்தி ராகு மாலிகைகள், நாளும் உண்பது ஐயமே - அவன் நாடோறும் உண்பது பிணையே, நிற்கினும் இருக்கினும் நிலாவு செம் பொன் மன்று எனும் சொல் கிளந்து உரைக்கு மென்று முன் சொல்லி வணங்கினார் - அவன் நிற்கும்போது மிருக்கும்போதும் விளங்காகின்ற “பொன்னம்பலம் நீடுழி வாழுக” என்னுஞ் சொல்லே விதந்துரைக்கும் என்றெதிரே கூறி மறித்தும் வணங்கினார் எ—று.

ஒற்கம் ஈண்டொடுக்கம். கருத்தன் - செய்பவன். தலைமை பற்றிய வழக்கான், அது நல்லொழுக்கத்தின் மேலதாயிற்று. (ச)

வேறு.

இன்றிங் கவனைக் கொணர்விரென் றிசைத்தா னிருப னாங்கவ
ருஞ், சென்றன் புடையாய் வருகவுனை யழைத்தான் றிறன்மன்
னவனென்ன, நன்றென் பதுவுந் தீதுமின்றி நாளும் பலியேற்
றுன்பதொழிந், தொன்றுங் கருதா ரொடுங்கரும முளதோ வேந்
தற் கெனவுரைத்தான்.

இ—ள்: நிருபன் இன்று அவனை இங்குக் கொணர்வீர் என்று இசைத் தான் - அரசன் அதுகேட்டு இத்தினம் அவனை இங்கே அழைத்துக்கொடு வருக வென்று பணித்தான்; ஆங்கு அவரும் சென்று அன்பு உடையாய் திறன் மன்னவன் உனை அழைத்தான் வருக என்ன - அவ்விடத்தவர்களுஞ் சென்று அன்பையுடையவரே வலியையுடைய நம்மாசன் உம்மை அழைக் கின்றான் வருக என்று கூறி, நன்று என்பதுவும் தீதும் இன்றி நாளும் பலி ஏற்று உண்பது ஒழிந்து ஒன்றும் கருதார் ஓடும் வேந்தற்குக் கருமம் உளதோ என உரைத்தான் - அதற்கவர் இது நல்லது இது தீயது என விஷயங்களில் வரும் விருப்பு வெறுப்புக்கள் சிறிதுமின்றி நாடோறும் பிச்சையேற்றுண்ணும் இஃதொன்றல்லது பிறிதொன்றுஞ் சிந்தியாத சர்வ சங்க பரித்தியாகிகண் மாட்டும் தும் மாசனுக்கு லென்கே சம்பவ முண்டோ என்று கூறினார் எ—று.

பிறர் கடத்தற்கரிய ஆணையையுடைய அரசனென்பார் திறன் மன்னவ னென்றார். அரசன் பாசமயியாகலின், அவனுழைச் சென்று காணும் விருப்பமற்ற தபோதனர் தம்மைச் சர்வசங்க பரித்தியாக நிலையில் வைத் தோதி மறுத்தா ரென்பது கருத்தென்க. “துறவிக்கு வேந்தன் துருப்பு”

ஆகலின் அதுபற்றி இங்ஙனம் கூறினாரென்பது கருத்தென்றது மொன்று. இது மூன்றஞ்சீரும் ஆரஞ்சீரும் காய்ச்சீரும் வளை நான்கும் மாச்சீரு மாய் வந்த அதுசீர்க்கழிநெடிவடி ஆசிரியவிருத்தமென்க. (இ)

ஊரிற் பலிகொண் டுண்கினுமற் றென்றுங் கரும மில்லெனினும் பாரிற் பயில்வா ருயிர்புகத்தல் பரமா நிருபர்க் காதலினால் வேரிற் கமழ்தா ரெம்மாசன் நன்பால் வருதல் வேண்டுமெனச் சீரிற் நிகழ்வேற் றாதருடன் சென்ற னென்றுத் தீமையிலான்.

இ—ன்: ஊரில் பலி கொண்டு உண்கினும் - ஊரிலே பிசுபையெற் றுண்கினும், மற்று ஒன்றும் கருமம் இல் எனினும் - உலகத்துப் பிறி தோர் காரியமுமில்லையெனினும், பாரில் பயில்வார் உயிர் புரத்தல் நிரு பர்க்குப் பரம் ஆம் ஆதலினால் - தமது நாட்டின்கண் சஞ்சரிக்கும் பிரசை களது உயிரைப் பாதகாத்தல் அதனையாரும் அரசருக்கு முக்கிய கடன்மை யா மாதலினாலே, வேரில் கமழ்தார் எம் அரசன் தன்பால் வருதல் வேண் டும் என - வெட்டிவேரினாற் கட்டப்பட்டு நறுமணங் கமழு மாலையையுடைய நம்மாசன்மாட்டு நீர் தப்பாது வருதல் வேண்டுமென்று தூதுவர் கடிந்து கூறி, ஒன்றும் தீமை இலான் சீரில் திகழ் வேல் தூதர் உடன் சென்றான் - ஒரு தீமையுமில்லாத அத்தபோதனர் அழகுடன் விளங்கும் வேலையுடைய அத் தூதுவரோடு சென்றார் எ—று. (சு)

முந்தும் பிடக மூன்றுணர்ந்து செயிர்நான் கொழிந்து முதுசேல மைந்தும் புனைந்து பாரமிதை யாறைந் தடக்கு மியல்புடையோன் கந்தங் கெடுதன் முத்தியெனக் காட்டுங் குரவ னுடனிருப்பச் சந்தந் சிறந்த புயனிருப னிருந்தான் றுனை புடைகுழ.

இ—ன்: முந்தும் பிடகம் மூன்று உணர்ந்து - ஆதியான பிடக தூன் மூன்றையுஞ் சந்தேக விபரீதமறக் கற்றுத் தெளிந்து, செயிர் நான்கு ஒழிந்து - குற்றங்க ணைக்கையுந் தவிர்த்து, முதுசேலம் ஐந்தும் புனைந்து- பழைய சேலங்களைந்தையும் மேற்கொண்டு, பாரமிதை ஆறைந்து அடக்கும் இயல்பு உடையோன் - பாரமிதை முப்பதையு மடக்கும் இயல்புடையானாகிய, கந்தம் கெடுதல் முத்தி எனக் காட்டும் குரவன் உடன் இருப்ப - பஞ்ச கந்த மும் தீரக் கெடுவதே முத்தியெனச் சாதிக்கும் பெளத்தாசாரியன் ஒருங்கு இருப்பவும், தானே புடைகுழ - சேனைகள் பக்கத்தே சூழவும், சந்தம் சிறந்த புய நிருபன் இருந்தான் - உத்தமலக்கணஞ் சிறந்த புயங்களுடைய புத்தராசா வீற்றிருந்தான் எ—று.

இயல்புடையோனாகிய குரவன், காட்டுங் குரவன் எனத் தனித்தனி முடிக்க. பிடகதூன் மூன்றாவன்: விம்மாயபிடகம், அபிதன்மபிடகம், சூத் திர பிடகமென்பன. இவற்றுள் விம்மாய பிடகத்தை நீக்கி அபிதயபிடக

மென்பதொன்று சேர்த்து மூன்றென்பாரும், அதனையு நீக்கி வினையபிடக மென்பதொன்று சேர்த்து மூன்றென்பாரு முள். செயிர் நான்காவன்: ஐராத்மவாதம், கர்த்திருத்துவபாவவாதம், ஆகாசகாலதிக்கான்ம அருபத் திரவிய பாவவாதம், அவயவகுணபதார்த்தபாவவாத மென்பன. இவற்றுள் ஐராத்மவாதமாவது கொலையையுடன்படல். கர்த்திருத்துவபாவ வாதமா வது கர்த்தாவையுடன்படல். ஆகாசகாலதிக்கான்ம அருபத்திரவியபாவவாத மாவது ஆகாசமுதலிய அருபத்திரவியங்களை உடன்படல். அவயவகுண பதார்த்த பாவவாதமாவது அவயவம் குணம் என்னும் பதார்த்தங்களைத் திரவியங்களுக்கு வேறென உடன்படல். இந்நான்கும் அவர்மதத்துக்குக் குற்றங்களாகலின் செயிர் எனப்பட்டன. சேலமைந்தாவன் அகிம்மை, பிரமசரியம், அஸ்தேயம், சங்கிரகம், சத்தியம், என்பன. சேலமைந்தின்னு மொருபிரகாரம் வருமாறு:—கொல்லாமை, கள்ளுண்ணாமை, பொய்யாமை. கள்ளாமை, காமமின்மை என்பன. இவற்றோடு தரையிறுதியலாமை, சுகந்த வர்க்கந் தரியாமை, இரவிலுண்ணாமை என்னும் மூன்றையும் சேர்த்துச் சேலம் எட்டென்றதும் அவர் மதசித்தாந்தமென்க. பாரமிதையாறைந்தா வன்:—தானம், சேலம், பொறை, நிஷ்கர்மம், பிரக்கினை, வீரியம், சத்தியம், துணிவு, மயித்திரி, ஆசையறுதி என்னும் தசபாரமிதைகளும் உயிருறுப்புப் பொருணைர்ச்சியான் வரும் முப்பதுமாம். அது “அருணெறியாற் பாரமிதை யாறைந்து முடனடக்கிப், பொருண்முழுதும் போதிநிழன்ன்குணர்ந்த முனிவான்ற, னருண்மொழியா னல்வாய்மை யறிந்தவரே பிறப்பறுப் பார், மருணெறியாம் பிறநூலு மயக்கறுக்குமாறுளதோ” என்னும் அம்மத சித்தாந்தத் தொகையானுமறிக. பாரம் - கரை. இதை—அடைந்து. இனிப் பார்மீதே யாறைந்தடக்கு மியல்புடையோன் எனப் பாடமோதி, இந்நிலவுல கின் கண்ணே உட்பகைகளாறனையம் பொறிகளைந்தையும் சேர அடக்கு மியல்புடையவன் எனப்பொருளுரைத்தலு மொன்று. உட்பகை ஆருவன்: காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்பன. பொறி களைந்தாவன்: சுரோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் என் பன. இனி ஐந்தென்பதற்குச் சத்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தங்களாகிய அவற் றின் புலனெனக் கொள்ளினு மமையும். பஞ்சகந்தங்களாவன: உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானமென்பன. இவற்றுள் உருவகந்த மாவது, பூதவுரு நான்கு உபாதாயவுரு நான்கென்னு மெட்டின் கூட்டமாம். பூதவுரு நான்காவன பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்பன. உபா தாயவுரு நான்காவன: கடினம், ரசம், உருவம், கந்தம் என்பன. வேதனா கந்தம்: குசலவேதனை, அகுசலவேதனை குசலாகுசல வேதனை என மூன் ரும். இவை முறையே சுகவறிவு, துக்கவறிவு, சுகதுக்கவறிவு என்னும் பொருளான. குறிப்புக்கந்தமாவது பொறி ஐந்தும் சித்தம் ஒன்றுமாகிய ஆறுமாம். பாவனாகந்தமாவது புண்ணியம் பத்தும் பாவம் பத்துமாகிய இரு பதுமாம். இவற்றுட் புண்ணியம் பத்தாவன: அருள், அவாவின்மை, தவ விச்சை, இனியவை கூறல், உண்மை கூறல், பயனுள கூறல், அறங் கூறல்,

வணக்கம், ஈகை, தவஞ்செயல் என்பன. இவற்றுண் முதன் மூன்றும் மனத்தானும், இடைநான்கும் வாக்கானும், கடைமூன்றும் காயத்தானும் நிகழ்வன. பாவம் பத்தாவன: தீச்சிந்தை, ஆசை, கோபம், கடுஞ்சொல், பொய்யுரை, பயனில் கூறல், குறளை கூறல், களவு, கொலை, பயனில் செயல் என்பன. இவற்றுள்ளும் முதன் மூன்றும் மனத்தானும் இடை நான்கும் வாக்கானும், கடை மூன்றும் காயத்தானும் நிகழ்வன. விஞ்ஞான கந்தமாவது புலனைந்தும் சிந்தனையொன்றுமாகிய முன்னைய ஆரணமறியு மாற்றியுமாம். உருவகந்தமெட்டு, வேதகந்தம் மூன்று, குறிப்புக்கந்தம் ஆறு, பாவகந்தம் இருபது, விஞ்ஞானகந்தம் ஆறு. ஆகப் பஞ்ச கந்த விரி இந்நாற்பத்துமூன்றமென்க. அது “எட்டவை யுருவமூன்று வேதனையாறுஞான, மொட்டிய குறிப்போராறு செய்கையுருபதாகக் கட்டியபஞ்ச கந்தம் கணத்தினிற் பங்கமாகித், தொட்ட நாற்பத்துமூன்று சுத்த தூற்றுணிவதாமே” என்பதனுமறிக. கந்தம் சமூகம் என்னும் பொருட்டு. கந்தங்கெடுதல் முத்தியெனக் காட்டுங் குரவ் நென்றார்; இப் பஞ்ச கந்த மூங் கெடக் கூடும் முத்தி கந்தவீடென்பதும், இவை கெடாதுகூடும் முத்தி குற்றவீடென்பதும் அம்மத சித்தாந்தமாகலினென்க. இனிப் பௌத்தமத உற்பத்தி எங்ஙனமெனின், முன்னோர் காலத்துத் திரிபுரத் தசரர் செய்யும் கொடுமைக்காற்றாது இந்நிரன் முதலிய தேவர்கள் விஷ்ணுவைச் சாண் அடைந்து விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவர் மேருவின் வடபாற் சென்று ஓர் யாகஞ்செய்து, அவ்வியாகத்தினின்றும் பல பூதகணங்களை எழுப்பி, அவர்க ளோடு யுத்தஞ்செய்யும்படி அனுப்பினார். அப்பூதகணங்கள் சென்று யுத்தஞ் செய்து சிவபத்தியிற் சிறந்த அவ்வசுரர்க் காற்றாது உடைந்து மீண்டன. அதனை அறிந்த விஷ்ணு இனி உபாயத்தால் இவரை வெல்ல வேண்டும் என்று கருதிப் புத்த சமயம் எனப் பெயரிய ஓர் சமயத்தை உண்டாக்கித் தாரும் புத்தகுரு வருக்கொடு சென்று அதனைப் போதித்துப் பரப்பிச் சைவ மதக் கொள்கையை நீக்கினார். இதனானே திருமால் உபவவதாரம் பதி னைந்தனுட் பௌத்தாவதாரமு மொன்றாயிற்று. இதுவே அதனதற்பத்தி யென்க. அது “மாயனிடும் புத்தவீரு ஞடைந்தோட வந்தோருவர், சேயலினம் பரிதியெனச் சிவனருளா லவதரித்தார்” என வழிதூ லாசிரி யர் கூறியவாற்றினும், “சாக்கிய குருவின் மாய லங்கவர் புரத்திற் சார்ந்து, கோக்களிற் றிரிவை போர்த்த கொன்றைவே ணியன்மே லன்பு, நீக்கிய வ் வசுரர் தம்மை நிகழ்த்துபுன் சமயத் தன்னி, லாக்கிநல் லிலங்க பூசையறிவொடு மகற்றி னானே” என்னுங் கூடும்புராணச் செய்யுளானும், விஷ்ணுபுராணத்தானுமறிக. இனிப் பௌத்தமதக் கொள்கையைச் சங் கிரகமாக ஒருவாறு விளக்குதும்: பௌத்தர் தண்ணங்காரன், மகாவீரன் என்றிவர் முதலாக இருபதிறனொருவர். இவர் யோனியாய்ப்பட்டுப் பிறத் தல் குற்றமென்று தாயாரது வயிற்றின் விலாப்புற இடைபிளக்கப் பிறந்தனர். பௌத்தர்க்குப் பிரமாணம்: பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம் என்னுமிரண்டுமே. ஆகம்பிரமாணம் அவர்களுக்கின்று. இவ் வீரு பிரமாணமும் கொண்டு

அறியப்படும் பொருள் ஞானமும் ஞேயமுமென இருவகைப்படும். இவை இரண்டும் கணந்தோறும் சந்தானத்தே பங்கப்படுதலாகிய கணபங்கமுறும். சந்தானம் - தொடர்ச்சி. கணமாவது எட்டுத் தாமரையிதழை உளி ஊடறுக்குங் காலம். பங்கம் - சிதைவு. இக்கணபங்கம் வாயுசந்தானம், தீப சந்தானம், தாராசந்தானம், பிபிலிகாசந்தானம் என நான்கு வகைப்படும். இவற்றுள் வாயுசந்தானம் வாயுவினொழுக்கம்; தீப சந்தானம் தீபத்தின் சுடரழிவு. தாராசந்தானம் நீரொழுக்கம். பிபிலிகாசந்தானம் எறும்பி னொழுக்கம்; இவற்றைக் கெட்டுக் கெட்டே போதல், கெட்டுகூடியதல், கெட்டுவர்த்தித்தல், கெட்டொத்து நிற்பல் எனவும் வழங்கும். இவற்றற் போந்த பொருள் உலகம் கணந்தோறும் வேறுபாடுற்றுக்கொண்டே யிருக்கு மென்பதாம். இனி மேற்கூட்டிய ஞானமாவது அவ்வீரு பிரமாணமு மாம். ஞேயமாவது அவ்வீரு பிரமாணங்கொண்டறியப்படும் பதார்த்த மாம். அவை உருவம், அருவம், வீடு, வழக்கு என நான்குவகைப்படும். அவற்றுள் உருவம் மேலேகூட்டிய பூதவுரு, உபாதாயவுரு என்னும் இரு திறத்தனவுமாம். அருவம் சித்தருவம், கணவருவமென இருவகைப்படும்; சித்தருவமாவது மேலேகூட்டிய குறிப்புக்கந்தமாம். கணவருவமாவது மேலே கூட்டிய விஞ்ஞானகந்தமாம். வீடு குற்றவீடு, கந்தவீடு என இரு வகைப்படும். குற்றவீடாவது பஞ்சகந்தமுக்கெடாது கூடும் முத்தியாம். கந்தவீடாவது அவை கெடக்கூடும் முத்தியாம். அது “வீட்டின் மருவியல் குற்றங் கந்தமென வழங்கப்படும்” என்னும் பரபக்கச் செய்யுளானுமறிக. வழக்கு உள்வழக்கு, இவ்வழக்கு என இரு திறப்படும். இவற்றுள் உள்வழக் கானது தொகையுண்மை வழக்கு, மிகுத்துரையுண்மைவழக்கு, தொடர்ச்சி யுண்மை வழக்கு, உள்ளது சார்ந்தவுள்வழக்கு, இல்லது சார்ந்த உள்வழக்கென ஐந்துபிரகாரமும்; இவ்வழக்கானது தொகையின்மை வழக்கு, மிகுத்துரையின்மைவழக்கு, தொடர்ச்சியின்மைவழக்கு, உள்ளது சார்ந்த இவ்வழக்கு இல்லது சார்ந்த இவ்வழக்கு என ஐந்துபிரகாரமுமாம், உள்ளதை உண் டென்றல் உள்வழக்கு. உள்ளதை இன்றென்றல் இவ்வழக்கு. இவ்விரண்ட னுள் இவ்வழக்கு முன்னர் வாதத்துட் போதருமென்க. (எ)

உடுக்குத் தனிவெண் கோவணமு மொளிர் பொக் கணமு மாத்திரையு மெடுக்குஞ் சதங்கை நெடும்பிரம்பு மிலகுந் திலதத் திருமுகமு மடுக்குஞ் சிறுபுன் முறுவலுநின் றசையுஞ் சடையுங்கண் டரசன் றடுக்கங் கொளவந் தருகா வீருந்தான் நிருவம் பலமென்று.

இ -ள்: உடுக்கும் தனிவெண் கோவணமும் - அப்பொழுது அத் தபோதனர் அரையிற் கட்டிய சுத்த வெண்மையாகிய ஒரு கௌபீன மும், ஓளிர் பொக்கணமும் - தோண்மேல் விளங்காநின்ற பிகைப்பை யும், மாத்திரையும் - காதுகளிலே னுங்கும் ஆறுகட்டி சுந்தரவேடமும்,

எடுக்கும் சதங்கை நெடும்பிரம்பும் - கையிலே தாங்கும் சதங்கை ஒலிக்கும் நெடிய பிரம்பும், இலகுந் திலதத் திருமுகமும் - நெற்றியிலே பிரகாசிக்குந் திலதப்பொட்டையுடைய திருமுகமும், அடுக்கும் சிறு புன்முறுவலும் - பதிப்பொருட் டியான சுகத்தால் இடையிடையே வாயின்கணரும் புங் குறுமுறுவலும், நின்று அசையுஞ் சடையம் கண்டு அரசன் திடுக்கம் கொள வந்து - பின்ருழ்ந்து நின்றசையுஞ் சடையமாகிய இவைகளைப் புத்த ராசன் கண்டு மனமுஞ் சரீரமு மொருங்கே அஞ்சிக் கம்பிக்கும்படி வந்து, திருவம்பலம் என்று அருகா இருந்தான் - “பொன்னம்பலம் நீடுழி வாழுக” என்று உச்சரித்துக்கொண்டு சம்பமமாக இருந்தார் எ—று.

சிறுபுன்முறுவல் நாகினங்கழுகென்புழிப்போல ஒருபொருட் பன்மொழி. ஆறுகட்டி சுந்தரவேடம் துறவினது காதணி விசேடம். அது “வேடங் காதணிகுழையின்சீரும்” என்பதனுமறிக. ஈண்டச்சமென்றது அருள்சத்தை. (அ)

இருக்குந் தலைவன் றணைநோக்கி யிப்போ தேயம் பலமென்றிங் குரைக்குந் தலைமையெவன்கொலெனவுலகாள் பவனுக்கவனுரைப்பான் பெருக்கும் புகழாற் றிகழ்வனவன் பிரியா விருகட் பேரருளாற் புரக்குந் திருநாட் டறத்தழைக்கும் புலியூ ரென்பகொன் றுளதால்.

இ—ன்: இருக்கும் தலைவன் தனை நோக்கி - இங்ஙனம் வந்திருக்குஞ் சைவ தபோதனரை அரசன் நேர்நோக்கி, இப்போது அம்பலம் என்று இங்கு உரைக்கும் தகைமை அவன் கொல் என - இத்தருணத்து நீர் “பொன்னம்பலம்” என்றிங்குச்சரித்தமை என்கொலோவென்று வினவ, உலகாள் பவனுக்கு அவன் உரைப்பான் - அவ்வரசனுக் கவர் விடை கூறுவாராயினர், பெருக்கும் புகழால் திகழ் வளவன் பிரியா இரு கண் பேர் அருளால் புரக்கும் திரு நாட்டு அறம் தழைக்கும் புலியூர் என்பது ஒன்று உளது - தன்குலத்தோர் பெருகச் செய்த புகழான் விளங்குஞ் சோழ ராசா தம்மினின்று மெஞ்ஞான்றும் பிரிதலில்லாத இரு கண்களின் பூரண கிருபாநோக்கத்தாற் பாதுகாக்கின்ற காவிரி நாட்டின்கண்ணே தன் கண் வாழ்வார் செய்யுந் தருமம் ஒன்று பலவாக விருத்தியெய்தப்பெறும் சிதம்பரம் என்றொரு சிவஸ்தலம் இருக்கின்றது எ—று.

குலத்தோர் பெருக்கிய புகழென்றது புக்கடைந்த புறவின் பொருட் டித் துலேபுகன் முதலாயினவற்றை. “குழுவின் வந்த குறுநிலவழக்குச் சான்றோர் செய்யுட்கண்ணும் வழக்கின்கண்ணும் வாராது” என ஆசிரியர் சேனாவரையர் விலக்குதலின், இப்போ என்பது சான்றோர் செய்யுட் சொல்லும் வழக்குச் சொல்லும் ஆகாமையின், இப்போ திருவம்பலம் என்பது பாடமன்றென மறுக்க. (க)

அந்தப்பதிமுன் நிலைவன மஃதே புவன மனைத்தினுக்கு முந்தக் கிளருந் தெய்வதல மதனான் மூலத் தானமதா மிந்தப் புவிக்கு நாப்பணைன விலங்கும் பொதுவா மிடமதனிற் சந்தத் தனத்தா ளுமைகாணாத் தலைவன் நிருத்தாண் டவம்புரியும்.

இ—ன்: அந்தப்பதி முன் நிலை வனம் - அந்த ஸ்தலம் முன்னரே நிலைவனம், அதுவே புவனம் அனைத்தினுக்கும் முந்தக் கிளரும் தெய்வ தலம் - அதுவே சகல புவனங்களுக்கும் முதற்கணுண்டாகிய சிவஸ்தலம், அதனால் அது மூலத்தானம் ஆம் - அந்தக் காரணத்தால் அது மூல ஸ்தானமென்று சொல்லப்படும், இந்தப் புவிக்கு நாப்பண் எனப் பொது இலங்கும் - இப் பூமிக்கு நடுவாகக் கனகசபை அங்கே விளங்குகின்றது, அத னில் சந்தத் தனத்தான் உமை இடம் காணத் தலைவன் திருத்தாண்டவம் புரியும் - அந்தக் கனகசபையிலே சந்தனக் குழம்பு திமிர்ந்த ஸ்தனங்களை யுடைய சிவகாமியம்மை வாமபாகத்தினின்று தரிசிக்கச் சபாநாயகர் பஞ்ச கிருத்தியத்துக்குக் காரணமாகிய அநவரததாண்டவஞ் செய்தருளுவர் எ—று.

திருமூலஸ்தானம் திருமூலட்டானமென இக்காலத்து மரீஇயிற்று; தானம் - நிலையானது எனினுமாம். பொன்னம்பலம் கனகசபை என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். பொதுவா மிடமதனில் என்றிருந்தவாறு வைத்துப் பொருள்கொள்ளினு மமையும். (க௦)

மன்னுந் திறலான் மனுமைந்தன் வடிவிற் தொழுநோய் மாற்றிநெடும், பொன்னங் கிரிபோ லுருநல்கும் புனிதத் தட முண் டதின்முழுகி, முன்னம் புவியிற் றவமொன்று முயலாதவரு மைந்துதொழி, லென்னுந் திருத்தாண் டவம்புரிதல் கண்டா லுலகி லினிப்பிறவார்.

இ—ன்: மன்னும் திறலான் மனு மைந்தன் வடிவில் தொழுநோய் மாற்றி நெடும் பொன்னம் கிரிபோல் உரு நல்கும் புனிதத் தடம் உண்டு - நிலைபெற்ற வலியையுடைய சிங்கவன்ம னென்னு மனுகுமாரனது சரீரத் தின்கணுள்ள குட்டநோயை நீக்கி நெடிய மேருவைப்போலும் பொன்மய மாகிய திருமேனியைக் கொடுத்து அவனை இரணியவன்மன் ஆக்கிய பரிசுத் தம் பொருந்திய சிவகங்கை யென்னும் ஒரு தீர்த்தம் அங்கே இருக்கின்றது, முன்னம் புவியில் தவம் ஒன்றும் முயலாதவரும் அதில் மூழ்கி ஐந்து தொழில் என்னுந் திருத்தாண்டவம் புரிதல் கண்டால் - பூர்வ சன்மங்களிலே இப் புண்ணிய பூமியில் ஒரு சிறிதுந் தவஞ்செய்யாத பாவிகளும் அத் தீர்த்தத் திலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து பஞ்சகிருத்தியத்துக்கு நிமித்தமாகிய திருநிருத்தத்தை அங்கே தரிசிக்கப்பெற்றால், உலகில் இனிப் பிறவார் - அவர்கள் இவ்வுலகின்கண் வந்து இனி ஒருபோதும் பிறவார்கள் எ—று.

பாமுத்தியடைவரென்பதாம். ஐந்து தொழிலென்னும் திருத்தாண்டவம் என்றது காரண காரிய வுபசாரம். (கக)

நண்ணும் பிறவி பொழித்துயிர்க்கு நலஞ்சேர் முத்தி கொடுப்பதற்குங், கெண்ணுஞ் சமயக் கடவுளில் யானேவல்ல நெனப்பதமேல், வண்ணந் திகழ்பொற் கழலணிந்து மதுகைக் கொடியுங் கட்டியருட், பெண்ணம் பிகைகண் காணநடஞ் செய்வானந்தப் பெருந்தருக்கால்.

இ—ள்: நண்ணும் பிறவி ஒழித்து உயிர்க்கு நலம் சேர் முத்தி கொடுப்பதற்கு இங்கு எண்ணும் சமயக் கடவுளில் யானே வல்லன் என - அநாதியாக வரும் பிறவியை நீக்கி ஆன்மாக்கட்குப் பாமுத்தியைக் கொடுத்தற்கு ஈண்டு நன்குமதிக்கப்படும் பல்சமய கருத்தாக்களுள் நாமே வல்லே மென்பதற்கறிபுரியாக, பதமேல் வண்ணம் திகழ் பொன் கழல் அணிந்து மதுகைக் கொடியும் கட்டி - தந்திருவடியின்மீது அமுகுவினங்காநின்ற பொன்னாலாகிய வீரக்கழலைத் தரித்து விருதுக்கொடியையும் கட்டி, அந்தப் பெரும் தருக்கால் - அவ் வதுல சாமர்த்தியத்தினால், அருள் பெண் அம்பிகை கண்காண நடம் செய்வான் - அருட்சத்தியாகிய சிவகாமியம்மை தரிசிக்க அங்ஙனஞ் சபாநாயகர் பஞ்சகிருத்திய நிருத்தஞ் செய்தருளுவார் எ—று.

பொற்கழல் - இனவடை. சுட்டு முதன் மூன்றடிப் பொருளையும் சுட்டிற்று. ஈண்டு முத்தியென்றது பாமுத்தியென்பார் நலஞ்சேர் முத்தியென்றும், சமயக் கடவுளரென்றது புறப்புறச் சமயமும் புறச்சமயமும் முதலிய வற்றூற் பிரதிபாதிக்கப்படுங் கடவுளரை என்பார் இங்கெண்ணுஞ் சமயக் கடவுளரென்றும், அக்கடவுளரும் சன்ன மரண துக்கத்துட்படுதலின் அஃதற்ற தாமே சுத்தசாட்டுண்ணியங்களுையுடைய பசுமபதியென்பதும், பாமுத்தியைக் கொடுக்க வல்லவரென்பதும் ஆகம்பிரமாணத்தா னுய்த்துணரும் நன்மக்கட்கன்றி ஏனை மந்தமதிகட்குங் காட்சிப்பிரமாணத்தா னினிது விளங்குதற் பொருட்டென்பார் யானே வல்லனெனப் பதமேல் வண்ணந் திகழ் பொற்கழ லணிந்து மதுகைக் கொடியுங் கட்டி என்றும், அந்நடனத்தை என்றும் உள்ளபடி தரிசித்தற்குரியவர் அவ்வம்மையேயென்பார் அருட்பெண்ணம்பிகை கண்காண என்றும், இன்னோரன்னவை ஏனைச் சமயக் கடவுளர்க்கின்றென்பார் அந்தப் பெருந்தருக்கா லென்றுங் கூறினர். மதுகை - வலி. கண்காண என வேண்டா கூறினார். அவ்வம்மையது காட்சியே தஞ்சிறுவர்களாகிய பக்குவான்மாக்களது நடனகாட்சிக்கும் நிமித்தமாய், இன்றியமையாப் பெருஞ்சிறப்பினதென்னுந் தந்துணிவு முடித்தற்கென்க. (கஉ)

தேங்குஞ் சடிவ முடிக்கடவு ளிருதாள் கருதாத் தீமனமும் வாக்குஞ் செயலுங் கொடியோரு மொருகாற்பொன்னம்பலமென்றி

லாக்கந் தருமஞ் செழுத்திருபத் தோராயிரத்தோ டறுதூறு நாக்கொண் டிரைக்கு மதற்குநிக ரென்றான் குன்றா நற்புகழான்.

இ—ள்: தேக்கும் சடிவ முடிக்கடவுள் இருதாள் கருதாத் தீமனமும் வாக்கும் செயலுங் கொடியோரும் ஒருகால் பொன்னம்பலம் என்னில் - கங்காசலம் நிறையப்பெற்ற சடாமுடியையுடைய சிவபெருமானது உபய திருவடிகளைத் தியானியாத நன்மையற்ற மனமும் வாக்குஞ் செய்கையும் கொடிய பாலிகளும் ஒரு தாம் “பொன்னம்பலம்” என்று உச்சரிக்கப்பெறின், நாக் கொண்டு ஆக்கம் தரும் அஞ்செழுத்து இருபத்தோராயிரத்தோடு அறுதூறு உரைக்கும் அதற்கு நிகர் என்றான் - நாக்கினாலே மோகூ சாம்பிராச்சியத்தைத் தரும் சிவமூல மந்திரமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை இருபத்தோராயிரத்தறுதூறு தாம் செப்பிப்பதற்கு நிகராகுமென்றார், குன்றா நல்புகழான் - இன்றுங் குறையாத நல்ல கீர்த்தியையுடைய அத்தபோதனர் எ—று.

தேங்குமென்பது வலிந்துநின்றது. மனம் வாக்குச் செயல் கொடியா ரென்புறி உயர்திணை தொடர்ந்தகினை அதனோடு சார்த்தப்பட்டு அம்முடிபேற்று நின்றது. தாமென்ப தவாய்திலையான் வருவிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒருநாண் முழுதும் செபிக்கும் பலத்திற்கு ஒருகாற் “பொன்னம்பலம்” என் றுச்சரிக்கும் பலம் ஒக்குமென்பார், “ஒருகாற் பொன்னம்பலமென்னி, லாக்கந்தரு மஞ்செழுத் திருபத் தோராயிரத்தோ டறுதூறு, நாக்கொண்டிரைக்கு மதற்கு நிகரென்றான்” என்றார்; ஒருநாண் முழுவதுஞ் சுவாசிக்கும் சுவாசம் இருபத்தோராயிரத்தறுதூறேயாகலின், அத்தொகையால் அந்நாண் முழுவதையும் குறிப்பித்தது தொகைக் குறிப்பின் பாற்படுமென்க. இந்தச் சுவாசம் இருபத்தோராயிரத் தறுதூற்றுள் மூன்றிலிரு கூறுகிய பதினாலாயிரத்து நானாறு சுவாசம் மீளவும் அகத்தே சென் றடங்க மூன்றிலொரு கூறுகிய ஏழாயிரத்திருதூறு சுவாசம் நானோறும் புறத்தே கழியுமென்க. இங்ஙனம் நானோறும் ஏழாயிரத்திருதூறு சுவாசம் புறத்துக் கழிதலினாலேயே நமக்கு மரணஞ் சம்பவிப்பதாஉம், அங்ஙனங் கழியவிடாது தடுத்து யோகநெறியாற் பிராணயாமஞ் செய்தலினாலேயே நரைதிரை மூப்பின்றி நெடிதுகாலம் சீவிப்பதாஉமென்க. (கங)

நீறந் திருவஞ் செழுத்துமிலா நிருபா நிருவம் பலமென்று கூறும்பொருளின்கிதுவாகு மென்றான் குன்றா மெனுங் குணத்தான் றேறும் பிடக மூன்றுமுரை செய்யுந் தலைவ னல்லாது வேறுங்கடவுளொன்றுளதோவென்றேபுத்தன் வெருண்டிரைப்பான்.

இ—ள்: குன்று ஆம் எனும் குணத்தான் - மலையென்று சொல்லத் தகுங் குணத்தையுடைய தபோதனர், நீறம் திரு அஞ்செழுத்தும் இலா நிருபா - மகிமை பொருந்திய விபூதி பஞ்சாக்ஷரங் களில்லாத புத்தராசனே,

திருவம்பலம் என்று இங்குக் கூறும் பொருள் இது ஆகும் என்றான் - பொன்னம்பலம் என் றிங்கே நாங் கூறிய பொருள் இதுவேயாகு மென்றனர். புத்தன் வெகுண்டு - அப்போது அரசனோடொருங்கிருந்து இது கேட்ட புத்தருகு கோபங்கொண்டு, தேறும் பிடகம் மூன்றும் உரை செய்யும் தலைவன் அல்லாது வேறும் கடவுள் ஒன்று உளதோ என்று உரைப்பான் - தெளிவு பொருந்திய பிடகநூல் மூன்றையும்ருளிச்செய்த நங்கடவுளே யல்லது உலகத்திற்கு வேறுமொரு கடவுளுண்டோவென்றிங்குநங் கூறுவானுயினான்.

திருவை நீற்றுக்குங் கூட்டுக. சலியாமையும் பெருமையும் பற்றிக் குணம் குன்றாக விசேடிக்கப்பட்டது. ஈண்டுக் குணமென்றது துறவு மெய்யுணர்வு அவாவின்மை முதலிய நற்குணங்களை யாகவிற் சாதியொருமை. பொருள் - காரணம். கடவுள் என்பது ஈண்டுத் தெய்வ மென்னுந் துணையாய் இருக்கிணைக்கும் பொதுப்பெயராக நின்று உளதோ என்னும் அஃறிணைப் பயனிலை கொண்டது. (கச)

சென்றே தில்லை யெனும் பதியிற் சேர்வேன் வாது செய்தவன்றானின்றே நடிக்குங் கழலீடு நீடுங் கொடியு மீங்கறுப்பே
னென்றே கடவுள் புத்தனை வலகோ ரறிய வுரைத்தந்த
மன்றே போதிநிழற் பெருமான் பள்ளியென்ன வழங்கு கிப்பேன்.

இ—ள்: சென்றே தில்லை எனும் பதியில் சேர்வேன் - நான் இது பொழுதே சென்று சிதம்பரமென்னும் ஸ்தலத்தை யடைவேன், வாது செய்து அவன்றான் நின்றே நடிக்கும் கழலீடும் நீடும் கொடியும் ஈங்கு அறுப்பேன் - அங்குள்ள சைவர்களோடு வாதஞ்செய்து அக்கடவுளானவர் அனவரத நடனஞ் செய்கின்ற பாதத்திற் பிணித்த வீரக்கழலையும் உயர்த்துப் பிடிக்கின்ற விருதுக்கொடியையும் விரைந்தறுப்பேன், கடவுள் ஒன்றே - உலகத்துக்குப் பதி ஒன்றே, புத்தன் என உலகோர் அறிய உரைத்து - அப்பதியும் புத்தகடவுளே என எவருமறியப் பிரதிபாதித்துத் தாபித்து, அந்த மன்றே போதி நிழல் பெருமான் பள்ளி என்ன வழங்குவிப்பேன் - அக் கணகசபையினையே அரசமர நீழலிலிருக்கும் நம் புத்த கடவுளாது பள்ளியென்று சொல்லும்படி வழங்கச் செய்வேன் என்று.

பரமத கண்டனமும், சுவமத ஸ்தாபனமும் முறையே செய்வேன் என்பது கருத்தென்க. (கடு)

இந்தக் கருமத் தினமூன்றில் யானே முடிப்ப நெனவெழுந்து தந்தச் சிவிகை மேல்கொண்டு தன்றான் வணங்குங் கணஞ்சூழ நந்தக் கிளருந் திரைக்கடலு நாடுங் காடு மகன்றேகிப் புந்தித் துயரங் கொண்டொல்லை சென்றான் புத்தன் புலியூரில்.

இ—ள்: புத்தன் இந்தக் கருமத் தினம் மூன்றில் யானே முடிப்பன் என எழுந்து - புத்த குருவானவன் இக் காரியத்தை இன்று முதன் மூன்று தினங்களுள் யானே முடிப்பேனென்று பிரதிக்கை செய்தெழுந்து, தந்தச் சிவிகை மேல்கொண்டு தன் தாள் வணங்கும் கணம் சூழ ஏகி - யானேத் தந்தத்தினுற் செய்த சிவிகைமே லிவர்த்து, தன் பாதங்களை வழிபடும் சீடவர்க்கம் சூழச் சென்று, நந்தக் கிளரும் திரைக் கடலும் நாடும் காடும் அகன்று - ஒன்றடங்க ஒன்றெழுந் திரைகளையுடைய கடலையும் நாட்டையும் காட்டையுங் கடந்து, புந்தித் துயரங் கொண்டு ஒல்லை புலியூரில் சென்றான் - என் சமயத்தைச் சிதம்பரம் முதலிய இடங்களில் இதுகாறும் பரப்பாது வாள் இருந்தேனே என்று மனவியாகுலங்கொண்டு விரைவாகச் சிதம்பரத்திற் சென்றான் என்று.

இந்தக் கருமமென்றது மேலேச் செய்யுளிற்கூறிய பரமத கண்டனம் சுவமத ஸ்தாபனமென்னு மிரண்டையும். மேல்கொள்ளல் ஒரு சொல். நந்தக்கிளரும் என்பது வலிந்துநின்றதெனினு மமையும். கடலும் நாடும் காடும் கடத்தலாற் புந்தித்துயரங் கொண்டென்றுமாம். (கசு)

வேறு.

மன்னனுந் தனது செல்வ மகட்குள மூகை நீங்கப்
பொன்னினம் பலத்திலேக வென்பது பொருந்த வுன்னித்
தன்னெடுந் தானே சூழத் தனிப்பெருஞ் சிவிகையேறிச்
சென்னிரன் னாடுசேர்ந்து தில்லையி னெல்லை புக்கான்.

இ—ள்: மன்னனும் தனது செல்வ மகட்கு உள மூகை நீங்கப் பொன்னின் அம்பலத்தில் ஏக என்பது பொருந்த உன்னி - புத்தராசனுந் தனது செல்வ மகட்குளதாகிய ஊமைத்தன்மை நீங்கச் சிதம்பர யாத்திரை செய்க என்று சைவ நூல்கள் விதிப்பதை யுத்தியினும் பொருந்த நினைந்து போலும், தன் னெடும் தானே சூழத் தனிப் பெரும் சிவிகை ஏறி நல் சென்னி நாடு சேர்ந்து தில்லையின் எல்லை புக்கான் - தனது மிக்க சேனைகள் சூழ ஒப்பற்ற பெரிய சிவிகையின்மீதிவர்த்து நல்ல சோழநாட்டிற் சென்று சிதம்பரத்தி னெல்லையை யடைந்தான் என்று.

மன்னனுமென்னு மிறந்ததுதழீஇய வெச்சவும்மை புக்கானென்னும் இறந்தகாலவினை முற்றுக்கொண்டது. செல்வ மகனென்பது செல்வமாகிய மகன் செல்வம்போலும் மகன் செல்வத்துக்கு நிமித்தமாகிய மகன் செல்வத்தை யுடைய மகன் என நான்கு பொருளான் மயங்கும். போலுமென்பது சொல்லெச்சம். [மன்னனுந் தனது செல்வமகட்குள மூகை நீங்க என்பதற்கு அரசனும் தன் மகட்குளதாகிய ஊமைத் தன்மை நீங்க வேண்டிய ஊழ் காரணமாக எனக் கோடலுமொன்று. விதியின்வண்ணம் மதி செல்லு

மாதலின் தன் மகனையும் உடன் கூட்டிச் செல்லவேண்டு மென்ற புத்தி அவ் னுள்ளத்திற் பிறந்தது.] (௧௭)

இங்கிவன் செல்லு முன்ன ரெய்திய புத்த னங்கிச்
செங்கரன் றில்லை யெல்லைச் சிவிகையி னிழிந்து சென்று
பொங்குதன் புனல்சேர் சென்னிப் புலீச்சர வரன்பொற்கோயிற்
றங்குசெங்க கனக சாலந் தயங்கு மண்டபத்தி லானான்.

இ—ன்: இங்கிவன் செல்லுமுன்னர் எய்திய புத்தன் - இப்புத்தராசன் செல்லுவதற்குமுன் சென்ற புத்தகுருவானவன், அங்கிச் செங்கரன் தில்லை எல்லைச் சிவிகையின் இழிந்து சென்று - அக்கினியைத் தரித்த சிவந்த திருக்காத்தையுடைய சிவபிரானது தில்லைமாநகரத் தெல்லையிலே சிவிகையைவிட்டிறங்கிச் சென்று, பொங்கு தன் புனல் சேர் சென்னி அரன் புலீச்சரப் பொன் கோயில் தங்கு செம் கனகசாலம் தயங்கு மண்டபத்தில் ஆளுன் - தீர்த்தங்களுண்மிக்க தண்ணியகங்காநதி பொருந்திய திருமுடியையுடைய சிவபெருமானது திருப்புலீச்சரமாகிப் அழகிய ஆலயத்துள்ள நானாவிதமாகிய செம்பொன்மயமாகி விளங்கும் ஓர் மண்டபத்தை யடைந்திருந்தான் எ—று.

இங்கிவன் இரு சொல்லுமாம், சாலம் - விகற்பம், அது ஆடகம், கிளிச்சிறை, சாதரூபம், சாம்பூநதமென நான்கு. இப்பதிதன் திருமண்டபத்தை அடைந்தமை அதிபாதகமாதலின் அதனைக் கூறுதற்கு மனம் பொருந்தாமையின் மண்டபத்தைச் சார்ந்தானெனச் சிறப்புச் சொல்லாற் கூறுது மண்டபத்திலானான் எனப் பொதுச்சொல்லாற் கூறினார். (௧௮)

ஆங்கவ னிருப்பச் சென்ற வரசனு மிறைஞ்சி யேத்தி
யோங்கிய மகிழ்ச்சி யெய்தி யமர்ந்துழி யுரக ராசி
தாங்கிய சடிவன் கோயி றன்னிலுட் கருமஞ் செய்வோ
ரீங்கிவர் வரவு கண்டே யாவரு மொருங்கு சேர்ந்தார்.

இ—ன்: ஆங்கு அவன் இருப்பச் சென்ற அரசனும் இறைஞ்சி ஏத்தி ஒங்கிய மகிழ்ச்சி எய்தி இருந்துழி - அங்கனம் புத்தகுரு விருப்பப் பின் சென்ற புத்தராசனும் அவனைச் சமீபித்து வணங்கித் துதித்து மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கின்றழி, உரக ராசி தாங்கிய சடிவன் கோயிறன்னில் உட் கருமஞ் செய்வோர் ஈங்கு இவர் வரவுகண்டு யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்தார் - சர்ப்பக்கொத்தைத் தாங்கிய சடையையுடைய சிவபெருமானது ஆலயத்திலே உட்பணி செய்பவர்களாகிய திருத்தொண்டர்கள் ஈண்டிவர்களது வரவைக் கண்டு அனைவரு மொருங்குதிரண்டார்கள் எ—று. (௧௯)

வேறு.

தத்தமன நொந்துகன ருனென வெகுண்டே
சித்தமயர் வெப்தும்வகை சின்மொழிகள் கூறு
வத்தனுறை தில்லைநக ரெல்லையை யகன்றே
புத்தகடி தேகிது பொரோமென வுரைத்தார்.

இ—ன்: தத்தம் மனம் நொந்து கனரூனென வெகுண்டு - அங்கனம் திரண்ட சைவர்களெல்லாம் தங்கள் தங்கள் மனம் வருந்தி அக்கினி யென்று சொல்லும்படி மகா கோபங்கொண்டு, சித்தம் அயர்வு எய்தும் வகை சில் மொழிகள் கூறு - அப்புத்தர்கள் கேட்டு மனம் திகைக்கும்படி சில குரூ வார்த்தைகளைப் பேசி, அத்தன் உறை தில்லைநகர் எல்லையை அகன்றே புத்த கடிது ஏகு - நம்பரமபிதாவாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கப் பெறுகின்ற இத்தில்லைமாநகரினெல்லையை விட்டுப் புத்தகுருவே ி சீக்கிரம் ஓடிப்போய்விடு, இது பொரோம என உரைத்தார் - இவ்வபசாரத்தை நாம் எவ்வாற்றானும் சகிக்கமாட்டோமென்று கூறினார் எ—று.

இது கலிவிருத்தம்

(௨௦)

தார்வனவன் முன்னருயர் தர்க்கவுரை கொண்டே
நீர்பரவு சைவநிலை யன்றென மறுத்துச்
சீர்மருவு புத்தனுயர் தெய்வமென விப்போ
தேர்பெற நிறுத்தியல தேருவதி லென்றான்.

இ—ன்: தார்வனவன் முன்னர் உயர் தர்க்க உரை கொண்டு - வெற்றிமாலையைத் தரித்த சோழராசாவுக்கெதிரே உயர்வாகிய தர்க்கஞ் செய்து, நீர்பரவு சைவம் நிலை யன்று என மறுத்து - நீவிர் அனுசரிக்கும் சைவசமயம் பொய்ச்சமயமென்று அதனை நிராகரித்து, சீர்மருவு புத்தன் உயர் தெய்வம் என இப்போது ஏர்பெற நிறுத்தி அலது - புகழையுடைய நம் புத்தனே உலகத்துக்கு முதற்கடவுளென் றிந்தக்ஷணமே தர்க்க நீதி பொருந்தத் தாபித்தல்லது, ஏகுவது இல் என்றான் - யாமிவ்விடத்தை விட்டுப் போவதில்லையென்று கூறினான் எ—று.

உரை - நூல்; ஆகுபெயர்; வினாவிடைகனென்றன மொன்று. (௨௧)

புத்தகுரு வின்னன புகன்றபி னெவர்க்கு
மித்திற முரைக்குவ மெனக்கடி தகன்றே
மெய்த்தவர்கள் வேதமுத லோர்பரி கலத்தோர்
தத்தமனை தோறுமிது சாற்றினர்க ளன்னோர்.

இ—ன்: புத்தகுரு இன்னன புகன்றபின் - புத்தகுரு இன்னே ரன்ன வார்த்தைகளைக் கூறியபின்னர், அன்னோர் எவர்க்கும் இத்திறம்

உரைக்குவம் எனக் கடிது அகன்று - அச்சைவர்கள் சிதம்பரதலவாசிகளெவர் கட்டு மிச்சமாசாரத்தைச் சொல்வேமென் றவ்விடத்தை விட்டகன்று, மெய்த் தவர்கள் வேதமுதலோர் பரிகலத்தோர் தத்தமனை தோறும் இது சாற் றினர்கள் - உண்மையாகிய தபோதனர்களுக்கும் வேதவித்துக்களாகிய தில்லைவாழந்தணர்களுக்கும் ஏனைப் பரிகலத்தோர்கட்கும் அவ்வவரில்லங்க டோறும் சென்றிதனைக் கூறினார்கள் எ—று.

இன்ன அன்ன என்பது இன்னவென் மரீஇயிற்று. பரிகலத்தோர்- பரிவாரசனம்; கோயிற்குரிய உட்டொழும்பு பூண்டொழுதுவோர் என்ற தாம். பரிகரத்தோர் என்று பாடமோதுவாருமுளர். (௨௨)

புண்ணுழையும் வேனிகர் புகன்றமொழி கேளா
வண்ண லுறை கோயிலிடை யாவரு மடைந்தே
வண்ணமணி மண்டபம் தெய்திவரு புத்த
னெண்ணமது கேட்குவ மெனக்கடிது சென்றார்

இ—ள்: புண் றுழையும் வேல் நிகர் புகன்ற மொழி கேளா - புண் ணின்கணுழையும் வேற்படைபோலும் அவ்வார்த்தையை அவர்களேவருங் கேட்டு, அண்ணல் உறை கோயில் இடை யாவரும் அடைந்து - எப் பொருட்கு மிறைவராகிய சிவமெருமான் கீற்றிருக்கின்ற பேரம்பலத் தின்கண் வந்தனவரு மொருங்கு திரண்டு, வண்ணமணி மண்டபம் அது எய்தி - இனி நாம் புலிச்சரத்திலுள்ள அழகிய அவ்விரத்தின மண்டபத் தின்கட்போய், வரு புத்தன் எண்ணம் அது கேட்குவம் எனக் கடிது சென்றார் - அம்மண்டபத்தின்கண் வந்திருக்கும் புத்த குருவினது மனக் கருத்தென்னெயன்று கேட்டறிவோமென்று அங்ஙனம் விரைந்து சென் றார்கள் எ—று.

நிகர்மொழி, புகன்றமொழி எனத் தனித்தனி முடிபுசெய்க. எண்ண மது எண்ணமாகிய அது. ஈண்டது வென்றது முக்கிய விஷயமென்னுங் கருத்திற்று. (௨௩)

தெய்வநா ரானவர்கள் செல்லவெதிர் வாரா
மெய்புணர்வில் புத்தனை வெகுண்டபல சொல்லா
வய்வதறி யாதவொரு நீயமு ருதே
யிவ்வகை யிருந்தமதி யாமையெது வென்றார்.

இ—ள்: தெய்வ நாானவர்கள் செல்ல - பூசார்களாகிய தில்லைவா ழந்தணர்கள் அங்கே செல்ல, எதிர் வாரா மெய் உணர்வு இல் புத்தனை வெகுண்டு பல சொல்லா - எதிர்கொண்டு வாராத மெய்யறிவற்ற புத்தகுரு வைக் கோபித்துப் பலவற்றைப் பேசி, உய்வது அறியாத ஒரு நீ பயம் உறுது இவ்வகை இருந்த மதியாமை எது என்றார் - உய்புகெறி அறியாத

முழுமகனாகிய நீ ஒருசிறிதும் அச்சமின்றி இங்ஙன மிறுமாந்திருந்த அவ மதிப்புக்குக் காண மென்னை யென்று வினாவினார் எ—று.

பரமபதியாகிய சபாநாயகர் “நாமிவரினொருவர்” என்றெடுத்தருளிச் செய்யப்பெற்ற தெய்வத்தன்மையையுடைய நரர் என்பார் தெய்வ நரர் என் றுரென்றலுமொன்று. அவர் வரவுக் கெதிர்கொண்டு சேறல் புண்ணியமும் செல்லாதொழிதல் பாவமுமாமென்னு முண்மையறிவு தலைப்படாத புத்த குரு என்பார் செல்ல வெதிர்வாரா மெய்புணர்வில் புத்தன் என்றும், குற்றஞ் செய்தாரைத் தண்டித்தல் தகுதியேயாமாகலின் நன்கு மதியாமையேயா கிய இக்குற்றஞ் செய்த புத்த குருவை ஈண்டுக் கோபித்துரைத்தல் தக்கதே யாமென்பார் புத்தனை வெகுண்டபல சொல்லா என்றும், இன்னோரென்ன தூலவறிவுமில்லாத நீ உன்னுயி ருய்தற்கேற்ற குக்குமவறிவு முடையை யல்லையாதலின் மேல், “தன்னிலத்தினிற்றுகுமுயறந்தியின்வலிது” என்ப தறியாது நமது சிலத்துத் தனிவந்த நீ என்பார் உய்வதறியாதவொரு நீ என்றும், அஞ்சவேண்டுதி அஞ்சாமை மேலும் இங்ஙன மிறுமாந்திருத்தற் கேற்ற மகிமை ஒன்றும் தின்னிடத்தின்றென்பார் பயமுருதே, யிவ்வகை யிருந்த மதியாமை யெதுவென்றார் என்றங் கூறினார். (௨௪)

அங்கமறை யாகம புராண நவை யாலே
துங்கடவு னோகடவு னென்றுநவில் விரே
லெங்கடவு னோகடவு னென்றுநவில் வேன்யா
னிங்கெனெதிர் கூறுமென வேபவ னிசைத்தான்.

இ—ள்: அங்கம் மறை ஆகம புராணம் அவையாலே தும் கட வுளே கடவுள் என்று துவல்வீரேல் - ஆறங்கம் நால்வேதம் இருபத்தெட் டாகமம் பதினெண்புராணமாகிய நுஞ்சமய சாஸ்திரங்களினாலே உமது சிவனே உலகத்துக்கு முதற் கடவுளென்று நீவிர் பிரதிபாதித்தல் கூடுமா யின் அதனை நிராகரித்து, எம் கடவுளே கடவுள் என்று யான் நவில் வேன் - நஞ்சமய சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு எம் புத்தகடவுளே உலகத்துக்கு முதற் கடவுளென்று யான் பிரதிபாதிப்பேன், இங்கு என் எதிர் கூறும் எனவே அவன் இசைத்தான் - ஆகலின், இங்கெனக்கெதிரே நீவிர் வாதஞ் செய்புக்களென்று அப்புத்தகுரு கூறினான் எ—று.

ஆறங்கம்: வியாகரணம், தர்க்கம், நிகண்டு, சந்தோபிசிடம், நிருத்தம், சோதிடம் என்பன. ஏனைய வெளி. அவை தொகுதி. தும்மை ஒட்டி வாதிக்க வந்தமையின் மதியா திருந்தே நென்ற நென்பது கருத்து. (௨௫)

போற்றுமறை யந்தணர்கள் புத்தனை வெகுண்டே
தோற்றனை யெனக் கலைஞர் சொல்லவுனை வெல்வோ
மாற்றமினி யுன்னுட னுரைக்குமது மற்றோர்
சேற்றினெதிர் கல்லெறிதல் செய்வதலதுண்டோ.

இ—ள்: போற்றும் மறை அந்தணர்கள் புத்தனை வெகுண்டு - யாவராலும் துதிக்கத்தகும் வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்யுந் தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் இங்ஙனங் கூறிய புத்தகுருவைக் கோபித்துப் பார்த்துக் கூறுவாராயினார், தோற்றனை எனக் கலைஞர் சொல்ல உணவெவ்வோம் - நீ தோற்றனை யென்று தார்க்கீகர் சொல்லும்படி நாம் உன்னைத் தப்பாது வெவ்வோம், இனி மற்று ஓர் மாற்றம் நின்னுடன் உரைக்கும் அது - அஃதொழிந்து இனிப் பிறிதொரு வார்த்தையை நின்னோடு கூறுமக் கூற்று, சேற்றின் எதிர் கல் எறிதல் செய்வது அலது உண்டோ - சேற்றின்மீது கல்லுவிட்டெறிந்தவழி அச்சேறு எறிந்தார்மீது தெறித்தல்போல அவப்பிரயோசனமாவதல்லது சற்பிரயோசனமாவதுண்டோ எ—று.

இல்லை யென்பதாம். உரைக்குமது என்பதனில் அது என்பதனைப் பகுதிப்பொருள் விசுதி எனினும் அமையும். மற்று - வினைமாற்று. (௨௬)

நன்றிதரு வாரும்மொரு ஞானிகுரை செய்தா
னின்றதன் வெகுட்சியை நிறுத்தல் கடனாமா
லின்றிழியு நின்னுட னிகழ்ச்சியெனி னுஞ்சி
ரொன்றுமில் யானவுனை யோருரையில் வெவ்வோம்.

இ—ள்: நன்றி தருவார் ஒரு ஞானி குரை செய்தாலும் நின்று அதன் வெகுட்சியை நிறுத்தல் கடனும் - தமக்கும் பிறர்க்கும் நன்மையை ஈட்டும் புருஷோத்தமர் ஒரு நாய் குரைக்கினும் அங்ஙனம் தங்கி நின்று அதன் வெகுளியைத் தணித்தல் அவருக்கு முக்கிய கடமையாகும், அது போல, இன்று இழியும் நின் உடன் இகழ்ச்சி எனினும் - இத்தனை மிழிவு பொருந்திய நின்னோடு வாதஞ் செய்தல் எமக்கிழிவாயினும், சீர் ஒன்றும் இலை ஆன உனை ஓர் உரையில் வெவ்வோம் - சமயவாதஞ் செய்தற்கு வேண்டப்படுஞ் சிறப்பிரண்டினுள் ஒரு சிறப்புமில்லாத ஓராக்கேபத்தில் வெவ்வோம் எ—று.

சிறப்பும்மை பிரித்துக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. உரை ஈண்டு ஏற் புழிக்கோடலான் வினாவுரையின்மேற்று. சமயவாதஞ் செய்தற்கேற்ற கல் விச்சிறப்புச் சமயச்சிறப்பென்னு மிரண்டினுள் ஒன்றுமுடையை யல்லை யாகலின் விரைவில் வெவ்வுது மென்பார் சீரொன்றுமில்லையானவுனை யோருரையில் வெவ்வோ மென்ற ரென்க. வேதமாகிய மதாதுசாரியாயுள்ள நின்னோடொட்டி வாதஞ் தெய்தல் நஞ் சமயக் கொள்கைக்குத் தருவதன்றாயினும் உலகவழக்குப்பற்றி வாதித்து ஒருதலையாக விரைவில் வெவ்வுதுமென்ற ரென்பது கருத்தென்க. வேதபாகியம் வேதத்திற்குப் புறமானது. (௨௭)

மிக்கதிதன் மன்னவரு மெய்யுணர்வி னோருந்
தொக்கசபை முன்னர்நம தர்க்கவுரை சொன்னார்

றக்கதென லாமிது தகாததிது வென்ற
லெக்கலக மும்மில்ல யிதேகரும மாமால்.

இ—ள்: மிக்க திறல் மன்னவரும் மெய் உணர்வினோரும் தொக்க சபை முன்னர் நம தர்க்க உரை சொன்னால் - மிக்க வலிமையையுடைய அரசர்களும் மெய்யுணர்வையுடைய சகலகலா பண்டிதர்களு மொருங்கு திரண்ட மகாசபைக்கெதிரே நாமிருதிறத்தோமும் நம்முடைய பக்க சபக்க விபக்கங்களைக் கொண்டு சுட்டி வாதித்தால், இது தக்கது இது தகாதது எனலாம் - இது குணம் இது தோஷம் என்று அவர்களே வாதசித்தாந்தஞ் செய்துவிடலாம், என்றால் - அங்ஙனஞ் சித்தாந்தஞ் செய்யப்படின, எக் கலகமும் இலை - ஒரு கலகமுமில்லை ஆகலின், இதே கருமம் ஆம் - இதுவே ஈண்டுச் செயற்பாலதாகிய காரியமாம் எ—று.

கலகத் தோன்றினு மடக்கி இடையீடின்றி வாதத்தை நடத்தற்கு மிக்க திறன் மன்னவரும், வாத விகற்பங்களை உள்ளவாறுணர்ந்து நடுநின்று விஷய சித்தாந்தஞ் செய்தற்கு மெய்யுணர்வினோரும் சபைக்கங்கமாக வொருதலையான் வேண்டப்படுதலின் மிக்கதிதன் மன்னவரு மெய்யுணர்வினோருந் தொக்கசபை யென்றும், சபைகூட்டிப் பேசுதலே துணிந்த கருமமென்பார். பிரிநிலை ஏகாரத் தந்து இதே கருமமாமென்றுங் கூறினார். (௨௮)

உத்தர முரைக்கவறி யாதுபுலி யூரர்
புத்தனை முனிந்தனர் புடைத்தனர்க ளென்றே
யித்தல முரைத்துவிடு மென்றுவன வன்பான்
மெய்த்தவர் விரித்தெழுது மோலையை விடுத்தார்.

இ—ள்: மெய்த்தவர் - மெய்மையாகிய தவத்தையுடைய தில்லைவாழ்ந்தணர்கள், புலியூர் உத்தரம் உரைக்க அறியாது புத்தனை முனிந்தனர் புடைத்தனர்கள் என்று இத்தலம் உரைத்துவிடும் என்று - சிதம்பாதல வாசிகள் புத்தகுருவின் வினாக்கட்கு விடைகூற வகையறியாமல் அப்புத்த குருவை வெகுண்டு புடைத்தார்களென் றில்லலகந் தப்பாது தம்மை அபவாதஞ் சொல்லுமென் றுலோசித்து, வளவன் பால் விரித்து எழுதும் ஓலையை விடுத்தார் - சோழராசாவிரிடத்துச் சம்பவங்களைக் கூறுபட விரித்தெழுதி, அவனது வரவை அபேக்ஷிக்கும் ஒரு திருமுகமனுப்பினார்கள் எ—று.

உரைத்துவிடு மென்பது வந்துவிட்டா னென்பதுபோலத் தவறாது சொல்லுமெனுந் துணிவுப் பொருடந்து நின்றது. புலியூர ரென்றது ஈண்டுத் தில்லைவாழ்ந்தணர்களை.

அந்தனர் பெருந்தவ ரருங்கலை யுணர்ந்தோர்
வந்தணுகு நாளைமணி மன்றுதொழு வென்றே

புந்திமகி ஜோலைபல போக்கியபின் வெய்யோன்
முந்துற வொளித்தனன் முளைத்தன னிராவோன்.

இ—ன்: அந்தணர் பெருந்தவர் அருங்கலை உணர்ந்தோர் - பிராமணர் களும் பெரிய தபோதனர்களும் அரிய சகலகலா பண்டிதர்களும், மணி மன்று தொழ நாளை வந்து அணுகும் என்று புந்திமகிழ் ஜோலை பல போக்கிய பின் - அழகிய கண்கசைபையைத் தரிசித்து வணங்க நாளை இங்ஙனம் வந்து சேருங்கொன்று வாசிப்பவர் கேட்பவரது மனம் மகிழுதற்கேது வாகிய திருமுகங்கள் பலவற்றை எழுதியனுப்பியபின்னர், வெய்யோன் முந்துற ஒளித்தனன் - சூரியன் முன்னர் அஸ்தமயனமாயினான், இராவோன் முளைத்தனன் - சந்திரன் பின்புதயஞ்செய்தான் எ—று.

அரசுதலின், அச்சத்தாற் சம்பவங்களைச் சிறப்புவகையாற் றெரித் தெழுதி முன்னர்த் திருமுதமனுப்பினொன்பார் மேலைச் செய்யுளில் வள வன்பான் மெய்த்தவர் விரித்தெழுது மோலையை விடுத்தார் என்றும், அவ் வச்சமின்மையின் அந்தணர் முதலாயினோர்க்குச் சம்பவங்களைப் பொது வகையாற் பின்னர் விதவாதெழுதினொன்பார் இச்செய்யுளில் அந்தணர் பெருந்தவ ரருங்கலை யுணர்ந்தோர் வந்தனுகு நாளை மணிமன்றுதொழ வென்றே புந்திமகிஜோலைபல போக்கியபின் என்றும், இழிந்த புத்தனுடன் வாதுசெய்ய வருகவென்றெழுதல் எழுதுவோர் எழுதப்படுவோரென்னு மிருவர்க்குத் தகுதியன்மையின் சிறந்த பிறிதோரேதுவின்மேல் வைத்து மணிமன்றுதொழ வென்றெழுதினொன்றுங் கூறினார். அரசனை வருக வென்று பணியாதெழுதியதூஉம், ஏனையோரை வருகவென்று பணித் தெழுதியதூஉம் அக்கருத்தேபற்றி யென்க. (௧௦)

வேறு.

துங்கவா னென்னு மாதின் சுடர்துதற் திலக மென்னக்
கங்குலா மடந்தை பார்க்குங் கவின்கொள் கண்ணாடி யென்னச்
சங்கவார் குழையார்க் கிட்ட தரளவெண் கவிகை யென்னத்
திங்கண்மா கடவு டோன்றச் சிறத்தது ஞால மெல்லாம்.

இ—ன்: துங்க வான் என்னும் மாதின் சுடர் துதல் திலகம் என்ன - உயர்ச்சி பொருந்திய ஆகாயமென்னும் பெண்ணின் தொளியை யுடைய நெற்றியின்கண் விளங்குஞ் சிந்தூர திலகம்போலவும், கங்குல் ஆம் மடந்தை பார்க்குங் கவின்கொள் கண்ணாடி என்ன - இராக்காலமாகிய பெண் தன் வடிவழகநோக்கு மழகிய கண்ணாடியைப்போலவும், சங்கவார் குழையார்க்கு இட்ட தரளவெண் கவிகை என்ன - நெடிய சங்கக் குண்டலத்தையுடைய சிவபெருமானுக் கிந்திரன் கவித்த வெண்மையாகிய முத்துக்குடையைப் போலவும், திங்கண் மா கடவுள் தோன்ற - தெய்வத்தன்மையையுடைய சந்திரனுதிக்க, ஞாலம் எல்லாம் சிறத்தது-இவ்வுலகமுழுதும் சிறப்படைந்தது.

சந்திரனுதிக்கும்போது சிவந்து தோன்றுதலின், அதுபற்றிச் சிந்தூர திலகமாக அத்நையுமிப்பார் அதற்கேற்ப ஆகாயத்தைப் பெண்ணை வருவ கஞ் செய்து வானென்னு மாதின் சுடர்துதற் திலகமென்ன என்றும், மாலக் காலத்து மயங்கிருளான் மறைந்த உருவங்களை விளக்குதலின், அவ்விளக்க முடைமைபற்றி அதனைக் கண்ணாடியாக உவமிப்பார் அதற்கேற்ப இராப் பொழுதைப் பெண்ணை உருவகஞ் செய்து, கங்குலா மடந்தை பார்க்குங் கவின்கொள் கண்ணாடியென்ன என்றும், உலகமே உருவமாகிய கடவுட்குங் கவிக்குங் குடை உலகெங்கும் நிழற்றுமாகலின், அவ்விசேடம்பற்றி அதனைக் கடவுள் து வெண்கொற்றக்குடையாக உவமிப்பார் சங்கவார் குழையார்க்கிட்ட தரளவெண் கவிகை யென்ன என்றும், பகற்போதிற் சூரியனது உஷ்ண கிர ணங்கள்ளாய வெண்மையைத் தன் அமுதகிரணங்களாற் றணித் திராப்போ தில் உலகத்தை இன்புறுத்தி யழகுசெய்தலின், அவ்வேதுப்பற்றித் திங்கண் மா கடவுடோன்றச் சிறத்தது ஞாலமெல்லாம் என்றுங் கூறினார். உவமவுரு பிடைச் சொல்லடியாகப் பிறந்த என்ன வென்னும் செய்வெனெச்சங்கண் மூன்றும் தோன்ற வென்னும் காரணப்பொருட்டாய விளையெச்சத்தைத் தனித்தனி கொண்டன; இது அறுசீரடியாகிரிய விருத்தம். (௧௧)

இன்றொரு தினமுந் தோர விங்கிரு நாளை யாங்க
ஞன்றன துயர்ச்சி யின்மை காட்டுது முலகிற் கென்று
நன்றிகொண் மனையிற் சென்றே யாருநல் லுணவு மாந்தி
யன்றிருண் மென்மையான ரருந்துயில் பயிலுங் காலை.

இ—ன்: மென்மையானர் - மகிமைமையுடைய தில்லைவாழ்ந்தணர்கள், தோர இன்றொரு தினமும் இங்கு இரு - புத்த குருவே இவ்வொரு தின மாத்திரம் நீயிங்கிரு, நாளை யாங்கன் உன்றனது உயர்ச்சியின்மை உலகிற் குக் காட்டுதும் என்று - நாளை நாம் உன்னுடைய இழிவை உலகிற்கு நேரே காட்டுதுமென்று கூறி, நன்றி கொண் மனையில் சென்று யாரும் நல் உணவு மாந்தி - நன்மையை யுடைய தம்மில்லங்களிற் சென்றனைவரும் நல்ல உணவுகளை யுட்கொண்டு, அன்று இருள் அரும் துயில் பயிலும் காலை- அவ்விராக்காலத்தின்கண் அரிய நித்திரை செய்யும்போது எ—று.

இருள் ஆகுபெயர். தில்லைவாழ்ந்தணர் அறுவகைச் சைவருண் மேம் பட்ட ஆதிசைவரென்பார் மேன்மையாளர் என்றும், விருந்தினரை யுபசரித் தன் முதலிய நன்மைகளைக் கடைப்பிடிக்கு மனையாளையுடைய இல்லங்க னென்பார் இடத்து நிகழ்பொருளின் றொழிற் பண்பை இடத்தின்மேலேற்றி நன்றிகொண்மனை யென்றும், அதிதிமுதலாயினோர்க்கு உதவி யுண்ணு மறு சுவைப் போனக மென்பார் நல்லுணவென்றும், புறப்புறச்சமயிகளாகிய புத் தரைச் சிதம்பரத்தின் எல்லையினின்றும் ஒட்டுதற்குரிய யோசனைமேலீடு மிகவு முடையரென்பார் அருந்துயிலென்றுங் கூறினார். நடேசபிரான் கனவில் வெளிப்படுந் துயிலென்பார் அருந்துயிலென்றாரெனினு மமையும். (௧௨)

அழகுற மன்றி லாடு மையர்கைப் பிரம்பு தாங்கித்
தழைசடை முடியு மேனி சாத்திய நீறு மாகி
விழைதரு வடிவங் கொண்டு வெளிப்படக் கனவில் வெய்யோ
னெழுவதன் முன்ன ரெய்தி யாவர்க்கு மிதுபு கன்றூர்.

இ—ள்: அழகு உற மன்றில் ஆடும் ஐயர் - தரிசித்த பக்குவான்மாக்
கள் பாமுத்தி யடையும்படி கனகசபையின்கண்ணே ஞான நடனஞ் செய்
தருளும் பரமபிதாவாகிய சபாநாயகர், கைப் பிரம்பு தாங்கி - தமதருமைத்
திருக்காத்திற் பொற்பிரம்பைத் தாங்கி, தழை சடை முடியும் மேனி சாத்
திய நீறும் ஆகி - தழைத்த சடாமுடியையும் திருமேனியிலே தரித்த விபூ
தியையு முடையவராகி, விழைதரு வடிவம் கொண்டு - எவரும் விரும்பத்
தரும் பேரமரு பொருந்திய ஒரு சித்த வடிவங்கொண்டு, கனவில் வெய்
யோன் எழுவதன் முன்னர் வெளிப்பட எய்தி - அவ்வந்தனாது சொப்
பனுவத்தையிற் றூரியோதயத்திற்கு முன்னர் நான்காஞ் சாமத்தில் வெளிப்
பட வந்தருளி, யாவர்க்கும் இது புகன்றூர் - அவரனைவர்க்கும் இத்
னைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார் எ—று.

அழகிய பொருள்க ளெவற்றினும் மிக வழகிய பொருண் முத்தியாக
வின் அஃ தீண்டு அழகெனப்பட்டது. நாடகநூல் அழகமைய நடிப்பவ
ராகவின் அழகுற மன்றிலாடு மையரென்ற ரெனினு மமையும். வெய்யோ
னெழுவதன்முன்னரெனவே கடைச்சாமமென்ப தினிதுபெறப்படும். படவே,
அக்காலத்துக் காணுங் கனவின் பலன் உடனே பலிதமா மென்னுங் கனவு
நூற்றுணிபுங் குறிக்கப்பட்டதாயிற்று. (௩௩)

வருந்துவ தொழிமி னம்மு ரெல்லையின் வைகி யன்பா
லிருந்தனன் வாத வூ ரிவ்வுரை கேட்ட போதே
பொருந்திய தர்க்க நூலாற் புத்தரை வெல்வா னின்னே
யருந்தவ முடைய நீர்போ யழைத்திடு மவனை யென்றார்.

இ—ள்: வாதவூரன் அன்பால் நம் ஊர் எல்லையில் வைகி இருந்தனன்-
திருவாதவூரன் உண்மை யன்பினான் நமது தில்லைமாநகரின் புறவெல்லையிற்
சிவயோகஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றனன், இவ்வுரை கேட்டபோதே
பொருந்திய தர்க்கநூலால் புத்தரை வெல்வான் - இவ்வார்த்தையை நீவிர்
சொல்லக் கேட்ட துணையானே சித்தாந்தத்திற் பொருந்திய தர்க்கநூல்
விதிப்படி பெனத்தர்களைத் தவறாது வாதித்து வெல்வான், அரும் தவம்
உடைய நீர் இன்னே போய் அவனை அழைத்திடும் - அரிய தவத்தையுடைய
நீவிர் இப்பொழுதே போய் அவனைத் தப்பாது அழைப்புகள், வருந்துவது
ஒழிமின் என்றார் - இஃதன்றி வெல்லுதற்கண் ஐயுற்று மனம் வருந்துதலை
இனி நீக்கிவிடுங்க ளென்றருளிச்செய்தார் எ—று.

சிதம்பரம் பூலோகசிவலோக மாகவின் அதன் உன்னெல்லைக்குள் வசித்
தல் சிவஞானிகட்குத் தகாதென்னு முண்மையைத் திருவாதவூரடிகள் தம்
மெய்யன்போ டுணர்ந்து அதன் புறவெல்லையில் வசித்தலின், நம்மு ரெல்லே
யில் வைகி யிருந்தனனென் றொழியாது அன்பா லிருந்தனனென்றும், சைவ
சித்தாந்தத்திற்குப் பொருந்தாத தர்க்கநூற் பாடுபாடுகளும் உண்மையின்,
அவற்றை யொழித்தற்குத் தர்க்க நூலென வாளாகூறுது பொருந்திய தர்க்க
நூலென்றும், சிவாநுபூதிமானாகிய திருவாதவூரனைக் கண்டு வசனித்தற்
கேற்ற அரிய தவத்தைச் செய்த நீவிர் என்பார் அருந்தவமுடைய நீர் என்
றார், இது பொய்க்கனவென் றிகழா தொருதலையான் அவனைச் சென்
றவழிபுடங்கனென வற்புறுத்துவார் அழையுமென்னுது அழைத்திடு மென்றும்,
அவன் வரின் நீவிர் வெல்லுதல் நிச்சயமென்பார் வருந்துவதொழிமி னென்
றுங் கூறினார். வைகியிருத்தலென்னுமொருபொருட் பன்மொழி நன்கிருத்த
லென்னும் பொருட்டாய், ஈண்டுச் சிவயோகஞ் செய்துகொண்டிருத்தன்
மேலதாயிற்று. ஊரெல்லை யென்றது ஈண்டுக் கிழக்கெல்லையின் புறத்துள்ள
வில்வவனத்தை. அது, “விண்டுழாவியகுடுமி மன்றுடையான் நிருவாக்கான்
மிருந்த நேயங், கொண்டுபோய்க் குண திசையி லருந்தவர்வாழ் தபோவனத்
தைக் குறுகி” என வழிநூலாசிரியர் விதந்து கூறியவாற்றாணுமுணர்க. (௩௪)

கண்டனர் கனவு தன்னில் விழித்தனர் கனக மன்றி
லொண்டொடி பாக னன்பா லுரைத்தது கருத்தி லாய்ந்து
கொண்டனர் மகிழ்ச்சி செங்கை குவித்தனர் முடியிற் கோயின்
மண்டப மிசையே யெல்லா மாந்தரும் வந்து தொக்கார்.

இ—ள்: கனவு தன்னில் கண்டனர் விழித்தனர் - சொப்பனுவத்தை
யின்கண் இங்ஙனங் கண்ட தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் நித்திரைவிட் டெழுந்து,
கனக மன்றில் ஒண் தொடி பாகன் அன்பால் உரைத்தது கருத்தில் ஆய்ந்து
மகிழ்ச்சி கொண்டனர் - கனகசபையின் கண்ணே திருநிருத்தஞ் செய்தரு
ளும் ஒளி பொருந்திய வளையலைத் தரித்த சிவகாமி யம்மை சமேதராகிய
சபாநாயகர் தம்மாட்டு முகிழ்த்த பெருங்கருணைத் திறத்தாற் றுமாகவே
வந்து திருவாய்மலர்ந்தருளிய தர்க்க ஐயோபாயத்தைத் தம்முன்னத்தின்
கட் பலகாற் சிந்தித்துத் தெளிந்து மனமகிழ்ச்சி கொண்டார்கள், முடி
யில் செம் கை குவித்தனர் - சிரசிலே சிவந்த கைகளைக் கூப்பிவைத் தஞ்சலி
செய்தார்கள், கோயில் மண்டப மிசையே எல்லா மாந்தரும் வந்து தொக்
கார் - பின்னர் அவ்வாலயத்தின் பேரம்பலமாகிய திருமண்டபத்தின்கண்
அவரனைவரும் வந்து ஒருங்கு கூடினார்கள் எ—று.

தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் ஓர் நிமித்தத்தின்மேல் வைத்துச் சபை கூடுங்
கால், அது கூடுமிடம் பேரம்பலமே என்பதைக் கன்னபரம்பரையானும்,
தற்கால அனுபவத்தானுமறிக்க. (௩௫)

புல்லறிவுடைய புத்தன் புகன்றதற் கிரங்கிப் பின்ன
ரெல்லையில் கருணை யான்வந் திருங்கன வதனி லெய்தச்
சொல்லிய மொழியி னாலே சோதிகொன் முகத்த ராகி
வல்லிருட் கொடுங்கி வெய்போன் வரவிரி கமல மொத்தார்.

இ—ன்: புல் அறிவு உடைய புத்தன் புகன்றதற்கு இரங்கி - மேற் கூறிய பிரகாரம் பேரம்பலத்தின்கண் வந்து ஒருங்கு கூடிய தில்லைவாழ்ந் தணர்கள் அற்ப அறிவையுடைய புத்தருகு முன்னர் “எங்கடவுளோ கடவுள் என்று நவிலவேன் யான்” எனக் கூறிய அக் கூற்றிற்குத் தம் முக மொளிருன்றி வாடப்பெற்று, பின்னர் எல்லை இல் கருணையான் இரும் கன வதனின் வந்து எய்தச் சொல்லிய மொழியினாலே சோதிகொன் முகத்தர் ஆகி-அதன் பின்னர் முடிவற்ற பேரருளையுடைய சபாநாயகர் பெரிய சொப்பன வத்தையின் கண் வந்து வாதவூரடிகளிடத்துத் தம்மைச் சென்று சொல்லும் படி பணித்தருளிய திருவாக்கினாலே அவ்வொளி நிறையப்பெற்று மலரு முகத்தை யுடையவராகி, வல் இருட்கு ஒடுங்கி வெய்யோன் வர விரி கமலம் ஒத்தார் - செறிந்த இருளையுடைய இராக் காலத்திற்குக் குவிந்து சூரிய னுதிக்க மலரும் தாமரை மலரை ஒத்தனர் எ—று.

வல்லிருட் குடைந்து எனவும் பாடம்.

(௩௩)

தெய்விக மான மன்றிற் றிருநடம் புரியு நாதன்
றைவரு நீறுஞ் செய்ய சடையுந் பிரம்புந் தாங்கி
மைவிரி கங்குற் காலை வந்துநன் மகிழ்ச்சி யெய்த
விலவகை மொழிந்தா ரென்றே யாவருங் கனவு சொன்னார்.

இ—ன்: தெய்விகம் ஆன மன்றில் திரு நடம் புரியும் நாதன் - தெய்வத் தன்மை பொருந்திய கனகசபையின் கண்ணே திருநடனஞ் செய்தருளுஞ் சபாநாயகர், தைவரு நீறும் செய்ய சடையும் நல் பிரம்பும் தாங்கி மைவிரி கங்குல் காலை வந்து - பரவப் பூசிய விபூதியும் சிவந்த சடாமுடியும் பொற் பிரம்புங் கொண்டு இருள் விரிந்த இவ்விராக்காலத்தின்கண் நமது சொப்பனவத்தையில் வந்து, இவ்வகை மொழிந்தார் என்று யாவரும் கனவு சொன்னார் - இந்தப் பிரகாரம் திருவாய்மலர் தருளினார் என்று அவர் அனைவரும் தாங்கண்ட கனவு நிலையைத் தனித்தனி ஒருவர்க்கொருவர் மாறின்றிக் கூறினார் எ—று.

நாதன் மொழிந்தார் என்பதனைச் சிவபெருமான் வந்தார் என்பது போலச் சமய சம்பிரதாயமாகக் கொள்க. கனகசபை பராசத்தியால் அதிர் டிக்கப்பட்ட சுத்தமாயாருபமாகலின் தெய்விகமான மன்றென்றும், கொண்ட சித்த வடிவமும், கண்ட காலமும், கனவு நிலையும் எமக்கெல்லா மொத்திருந்தன என்பார் தைவருநீறுஞ் செய்ய சடையுந் பிரம்புந் தாங்கி

மைவிரி கங்குற் காலைவந்து நன் மகிழ்ச்சி யெய்த, இவ்வகை மொழிந்தா ரென்றே யாவருங் கனவு சொன்னார் என்றுங் கூறினார். மைவிரி கங்கு லென்றது கண்டகூறு உடனே பயத்தற்குரிய குமரி இருள் செறிந்த விடியற் காலத்தை உணர்த்திற்று. (௩௪)

அத்தனை மன்று ளாடு மையனை வியந்து கூறித்
தத்தமி லன்புகூர்ந்து தரித்துள வருத்த நீங்கி
மெய்த்தவ வாத வூர் மேவிடத் தணுகு வோமென்
றுத்தம் பன்ன சாலை யொல்லையிற் குறுகி னார்கள்.

இ—ன்: அத்தனை மன்றுள் ஆடும் ஐயனை வியந்து கூறி - பரமபிதா வும் கனகசபையின்கண் நடிக்கும் பூசுதையுடையவருமாகிய சபாநாயகரது திருவருட் டிறத்தை எடுத்துத் தோத்திரஞ் செய்து, தத்தமில் அன்பு கூர்ந்து தரித்துள வருத்தம் நீங்கி - தங்க டங்களுள் அன்பு மிக்குத் தாங் கொண்ட சமய வாதத்தைச் சட்டிய மனவருத்தத்தினின்று நீங்கி, மெய்த் தவ வாதவூர் மேவு இடத்து அணுகுவோம் என்று - மெய்ம்மையாகிய தவத்தையுடைய திருவாதவூரடிகள் வீற்றிருக்கு மிடத்தை அடைவோமென்று கருதி, உத்தம பன்னசாலை ஒல்லையில் குறுகினார்கள் - அவரது நல்ல பன்னசாலையை அதிசிக்கிரத்தி லடைந்தார்கள் எ—று.

தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் தாமெல்லா மீண்டொருங்கு கூடியவழித் திரு வருளால் நிகழ்ந்த கனவு நிலைபற்றி முன்னையிலும் மிகச் சபாநாயகர் மாட்டுப் பேரன்புடையார்களாயினார்க ளென்பார், அத்தனை மன்றுளாடு மையனை வியந்து கூறித், தத்தமி லன்புகூர்ந் தென்றும், இடத்து நிகழ் பொருளின் விசேடத்தை இடத்திற் கேற்றிக் கூறுவார் உத்தம பன்னசாலை யென்றும், வாதவூரடிகளைக் காண்டற்கண் வேணவாவோடு சென்றன ரென்பார் ஒல்லையிற் குறுகினார்க ளென்றுங் கூறினார். (௩௫)

கூடினர் பன்ன சாலை கூருட் குன்றை யன்பா
னாடின ருவந்து கண்டார் நளினவா சனத்தின் மீது
பீடின ரிருந்த யோகம் பெயர்ந்தனர் பிறங்கு மன்றி
லாடின ருரைத்த வெல்லா மாங்கவர்க் கிபம்பினார்கள்.

இ—ன்: பன்னசாலை கூடினர் - இங்ஙனம் வில்ல வனத்துள்ள பன்ன சாலையை யடைந்த தில்லைவாழ்ந்தணர்கள், கூர் அருள் குன்றை அன்பால் நாடினர் உவந்து கண்டார் - ஒருகாலைக் கொருகான் மிக்கோங்குற் திரு வருட்குன்றாகிய வாதவூரடிகளைப் பேரன்போடு நாடி மனமுவந்து தரிசிக் கப்பெற்றுக்கொண்டனர், பீடினர் நளின ஆசனத்தின்மீது இருந்த யோகம் பெயர்ந்தனர் - அப்பொழுது சிவபத்த சிரோமணியாகிய எம்பெருமான் பதுமாசனமாக வீற்றிருந்து சாதித்த சிவயோகங் குலைந்தெழுந்தனர்,

அங்குனமெழுதலும், பிறங்கு மன்றில் ஆடினர் உரைத்த எல்லாம் ஆங்கவர்க்கு இயம்பினார்கள் - பஞ்ச சபைகளுள் மேம்பட்டு விளங்குங் கண்கசபையின்கட் பஞ்சகிருத்திய நிருத்தஞ் செய்தருளுகின்ற சபாநாயகர் தமக்குச் சொப்பன வத்தையின்கண் வெளிப்பட்டுத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மங்கல சமாசாரங்களை யெல்லாம் அவ்வடிகட் கவ்வத்தனர் விரித்து விண்ணப்பஞ் செய்தனர் எ—று.

கூடினர் என்பது வினையாலணையும் பெயர். ஆங்கவர் ஒரு சொல். நாடல் - விரும்பல். எதிர்காலத்துள்ள பக்குவான்மாக்கள் ஒதி முத்திபெற்றுய்யும் வண்ணந் திருவாசகமாகிய தமிழ் வேதத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளும் அசைவற்ற கிருபாமூர்த்தியாகவிற் கூருட் குன்றென்றும், அறிவாகிய வுள்ளீட்டாற் றமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்பட்ட பெருந்தகைமையினராகவிற் பீடினர் என்றுங் கூறினர். பதுமாசனம் அட்டாங்க யோகாசனத்து னொன்று; அஃது இருகாலையும் மடக்கி இரு தொடைமேல் இரண்டுள்ளடிகளையும் மாறி வைத்திருத்தல். (நகக)

வேறு.

அந்தமொழி யன்பினர் செவிப்புல னிலங்குதலு
மன்றிறை பணித்த துணரா
வந்தவரு டன்கடிது சென்றுதிரு மன்றனை
வணங்கியருள் பெற்று மயலாஞ்
சிந்தைய நிருந்தமணி மண்டபம் தெய்தியவர்
தீயமுக நாடி லிடரே
நந்துமென வேயெழினி கொண்டுமறை வித்தெதி
நிருத்தனர் நலங்கொ ள்ணைமேல்.

இ—ள்: அந்த மொழி அன்பினர் செவிப்புலன் இலங்குதலும் - அவ் விண்ணப்ப வாசகம் சிவபத்திமாளுகிய திருவாதவூரடிகளது செவிப்புலங் கட்டு விடயமாதலும், அன்று இறை பணித்தது உணரா - திருப்பெருந் துறையின்கண் ஞானேபதேசஞ் செய்த அக்காலத்துப் பரமாசாரியர் தமக் காஞ்ஞாபித்தருளிய அவ் வாஞ்ஞையை நின்றது, வந்தவர் உடன் கடிது சென்று திருமன்றனை வணங்கி அருள் பெற்று - தம்மிடத்துவந்த தில்லைவாழ்ந்தணர்களோடு விரைந்து சென்று அழகிய சபாநாயகரைத் தரிசித்து வணங்கித் திருவருள் பெற்று, மயல் ஆம் சிந்தையர் இருந்த மணி மண்டபம் எய்தி - ஐயந்திரிபறியாமையாகிய மயக்கங்கள் பொருந்திய மனத்தையுடைய புத்தர்களிருக்கும் இரத்தின மண்டபத்தை யடைந்து, அவர் தீய முகம் நாடில் இடரே நந்தும் எனவே எழினி கொண்டு மறைவித்து - அப்புத்தர்களது துர்முகத்தை நாம் நேரே நோக்கிற் பாவமே மிகுமென்று

இடுதிரை கொண்டு அவர்களைத் தமக்கு வெளிப்படாதிருக்கும்படி மறையச் செய்து, எதிர் நலம் கொள் அணைமேல் இருந்தனர் - அவர்கட்கெதிரே அழகுபொருந்திய ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தருளினர் எ—று.

இடர் ஆகுபெயர். வேதத்துக்குப் புறமாகிய மித்தியாசமயிகளைக் காணிற் சைவசித்தாந்திகட் கது பெரும் பாவமென்பதுண்மைநூற்றுணிபாத லாலும், இப்புத்தமதம் பொய்மதமாதலானும், அவர் தீயமுக நாடி லிடரே நந்துமெனவே யெழினிகொண்டு மறைவித்தென்றும், சிவஞானிகள் திரு வருளை முன்னிட்டல்லது தற்போத முனைப்பை முன்னிட்டொன்று செய் பவரல்லராகவின் வந்து திருமன்றனை வணங்கியருள் பெற்றென்றங் கூறி னர். இது எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம். (சு)

மன்னுமறை யந்தனர் புராணிக ருங்கலைகள்
வல்லவநல் லோர்க ளுடனே
சென்னிவள வன்கடிது வந்துதிரு மன்றனைநிர்
சென்றுதொழு தங்க ணகலா
மின்னுமணி மடன்பம தெய்தியரு ளன்பரை.
வியந்தடி வணங்கி யருகா
நன்னரனை மின்புற மிருத்தனர் விரிந்தகலை
நாணிறைவு கொண்ட மதிபோல்.

இ—ள்: சென்னி வளவன் - தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருள்ளும் சிரஸ் தானமாக வைத்து நன்கு மதிக்கற் பாலனாகிய சோழமகாராசா, மன்னும் மறை அந்தணர் புராணிகர் அரும் கலைகள் வல்லவர் நல்லோர்கள் உடனே கடிது வந்து - நிலைபெற்ற வேத சிவாகமங்களிலே மகா பாண்டித்திய முடைய பிராமணர்களும் பெளராணிகர்களும் அரிய கலை ஞானங்களில் வல்ல விற்பன்னர்களாகிய இந் நல்லவர்களுடனே விரைந்து சிதம் பரத்திற்கு வந்து, திரு மன்றன் எதிர் சென்று தொழுது அங்கண் அகலா மின்னு மணி மண்டபம் எய்தி - அழகிய சபாநாயகரது சந்தியைய யடைந்து தரிசித்து வணங்கி அவ்விடத்தைவிட்டகன்று திருப்புலீச்சரத் துள்ள இரத்தினமண்டபத்தை யடைந்து, அருள் அன்பரை அடி வணங்கி வியந்து - திருவருளையுடைய மெய்யன்பாகிய திருவாதவூரடிகளது திரு வடிகளை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, விரிந்தகலை நாள் நிறைவு கொண்ட மதிபோல் அருகா நன்னர் அணையின்புறம் இருத்தனர் - சோடச கலைக ணிறைந்த பூரண சந்திரனைப்போல் அவ்வடிகளதொரு திருமருங் காக இடப்பட்ட நல்ல ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தனர் எ—று.

சென்னிவளவன் இரு பெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை யென்றமாம்; வேத சிவாகமங்களாகிய முதல்தூல்க ளிரண்டும் ஆதி நித்தியமாகவின்

மன்னுமறை யென்றும், தன் கலைகண் முழுவதும் தன்மாட்டுகிறையப்பெற்ற
பூரண சந்திரனைப்போல அறுபத்துநான்கு கலைகளும் தன்னகத்து நிறையப்
பெற்ற புலமைத்திறத்தோ டிருந்தா னென்பார் விரிந்தகலை நாணிறைவு
கொண்டமதிபோனன்னரணையின்புற மிருந்தனன் என்றும் கூறினார். தன்
னைச் சார்ந்து வந்தவர்கள் புடைசூழ இருந்த அரசன் நகூத்திரங்களினடுவிற்
பிரகாசித்திற் பூரணசந்திரன் போன்றானெனினு மமைபும். (சக)

ஈழவன நாடனு மெழுந்தடி பணிந்துகிறை
யிட்டகுறை நல்கி யிறைவா
வாழிமிக வாழிபென நின்றபொழு தங்கவனை
மன்னர்பெரு மானு மகிழா
வேழமலை நல்லவிலை யில்லையிம் மணிக்கென
வியந்தரு கிருத்தி யெவருஞ்
சூழ்மவை தங்குதலு மங்கப லிருந்தனர்கள்
சூழ்ந்துகரி சொல்லு மயலோர்.

இ—ள் ஈழ வன நாடனும் எழுந்து அடி பணிந்து திறை இட்ட
குறை நல்கி - வனம் பொருந்திய ஈழமண்டலாதிபதியும் சோழமண்ட
லாதிபதியைக் கண்டு விரைந்தெழுந்து பாதங்களை வணங்கி முன் கொடுத்தெஞ்சிய
திறைப்பொருட் குறையைக் கொடுத்து, இறைவா வாழி மிக
வாழி எனநின்றபொழுது-மகாராசாவே நீடிதிவாழுகவாழுகவென்று துதித்து
நிற்குந் தருணத்து, அங்கவனை மன்னர் பெருமானும் மகிழா - அப்புத்த
ராசாவைச் சோழராசாவும் மனமுவந்து நோக்கி, வேழம் இவை நல்ல -
நீத்த இவ்வியானைகள் மிகவும் நல்லன, இம்மணிக்கு விலை இல்லை என
வியந்து அருகு இருத்தி - இவ்விரத்தினங்கட்கு விலைமதிப்பென்ப தொன்
றிலையெனப் புகழ்ந்து தன்பக்கத்திருத்தி, எவரும் சூழும் அவை தங்குத
லும்-அனைவரும் சூழ்ந்திருக்கு மச்சபையின்கட்டானு மிங்ஙனம் நடுநாயகமாக
வீற்றிருத்தலும், சூழ்ந்து கரிசொல்லும் அயலோர் அங்கு இருந்தனர்கள் -
வாதி பிரதிவாதிகளது விசேஷ ஆகேபங்களை ஆராய்ந்துணர்ந்து செய அப
செயங்களை நடுகின்ற வரையறுத்து நிச்சயித்துக்கூறும் மத்தியஸ்தர்களாகிய
நொதுமலர் அவ்வரசனுக்குப் பக்கத்தே யிருந்தார்கள் எ-று.

கரி -சாட்சியம். நொதுமலர் பகை நட்பென்னு மிரண்டினும் படாதவர்.
புத்தராசா குறுநில மன்னனாகவின் அது விளக்கிய அவனை ஈழநாடென்ன
தும், சோழராசா நெடுநில வரசனாகவின் அவனை மன்னர் பெருமா
னென்றும், ஈழதேயத்து யானையும் மாணிக்கம் வைஞரியம் முத்து முதலிய
ரத்தினங்களும் ஏனைத்தேயத்து யானையினு மிரத்தினங்களினும் மிகச்
சிறத்தனவாகவின் வேழ மலை நல்ல விலை யில்லை இம்மணிக்கென வியந்
தென்றுங் கூறினார். அடுக்குவப்பின் கண்ணும் உம்மைபுயர்வு சிறப்

பின் கண்ணும் வந்தன. உம்மையிரண்டனுண் முன்னையது உயர்வு சிறப்
போடு எதிரது தழீஇயவெச்சமுமாம்; ஈழவழநாடனும் பணிந்தெனவே பணி
யத்தக்கவர் பிறரும் பணிந்தென்பது முன்னர்ப் பெறப்படுதலினென்க.(சஉ)

தில்லைநக ரந்தனர் தபோதனர் சிறந்தினி
திருந்துழி விரிந்த சிவநூல்
வல்லவ ரிழிந்தகுண புத்தனுடன் வாதுசெயு
மன்னுசபை காண வருவோர்
தொல்லைமறை தந்தவன் முகுத்தன்முனி வோரெழுவர்
சூழ்மிரு நான்கு திசைமே
லெல்லையி லிருப்பவ ருருத்திரர்கள் விஞ்சைய
ரிராப்பக லிலங்கு கதிரோர்.

இ—ள்: தில்லை நகர் அந்தணர் தபோதனர் சிறந்து இனிது
இருந்துழி - இவ்வாற்றோனே தில்லைவாழ்ந்தனர்கள் தபோதனர்களோடு
மனமகிழ் சிறந்தினிதாக வீற்றிருக்கும் பொழுது, விரிந்த சிவ நூல் வல்ல
வர் இழிந்தகுண புத்தன் உடன் வாது செய்யும் மன்னு சபை காண வரு
வோர் - பார்த்த சிவாகமங்களில் வல்ல திருவாதவூரடிகள் இழி குணம்
பொருந்திய புத்த குருவோடு சமயவாதஞ் செய்யும் நில்பெற்ற சபையைக்
காணும்படி இன்னும் வந்தவர்கள் யாரெனின், தொல்லை மறை தந்தவன் -
பழைய வேதங்களை இந்நிலவுலகிற் றந்து பரப்பிய பிரமாவும், முகுத்தன் -
விஷ்ணுவும், முனிவோர் எழுவர் - சத்த வீரடிகளும், சூழும் இரு
நான்கு திசை மேல் எல்லையில் இருப்பவர், இவ்வுலகைச் சூழ்ந்த அட்டதிக்
கின் முடிவுகடோறும் வசிக்குமித்திரன் முதலிய திக்குப்பாலக ரெண்மரும்,
உருத்திரர் - உருத்திரர்களும், விஞ்சையர் - வித்தியாதரர்களும், இராப்
பகல் இலங்கு கதிரோர் - சந்திரசூரியர்களும் பிறருமாம் எ-று.

இறுதிக்கண் ஆமென்னும் வினைப்பயனிலை கொடாது அவாய் நிலை
யான் முடித்தமையான் இன்னோரன்ன மேலுலகவாசிகள் பிறரும் வந்தா
ரென்பது பெற்றும். இளிக் கீழிரண்டடியினரையும் எழுவாயாக்கி வரு
வோர் என்பதனைப் பயநிலையாகக் கொண்டு முடித்தலு மொன்று. தில்லை
வாழ்ந்தனர்கள் சபை கூட்டுதற்குக் கருத்தாக்களாகிச் சிறந்தமையின் அது
பற்றி அவரை முன்னர் விதந்து தில்லைநக ரந்தனர் என்றும், அவர்களோ
டுடன் வைகுத்தற்குத் தக்கவர்கள் தபோதனர்களேயாதலின் அதன்பின்
னர்த் தபோதனர் என்றும் தாமே வேறல் நிச்சயமென்னுந் தணிவான்
ஓர் கவலையுமற்றிருந்தா ரென்பார், சிறந்தினி திருந்துழி யென்றும், சிவாக
மங்களிருபத்தெட்டும் இருபத்தெட்டுக்கோடி கிரந்தங்களுடைமையின்
விரிந்த சிவ நூல் என்றும், அபரஞானமாகிய சிவாகமங்களைப் பரஞான

மாகிய அதுபூதிஞானத்தோடொட்டி யுணர்ந்தவராகலின் சிவநூல் வல்ல வரென்றும், இருதிருந் நரசர் முன்னும் சமயவாதஞ் செய்து பதி நிச்சயம் பண்ணும் மகாசபையாகலின் மன்னுசபை யென்றுங் கூறினார். தொல்லை மறை யென்பதற்கு மேன் மன்னுமறை என்பதற் குரைத்தாங் குரைக்க. எல்லையென்னுது மேலெல்லை யென்றார் திகத்தென்பது விளக்குதற்கு. திருமுகம் பெறுது தாமே அறிந்துவந்த மேலுலக வாசிகளாதலின், இவரை வேறு செய்யுளான் இறுதிக்கட்டந்து கூறினார். சபையின்கண் வருவோர் என இடம்பற்றிக் கூறுது சபை காண வருவோர் எனச் செயல்பற்றிக் கூறினமையின், இவரெல்லாம் ஆகாயநெறிக்கண் வந்து நின்று ஈண்டைச் சபைநிகழ்ச்சி கண்டு பின்னர் அந்நிலையே மீண்டாரென்பது பெற்றும். (ச௬)

வேறு.

தன்பெருந் தானை சூழ விருந்ததன் பொன்னி நாடன்
றென்பெருந் துறைசூழ நாடன் திருவடி வணங்கி நின்று
நின்பரஞ் சைவ ஞான நிலைமையை நிறுத்தல் பின்ன
ரென்பரம் புத்தர் தம்மை யீங்குயிர் செகுப்ப தென்றான்.

இ—ன்: தன் பெரும் தானை சூழ இருந்த தன் பொன்னி நாடன் - தன் மிக்க சேனைகள் சூழச் சபாநாயகமாக வீற்றிருந்த தண்ணிய காவிரி நாட்டையுடைய சோழமகாராசா அப்பொழுதெழுந்து, தென் பெருந் துறை சூழ நாடன் திருவடி வணங்கி நின்று - தெற்கின்கணுள்ள திருப் பெருந்துறையைச் சூழ்ந்த பாண்டிநாட்டையுடைய திருவாதவூரடிகள் திருவடிகளை வணங்கி நின்று, சைவ ஞான நிலைமையை நிறுத்தல் நின்பரம் - சிவஞான நீர்மையை யுடைய நமது சித்தாந்த சைவத்தைத் தாபித்தல் தேவரீரது கடமையாகும், புத்தர் தம்மை ஈங்கு உயிர் செகுப்பது என் பரம் என்றான் - அதனைத் தாமே நிராகரிக்க ஈண்டு வந்த இப் புத்தர்களைத் தப்பாது உயிர் வதை செய்வது தமியேனது கடமையென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான் எ—று.

திருப்பெருந்துறை உபதேசத் தானமாகலின் அவ்வுரிமை தோன்றப் பாண்டி நாட்டைத் தென்பெருந் துறை சூழ் நாடென விசேடித்தார். முப்பத்தாறு தத்துவங்களையுங் கூடந்து நின்ற செம்பொருளைச் சிவஞானம் வாயிலாக உள்ளவாறு உணர்த்துவது சித்தாந்த சைவமொன்றே யாகலின் அதனையே ஈண்டுத் தாபிக்க என்பான் நின் பாஞ் சைவ ஞான நிலைமையை நிறுத்தல் என்றும், சிவநிந்தகர் வேதசிவாகம நிந்தகர்களுக்குப் பிராண தண்டமே பிராயச்சித்தமென்பது உண்மைநூற் முணிபாகலின், அது தப்பாது செய்வேன் என்பான், என்பரம் புத்தர் தம்மை யீங்குயிர் செகுப்ப தென்றான் என்றுங் கூறினார். சித்தாந்தசைவக் கடவுளாகிய முதற்பொருள்

புத்தமுதலிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையுங்கடந்து நின்றதென்பது, “மொய்தரு பூத மாதி மோகினி யந்தமாகப், பொய்தரு சமய மெல்லாம் புக்குநின் றிடும் புகன்று, மெய்தரு சைவமாதிரியுமூன்றும் வித்தையாதி, யெய்து தத்துவங்களையு மொன்றுமின் றெம்மி றைக்கே” என்பதனானிக. சிவ நிந்தகர்களைக் கோறலே பிராயச்சித்த மென்பது, “கண்டன னாயின் முக்கட் கடவுளை நிந்திப் போனைத், தண்டனை புரிந்து கொல்க வரிதெனிற சமிக்க நின்று, மண்டலில் வலிய னன்றேல் வான்செவித் துளைகள் பொத்திக், கொண்டவ ணகன்று செல்க குலைகுலைத் தமல பத்தன்” என்பதனானுமறிக. இது அதுசீரடி யாசிரியவிருத்தம். (சச)

வளவனில் வகையிற் கூற வந்தபொய்ப் புத்த ரெல்லா
முளமயர் வெய்த வாத வூருண் மகிழ்ச்சி பெய்திக்
களவுரை பகர்வோய் வந்த காரண முரைநீ யென்னக்
கிளர்செவி துழைவே லென்னக் கேட்டவ னிதனைச் சொல்வான்.

இ—ன்: வளவன் இவ்வகையில் கூற - சோழமகாராசா இந்தப்பிரகாரம் வாதவூரடிகளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, வந்த பொய்ப் புத்தர் எல்லாம் உளம் அயர்வு எய்த - இலங்கையினின்றும் வந்த பொய்ச்சமயிகளாகிய பெளத்தர்களெல்லாம் அது கேட்டு மனமயர்ச்சியடைய, வாதவூர் உள் மகிழ்ச்சி எய்தி - திருவாதவூரடிகள் மனமகிழ்ச்சியடைந்து, களவு உரை பகர்வோய் நீ வந்த காரணம் உரை என்ன - மயக்க வார்த்தைகளைப் பேசும் புத்தருருவே நீ ஈண்டு வந்த காரணமென்னை சொல் என்று வினவ, கிளர் செவி துழை வேல் என்னக் கேட்டவன் இதனைச் சொல்வான் - கிளர நின்ற செவித்துவாரங்களில் துழையும் பழுக்கக் காய்ச்சிய வேலைப்போல அவ்விளியுரை வினாவுரைகளைக்கேட்ட புத்தருரு இதனைச் சொல்வான் எ—று.

விளியுரையான் வெகுளியும், வினாவுரையான் அவரது சொற் சாதாரிய முதலியவற்றிற் கழுக்காறுங் கொண்டா னென்பார், கிளர்செவி துழை வேல் என்னக் கேட்டவனென்றார். களவு - மயக்கம்; திருட்டென்பாருமுளர். கலு என்னும் வடமொழி தமிழிற் களவெனத் திரிந்ததென்றுமாம்; தீய தென்னும் பொருட்டு. உளம் மயர்வெய்த வெனக் கண்ணழித்தலும் ஒன்று, சோழமகாராசாவினது சிவபத்தி மேலீட்டை நோக்கி வாதவூரடிகள் உண்மகிழ்ந்தாரென்க. (சசு)

மன்னுமெங் கடவு எல்லான் மற்றிலை கடவு னென்றே
யிற்றெடும் பதியி லெய்தி யியம்பியிங் கெவருங் காணப்
பொன்னினம் பலத்தே யெங்கள் புத்தரை வைத்தல் வேண்டி
நென்னல்வந் திருந்தே னிங்கு வேறிலை நினைந்த தென்றான்.

இ—ள்: இந் நெடும் பதியில் எய்தி - இப் பெரும்பதியின் கண்வந்து, மன்னும் எம் கடவுள் அல்லால் மற்றுக் கடவுள் இலை என்று இயம்பி - நிலை பெற்ற நம் புத்த கடவுளல்லது உலகிற்கு வேறு கடவுளில்லை யென்று தம் மோடு வாதித்து வென்று, இங்கு எவரும் காணப் பொன்னின் அம்பலத் தே எங்கள் புத்தரை வைத்தல் வேண்டி - இங்கே நீவிரெல்லீருங் காணக் கனக சபையின்கண்ணே நம் புத்த கடவுளைத் தாபனஞ் செய்யும்படி கருதி, நென்னல் வந்து இருந்தேன் - முன்னே நாளின்கண் வந்திருந்தேன், இங்கு நினைந்தது வேறு இலை என்றான் - இங்கே நான் எண்ணி வந்த காரியம் பிறிதொன்றில்லை என்று கூறினான் என்று.

தமது வாதத்தான் நங்கடவுள் கடவுளல்லவென இடையே வாதிக்கப் படமாட்டாத நித்திய ரொன்பான் மன்னுமெங் கடவுளென்றும், தம்மை வாதில் வென்று நம் புத்த சமயக் கொள்கைக் குடம்படுத்தி தமது சம்மத முங் கொண்டே நங்கடவுளைக் கனகசபையிற் ரூபனஞ் செய்வே நென்பான் இங்கெவருங் காணப் பொன்னினம்பலத்தே யெங்கள் புத்தரை வைத்தல் வேண்டி என்றங் கூறினான். (சசு)

என்றலும் வாத ஆரெம் மிறைவர்புன் முறுவ லெய்தி முன்றவ மொன்று மில்லாய் முயலிப மாவ துண்டோ நன்றது நிற்க வுன்ற னற்பெருங் கடவு டானுஞ் சென்றவ னடியிற் சேருஞ் செய்தியுஞ் செப்பு கென்றார்.

இ—ள்: என்றலும் - என்றிங்ஙனம் புத்தருரு கூறுதலும், வாத ஆர் எம்மிறைவர் புன்முறுவல் எய்தி - நஞ் சமயதூவராகிய திருவாதவூரடிகள் திருப்புன்னகை செய்து, முன் தவம் ஒன்றும் இல்லாய் - பூர்வ சன்ம தவம் ஒரு சிறிதுமில்லாத புத்தருருவே, முயல் இபம் ஆவது உண்டோ - எவ்வாற்றினும் முயல் யானையாவது முன்தோ, நன்று - நீ கூறிய இது மிகவும் நன்று, அது நிற்க - அஃதவ்வளவினிற்க, உன்றன் நல் பெரும் கடவுடானும் அவன் அடியில் சென்று சேரும் செய்தியும் செப்புக என்றார் - உனது நல்ல பெரிய கடவுளினது இலக்கணத்தையும் உயிர்கள் அக்கடவுளதடியிற் சென்றடையு முத்தி இலக்கணத்தையும் இங்கே சொல்லுக வென்று வினாவியருளினார் என்று.

என்றலு மென்பது உம்மீற்று வினையெச்சம்; “அன்ன மரபிற் காலங் கண்ணிய, வென்ன கிளவியும்” என்பதனாற் கொள்க. ஒகாரம் எதிர்மறை. நன்றென்பது குறிப்பு மொழியாய்த் தீதென்னும் பொருடந்தது. முயல் இபமாயின், நீயும் நஞ் சைவ மதகண்டனமும் நின் புத்தமத ஸ்தபானமும் செய்து, கனகசபையிலே நஞ் சடாராயகரை நீக்கி நின் புத்தகடவுளைத் தாபனஞ் செய்வாய்; முயலிபமாகாமையின், நீயும் அங்ஙனஞ் செய்ய வல்லாயல்லே

என்பார் ஒட்டென்னு மலங்கார நெறியான் முய லிபமாவதுண்டோ என் றார். ஒட்டென்னும் பிறிதுநவீற்சி யெனினு மொக்கும். (சஎ)

அண்ணலா ருரைத்த போதி லாங்கவன் வெகுட்சி யெய்திக் கண்ணிலா தவற்கு வெய்யோன் கதிரொளி காட்ட லாமோ நண்ணலா வெங்க னாக னற்புக முரைக்கி னன்னு வெண்ணிலா யிரங்கள் வேண்டு மென்றுப னிதுபு கன்றான்.

இ—ள்: அண்ணலார் உரைத்த போதில் - பெருமையிற் சிறந்த திருவாதவூரடிகள் இவ்வாறு வினவிய சமயத்தில், ஆங்கவன் வெகுட்சி எய்தி - அப் புத்தருரு கோபங்கொண்டு, கண் இலாதவற்கு வெய்யோன் கதிர் ஒளி காட்டல் ஆமோ - பிறவிக்குருடனுக்குச் சூரியகிரணத்தின் ஒளியைக் காட்டுதல் கூடுமோ கூடாதன்றே அதுபோல, நண்ணலா எங்கள் நாதன் நல் புகழ் உரைக்கின் - தும்மறிவு சென்றறிதற்கரிய நங்கடவுளது உத்தம லக்கணத்தைச் சொல்லப் புகின், நல் நா என்ன இல் ஆயிரங்கள் வேண்டும் என்று - அஃதிவ்வொரு நாக்கிற்கு அமையுமோ நல்ல பல்லாயிரம் நாக்குக்கள் வேண்டுமென்று முன்னர்ப் பொதுவகையாற் கூறி, பின் இது புகன்றான் - பின் சிறப்பு வகையால் இதனைக் கூறத் தொடங்கினான் என்று.

சுண்டொரு சொன் னீர்மைப்பட்டு நின்ற, நண்ண லாகாத வென்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் நண்ணலாகா வெனக் குறைந்து நின்றது. அறி வென்னும் வினைமுதல் அவாய்நிலையான் வருவிக்கப்பட்டது. புகழ் ஆகு பெயர். கண்ணிலாதவற்கு வெய்யோன்கதிரொளி காணப்படாதவாறுபோல நுண்ணறிவில்லாத தும்மனோர்க்கு நங்கடவுளது இலக்கணமறியப்படாதென்பது கருத்து. அக்கடவுளது புகழாகலின் நற்புகழ் என்றும், அப்புகழைக் கூறம் நாவாகலின் நன்னுவலென்றும் விசேடித்தான். சேடன் போல்வார்க் கல்லது நம்போல்வார்க்கு விரித்துரைக்க முடியாதென்பதாம். (சஅ)

அறந்திகழ் பிடக நன்னா லோதியன் புடைய னாகிப் பிறங்குபல் யோனி தோறும் பிறந்துயிர்க் குறுகி செய்து மறந்தரு கோற லாதி நால்வகை பொழித்து மாண்பு சிறந்துள போதி நீழற் சேர்வனெம் மிறைவ னாவான்.

இ—ள்: எம் இறைவன் ஆவான் - நங் கடவுளாவார், அறம் திகழ் நல் பிடக தூல் ஒதி - கொல்லாமை முதலிய தருமங்களை விரித்து விளங்கும் நல்ல பிடகதூல்களைக் கூறி, அன்பு உடையன் ஆகிப் பிறங்கு பல் யோனி தோறும் பிறந்து - உயிர்களிடத்து அன்புடையவராகி விளங்காநின்ற பல யோனிகடோறும் பிறந்து, உயிர்க்கு உறுதி செய்து - அவ்வுயிர்க்கு நன்மைகளைச் செய்து, மறம் தரு கோறல் ஆதி நால்வகை ஒழித்து - வன்கண்மையை யுடைய ஐராத்தமவாத முதலிய குற்றங்க ணைக்கையு நீக்கி, மாண்பு

சிறந்துள போதி நீழல் சேர்வன் - மகிமை சிறந்துள்ள அரசமா நீழலில் உருவத் திருமேனிகொண்டு வீற்றிருப்பர் என்று.

கோறலாதிகால்வகை மேற் செயிர் காண்கென்புழி விஸ்தரிக்கப்பட்டன. தம்பொருட்டன்றி ஆன்மாக்களாகிய பிற்பொருட்டுச் செய்யப்படுவனவாய் ஆகி யென்ப தொழித் தொழிந்த வினையெச்சங்களுன்கானும் அடையடுத்த பயனிலையானும் விளக்கிய இவ்வைந்தும் இவை போல்வன பிறவும் நங்கடவுட்கு இலக்கணமென்ற நென்பது கருத்து. இவை போல்வன பிறவுமென்பது முன்னர் நிராகரிக்கப்படுகின்றழி இனிது விளங்கும். இதனின் வினாவிரண்டனுட் கடவுட் செய்தி கூறென்னும் முதல் வினாவுக்கு விடை கூறப்பட்டது. சென்றவனடியிற் சேருஞ் செய்திகூறென்னும் இரண்டாம் வினாவுக்கு விடை வருஞ்செய்யுளாற் கூறப்படும். (சக)

மேவிய கருவிற் சேரு முருவம் வேதனை குறிப்புப் பாவனை யுடன்விஞ் ஞானப் பஞ்சகந்தங்கள் கூடி யோவில்பல் லுணர்வுண்டாகி யொழிவது பிறவித் துன்பமாவது பொன்றக் கேடா யழிவது முத்தி பென்றான்.

இ—ன்: மேவிய கருவில் சேரும் உருவம் வேதனை குறிப்புப் பாவனை உடன் விஞ்ஞானம் பஞ்ச கந்தங்கள் கூடி - உதரத்திற் பொருந்திய கருப்பத்தின்கட் சேரும் உருவம் வேதனை குறிப்புப் பாவனை விஞ்ஞானமாகிய இப்பஞ்சகந்தங்களுங் கூடித் தேகஞ் ஜனித்து, ஒவில் பல் உணர்வு உண்டாகி ஒழிவது பிறவித் துன்பம் - ஒழிவற்ற பலதிற அறிவுகளு முதித்துப் பின்பு தாங் கூடியவாறே அக்கந்தங்களின் கூட்டம் ஒவ்வொன்றாய் அழிவைப் பொருந்துவதே பிறவித் துன்பமாம், ஆவது பொன்றக் கேடாய் அழிவது முத்தி என்றான் - அங்ஙனங் கூடிய அப்பஞ்சகந்தக் கூட்டமும் இல்லையென்னும்படி நாசமாயழிவதே நமது முத்தியென்று புத்தகுரு கூறினான் என்று.

“ தூக்கிற்சுட்டு, நீளின் யகரமுந் தோன்றுத னெறியே ” என்புழி நெறியே என்னு மிலேசாற் சுட்டு நீண்டவழி யகரத் தோன்றாது வகரத் தோன்றிற்று. துன்பமாவதெனக்கூட்டிப் பின் மொழியை எழுவாய் வேற்றுமையின் சொல்லுருபென்றலு மொன்று. இப்பஞ்சகந்தங்களின் பாகுபாடும் பிறவும் மேன் முந்தும் பிடகமென்னும் செய்புருரையில் விரித்துக் கூறிலும்; ஆண்டுக் காண்க. பிறவித் துன்பமாகிய பந்தகாரியத்தை முன்னர் விளக்கிய வழி யல்லது பந்த நீக்கமாகிய முத்தியின்பம் தெற்றென விளங்காமையின், மேவிய கருவிற்சேரு முருவம் வேதனை குறிப்புப் பாவனையுடன் விஞ்ஞானப் பஞ்சகந்தங்கள் கூடி, யோவில் பல் லுணர்வுண்டாகி யொழிவது பிறவித் துன்பமென அதனை முன்னர் விளக்கி, ஆவது

பொன்றக் கேடா யழிவது முத்தியென இதனைப் பின்னர்க் கூறினான். (இஃ)

வாதவூரன் லாரும் வண்புனற் பொன்னி நாடன் நீதிலா முகத்தி னாடு சிறந்தருட் பார்வை நல்கிப் பேதையா யறிமால் கொண்டு பித்துரை பகரும் புத்தற் கேதியா மின்று சொல்வ தென்று பின்னிது புகன்றார்.

இ—ன்: வாதவூர் அண்ணலாரும் பொன்னி வண்புனல் நாடன் - பெருமையிற் சிறந்த திருவாதவூரடிகளும் காவிரிநதி வளஞ் சரக்கும் புனளுட்டையுடைய சோழமகாராசாலினது, நீது இலா முகத்தின் ஊடு சிறந்த அருள் பார்வை நல்கி - கன்முகத்தின்கட் பொருந்தத் திவ்விய கிருபாநோக்கஞ் செய்து, பேதையாய் அறிமால் கொண்டு பித்து உரை பகரும் புத்தற்கு - முழுமசனாய் அறிமடம் பூண்டு ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தமற்ற பித்துரைகளை வசனிக்கும் இப்புத்த குருவுக்கு, யாம் இன்று சொல்வது எது என்று - யாமின்று சொல்லற்பால தென்னையோவென்று சிறிது சிந்தித்து, பின் இது புகன்றார் - பின்னர் இதனைக் கூறியருளுவாராயினார் என்று.

உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்று. பேதை - யாதாமறியாதவன். அறிமால் - அறிமடம். அஃதாவது தான் சிற்றறிவின் னாகவே யிருந்துகொண்டு தன்னைப் பேரறிவின்னாக வைத்து நன்கு மதித்தல். அது “காணாதாற் காட்டுவான் றுன்காணான் காணாதான், கண்டாளுந் தான் கண்ட வாறு” என்பதனுறு முய்த்துணர்க. சுண்டியாங் கூறப்புகுவன தெற்றென விளங்கும் அறிவிலனாகவின் யாதசொல்லி விளக்குதமென்பார் பித்துரை பகரும் புத்தற் கேதியா மின்று சொல்வ தென்றும், தருக்கமுகத்து வானா விருத்தல் தோல்வித் தானத்தின்பாற் படுமாகவின் பின்னிது புகன்றார் என்றங் கூறினார். அறிமால், அறிமடம், புல்லறிவென்பன ஒரு பொருட் கிளவி. (இஃ)

தருமமுண் டென்று நன்னூல் சாற்றினன் றலைவ னென்பை மருவிய லுணர்வுண் டாகி மறைந்திடுங் கணத்தி னென்பை பொருளுட னுரைநீ தேடிப் புகலுமுன் னுணர்வு போளு வீருடரு நின்னூல் சொல்வ தெப்படி யியம்பல் வேண்டும்.

இ—ன்: தருமம் உண்டு என்று நல் தூல் தலைவன் சாற்றினன் என்பை - கொல்லாமை முதலிய அறங்களுண்டென்று நல்ல பிடகதூல்களை நங்கடவுள் கூறினாரென்று முற்கூறின, மருவிய உணர்வு உண்டாகிக் கணத்தில் மாய்ந்திடும் என்பை - பொருந்திய அறிவுண்டாகிப் பின்னர்

அது கணப்பொழுதிற் கெடுமென்று பிற்கூறினே, உரை உடன் பொருள் தேடிப் புகலும் முன் உணர்வு போனால் - சொல்லையும் பொருளையுந் தேடி நூல் செய்வதன் முன்னமே அவ்வறிவு க்ஷணபங்கமுறுமேயானால், இருள் தரும் நின் நூல் சொல்வது எப்படி நீ இயம்பல் வேண்டும் - மயக்கத் தைத் தரும் நின் பிடகநூல்களை நுங் கடவுள் கூறிய தெங்ஙனம் நீ சொல்வாயாக எ-று.

இரண்டும் பரஸ்பர விரோதமாகலின் நங்கடவுள் நூல் செய்தாரென நீ கூறியது அசம்பாவிதமே என்பதாம். இதனால் அறந்திகழ் பிடகநன்னூ லோதி என்னும் முதலாக் கூறு மறுக்கப்பட்டது. (௩௨)

ஆதலா லறநா லென்ப துணக்கிலே யுயிர்கட் காகப்
பேதமாம் யோனி தோறும் பிறத்தன னிறைவ னென்றப்
திதுசே ரொருவர் மாலைத் தீர்க்கவர் தவர்க டாமும்
போதமால் கொள்ளி னம்மால் போவதங் குள்ள தாமோ.

இ—ள்: ஆதலால் அற நூல் என்பது உணக்கு இலை - ஆதலினாலே தருமசாஸ்திரமென்ப தொன் துணக்கிலை, அதுநிற்க, உயிர்கட்கு ஆகப் பேதம் ஆம் யோனி தோறும் இறைவன் பிறத்தனன் என்றாய் - உயிர் கண்மாட்டன் பூண்டு அவைகட்காக நானு பேதமாகிய யோனிகடோ டும் நங்கடவுள் பிறந்தாரென்றே, (சன்னமானது மயக்கத் தருவது சாதமே யாகலின்), தீதுசேர் ஒருவர் மாலைத் தீர்க்க வந்தவர்கள் தாமும் போத மால் கொள்ளின் - தீமை பொருந்திய ஒருவரது மயக்கத்தை நீக்கும்படி வந்தவர்கள் தாமும் அவரினும் மிக மயக்கத்தைத் கொள்ளின், அம் மால் அங்குப் போவது உளது ஆமோ - அம்மயக்கம் அநீகப்படுபவரினின்றும் நீங்குவது உண்மையாகுமோ எ-று.

ஆகாதென்பார் எதிர்மறை யோகாரத்தத்து உள்ளதாமோ என்றும், பிறர் மயக்கத் தீர்க்கவந்து தாம் மயங்குதலே பெரு மயக்கென்பார் போத மால் கொள்ளின் என்றும் கூறினார். இனிப் போதமால் என்பதனைப் போதம் மால் எனக் கண்ணழித்து, அறிவு மயக்கம் என்றலு மொன்று. இதனால் அன்புடையனாகிப் பிறங்குபல் யோனிதோறும் பிறத்துயிர்க் குறுதி செய்தென்னும் இரண்டாக் கூறு மறுக்கப்பட்டது. (௩௩)

கொல்வது கருதா நெங்கள் கோவென வுரைத்தாய் முன்னம்
பல்வகை யோனி தோறும் பார்மிசைப் பிறக்கு நாளில்
வெல்புலி நரியே யாகி வெம்பசி யுற்றான் மற்றுப்
புல்லொடு தழையோ தின்பா னின்பெரும் போதி நாதன்.

இ—ள்: எங்கள் கோ கொல்வது கருதான் என முன்னம் உரைத் தாய் - நங்கடவுள் உயிர்க் கொலை செய்ய நினைக்கவும் மாட்டாரென்று

முன்னர்க் கூறியும், நின் பெரும் போதி நாதன் பல்வகையோனி தோ றும் பார்மிசைப் பிறக்கும் நாளில் - அதற்கு முன்னர்க் கூறியபிரகாரம் அக்கடவுள் நானுவித யோனிகடோறும் பூமியிற் பிறந்து திரியுங் காலத் தில், வெல் புலி நரி ஏ ஆகி வெம்பசி உற்றால் - தன் பகையை வெல்லும் மாமிச பக்ஷணிகளாகிய புலியும் நரியுமாய்ப் பிறந்து கொடும்பசி பொருந் தப்பெறின, மற்றுப் புல்லொடு தழையோ தின்பான் - அவ்வுயிர்க் கொலைக் கேதுவும் பயனுமாய் ஊண் நிற்பதை விட்டுப் புல்லையும் பச்சிலைகளையுமா தின்பார், சொல்வாயாக எ-று.

ஆண்டுப் புல்லையுந் தழையையுந் தின்றார் ஊனையே தின்பாரெனப் பொருடருதலின் மற்றுப் பிறிதென்னும் பொருட்கண் வந்தது; வினை மாற்றேனினு மமையும். ஆகவே, ஊண் நின்றல் எவ்வாற்றானும் உயிர்க் கொலையை இன்றியமையாமையின், கொல்வது கருதா நெங்கள்கோ என்றதும் அசம்பவமே என மறந்தரு கோறலாதி நால்வகை யொழித்தென் னும் முன்றாங்கூறு மறுக்கப்பட்டவாறாயிற்று. பொறுத்தற்கரிய பசி யென்பார் வெம்பசி என்றார், பசியுற்றலென்பது, “நீரின் றமையா துல செனின்” என்புழிப்போல ஈண்டுச் சங்கேத திருட்டாந்த வாய்ப்பாடாய் நின்று பசியுறு மென்பதை வலியுறுத்திற்று. புலி பசியுறினும் புற்றின் னாமையை, “புலியது பசியுறிற் புல்லுந் துய்க்குமோ” என்பதனுமறிக. ()

காவெனு முன்ற னூலிற் கந்தமைந் துடனே கூடி
யருவமு மழியுமென்ற யுன்னிறைக் குருவ மெங்கே
விரலிய யோனி தோறு முபிரக்கருள் செய்ய வேண்டி
மருவொரு வடிவங் கொண்டா நென்பதே மதியி லாதாய்.

இ—ள்: காவு எனும் உன்றன் நூலிற் கந்தம் ஐந்து உடனே கூடி உருவமும் அழியும் என்றாய் - பொய்யென்று சொல்லப்படும் நின் பிடக நூலிற் கூறியபிரகாரம் பஞ்சகந்த சகிதமாகி உருவமும் பங்கமுறு மென்றே, உன் இறைக்கு உருவம் எங்கே - இதுவே கிந்தை சித்தாந்த மாயின், நின் கடவுட்கு நின் பிடகநூல் உண்டென்று கூறுமுருவம் பின்னர் யாண்டையதோ, மதி இலாதாய் - இங்ஙனம் கொள்கின்ற கழி மடவோனே, விரலிய யோனிதோறும் உயிர்க்கு அருள் செய்யவேண்டி மருவு ஒரு வடிவங் கொண்டான் என்பதே - பொருந்திய பல யோனிக டோறும் ஆன்மாக்கட் கருள் செய்ய விரும்பி நங்கடவுள் அதற்கியைந்த வடிவங் கொண்டு பிறந்தாரென்று நீ கூறலாமா! அங்ஙனங் கூறின, அத்திருஷ்டாந்தங்கள் பரஸ்பர விரோதமுறுகின்றன வன்றோ எ-று.

அப்பஞ்சகந்தங்களையன்றி உருவமும் பங்கமுறுமெனப் பொருடரு தலின் உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்று. முன்னர் நங்கடவுட் குருவமுண்

டென்று கூறிப் பின்னர் அது பங்கமுறு மென்றல் விரோதம்; அதன் பின்னர் நங் கடவுள் ஆன்மாக்கட் கருன்செய்ய விரும்பி யோனிகடோறும் உருவங்கொண்டு பிறந்தா ரென்பது அதன்மேல் விரோதமாகவிற்பாஸ்பர விரோதமுறத் தருக்கிக்கும் நீ குதர்க்கியென்பார் மதியிலாதாய் என்றார், பாஸ்பர விரோதம் ஒன்றற்கொன்று விரோதம். (௫௫)

காரண வுயிரிற் கூடும் காரிய வுருவின் றேலுன்
சீரணி போதி நீழற் சேரிறைக் குருவ மில்லை
பூரண ஞான மில்லாய் பொன்றுதன் முத்தி யென்னும்
பேருரை வில்லா வுன்றன் பிடகநூல் யாவர் சொன்னார்.

இ—ள்: காரண உயிரில் கூடும் காரிய உரு இன்றேல் - காரண வஸ்துவாகிய ஆன்மாவோடு கூடும் காரியமாகிய உருவம் இவ்வாற்றா னில்லையாயின், சீர் அணி போதி நீழற் சேர் நின் இறைக்கு உருவம் இல்லை - அழகு பொருந்திய அரசமர நீழலிலிருக்கும் நின் புத்த கடவுட் குருவந்தான் இல்லையே, பூரண ஞானம் இல்லாய் - அற்ப வறிவை யுடைய புத்தகுருவே, பொன்றுதல் முத்தி என்னும் பேர் உணர்வு இல்லா உன்றன் பிடக நூல் யாவர் சொன்னார் - பஞ்சகந்தமுங் கெடுதலே முத்தி யென்று கூறும் பேரறிவற்ற நின் பிடகநூலை வேறு யாவர் கூறினார், சொல்வாயாக எ—று.

ஒருவாற்றான் முறையே ஆன்மாவுக்கு முருவத்திற்கும் காரண காரிய சம்பந்தம் உண்டென்பார் காரணவுயிரிற் கூடும் காரிய வுருவென்றும், நின்மதத்திற் கவிதில்லை யென்பார் இன்றேல் என்றும், இல்லையாகவே நின்கடவுட் குருவமில்லை யென்பதும் பெறப்படு மென்பார் நின் சீரணி போதி நீழற் சேரிறைக்குருவமில்லை என்றும், இவ்வவசித்தாந்தம் நினக் குடன்பாடாயது நின் அற்ப ஞானத்தானென்பார் பூரண ஞானமில்லாய் என்றும், இறத்தலே முத்தியென்று கூறும் நின் விபரீத நூல் அஞ்ஞான நூலென்பார் பொன்றுதன் முத்தியென்னும் பேருரைவில்லா வுன்றன் பிடகநூலென்றும், அந்நூலை உருவமில்லாத கடவுள் கூறமாட்டாராகவிற்பாரிசேடத்தால் உருவமுடைய ஏனைப் பசுக்களை கூறியிருத்தல் வேண்டு மென்பார் நின் பிடகநூல் யாவர் சொன்னார் என்றுங் கூறினார். ஆன்மாவுக்கு முருவத்திற்கு மொருவாற்றார் சம்பந்தமுண்மை முன்னர்ப் பெறப் படும். இவ்விரு செய்யுளானும் உருவமின்மை சாதித்தன்மேல் வைத்து, மேன்மை சிறந்துள போதிநீழற் சேர்வெனம் மிறைவனாவான் என்னும் நாலாங் கூறு மறுக்கப்பட்டது. (௫௬)

இருபதிற றொருவ ராக வெண்ணுமுன் புத்த ரெல்லாம்
வருவது சிறந்த தாயர் வயிற்றினைப் பீறி பென்பை

பரிவொடு சுமந்து பெற்றார் ருயிர் கெடப் பழுது செய்தே
யருநர கத்தில் வீழு மவர்களோ கடவு ளாவார்.

இ—ள்: இருபதிற ஒருவர் ஆக எண்ணும் உன் புத்தர் எல்லாம் வருவது சிறந்த தாயர் வயிற்றினைப் பீறி என்பை - தண்ணங்காரன், மகாவீரன் முதலாக இருபதிற றொருவராகச் சொல்லப்படும் நின் புத்த கடவுளெல்லாம் பிறப்பது ஐவகைத் தாயருட் சிறந்த தமது நற்றயரது வயிற்றைப் பிளந்தென்று கூறுவை, பரிவு ஒடு சுமந்து பெற்றார் உயிர் கெடப் பழுது செய்து அரு நரகத்தில் வீழும் அவர்களோ கடவுளாவார் - லாகத்தத்தோடு பத்துத்திங்கள் சுமந்து தம்மைப் பெற்ற நற்றயரை உயிர் தூக்கும் வண்ணக் கொன்று முடிவில் அப்பாவத்தாற் பிறப்புக்கமுந்து தற்கரிய நரகக்குழியின்கண் வீழ்ந்தமுந்தும் அவ்விதி பாதகர்களோ கடவுளா ரென்று கொள்ளத்தக்கவர், இது சாலவும் நன்று எ—று.

அருநரகம் வேதனை சகித்தற்கரிய நரகமென்றுமாம். ஐவகைத் தாய ராவார்: பாராட்டுந் தாய், கைத்தாய், ஊட்டுத்தாய், மூலத்தாய், நற்றயென்பவர். பசு வர்க்கத்துள்ளும் அதி பாதக காரிகளாகிய இவரைப் பதியென்று கோடல் பெரும் பேதைமை என்பது கருத்து. இதனை நாலாங் கூற்றிற் பெறப்பட்ட இறைவனாவான் என்பது பன்மை பற்றியும் செயல் பற்றியும் இறைவனல்லனென மறுக்கப்பட்டது. (௫௭)

கரவுடைப் பூத நான்கின் கலப்பினிற் பேத மல்லா
துருவினுக் குயிர்வே நின்றென் றுரைப்பைநின் பொய்ம்மை நூலி
லீரவினிற் றுயிலுங் காலுன் முகத்தினி லேறிப் போகு
மரவினைப் பூத பேத மறிந்ததோ வறிவி லாதாய்.

இ—ள்: கரவு உடைப் பூதம் நான்கின் கலப்பினில் பேதம் அல்லாது உருவினுக்கு உயிர் வேறு இன்று என்று நின் பொய்ம்மை நூலில் உரைப்பை - தத்தங் காரணதன்மாத்திரைக ளுள்ளே அடங்கி மறைதலே யுடைய பிருதிவி முதலிய சாதார்ப்பூத சம்மிச்சிரத்தானு ஓர் வேறு பாடே யல்லது இவ்வுருவத்தின்கண் இதற்கு அந்நியமாக உயிரென்றொரு பதார்த்த மில்லையென்று நின் பொய்யாகிய பிடகநூற் கோட்பாடு பற்றிக் கூறுவை - இரவினில் தயிலுங்கால் உன் முகத்தினில் ஏறிப்போகும் அரவினைப் பூத பேதம் அறிந்ததோ அறிவு இலாதாய் - இராக்காலத்து நீ நித்திரை செய்யும்போது அச்சாதார்ப்பூத சம்மிச்சிரத்தானு வேறுபாடு நின்மாட்டுநதேயாகவும் நின் முக முதலிய உறுப்புக்களினேறிச் செல்லும் பாம்பை அப்பூதபேதம் அறியாத தென்னையோ முழு மகனே நீ சொல்வாயாக எ—று.

சத்ததன் மாத்திரையும் அதன்கனெடுங்கு மாகாய பூதமும் ஆசீர்வகர்க் குடம்பாடன்மையின், ஏனை நான்கு தன்மாத்திரைகளும் அவற்றின்க

ஹெடுங்கும் ஹை நான்கு பூதங்களுமே ஈண்டுக் கொள்ளப்பட்டன. அவை அவ்வாற்று ஹெடுங்குதலைச் சங்காரக் கிரமத்தின் வைத்துக் கண்டுகொள்க. பாக்கு வெற்றிலை ஈண்ணும்பென்னும் இம்மூன்றும் தம்முட்குடங் கூட்டத் தின்கண் ஓர் நிற வேறுபாடு தோன்றுதல் போலப் பிருதிவி முதலிய நான்கு பூதமும் தம்முட் கூடுங் கூட்டத்தின்கண் ஓர் அறிவு வேறுபாடு தோன்றுவதல்லது உடம்பின்கண் அசற்கு அந்நியமாக உயிரென்றொரு பதார்த்தமில்லையென்று இங்ஙனம் பொய்ப்பொருளைக் கற்பித்துப் பிடகநூல் கூறுதலின் அதனைப் பொய்மை நூலென்றும், பாம்பு ஏனை ஊர்வன பல வற்றுள்ளும் மிக அஞ்சிப் பரிகரித்தற்குரிய தொன்றாகலின் அதனையே விதந்து அரவினை என்றும், அந்நான்கு பூதக்கலப்பும் துயிலுங்காலத்து முன்னதே யாகவும் ஆண்டை நிகழ்ச்சியை அறியாமையின் பூத பேதக் கலப்பான் ஆண்டோரறிவு தோன்று மென்றல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தா தென்பது நின் காட்சி யளவையான் அறிதற்பால தொன்றே யாகவும் அதனை யறியாது பிணங்கும் நீ பெரிதும் பேதைமையை யுடையை யென்பார் அறிவிலாதாய் என்றும் கூறினார். சம்மிச்சிரம் - கலப்பு. (டுஅ)

உருவமு முயிருங் கூடு முணர்வுனக் கில்லை யிந்த
வுருவமிங் கிறந்த காலை யுயிர்கடி தகன்று போகு
முருவமு முயிரும் கூடிப் பிறக்குமே லீதனு லுன்ற
னுருவமு முயிரும் வேறு மென்றுரை யுன்றன் வாயால்.

இ—ள்: உருவமும் உயிருங் கூடும் உணர்வு உனக்கு இல்லை - மேற்கூறியவாறல்லது உடம்பு முயிரும் தம்முட் கூடுதலானே அறிவு நிகழு மென்னும் உண்மையறிவு நின் மதத்திற்கில்லை, அற்றேல் அங்ஙனங் கூடிய உடம்பு முயிரும் பின் யாது செய்யுமெனின்? உருவம் இங்கு இறந்த காலை உயிர் கடிது அகன்று போகும் - இவ்வுடம்பு இங்ஙனம் இறந்தவழி அவ்வுயிர் குக்கும தேகத்தோடு தன் வினைகாட்டும் கதி நிமித்தம் பற்றி விரைந்து செல்லும், சென்றபின் யாது செய்யுமெனின்? மேல் உருவ மும் உயிரும் கூடிப் பிறக்கும் - மேலும் அவ்வாறே தன் வினைக்கீடாகப் பொருந்துவதோர் நூலதேகமும் அவ்வுயிருங் கூடிப் பிறக்கும், இத னால் - இவ்வாற்றான் உடம்பு முயிருங் கூடியவழியே அறிவு நிகழ்க் காணும் இவ்வனுமான அளவையால், உன்றன் உருவமும் உயிரும் வேறும் என்று உன்றன் வாயால் உரை - உன் உடம்பு முயிரும் தம்முள் வேறும் என்னும் நமது சித்தாந்தமே கொள்ளற்பாலதென்று நீயே உன் வாயால் இட்ட பங்குஞ் சொல்லக்கடவை எ—று.

சொற்பொருட் பின்வருநிலை. மேலுமென்னுமெச்சவும்மை விகாரத் தாற் றொக்கது. வாயாலென் வேண்டா கூறினார், பஞ்சகந்தங்கட் கந்நிய மாய் உயிரென்பதொன்றில்லை யெனச் சாதித்த வாயென அதன் புன்மை

விளக்குதற்கும், இன்னும் இதன்கட்படுங் கடாவிலைகளை யெல்லாம் ஈண் டித் தந்துரைத்துக் கொள்க வென்னும் தந்துணிபு முடித்தற்கு மென்க. உடம்பிறத்தல் நின் காட்சிப்பிரமாணத்தான் அறித்து கொள்ளற் பாலதொன் றென்பார் உருவமிறந்தகாலை யென்றோது உருவமிங் கிறந்தகாலை யென்றும், உருவமிறக்கின்றழி உயிர் அவ்வுடம்பினின்றும் முற்பிற்பாடற நீங்குமென் பார் உயிர் கடிதகன்று போகு மென்றும் கூறினார். மேலைச் செய்யுளான் நான்கு பூதக் கலப்பானே அறிவு நிகழுமென்னும் அவன் மதம் மறுக்கப் பட்டது. இதனால் உடம்பு முயிருங் கூடிய வழியே அறிவு நிகழுமென் னும் சுவமத ஸ்தாபனம் அவாய்கிலைப் பொருள் கோளான் மேலைச் செய்யு ளோ டுளதாகிய இயைபுபற்றிச் சாதிக்கப்பட்டது. இவை இரண்டற்கும் தம்முள் வேற்றுமை. புத்த சமயிகளுக்குக் காட்சியும் அனுமானமுமென் னும் இரண்டுமே பிரமாணமாம். ஆகமப் பிரமாணம் அவர்கட் கின்று. அது, “மருவிய வளவை காட்சி மானமென் றிரண்டி வற்றல்” என் னும் பரபக்கச் செய்யுளானுமறிக. (டுக)

வானமு மில்லை வானத் தோசையு மில்லை வான
மானதில் வழக்க தாமென் றாற்றுவை யுன்ற னூலிற்
கானிலம் புனற் றான்குங் கலப்பதற் கிடம தாகும்
நீநனி லோசை வானி னிகழ்ந்துள செய்தி யென்பாய்.

இ—ள்: வானமும் இல்லை வானத்து ஓசையும் இல்லை வானமானது இல் வழக்காம் என்று உன்றன் நூலில் அரற்றுவை - ஆகாயமென்றொரு திரவியமுமில்லை அதன்கட் சத்தமென்றொரு குணமுமில்லை அவ்வாகாய மென்பது இல் வழக்காமென்று நின் பிடகநூற் கோட்பாடு பற்றிப் பிதற்று வாய், நீ நவில் ஓசை - நீ வானமுமில்லை வானத்தோசையு மில்லை வான மானது இவ்வழக்காம் என்றிங்ஙனம் தன்னை மறுத்துக் கூறிய இச் சத்த குணந்தானும், நிலம் புனல் தீ கால் நான்கும் கலப்பதற்கு இடம் ஆகும் வானின் நிகழ்ந்துள செய்தி என்பாய் - பிருதிவி முதலிய நான்கு பூதமும் கூடிப் பரிணமித்துத் தொழிற்படுதற்குத்தான் இன்றியமையாது வேண் டப்படும் இடமாயிருக்கும் அவ்வாகாயத்தின்கட் சம்பவித்த காரியமே யென்று நீயே உடம்பட்டுக் கூறக்கடவாய் எ—று.

அரற்றுதல் பயனில் சொற்களைப் பலகாற் பேசுதல்; இழித்தற்கண் வந்தது. ஆகுமென்னும் பெயரெச்சம் வானென்னும் இடப்பெயர் கொண் டது. செய்தி - காரியம். நினக்குப் பிரத்தியட்சம் பிரமாணமாதலா னும், சத்த குணமென்பது ஒன்றுண்மை நீ தன்னை ஈண்டில்லையென அழித்துக் கூறும் இக் கூற்றின்கண்ணும் பிரத்தியட்சமாகத் தெளியக் கிடத்தலானும், அச் சத்தகுணத்துக்குப் பிருதிவியாதி ஏனை நான்கும் குணி யல்லாமையிற் பாரிசேடத்தால் ஆகாயமே குணியென்பது பெறப்படுதலா

னும், படவே, அதுவுமோர் திரவியமெனக் கோடலே நினக்கினி யமைவுடைத்தென அவனைத் தம்மதத்திற் குடம்படுத்தவார் கா னிலம் புன்றி நான்குங் கலப்பதற்கிடமதாகு, நீ நல்லோசை வானி னிகழ்ந்துள செய்தி யென்பாய், என்றார். இதனால் ஆகாய பூதமும் அதன்கட் சத்த குணமும் இல்லை யென்னும் அவன் மதம் முறையே காரியவேதுப்பற்றியும் காட்சிப் பிரமாணம்பற்றியும் மறுக்கப்பட்டது. (௬௦)

இடமிகுந் திசைதா னென்ப தில்வழக் கென்னுநீயே
வடநெடுந் திசையிற் போதி மரமென வணக்கஞ் செய்வை
புடவியி லறவி லாரும் பித்தரும் பொய்ம்மை யோரு
முடனிக முவையிற் கூறி னொக்குநீ யுரைப்ப வெல்லாம்.

இ—ள்: இடம் மிகும் திசை என்பது தான் இல்வழக்கு என்னும் நீயே நெடும் வட திசையில் போதி மரம் என வணக்கம் செய்வை - மிகவும் விசாலமாகிய திசையென்பதொரு திரவியமானது இல்வழக்கென்று கூறும் நீயே அதனோடு மாறுபட உயர்வாகிய உத்தர திக்கின்கணுள்ள அரசமரமென அதனைக் குறித் தீண்டிருந்து நமஸ்காரஞ் செய்வாய், புடவியில் அறிவு இலாரும் பித்தரும் பொய்ம்மையோரும் உடன் நிகழ் அவையில் கூறின - இப்பூமியின்கண் மந்தமதிகளும் பித்தாதிக்க ரோகிகளும் குதர்க்கிகளும் ஒருங்கிருக்கும் அவைக்களத்தின் மாத்திரம் கூறப்படின, நீ உரைப்ப எல்லாம் ஒக்கும் - நீ கூறுவன வெல்லாம் பொருந்தும் என்று.

கூர்த்த விவேகிகளாகிய கல்லிமாண்களது அவைக்களத்துக்கூறப்படின நின் கூற்றுள் ஒன்றும் அங்கீகரிக்கப்பட மாட்டாதென்பது குறிப்பெச்சம். முன் இல்வழக்கென்றதனைப் பின் உள்வழக்கெனக் கொண்டு இங்ஙனம் வெளிப்பட முன்னொடு பின் மலைய மயங்கிக் கூறும் நின்னொடு வாதித்தல் நம்போல்வார்க்குத் தகாதென்பது கருத்து. அரச வெள்ளரசு. அது தன் கடவுட்கு வாசஸ்தானமாகவின் வணக்கற்பால தென்பது அவன் மத சித்தாந்த மென்க. உரைப்ப என்பது அன்பெரு அகரவீற்றலினைப் பலவறி சொல். இதனாலே திசையென்ப தில்வழக்கென்னும் அவன் மதம் மறுக்கப்பட்டது. (௬௧)

மரமுயி ரல்ல வென்பை மன்னுமைம் பூத மான
வுருவினர் போல நன்னீ ருணவினற் கிளைகொண் டோங்குஞ்
சருகெழு முணவின் றுயி னாகலாற் சனைபேதத்
தருவினை யருத்த வெங்கோ னுருயிர்க் கமைத்த தென்பாய்.

இ—ள்: மரம் உயிர் அல்ல என்பை - புன்மா முதலியவற்றை உயிரில்லாத சடப்பொருளென்று சொல்வாய், மன்னும் ஐம்பூதம் ஆன உருவினர் போல நல் நீர் உணவினால்கிளை கொண்டு ஒங்கும் - அவை நிலை

பெற்ற பஞ்சபூத காரியமாகிய சரீரத்தையுடைய நம்மனோர் உணவுள் வழி அங்க விருத்தியும் அஃதில்வழி அக்கண்ணமும் அடைவது போல நல்ல நீராகிய உணவுண்டாயிற் கவடு கோடு கொம்பு வளார் முதலிய கிளைகளை ஈன்று செழித்தோங்கி வளராநிற்கும், உணவு இன்று ஆயின் சருகெழும் - அவ்வுணவில்லையாயிற் சருகாய் உலர்ந்தழியும், ஆதலால் - இங்ஙனமாத வினாலே, சனை பேதத்து அருவினை அருத்த எங்கோன் ஆருயிர்க்கு அமைத்தது என்பாய் - பல திறத்தனவாகிய பூர்வ சன்மங்களிற் செய்து கொண்ட அனுபவத்தற்கரிய தீவினைப் பயன்களை நுகர்வித்தற்கு நங்கடவுள் அரிய ஆன்மாக்கட்கியற்றியது அப்புன்மா முதலிய அசர வடிவமென்று நீயே சொல்வாயாக என்று.

சருகெழுமென்பது ஈண்டொரு சொன்னீர் மைத்து. ஏனை நில நீர் முதலிய சடப் பொருள்கள் போலத் தம்மியற்கையானன்றிப் புன்மா முதலியவை உணவுடைமையாகிய செயற்கையான் வளர்தலும் அஃதின்மையான் வளராது கெடுதலும் கண்கூடாகக் காண்டலின், நின்பிரமாணங்களிரண்டனுள் ஒன்றாகிய பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தானும் அவை உயிர்ப்பொருளாமென் துடம்படுதலே நினக்கினிச் சால்புடைத் தென்பார் எங்கோனருயிர்க் கமைத்த தென்பாய் என அவனையே அங்ஙனங் கூறென்றார். இதனாற் புன்மா முதலிய ஓறிவுயிர்களை உயிரல் பொருளென்னும் அவன் மதம் மறுக்கப்பட்டது. (௬௨)

வன்பெரும் பழுது கோறன் மண்மிசைப் பிறர் செகுத்த
புன்புலா நின்ன னன்றென் னுரைப்பைநின் பொய்ம்மை நூலிற்
நின்பையென் னுனக்கு நல்லு னுடலுயிர் செகுத்தே யூட்டி
யுன்பசி தணித்தார் பாவ மெய்துவ துனக்கு நன்றோ.

இ—ள்: கோறல் வன் பெரும் பழுது - யாதானுமோ ருயிரை அதற்கு நிலைக்காமாகிய உடம்பினின்றும் தாமாகவே கொன்று நீக்கி அவ்வுனை உண்ணுதலே ஒருவர்க்குப் பெருங் கொடும் பாவமாம், மண் மிசைப் பிறர் செகுத்த புன் புலால் தின்னல் நன்று என்று நின் பொய்ம்மை நூலில் உரைப்பை - அஃதன்றி இவ்வுலகத்து ஒருவர் கொன்ற புல்லிய ஊனை மற்றொருவர் உண்ணுதல் பாவமாகாதென்று நின் பொய்ம்மையாகிய பிடகநூற்கோட்பாடு பற்றிப் பேசுவை, உடல் உயிர் செகுத்து நல் ஊன் தின்பை என்று உணக்கு ஊட்டி உன் பசி தணித்தார் - உயிரை உடம்பினின்றும் கொன்று நீக்கி இந் நல்ல ஊனை உண்பாயென்று உபசாரத்தோடு உணக்கூட்டி இங்ஙனம் உன் பசியைத் தணித்தவர், பாவம் எய்துவது உணக்கு நன்றோ - அக்கொலைப்பாவத்தை அடைவது அவ்வுனை மகிழ்ந்துண்ட உணக்கு நல்லதோ என்று.

நன்றாகாதென்பார் எதிர்மறை யோகாரத் தந்து நன்றே என்றும், இங்ஙனம் குற்றத்தைக் குணமாகத் திரித்துக்கூறும் நின்னூல் மெய்தூலன் றென்பார் அதனைப் பொய்ம்மை தூலென்றுங் கூறினார். பாவமென வந் தமையின், முன் அதனைச் சாதிக்க வந்த பழுதென்பது பாவமென்பதும், நன்றென்பது பாவமாகாமை என்பதும் தாமே போதருமென்க. உட லுயிர் செகுத்தேயுட்டி என்பது எதிர்நிரணிறை. ஊன் முன்னும் கொலை யால் வந்தமையின் ஊனுண்டல் கொலைப் பாவத்திற்குக் காரியமாதலும், பின்னும் கொலையை உண்டாக்குதலின் அதற்குக் காரணமாகலும் ஒருங் குடைமையானும், செய்ந்நன்றி மறத்தலாகிய உய்தியில் குற்றந் தங்குத லானும், பிறர் கொன்ற ஊனை உண்ணுதலும் பெரும் கொடும் பாவமென் பது இதனால் சாதிக்கப்பட்டது. செய்ந்நன்றி மறத்தல் உய்தியில் குற்ற மென்பது, “எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந் நன்றி கொன்ற மகற்கு” என்பதனுணுமறிக. இருபதிற் ரெருவ ரென்னுஞ் செய்யுண் முதல் இதுகாறுமுள்ள ஏழு செய்யுட்களானும் பின் வரும் ஐந் தாங் கூற்று எடங்காது எஞ்சிநின்ற புத்தமத ஆபாசங்களுட் சில அவாய் நிலைப் பொருள்கோளானும் இடையே ஈண்டெடுத்தோதி மறுக்கப்பட்டன. இனி ஐந்தாங் கூறு மறுப்ப. (௬௩)

காரண நிற்க வென்றுங் காரியங் கெடுதல் வீடென் றுரணம் பரவு மெங்கோ னாகமம் புகல்வார் சொல்வார் போரணங் குயிருஞ் சேரப் பொன்றுதன் முத்தி யென்று பேரணங் குற்ற நீயே பிறவற் யாது சொன்னாய்.

இ—ன்: காரணம் (என்றும்) நிற்க என்றும் காரியம் கெடுதல் வீடு என்று - காரணமாகிய ஆன்மா நித்தியப் பொருளாய் நிற்க எஞ்ஞான்றும் காரியப் பொருளாகிய சரீரம் கேடடைதலே முத்தியென்று, ஆரணம் பரவும் எங்கோன் ஆகமம் புகல்வார் சொல்வார் - வேதங்களுந் துதிக்கும் பசு பதியாகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்த ஆகமங்களை ஒதியுணர்ந்த மகான்கள் கூறுவர், போர் அணங்கு உயிரும் சேரப் பொன்றுதல் முத்தி என்று - ஐம்புலன்களாகிய வேட்டுவரால் நிகழும் பிரபஞ்சப் போரால் வருந்து முயிரும் அச்சரீரத்தோடு தீரக்கெடுதலே முத்தியென்று, பேர் அணங்கு உற்ற நீயே பிறிவு அறியாது சொன்னாய் - கழிமடச் செயலையுடைய நீயே அவற்றின் வேறுபாடுகளை யுணராது இங்ஙனம் கூறியாய் என்று.

அணங்கு பின்னையதாகுபெயர்; இயற்பெயரெனக்கொண்டு பைசாச மென்பாருமுனர். காரியப்பொருள் - இடையே ஆக்கப்படும் பொருள். (௬௪)

அழிந்திடி னைந்து கந்த முத்தியென் றுரைத்தா யைந்து மழிந்திடின் முத்தி பெற்ற ராரென வினவுங் காலை

யழிந்திடு மைந்தி னுண்டா முனார்வென வுரைக்கி னைந்து மழிகன விலையா முத்தி யாவது மில்லை யென்றார்.

இ—ன்: ஐந்து கந்தம் அழிந்திடின் முத்தி என்று உரைத்தாய் - பஞ்ச கந்தங்களுந் தீரக் கெடின அதுவே முத்தியென்று நீ கூறியாய், ஐந்தும் அழிந்திடின் முத்தி பெற்றார் ஆர் என வினவும் காலை - அவ் வைந்து மங்ஙன மழிந்தவழி ஆண்டு முத்தி பெற்றவர்தாம் யாவரென்று வினவுமிடத்து, அழிந்திடும் ஐந்தின் உண்டாம் உணர்வு என உரைக்கின் - அழிந்த அப் பஞ்சகந்தங்களினு முளதாகிய அறிவென நீ விடைகொடுக்கின், ஐந்தும் அழிந்தன இலையாம் - அப் பஞ்சகந்தங்களும் அழிந்தனவல்ல வாகும், முத்தி ஆவதும் இல்லை என்றார் - ஆகவே அம்முத்தியு மொன் றில்லை யெனத் திருவாதவூரடிகள் புத்தமத ஆபாசங்களை யெடுத்து விளக்கி இங்ஙனம் பரமத கண்டனஞ் செய்திருளினார் என்று.

சொற்பொருட் பின்வருநிலை. புத்தசருவே, நின் முத்தியாவது பஞ்ச கந்த நாசமாம். அவை நாசமாகவே, முத்திபெற்றவர் யார் என்பார்க்கு அப்பஞ்ச கந்தங்களி னுண்டாகி நிகழும் அறிவென்பையாயின், அவ்வறிவு அப்பஞ்சகந்தங்க ளுள்வழி உள்ளதாய், அவை இவ்வழித் தானும் இல்லை யாம். ஆகவே, அப்பஞ்சகந்தங்க ளுழிய அவ்வறிவு முடனழியு மென்பது நன்கு சித்தித்தலின், அறிவே முத்திபெற்றதென்று நீ அவ்வறிவை உள் பொருளாகக் கோடல் பொருந்தாது. பொருந்தின், அப்பொழுது பஞ்ச கந்தமு மழியாமை நிச்சயமெனவே படும். படவே, பஞ்சகந்தமுமழிதலே தனக்கிலக்கணமாகவுடைய நின் முத்தியும் இல்லையென்று ரென்பதாம். இவ்விரு செய்யுளானும் பஞ்சகந்தங்க ளுழிந்துழியும் முத்திப்பே ரின்று, அழியாவழியும் முத்திப்பேறின்றென மேவிய கருவிற் சேரு மென்னுஞ் செய்யுளிற் கூறிய ஐந்தாங்கூறு மறுக்கப்பட்டது. (௬௫)

வேறு,

பொங்கு புகழ் மங்கியுள புத்தனும் வெகுண்டே யெங்கடவு ளேதுபெறு முத்தியெது வென்றி ருங்கடவுள் யாதுமது முத்தியெது வென்னத் தங்குசிவ ஞானமுனார் சைவரிது சொல்வார்.

இ—ன்: பொங்கு புகழ் மங்கி உள புத்தனும் வெகுண்டு - இதுகாறும் மேன் மேற் கிளரும் தன் புகழாகிய தீபம் ஈண்டொளி மழுங்கப்பெற்ற புத்த சருவும் அதுகேட்டுக் கோபங்கொண்டு, எம் கடவுள் ஏது பெறு முத்தி ஏது என்றீர் - நீர் நமக்குக் கடவுளும் நம்மாற் பெறப்படும் முத் தியுமில்லையென் றித்துணையுஞ் சாதித்தீர் அதுநிற்க, உம் கடவுள் யாது உமது முத்தி ஏது என்ன - நுங் கடவுளிலக்கணம் யாது? நீர் பெறும்

முத்தியாவதென்னே? சொல்லுமென்று வினவ, தங்கு சிவஞானம் உணர் சைவர் இது சொல்வார் - சைவாகமங்களிற் கூறப்படும் சிவஞானத்தை அதுபூதியில் வைத்துணர்ந்த சைவாசாரியராகிய திருவாதவூரடிகள் அவ் வினாக்கட்கு இங்ஙனம் விடைகொடுத்தருளுவாராயினார் எ—று.

குறிப்புருவகம். ஏது வென்பது ஏதுவெனக் குறுகிற்று. வினாவிரண் டும் ஈண்டு இன்மை குறித்து நின்றன; எவன் என்னும் வினாப்பெயர் இன்மை குறித்து நிற்புழிப்போல. இனி எங்கடவு ளோதுபெறு முத்தி யெது வென்றீர் என்பதற்கு நமது கடவுள் யாது நம்மாற் பெறப்படும் முத்தியாது என்று நீர் முன் வினவினீர் எனப் பொருள் கூறி, ஆத லின், யானும் அவ்வாறு உம்மை வினாவுகின்றே னென்பது தாற்பரிய மாக்குவாரு முளர். இது கலிவிருத்தம். (௩௫)

ஆலமணி நீழலி லிருந்தற முரைக்கும்
கோலமது கண்டுபலர் கும்பிட நடிப்போன்
மேலணியு நீறனுமை கூறனருண் மேவுஞ்
சேனைவ னற்பெருமை செப்பவெளி தாமோ.

இ—ள்: மணி ஆல நீழலில் இருந்து அறம் உரைக்கும் - நங்கடவுள் அழகிய கல்லால விருகூ நீழலிலே தகூழிழைந்தியாயிருந்து சனகர் முத லிய முனீர்திரர்களுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்பவர், கோலம் பலர் கண்டு கும்பிட நடிப்போன் - தந்திருமேனியைத் தம்மடியவர் பலரும் தரிசித்து வழிபடும் பொருட்டு இங்கே கனகசபையின்கண் அநவரததாண்டவஞ் செய் தருளுபவர், மேல் அணியும் நீறன் - திருமேனியி லணிந்த விபூதியை யுடையவர், உமை கூறன் - உமாதேவியை வாமபாகமாகவுடையவர், அருள் மேவும் சிலன் அவன் நல் பெருமை செப்ப எளிது ஆமோ - திருவருள் நிரம்பும் சபாவ குணத்தை யுடையவராகிய அக்கடவுளது நல்ல மகிமை இவ்வியல்பிற்றென்று நாஞ் சொல்வதற்கு அது எளியதோ எ—று.

நற்பெருமை - மெய்ப்பெருமை. உரைக்கு மென்பது செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டு வினாமூற்றூ லணையும் பெயர். உரைக்கும் கோலமெனப் பெய ரெச்சமாகக் கோடலும், அருண்மேவுஞ் சேனென்பதனை அடைமொழி யாக்காது மேலனவற்றோடு வைத்தெண்ணி அடைகொளி யாக்கலும் பொருந்தாமை, முன்னர்த் தோஷாரோகணஞ் செய்யப்படுகின்றழியும் அத் தோஷம் பரிகரிக்கப்படுகின்றழியும் உய்த்துணர்க. தோஷாரோ கணம் - குற்றமேற்றல். (௩௬)

தில்லைமணி மன்றிலுறை திங்களணி யெங்கோ
னெல்லையுள னோமொழிய வென்றருள் புரிந்தே
சொல்லுமளகிற் பல தொடுத்து முயலாதே
நில்லுமிது கூறுமென நீசனி துரைத்தான்.

இ—ள்: தில்லை மணி மன்றில் உறை திங்கள் அணி எம் கோன் - இத் தில்லைமாநகரின்கணுள்ள அழகிய கனகசபையில் வீற்றிருக்கும் வாக்கு மனோ தீத கோசரப்பொருளாகிய நங்கடவுளானவர், மொழிய எல்லை உளனோ என்று அருள் புரிந்து சொல்லும் அளவில் - இவ்வியல்பின் ரென்று வரையறுத்துக் கூறி நாம் கினைக்கு விளக்குதற்கு அவர் ஓர் வரையறையுள் அகப் பட்டவரோ அல்லராகலான் கினைக்கெங்ஙனம் விளக்குது மெனத் திருவாத வூரடிகள் கூறியருளி, அப்பாலும் ஒருவாறு தூலநிலையில் வைத்து விளக் கத் தொடங்குகின்றழி, பல தொடுத்து முயலாது நில்லும் - நீர் மேலும் நாலாவித சொற்பிரயோகஞ் செய்து பரக்கச் சொல்லாது துங்கூற்றை இவ் ளாவியி னிறுத்தும், இது கூறும் என நீசன் இது உரைத்தான் - இவ்வினா விற்கு விடைகூறுமென்று பதிதனாகிய புத்தருரு இதனைக்கூறுவானாயினான்.

எல்லை - அளவை. திங்க ளணிதல் எல்லையில் னாதலைச் சாதிக்க வந்த குறிப்பேது. வாக்கு மனோதீதகோசரம் - வாக்கையும் மனத்தையுங் கடந்து வெளிப்படுவது. (௩௮)

முன்னர்வட நீழலி லிருந்தற மொழிந்தா
னென்னிறைவ னென்னுமுரை பென்னெதி ருரைத்தீர்
மன்னுசெப மாலைகொ டிருக்குமது மற்றோ
ருன்னரிய நற்கடவு ளுண்டென நினைந்தோ.

இ—ள்: என் இறைவன் - நங்கடவுளானவர், வட நீழலில் இருந்து அறம் மொழிந்தான் என்னும் உரை என் எதிர் முன்னர் உரைத்தீர் - கல் லாலவிருகூ நிழலிலிருந்து தருமோபதேசஞ் செய்தாரென்னும் வார்த்தை யை நீர் எனக்கெதிரே முன்னர்க் கூறினீர், மன் செபமாலை கொடு இருக்கு மது - அக்கடவுள் செபமாலை கையிற்கொண்டிருக்கு மத்தன்மை, மற்று ஓர் உன்னரிய நல் கடவுள் உண்டு என நினைந்தோ - தமக்குப் பிறிதோர் தியா னித்தற் கரிய முதற்கடவுள் உண்டென்று கருதிப்போலும் எ—று.

கருத்ததுவாயின், அம்முதற்கடவுள் நம் புத்தகடவுளையாமென அறிதி ரென்பது குறிப்பெச்சமென்க. உகரம் சாரியை. மன்னுதல் நிலபெறு தலுமாம். இதனால் ஆலமணிநீழலிலிருந் தருமுரைக்குமென்னும் முதலாங் கூற்றிற்குத் தோஷங் கற்பிக்கப்பட்டது. (௩௯)

மல்லலுல கத்தவர் வணங்கிட நடிப்பன்
நில்லையிறை பென்னவுரை செப்பினிர் செகத்தே
நல்லறிவி னோர்கள்சிலர் நாடுபவ ருண்டா
யல்லதுத மிச்சைதனி லாடுபவ ருண்டோ.

இ—ள்: தில்லை இறை - நம் சிதம்பர சபாநாயகர், மல்லல் உலகத் தவர் வணங்கிட நடிப்பன் என்ன உரை செப்பினிர்-வளவிய இவ்வுலகத்தவர்

தரிசித்து வணங்கி வழிபட அனவரத தாண்டவஞ் செய்தருளுவா ரென்று கூறினீர், செகத்தே நல் அறிவினோர்கள் சிலர் நாடுபவர் உண்டாய் அல்லது தம் இச்சைதனில் ஆடுபவர் உண்டோ - இவ்வுலகின்கண்ணே தம்மினும் நல்லறிவை உடையோர் ஒரு சிலராயினும் காண்போர் உள்ளவிடத் தல்லது சுவேச்சையான் நடனஞ்செய்பவருமுண்டோ இல்லையே என்று.

ஆதலால், நுங்கடவுளது நடனம் அவரினும் மேம்பட்டவர் நோக்கும் பொருட்டுச் செய்யப்படுமென்பது பெறப்படும்; படவே, அம் மேம்பட்டவர் நம் புத்த கடவுளையாமென வறிதிரென்பது குறிப்பெச்சமென்க. உண்டாயவழி யல்லதென்பது உண்டாயல்லதெனத் திரிந்து நின்றது. உம்மிரண்டும் விகாரத்தாற் றொக்கன. உலகத்தவரென்றது தம்மிற் றுழந்த பசுக்களென்னுந் துணையாய்நின்றது. இதனாற் கோலமதுகண்டுபலர் கும்பிடநடிப்போன் என்னும் இரண்டாங் கூற்றிற்குத் தோஷம் கற்பிக்கப்பட்டது. (௭௦)

வையமுழு துய்யமணி மன்றினு னைடிப்போன்
மெய்யணியு நீறனென மேன்மைகொ டுரைத்தீர்
செய்யவொளி தங்குதிரு மேனிதனி னீறே
துய்யதென வோவுமது தொல்லைற புணந்தான்.

இ—ன்: வையம் முழுது உய்ய மணி மன்றினுள் நடிப்போன் - உலக முழுவது முய்யும் வண்ணம் அழகிய கனகசபையின்கண்ணே திருநடனஞ் செய்தருளும் நங்கடவுளானவர், மெய் அணியும் நீறன் என மேன்மைகொடு உரைத்தீர் - திருமேனியி லணியும் விபூதியையுடையவரென அதனை நமக்கோர் மேம்பாடாகக் கொண்டு கூறினீர், உமது தொல் இறை - நும் பழைய கடவுள், செய்ய ஒளி தங்குதிருமேனிதனின் நீது துய்யது எனவோ புணந்தான் - செவ்வொளி பொருந்திய திருமேனியிலே விபூதி அதிபாவனமென்று கருதிக்கொல்லோ தரித்தார் என்று.

தந்திருமேனி அதி சுத்தமுள்ளதென்று கருதின், அதன்மீது நீற்றைப் புனைய நினையார்; அதினும் அதிசுத்தமுள்ளதென்று கருதியே நீற்றைப் புணந்தாராகவின், நுங் கடவுள் நிருமல தேகியல்லர் சமலதேகியோ மென்பது நமக்கு முடன்பாடுபோலு மென்பது குறிப்பெச்ச மென்க. அதிபாவனம் - அதிசுத்தம். இதனாற் மேலணியு நீறனென்னும் மூன்றாங் கூற்றிற்குத் தோஷம் கற்பிக்கப்பட்டது. (௭௧)

மங்கையொரு பங்கனென வண்மைகொ டுரைத்தீர்
பங்குபடு பெண்வடிவு பாரின்மிசை யுண்டோ
வங்கமொரு பாதிமட மாதினுரு வானு
லுங்களிறை நீர்துறவி லுற்றதவ மன்றோ.

இ—ன்: மங்கை ஒரு பங்கன் என் வண்மை கொடு உரைத்தீர் - நங்கடவுள் எஞ்ஞான்றும் மங்கைப்பருவத்தையுடைய உமாதேவியை வாமபாக மாசவுடையவரென்று அதனையுமோர் மேம்பாடாகக் கொண்டு கூறினீர், பெண் பங்குபடு வடிவு பாரின்மிசை உண்டோ - ஸ்திரீ புருஷ ரூபமாய்ப் பங்குபட்ட வடிவமொன் றிவ்வுலகத்தின்கணுள்ளதோ இல்லையே ஆதலான் அஃதசம்பாவிதமே அதுநிற்க, உங்கள் இறை அங்கம் ஒருபாதி மடமாதின் உருவு ஆனால் - நங்கடவுள் தந்திருமேனியிற் செம்பாதி ஸ்திரீ ரூபமாயின், நீர் துறவில் உற்றது அவம் அன்றோ - நீர் இல்லறத்தை யொழித்துத் துறவறத்தைமேற்கொண்டதுட்டிப்பது பயனில் முயற்சியாய் முடியுமன்றோ.

ஸ்திரீ புருஷ ரூபமாய்ப் பங்குபட்ட வடிவமொன்றுண்மை இவ்வுலகத் திதுகாறும் கேட்கவும் படாமையின், மங்கையொரு பங்கனென நுங்கடவுட்கு நீர் கூறிய அர்த்தநாரசுவர வடிவமும் அசம்பாவிதமே என்பான் பங்குபடு பெண்வடிவு பாரின்மிசை யுண்டோ வென்றும், வித்தின்க ணுள்ளதே வினைலின்கண்ணும் வருவதாகவின், நுமக்கெல்லாம் பெரியதோர் ஆதாரமாகிய நுங்கடவுள் அர்த்தநாரசுவரராய் இல்லறத்தை அதுட்டிக்க, அவர்வழிப்பட்ட நீர் அவ்வில்லறத்தை ஆகாதென் றொழித்ததும் துறவறத்தை ஆகுமென மேற்கொண்டதுட்டிப்பதும் அதனோடு மாறுபட்டுப் பயனின் முயற்சியாய் முடியுமன்றோ என்பான், அங்கமொரு பாதி மட மாதின் உருவானு, லுங்களிறை நீர் துறவி லுற்றதவமன்றோ என்றும் கூறினான். தவமென்றே என்யது உம் பாடம். இதனால் உமைகூற னென்னும் நாலாங் கூற்றிற்குத் தோஷம் கற்பிக்கப்பட்டது. (௭௨)

என்றவன் மொழிந்தபி னிகழ்ச்சிநகை செய்தே
மன்றனடி யார்கள்பெரு வாழ்வுபெற வந்தார்
நன்றியுப தேசமிது நற்றவ மிலாதா
யுன்றனெதிர் சொல்வதவ வென்றிதுரை செய்வார்.

இ—ன்: என்று அவன் மொழிந்த பின் - என்றிங்கனம் அப்புத்தருகு கூறிய பின்னர், மன்றன் அடியார்கள் பெரு வாழ்வு பெற வந்தார் இகழ்ச்சி நகை செய்து - சிவனடியார்கள் பேரானந்தப் பெரு வாழ்வு பெற்றுய்யும் வண்ணம் ஈண்டு அவதாரஞ் செய்த திருவாதவூரடிகள் அவனது அறிவின்மையைக்குறித்து அவமதிபயப்பச் சிரித்து, இது நன்றி உபதேசம் - நின் னோகேபங்கட்கு நம்மாற் கூறத்தகும் சமாதானங்களாகிய இவை வேத சிவாகமங்களிலே உள்ள நல்ல ரகசிய உபதேசப் பொருள்களாம், ஆகலான், நல் தவம் இலாதாய் உன்றன் எதிர் சொல்வது அல என்று - நல்ல பூர்வசன்ம தவமில்லாத புத்தருகவே பதிதனாகிய உனக்கெதிரே சொல்லற்பாலன வல்லவென்று மறுத்து, இது உரை செய்வார் - மற்றிஃதொரு சமாதானஞ் செய்யத் தொடங்கியருளினார் என்று.

பதினான்கு புத்தருவுக் கெதிரே வேத சிவாகமங்களிலுள்ள ருக்கு மார்த்தங்களைக்கொண்டு சமாதானஞ் செய்யப்புகின், அது அதிபாதகத்தின் பாற்படு மாகலான் அந்நெறியானன்றி ஸ்தூலார்த்தங்களி னூற்றல் கொண்டு பிற்தொரு நெறியாற் சமாதானஞ் செய்யத் தொடங்கின ரென்பார், நன்றி யுபதேசமிது நற்றவமிலாதா, யுன்றனெதிர் சொல்வதல் வென்றிதுரை செய் வாரென்றும், அச் சமாதானங்கள் இக்நிலைமைக்கண் வெளிவாராதிருப்பினும் தமது நெஞ்சத்துண்மையின் இதுவெனத் தன்மையாற் சுட்டியுங் கூறினார். நகை உவகை முதலிய பலநிறத்தனவாகலிற் பிற்தோடியைப் நீக்கிய விசே டணத்தான் ஈண்டிகழ்ச்சிநகை என்றார். சுட்டு முன்னையது சாதியொருமை.

ஒங்குசெப மாலைகொ டிருத்தலுல கெல்லா
மீங்குபர் தவங்கள்செய வென்றினிது கொள்ளாய்
தாங்கிய படைத்தொழில்கள் சார்பொடு பழக்கும்
பாங்குள பணிக்கார்கர பத்திரம தாகும்.

இ—ள்: ஒங்கு செப மாலைகொடு இருத்தல் - நங்கடவுள் உயர்ந்த செபமாலையைத் திருக்கரத்திற்கொண்டு கல்லாலவிருக்க நீழலில் வீற்றிருத் தல், ஈங்கு உலகு எல்லாம் உயர் தவங்கள் செய என்று இனிது கொள் ளாய் - இவ்வுலகத்தவர்க னெல்லாம் உயர்ந்த தவங்கள் செய்யும் பொருட் டென்று நன்கறிந்து கொள்ளக் கடவாய், தாங்கிய படைத் தொழில்கள் சார்பொடு பழக்கும் பாங்கு உள பணிக்கர் கரபத்திரம் ஆகும் - அது கை களிலே தாங்குகின்ற படைக்கல் வித்தைகளை மாணுக்கர் கன்போடு பயிற் றும் கடப்பாட்டையுடைய ஆசிரியர்களது கையின்கணுள்ள வாட்படை போலாகும் என்றறிந்துகொள்ளக் கடவாய் எ—று.

மறுபொருளுவமை. நங்கடவுள் செபமணி மாலையைத் தந் திருக் கரத்திற் கொண்டு வடவிருக்கநீழலில் வீற்றிருத்தல் தம்பொருட்டென்றி ஆன் மாக்கட்கு யோகநிலையை அறிவுறுத்தும் பொருட்டென் றறிந்துகொள்ளக் கடவாய் என்றாரென்பது கருத்தென்க. அவர் பேரருளின் வயத்த ராகலின், அவர்க்கதுவே கடப்பாடு, அஃதொழிந்து வானாவிருத்தல் அவரது பேரருட்கு இழுக்காய் முடியுமென்ப பொருட்கோதி வலியுறுத்து வார் சார்பொடு பழக்கும் பாங்குள பணிக்கர் கரபத்திரமதாகும் என உவமைக் கடைகொடுத்தோதி வலியுறுத்தினார். இதனால் மன்னுசெபமலை கொ டிருக்குமது மற்றோ, ருன்னரிய நங்கடவு ளுண்டென நினைந்தோ என முதலாக் கூற்றில் ஆரோபித்த கற்பனாதோஷம் பரிகரிக்கப்பட்டது. கரபத்திரம் - வான். ஆரோபித்தல் - ஏற்றுதல். (எச)

ஈட்டிய தவப்பய னிலாதவர்கள் போலு
னாட்டமுடை யாரெதிர் நடித்திடுவ னென்றாய்
காட்டவனல் போலுடல் கலந்துயிரை யெல்லா
மாட்டுமொரு நட்டுவனெம் மண்ணிலென வெண்ணாய்.

இ—ள்: ஈட்டிய தவப் பயன் இலாதவர்கள்போல் ஊன் நாட்டம் உடையார் எதிர் நடித்திடுவன் என்றாய் - சன்னங்கடோறு மீட்டிய புண் ணியப் பயனாகிய அனுபவப் பொருளில்லாத இவ்வுலகத்து நாடகர்களைப் போல நங்கடவுள் ஊனக்கண்ணே யடைய இவ்வுலகத்துப் பேதைகள் காண அவர்கட்கெதிரே ஊனநடனஞ் செய்வாரென்று கூறினாய், எம் அண் ணல் - நங்கடவுள், காட்ட அனல் போல் உடல் கலந்து உயிரை எல் லாம் ஆட்டும் ஒரு நட்டுவன் என எண்ணாய் - விறகின்கண்ணே தீயைப் போல உடம்பின்கண் வியாபித்து நின்று உயிர்களை யெல்லாம் பஞ்சகிருத் தியத்துள் அகப்படுத்தியக்கி இகபரங்களில் விட்டாட்டி ஞானக்கண்ணே யுடையார்க்கு மாத்திரம் ஒருவாறு புலப்படும் ஓர் ஞானநாடகவாசிரிய ரென்று அறிந்துகொள்ளக் கடவாய் எ—று.

பஞ்சகிருத்தியத்துள் அகப்படுத் தியக்கி ஆட்டும் ஞானநாடக வாசிரிய ரெனவே, ஆன்மாக்கள் பாசபந்த வேதனை யகன்று கைவல்லிய சுகமடை தல் சத்தியமென்பது தாற்பரிய மாகலின், தம்மின் மேம்பட்டவரொரு வருமின்றித் தாமே மேம்பட்டவர் என்பது தானே போதருமென்க. காட்டம் - விறகு. விறகின் கட்டி அந்தர்ப்பலித்திருத்தலை, “விறகிற் றீயினன் பாலிற்படு நெய்போல், மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியா, னுறவுகோ னட்டுணர்வு கயிற்றினான், முறுகவாங்கிக் கடைய முன் நிற் குமே” என்னுந் திருவாக்கானு மறிக. ஊனக்கண் ஞான நடனத்தை யுணராமையை, “ஊனக்கண் பாச முணரா பதியை ஞானக்கண் ணினிற் சிந்தை நாடி” என்பதனுனு முய்த்துணர்க. இதனால் நல்லறிவினோர்கள் சிலர் நாடுபவ ருண்டா, யல்லதுத மிச்சைதனி லாடுபவருண்டோ என இரண்டாக் கூற்றின்மேல் ஆரோபித்த கற்பனா தோஷம் பரிகரிக்கப் பட்டது.

(எடு)

நீற்றினை யணிந்ததுவெ னின்னிறைவ னென்றே
சாற்றினை யுயிர்க் கிடர் தணிக்கவென வெண்ணாய்
தோற்றியுள தம்புதல்வர் துன்பமுறும் வெந்நோய்
மாற்றும்வகை யன்னைய ரருந்திப் பருந்தாம்.

இ—ள்: நின் இறைவன் நீற்றினை அணிந்தது என் என்று சாற் றினை - நங்கடவுள் தமது செம்பவனத் திருமேனியின்மீது விழுதிதா ரணஞ் செய்ததென்னையென்று முன்னர் ஆகேஷித்தனை, உயிர்க்கு இடர் தணிக்க என எண்ணாய் - அது, ஆன்மாக்களது பிறவித்துன்பத்தை நீக்கி யருளும் பொருட்டென் றறியக் கடவாய், தோற்றி உள தம் புதல்வர் துன்பம் உறும் வெம் நோய் மாற்றும் வகை அன்னையர் அருந்திய மருந்து ஆம் - அஃது, தங்கணவராற் றம்மாட்டே தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ள தங் குழந்தைகளது துன்பமிக்க கொடிய நோயை நீக்கும்பொருட்டு நற்றாயர் உட்கொண்ட மருந்து போல்வதாம் எ—று.

சுண்டுத் தோற்றி என்பது பிறவினைப் பொருளில் வந்தது; “தொல் காப்பியனெனத் தன் பெயர் தோற்றி” என்புழிப்போல; தன் வினைப்பொருளில் வந்ததெனக் கோடலு மொன்று. (௭௬)

புல்லறிவு கொண்டுபல பொத்துமொழி புத்தாநில்லவன லாலொருவர் நீறணிவ துண்டோ நல்லதிரு நீற்றினுள நன்குமறை தானே சொல்லுமத லாலொருவர் சொல்லவெளி தாமோ.

இ—ன்: புல் அறிவு கொண்டு பல பொத்துமொழி புத்தாநில் - அற்ப வறிவைக்கொண்டு பல பொய் வார்த்தைகளைக் கற்பித்துக் கூறும் புத்த குருவே இனி அவ்வளவி னின் குதர்க்கத்தை நிறுத்து, அவன் அலால் ஒருவர் நீறு அணிவது உண்டோ - அக்கடவுளல்லது மற்றொருவர் பிறர் துன்பத்தைத் தீர்க்கும் பொருட்டுத் தந்திருமேனியில் விபூதி தரிப்பது முண்டோ, இல்லையே, நல்ல திருநீற்றின் உள் நன்கு மறை தானே சொல்லும் - நல்ல விபூதியினிடத்துள்ள மகிமையை வேத சிவாக மங்களே பிரசங்கிக்கும், அது அலால் ஒருவர் சொல்ல எளிது ஆமோ - அம்முதனூல்களல்லது மற்றொருவர் சொல்ல அஃதெளியதோ எ—று.

மற்றொருவர் பிறர் துன்பத்தைத் தீர்க்கும் பொருட்டுத் தந்திருமேனியில் விபூதி தரித்தவழி அது தீருமாயி னன்றே அங்ஙனம் தரிப்பர், தரியாதொழிந்தமையின் அது தீராதென்பதும், தரித்துத் தீர்த்தலாற் சிவ பெருமானொருவரே உலகிற்கு மெய்க்கடவுளென்பதும் இனிது பெறப்படுமாகலின், இஃதொன்றுமே பதிவிச்சயம் செய்தற்கமையும். அமையவே, இனி நின் குதர்க்கத்தை இவ்வளவி னிறுத்தென்பார் புல்லறிவுகொண்டு பல பொத்துமொழி புத்தா, நில்லவனலா லொருவர் நீறணிவதுண்டோ வென்றும், பவரோகத்துக்குப் பரம ஓளவுதமாகலின் நல்ல திருநீறென்றும், முற்றறிவுடைய முதல்வன் வாக்காகலின் அது சொல்லுதல் கூடுமென்பார் மறை தானே சொல்லுமென்றும், ஏனையர் சிற்றறிவையுடைய பசுக்க ளாதலின் அவராற் சொல்லப்படுதல் கூடாதென்பார் ஒருவர் சொல்ல வெளிதாமோ என்றும் கூறினர்; மறை சாதியொருமை. பொத்து - பொய். மகிமை சசியுடைமை முதலாயின இவ்விரு செய்யுளானும் செய்ய வொளி தங்கு திருமேனி தனிநீறே, துய்யதென வோவுமது தொல்லிறை புனைத் தான் என மூன்றும் கூற்றின்மேல் ஆரோபித்த கற்பனாதோஷம் பரிகரிக்கப்பட்டது. (௭௭)

பாகமதி லுத்தமியை வைத்தல்பழு தென்றாய் போகமுல குக்கருள் புரிந்தருள வென்றே மாகமுகி லொத்தகுழன் மங்கையொ டிருந்தான் போகமுயிர் கட்டுகுவ யோகவுரு வானான்.

இ—ன்: பாகமதில் உத்தமியை வைத்தல் பழுது என்றாய் - நங்கடவுள் தம்பாகத்தே உமாதேவியை இருத்தியருளியது குற்றமென்று கூறினாய், உலகுக்குப் போகம் புரிந்தருள என்றே மாக முகில் ஓத்த குழன் மங்கை ஓடு இருந்தான் - அபக்குவான்மாக்கட்குப் போகமூட்டித் தொல்லைப்பாகம் வருவித்தற் பொருட்டென்றே ஆகாயத்தின்கட் சஞ்சரிக்கும் முகிலையொத்த கரிய கூந்தலையுடைய உமாதேவியோடு கூடிப் போகவடிவாயிருந்தனர், உயிர்கட்கு யோகம் உதவ யோக உருவு ஆனான் - பக்குவான்மாக்கட்கு யோகமுத்தி யுதவுதற்பொருட்டு யோகவடிவாயிருந்தருளினார் எ—று.

நங்கடவுள் தம்பாகத்து உமாதேவியை இருத்தியருளியது தம்போக விச்சையின் பொருட்டன்று, போக விச்சை தீர்த்தவழியே பாகம்வர, முத்தி சித்திக்குமாகலின், அபக்குவான்மாக்கட்குப் போகத்தை யூட்டித் தொலைத்துப் பாகம் வருவித்தற்பொருட்டே என்பது, பக்குவான்மாக்கட்கு யோக முத்தி யுதவுதற் பொருட்டு யோகவடிவாயிருத்தலான் நிச்சயித் தறியப்படுமென்பார் மேற் பெறப்பட்டதனையே சுண்டுத் தந்து யோக முயிர்கட்குதவ யோகவுருவானான் என்றும், அபக்குவான்மாக்களென்பார் உலகென்றும், பக்குவான்மாக்களென்பார் உயிர் என்றும் கூறினர். போக விச்சை தீர்த்த வழியே முத்தி சித்திக்கு மென்பது, “பேசிலங்காட்டி னோரே, சேருவர் வீடும் போகத் தீர்த்துயிச் சேர்தலாலே” என்பதனுமறிக்க. என்றே - எனத் திருவுளங் கொண்டே. “போகியா யிருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதலோரார், யோகியா யிருந்துமுத்தி யுதவுதலதுவுமோரார், வேகியானுற்போற் செய்த வினையினை வீட்டலோரா, ருகியாமூட ரெல்லா மும்பரி லொருவனென்பார்” “முன்புலகீன்ற முகிழ்முலைக் கன்னியோ, டின்புறம் யோகி யெழுபுவிக் கரசே” என்பனவு மிக்கருத்தே பற்றி வந்தன. அநாதியே தொடர்ந்த கன்மங்க ளனைத்தும் அனுபவித்தன்றித் தொலையாமையானும், அக்கன்மங்களை இப்பற்றுதற்கு இச்சையே முக்கிய கருவி யாதலானும், அவ்விச்சைதான் பெரும்பான்மையும் காமரூபத்துள் அந்தர்ப்பவித்தலானும், அக்காமம் இவ்வுலகத்துப் பெண்களால் அடையப்படுதலானும், உலகானுக்கிரக சத்தியையே சுண்டுமையாகிய பெண்ணை ரூபிகரித்தமையானும், அச்சத்தியோடு கூடி உத்தியோகித்துப் போக மூர்த்தியும், அவ்வதுக்கிரகம் பெற்ற பின்னர் அச்சத்தி வேண்டப்படாமையின் அச்சத்தியினின்றும் பிரிந்து யோக மூர்த்தியும் ஆயினரென்பது நஞ்சைவத்துள்ளுறை யென்க. இன்னோரன்ன சைவத் துள்ளுறை யுண்மைகளை யுய்த்துணராமையிற் பரசமயிகள் தம்முட் பிணங்கித் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாங் கூறி இங்ஙன மிடர்ப்படுவாராயினுரென்பது. சுண்டுச் சத்தியென்பதற்கு வல்லமையென்பது பொருளன்றிப் பெண்ணென்பது பொருளன்று. இதனும் பங்குபடு பெண்வடிவு பாரிஸ்மிசை யுண்டோ என்னும் நாலாங் கூற்றின்மேல் ஆரோபித்த கற்பனா தோஷம், அங்கமொரு பாகிமடமாதினுருவானு, லுங்களிறை நீர்துறவி லுற்றதவமன்றோ என்னும் அவாந்தர தோஷத்தோடும் பரிகரிக்கப்பட்டது. (௭௮)

அந்தர்கர முற்றதடி யன்றியந் யார்போ
லிந்தமொழி கற்றனை யினிப்பிந்து தேராய்
மைந்துபுனை சந்தவிடை யான்மலரின் மன்னுந்
கந்தமென நின்றநிலை கண்டிலை கனில்லாய்.

இ—ள்: அந்தர் கரம் உற்ற தடி அன்றி அறியார் போல் - குருடர் தங்மையிலகப்பட்ட ஊன்றுகோலை யல்லது பிற்தொன்றை அறியமாட் டார் அது போல, இந்தமொழி கற்றனை - இவ்வாசேபங்களை மாத்திரம் ல்னவக் கற்றுக்கொண்டனை, இனிப் பிற்று தேராய் - இனி இவ் வாசேப சமாதான மின்னதென் றறியமாட்டாய், கண் இல்லாய் - அறி வில்லாதவனே, மைந்து புனை சந்த விடையான் மலரின் மன்னும் கந்தம் என நின்ற நிலை கண்டிலை - வலிமை பொருந்திய அழகிய விஷ்ணுவாகிய இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்ட நஞ் சிவபிரான் மலரின்கண் மணம் போல உலகெங்கும் வியாபித்து மறைந்து நிற்கும் அகண்ட பரிபூரண சச்சி தானந்த நிலையை நீ சிறிது மறிந்தாயில்லை என்று.

அந்நிலையை நீ ஒரு சிறிதறிதல் கூடுமாயின் இங்ஙனம் பிணங்கி வாதிக்க மாட்டாயென்பது கருத்து. பிற்று சாதியொருமை. அந்தகரன்றி அந்த ரென்பதும் குருடருக்கோர் பரியாயநாமமென்க. அது “அத்திஒழி யதனி லைவருட னரியுஞ்சென் றந்தன்முன்னர்ப், பத்தியினு லிறைஞ்சதலும்” என்பத னுனு மறிக. கண் - அறிவு. அது “கடவுட் கண்ணே” என்பழிக் “கண் அறிவு” என்னும் பொழிப்புரையானு மறிக. கண்டிலையென்பதற்கேற்பக் கண் என்றதை ஞானக்கண்ணெனச் சொற்சித்திரம் பட வைத்துரைக்க. காண்டல் சுண்டறிதன்மேற்று. (எக)

ஆதிகிவ யோகமிகு போகியரு வாருந்
சோதிவெகு ரூபிகக வாரிதுய ரில்லா
நீதிமணி மன்றதனி னின்ற நிலை யல்லால்
யாதுமுடி யாதுபதம் யாரறிவ ரென்றார்.

இ—ள்: சிவயோகி - தக்ஷிண மூர்த்தியும், மிகுபோகி - அர்த்த நாரீசு வாரும், அரு ஆகும் சோதி - விந்து தாது சக்தி சிவங்களும், வெகுரூபி - பிரம விஷ்ணு உருத்திர மகேசுவரர்களும், சுகவாரி - சதாசிவ மூர்த்தியும், துயர் இல்லா நீதி - இந்நவந்தரு பேதங்களையுங் கடந்த நிராமய நீதியுமா கிய, ஆதி - அதிசயநிலையையுடைய நங்கடவுள், மணிமன்றதனில் நின்ற நிலை அல்லால் - அழகிய கனகசபையின்கட் சுகளிகரித்து நிற்கும் அநவரத தாண்டவ நிலையை ஒரு சிறிதறிவதல்லது, முடி யாது பதம் யாது - அவருக் குத் திருமுடி யாது திருவடி யாது, யார் அறிவர் என்றார் - அவரை யாவர்தாம் அறிய வல்லுந் என்று திருவாதவூடிகள் சுவமதஸ்தாபனஞ் செய்தருளினார் என்று.

ஆதி - அதிசயம்; ஆகுபெயர். அதிசய நிலை உருவம் அருவம் ரூப மென்னும் இம் முத்திர வடிவங்களும் தம்முள் ஒன்றோ டொன்று வேறு பட்டநிலை. இனி ஆதி முதற்கடவுளென்றுமாம், நீதி - நடத்துபவர். அது “நீதியாய் நிபமாய் நிபமாவதற், கேதிலாதவர்” என்பதனுனு மறிக. துறவி யாகிய தமக்கு உபதேசமூர்த்தியாதன்மேல் ஏற்புடைக் கடவுளுமாயிருத் தலின், யோக ரூபியாகிய தக்ஷிணமூர்த்தியை, வெகுரூபி என்பதனுட் பெறப்பட்ட மஹேசுவர வர்க்கத்தினின்றும் வேறுபிரித்தோதினார். யோக வடிவுக்குப் போகவடிவம் வேறுபட்டதாகலிற் போகியாகிய அர்த்த நாரீசு வரையும் அவ்வாறு பிரித்தோதினார். புத்தி முத்தி யிரண்டுத் தருதலிற் சதாசிவமூர்த்தியைச் சுகவாரி யென்றார். நங்கடவுள் வாக்கு மனதீத கோ சரப் பொருளாதலின், தமதுநன்மை நிலையைத் தாமே அறிவிக்க நாம் அவ ரது திருவருளை முன்னிட்டு நின்று ஒரு சிறிதறியின் அறிவதல்லது நம் மியல்பானறிய நாம் வல்லேமல்லேம் என்பது கருத்து. “சேலமோ வலகம் போலத் தெரிப்பரிததனுந்நிற்குந், கோலமு மறிவாரில்லை” “பாதாள மேழி னுங்கீழ் சொந்தழிவு பாதமலர், போதார் புனைமுடிபு மெல்லாப் பொருண் முடிபே, பேதை யொருபாற் றிருமேனி யொன்றல்லன், வேதமுதல் விண்ணோரு மண்ணுந் துதித்தாலு, மோத வுலவா வொருதோழன் றெண்டருளன், கோதில் குலத்தான்றன் கோயிற் பிணப்பிள்ளைகா, னோதவனு ரோதவன்பே ராருற்ற ராரயலா, ரோதவனைப் பாடும் பரிசே லோரெம்பாவாய்” என்னும் திருவாக்குக்களும் இக்கருத்தேபற்றி வந்தன. இன்னும் இச் செய்யுட்டு, நங்கடவுள் சிவயோகியும், மிகுபோகியும், நிஷ் களரும், சுகளரும், சுகோததியுமாயிருப்பவர். அவர் பிறவித் துயரை இல தாகச் செய்யும் பராசத்தியால் அதிட்டிக்கப்பட்ட கனகசபையில் நின்றரு ளும் நிலையை அறிவதல்லது அவருக்கு ஆதியு மந்தமு மில்லை அவரை யாவர் அறிய வல்லுநர் என்றார் எனக்கோடலு மொன்றென்க. இப் பொருட்டுத் துயரில்லா நீதி யென்பதனை “மலைவில்லார்” என்பது போலக் கொள்க. (அ௦)

மைந்தர்மட வார்தமது வாக்கிறைவி நீயே
யிந்தவகை பொய்மொழி யியம்புவதெ னென்றே
யந்தமில் வாகிய வருங்கலைகள் வல்லார்
முந்துகலை மாநினை முனிந்திது மொழிந்தார்.

இ—ள்: அந்தம் இல ஆகிய அரும் கலைகள் வல்லார் - முடிவற்ற அரிய கலை ஞானங்களில் வல்ல திருவாதவூடிகள், மைந்தர் மடவார் தமது வாக்கு இறைவி நீயே - ஆடவர் மகளிரது வாக்கிலிருந்து வச னிப்பிக்கும் தலைவியாகிய நாமகணீயே, இந்தவகை பொய் மொழி இயம்பு வது என் என்றே கலை மாநினை முந்து முனிந்து - இந்தப் புத்தருரு முத லிய புத்தர்களது வாக்கிலிருந்து இந்தப்பிரகாரம் பொய்வார்த்தைகளைக்

கூறுவீப்பதென்னென்று முன்னர்க் கோபித்து, இது மொழிந்தார் - பின்னர் இதனைக் கூறியருளுவாராயினர் எ—று.

இயம்புவ தென்னுமொருமை அத்தொழின்மே னின்றது. இயற்றும் வினை முதலாகிய புத்தகுரு முதலாயினர் செய்யும் சிவசிந்தைக் குற்றம் ஏவும் வினை முதலாகிய நாமகண்மாட்டும் எய்துதல் ஒருதலையென வலியுறுத்துவார் அவ்வேவுதற் கருத்தாவை இயற்றதற் கருத்தாவாக வைத்து மைந்தர் மடவார் தமது வாக்கிறைவி நீயே, இந்தவகை பொய்ம்மொழியியம்புவதென்னென்றும், கலைகளை முனிந்து கோடற்கேற்ற உரிமை விசேடம் திருவருளானன்றி அவரது கல்வித்திறத்தானு முண்டென்பது விளக்குவார் அந்தமில்வாகிய வருங்கலைகள் வல்லார், முத்துகலை மாதிரி முனிந்தென்றுங் கூறினர். சிவபெருமானைப் புகழ்வித்தற்குரிய நீயே இகழ்விப்பது நினக்குய்தியில் குற்றமா மென்றார் என்பது கருத்து. இதனை வருஞ் செய்யுளான் இனிது விளக்குப.

(அக)

வேறு.

தொக்க நான்மறை சொல்லுநீ யிவை சொல்வ தென்கலை மாதராய் தக்கன் வேள்வியி லுன்ற னாகி தடிந்ததின்று மறப்பதே முக்க ணைரு ளில்லை பென்றிடு மூகர் நாவை யகன்றுநீ நக்க னாந்திரு வாணை யேகென நாம டந்தையு மஞ்சினார்.

இ—ள்: கலை மாதராய் - கலை மகனே, தொக்க நால் மறை சொல்லும் நீ யிவை சொல்வது என் - தொகுதியாகிய சதுர்வேதங்களைச் சிவ பிரானே பரமபதியென்று பிரமாவின் வாக்கிலிருந் துண்மை கூறிய நீ ஈண்டதற்குமாறாக இப்புத்தகுரு முதலாயினர் வாக்கிலிருந்து அவர் பரமபதியல்லரென்றற் றொடக்கத்துப் பொய்ம்மொழிகளாகிய இன்னோரன்னவற்றைக் கற்பித்துக் கூறுகின்றதென்னையோ, தக்கன் வேள்வியில் உன்றன் நாசி தடிந்தது இன்று மறப்பதே - சிவபிரானே நிந்தித்தியற்றிய தக்கனது யாகத்தில் உடம்பட்டிருந்த நின் மூக்கை வீரபத்திர ருத்திரர் துணித்த தண்டத்தை நீ இப்பொழுது மறந்துவிடலாமா, முக்கணன் அருள் இல்லை என்றிடு மூகர் நாவை அகன்று நீ நக்கனர் திருவாணை ஏகென - சோம சூரியாக்கினிகளாகிய மூன்று திருக்கண்களையுடைய சிவபிரானது திருவருள் உலகிற்கில்லை யென்று மறுக்கும் இப்பதிதர்களது நாக்கை விட்டகன்று நீ சிவாஞ்ஞைப்படி போய்விடென்று கடிந்து கழற, நாமடந்தையும் அஞ்சினான் - அதற்கு நாமகளும் அச்சம் கொண்டனர் எ—று.

விகாரத்தாற் றொக்க நான்மறையு மென்னும் முற்றும்மை எச்சமுமாகிச் சிவாகமங்களையும் தழீயிற்று; ஏகாரம் எதிர்மறை. நாமடந்தையு மென்னும் உம்மை உயர்வு சிறப்பின்கண் வந்தது. முக்கணைருளில்லை

யென்பது தாற்பரியத்தாற் பதியல்லர் என்னும் பொருள் பயப்ப நின்றது. நக்கனது யாகத்தில் நாசி தடியப்பெறுதலாகிய முன்னை நிகழ்ச்சியை ஈண்டெடுத்துக்காட்டி அதுபவத்தில் வைத்து வலியுறுத்தன்மேலும், நக்கனர் திருவாணையுந் தந்து அஞ்சலித்தவின் நாமடந்தையும் அஞ்சினு னென்றும், அவ்வாணையது கடத்தற்கரிய விசேட ஆற்றலை யுணர்த்துதற்கு நக்களுனை யென்னது நக்கனர் திருவாணை யென்றும் கூறினர். மூகர் எளியவர். இது எழுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

(அஉ)

அஞ்சி வஞ்சகர் நாகி னின்ற மகன்ற பின்பவர் தாமெலா நஞ்சை யின்றவர் போலொ டுங்கி நடுங்கி மூகர்க ளாயினார் நஞ்ச நொந்துபி னீழ நாட னிறைந்தி டுஞ்சிவ ஞானநா லெஞ்ச லின்றிய செல்வர் பாத மிறைஞ்சி நின்றிது கூறுவான்.

இ—ள்: அஞ்சி வஞ்சகர் நாவில் நின்றும் அகன்றபின்பு - நாமகன் அதற்கச்சங்கொண்டு கபடிகளாகிய புத்தர்களது வாக்கினின்று நீங்கிய பின்னர், அவர் எல்லாம் நஞ்சு அயின்றவர் போல் ஒடுங்கி நடுங்கி மூகர்கள் ஆயினார் - அப்புத்தர்களுனைவரும் விஷத்தை உண்டவர்களைப்போல மனமொடுங்கிச் சீர நடுங்கி ஊமைகளாயினர், பின் ஈழ நாடன் நெஞ்சம் நொந்து - அதன் பின்னர் ஈழமண்டலாதிபதி கண்டு மனம் வருந்தி, நிறைந்திடும் சிவஞான தூல் எஞ்சல் இன்றிய செல்வர் பாதம் இறைஞ்சி நின்று இது கூறுவான் - திரிபதார்த்த லக்ஷணங்கணிற்றைந்த சிவஞான தூல்களில் ஒரு சிறிதுங் குறைவற்ற அருட்செல்வராகிய திருவாதவூரடிகள் னது திருவடிகளை வணங்கி எழுந்து நின்று இதனை விண்ணப்பஞ் செய்வான் எ—று.

தாமென்பது கட்டுரைச் சுவைக்கண் வந்தது. அரசன் கபட்சிந்தையிலுளும் வாதத்திற் கந்நியனுமாகலின் ஊமையாகத் கேதுவின்மைகாட்டி விலக்குவார் கபடிகளும் வாதத்திற் கந்நியர்களுமாகிய எனைப் புத்தர்களை ஈண்டு வஞ்சகரென்றார். அரசன் கபட்சிந்தையிலுதைல் முன்னை நிகழ்ச்சி பற்றித் தென்னிதிற் றுணியப்படும். படுமாயின், நெஞ்ச நொந்ததெற்றுக் கெனின், இந்நான்காறும் உயிர்க்குறுதி பயவாத இப்பொய்ச்சமயத்தை மெய்ச்சமயமெனக் கொன்னே விசுவசித் துழன்றேனே என்னறி விருந்தவாறென்னே என்னும் துக்கமிகுதி பற்றியென்க. தேசாபிமானம்பற்றி எணக் கோடலுமொன்று. ஈண்டு வஞ்சகரென்றது புத்தகுருவையும் உசாத் துணைவரையும் சீடரையுமென்க. வாதிற் றோற்றவர்களைக் கோறலே தண்டமெனச் சோழமகாராசாவான் மேல் விதிக்கப்பட்டமையின் ஈண்டப செயமடைந்த புத்தர்கள் அதனை நினைந்து வருந்தி நடுங்கினுரென்பார் நஞ்சயின்றவர் போ லொடுங்கி நடுங்கி என்றார்.

(அரு)

சொல்ல வல்லவர் மூகை யாயினர் சொல்லிலா வொரு மூகையாம்
வல்லி யென்புதல் விக்கு மூகை மறைந்து நல்லுரை கூடின
னல்ல கொண்ட னுமக்கு நானொன நாய னுரவ டன்னை
பொல்லையிங்கழை யென்ன வந்தவ னுண்மை சேரவை நண்ணினான்.

இ—ள்: சொல்ல வல்லவர் மூகை ஆயினர் - பிறவி தொடுத்துப் பேச வல்ல புத்தர்கள் இதுபொழுது ஊமைகளாயினார்கள், சொல் இலா ஒரு மூகை ஆம் வல்லி என் புதல்விக்கு - பிறவி தொடுத்துப் பேசுந் சத்தி யற்ற ஒரு ஊமைப் பெண்ணாகிய காமவல்லி போலும் என் மகளுக்கு, மூகை மறைந்து நல் உரை கூடினல் - அவ்ஊமைத்தன்மை நீங்கி நல்ல சொற்களை வசனிக்கும் வாக்கு வன்மை கைகூடுமாயின், நான் உமக்கு நல்ல தொண்டன் என - தமிழேன் தேவரீருக்கு நல்ல அடிமையென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, நாயனார் அவள்தன்னை நீ இங்கு ஒல்லை அழை என்ன - திருவாதவூரடிகள் அப்புதல்வியை நீ இங்கே விரைவாக அழை யென்று பணித்தருள, அவள் (ஒல்லை) வந்து உண்மைசேர் அவை நண்ணி னான் - அப் பெண் பிதாவாகிய பெளத்த ராசனல் விரைவாக அழைக்கப் பட்டு வந்து உண்மை பொருத்திய அச்சபையை அடைந்தான் எ—று.

பேசுவாரை ஊமைகளாக இயற்றுவதிலும் ஊமையைப் பேச இயற் றாதலே அருமையுடைத்தென்று நென்பார் சொல்ல வல்லவர் மூகையா யினர் சொல்லிலா வொரு மூகையாம், வல்லியென் புதல்விக்கு மூகை மறைந்து நல்லுரை கூடினல் என்றும், புத்தசமய விசுவாசஞ் சிறிதுமின் றிச் சைவசமய விசுவாசியாவேனென்று கூறினனென்பார் நல்ல தொண்ட னென்றும், ஏனைப் புத்தர் சைவராதற்கு இந்நிலைமைக்கண் உறுதிகூறமாட் டேனென்றுனென்பார் நான் என்றும், வாதத்தின் முடிவாகிய வேறலை இடையீட்டின்றிச் சபைக்குணர்த்த விரும்பினார் என்பார் ஒல்லையிங் கழை யென்றும், மெய்ச்சமய நிச்சயஞ் செய்யும் சபை யாகலின் உண்மைசேர வை யென்றுகூறினார்; நாயனார் தலைவ ரென்னும் பொருட்டு. (அச)

நண்ணி யங்குமு னின்ற கன்னியை நன்மையாளரு நாடியே
கண்ணி னின்னருள் செய்து பின்னர் கரைத்து முன்னரிருத்தியே
யுண்ண டுங்கி யிருந்த புத்த னுரைத்த தர்க்க மவைக்கெல்லாம்
தண்ண றுங்குழல் வல்லி நல்லுரை சாற்று கென்று விளம்பினார்.

இ—ள்: அங்கு நண்ணி முன் நின்ற கன்னியை நன்மையாளரும் கண்ணின் நாடி இன் அருள் செய்து - அங்கனம் வந்து தமக்கெதிரே சிறிது சேய்மைக்கண்ணிற்கும் அக்கன்னிகையை எல்லா நன்மைகளையும் ஒருங்கு கடைப்பிடித்தொழுகும் அத்திருவாதவூரடிகளும் கிருபாகடாக்ஷ வீக்ஷணஞ் செய்து, பின்னர் கரைத்து முன்னர் இருத்தியே - அதன்பின்

னர் இங்ஙனம் வருகவென்று அதிசயிப்பத்தழைத்துத் தமதபிமுகத்திருக்க வைத்துக்கொண்டு, தண் நறும் குழல் வல்லி - தண்ணிய நறிய கூந்தலை யுடைய சிறுமியே, உள் நடுங்கி இருந்த புத்தன் உரைத்த தர்க்கம் அவைக்கெல்லாம், நல் உரை சாற்றுக என்று விளம்பினார் - அச்சத்தான் மனம் நடுங்கி ஈண்டிருக்கும் புத்தருரு நங் கடவுண்மீது தோஷாரோபண நிமித்தம் வினாவிய தருக்க வினாக்கட்கெல்லாம் இனி நீயே நியாய சல்லா பங்களைச் சொல்லுகவென்று பணித்தருளினார் எ—று.

கண்ணினாயென வேண்டா கூறினார் இந்நாட்டம் அக்கன்னிகையது அஞ்ஞான விருத்திகளை அகற்றிச் சைவசமயப் பிரவேசமூர் தந்தமையிற் சக்ஷாதிக்ஷயாயிற் றென்னுந் தந்துணிபு முடித்தற்கென்க. முன்பு தம்மை வாதத்தில் வென்று பின் ஊமைக ளாக்கினமையின், இனிச் சமயவாத வெற்றி அவராதே யென்னு மச்சத்தான் மனம் நடுங்கி இருந்த புத்தருருவென்பார் உண்ணடுங்கியிருந்த புத்தனென்றார்; கரைந்தென்பது வலிந்து நின்றது. கிருபாகடாக்ஷ வீக்ஷணம் - கிருபையையுடைய கடைக் கண்ணினது பார்வை. சல்லாபம் வினாவும் விடையுங்கூடிய சொல்; அங்ங்நம் வருமாற்றைத் திருச்சாழலுட் காண்க. (அடு)

பற்று நன்குண ராத புத்தர் பகர்ந்த தர்க்க மவைக்கெல்லாங்
கற்று னார்த்தவர் போல மன்னிய கன்னி மாறுரை கூறினான்
மற்று மங்கையர் சாழ லாம்பினை யாட லாக மகிழ்ச்சியா
ஹற்ற தன்பொரு டன்னை வாசக மாக வுண்மைய ரோதினார்.

இ—ள்: பற்று நன்கு உணராத புத்தர் பகர்ந்த தர்க்கம் அவைக்கு எலாம் - தம்மாற் பற்றப்படும் சற்சமய மின்னகென் றிதுகாறு மறிந்து கொள்ளமாட்டாத புத்தர்கள் வினாவிய தருக்க வினாக்கட்கெல்லாம், மன் னிய கன்னி கற்று உணர்ந்தவர்போல மாறு உரை கூறினான் - ஈண்டும் நிலைபெற்ற அக்கன்னிகை வேதசிவாகமங்களை ஒதியுணர்ந்த மகா பண்டிதர் களைப்போல எதிருத்தரம் கூறினான், உண்மையர் - அப்பொழுது மெய் யுணர்வையுடைய திருவாதவூரடிகள், அதன்பொரு டன்னை உற்று - அவ் வினாவுத்தரங்களின் முடிந்தபொருளை எதிர்காலத்தவர்க்குணர்த்தும்படி திரு வுணங்கொண்டு, மற்றும் மங்கையர் சாழல் ஆம் வினையாடல் ஆக மகிழ்ச்சி யால் வாசகமாக ஒதினார்-அக்கன்னியர்கள் தம்முட்கூடிக் கைகொட்டி வினையாடும் சாழல்வினையாட்டின்பயத்ததாக மனமகிழ்ச்சியோடு 'பூசுவதும்வெண் னீறு' என்றெடுத்துத் திருச்சாழலென்னும் திருவாசகமாகப்பாடியருளினார்.

பற்றுதல் - அங்கேகரித்தல், நன்கு - ஆகுபெயர். வாதி புத்தருரு ஒரு வனையாகலின், மேல் உண்ணடுங்கியிருந்த புத்தனை ஒருமைப்பாலாற் கூறினார்; ஈண்டு, அவற்கொரு சாலை மாணக்கராகிய உசாத்துணைவரையும்

சீடவர்க்கத்தினரையும் அவ்வாதியோடு சேர்த்து, எத்திறத்துச் சகல வினாக்கட்கும் அக்கன்னிகை விடைகூறினாள் என்னும் பொருள் பயப்பப் புத்தரோடப் பன்மைப்பாலாற் கூறினார்களிற் பால்வழுவின்மையுணர்க. அப்பெண் இராசகன்னிகையானும் மூகத்துவமுடைமையின் ஒரு சிறிதும் கற்றிலனென்பார் கற்றுணர்ந்தவர்போலென்றும், ஈண்டும் அக்கன்னிகையது புகழுடம்பு நிலைபெறுதல் விளக்குவார் மன்னிய கன்னியென்றும், விடையானது விதிவினை மறைவினங்களின் வைத்து நோக்குமிடத்து இரு திறப்படுமாகலின், அவற்றுள் இஃது யாதோ என்னும் ஆசங்கையகற்று தற்கு மாறுரை என்றும், அக்கன்னிகையது வினாவுத்தரங்கள் வேதாகமங்களின் சாரமாய் அரும் பெரும் பயத்தனவாகலின், இவற்றை எதிர்காலத்துப் பக்குவான்மாக்கள் பொருட்டு ஒருதலையா னுணர்த்தல் வேண்டுமெனத் திருவுணங்கொண்டு திருவாசகமாகப் பாடி வெளிப்படுத்தியருளின ரென்பார் மகிழ்ச்சியா லுற்றதன்பொருடன்றை வாசகமாக வுண்மைய ரோதிரார் என்றங் கூறினார். உறுதல் - குறித்தல். அது உற்றுக்கேட்டல், உற்று நோக்கல் என்பனவற்றினுமறிக. இனிப் 'பற்றுக் பற்றுற்றான் பற்றினை' என்புழிப் பற்றென்றது முத்திரெறியையாகலின் அதுபோல ஈண்டும் பற்றுந்குணராத புத்தரென்பதற்கு முத்திரெறியை நன்குணராத புத்தரெனக் கோடலுமொன்று. (அசு)

ஈழ மன்னனு மஞ்செ முத்து மிபம்பி நீறு புனைந்துபின்
முழுகின்றடி மைத்தி றந்தவ ருத தொண்டின னாயினான்
சோழ னும்புலி யூரின் மன்னிய தொன்மையானரு மம்பலம்
வாழ்க வென்று துதித்து நின்றெழில் வாதவூரையேத்தினார்.

இ—ள்: ஈழ மன்னனும் அஞ்செழுத்தும் இயம்பி நீறு புனைந்து - ஈழமண்டலாதிபதியாகிய புத்தராசனும் தான் முன் செய்துகொண்ட வாக்குத் தத்தத்தின்படி சிவமூலமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்து விபூதியைத் தரித்து, பின் தாழ நின்று அடிமைத்திறம் தவறாத தொண்டினன் ஆயினான் - அதன்பின்னர் நாயனாரை வணங்கி நின்றெத்திறத்தடிமைத் தொழில்களினும் வழுவாத தாசத்துவ முடையனாயினான், சோழனும் புலியூரின் மன்னிய தொன்மையானரும் அம்பலம் வாழ்க என்று துதித்து நின்று - சோழமண்டலாதிபதியாகிய ஈஞ் சைவ அரசனும் பழைய தில்லை வாழ்ந்தணர்களும் பிறரும் பொன்னம்பலம் நீடுழி வாழுகவென்று நெடிது வணங்கித் துதித்துப் பின்னர், எழில் வாதவூரையேத்தினார் - பரமத திமிர பானுவாகிய திருவாதவூரடிகளை வணங்கித் துதித்தனர் எ—று.

ஈழமன்னனுமென்னு மும்மை இழிவுசிறப்போ டிறந்தது மெதிராதந் தழீஇயவெச்சமாய் நின்றது. அஞ்செழுத்துமென்னு மும்மை உயர்வுசிறப்போடு முற்றும்மை. சோழனும் தொன்மையானரு மென்னு மும்மைகள்

எண்ணப்பொருளோ டெச்சமுமாய் நின்றன. தாழ்ந்தென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் தாழ்வெனத் திரிந்து நின்றது. தாழ்கின் மென்பதனைத் தாழ்ந்தென ஒருசொல்லாகக் கோடலுமாம். அச்சம் முதலிய ஏதுக்களாலன்றி உண்மையன்பால் அடியனாயினு னென்பார் அடிமைத்திறத் தவறாத தொண்டினனாயினு னென்றும், சபாநாயகர் திருவாதவூரடிகள் வாயிலாகப் புத்தரை வாதில்வென்று தந்தமையின், சோழனும் புலியூருளாரும் அந்நன்றியை மறவாதவராய் முடிவின் முறையானே சபாநாயகரை முன்னும் திருவாதவூரடிகளைப் பின்னும் வணங்கித் துதித்தன ரென்பார் சோழனும் புலியூரின் மன்னிய தொன்மையானரு மம்பலம், வாழ்கவென்று துதித்து நின்றெழில் வாதவூரையேத்தினு ரென்றுங் கூறினார். எழிலென்ற தீண்டுச்சமயவாத வெற்றியா லுயதொரு மெய்ப்பாட்டுப் பொலிவையென்க. (அஎ)

தக்க சீர்பயி லீழ மன்னுயர் சைவ னாரெதிர் நின்றுநன்
கக்க மாலை புனைந்து நீறு மணிந்து தொண்டின னானபின்
துக்க மாகிய சீவ ரத்துவ ராடை மூடு முடம்பினர்
மிக்க காதர மூகை தீர்த்திட வேண்டு மென்று வணங்கினான்.

இ—ள்: தக்க சீர்பயில் ஈழ மன் உயர் சைவனார் எதிர் நின்று அக்க மாலை புனைந்து நீறும் அணிந்து நன்கு தொண்டினன் ஆன பின் - கொடையோடுபட்ட செல்வத்தையுடைய ஈழநாட்டரசன் மேல் நாங் கூறியபிரகாரம் சைவாசாரியாகிய திருவாதவூரடிகளுக் கெதிரே நின்றுருத்திராக்க மணி மாலைகளையும் விபூதியையும் விதிப்படி தரித்து மிகவுந் திருத்தொண்டையுடைய சைவனாகிய பின்னர், தவர் துக்கம் ஆகிய சீவர ஆடை மூடும் உடம்பினர் மிக்க காதர மூகை தீர்த்திட வேண்டும் என்று வணங்கினான் - மருத்தவர் தோய்த்த துக்கமயமாகிய சீவர வஸ்திரத்தினாலே போர்க்கப்படும் உடம்பையுடைய இப்புத்தர்க ளெல்லாம் மிக அச்சத்தைத் தரும் மூகத்துவத்தினின்றும் நீங்கவேண்டுமென்று அதி விநயத்தோடு பிரார்த்தித்து அவ்வரசன் வணங்கினான் எ—று.

சீர் . செல்வம். அதற்கு மற்றெவற்றினுந் தகுதி கொடையோடுபடுதலே யாகலின் தக்கசீர் என்பதற்கு இங்ஙனம் பொருளுரைக்கப்பட்டது. காதரம் - அச்சம். அது, காதரமார்தரு மனமே கமலமல ரயனல்லே, சீதரமாயனுமல்லே சிவனும னற்றிராஸல்லன்" என்பதனனு மறிக. சைவாசாரிய மூர்த்தியென்பது விளக்குதற்கு உயர்ச்சைவனார் என்றும், அவரையே தனக்குத் தீக்ஷாகுருவாகக் கொண்டு சந்திதியினின்றும் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களாகிய சிவசின்னங்களை விதிப்படி தரித்து உள்படி சைவனாயினு னென்பார், ஈழ மன்னுயர் சைவ னாரெதிர் நின்று நன், கக்கமாலை புனைந்து நீறு மணிந்து தொண்டின னானபின் என்றும், நாகில் வீழ்த்தும் புன்னெறியாகிய புத்தசமயிகட்குரிய தாகலின் துக்கமாகிய சீவரத் துவராடை என்றும், நாமு

மிவ்வாறு சிவ நிந்தை சிவாகம நிந்தைகளைச் செய்வோமாயின் இங்ஙனமே ஊமைக்காகத் தண்டிக்கப்படுவோமெனத் தமக்கும் பிறர்க்கும் மிக அச்சத் தைத் தரும் ஊமைத்தன்மை யென்பார், மிக்ககாதர மூகை என்றும் தான் டைந்த பெரும் பேரென்று தக்ஷீழ் வாழும் பிரசைகளும் அடைதற்பாலதே யாயின் அதனை அங்ஙன மடைவித்தல் உத்தமலக்கணஞ் சிறந்த அரச னுக்குக் கடப்பாடாகலின், அஃதடைவிப்பான் துக்கமாகிய சீவரத்துவ ராடைமூடுமுடம்பினர், மிக்க காதரமூகை தீர்ந்திட வேண்டுமென்று வணங்கினுனென்றுங் கூறினர். ஈழமென்ப திலங்கையை யுணர்ந்துங் காற் சிங்களமென்பது பொருளன்று. பொன் என்பது பொருள். அத னைத் தக்கிண கயிலாயத்துக் காண்க. சுண்டு விரிக்கின் மிகவும் விரியும். (1)

இன்ன வாறநுள் செய்கு வாயினி யெம்பி ரானென வன்புடன் பொன்னி சூழ்வன நாட னும்புவி யூரு ளாரு மிறைஞ்சினர் மன்னு சீர்புனை வாத லூர் மகிழ்ந்து பார்வையை நன்கவே முன்ன ராக வணங்கி பேயவர் மூகை தீர்ந்திது கூறினர்.

இ—ன்: பொன்னி வனம் சூழ் நாடனும் புலியூர் உளாரும் - அப் பொழுது காவிரிநதி வளஞ் சுரக்கும் நாட்டையுடைய சோழமகாராசாவும் தில்லைவாழ்ந்தணர்களும் பிறரும், இனி எம்பிரான் இன்ன ஆறு அருள் செய்குவாய் என அன்பு உடன் இறைஞ்சினர் - இனி யெம்பெருமானே புத்தராசா வேண்டிக்கொள்கின்ற இந்தப்பிரகாரத் தேவரீர் திருவருள் செய்கவென்று அன்போடு வணங்கினர், மன்னு சீர்புனை வாதவூரர் மகிழ்ந்து பார்வையை நன்க - நிலைபெற்ற புகழையுடைய திருவாதவூரடிகள் அதற்கு மனமகிழ்ந்து கிருபாளோக்கஞ் செய்தருள. அவர் மூகை தீர்ந்து முன்னர் ஆக வணங்கி இது கூறினர் - அவர்கண் மூகத்துவம் நீங்கப்பெற் றுச் சந்நிதியிலே வணங்கி இதனை விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர் எ—று.

ஆதாரமாகிய உலகம் பொன்றுத்துணையும் ஆதேயமாகி நிற்கும் பெரும் புகழென்பார் மன்னுசீ ரென்றார். வாதிலேதோற்றவரைக் கொல்வேனென்று முன் சோழராசா கூறினமையால் அக் கொலைக்குத் தப்புவித்தல் சோழராச னுக்கும் சுண்டும்பாடாதல் தோன்றப் பொன்னி நாடனும் புலியூ ருளாரு மிறைஞ்சினு ரென்றார். பார்வை மாத்திரையான் மூகத்துவம் நீங்கிற் றென்பது கருத்து. (அக)

மாசி லாத மனத் தினுய்முன மன்னு தீவினை செய்தலா லாசி லாதவெ ன்ற ன்னிந்துந லஞ்செ முத்துரை செய்திலேம் பூச லாகிய நீறு டன்புனை யக்க மாலைகள் காவியார் தூச தூதுவ ராடை யைச்சுடு வென்று துன்றி வணங்கினர்.

இ—ன்: மாசி இலாத மனத்தினுய் - கனங்கமற்ற மனத்தையுடைய சைவாசாரிய மூர்த்தியே, முனம் மன்னு தீவினை செய்தலால் - நாம் பூர்வ

சன்மங்களிலே மிகத் தீவினைகள் செய்திருந்தமையினால், ஆச இலாத வெண் ணீறு அணிந்து நல் அஞ்செழுத்து உரை செய்திலேம் - குற்றமற்ற வெண்மை யாகிய விபூதியைத் தரித்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபிக்கப்பெற்றிலேம் ஆயினும், பூசல் ஆகிய நீறு உடன் புனை அக்கமாலைகள் காவி ஆம் தூசதா- பூசத்தரும் விபூதியோடு புனையத்தரும் உருத்திராக்கமணி மாலைகளையும் காவி வஸ்திரத்தையும் எமக்கினித்தந்தருளும், துவர் ஆடையைச் சுடுஎன்று துன்றி வணங்கினர் - மருதந்துவர் தோய்த்த எமது சீவர வஸ்திரங்களை அக்கினியிலிட்டுத் தகித்துவிடுமென்று மிகச் சமீபித்து வணங்கினர் எ—று.

நாம் சைவராய் இம்மை மறுமை இன்பங்களையும் முத்தியையும் பெறு தற்கண் ஒரு சிறிதும் அழுக்காறு செய்யாத சுத்தமனமுடைய சைவாசாரிய மூர்த்தி நீரே என்பார், மாசிலாத மனத்தினுய் என்றும், நாம் பூர்வசன்மங் களிலே பிராயச்சித்தங்களை நீக்கிக் கோடற்கரிய பெரும் பாவங்களைச் செய்துகொண்டமையின் இம்மையிற் செய்வன தவிரவன அறியப்பெற்றிலே - மென்பார் முன் மன்னுதீவினை செய்தலா, லாசிலாத வெண்ணீ றணிந்து நலஞ்செழுத்துரை செய்திலே மென்றும், ஆயினும், இங்ஙனம் தேவரீ ரது தரிசன விசேடத்தாற் சைவராதற்கு அருகராயிலேம் என்று உரி மையோடு வணங்கினு ரென்பார் பூசலாகிய நீறுடன் புனையக்கமாலைகள் காவியார், தூசதாதுவராடையைச் சுடுவென்று துன்றி வணங்கினுரென் றுங் கூறினர். இதனால் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் காவி வஸ்திரதாரி கள் என்பது தெள்ளிதிற் றுணியப்படு மென்க. (கூ0)

கோட்ட மின்றிய வுண்மை யார்நகை கோட்டுகின்ற முகத்தரா யீட்டு முன்செய் தவத்தி னுரிவ ரென்று சிந்தையி லெண்ணியே வாட்ட ருந்திரு நீற னிந்து வயங்குருத்திர சாதனம் பூட்டி யங்கவர் சீவ ரங்கிளர் பொங்கு தீக்கிரை யாக்கினர்.

இ—ன்: கோட்டம் இன்றிய உண்மையார் - எஞ்ஞான்றும் தம் நிலையின்றுங் கோணுதலில்லாத மெய்யுணர்வையுடைய திருவாதவூரடிகள், இவர் முன் செய் சுட்டு தவத்தினர் என்று சிந்தையில் எண்ணி - இவர் கள் பூர்வசன்மங்களிற் செய்தீட்டிய தவத்தை யுடையவரென்று தந் திருவுள்ளத்திற் சிந்தித்து, நகை கோட்டுகின்ற முகத்தர் ஆய் - அது பற்றித் திருப்புன்முறுவல் செய்கின்ற முகத்தை யுடையவராய், வாட்டு அரும் திருநீறு அணிந்து - விதிப்படி தரிப்பவரது மலவலியை வாட்டு கின்ற அரிய விபூதியைத் தந் திருக்கரத்தினால் அவர்கட்கணிந்து, வயங்கு உருத்திர சாதனம் பூட்டி - விளங்காநின்ற உருத்திராக்கமணி மாலைகளை அவர்கட்குப் பூட்டி, அங்கவர் சீவரம் கிளர் பொங்கு தீக்கு இரை ஆக்கி னார் - அவரதுமருதந்துவர் தோய்த்த சீவர வஸ்திரங்களை மிகவுஞ் சுவா லிக்கின்ற அக்கினிக் கிரையாகக் கொடுத்தருளினர் எ—று.

எண்ணிக் கோட்டுகின்ற முகத்தரென முடிக்க. முன்செய்து ஈட்டு தவ
மென்றபாலது செய்யுணடைக்கேற்பப் பிரயோகிக்கும் வழி ஈட்டுமுன்
செய்தவமெனப் பிரயோகிக்கப்பட்டது. வாட்டருந் திருநீறென்பதனை
வாள் தரும் திருநீறெனக் கண்ணழித்து, ஞானத்தைத் தரும் விபூதியெனக்
கோடலுமாம். உருத்திரசாதனம் உருத்திராக்ஷ மணி மாலையாகிய சாத
னம். சாதனம் சாதித்தற் கருவி, உருத்திர சாதனம் உருத்திரனைச்
சாதிப்பதெனக் கோடலுமாம். தமது மெய்ஞ்ஞான நிலையினின்று மென்
ஞ்ஞான மொரு சிறிதுத் தவறாதவரென்பார் கோட்டமின்றிய வுண்மையா
ரென்றும், அவமதியானன்றி நன்கு மதிக்கற்பாட்டான் நகைத்தன ரென்பார்
ஈட்டுமுன் செய் தவத்தினரென்று சிந்தையி லெண்ணியே நகை கோட்டு
கின்ற முகத்தராயென்றுங் கூறினார். சீவரம் என்புழிச் சீ - நாகம். இவ
ரம் - கேடு. வருமொழி முதலிகரம் புணர்ச்சி விகாரத்தாற் கெட்டுச் சீவர
மென முடிந்தது. தன்னை யுடுப்பவரது நாகயாதனையைக் கெடுப்பதென்ப
தவர் கருத்தென்க. கோட்டமின்றிய நெஞ்சினர் எனவும் பாடம். இப்பா
டத்திற்குக் கோட்டமென்பதற்கு மாறுபாடெனப் பொருள் கொள்க. அவர்
கேட்டவரம்மூன்றனுள் ஒன்றை மாத்திரம் கொடுத்திலர் என்பது தாற்
பரியம். (௧௬)

பொய்யி லாவரு னைய ரும்புலி யூருளார்களு முன்புசேர்
மைய லாகிய வேட மின்றி வயங்கு நீறணி வார்களுந்
துய்ய காவிரி நாட னுந்துக டரு மீழர்த மன்னனுந்
செய்ய மாமணி மன்று ளார்கிரு முன்பு சென்று வணங்கினார்.

இ—ன்: பொய் இலா அருள் ஐயரும் - மெய்மையாகிய சீவகா
ருண்ணியத்தை யுடைய திருவாதவூரடிகளும், புலியூர் உளார்களும் -
தில்லைவாழ்த்தணர்களும் பிறரும், முன்பு சேர் மையல் ஆகிய வேடம்
இன்றி வயங்கு நீறு அணிவார்களும் - முன்னரே பொருந்திய மயக்கத்தைத்
தரும் புத்த சமய வேடத்தை யொழித்துப் பிரகாசிக்கின்ற விபூதியை
யணிந்த அந்திய சைவர்களும், துய்ய காவிரி நாடனும் - சுத்தமாகிய
காவிரிநதியினுஞ் சூக்கும் நாட்டையுடைய சோழமகாராசாவும், துகள்
தீரும் ஈழர்தம் மன்னனும் - புத்தசமயானுசாரமாகிய குற்றமற்ற ஈழதே
யத் தாசனும், செய்ய மாமணி மன்றுளார் திருமுன்பு சென்று வணங்கி
னார் - அழகிய மாணிக்க மணி கொண்டு குயிற்றிய சபையை யுடைய நங்
கடவுளை அவரது சந்நிதியிற் சென்று வணங்கினார்கள் எ—று.

பெளத்தர்களைக் கபடின்றி உள்ளபடி சைவர்களாக்கிய திருவருளை
யுடையவராகவிற் பொய்யிலா வரு னையரென்றும், இந்திரனது பூங்காவின்
பொருட்டு அகத்திய முனிவரது கமண்டலத்தினின்றும் விநாயகக் கடவு
ளாற் கவிழ்க்கப்பட்டு விரிந்த நதி வளஞ் சூக்கும் நாடாகவின் துய்ய

காவிரி நாடென்றும், வாதநிகழ்ச்சிக்கிடனாகிய புலீச்சரத்தினின்றும் கனக
சபையை யடைந்து சபாநாயகரே நேரே தரிசித்து வணங்கின ராகவிற்
செய்ய மாமணி மன்றுளார் திரு முன்பு சென்று வணங்கின ரென்றுங்
கூறினார். ஈழர் - ஈழதேயத்தவர். ஈழம் - பொன். இலங்கை மேருகிரி
யின் முடியாதலான் அதனை ஈழமென்றார். அது, “நிலையுடை வட
வரை குலைய நேர்ந்தனன், றலையென விளங்கிய தபனியப்பெரு, மலை
யினை மும்முடி வாங்கி யோங்கி நீ, ரலையுடை விட்டன னனுமன்றாதையே”
“எழுதுது யோசனைய கலமிட்ட கீ, ழாழதுது யோசனை” என்பனவற்றனு
மறிக. (௧௭)

பொன்று கின்றது முத்தி யென்று புகன்று கின்றுமூல் புத்தர்தா
மன்று கண்டு வணங்கி யன்புடன் மாபெ ருந்தவ ராவதே
யின்றி தன்பொரு ளாவ தென்பல் வாறுடன் கடன் மீதிலே
சென்ற தண்புன லல்ல ரோவுயர் தில்லை யெல்லையை நண்ணினார்.

இ—ன்: பொன்று கின்றது முத்தி என்று புகன்று கின்று உழல்
புத்தர் தாம் மன்று கண்டு அன்பு உடன் வணங்கி மா பெரும் தவர்
ஆவதே - பஞ்சகந்தங்களு முற்றக் கெடுகின்றதனையே முத்தி யென்று
கூறி கின்றுமூலம் புத்தர்கடா மிங்ஙனம் சுத்த மாயாரூபமாகிய கனகசபை
யைத் தரிசித் தன்போடு வணங்கி மிகவும் பெரிய சைவர்களாகிய தென்னை
பேரம்புதம், இதன்பொருள் ஆவது என் - இதனது தாற்பரியம் என்னை
யெனின், உயர் தில்லை எல்லையை நண்ணினார் - உயர்ந்த தில்லைமாதாரின்
எல்லையை அடைந்தவர்கள், பல ஆறு உடன் கடல் மீதில் சென்ற தண்
புனல் அல்லரோ - பல நதிகளாய் ஒரு சேரச் சமுத்திரத்தின்கட் சென்ற
நீரினியல்பை யுடைய அல்லரோ எ—று.

பல நதிகளாகிச் சமுத்திரத்தின்கட் சென்ற ஆற்றுநீர் அந்நீரோடு
சேர்ந்து தன்னியல்பு முழுதங் கெட்டு அச்சமுத்திர நீரோயாய்ப் பின் மீளா
தவாறு தில்லைமாதாரின் எல்லையை யடைந்த புத்தர்கள் அந்நகரின் கணுள்ள
சைவர்களோடு சேர்ந்து தம்மியல்பு முழுதங் கெட்டுச் சைவர்களாய்ப்
பின் புத்தசமயத்தில் மீளாராயினார்களாகவின், இதுவே அதன் றுற்பரிய
மென்பார் இதன் பொருளாவதென் பல்வாறுடன் கடன் மீதிலே சென்ற
தண்புனல் அல்லரோ வுயர்தில்லை யெல்லையை நண்ணினார் என்றார். தில்லைத்
தல விசேடம் மூர்த்திவிசேடம் தீர்த்த விசேடங்கள் கூறியவாறென்பது
துண்ணிதினுணர்க. எனினென்பது விகாரத்தாற் றெருக்கது. “பண்ணிற்
கனவைகாட்டும் படிக்கம்போலுள்ளம் பலபுலன்க ணிறங்காட்டும் பரிசுபார்த்
திட, டந்நிறங்க னென்னிற மன்றென்று தன்ற னெழில்நிறங் கண்டருளின
லந்நிறத்தின் வேராய்ப், பொய்நிறி வைம்புல னிறங்கன் பொய்யென மெய்
கண்டான் பொருத்திடுவன் சிவத்தினுடும் போதான் பின்னர், முன்னிறை
நீர்கிறை முறிய முடுகி யோடி முந்நீர் சேர்ந் தநீராய்ப் பின்னீங்கா முறை
போல்” என்பதனுமறிக. (௧௮)

மன்ற கன்றபின் யாவ நுஞ்செல வாத ஐருறை வள்ளலார்
சென்றி லங்கு திருப்பு லீசர் சிறந்த பாதம் வணங்கியே
நன்றி துன்றிய வங்கண் வைகினர் நல்ல தில்லையு ளாரெலா
மென்று மிங்கிரு மையர் நீரினி யென்று தம்மனை யேகினர்.

இ—ள்: மன்று அகன்றபின் யாவரும் செல் - கனகசபையை விட்டு
நீங்கியபின்னர் மற்றையனைவரும் தத்தமுறைவிடங்கட்குச் செல்ல, வாத
வூர் உறை வள்ளலார் - வரையாது கொடுக்கும் உதாரகுண சீலராகிய திரு
வாதவூரடிகள், சென்று இலங்கு திருப்புலீசர் சிறந்த பாதம் வணங்கி-
மறித்துஞ் சென்று விளங்காநின்ற திருப்புலீச்சரத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவ
பெருமானுடைய அழகிய திருவடிகளை வணங்கி, நன்றி துன்றிய அங்கண்
வைகினர் - தமக்கும் பிறர்க்கும் நன்மை மிகும்படி அங்கே சிவயோகத்தில்
வீற்றிருந்தருளினர், நல்ல தில்லையுளார் எலாம் ஐயர் நீர் இனி என்றும்
இங்கு இரும் என்று தம்மனை ஏகினர் - நல்ல தில்லையுழந்தணர்களும் பிற
ரும் சுவாமீ நீர் இனி வில்வாரணியத்துக்குச் செல்லாது எம்பொருட்டு எப்
பொழுது மிங்கே தேவரீர் சிவயோகம் பயின்றிருமென்று கூறித் தம்மில்லங்
களிற் சென்றார் எ—று.

துன்றிய என்பது செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்.
பிறக்க முத்திதருந் திருவாருரினும் இறக்க முத்திதருந் காசியினும் ஒரு
காற் றரிசிக்க முத்திதருந் தில்லை சிறந்ததென்பார் நல்லதில்லை என்றார்.
இச்செய்யுளால் திருவாதவூரடிகள் சிவஞான முதிர்ச்சி யுடையவராயினா
ராகலின் அரசன் முதலாயினோர் வேண்டிக்கொண்ட பிரகாரம் வில்வாரணி
யத்துச் செல்லாது தில்லையிலே வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார் என்பதும் உம்,
இதன்பின் னிவ்வடிகண்மாட்டு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் தில்லையை யிட
மாகக் கொண்டே நிகழ்ந்தன என்பதும் பெற்றும். (க௬)

பொன்னி நாடனு மீழநாடு புரந்த மன்னனு முன்புசேர்
மன்னு தீவினை தீர மன்று வணங்கி நேணி வார்களு
முன்ன ராக விறைஞ்சி ஞானமுதிர்ந்த கோவை யகன்றுபோய்
மின்னு மாமணி மாட மாளிகை தம்மி லன்புடன் மேவினார்.

இ—ள்: பொன்னி நாடனும் - காவிரி நதி வளஞ் சூக்கும் நாட்டை
யுடைய சோழமகாராசாவும், ஈழ நாடு புரந்த மன்னனும் - ஈழதேயத் தரச
னும், முன்பு சேர் மன்னு தீவினை தீர மன்று வணங்கி நீறு அணிவார்
களும், பூர்வசன்மங்களில் ஆர்ச்சித்த நிலைபெற்ற பாவம் நீங்கக் கனக
சபையைத் தரிசித்து வணங்கி விபூதியை அணிந்த புத்தர்களாகிய அந்திய
சைவர்களும், ஞானம் முதிர்ந்த கோவை முன்னர் ஆக இறைஞ்சி அகன்று
போய் - சிவஞானத்தின் மிக்க சமயகுராவராகிய திருவாதவூரடிகளைச் சந்
நிதியில் வணங்கி அநுமதிபெற்றவ்விடத்தைவிட் டகன்றுபோய், மின்னு

மாமணி மாட மாளிகை தம்மில் அன்பு உடன் மேவினார் - பிரகாசிக்கின்ற
ரத்தினங்கள் சூயிற்றிய மேன்மாடங்களினும் திருமாளிகைகளினும் குரு
லிங்க சங்கம பத்தியோடங்கிருந்தனர் எ—று.

திருவாதவூரடிகள் சகவாசத்தாற் குருலிங்க சங்கமங்களில் விசேட
பத்தி செய்திருந்தன ரென்பார் ஞானமுதிர்ந்த கோவையகன்று போய்
அன்புடன் மேவினார் என்றார். அன்புடனென்ப பொதுப்படக் கூறுதலாற்
குரு லிங்க சங்கமங்களிலென்பது பெற்றும். இதனானே திருவாதவூரடிகள்
புத்தரை வாதில்வென்ற பின்னர்த் திருப்புலீச்சரத்திலே சிவயோகம்
பயின்றிருப்பச் சோழ மகாராசாவும் ஈழதேயத் தரசனும் அந்தியசைவர்
களும் அவரிடத் ததுமதிபெற்றுக் கொண்டு சென்று சிதம்பராலய வீதியிலே
யுள்ள சோழ மகாராசாவினது மாடமாளிகைகளில் அன்று அவ்வரசனுப
சரிக்கத் தங்கினாரென்பது பெறப்பட்டது. (க௭)

புன்மை வேட மகன்று நீறு புனைந்து ளார்களு மன்னனுந்
தொன்மை யார்திரு வாத வூர் துலங்கு பாதம் வணங்கியே
நன்மை யார்மணி மன்றி னறைஞ்சி நயந்து நெஞ்சினில் வஞ்சமரம்
வன்மை யான தொழிந்து தில்லை மன்னு மூரென வைகினார்.

இ—ள்: புன்மை வேடம் அகன்று நீறு புனைந்து ளார்களும் மன்ன
னும் - புல்லிய புத்த சமயவேடத்தைக் களைந்து விபூதியைத் தரித்த அந்
திய சைவர்களும் அவர்கட்கரசனும், தொன்மை ஆர் திரு வாதவூர்
துலங்கு பாதம் வணங்கி - பழைய திருவாதவூரடிகள் விளங்கா நின்ற
திருவடிகளை நாடோறும் போய் முன்னர்த் தரிசித்து வணங்கி, நன்மை
ஆர் மணி மன்று இறைஞ்சி - அதன்பின்னர் நன்மை பொருந்திய அழகிய
கனகசபையை யடைந்து சபாநாயகரைத் தரிசித்து வணங்கி, நெஞ்சி
னில் வஞ்சம் ஆம் வன்மை ஆனது ஒழிந்து - அவ்வழிபாடு வாயிலாகத்
தம்மனத்தின்கட் புத்த சமய வாதனாபலம் பற்றியுள்ள கபடமாகிய முரண்
தானே நீங்கப்பெற்றுத் தில்லை நயந்து தம் மன்னும் உளர் என வைகினார் -
தில்லைமாநகரை விரும்பித் தமது சன்னவூராகக் கொண்டு அங்கிருந்தனர்.

தொன்மை திருவாதவூரை விசேடித்து நின்றது. தம்மை யுள்ளபடி
விசுவசித்து வழிபடு மன்பர்களது இருதயத்தின்கண் விளங்கித் தோன்றும்
பாதங்களாகலிற் துலங்கு பாத மென்றும், சம்சார வழக்கறுக்கும் புண்
ணிய சபை யாதலின் நன்மையார் மணி மன்றென்றுங் கூறினார் குரு
வாகலிற் திருவாதவூரடிகளை முன்னும் அவராற் காட்டப்பட்டு கடவுளா
கலிற் சபாநாயகரைப் பின்னும் வணங்கினாரென்க. (க௮)

புத்தரை வாதில் வென்ற சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆக திருவிருத்தம், ௧௦௦.

திருவடிபெற்ற சருக்கம்.

உ

—❖—

உடம்படப் பொய்யை மெய்யா வுரைத்திடு சமய மென்னுந்
தடங்கயத் திரளை வெல்லுந் தனிப்பெரு மடங்க லன்னார்
நெடுந்தவப் பெருமை யாலே நினைப்பருஞ் சைவ ஞான
மிடம் படப் புகல்வார் பின்ன ரெய்திய செய்தி சொல்வாம்.

இ—ன்: பொய்யை மெய் ஆ உடம்பட உரைத்திடு சமயம் என்னும்
தடம் சயத் திரளைத் தனி வெல்லும் பெரு மடங்கல் அன்னார் - தமது
பொய்ச் சமயத்தை நமது மெய்ச்சமயம் போலத் தார்க்கோர்களும் ஏற்றுக்
கொள்ளும் வண்ணம் வாதிக்கவல்ல பெனத்த சமயமாகிய பெரிய காட்டின்
கண் வாழும் புத்தர்களாகிய யானைக்கூட்டங்களைத் தனிகின்ற வென்ற
ஒரு சிங்கவேறு போல்பவரும், நெடும் தவப்பெருமையாலே நினைப்பு
அருஞ் சைவஞானம் இடம்படப் புகல்வார் - அனந்தகோடி பூர்வ சன்மங்
களிற் செய்துகொண்ட சிவபுண்ணிய விசேடத்தினாலே நம்மனோர் இவ்
வியல்பிற்றென்று நினைத்தற்குமரிய சிவஞானத்தை அத்தியற்புத அநிமதூர
சுத்தச் செந்தமிழ் மொழியினாலே திருவாசகமாக அகலவிரித்துப் பிரசங்கிக்
குஞ் சமயகுரவராகிய திருவாதவூரடிகள், பின்னர் - இங்ஙனம் புத்தரை
வாதில் வென்றருளிய பின்னர், எய்திய செய்தி சொல்வாம் - சபாநாயக
ரது திருவடிபெற்ற சரித்திரத்தை இனி யாங் கூறுவாம் எ—து.

பொய், மெய், தடம் என்பன ஆகு பெயர். தடமென்பதனை இயற்
பெயரெனக் கொண்டு மெய்ப்பக்க மென்றலு மொன்று. தடங்கய மென்ற
பாலது மெலிந்து நின்றது. ஆக்கம் உவம்பப்பொருட்கண் வந்தது; தனி
வெல்லு மடங்கல், பெருமடங்கலெனத் தனித் தனி கூட்டுக. ஒருவரே
பலரை வென்றார் என்பார் தடங்கயத் திரளை வெல்லுந் தனிப்பெரு மடங்க
லன்னார் என்றும், இவ்வொரு பிறப்பிற் செய்த தவந்தானே அமையா
தென்பார் நெடுந்தவப் பெருமையா லென்றும், திருவடிஞானமாகலின்
அதனை நினைப்பருஞ் சைவஞான மென்றும், சூக்குமமாகிய அச் சிவஞா
னத்தையே நம்போலிகளும் ஒருவா றுணரும் வண்ணம் திருவாசகமாக
மிகவும் விரித்துப் பாடியருளினார் என்பார் சைவஞான மிடம்படப்
புகல்வார் என்றும் கூறினார். திருவடி பெற்ற சருக்கம்என்புழி அடியென்
றது சித்தார்த்தசைவ சுத்தாத்துவித முத்தியை யாகலின் அஃதீண்டுபசாரத்
தின் பாற்படு மென்க. சைவஞான மிடம் படப் புகல்வார் என்பதற்குத் தாம்
முன்னுபதேசிக்கப் பெற்ற சிவஞானபோதப் பொருளைப் பின்னர் உலகங்
கடைத்தேறும் பொருட்டுத் திருவாசகமாக விரித்துரைப்பவர் என்றலு

திருவடிபெற்ற சருக்கம்

௩௭௫

மொன்று, சிவஞான போதப் பொருள் திருவாசகத்து எடங்கியிருத்தலை,
“வேதம் பசுவதன்பான் மெய்யாகம நால்வ, ரோதுந் தமிழ்தனினுள்
ஞாறு நெய் - போதமிகு, நெய்யினுது சுவையா நீன் வெண் ணெய் மெய்
கண்டான், செய்த தமிழ் தூலின்றிற்” என்பதனுலு மறிக. (௧)

ஆடல்வெம் படையி னுட்சி யெழுச்சியோ டச்சோ வென்னும்
பாடலுந் தெய்வ லோக யாத்திரைப் பத்து மோதித்
தேடலுந் திகைப்பு மீளத் தெளிதலுஞ் சிறுமை கொண்டு
வாடலுங் களிப்பு மில்லா நற்பெரு வாழ்விலானார்.

இ—ன்: ஆடல்வெம் படையின் ஆட்சி எழுச்சி ஓடு - திருவாதவூ
ரடிகள் விரும்பத் தரும் ஞானவெற்றியினையுடைய, கண்களிரண்டும் வன்
கழல் கண்டு களிப்பனவாகாதே” என்பதை முதலாகவுடைய திருப்படை
ஆட்சியும் “ஞானவா னேந்துமையர் நாதப் பறை யறைமின்” என்
பதை முதலாகவுடைய திருப்படை யெழுச்சியும், ஊச்சோ என்னும்
பாடலும் - “அச்சோ” என்பதனை இறுதியாகவும் “முத்திரெறி யறி
யாத மூர்ரோடு முயல் வேனை” என்பதை முதலாகவுடைய அச்சோப்
பதிகமும், தெய்வலோக யாத்திரைப் பத்தும் ஒதி “பூவார் சென்னி
மன்ன னெம் புயங்கப் பெருமான் சிறியோமை” என்பதை முதலாகவுடைய
சிவலோகயாத்திரைப்பத்துமாகிய திருவாசகங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி,
தேடலுந் திகைப்பும் மீளத் தெளிதலும் சிறுமை கொண்டு - தமது அக
தரிசனத்துக்ககப்படும் அறிவுருவாகிய சிவத்தை ஓரோருகான் மறந்து
தேடுதலும் தேடியவழிக் காணாது திகைக்கலும் பின்பு கண்டு தெளிதலு
மாகிய ஆன்மபோதச்சேட்டைக ளென்னும் சிறுமைகளைப் பொருத்தி,
வாடலும் களிப்பும் இல்லா நல் பெரு வாழ்வில் ஆனார் - அவற்றார் துன்
புதுதலு மின்புதுதலுமாகிய சீவோபாதிகளில்லாத சதா தரிசனமென்ப
படும் நல்ல பேரின்ப வாழ்வையுடைய சிவஞானச் செல்வராயினார் எ—து.

வெம்மென்பதற்குப் படை யென்பதற்கேற்ப வெவ்விய வெனவும்
பொருள் கூறுக. படையென்பது எழுச்சியோடுங் கூட்டப்பட்டது. தேட
லுந் திகைப்பும் பற்றி வாடலும், மீளத் தெளிதல்பற்றிக் களித்தலுமில்லாத
வாழ்வேன்க. தேடுதல் முதலிய வைந்துமில்லாத வாழ்வென்றலு மொன்று.
ஒதி ஆனார் எனக் காரணகாரிய முறையாக வைத்து முடித்தலின்,
இத்திருவாசகங்களை ஒதி இச் சீவோபாதிகளை நீங்கினார் என்பது பெற்றும்.
“அறியாமை யறிவகற்றி யறிவினுள்ளே யறிவுதனை யருளினு லறியாதே
யறிந்து, குறியாதே குறித் தந்தக்கரணங்களோடுங் கூடாதே வாடாதே
குழைத்திருப்பையாகிற், பிரியாத சிவன்ருனே பிறிந்துதோன்றிப் பிரபஞ்ச
பேதமெல்லாம் தானுய்த் தோன்றி, நெறியாலே யிவையெல்லா மல்லவாகி
நின்றென்றுத் தோன்றிடுவ னிராதாரானுயே” என்பது உம் இக்கருத்தே
பற்றிவந்தது.

(2)

போற்றும் செழுத்து நீறும் புவிமிசை விளங்கத் துன்ப
மாற்றிடுஞ் சைவ ஞான வாசகம் புகல வந்தார்
சீற்றமில் புலியும் பாம்பும் சீர்பெற விளங்கு மன்றி
லேற்றினன் புலியூர் மேலைச் சிவபத மென்று கண்டார்.

இ—ன்: போற்றும் அஞ்செழுத்தும் நீறும் புவிமிசை விளங்க -
விதிப்படி அன்போடு செப்பிப்பவரையும் தரிப்பவரையுஞ் சன்னசாகரத்
தமிழ்ந்தாது காக்கும் சிவமூல மந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமும் சிவசின்னங்க
ளாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷங்களும் இந்நிலவுலகெங்கும் பிரகாசிக்கும்படி,
துன்பம் மாற்றிடும் சைவ ஞானவாசகம் புகல வந்தார் - ஆன்மாக்கட்குப்
பாகம் வருவித்துப் பிறவித் துன்பத்தைத் தப்பாது நீக்கவல்ல சிவஞானத்
தையே பொருளாகவுடைய திருவாசகத்தைப் பாடியருளும்வண்ணந்
திருவவதாரஞ் செய்தருளிய சமய குாவராகிய திருவாதவூரடிகள் சீற்றம்
இல் புலியும் பாம்பும் சீர் பெற விளங்கும் மன்றில் ஏற்றினன் புலியூர் -
வியாக்கிரபாத முனிவரும் பதஞ்சலி முனிவரும் பதமுத்தி பெற்றும்புயம்
பொருட்டுப் பராசத்தியால் அதிட்டிக்கப்பட்ட சுத்த மாயா மயமாய் விளங்
கும் கனகசபையை யுடைய சிவபெருமானது சிதம்பரத்தை, மேலைச் சிவ
பதம் என்று கண்டார் - எவ்வுலகங்கட்கு மேலாகிய சிவலோகமென்று
தம்மதுபூதியிற் கண்டு தெளிந்தார் ஏ—று:

உருத்திராக்ஷம் உப லக்கணத்தான் வருவிக்கப்பட்டது. விளங்கப்,
புகல, வந்தார் எனக் காரிய காரண முறையானே ஒரு தொடராக வைத்து
முடிக்க. விளங்கவந்தார் புகலவந்தார் எனத் தனித்தனி முடித்தலு
மொன்று. மாற்றிடும் வாசகமென்க. சீற்றமில் புலியும் பாம்பு மென்பன
பிறிதி னியைபு நீக்கிய விசேடணமாய் நடைமேல் என்பதுபோ னின்ற
குறிப்பு மொழிகள். விலங்கினுட் புலியும் ஊர்வனவற்றுட் பாம்பும் மிக்க
சீற்றத்தை யுடையனவாகலின் இவ்வாறு கூறினார். சீர் ஈண்டு முத்தி;
மன்றிலேற்றினன் புலியூர் என்புழி ஏற்றினனென்ப திடைப் பிறவரல். போற்
றல் துதித்தலுமாம். அஞ்செழுத்தும் நீறும் புவிமிசை விளங்குதற்குக் கார
ணம் திருவாசகம் புகன்றருளினமையும், அதற்குக் காரணம் திருவவதார
முமா மென்பார் போற்றும் செழுத்து நீறும் விளக்கத் துன்ப மாற்றிடுஞ்
சைவஞான வாசகம் புகலவந்தாரென்றும் சிதம்பரம் பூலோக சிவலோக
மென்ப ததுபூதியில் வைத்து நிச்சயித் தறிந்தா ரென்பார் புலியூர் மேலைச்
சிவபதமென்று கண்டார் என்றுங் கூறினார். (௬)

அய்யரங் குறையு நாளி லாடக மன்றி லாடு
மெய்யர்தங் கருணை யாலோர் வேதிய வடிங் கொண்டு
துய்யமுப் புரிதான் மார்புந் துலங்கு புத்தகமுந் தோன்றச்
செய்யமென் பாத நோவச் சென்றுமுன் குக கின்றார்.

இ—ன்: அய்யர் அங்கு உறையும் நாளில் - திருவாதவூரடிகள் அங்
ஙனம் சிவயோகஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் காலத்தில் ஒருநாள், ஆடக
மன்றில் ஆடும் மெய்யர் - கனகசபையிலே பஞ்சகிருத்திய நிருத்தஞ் செய்
தருளும் அருட்டிருமேனியையுடைய சபாநாயகர், தம் கருணையால் -
தந்திருவுள்ளத்து முகிழ்த்த கைம்மாற்றப் பெருங்கருணைத் திறத்தினாலே,
மார்பு துய்ய முப்புரிதாலும் துலங்கு புத்தகமும் தோன்ற ஓர் வேதிய
வடிவம் கொண்டு - திருமார்பிலே சுத்தமாகிய உபவீதமும் திருக்கரத்
திலே வெண்மை விளங்கும் புத்தகமும் வெளிப்படு மாறோர் பிராமண
வடிவங் கொண்டு, செய்ய மெல் பாதம் நோவச் சென்று முன் ஆக நின்
றார் - சிவந்த மெல்லிய திருவடிகள் கன்றி வருந்த நடந்து திருப்புலீச்சரத்
திற் சென்று அவ்வடிகட்கெதிராக நின்றருளினார் ஏ—று.

அய்யரென்பது சமஞக்கரம். அது “போலி யெழுத்தைப் போற்று
தல் கடனே” என்பதனாற் கொண்க. மார்புமென்னு மும்மை மாற்றிப்
பொருள் கொள்ளப்பட்டது. தோன்றக் கொண்டு, நோவச் சென்று
நின்றருளென முடிக்க. பிரமதேஜஸுவைத் தருவதாகலிற் துய்யமுப்புரிதா
லென்றும், எழுதி மைக்காப்பிடுதல்செய்யா வெண்புத்தகமாகலிற் துலங்கு
புத்தகமென்றும், அம்மை தடவக் குழைந்து கண்டும் பாதமாகலிற் செய்ய
மென்பாதமென்றங் கூறினார். (ச)

முன்புற நின்ற வேத முதல்வரை முகத்தி னோக்கி
யின்புற வாதவூர ரிருமென விருந்த பின்னர்க்
கொன்புனை மறையின் மிக்கீ ரெங்குளீர் கூறு மென்ன
மன்பெரு வளஞ்சேர் பாண்டி மண்டலத் திருப்பே மென்றார்.

இ—ன்: முன்பு உற நின்ற வேத முதல்வரை - இங்ஙனம் தமக் கெதி
ருறவந்து நிற்கின்ற வேதவித்தாகிய சிவபெருமானே, வாதவூரர் இன்
புற முகத்தில் நோக்கி இருமென - திருவாதவூரடிகள் இனிதாக முகத்திற்
பொருந்த நோக்கி இங்கே இருமென்று சொல்ல, இருந்த பின்னர் -
அவரிருந்தருளியபின்னர், கொன் புனை மறையின் மிக்கீர் எங்கு உளீர்
கூறும் என்ன - பெருமை பொருந்திய வேதத்தில் வல்ல அந்தணரே உமது
சன்னதேயம் யாது சொல்லுமென்று வினவ, மன்பெரு வளம்சேர்பாண்டி
மண்டலத்து இருப்பேம் என்றார் - அதற்கவர் நிலபெற்ற பெரிய வளம்
பொருந்திய பாண்டிமண்டலத்தின்கண் ணுமிருப்பே மென்று கூறியருளி
னார் ஏ—று.

இன்புற என்னுமிடையை இருத்தலுங் கூறுதலுமாகிய இரண்டிற்
கும் பொதுவாகக் கொண்க; யோகக் காட்சியினன்றிச் சாக்கிரத்திற் கண்
டன ரென்பார் முகத்தினோக்கி என்றும், மறைந்த பொருளுடையதாய்
வியாசமுனிவர் முதலிய எத்துணை நுண்ணறிவாளரையும் மயக்கும் பெரு

மையை யுடையதாகலிற் கொன்புனைமறை என்றும், பாண்டி மண்டலம் ஞானசாரியராய் வெளிவந் துபதேசித்த தேயமாகலின் அதுபற்றிப் பாண்டி மண்டலத் திருப்பே மென்றுங் கூறினார். இருவருக்கு மொருதேயமாயின் அத்தேசாபிமானம்பற்றித் தம்வேண்டுகோட் கெளிதி னுடம்படுவாரெனக் கருதிக் கூறும் நம்மனோர் போலக் கூறினாரென்பார் பாண்டிமண்டலத் திருப்பேமென்று கூறினார் என்றலுமாம். முகத்தினோக்கியென வேண்டா கூறினார்; அம்முகம் அத்துணைப் பேரழகுடைய தெனத் தாம் வேண்டி யது முடித்தற்கெனக் எனினு மமையும். மன்பெரு வளஞ்சேர் பாண்டி யென விசேடித்தார் கல்விவனம் செல்வவன மிரண்டு மொருங்குடை மையினென்க.

(௫)

பாண்டிநா டென்ற பின்னர்ப் பரிவுடன் செறிவு கூறி யின்றுநீர் வருதல் வேண்டுங் காரிய மியம்புமென்ன வாண்டநா யகன்ற னானை யாகிய கரும நும்மைக் காண்டலே பென்று பின்னுங் கருத்துற விதனைச் சொன்னார்.

இ—ன்: பாண்டி நாடு என்ற பின்னர் - அவ்வந்தணர் நந்தேயம் பாண்டிதேயமென் றருளிச்செய்த பின்னர், பரிவு உடன் செறிவு கூறி - அதுகேட்ட திருவாதவூரடிகள் முன்னையினும் அன்போடு கலப்பு வார்த் தைகளாக் கூறி, ஈண்டு நீர் வருதல் வேண்டும் காரியம் இயம்பும் என்ன - இங்கே நீர் வரவேண்டுங் காரியமென்னை சொல்லுமென்று வினவ, ஆண்ட நாயகன்றன் ஆனை ஆகிய கருமம் - அது உம்மைத் திருப்பெருந் துறையின்கண் அடிமைக்கொண்ட ஆன்மநாதராகிய சிவபெருமானது ஆஞ்ஞையாகிய காரியமே, நும்மைக் காண்டலே என்று - அது நும் மைக் காணுதலான் முடிவதாமென்று முன்னர்ப் பொதுவகையாற் கூறி, பின்னும் கருத்து உற இதனைச் சொன்னார் - பின்னரும் அவரது மனத்திற் பதியுமாறு சிறப்பு வகையான் இதனைக் கூறியருளினார் எ—று.

பாண்டியனாடு பாண்டிநாடுடன் மரீஇயிற்றது. மேற் பாண்டிமண்டல மென்றதுமது. செறிவு ஆகுபெயர். காண்டலான் முடிவதைக் காண்ட லென்றொழிந்த துபசாரம். நாம் ஈண்டுவருங் காரியம் நும்மையாண்ட சிவபெருமானது ஆஞ்ஞையாகிய காரியமேயாகலின் அது நும்மைக் கண்ட வுடன் எளிதின் முடியுமென்பார் ஆண்டநாயகன்ற னானையாகிய கருமம் நும்மைக் காண்டலே யென்றுபசரித்தும், அது அவ் வடிகளது மனத்தை ஈர்க்க வல்லதென்பார் கருத்துற என்றும் கூறினார். மதுரைச் சேரம சுந்தரர்க்கடவுள் பரிமேலழகராகியும், அருமைத் திருமுடிமேன் மண்குமத் தும், அடியுண்டும், தம்மைப் பாதுகாத்த தேயம் பாண்டிதேயமாகலின், அதுபற்றிப் பாண்டிநாடுன்றபின்னர்ப் பரிவுடன் செறிவு கூறினாரென் றலு மொன்று. தக்கார் ஒருவர் மாட்டு மற்றொருவர் சென்றுழி ஈண்டு நீர் வந்ததென்னெயென வினா நிகழுங்காற் திருவருளை முன்னிட்டுத் தம்

மைப் பார்க்குமாறு வந்தேனென முன்னர்ச் சற்காரங் கூறிப் பின்னர்த் தாம் வந்த காரியங் கூறுதலே உலகவழக்காகலின், அவ்வாறு கூறியருளினு ரென்பார், ஆண்டநாயகன் றனானையாகிய கரும நும்மைக் காண்டலே யென்று பின்னருங் கருத்துற விதனைச் சொன்னார் எனினுமமையும். (சு)

மண்ணிடைப் புகுத்து மேலே வானிடைப் பறந்து முன்னர்க் கண்ணு மயனுந் தேடிக் காண்பதற் கரியார் தம்மைப் புண்ணிய மன்றி லாடும் புனிதரைப் பரியிலேறப் பண்ணுநதும் பெருமை யாலே வாழ்ந்தது பாண்டி நாடு.

இ—ன்: முன்னர்க் கண்ணனும் அயனும் - முன்னொருஞான்று விஷ் ணுவும் பிரமாவும், மண் இடைப் புகுத்தும் மேலே வான் இடைப் பறத் தும் - மண்ணின்கட் பன்றியாகி அகழ்ந்து துழைத்தும் மேலாகிய ஆகாயத் தின்கண் அன்னமாகிப் பறத்தும், தேடிக் காண்பதற்கு அரியார் தம்மை - முறையே அடிமுடிகளைத் தேடிக் காணுதற்கரியவரும், புண்ணிய மன்றில் ஆடும் புனிதரை - சுத்தமாகிய வெள்ளியம்பலத்தின்கண்ணே பதஞ்சலி வியாக்கிரபாத முனிவர்கள் பொருட்டுத் திருநடனஞ் செய்தருளுபவரு மாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளை, பரியில் ஏறப்பண்ணும் நும் பெருமை யாலே - (இடபத்தின்கண்ணறிக்க) குதிரையிலிவார் தெழுந்தருளும்படி செய்த உம்முடைய விசேட மகிமையினாலே, பாண்டிநாடு வாழ்ந்தது - பாண்டிநாடு மற்றைச் சேர சோழ நாடுகளினும் பெருவாழ்வடைந் தது எ—று.

மண்ணின் கீழும் வானுண்மையின் மேலேவானென்றது பிறிதி னியைபு நீக்கிய விசேடணம். ஐ சாரியை. கண்ணனும் அயனும் மண் ணிடைப் புகுத்து வானிடைப் பறந்துமென்பது நிரநிறை. கண்ணன் - பாகதச் சிதைவு. சிருட்டி திதி கருத்தாக்கனாகிய பிரம விஷ்ணுக்கள் அங் கனந் தேடியுங் காணுமைக்கேது யானெனதென்னும் அகங்கார மமகாரங் களும், திருவாதவூரடிகள் இங்ஙனம் மிக எளிதிற் குதிரையிலிவார் தெழுந் தருளச் செய்தமைக் கேது அகங்கார மமகாரக் கேடுமாகலின், அவற்றை யொழித்து மெய்யன்பு பூண்டு, அத்திருமூர்த்தி பாணையே முழுமுத லென்றும், அவரை வழிபடும் சைவ சமயத்தையே மெய்ச்சமய மென் றும் உள்ளவாறு விசுவசித்து வழிபட்டுப் பெரும்பான்மையும் பெருவாழ் வடைதற்குரியார் அந்நிகழ்ச்சியை நேரே கண்டுங் கேட்டு மறிந்த பாண்டி நாட்டின்கணுள் ளவரே யாகலின், அவர்களே அந்நிரதிகைய வின்பத்தைத் தப் பாது பெறுதற்குரிய ரென்பார் நும் பெருமையாலே வாழ்ந்தது பாண்டி நாடு என இங்ஙனங் கூறியருளினார்.

(௭)

தென்பெருந் துறையி லையன் திருவாடி சேவை செய்து துன்பமொன் னின்றி வாவி சூழுகழுக் குன்றிற் சென்று

பொன்பொலி மன்ற லெய்திப் புத்தரை வாதில் வென்றி
ரென்பது கேட்டுப் பின்னர் யாவரு மகிழ்ச்சி கொண்டார்.

இ—ள்: தென் பெருந்துறையில் ஐயன் திருவடி சேவை செய்து - நீர் மதுரையைவிட்டு நீங்கியபின்பு தெற்கின்கணுள்ள திருப்பெருந்துறையிலே பரமசாரியரை யடைந்து அவருடைய திருவடிகளைத் தரிசித்து வணங்கித் துதித்து, துன்பம் ஒன்று இன்றி வாலி குழ் கழுக் குன்றில் சென்று - வழிவருந்தஞ் சிறிதுமின்றித் தடாகங்கள் சூழ்ந்த திருக்கழுக் குன்றத்தை யடைந்து சுவாமிதரிசனஞ் செய்து, பொன் பொலி மன்றில் எய்தி - அதன்பின்னர் மீண்டுவந்து இச் சிதம்பரத்திலே கனகசபையை யடைந்து, புத்தரை வாதில் வென்றி என்பது கேட்டு - இலங்கையினின்றும் வந்த புத்தர்களைத் தருக்கத்திற் செய்த்தீர் என்பதனைக் கேட்டறிந்து, பின்னர் யாவரும் மகிழ்ச்சி கொண்டார் - அதன்பின்னர் நமது பாண்டி நாட்டின்கணுள்ளவர்கள் அனைவரும் உம்மிடத்து மிகப் பிரீதி கொண்டனர் எ—று.

தென் அழகுமாம். ஒன்றுமென்னு மும்மை விகாரத்தாற் றெக்கது. கேட்டென்பதனால் யாவருமென்றது பாண்டிநாட்டின்கணுள்ளவர்களுையே என்பது பெற்றும். திருப்பெருந் துறையினின்றும் மிகவும் சேய்மைக்கணுள்ள திருக்கழுக்குன்றத்திற்குச் சென்றது சிவாஞ்ஞை பற்றியே யாகலின், அங்ஙனஞ் செல்கின்றழி யெல்லாம் திருவருணையாகவே சென்றமை தோன்றத் துன்பமொன்றின்றி வாலிகுழ் கழுக்குன்றிற் சென்றென்றும், உயர்வாகிய கொங்கிற்பொன்னாற் பொலிந்த மன்றாகலிற் பொன் பொலி மன்றென்றும், திருவாதவூரடிகளுக்குப் புத்தரை வாதில் வென்றமை முதலியவற்றான் வந்த புகழெல்லாம் பாண்டி நாட்டார் தேசாபிமானம் சமயாபிமானம்பற்றித் தம்புகழாகவே கொண்டு மகிழ்ந்தாரென்பார் புத்தரை வாதில் வென்றி ரென்பது கேட்டுப் பின்னர் யாவரு மகிழ்ச்சி கொண்டார் என்றுங் கூறியருளினார். துன்பமொன் றின்றி என்பதற்கு “உடையானே நின்றுணை யுன்கியுள்ள முருகும் பெருங்காத, லுடையாருடையாய் நிற்பாதஞ் சேரக்கண்டிங் கூர்நாயிற், கடையானே நெஞ்சருகாதேன் கல்லாமனத்தேன் கசியாதேன், முடையார் புழுக்கடிது காத்திங்கிருப்பதாக முடித்தாயே” என்றங் துன்பமொன்றின்றி யென்றுமாம். சோழ சேர நாட்டின்கணுள்ளாரையுந் தழீஇக்கோடற்கு யாவருமென்ற ரென்றலு மொன்று.

(அ)

ஆதியை மன்று ளாடு மையனை யன்பி னாலே
யோதிய தமிழின் பாட லுள்ளவை யோத வெண்ணி
மாதூய ரகல வின்னே வந்தன மெழுதல் வேண்டும்
வேதியர் பெருமா னின்று விளம்பிடும் விளங்க வென்றார்.

இ—ள்: வேதியர் பெருமான் - பிராமணேத்தமரே, ஆதியை - முதல்வரும், மன்றுள் ஆடும் ஐயனை - சபையின்கட் பஞ்சகிருத்திய கிருத்தஞ் செய்தருளும் பரம்பிதாவாகிய சிவபெருமானைத் துதித்து, அன்பினாலே ஓதிய தமிழின் பாடல் உள்ளவை - மெய்யன்பு காரணமாக நீர் பாடிய அருட்பாக்களைத்தையும், மாதூயர் அகல ஓத எண்ணி இன்னே வந்தனம் - பெரிய பிறவித்துன்பம் நீங்கப் பாராயணஞ் செய்யும் படி கருதி இங்கே வந்தேம், எழுதல் வேண்டும் - யாமவற்றை எழுதல் வேண்டும், விளங்க இன்று விளம்பிடும் என்றார் - அவைகளை எண்டுத் தெளிவாகச் சொல்லுமென்றனர் எ—று.

மாதூயரகலதலை எதிர்காலத்துச் சிவபத்தர்கண்மீதேற்றுக. வேண்டுமென்பது இருதிணையம்பான் மூவிடங்கட்கும் பொதுவாகித் தேற்றப் பொருடருவதோர் தொழிற்பெயர். அனைத்தையு மென்பார் உள்ளவை என்றும், அநாதியாகவரும் பிறவித்துன்பமென்பார் மாதூய ரென்றும், ஒருவர்மாட்டொன்று பெறக் கருதினோர் அவரை உயர்த்துவ துலகழக்காகாகலின் வேதியர் பெருமானென்றும், எழுதற்கேற்ப மெல்லெனக் கூறுக வென்பார் விளம்பிடும் விளங்க என்றங் கூறியருளினார். (க)

விண்ணாகம் பரவநாத விவ்வகை விளம்பச் சிந்தை
நண்ணுமன் புடையராகி நற்சடை முடியார் தம்மை
யெண்ணாருந் தமிழின் பாட்டா லியம்பிய வைய ரப்போ
துண்ணெகிழ்ந் துளபெஞ் ஞான வாசக முவந்து சொன்னார்.

இ—ள்: விண்ணகம் பரவும் நாதன் இவ்வகை விளம்ப - விண்ணுலகவாசிகளாகிய தேவர்களுந் துதிக்கும் சிவபெருமானாகிய அவ்வந்தணர் இந்தப்பிரகாரம் சொல்லியருள, நல் சடை முடியார் தம்மை - நல்ல சடாமுடியையுடைய சிவபெருமானே, சிந்தை நண்ணும் அன்பு உடையர் ஆகிய என் அரும் தமிழின் பாட்டால் இயம்பிய ஐயர் - மனத்தின்கட் பொருந்தும் அன்பை யுடையவராகி மதித்தற்கரிய தமிழ்ப் பாக்களினாலே மூன்பு துதிசெய்த துறவியாகிய திருவாதவூரடிகள், அப்போது உந்நெகிழ்ந்து - அது கேட்டவுடன் மனம் நெக்குநெக்குருகி, மெய்ஞ்ஞானம் உள வாசகம் உவந்து சொன்னார் - மெய்ஞ்ஞானமாகிய பொருளையுடைய திருவாசகங்களை மனமுவந்து அடைவே சொல்லியருளினார் எ—று.

விண்ணகம் ஆகுபெயர். விண்ணகமு மென்னு முயர்வுசிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றெக்கது. உடையராகி இயம்பிய ஐயரென முடிக்க. மனத்தோடு பட்ட அடிகளது மெய்யன்பைச் சிந்தை நண்ணு மன்பென்றும், சந்திரனது சாப நிலிர்த்திக் கிடமாகிய சடையாகலின் நற்சடை என்றும், மெய்ஞ்ஞான வாசகமாகலின் எண்ணாருந் தமிழின் பாட்டென்றும், ஓர் காமுகனுக்குத் தன்னால் விரும்பப்பட்ட வனிதையைப் பற்றிப் புகழ்ந்து

பேசுதற்கண் விரைவும் அவா மிக்குடைமையும் உளவாமாறு போலச் சிவ பத்திமானாகிய திருவாதவூரடிகளுக்குத் தம்மால் விரும்பப்பட்ட சிவ பிரானைப்பற்றிப் புகழ்ந்து கூறுதற்கண் விரைவும் அவா மிக்குடைமையும் உளவாமாகவின் அப்போ துண்ணெகிழ்ந்துள மெய்ஞ்ஞான வாசக முவந்து சொன்ன ரென்றுங் கூறினார். (௧௦)

அங்கவ ருரைத்த வெல்லா மம்பலத் தாடு மையர்
செங்கையி லேடு வாங்கித் தெளிவுற வரைந்த பின்னர்ப்
பொங்கிய வருளி னாரும் புகன்றிட ரகலத் தையல்
பங்கினர் தம்மைக் கோவை பாடுதல் வேண்டு மென்றார்.

இ—ன்: அங்கு அவர் உரைத்த எல்லாம் - அங்கே அத்திருவாதவூரடிகள் சொல்லிய திருவாசகங்களை யெல்லாம், அம்பலத்து ஆடும் ஐயர் செம் கையில் ஏடு வாங்கித் தெளிவு உற வரைந்த பின்னர் - கணகசபையிலே திரு நடனஞ் செய்தருள்கின்ற சிவபெருமானாவார் தமது சிவந்த அருமைத் திருக்கரத்திலே எட்டை எடுத்துத் தெளிவாக எழுதி முடித்த பின்னர், பொங்கிய அருளின் ஆரும் புகன்று இடர் அகல் - போன்பினாலே எதிர் காலத்துள்ள சைவர்களேவரும் ஒதித் தமது பிறவித் துன்பத்தினின்று நீங்குமாறு, தையல் பங்கினர் தம்மைக் கோவை பாடுதல் வேண்டும் என் னார் - சிவகாமியம்மை சமேதராகிய சபாநாயகரைப் பாட்டுடைத் தலைவ ராகக் கொண்டு ஒரு கோவை பாடுதல் வேண்டுமென்றருளினார் எ—று.

பங்கினர் தம்மைக் கோவை பாடுதல் வேண்டு மென்ற ரென்பது பங்கினரானவர் தம்மைக் குறித்து நீர் ஒரு கோவை பாடுதல் வேண்டு மென் றுரென உண்மை வெளிப்பட வேறுமொரு பொருடோன்ற நின்றவாறு கண்டுகொள்க. ஏடு - பனையேடு. புகன்றிட ரகல என்புழிப் புகன்றென் பது காரணப்பொருட்டாய செய்தென் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். கோவை யென்னும் பிரபந்தமாவது உருவுத் திருவும் பருவமும் குலனும் குணமும் அன்பும் முதலியவற்றைத் தம்மு னொப்புமை யுடையாராய தலைமகனும் தலை மகளும் பிறர் கொடுப்பவு மடுப்பவுமின்றிப் பால்வகையான் ஓர் பொழிவிடத் தெதிர்ப்பட்டு, எண்வகைவேதமன்றலுட் காந்தருவ விவாகநெறியார் புணர் தல் பிரிதன் முதலிய பாகுபாடு பற்றிவரும் இயற்கைப் புணர்ச்சி முதலிய கிளவிக்கொத்துக்களை யுடையதாய்க் காட்சி முதலிய நானாறு துறை களைக் கொண்டு, கட்டளைக்கலித்துறையாற் பாடப்படுவது. அது, “கோ வையே யகப்பொருட் கூறுபா டிசைப்பட, நாவலர் கலித்துறை நானா றிசைத்தலே” என்றற் றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களுடனாக. (௧௧)

மன்னிய தவத்தின் மிக்கா ரதற்குள் மகிழ்ந்து கூற
முன்னுற விருந்து கோவை யெழுதினர் முடிந்த பின்னர்ப்

பொன்னவீர் வேணி யார்தாம் புத்தகஞ் சேமித் தங்கள்
மின்னென மறைந்தார் சொன்ன வித்தக ரயர்ச்சி கொண்டார்.

இ—ன்: மன்னிய தவத்தின் மிக்கார் அதற்கு உளம் மகிழ்ந்து கூற - நிலைபெற்ற தவத்தான் மேம்பட்ட திருவாதவூரடிகள் அக்கேள்விக்கிசைந்து மனமுவந்து “திருவளர் தாமரை” என்றெடுத்துத் திருக்கோவை பாடி யருள, பொன் அவீர் வேணியார் தாம் முன் உற இருந்து கோவை எழு தினர் - பொன்போல விளங்கும் சிவந்த சடையையுடைய சபாநாயகர் தாம் அவ்வடிக்கு எதிரே யிருந்து திருக்கோவையாரை எழுதினார், முடிந்த பின்னர் - அஃதெழுதி முடிந்த பின்னர், புத்தகம் சேமித்து அங்கண் மின் என் மறைந்தார் - அத்திருமுறையைத் திருக்காப்புச் செய்துகொண்டு அங்கே மின்னலைப்போல மறைந்தருளினார், சொன்ன வித்தகர் அயர்ச்சி கொண்டார் - அவைகளைச் சொல்லியருளிய செந்தமிழ்க் கொருவராகிய திருவாதவூரடிகள் அதுகண்டு இவர் நம் பரமாதாரியர் போலுமென்று பிரமித்துத் தம்வசமழிந்தார் எ—று.

பொன்னவீர் வேணியென்றது நிறம்பற்றி வந்தமையிற் பண்புமமும், மின்னென மறைந்தாரென்றது செயல்பற்றி வந்தமையிற் ரெழிவுமமு மாம், சபாநாயகர் இங்ஙனம் கோவை பாடுகவென்று தமதருமைத் திரு வாக்காற் கேட்டருளுதற்கேற்ப அனந்தகோடி பூர்வசன்மங்களிலே ஆர்ச் சித்த தவவிசேட முடையவ ரென்பார் அவ்வடிகளை மன்னிய தவத்தின் மிக்கா ரென்றும், அக் கேள்வியை மனமுவத் தேற்றுக்கொண்டு உடனே விரைவிற் கூறினாரென்பார் அதற்குள் மகிழ்ந்து கூற என்றும், பாடுவோ ருக் கெழுதுவோர் எதிரிலிருந் தெழுத வேண்டுமாகவின் முன்னுறவிருந்து கோவை யெழுதின ரென்றும், திருமுறையை யு முடன்கொண்டு அவர்க் குத் தம்மை யுணர்த்த வேண்டி விரைவின் மறைந்தருளின ரென்பார் பொன்னவீர் வேணியார் தாம் புத்தகஞ் சேமித் தங்கள், மின்னென மறைந் தாரென்றும், கோவை பாடுக என்ற துணையானே அத்தியற்புத அதிமதூர சுத்தச் செந்தமிழ் மொழியினாலே பஞ்சலக்கணங்கட்கும் பிறவற்றிற்கும் மகாலக்கியமாய் இறைவனுற்பொருளும் உலகதூலவழக்கமு மென்னும் இருபொருளும் துதலி யெடுத்துக்கொண்டு சிறிதும் தடையின்றிப் பாடின ராகவின், அவ்வதுவசாதாரியந் தோன்றச் சொன்ன வித்தகரென்றும், இவர் நங்குருமூர்த்தியாயின், இவரைப் பணிகொண்ட சிவாபராதத்திற்கு இனி யாதுசெய்வேனென்று மயங்கினாரென்பார் அயர்ச்சிகொண்டார் என்றுங் கூறினார். அதுலம் - ஒப்பின்மை. (௧௨)

எழுந்தன ரெங்கு மோடி நாடின ரென்கொ லென்னு
வழிந்தனர் மன்று ளாடு மாதியென் றறிந்த பின்னர்ப்
பொழிந்தனர் கண்ணி ரெங்கே போயினெ யென்று மண்மேல்
விழுந்தனர் பரமானந்த வேலை வெள்ளத்து ளாரார்.

இ—ள்: எழுந்தனர் - அங்ஙன மயர்ச்சியடைந்த திருவாதவூரடிகள் பின்ன ரவ்வயற்சிகீர்க்கி விரைந்தெழுந்தனர், எங்கும் ஓடி நாடினர் - அவரை எவ்விடங்களினு மோடித் தேடினார், என் கொல் என்ன அழிந்தனர் - ஓரிடத்துங் காணாமையால் இவ்வென்னை அற்புத மென்று மறித்து மன மழிந்தனர், மன்னுள் ஆடும் ஆதி என்று அறிந்தபின்னர் - பின்னுமொரு பிரகாரத் தெளிந்து அவ்வாதி வருண வடிவங் கொண் டெழுந்தருளி வந்தவர் கண்கசையின் கண்ணே பஞ்சகிருத்தியநிருத்தஞ் செய்தருளும் சபாநாயகரோமென்று பல்வேறுக்களினுள் நிச்சயித்தறிந்த பின்னர், கண்ணீர் பொழிந்தனர் - அன்பு கூர்ந்து கண்களினின்று மிகவு மான்ந்த வருவி சொரிந்தனர், எங்கே போயினே என் மண்மேல் விழுந்தனர் - என்னுயிர்த் துணைவரே தேவரீர் இதுபொழு தெங்கே மறைந்தருளினீர் ரென்று மறித்துஞ் செயலற்று விழுந்தனர், பரம ஆனந்த வேலை வெண் ளத்துள் ஆனார் - முடிவீர் சிவானந்தமாகிய சமுத்திர மத்தியிற் படிவா ராயினார் என்று.

பின்னர் என்பதனை ஏற்குமிடமெங்குங் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. அருட்டிரு மறையவரே தம்மாட்டன்புடையராய் வந் தளவளாவிப் பின்னே ரேதுவுமின்றி மறைந்தமையின் மனமழிந்தனரென்பார் அழிந்தனரென்றும், அவரே தம் பாடலை யுவந்து கூறுவித்து, - அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதியருளினமையை நினைக்குந்தோறும் சிவானந்தம் பெருகிற் றென்பார் பரமானந்தவேலை வெள்ளத்துளானார் என்றுங் கூறினார். (௧௬)

செந்தமிழ்க் கன்பு மிக்கார் சென்றுதம் மன்ற லெய்தி யந்தரத் தவரை மாலை யடனைநன் முகத்து நாடி நந்தமக் கடிமை பூண்டு நயந்தவ னொருவன் சொன்ன விந்தநற் பாடல் கேண்மி னென்றவர்க் செடுத்துச் சொன்னார்.

இ—ள்: செந்தமிழுக்கு அன்பு மிக்கார் - செந்தமிழ் மொழியினாலே செய்யப்படுந் தோத்திரங்களில் அன்பு மிக்க நஞ்சிவபெருமானானவர், சென்று தம் மன்றில் எய்தி - அங்ஙனத் திருமுறையுடன் மறைந்து சென்று தங்கண்கசையை யடைந்து, மாலை அயனை அந்தரத்தவரை நல் முகத்து நாடி - அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களைத் திருமுகமலர்ச்சியோடு பார்த்து, நந்தமக்கு அடிமை பூண்டு நயந்தவன் ஒருவன் சொன்ன - நம்மைக் காதலித்து நமக்குத் தாசத்துவம்பூண்ட ஒரு அன்பன் பாடிய, இந்த நல் பாடல் கேண்மின் என்று எடுத்து அவர்க்குச் சொன்னார் - இந்த நல்ல செந்தமிழ்ப் பிரசாங்களைக் கேளுங்கனென் றவர்கட்குத் தமதருமைத் திருவாக்கிலுலே விதந்து வாசித்துக் காட்டியருளினார் என்று.

வனைக் கொடுத்தமிழினீக்குதற்குச் செந்தமிழென விசேடிக்கப்பட்டது. செந்தமிக் கென்புழிக் குவ்வருபைக் கண்ணுருபாகத் திரிக்க. செய்யு

ளாகலின் அந்தரத்தவரை மாலை அயனை என முறை பிறழவைக்கப்பட்டது. நந்தமக் கடிமைபூண்டு நயந்தவனென்பது நயந்து நந்தமக் கடிமை பூண்டவனென விசுதி பிரித்துக் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. தம் மால் அருளிச் செய்யப்பட்ட வேதசிவாகமங்கட்கும் அவற்றின் சாரமாகிய இச் செந்தமிழ்ப் பிரபந்தங்கட்கும் பேதமின்மை விளக்குதற்கு நற்பாடலென விசேடித்தார். காழகனொருவன் தன்னைப் புகழ்ந்து தன்ன லுரைக்கப்பட்ட வாக்கினும் தன் காமக்கிழத்தியர்வாய்த் தோன்றிய வாக்கில் விருப்ப மிக்குடையனாய் வசிகரிக்கப்படுமாறு சிவபிரான் தம்மைப் புகழ்ந்து தம்மாலுரைக்கப்பட்ட வேதசிவாகமங்களினுந் தம் மெய் யன்பராகிய திருவாதவூரடிகள்வாய்த் தோன்றிய திருவாசகர் திருக்கோவையாரென்னும் செந்தமிழ்ப் பிரபந்தங்களில் விருப்பமிக்குடையராய் வசிகரிக்கப்படுதலின், இங்ஙனங் கூறியருளினாரென்பது கருத்து. சர்வஞ்ஞத்தவமுடைய அதிபரமாப்தராகிய சிவபெருமானே வேதசிவாகமங்களை அருளிச்செய்த தமது அருமைத் திருவாக்கினுலே அவ்விரு பிரபந்தங்களை யும் இந்தநற்பாடலென்று வியந்து அரிபிரமேந்திராதி தேவர்கட்குத் தாமே வாசித்துக் காட்டியருளிக் கேட்பிப்பதுஞ் செய்வாராயின், சிற்றறிவுடைய பசு வர்க்கத்துள்ளும் மிகத் தாழ்ந்த பருவத்தையுடைய நாயினும் கடையேமாகிய நாமா அப்பிரபந்தங்களின் கீர்த்திப்பிரதாபங்களை எடுத்து விதந்துரைக்க வல்லேம். (௧௭)

மெய்த்தவ வாதவூரன் விளம்பிட வெழுது மிந்தப் புத்தக மன்றுளாடல் புரிந்தவ னெழுத்தா மென்று முத்தியை யுதவுங் கோவை முடிவிடத் தெழுதிப் பின்னர்ச் சித்திர மலர்க்கை யாலே திருந்தமைக் காப்புஞ் செய்தார்.

இ—ள்: பின்னர் - அதன்பின்பு சபாநாயகர், மெய்த்தவ வாதவூரன் விளம்பிட - மெய்ம்மையாகிய தவத்தையுடைய வாதவூரன் கூற, எழுதும் இந்தப் புத்தகம் - எழுதிய இப்புத்தகம், மன்னுள் ஆடல் புரிந்தவன் எழுத்தாம் என்று - கண்கசையின்கட் பஞ்சகிருத்திய நடனஞ் செய்யும் அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையானது கையெழுத்தாமென்று, முத்தியை உதவும் கோவை முடிவு இடத்து எழுதி - பாராயணஞ் செய்யும் பக்குவிட்கு முத்தியைக் கொடுக்க வல்ல திருக்கோவையார் முடிவிடமாகிய “ஊரன் மற்றியாவர்க்கு முதியமே” என்பதன் பின்னர் எழுதி, சித்திர மலர்க்கையாலே திருந்த மைக் காப்பும் செய்தார் - சித்திரமாகிய தாமரைமலர்போலும் அருமைத் திருக்காங்கனினுலே திருத்தமுற மைக் காப்புஞ் செய்தருளினார் என்று.

அன்விசுதி முன்னையது படர்க்கையினும் பின்னையது தன்மையினும் வந்தன. என்று எழுதிச் செய்தாரென முடிக்க. முடிவிடம் இந்தகால

வினைத்தொகை. உம்மை இறந்ததும் எதிரதுத்தீயிற்று; இழிவு சிறப்பும், உலகநூனுதலிய வனைக் கோவைகளெல்லாம் புத்தியைக் கொடுப்பனவாக, இஃதொன்றே இறைவனுற்பொருளுதலியுத்தியைக் கொடுப்பதென்பார் முத்தியை யுதவுங் கோவையென்றும், விரிதலுங் குவிதலுமாகிய விகாரயில்லாத தாமரை மலர்போலுந் திருக்காமென்பார் சித்திர மலர்க்கையென்றும், அவ்வருமைத் திருக்காங்களினாலே இவ்வனஞ் செய்தருளினாரென்பார் திருந்த மைக்காப்புஞ் செய்தாரென இழிவு சிறப் பும்மை கொடுத்துங் கூறினார். சித்திரம் - அதிசயம், நூதனம். (கடு)

வெண்பிறை முடித்த வேணி வித்தக ருலகுக் கெல்லா
நண்புடை வாத வூரர் நற்றவ முணர்த்த வெண்ணி
பெண்பெறு முனிவர் விண்ணோ ரிறைஞ்சு மம்பலத்து வாயில்
வண்படி மீதே யுண்மை வாசக முறையை வைத்தார்.

இ—ள்: வெண் பிறை முடித்த வேணி வித்தகர் - வெண்மையாகிய பாலசத்திரனை யணிந்த சடையையுடைய சர்வகர்த்திருத்துவ சாதாரியாகிய சிவபெருமானாவார், உலகுக்கு எல்லாம் நண்பு உடை வாதவூரர் நல் தவம் உணர்த்த எண்ணி - இவ்வுலகிற்கெல்லாம் நட்பையுடைய திரு வாதவூரடிகளது நல்ல தவத்தை உணர்த்தி உய்விக்கத் திருவுளங்கொண்டு, எண்பெறு முனிவர் விண்ணோர் இறைஞ்சும் அம்பலத்து வாயில் வண்படி மீதே - மூவாயிரமென்னுந் தொகைபெறுந் தில்லைவாழ்ந்தணர்களும் அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களும் தம்மை வணங்கி வழிபடும் சிற்சபையின் வாய்தலிலுள்ள வளவிய பஞ்சாஃரப்படியின்மீதே, உண்மைவாசக முறையை வைத்தார் - சத்திய நின்மல ஞானத்தையே பொருளாகவுடைய திரு வாசகப் புத்தகத்தை வைத்தருளினார் என்று.

உலகுக்கென்னும் நான்கனுருபை நண்புடைமையோடும் உணர்த்துத லோடும் தனித்தனி முடிக்க. உலகுக்கெல்லாம் நட்புடைமையாவது சமய குருத்துவமுடைமை; சீவகாருண்ணிய முடைமை யென்றும். நட்புடைய என்பது மெலிந்தும் தொக்கும் நின்றது. எண்பெறு முனிவர் என் பதற்கு இரண்டென்னுந் தொகைபெறும் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரென்னு மிருடிகளென்றும், தேவர்களினும் முன்வைத்து நன்கு மதிக்கப்படும் முனி வர்க ளென்றும். இடத்து நிகழ்பொருட்குரிய விசேடத்தை இடத்திற் கேற்றி இறைஞ்சுமப்பலமென்றார் என்றலு மொன்று. இறைஞ்சும் வாயி லென முடிப்பினு மமையும். உண்மை ஆகுபெயர். சிவபெருமானது சர்வகர்த்திருத்துவ சாதாரியத்தைத் தக்கனா விடருற்றுவந்த சத்திரனது சாபநிலித்தியின்மேல் வைத்து விளக்குவார் வெண்பிறை முடித்தவேணி வித்தகரென்றும், அவரது கிருத்தியங்களெல்லாம் யாண்டுந் தம்பொருட் டன்றி ஆன்மாக்களாகிய பிறர்பொருட்டே செய்யப்படுமென்பார் உலகுக்

கெல்லா, நண்புடை வாதவூரர் நற்றவ முணர்த்த வெண்ணி யென்றும், ஒரோ வழி நாமே பிரமமென்னும் செருக்கையுடைய தேவர்களினும் அஃ தியாண்டியில்லாத முனிவர்களே அடிமைத்திறத்திற் சிறந்தவரென்பார் அவரை முன்வைத்து எண்பெறு முனிவர் விண்ணோ ரென்றும், பஞ்சா ஃரப்படி என்பது விளக்குதற்கு வண்படி என்றும் கூறினார். சர்வகர்த் திருத்துவம் எல்லாவற்றையுஞ் செய்தற்கு வினைமுதலாகத் தன்மை. (கசு)

வைத்தபின் பூசை செய்யு மந்தணர் வந்து கண்டிப்
புத்தக மிங்கு நண்ணும் புதுமை தைவிசமா மென்று
சித்தமங் குருகி நின்று தில்லையுள் ளார்கட் கெல்லா
மித்திறங் கூறல் வேண்டு மென்றுமன் றகன்று போந்து.

இ—ள்: வைத்தபின் - திருமுறையை நடராசர் அங்ஙனம் வைத் தருளிய பின்னர், பூசை செய்யும் அந்தணர் வந்து கண்டு - சுவாமிந் கருச் சனை செய்யும் தில்லைவாழ்ந்தணராகிய ஆதிசைவரொருவர் வந்து அதனைக் கண்டு, இப் புத்தகம் இங்கு நண்ணும் புதுமை தைவிசம் ஆம் என்று - நாம் அர்த்தயாம பூசை முடித்துத் திருக்கதவர் திருக்காப்புச் செய்துழி ஈண்டில்லாத இப்புத்தகம் இப்பொழுதிங் கிருக்கு மற்புதம் தேவச் செய லேயா மென்று நிச்சயித்து, அங்குச் சித்தம் உருகி நின்று - அங்ஙனம் தம்மனம் நெக்குநெக்குகிச் சிறிது போது தம் வயமின்றி நின்று, தில்லை உள்ளார்கட்கு எல்லாம் இத்திறம் கூறல் வேண்டும் என்று - பின்னர் இச் சித்தம்பர தல் வாசிக்கெல்லாம் இவ்வத்தியற்புத சமாசாரத்தை விரைந்து சொல்லுதல் வேண்டுமென்று கருதி, மன்று அகன்று போந்து - அக்கனக சபையைவிட்டு அரிதில் நீங்கிச் சென்று என்று.

தேவ சம்பந்தம் - தைவிசமென்க. அந்தணர் கண்டென்னுது பூசை செய்யும் அந்தணர் வந்து கண்டென ஈண்டு வித்தத்தலானும், எம்மிறை யுறையு மன்றுட், டேவரும் புருதவொண்ணு தெய்விக மிதுவென் றெண்ணி யென முன்னர் வித்தத்தலானும், அவ்வந்தணர் அது கண்ட காலம் உஷக் காலமென்பது பெற்றும். கடைகாப்பின் றிட்ப முதலியவெல்லாம் அவ் வருச்சகர்க் கினிது விளங்குமாகலின், இது மானுஷியமன்று தைவிசமே யென அனுமானப் பிரமாணம் பற்றி அவரான் நிச்சயிக்கப்படுதல் சாலு மென்க. இந்நிகழ்ச்சி பராசத்தியா னதிட்டிக்கப்பட்ட சுத்த மாயாமயமா கிய கனகசபையின் கண்ண தாகலின், தைவிசமென்றது சபாநாயகரது செயலையே குறித்தலின், அதுபற்றி மனம் நெக்கு நெக்குருகியவழித் தம்மை மறந்து சிறிதுபோழ்து வானாநிற்ற லமையுமாகலிற் சித்தமங் குருகி யென் றொழியாது சித்தமங் குருகி நின்றென்றார். சித்தமங்குருகி யென்ற விதப் பால் அரிநினைக்கி யென்பது தானே போதருமென்க, (கசு)

செந்திரு மருவுந் தொல்லைத் தில்லைநன் னகரி லுள்ளார்
தந்திரு முன்பு சென்று சாற்றினு ரிந்த நீர்மை
யந்தனர் மொழிந்த பின்ன ரதீசய மிதுவென் றோடி
வந்தவர் படிமே லண்ணல் வைத்த புத்தகங் கண்டார்கள்.

இ—ன்: செந்திரு மருவுந் தொல்லைத் தில்லை நல் நகரில் உள்ளார் தம்
திரு முன்பு சென்று - இலக்குமி வசிக்கும் பழைய தில்லைமாநகர வாசிகளது
சமீபத்திற் போய், இந்த நீர்மை சாற்றினார் - இவ் வத்தியற்புத சமாசாரத்
தைக் கூறினார், அந்தணர் மொழிந்த பின்னர் - அவ்வந்தணர் அங்ஙனங்
கூறியவுடன், இது அதிசயம் என்று ஒடி வந்தனர் - இது பேரற்புத
மென்று வல்விரைந்து வந்தவர்க ளெல்லாம், அண்ணல் படிமேல் வைத்த
புத்தகம் கண்டார்கள் - சபாநாயகர் பஞ்சாக்ஷரப்படியின்மீது வைத்தருளிய
திருமுறையை நேரே கண்டார்கள் என்று.

செந்திரு வெண்புழிச் செம்மென்பது இனிச் சுட்டில்லாப் பண்புகொள்
பெயரடையாகவிற் பிறிதிலியை புடைமை நீக்கிய விசேடணமென்க. வந்
தவர் வினையாலையும் பெயர். அருட்செல்வம், பொருட்செல்வமென்னும்
இரண்டு மொருங்குடையரென்பார் செந்திரு மருவுந் தொல்லைத் தில்லைநன்
னகரிலுள்ளார் ரென்றும், அதிசயமீபத்திற் சென்றென்பார் திருமுன் சென்
றென்றும், இது முன் லோகாலுக் கண்டுக் கேட்டுமறியாத போதீசயமென்
பார் அதிசயமிதுவென்றும், சுண்டுக் கேட்டறிந்தவர் நேரே இனிக் கண்டு
மறிதற்பொருட்டு மிக்ககடுகிநடந்தமைதோன்ற ஒடிவந்தவரென்றுக்கூறினார்.

யாவரும் தம்மு ணடி யெம்மிறை யுறையு மன்றுட்
டேவரும் புகுத வொண்ணு தெய்விக மிதுவென் றெண்ணி
மேவுமன் பதனு லண்ணல் விளப்பிய சைவ நூலோ
தாவுசெந் தமிழோ வென்று பார்ப்பது தக்க தென்றார்.

இ—ன்: யாவரும் தம்முள் நாடி - அவரனைவரும் தம்மு ளாராய்ந்து,
எம் இறை உறையும் மன்றுன் தேவரும் புகுத ஒண்ணு - நம் முழுமுதலாகிய
சபாநாயகர் வீற்றிருக்கும் கனகசபையின்கண்ணே அர்த்தயாம பூசை முடித்
துத் திருக்கதவர் திருக்காப்பிட்ட பின்னர் அரிபிரமேத்திராதி தேவர்களும்
உட்பிரவேசிக்கக் கூடாது, இது தெய்விகம் என்று எண்ணி - ஆதலான்
இது நங்கடவுள் செயலையாமென்று தீர்க்க நிச்சயம் செய்து, மேவும் அன்பு
அதனால் அண்ணல் விளப்பிய சைவநூலோ - இத்திருமுறை ஆன்மாக்களா
கிய நம்மாட்டுத் திருவுள்ளத்து முகிழ்த்த கைம்மாற்றப் பெருங்கருணைத்
திறத்தினாலே சதாசிவராயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வடமொழிச் சைவா
கமமோ, தாவு செந்தமிழோ என்று பார்ப்பது தக்கது என்றார் - அல்லது
முச்சங்கத்திலும் பரவிய செந்தமிழ் நூலாவென்று நாம் பார்ப்பதுவே
இனிச் செயற்பாலது என்று ஒருங்கு கூறினார்கள் என்று.

ஒண்ணுதென்னுந் தொழிற்பண்பின்மேனின்ற முற்றுவிசுதி குறைந்து
ஒண்ணுவென நின்றது. நூலென்பதனைத் தமிழென்பதனோடுங் கூட்டுக.
எல்லாரும் ஆண்டை நிகழ்ச்சிகளெவற்றையும் ஒருங்கொப்பக் கூறினாரென்
பார் யாவரும் என்னுமெழுவாயை முதலினும், என்ற ரென்னும் பய
னிலையை முடிவினுந் தந்து, யாவரும் என்றார் என முடித்தார். (௧௧)

தேக்கிய வருளு மன்புஞ் சிறந்தவ ரெல்லாஞ் சொல்லும்
வாக்கினி லொருவர் சென்று மலர்கொடு வணக்கஞ் செய்து
பூக்கமழ் சடையோன் வைத்த புத்தகம் தன்னைச் சேம
நீக்கின ரோதி னார்முன் நீதிகொ ளகவ னுன்கும்.

இ—ன்: தேக்கிய வருளும் அன்பும் சிறந்தவர் எல்லாம் சொல்லும்
வாக்கினில் - நிறைந்த சீவநாருண்ணியத்தினாலும் சிரத்தையினாலும் விசே
டித்த தில்லைவாழ்ந்தணர்க ளெல்லாம் ஒருங்கொப்பச் சொல்லிய சொல்
லின் வண்ணமே, ஒருவர் சென்று மலர் கொடு வணக்கம் செய்து - அவ்
வந்தணருட் சிறந்தவரொருவர் திருமுறைக்குச் சமீபத்திற் சென்று மலர்
களைக்கொண்ட ருச்சித்து வணங்கி, பூக் கமழ் சடையோன் வைத்த புத்த
கத் தன்னைச் சேமம் நீக்கினர் - கொன்றை மாலே நறுமணம் கமழும் சடை
யை யுடைய சபாநாயகர் பஞ்சாக்ஷரப்படியின்மீது வைத்தருளிய அப் புத்த
கத்தைக் கட்டவிழ்த்து, முன் நீதி கொள் அகவல் நான்கும் ஒதினார் - முதற்
கண் நீதியையுடைய சிவபுராணம் கீர்த்தித்திருவகவல் திருவண்டப்பகுதி
போற்றித்திருவகவலென்னும் ஆசிரியப்பா நான்கையும் வாசித்தனர் என்று.

தேக்கிய வென்பது தொடை நோக்கி வலிந்து நின்றது. ஐந்தனுருபு
வதுப்பொருட்கண் வந்தது. நீக்கினர் என்பதெச்சமுற்று. நீதி-முறைமை.
சுண்டுக் கூறிய திருவாசகம் நான்கனுட் கீர்த்தித்திருவகவல் முதன் மூன்
றையும் அகவலென்றதொக்கும், சிவபுராணம் கலிவெண்பா வாதலின், அத
னையும் அகவலென்றதென்னை வழுவாம் பிறவெனின்? கமுகந்தோட்டம்
என்றற்போல மிகுதிபற்றிய குறியாதலின் அது வழுவுன்றென்க. (௨௦)

வேறு.

திருச்சதக முதலாகச் சிறந்ததமிழ் அறுநூறும்
விரித்தவகப் பொருட்கோவை விளங்கவொரு நானூறு
முறைத்தனர்பின் முடிந்தவிடத் துயர்வாத ஓரன்மொழி
தரித்தெழுது மம்பலவ னெழுத்தென்று சாற்றினார்.

இ—ன்: திருச்சதகம் முதலாகச் சிறந்த தமிழ் அறுநூறும் - திருச்
சதகம் முதலாக அச்சோப்பதிக மீறகவுள்ள சீரிய தமிழ் வேதமாகிய திரு
வாசகம் அறுநூறும், அகப்பொருள் விளங்க விரித்த கோவை ஒரு நானூ
றும் உரைத்தனர் - காட்சி முதல் ஊதியமெடுத்தாரைத்தாடநீர்த்தலீறாகிய

அகப்பொருட்டுறைகளைத் தெளிவுற விரித்துக் கூறிய திருக்கோவையார் நானூறுமாகிய அருட்பாக்களை வாசித்தனர், பின் முடிந்த இடத்து - பின்னர் அது முடிந்த முடிவின்கண், உயர் வாதவூரன் மொழி - இப்பிர பந்தங்களை உயர்ந்த வாதவூரன் பாட, தரித்து எழுதும் (எழுத்து) அம்பல வன் எழுத்து என்று சாற்றினார் - எட்டையு மெழுத்தாணியையுந் தாங்கி எழுதிய இவ்வெழுத்தானது அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையானது கையெழுத்தென்று நெட்டெழுத்தையும் அவ்வந்தனர் வாசித்தனர் எ—று.

மொழிய வென்னுஞ் செயவனெச்சத்தீறு விகாரத்தாற் றெக்கது. மொழி வாக்குமாம். எழுத்தென்பது மேலுங் கூட்டப்பட்டது. சிறந்த என்பதனைக் கோவைக்குங் கூட்டுக. சிதம்பரத்துள்ள சிற்சபை, கணகசபை நிருத்தசபை, தேவசபை, இராசசபை யென்னும் பஞ்சசபைகளுட் சிற்சபையில் சபாநாயகரது திருவருளாற் கணகசபையில் அபிஷேகிக்கப்படும் சிவலிங்கப்பெருமானே அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையாரென்க. அவரே திருவாதவூரடிகளிடஞ்சென் றிவ்வருட்பாக்களை எழுதியருளினாரென்ப தான்றோர் வழக்கமாம். திருச்சதகமுதலாக அறுநூற்றுச் சேடத்தை அறுநூற்றென்றது தலைமைபற்றிய தொகையென்க. திருச்சதகம் முதலாகத் திருவாசகம் அறுநூற்றைம்பத்திரண்டும், அகவல் மூன்றும், கலிவெண்பா ஒன்றும், கோவை நானூறுமாக, ஆக ஆயிரத்தைம்பத்தாறென்க. இது கொச்சகக் கலிப்பா. (௨-௪)

கேட்டவர்க ளெல்லோருங் கிளர்புளகங் குறுவேர்வு
காட்டிடவொண் கண்ணீருங் கசிந்துருகு சிந்தையுமா
யீட்டியமெய்த் தவமுடையோ ரியம்பியவித் தமிழன்றி
வீட்டுநெறிக் கினிச்சிவநூல் வேறுளதோ வென்றார்கள்.

இ—ன்: கேட்டவர்கள் எல்லோரும் - இப் பிரபந்தங்களையும் நெட் டெழுத்தையும் அவ்வந்தனர் வாசிக்கக் கேட்ட சிதம்பரதலவாசிக ளென வரும், கிளர் புளகம் குறுவேர்வு காட்டிட - தங்கட் கிளராகின்ற புளக மும் குறுவேர்வையு மாகிய மெய்ப்பாடுகளைப் பிறர்க்குத் தஞ்சாராம் காட்டா கிற்ப, ஒண் கண்ணீரும் கசிந்து உருகு சிந்தையும் ஆய் - ஆனந்த பாஷ்பமும் நெக்குநெக்குருகு' ம் மனமுமாய், சுட்டிய மெய்த்தவம் உடை யோர் இயம்பிய இத்தமிழ் அன்றி - அனந்தகோடி பூர்வசன்மங்களிலே அரிதி னாச்சித்த மெய்மையாகிய தவத்தையுடைய திருவாதவூரடிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத் தமிழ்ப் பிரபந்தங்களல்லது, வீட்டு நெறிக் குச் சிவநூல் இனி வேறு உளதோ என்றார்கள் - மோக்ஷவழிக்குச் சிவ சாத்திரம் இனி வேறுமொன்றுளதோவென மிகவும் விதந்து பேசினா ருள் எ—று.

வீட்டு நெறி நான்கு அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென மேலுங் கூறினும். ஓகாரம் எதிர்மறை. சிவநூல் சிவாகமம்; ஆனந்த பாஷ்பமென்பது போதா ஒண்கண்ணீரெனவும், சிவபுண்ணியமென்பது விளக் குதற்கு மெய்த்தவமெனவும், திருவாதவூரடிகள் பசுராண நீங்கிச் சிவகராண முற்ற பெருந்தகையினராதலின் அவர் செய்த நூலை இத்தமிழன்றி வீட்டு நெறிக்கினிச் சிவநூல் வேறுளதோ வென்றும் கூறினார்களென்க. (௨௨)

பூணரவன் நிருநாமம் புகழுமருந் தவர்சொல்ல
யாணரிதன் பொருட்டேனை யின்னுணர்வோ மென்றெண்ணி
மாணுடைமன் நகன்றேகி மலையவல்லார் போதிநிழல்
விணருடன் பெருவாது வென்றவர்புண் சென்றார்கள்.

இ—ன்: மறை வல்லார் - அதன்பின்பு வேதத்தில் வல்ல தில்லை வாழ்ந்தணர்கள், இதன் பொருள் யாணர்த்தேனை - இந் நூற்பொருளாகிய புதிய தேனை, பூணரவன் திருநாமம் புகழும் அருந்தவர் சொல்ல - சர்ப்பாபரணத்தையுடைய சிவபெருமானே நமச்சுவாய நாமம் முதலிய அளவிறந்த திருநாமங்களாலே துதி செய்த அரிய தவத்தையுடைய திரு வாதவூரடிகளாகிய ஆக்கியோரே சொல்லியருள, இன்று உணர்வோம் என்று எண்ணி - நாமின்றியக்கடவோமென்று சிந்தித்து, மாண் உடை மன்ற அகன்று ஏகி - மாட்சிமை பொருந்திய கணகசபையைவிட்டு நீங்கி, போதிநிழல் விணருடன் பெருவாது வென்றனர் முன் சென்றார்கள் - அரச மாநிழலை நன்கு மதிக்கும் பொறியிலிகளாகிய புத்தர்களோடு சமயவாதஞ் செய்து வென்ற ஆசாரியசுவாமிகளாகிய திருவாதவூரடிகளது சந்திதியில் ஒருங்கு சென்றனர் எ—று.

பூணரவன் என்பதனை அரசவப் பூணென விசுவாமிதிரர் பிரித்துக் கூட்டுக. யாணர் - புதுமை. உண்ணுகின்றழி மாதுரியச் சுவை பயப்பதாய்ப் பின் புளிச் சுவையுக்கும் ஏனைத் தேன்போலாது இப்பொருட்டென் என்றும், மாதுரியச் சுவையே பயத்தலின் அதனை யாணரிதன்பொருட்டேனென்றும், சமுசார வழக்கமுக்கும் மன்றாகலின் மாணுடை மன்றென்றும், புத்தசமயா சாரியமாகிய கௌதமமுனிவர் காயாவனத்துள் ஓராசமா நீழலின்கணிநுந் தருந்தவ மியற்றித் தம் மதஞானம் மிகவும் பெற்றுக்கொண்டமையின், அச்சார்புபற்றி அம்மாநிழலைத் தமக்கு விசேட தருநிலாகக் கொண்ட வர் அது சேட்டைக் குறைவிடமென்ப தறியார்போலு மென்பார் அவரைப் போதிநிழல் விணரென்றுங் கூறினார்.

சென்றவர்தற் திருமுன்பு திருமுறைவைத் தண்டர்பிரான்
னின்னுசெயுஞ் செயலிதுவென் றியம்பினர்நின் றெல்லோரு
மொன்றுறுமென் புன்பாட லுவந்தருளப் புனிமீதி
லன்றுசெயுந் தவமறியே நென்றழகுதார் ரன்பாளர்.

இ—ன்: எல்லோரும் சென்று - தில்லைவாழ்ந்தணரனைவரும் வில்வ வனத்துச் சென்று, அவர் சம் திரு முன்பு திருமுறை வைத்து - அவ் வடிகளது சந்தியிலே அத்திருமுறையைப் பீடத்தோடு வைத்து, அண் டர்பிரான் இன்று செய்யும் செயல் இது என்று நின்று இயம்பினர் - தேவ நாயகராகிய சிவபெருமான் இத்தினஞ் செய்தருளிய திருவிளையாடல் இதுவேயாமென்று வணங்கி யெழுந்து நின்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர், அன்பு ஆளர் - அப்பொழுது அன்பையாளுந் திருவாதவூரடிகள், புன் (மை) ஒன்றறும் என் பாடல் உவந்தருள் - எளிமைபொருந்துமென் பிர பந்தங்களை நம தான்மநாயகர் திருவுளமுவந்து தமதருமைத் திருக்கரங்களி னாலே எழுதியருள், புலிமீது அன்றுசெயும் தவம் அறியேன் என்று அழுதார் - பூர்வசன்மங்களில் இக் கன்மபூமியிற் செய்த தவத்தைத் தமிழேன் இன்னதென்றறிமேனென்றழுதார் எ—று.

இன்னதென்றறியின் இன்னும் இத்தவத்தையே செய்வேன் என் பது கருத்து. இதுவேன்றது திருமுறையைப் பஞ்சாகூரப்படியின்மீது அகாலத்தில் வைத்தருளினதையும், இப்பிரபந்தங்களை வாதவூரன் பாட இவற்றை எழுதிய எழுத்து அடிகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையானதெழுத் தென் றெழுதியருளினதையும்; தொகுதியொருமை. “வானிடத்தவரு மண்மேல்வந்தான்றனை யர்ச்சிப்பர்” என்பவாதலிற் புலியிலென்றார். கன்ம பூமி பரதகண்டம். அத்தவமாவது அன்பையாளுந் தன்மையே பிறிதில்ல யென்பார் அன்பாளரென உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறினார். (உச)

புண்ணியரிங் கிவ்வாறு புலம்பினர்பின் புலியூரி
லெண்ணாமுமன் புடையார்க ளிதமுடனஞ் சலிசெய்து
பண்ணுலவுஞ் சிவஞானப் பாடல்கொளும் படி துப்பா
னண்ணுமரன் செய்ததென்னீர் நவிலுமெனச் சொன்னார்கள்.

இ—ன்: புண்ணியர் இங்கு இவ்வாறு புலம்பினர் - புண்ணிய புகழ்சாராகிய திருவாதவூரடிகள் இங்ஙனம் பிரலாபித்தனர், பின் - அதன் பின்பு, புலியூரில் எண் அரும் அன்பு உடையார்கள் - சபாநாயகர்மாட் டெல்லையற்ற அன்பையுடைய தில்லைவாழ்ந்தணர்கள், இதம் உடன் அஞ்சலி செய்து - பிரீதியோடு கைகுவித்துக் கும்பிட்டு வணங்கி, பண் உலவும் சிவஞானப் பாடல் கொளும்படி துப்பால் நண்ணும் அரன் - பண்பொருந்தும் சிவஞானப் பொருளையுடைய இவ்வருட்பாக்களைப் பாடு வித்துக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தேவரீர்மாட்டெழுந்தருளிய அரசபதத்தை யுடைய சபாநாயகர், செய்தது என் - செய்தருளிய அற்புதம் யாது, நீர் நவிலும் எனச் சொன்னார்கள் - தேவரீர் சொல்லியருளுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள் எ—று.

பண்ணுலவும் பாடலென் முடிக்க. புலியூரி லெண்ணருமன்புடையார் கள் என்பதற்குப் புலியூரிலெல்லையற்ற அன்பையுடையார்களென் றுரைப் பினு மமையும். புண்ணியர் வரபுகழ்ச்சென்னும் பொருட்டு. அரன் பக்குவான்மாக்களது பாசத்தை யரிப்பவன். அவ்வடிகளல்ல தவ்வற்பு தத்தை உள்படி தங்கட்குச் சொல்லியருளுவார் பிறரொருவருமின்மை யானும், அவ்வற்புதங் கேட்டல்லதொழிதலாகாமையானும், அடிகளை அந் தணர் இவ்வாறு கேட்டல் வேண்டிற்றென்பார் நீர் நவிலுமெனச் சொன் னார்க ளென்றார். (உடு)

அல்லலெனும் பிறவியிலா ரண்ணல்செயுஞ் செயல்யாவுஞ்
சொல்லினர்பின் புலியூரார் தொழுதுமனங் களிகூர்ந்து
தில்லையிலெம் பெருமானைச் செப்பியவித் தமிழ்மாலை
நல்லவரும் பொருள்கேட்க வேண்டுமென நவின்னார்கள்.

இ—ன்: அல்லல் எனும் பிறவி இலார் - முழுதுந் துன்பத்திற்கேது வாகிய பிறப்பிறப்பற்ற திருவாதவூரடிகள், அண்ணல் செய்யும் செயல் யாவும் சொல்லினர் - சர்வ லோகைகநாயகராகிய சிவபெருமான் தம்மாட் டெழுந்தருளிவந்து செய்தருளிய அற்புத சமாசாரங்கள் அனைத்தையும் சொல்லியருளினார், பின் - அங்ஙனஞ் சொல்லியருளியபின்னர், புலியூர் மனம் களி கூர்ந்து தொழுது - தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் அதுகேட்டு மனம் மிக மகிழ்ச்சியடைந்து அவ்வடிகளை வணங்கி, எம் தில்லையில் பெருமா னைச் செப்பிய இத் தமிழ் மாலை நல்ல அரும் பொருள் - நம் சிதம்பர சபாநாயகரையே பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இத்தமிழ்ப் பிரபந்தங்கணுவலிய நன்மையாகிய அரிய அர்த் தத்தை, கேட்கவேண்டுமென நவின்னார்கள் - தமிழேம் தேவரீரிடம் கேட்க வேண்டுமென்று அதிவினயத்துடன் பிரார்த்தித்தார்கள் எ—று.

அல்லலெனும் பிறவி என்றது காரிய காரண வுபசாரம். மாலைக்கென நான்காவது விரிப்பினுமமையும். மாலைபோன்றவின் தூலை மாலையென்றார். நல்ல பொருள் அரும் பொருளுனத் தனித்தனி முடிக்க. நல்லவரும் பொருளுன விசேடித்தார் ஞானார்த்தமென்பது விளக்குதற்கு. அறிவிலா தார் முட்பூவிற் தேன்போல ஒருவாறின்பமெனக் கொள்ளினும், அறிவுடை யார் முட்போல முழுவதும் துன்பமெனக்கொள்ளும் பிறவி யென்பார் அல்லலெனும் பிறவி என்றாரெனக் கிளந்துரைக்க. அவ்வடிகளது பெருந் தகைப்பற்றிக் கூறுக என்னுது நாம் கேட்க வேண்டுமென உபசாரமாகக் கூறி னாரென்க. அது முன்னர்த் தில்லையுள்ளார் பொருள் கேட்ப என்பதனு னுமறிக. கேட்க என்னும் பாடத்தை மாற்றி வேறுபாடம் கற்பிப்பாருமுளர்.

ஓங்குபுகழ்த் திருவாத வுருறையெம் பெருமானுந்
தேங்கியமெய்ச் சிவஞான சிந்தையுடன் களிகூர்ந்து

பூங்கனாகப் பொதுவெதிரே போய்ப்புகல்வே நெனப்போக
வாங்கவர்முன் சென்றரு மன்பொடுபின் சென்றார்கள்.

இ—ன்: ஓங்கு புகழ்த் திருவாதவூர் உறை எம்பெருமானும் - ஒரு
காலேக் கொருகான் மிக்கோங்கித் தழைக்கும் பெரும்புகழையுடைய திரு
வாதவூரிலே திருவவதாரஞ்செய்து வசித்த நஞ் சமயகுரவராகிய மாணிக்க
வாசகசுவாமிகளும், களி கூர்ந்து - அதுகேட்டு மனம் மிகக் களிப்படைந்து,
மெய்ச் சிவஞானம் தேங்கிய சிந்தை உடன் - மெய்மையாகிய சிவஞானம்
பொங்கி வழிபின்ற இருதயத்துடன், பூம் கனகப் பொது எதிரே போய்ப்
புகல்வேன் எனப் போக - பொலிவாகிய கனகசபைக் கெதிரே போய்
இவைகளின் பொருளை உட்கட்குச் சொல்வேனென்று கூறிச் சென்றருள,
ஆங்கு அவர் முன் சென்றரும் அன்பு ஓடு பின் சென்றார்கள் - அவ் வில்வ
வனத்து அவர்மாட்டு முன்சென்ற தில்லைவாழ்த்தணர்களும் அவர்மீதன்பு
கூர்ந்து அவ்வடிக்குப் பின்னாகச் சென்றனர் எ—று.

ஓங்குபுகழ் நிகழ்காலவினைத்தொகை, உறை பெருமானென்ப திறந்த
காலவினைத்தொகை. உம்மை முன்னையது உயர்வுசிறப்பும், பின்னையது
இறந்ததுதழீஇயவெச்சமுமாம். சிந்தையுடன் போகவென வியையும், செரு
ரென்பது வினையாலணையும் பெயர். திருவாதவூரடிகளது தில்விய சரித்
திரம் புதிதுபுதிதாகக் கேட்கப்படுத்தோறும் ஒருகாலேக் கொருகான் மிக்
கோங்கித் தழைக்கும் பெரும் புகழையுடைய திருவாதவூரென்பார் ஓங்கு
புகழ்த் திருவாதவூரென்றும், அவ் வந்தணராத் கேட்கப்பட்டது தம் பரமா
சாரிய சுவாமிகளது விஷயமே யாதலாற் களிகூர்ந்தென்றும், பொருள்
சொல்லும்படி கேட்ட துணையானே தம்வயமின்றிச் சிறிதும் தடையற்றுச்
சென்றாரென்பார் தேங்கிய மெய்ச் சிவஞான சிந்தையுடன் போக என்றும்,
தங் கேள்விக் கிசைந்தமையின் முன்னையினும் அவர்மீது அன்புகூர்ந்து பின்
சென்ற ரென்பார் ஆங்கவர்முன் சென்றரு மன்பொடு பின் சென்றார்கள்
என்றுங் கூறினார். (உஎ)

நின்றபுகழ்ப் புலியூர் நேயமுடன் புடைகுழச்
சென்றருளுக் கிடமான செம்பெரனினம் பலமெய்தி
யொன்றியவித் தமிழ்மலைப் பொருளினவரென் றுரைசெய்து
மன்றதனிற் கடிதேகி மறைந்தனரங் கலர்காண.

இ—ன்: வாதவூர் உறை எம்பெருமான் - நஞ் சமயாசாரிய சுவாமிக
ளாகிய திருவாதவூரடிகள், நின்ற புகழ்ப் புலியூர் நேயம் உடன் புடை
குழச் சென்று, திரிகாலத்தும் நிலை பெற்ற கீர்த்தியையுடைய சிதம்பர
தல வாசிகளெல்லாம் பத்திமையோடு பக்கத்தே குழ்த்து சேவித்து வரச்
சென்று, அருளுக்கு இடம் ஆன செம்பெரனின் அம்பலம் எய்தி - பரா
சத்தியால் அதிட்டிக்கப்பட்ட சுத்த மாயா ரூபமாகிய கனகசபையை

யடைந்து, இத் தமிழ்மலை ஒன்றிய பொருள் இவர் என்று உரை செய்து -
இத் தமிழ்ப்பிரபந்தங்க ணுதலிய பொருள் இச் சிற்சபா மத்தியில் விளங்கும்
சபாநாயகரேயாமென்று திருவாய்மலர்ந்து, மன்றதனில் கடிது எகி அவர்
காண அங்கு மறைந்தனர் - அச் சிற்சபையின்கண் விரைந்து சென்று அவர்
கள் சமஸ்தரும் நேரே காண அங்கே மறைந்தருளினார் எ—று.

வினைமுதல் மேலைச் செய்யுளி னின்றும் வருவிக்கப்பட்டது. தில்லை
வாழ்த்தணர்களோடு இடைநெறிக்கண் வந்து சேர்ந்த சிதம்பர தல வாசிகள்
பிறரும் அவ் வடிக்கணி தன்புகூர்ந்து சென்ற ரென்பார் ஈண்டும் புலியூர்
நேயமுடன் புடைகுழச் சென்றென்றார். 'தற்பரமாய்ப் பரபதமாய்த் தாவி
லதுபூதியதாய், யற்புதமா யாரமுதா யானந்த நிலய வொளிப், பொற்பினதா
யறிவரிதாய்ப் பொருளாகி யருளாகுஞ், சிற்பரமா மம்பரமாத் திருச்சிற்த்
பலம்போற்றி' என்பதனாலே திருவாதவூரடிகள் அந்தர்த்தானமான சிற்சபை
யினியல்பை அறிக, மறைவெனினும் அந்தர்த்தானமெனினுமொக்கும். ()

செய்காட்டுங் கமுகடவித் தில்லையுளார் பொருள்கேட்கக்
கைகாட்டித் தம்முருவங் காட்டாமன் மறைந்தாரைப்
பைகாட்டும் பேரரவப் பணியுடையார் தமக்கன்பு
மெய்காட்டிப் பாலுடனே மேவியகீ ராக்கினார்.

இ—ன்: செய் காட்டும் கமுகு அடவித் தில்லை உளார் பொருள்
கேட்க - வயல்கள் தம்மிடத்துக்கொண்டு செய்மைக்கட் காட்டும் கமுகுங்
காடு குழ்த்த தில்லைவாழ்த்தணர்கள் இப் பிரபந்தங்கட்குப் பொருள் என்னை
யென்று வினவ, கைகாட்டித் தம் உருவம் காட்டாமல் மறைந்தாரை -
அதற்குத் தங்கையினாலே சபாநாயகரைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டுத் தங் திரு
மேனியைக் காட்டாது மறைந்தருளிய திருவாதவூரடிகளை, பை காட்டும்
பேர் ஆரவப் பணி உடையார் - படத்தை விரித்துக் காட்டும் பெரிய சர்ப்
பத்தை ஆபரணமாகவுடைய சபாநாயகர், தமக்கு மெய் அன்பு காட்டி,
தம்மிடத்து அவர் கொண்ட மெய்யன்பை நம்மனோர்க்கு இந்நிகழ்ச்சிகளாற்
காட்டிவிட்டு, பால் உடனே மேவிய கீர் ஆக்கினார் - பாலோடு கலந்த கீர்
அப் பாலாமாறு தம்மோடு கலந்து தாமாத் தன்மைப் பேரின்பப் பெரு
வாழ்வடையும்படி செய்தருளினார் எ—று.

சிவபெருமானது திருவருட் செயல்களெல்லாம் தம்பொருட்டன்றிப்
பிறர் பொருட்டே செய்யப்படுவன என்பதனானு மறிக்க, பிற்பொருட்
டன்றாயிற் றமக்கிற் நிகழ்ச்சிகளாற் போந்த பயனென்னை ஒன்றுமின்றென்
பது தாற்பரியமாகவி னென்க. செய் - வயல். மிகுதிதோன்ற அடவி
யென்றார். பாலோடுகலந்த கீர் பிரிக்கப்படுதலு முண்மையின், இது கலப்
புறுதற் றொழிவேப்பறி வந்த ஒருபுடை யுவமையென்க, (உ௯)

வேறு.

அண்டனை யண்டர் கோனை யன்பின ரடையு மாறு
கண்டனர் புளக மெய்திக் கம்பித மாகி நின்று
விண்டனர் கசிந்து சிந்தை வேர்த்தனர் மேனி பெங்கும்
கொண்டனர் மகிழ்ச்சி செங்கை குவித்தனர் தில்லை யுள்ளார்.

இ—ள்: தில்லையுள்ளார் - அப்பொழுது சிதம்பரதலவாசிகளெல்லாம், அண்டனை - சிதாகாசனபரை, அண்டர்கோனை - மகாதேவரை, அன்பினர் அடையும் ஆறு கண்டனர் - சிவபத்திமாணவிய திருவாதவூரடிகள் சித்தார்த்தசைவ சுத்தாத்துவித முத்தியடையுந் தன்மையைக் கண்டார்கள், புளகம் எய்திக் கம்பிதம் ஆகி நின்று சிந்தை கசிந்து விண்டனர் - சூதா கலக்கொண்டு சரீரம் விதிர்விதிர்த்து நின்று மனம் நெக்குநெக்குருகினார்கள், மேனி எங்கும் வேர்த்தனர் - சரீரமெங்கும் வியர்வை கொண்டார்கள், மகிழ்ச்சி கொண்டனர் - பரமானந்தமடைந்தார்கள், செங்கை குவித்தனர் - சிவந்த கைகளைக் கூப்பிக் கும்பிட்டு வணங்கினார்கள் எ—று.

சிந்தைவிண்டனர், மேனி வேர்த்தனர் என்பன சினைவினை முதலோடு முடிந்தன. புளகமும் சிந்தை விள்ளுதலும் செங்கை குவித்தலும் அன்பானும், கம்பிதமும் வெயர்வையும் அச்சத்தானும் வந்த மெய்ப்பாடுகளென்க. செய்யுளாகவின் விரவிக் கூறினார். இது அறுசீரடியாகிரிய விருத்தம். (௩௦)

வேறு.

பூத நடங்க டொடங்கின போத மகிழ்ந்தனு குங்கனா
நாதர் புகழ்ந்தனர் தும்புரு நாரத ரங்கிசை கொண்டனர்
வேதமொ டந்தர துந்துபி மீது முழங்கி யெழுந்தன
மாதவ ரிந்திர ரைந்தரு மாமலர் சிந்தி வணங்கினர்.

இ—ள். அணுகும் பூதங்கள் போத மகிழ்ந்து நடம் தொடங்கின - அப்பொழுதாகாயமார்க்கமாக வந்த பூதங்கள் மிக மகிழ்ந்து ஆனந்தக் கூத்தாடின, கணநாதர் புகழ்ந்தனர் - சிவகணநாதர்கள் துதித்தார்கள், தும்புரு நாரதர் அங்கு இசை கொண்டனர் - தும்புருவும் நாரதரும் அவ்வாகாயத்திலே சாமவேத கீதம் பாடினர், வேதம் ஒடு அந்தர துந்துபி மீது எழுந்து முழங்கின - வேதங்களும் தேவதுந்துபிகளும் ஆகாயத்திலே யெழுந்து மிக்கொலித்தன, மாதவர் இந்திரர் ஐந்தரு மாமலர் சிந்தி வணங்கினர் - பெரிய தபோதனர்களும் இந்திராதி தேவர்களும் பஞ்சதருக்களின் சுவர்ண புஷ்பாஞ்சலி செய்து அவ்விருவரையும் வணங்கித் துதித்தார்கள். எ—று.

ஒடு எண்ணெடு; உயர்பின்வழித்தாய ஒருவினை ஒடுச்சொல்லென்றலும் ஒன்று. விருதிதன் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டன. நடனபேதங்கள் விளக்கு

தற்கு நடங்களென்றாரெனினு மமையும். மகிழ்ந்து அணுகும் என்னு மெச் சங்களை ஏற்குமிடமெங்குங் கூட்டிப் பொருள்கொள்க. வேதமொடந்தர துந்துபி முழங்கின என்பது கருமகருத்தா. மாதவ ரிந்திரர் என்ப தற்கு அரிபிரமேந்திராதி தேவர்க ளென்பாருமுனர். அணுகுமென்றார் இச்செய்யுள் ஆகாயவாசிகள் செய்தியும் மேலைச் செய்யுள் சிதம்பர தலவாசிகள் செய்தியும் என்னும் வேறுபாடு தெரித்தற்கென்க. (௩௧)

ஞான நடம்பயில் சங்கர னை மிருந்துள நெஞ்சினர்
மோன சுகந்த முடன்சிவ பூசை முயன்று நயந்தவ
ரூனமி லன்பொடு தென்புலி யூரி லுறைந்து சிறந்தவர்
வானக மும்பர வுந்திரு வாசக வின்ப நுகர்ந்தனர்.

இ—ள்: ஞான நடம் பயில் சங்கரன் நாமம் இருந்துள நெஞ்சினர் - சூக்கும நடனஞ் செய்தருளும் சிவபெருமானது திருநாமமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம் குழிகொண்டிருக்கும் மனத்தையுடைய யோகிகளும், மோன சுகந்தம் உடன் சிவபூசை முயன்று நயந்தவர் - மொனத்தோடும் சுகந்தவர்க்கங்க ளோடும் சிவபூசையை விடாது முயன்று செய்து நன்மையை யடைந்த கிரியாவாண்களும், ஊனம் இல் அன்பு ஒடு தென் புலியூரில் உறைந்து சிறந்தவர் - குற்றமற்ற அன்பினுடனே தெற்கிங்கணுள்ள சிதம்பரத்தில் வசித்த லான் முன்னையிருவரோ டொப்பச் சிறந்த சரியாவாண்களும், வானகமும் பரவும் திருவாசக இன்பம் நுகர்ந்தனர் - விண்ணுலக வாசிகளாகிய தேவர்களும் துதிக்கத் தரும் திருவாசகத் திருக்கோவையார் என்னுந் தமிழ்வேதங்களின் சொற்களை பொருட்களைவகளை நன்கனுபவித்தனர் எ—று.

ஞானநடம்பயில் சங்கர நாமமிருந்துள நெஞ்சினரென உட்டொழிலே பற்றி ஒதுதலின் யோகிகளென்பதூஉம், புலியூரிலுறைந்து சிறந்தவரெனப் புறத்தொழில்பற்றி ஒதுதலின் சரியையாளரென்பதூஉம் பெற்றும். உடனென்னும் சொல்லுருபு மோனமுடனென முன்னுங் கூட்டப்பட்டது. வானகம் ஆகுபெயர். உம்மை சிறப்புமமை. சுகந்தம் சந்தனம் புஷ்பம் முதலியன வாசனாக்கம்; மோனமாகிய சுகத்தின் அத்தத்தில் உடனே செய்யப்படும் சிவபூசை யென்றுமாம். நயம் நன்மை; அலிதீண்டுப் பிறந்ததினாற் பெறும் பேரின்பமேனின்றது. புலியூரிலுறைந்து சிறந்தவரெனவே சிவாலயசேவை முதலிய தொண்டுகளையும் கிரியையாளர்க்கும் அவை செய்தற்குச் சிதம்பரமே சிறந்த தலமென்பதூஉம் போதருமென்க. (௩௨)

வேறு.

சுனமிருந் துளகோலு மென்புநரம் புஞ்சியு
மானவுடல் சிவரூபமா மிதனைத் தெளிபாம
லுனுடலுக் கிரைதேடி யுழன்றுலகிற் றடுமாநி
மாநரகிற் புகுதுமதோ மாயைவலைப் படுவார்கள்.

இ—ன்: மாயைவலைப் படுவார்கள் - மாயாகாரியமாகிய பிரபஞ்சவலையிற் சிக்குண்ணும் நம்மவர்கள், ஈனம் மிகுந்துள்ள தோலும் என்பும் நரம்பும் சீயும் ஆன உடல் - இழிவு மிகுந்துள்ள தோலும் எனும்பும் நரம்புஞ் சீயும் முதலிய சத்த தாதுக்கண் மயமாகிய திருவாதவூரடிகளது உடம்பும், சிவரூபம் ஆம் இதனைத் தெளியாமல் - ஈண்டுச் சிவரூபமாகிய இதற்குக் காரணமென்னை யென ஆராய்ந்து அது சிரத்தை யன்பேயா மெனத் தெளிந்து தாரும் அவ்வன்பைச்செய்து உய்யாமல், ஊன் உடலுக்கு இரை தேடி உலகில் உழன்று தடுமாறி - தசைப் பொதியாகிய இவ்வுடம்பிற்கு உணவைவந்தேடி அதுநிமித்தம் உலகெங்கும் சுழன்று தடுமாறித் திரிந்து, மா நாகில் புகுதும் அது ஓ - முடிவிற்பெரிய நாகத்தின்கண் வீழ்ந்தழுந்தும் அதுவோ தெளிந்து செய்யத்தக்கது! ஐயையோ! இஃதென்னை தகவின்மை! எ—று.

உடல் சிவரூபமாதல் சதேகமுத்தியடைதல். இது சொரூபமானந்தமுத்தியெனவும் பெயர் பெறும். விதேகமுத்தியென வேறொன் றுண்மையின் இங்ஙனம் விதத்து கூறினார். உடல் மாயேயமாகிய மலமாகலின், அது ஈண்டுச் சிவரூபமாம் என்றது, கட்புலனாகாது ஞானஞ்கினியாற் றிக் கப்படும் விசேடம்பற்றி நேர்ந்த துதிவாதமென வய்த்துணர்ந்து தெளிக. இதற்குப் பிறிது கூறுவாருமுளர். ஈன மிகுந்துள தோலு மென்பு நரம்புஞ் சீயு, மான என்னும் அடை உடம்புகட்கெல்லாம் பொதுத்தன்மையை விசேடித்து கின்றது. ஓகாரம் கழிவிரக்கப்பொருட்கண் வந்தது. ஒரு சொன் னீர்மைப்பட்டு நிற்கும் தெளிந்து செய்யத் தக்கதென்னும் தோன்றா எழுவாய் அவாய்கிலையானும், ஐயையோ இஃதென்னை தகவின்மை என்பது இசையெச்சத்தானும் வருவிக்கப்பட்டன. உழலல் உதர நிமித்தம் தொழின் முயற்சிகளை மேற்கோடற்கும் மேற்கொண்டவற்றை வழுவாது செய்தற்கும் ஒருகாற் சென்றுழிப் பலகாற் சேறல். தெளிதல் - உண்மையுணர்தல். அங்ஙனத் தெளியாமைக்கேது பாசத்தடையே பிறிதில்லையென்பார் மாயைவலைப் படுவார்களென அவ்வேதுவை உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறினார். உட்கொள்ளப்பட்ட ஆவினதும் பாலும் சருக்கரையும் முப்பழங்களும் தேனும் கண்டும் இவை போல்வன பிறவும் பின் மலமாய் வெறுப்பொடு கழிக்கப்படுதல் அப்பொருள்களின் குற்றமன்று; உடம்பின் குற்றமே யென்பார், ஈன மிகுந்துள தோலு மென்பு நரம்பும் சீயு, மானவுடலென விசேடித்தார். அது, “ஆனமுதுஞ் சருக்கரையு மருங்கனியும் பசுந்தேனு, மூனமுது மலமாத லுதரமதிற் புகுத்தன்றே, கானுலவு நறுத் தெண்ணீர் கடியுமுவர்ப் புனலாத, லீனமிகு முடைக்குரம்பை யிதிற் புகுதப் பெய்தன்றே” “நறுத்தவனத் துகிலழுக்காய் நாறுதற்கு நவையுடம்பினுறுத் தவறு தீனையன்றி யொரு நிமித்தம் பிறிதுண்டோ” என்பவற்றானு மறிக. ஆசிரியர் தாம் செய்யுள் செய்ய எடுத்துக்கொண்ட திருவாதவூரடிக ளது சரித்திரமாகிய துதலியபொருண் மேலைச்செய்யுள் காறுங் கூறப்பட்டு முடிந்தவழி இச்செய்யுளால் இச்சரித்திர சாரமாய்த் தம்முள்ளத்துத் தோன்றிய பாவமெனப்படும் அபிப்பிராயத்தை இந்நூல் பயில்வோரை நோக்கிக் கூறியவாறென்க. இது கொச்சகக்கலிப்பா. (௩௬)

வேறு.

வாதவூரந்தனார் தந்திரு வாய்மை விளங்கு திருக்கதை யோநின் ரன்புட னென்செவி யூதி முகந்தது கேட்டவர் போதமெய்ஞ் ஞான முதுஞ்சுக போக முடன்புகழ் பெறுவர்க டிதில் பவங்க டொலைந்துபின் சேர்குவர் வண்சிவ லோகமே.

இ—ன்: திருவாதவூர் அந்தணர் தம் வாய்மை விளங்கு திருக்கதை-அழகிய தண்ணளியையுடைய திருவாதவூரடிகளது சரித்திரவுண்மையை விளக்கும் இத்திருப்புராணத்தை, அன்பு உடன் ஓதினர் - அன்போடு வாசித் தவர் பொருள் சொன்னவர்களும், ஒண் செவி ஊடு முகந்து அது கேட்டவர் - அழகிய செவிகளான் முகந்து அதனை உற்றுக் கேட்டவர்களும், போத மெய்ஞ் ஞானம் உறும் சுக போகம் உடன் புகழ் பெறுவார்கள் - இறப் பவும் மெய்ஞ்ஞானத்தையும் தகுதியாகிய சுகபோகவாழ்வையும் புகழையும் இம்மைக்கட் பெறுவார்கள், பின் பவங்கள் தொலைந்து தீதில் வன் சிவ லோகம் சேர்குவர்-தேகார்த்தத்திற் பிறவிக்கேதுவாகிய இருவினைகடொலையு மாறு தீதற்ற வளவிய சிவலோகத்தை அடைவார்கள் எ—று.

விளக்கென்றபாலது இன்னிசைபற்றி விளங்கென மெலிந்து கின்றது; வாய்மை தானே வெளிப்பட்டு விளங்கு திருக்கதை என்றமாம். பவம் ஆகுபெயர். தொலைய என்னும் காரியப்பொருட்டாய் செயவென் வாய் பாட்டு வினையெச்சம் தொலைந்தெனத் திரிந்து கின்றது. அரச வாழ்வென் பது விளக்குதற்கு உறுஞ் சுகபோகவாழ்வென விசேடித்தார். அது புந்தி மகிழ்ப் புவிபுரப்பர் என மேற்கூறியவாற்றானுமறிக. அன்பின்றி ஓதினோர்க்கும் கேட்டோர்க்கும் அதனாற் பெரும் பயனின்மையின் அன்புடனென்றும், ஒருவற்கு இம்மைக்கண் மெய்ஞ்ஞானமும் புகழு மின்றிப் பெறுஞ் சுக போகவாழ்வு விலக்கின் வாழ்வோடு ஒக்குமாகலின் இந் நன்மக்கள் சுகபோக வாழ்வுடன் அவற்றையும் பெறுவார் என்பார் “போத மெய்ஞ்ஞானமுறுஞ் சுகபோகமுடன் புகழ் பெறுவார்கள் என்றும், பின் படிமுறையானே பா முத்தியடைதற்கேதுவாகிய சிவலோகமென்பார் தீதில் பவங்கடொலைந்து பின் சேர்குவர் வண்சிவலோகம் என விசேடித்தும் கூறினார். ஞாபகம் கூர்வித்து வவியுறுத்தற்கு தூற்பயன் இறதிக்கண்ணும் கூறுதல் ஆன்றோ ராசாரமென்க. இது அறுசீரடி ஆசிரியவிருத்தம். (௩௭)

வேறு.

பூதல மாதும் வாழ்க பொன்மழை பொழிந்து வாழ்க வேதவா கமமும் வாழ்க வேந்தாசெங் கோலும் வாழ்க தீதிலைத் தெழுத்து நீறுஞ் சிவனடி யாரும் வாழ்க வாதவூ ரிறைபு ரானம் படித்தவர் கேட்டோர் வாழ்க.

இ—ன்: வேந்தர் செங்கோலும் வாழ்க - அரசரது செங்கோலும் நீடுழி வாழுக, பொன் மழை பொழிந்து வாழ்க - பொன்போலும் மழையும் மாத மும்மாரி பொழிந்து நீடுழி வாழுக, பூதல மாதும் வாழ்க - பூமிதேவியும் நீடுழி வாழுக, தீதில் ஐந்தெழுத்தும் கீதம் சிவன் அடியாரும் வாழ்க - தீதற்ற சிவமூலமந்திரமாகிய சூப்பஞ்சாக்ஷரமும் சிவசின்னங்கனாகிய விபூதி உருத்திராக்ஷங்களும் சிவபத்தர்களும் நீடுழி வாழுக, வாதவூரிறை புராணம் படித்தவர் கேட்டோர் வாழ்க - இத் திருவாதவூரடிகள் புராணத்தை நியமமாக அன்போடு வாசித்தவர் பொருள் சொன்னவர்களும் கேட்டோர்களும் நீடுழி வாழுக எ—று.

பொன்மழையுமென எண்ணுமமை விரிக்க; பொன் போலப் போற்றிக் கொள்ளப்படும் மழை என்றவாறு; வேதவாகம் மென்பது தமிழ்நூன் முடிபு. இவ்வாதவூர், முதன் மூன்று யுகங்களினும் முறையே ஆதித்த புரம், சோமபுரம், அசுவினிபுர மெனவும், இக்கலியுகத்தில் வாதபுரமெனவும் பெயர்பெற்றதென்க. அது, “ஆதி யாதித்தன் சோம னசுவினி யிவர்தம் பேரால், வேதியர் தமைவர் தேற்றி விமலனை யுங்கண் மூன்றுங், காதலின் வணங்கக் கண்டு கடையுகம் வாதராச, நீதியால் வணங்க வாத புரமென நிகழ்ந்த தன்றே” என்பதனுமறிக்க. இவையும், இவரும் இங்ஙனம் நின்று நிலவின் இந்நூல் இனிதுநின்று நிலவுமாகலின், இவ்வேதுக்கள் வாயிலாக இந்நூற்கு இறுதிக்கண் மங்கலவாழ்த்துக் கூறியவாறென்க. சுண்டிறை என்பது தலைவர் என்னும்பொருட்டாய் அடிகள் என்னுந் தாற்பரியத்தைத் தந்து நின்றது, அது, “ஆளுடைய பிள்ளை திரு வடிபோற்றி யாந்காழி ஆளுடைய வாசுதேவ வடிபோற்றி யணியதின்க, ஆளுடைய நம்பி திரு வடிபோற்றி யாருமெம், ஆளுடைய வடிகடிகு வடிபோற்றி யருள்போற்ற” என்புழியும் பிறுண்டும் வரும் ஆன்றோராட்சி பற்றித் தென்னிதிற் றுணியப் படுமென்க.

(நடு)

திருவடிபெற்ற சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆட திருவீருத்தம், ஓசக.

திருவாதவூரடிகள் புராணம் முற்றுப்பெற்றது

திருவாதவூரடிகள் திருவடிவார்க.

மேய்கண்ட தேசிகன் திருவடி வாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாத வூரடிகள் சரிதையே சிவசரிதை
திருவாத வூரடிகள் ஞானமே சிவஞானந்
திருவாத வூரடிகள் திருவாக்கே சிவவாக்குத்
திருவாத வூரடிகள் சிவமிஃதென் சிந்திதமே.

2
8
S